ULUSLARARASI BESTSELLER

SAKA KUŞU

ROMAN

2014
PULITZER
ÖDÜLLÜ

DONNA TARTT

PEGASUS

“Sayfaları birbiri ardına çevirmeyi isteyeceğiniz sürükleyici bir kitap ve modern hayatın zarafetle yazılmış çetrefilli öyküsü. Dokunaklı ama aşırı duygusallıktan uzak, klişelere düşmeden komik, tüm insan hayatı bu kitabın içinde. Yılın en iyi romanlarından.”

James Kidd, *Independent on Sunday*

“Kitabı böylesine çarpıcı bir eser haline getiren şey, detaylardaki olağanüstü derinlik ve Tartt’ın hayal gücünün bütünlüğü. Tek kelimeyle merak uyandıran, enfes bir roman.”

Victoria Moore, *Daily Mail*

“Gizemli ve değişken. *Saka Kuşu* en sonunda türüne ender rastlanan bir kuş, entelektüel bir fabl ve sürükleyici bir roman olarak kendini ortaya koyuyor.”

Anthony Quinn, *Mail on Sunday*

“Kesinlikle cezbedici bir roman. Gösterişli, pırıl pırıl, nefes kesici ve insanın içine işleyen bir hikâye.”

Jane Shilling, *New Statesman*

“Tıpkı bir Hollandalı tablosu gibi, her sahne göz alıcı detaylarla anlatılmış ve geçmişe dair melankoliyle çevrelenmiş. Bir modern zaman David Copperfield’ı. *Saka Kuşu* çarpıcı, büyüleyici, sürükleyici, heyecan verici.”

Emily Strokes, *Financial Times*

“Müthiş bir edebî tutku ve bağlılığın romanı.”

David Sexton, *Evening Standard*

“Donna Tartt, çarpıcı bir hikâye ortaya koymuş. Bu kitabıyla tüm yeteneğini gözler önüne sermiş.”

Sunday Telegraph

“Hem yürek parçalayıcı hem de karşı konulamaz şekilde günahkâr. Geniş bir tuvale minik fırça darbeleriyle kurulmuş bir roman.”

Vogue

“Anlatımında karşı koymayı imkânsız kılan büyüleyici bir ısrar var. Theo tıpkı bir mıknatıs gibi. *Saka Kuşu* okuması çok zevkli bir roman.”

Publishers Weekly

Pegasus Yayınları: 1304
Bestseller Roman: 565

SAKA KUŞU
DONNA TARTT
Özgün Adı: The Goldfinch

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016
ISBN: 978-605-343-786-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © 2013, Tay, Ltd.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ICM Partners'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz,
yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SAKA KUŞU

DONNA TARTT

İngilizceden Çeviren:
MERVE SEVTAP ILGIN

PEGASUS YAYINLARI

Anneme
Claude’a

I

Absürt olan özgürleştirmez, bağlar.
ALBERT CAMUS

1. Bölüm

Kafalı Çocuk

I

Hâlâ Amsterdam'dayken, yıllar sonra ilk defa annemi gördüm rüyamda. Bir haftadan fazladır otelime hapsolmuş durumdaydım, birilerine telefon etmekten ya da dışarı çıkmaktan korkuyordum ve en masum seslerde bile yüreğim ağzıma geliyordu: asansör zili, minibar arabasının tıngırtısı, hatta saat başı çalan kilise zilleri -De Westertoren, Krijtberg kiliseleri-tınlamanın eşiğinde karanlık bir ses, karmakarışık masalsı bir kıyamet hissi. Gündüz vakti yatağın ayak ucunda oturup televizyondaki Felemenkçe haberleri çözmeye çalışıyordum (ki Felemenkçe tek bir kelime bile bilmediğimden bu tamamen umutsuz bir çabaydı), pes edince de omuzlarıma devetüyü rengi paltomu atmış halde -çünkü New York'tan aceleyle ayrılmıştım ve yanıma aldığım şeyler kapalı mekânlarda bile yeterince sıcak tutmuyordu- pencerenin önünde oturup kanalı izliyordum.

Dışarıda her şey hareket ve neşeden ibaretti. Noel zamanıydı, geceleri kanalın üstündeki köprülerde ışıklar parıldıyordu, atkıları buz gibi rüzgârda uçuşan kırmızı yanaklı *dames en heren*[1], bisikletlerinin arkasına Noel ağaçlarını bağlamış, Arnavut kaldırımı taşların üzerinde tıngır mıngır ilerliyorlardı. Öğleden sonraları, amatör bir grup kış havasında tiz ve kırılgan bir şekilde asılı kalan Noel şarkıları çalıyordu.

Darmaduman edilmiş oda servisi tepsileri, bir sürü sigara, *duty free*'den alınmış ılık votka. Dört duvar arasında geçen bu huzursuz günlerde, hücresini tanımaya çalışan bir mahkûm gibi odayı karış karış öğrendim. Amsterdam'a ilk gelişimdi, şehre dair neredeyse hiçbir şey görmemiştim, yine de kasvetli, cereyanlı, güneşle yıkanmış güzelliğiyle bu odanın kendisi bile Kuzey Avrupa'ya dair sağlam bir fikir veriyordu. Hollanda'nın minyatür bir örneğiydi: Doğu'dan ticaret gemileriyle getirilmiş, dibine kadar işlemiş lüksle karışık kireç badana ve Protestanlara özgü namusluluk. Yazı masasının üstünde asılı duran, altın yaldızlı çerçeveli iki minik yağlı boya tabloyu dikkatle incelemek için hiç de makul sayılmayacak bir vakit harcadım; birinde köylüler bir kilisenin yanı başındaki buz tutmuş gölette paten kayıyor, diğerindeyse bir yelkenli çalkantılı kış denizinde azametle ilerliyordu.

Dekoratif kopyalardı, özel bir yanları yoktu, oysa ben onları sanki eski Hollandalı üstatların esrarlı yüreklerine giden anahtar içlerine şifrelenmişçesine incelemiştim. Dışarıda sulu sepken pencerenin camlarına vuruyor ve kanalın üzerine çiseliyordu. Sırmalı kumaşlar gösterişli, halıysa yumuşacık olsa da kış mevsiminin ışığı içeriye beraberinde 1943'ten kalma serin bir hava, mahrumiyet ve tasarruf, şekersiz açık çay ve aç açına yatılan yatakları da getiriyordu.

Her sabah erkenden, daha hava aydınlanmamışken, resepsiyonistler işlerinin başına geçmeden ve lobi dolmaya başlamadan önce gazeteleri almak için aşağıya iniyordum. Otel görevlileri alçak sesle konuşuyor, sessiz adımlarla hareket ediyordu. Gözleri beni, gün içinde asla aşağıya inmeyen yirmi yedisindeki bu Amerikalı adamı görmezden gelen soğuk bir tavırla yalayıp geçiyordu, bense (koyu renk takım elbiseli, asker tıraşlı, kemik çerçeveli gözlüklü) gece müdürünün herhangi bir sorunun önüne geçmek ya da gürültü patırtıdan kaçınmak için bazı yollara başvurabileceğine ikna etmeye çalışıyordum kendimi.

Herald Tribune'da içinde bulunduğum çıkmaza dair hiçbir haber yoktu ama bu haber benim kavrayabileceğimin çok ötesinde bir yerde kışkırtıcı bir şekilde duran, yabancı basım koyu renkli büyük harflerle bütün Hollanda gazetelerindeydi. *Onopgeloste moord*. Onbekende[2]. Yukarı çıktım, yatağa geri girdim (tamamen giyinik bir halde, oda çok soğuktu çünkü) ve gazeteleri yatak örtüsünün üzerine yaydım. Polis arabaları ve olay yeri şeridi görünen fotoğrafları, hatta çözümlemesi çok güç resim altı yazılarını inceledim, adımı bilmiyorlarmış gibi görünse de eşkalimin ellerinde olup olmadığını veya kamuoyundan bilgi saklayıp saklamadıklarını anlamanın hiçbir yolu yoktu.

Oda. Kalorifer. *Een Amerikaan met een strafblad.*[3] Kanalın zeytin yeşili suları.

Hasta ve üşüyor olduğum ve çoğu zaman ne yapacağımı şaşırdığım için (sıcak tutacak giysiler getirmeyi unuttuğum gibi yanıma bir kitap almayı da ihmal etmiştim) günün büyük kısmını yatakta geçiriyordum. Gece hemen öğleden sonra çöküyor gibiydi. Sık sık -dağılmış gazetelerin hışırtısının arasında- uykuya dalıyor ve uykudan uyanıyordum ve rüyalarım ekseriyetle uyanık olduğum saatlere de sızan o aynı meçhul endişeyle bulanıyordu: davalar, asfalt yolun üzerinde patlayarak açılınca içindeki giysiler her tarafa dağılan bir bavul ve asla yetişemeyeceğimi adım gibi bildiğim uçaklar için

koşturduğum bitmek bilmez havaalanı koridorları.

Ateşim çıktığı için gece mi gündüz mü bilmez halde yığılıp kaldığım yerde sırılsıklam terleyerek bir dolu tuhaf ve son derece gerçekçi rüya görüyordum ama bu gecelerin sonuncu ve en kötüsünde annemi gördüm rüyamda: kısa ve öz, daha çok bir ziyaret hissi veren gizemli bir rüya. Hobie'nin dükkânındaydım -ya da daha doğrusu tekinsiz bir rüya boşluğu bu dükkânın kabataslak çiziverilmiş hali gibi görünüyordu- arkamda ansızın öylece beliriverdiğinde, orada olduğunu aynadaki yansımasından anladım. Onu görünce mutluluktan öylece kalakaldım, oydu işte, en ufacık ayrıntısına kadar, çillerinin oluşturduğu şekil bire birdi, bana gülümsüyordu, daha güzeldi ve henüz yaşlı değildi, siyah saçları ve dudaklarının o gülünç, kalkık duruşuyla bütün bir odayı dolduran şey bir rüya değil, bir varoluştu: bütünüyle ona ait bir güç, diri bir özgünlük. Ve ne kadar çok istesem de arkama dönemeyeceğimi biliyordum, ona doğrudan bakarsam onun dünyasıyla benimkinin yasalarını çiğnemiş olacaktım; bana gelebileceği tek şekilde gelmişti ve gözlerimiz aynada uzun, kıpırtısız bir an boyunca birleşti ama tam da -neşe, şefkat, hiddet karışımı bir hisle- konuşacakmış gibi olduğunda bir buhar aramızı doldurdu ve ben uyandım.

II

Yaşasaydı her şey çok daha güzel olurdu. Fakat ben daha çocukken öldü ve o zamandan beri başıma gelen her şey tamamen benim kendi hatam olsa da yine de onu kaybettiğimde beni daha mutlu bir yere, daha kalabalık ya da cana yakın bir hayata götürebilecek herhangi bir işareti görme yetimi de kaybetmiştim.

Onun ölümü, ayırıcı işaret: Öncesi ve Sonrası. Bunca yıl sonra bunu kabullenmek üzücü olsa da bana sevildiğimi onun hissettirdiği gibi hissettirecek hiç kimseyle tanışmadım. Her şey canlanırdı onunla birlikte; tılsımlı, abartılı bir ışık yayardı çevresine, öyle ki bir şeyi onun gözlerinden görmek o şeyi normalinden çok daha parlak renklerde görmek demekti - ölmeden birkaç hafta önce, Greenwich Village'daki bir İtalyan restoranında onunla geç vakitte yediğimiz akşam yemeğini ve ansızın gömleğimin kolunu

yakalayışını, üstünde mumlar yanan bir doğum günü pastasının âdeta acı veren güzelliğini, soluk bir ışık çemberinin karanlık tavan boyunca titreşerek mutfaktan çıkıp ilerleyişini ve sonra bu pastanın bir ailenin ortasına hepsinin yüzlerini aydınlatacak şekilde konuşunu, yaşlı bir kadının yüzünün sevince boğuluşunu, dört bir yandaki gülümsemeleri, garsonların ellerini arkalarında birleştirerek bir adım geri çekilişlerini hatırlıyorum - şehir merkezindeki ucuz herhangi bir restoranda görebileceğiniz sıradan bir doğum günü yemeği işte ve eminim annem bunun üzerinden çok geçmeden ölmemiş olsaydı hatırlamayacaktım bile ama bu doğum gününü ölümünden sonra da defalarca düşündüm ve doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen hayatım boyunca da düşüneceğim. O mum ışıklı çember, onu kaybettiğimde kaybolan gündelik, olağan mutluluğun yaşayan resmi.

Annem çok da güzeldi. Güzelliği ikinci plandaydı ama yine de güzeldi işte. Kansas'tan New York'a yeni geldiğinde yarı zamanlı modellik yapmış ama kameranın karşısında bu işte iyi olamayacak kadar tedirginmiş; sahip olduğu şey, fotoğrafa aktarılamıyormuş bir türlü.

Yine de o bütünüyle kendisiydi, nadir bulunan türden. Ona gerçekten benzeyen tek bir kişi gördüğümü hatırlamıyorum. Simsiyah saçları, yazın çillenen açık teni, içleri ışıklarla dolu masmavi gözleri vardı ve elmacık kemiklerinin kavisinde bazen insanların İzlandalı olduğunu zannettikleri tuhaf bir kabile ve Kelt Şafağı karışımı taşıyordu. Aslında Kansas'ın Oklahoma sınırına yakın bir kasabadandı, yarı İrlandalı yarı Çeroki'ydi ve bir yarış atı kadar gösterişli, gergin ve şık olsa da kendisine Oklahomalı anlamında Okie diyerek beni güldürmeyi severdi. Bu egzotik karakter fotoğraflarda biraz fazla Sert ve hoşgörüsüz çıkıyordu maalesef -çilleri makyajla kapatılmış, saçları *Genji'nin Hikâyesindeki* asilzadeler gibi ensesinde bir atkuyruğuyla toplanmış- ve hiçbir surette ortaya çıkmayan şeyse onun o sıcaklığı, o neşeli, ne yapacağı belli olmaz mizacıydı, yani benim onunla ilgili en çok sevdiğim şeydi. Fotoğraflarda göze çarpan durgunluktan kameraya ne kadar güvenmediği açık; bir kaplan gibi tetikte, saldırıya karşı zırhlanıyor havası yayıyor çevresine. Ama gerçekte hiç de öyle değildi. Heyecan verici zindelikle, ani ve hafif jestlerle hareket eder, her an ürküp uçup gidiverecekmiş gibi duran uzun, zarif bir bataklık kuşu gibi koltuğun hemen ucuna tünerdi. Kullandığı sert ve davetsiz sandal ağacı kokulu parfümüne bayılırdım, alnımdan öpmek için bir anda üstüme çullandığında kolalı gömleğinin hışırtısına da. Ve gülüşü, her ne yapıyorsan

bir kenara bırakıp sokakta peşinden gitme isteği uyandırmaya yeter de artardı bile. Nereye gitse erkekler gözlerinin ucuyla onu süzer ve bazen beni birazcık rahatsız edecek şekilde bakarlardı ona.

Ölümü benim suçumdu. Diğer insanlar böyle olmadığı konusunda beni temin etmek için biraz fazla aceleci davranmışlardır hep ve evet, o *daha çocuk, kim bilebilirdi ki, korkunç kaza, şanssızlık, herkesin başına gelebilirdi*, hepsi kesinlikle doğru ve ben bunların tek kelimesine bile inanmıyorum.

On dört yıl önce, 10 Nisan'da, New York'ta oldu. (Bu tarihi atarken elim bile duraksıyor; yazması için, kalemin kâğıt üzerinde hareket etmeye devam etmesi için onu zorluyorum. Tamamen sıradan bir gündü o gün ama artık paslı bir çivi gibi takvime saplanmış duruyor.)

Gün planlandığı gibi gitseydi sekizinci sınıfımın geri kalanı gibi gökyüzünde hiçbir iz bırakmadan yutulacak, dağılıp gidecekti. O güne dair ne hatırlardım ki o zaman? Pek az şey ya da hiçbir şey. Ama tabii ki o sabahın dokusu şu anda çok daha belirgin; havadaki sırılsıklam, nemli hisse kadar... Gece yağmur yağmıştı, korkunç bir fırtına olmuştu, dükkânları su basmış, birkaç metro istasyonu kapatılmıştı; bizse apartmanımızın önündeki üstüne basınca "şılap şılap" eden halının üzerinde dururken, annemin en sevdiği kapı görevlisi, annemin bir numaralı hayranı Goldie, Elli Yedinci Cadde'yi bir kolu havada geri geri yürüyor, bir taksi yakalamak için ıslık çalıyordu. Arabalar yerdeki pis suları sıçratarak hızla geçip gidiyordu; yağmurla şişmiş bulutlar gökdelenlerin tepesine üşüşüyorlar, esip yer değiştirerek arkalarında açık, mavi gökyüzü parçaları bırakıyorlardı; aşağıda, egzoz dumanlarının altındaki sokaklardaysa rüzgâr, ilkbahar havası gibi nemli ve yumuşacık esiyordu.

Su sıçratarak köşeyi dönen bir taksi tepe ışığını söndürünce geri çekilip, "Ah, bu da dolu, hanımefendi," diye seslendi Goldie caddenin gürültüsünün arasından. Kapı görevlilerinin en ufaktefeğiydi Goldie; solgun yüzlü, zayıf, neşeli, minyon bir adamdı, açık tenli bir Porto Rikoluydu, eski bir tüy sıklet boksörüydü. İçki içmekten (bazen gece vardiyasında kapıya geldiğinde nefesi J&B kokardı) gözlerinin altı torbalanmış olsa da hâlâ sırım gibi, kaslı ve atikti - hep birileriyle şakalaşırdı, hep köşe başında bir sigara molası verirdi, hava soğukken bacaklarının üzerinde yaylanır, beyaz eldivenli ellerine hohlardı, İspanyolca şakalar yapar ve diğer kapı görevlilerini kahkahalara boğardı.

"Bu sabah çok aceleniz var galiba?" diye sordu anneme. Yakasındaki

isim etiketinde BURT D. yazıyordu ama altın dişi ve soyadı de Oro, İspanyolcada “altın” anlamına geldiği için herkes ona Goldie derdi.

“Hayır, yeterli zamanımız var, sorun yok.” Ama bitkin görünüyordu annem, rüzgârda çözülüp uçuşan fularını yeniden sararken elleri titriyordu.

Bunu Goldie de fark etmiş olmalıydı çünkü bana şöyle bir bakan (geriye doğru çekilip binanın önündeki beton çiçekliğe dayandı, anneme bakmaktan kaçınıyordu) gözlerinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk vardı.

“Metroya binmiyorsunuz yani?” dedi bana.

Benim ne diyeceğimi bilemediğimi anlayınca, “Ah, halletmemiz gereken bir iki iş var da,” dedi annem söylediğine kendi de inanmayarak. Normalde ne giydiğine pek dikkat etmezdim ama o sabah üstünde olan giysiler (beyaz trençkot, incecik pembe bir fular, siyah-beyaz iki renkli makosenler) hafızama öyle bir kazınmış ki artık onu başka türlü hatırlamak benim için çok zor.

On üç yaşındaydım. O son sabah aramızda ne kadar tuhaf, kapı görevlisinin fark edebileceği kadar gergin bir hava olduğunu anımsamaktan nefret ediyorum, başka zaman olsa iki yakın arkadaş gibi konuşup gülüşüyor olurduk ama o sabah birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yoktu çünkü okuldan uzaklaştırma almıştım. Bir gün önce onu ofisinden aramışlardı, sessiz ve öfkeli bir halde eve gelmişti, işin kötü yanı neden uzaklaştırma aldığımı bile bilmiyordum, gerçi Bay Beeman’in (ofisinden öğretmenler odasına giderken) ikinci katın penceresinden en yanlış zamanda baktığından ve beni okul sınırlarında sigara içerken gördüğünden (daha doğrusu, beni Tom Cable’ın yanında *o* sigara içerken gördüğünden, ki bu benim okulumda hemen hemen aynı suç anlamına geliyordu) yüzde yetmiş beş emindim. Annem sigaradan nefret ederdi. Haklarında hikâyeler dinlemeye bayıldığım ve adaletsiz bir biçimde ben onları tanıma şansı bulamadan ölen anne ve babası Batı’yı gezip dolaşan dost canlısı at antrenörleriymiş ve geçimlerini Morgan atlarını yetiştirerek sağlıyorlarmış: Her yıl Kentucky Derby at yarışlarına giden, kokteyl içen, kanasta oynayan ve sigaralarını evin dört bir yanındaki gümüş kutularda saklayan hayat dolu bir çiftlermiş. Derken büyükannem bir gün ahırdan eve dönünce iki büklüm olmuş ve kan tükürmeye başlamış ve annemin ergenlik yıllarının geri kalanında ön verandada her zaman oksijen tankları olmuş ve yatak odasının panjurları hep kapalı kalmış.

Fakat -korktuğum gibi ki bu korkum yersiz değildi- Tom’un sigarası

buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. Okulda bir süredir başım beladaydı zaten. Her şey babam birkaç ay önce evden kaçıp annemle beni terk edince başladı ya da daha doğrusu çığ gibi büyüdü; onu hiçbir zaman öyle çok sevmemiştik, annemle ben onsuz çok daha mutluyduk ama başkaları babamın bizi apansız (parasız pulsuz, nafakasız, bir adres bile vermeden) terk edişiyle şaşırıp dertlenmişti ve Yukarı Batı Yakası'ndaki okulumdaki öğretmenler benim için öyle üzülmüşlerdi, bana anlayış gösterip destek olmaya öyle hevesliydiler ki burslu bir öğrenci olarak bana bütün özel izinleri ve gecikmeli teslim tarihlerini sağladılar, ikinci ve üçüncü şansları verdiler; birkaç ay boyunca kuyuya ipi uzattılar, ta ki ben kendimi derin mi derin bir deliğin dibine çekmeyi başarana kadar.

Hal böyleyken ikimiz -annem ve ben- bir müzakere için okula çağırılmıştık. Müzakere on bir buçuktaydı ama annem sabah için izin almak zorunda kaldığı için Batı Yakası'na erkenden gidiyorduk - kahvaltı yapmak (ve tahmin ettiğim üzere ciddi bir konuşma yapmak) ve birlikte çalıştığı birine doğum günü hediyesi alabilmek için. Önceki gece sabah iki buçuğa kadar ayakta kalmıştı, e-postalar yazıp ofiste olmayacağı sabahı telafi etmeye çalışırken bilgisayarın ışığıyla aydınlanan yüzü gergindi.

"Sizi bilmem ama," diyordu Goldie anneme büyük bir şevkle, "ben diyorum ki bütün bu ilkbahar ve nem artık yetti. Yağdı da yağdı..." Titredi, pandomim yapar gibi yakasını yukarı kaldırdı ve havaya baktı.

"Bugün öğleden sonra havanın açması lazım."

"Evet, biliyorum ama ben artık *yaza* hazırım." Ellerini ovuşturdu. "İnsanlar şehri terk eder, yazdan nefret eder, sıcaktan yakınıp dururlar ama ben... ben tropikal bir kuşum. Ne kadar sıcak, o kadar iyi. Haydi bakalım!" Ellerini çırpıyor, topuklarının üzerinde caddeye doğru arka üstü eğiliyordu. "Ve... size en çok neyi sevdiğimi söyleyeyim, hani buralar sakinleşir ya temmuz gelince... Bina bomboş ve sakin olur, herkes bir yerlere gitmiştir, bilirsiniz?" Parmaklarını şıklattı, taksi hızla geçip gitti. "*Benim* tatilim budur işte."

"Burada sıcaktan yanmıyor musun?" Benim mesafeli babam annemin bu özelliğinden nefret ederdi - garsonlarla, kapı görevlileriyle, kuru temizlemecideki hırıltılı ihtiyar adamlarla sohbete girişme meylinden. "Yani kışın üstüne bir ceket daha giyebilirsin hiç olmazsa..."

"Kışın kapıda çalışıyor musunuz siz? Size şunu diyeyim, hava çok *soğuyor*. Kaç ceket, kaç şapka giydiğinizin önemi yok. Ocakta, şubatta

burada böyle dikiliyorsunuz ve rüzgâr nehirden esiyor. *Bırrr.”*

Tedirginlikle tırnaklarımı kemirirken Goldie’nin işaret etmesine rağmen geçip giden taksilere bakıyordum. On bir buçuktaki müzakereye kadar beklemenin tam bir işkence olacağının farkındaydım ve yapabileceğim tek şey öylece dikilmek ve suçlayıcı sorular yumurtlamamaktı. Bizi ofisten içeri aldıklarında hangi sözlerle annemle üstümüze üşüşecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu; “müzakere” kelimesi başlı başına bir otorite meclisini, ithamları ve yüzleşmeleri, olası bir kovulmayı çağrıştırıyordu. Bursumu kaybedersem bu bizim için tam bir felaket olurdu; babam gittiğinden beri parasızdık, paramız kiraya ucu ucuna yetiyordu. Hepsinden öte Bay Beeman’in bir şekilde Hamptons’ta Tom Cable’a yatıya gittiğimde birlikte boş yazlık evlere zorla girdiğimizi öğrendiğinden endişe duymaktan midem bulanıyordu. Evlere “zorla girmek” diyorum ama aslında ne bir kilidi zorlamıştık ne de herhangi bir hasar vermiştik (Tom’un annesi emlakçıydı, ofisindeki rafta duran yedek anahtarlarla girmiştik o evlere). Daha çok merakla dolapları kurcalıyor ve şifonyerlerin çekmecelerine bakıyorduk ama bir şeyler aldığımız da oluyordu: buzdolabından bira, birkaç Xbox oyunu ve bir DVD (Jet Li, *Kır Zincirlerini*) ve toplamda yaklaşık doksan iki dolar tutarında para - bir mutfak kavanozunun içinden buruş buruş beşlikler ve onluklar, çamaşır odalarından ceplerden çıkan avuç avuç bozukluk.

Bu ne zaman aklıma gelse kusacak gibi oluyorum. Tomlara gidişimin üzerinden aylar geçmişti ama Bay Beeman’in evlere girdiğimizi bilmesinin mümkün olmadığını kendime ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım - nereden bilebilirdi ki?- hayal gücüm panik halindeki zikzaklar gibi uçuşup oradan oraya fırlıyordu. Tom’u ele vermemeye kararlıydım (onun beni ele verip vermediğinden emin olmamama rağmen) ama bu beni zor bir durumda bırakıyordu. Nasıl böyle bir aptallık etmiş olabilirdim? Zorla bir eve girmek suçtu, insanlar bu yüzden hapse giriyordu. Bir önceki gece saatlerce bir o yana bir bu yana dönmüş, yağmurun düzensiz sağanaklar halinde penceremin camına vuruşunu izlemiş ve bu olayı önüme çıkarırlarsa ne diyeceğimi merak etmiş, işkence çeker gibi gözümü bile kırpamamıştım. Ama kendimi nasıl savunabilirdim, daha ne bildiklerini bile bilmezken?

Goldie derin derin iç çekti, elini indirdi ve geri geri yürüyerek annemin durduğu yere geldi.

“İnanılacak gibi değil,” dedi anneme bıkkınlık akan gözleriyle caddeye bakarak. “SoHo’da bizim oraları sel bastı, duymuşsunuzdur, değil mi, Carlos

da BM’nin yukarı taraflarındaki bazı caddelerin yollarının tıkandığını söylüyordu.”

Tüm kasvetimle çalışan kalabalığının kuyruk olup bir kovan dolusu eşek arısı kadar neşesizce şehir içi otobüslerine akın edişini izliyordum. Bir iki blok batıya yürüsek şansımız daha yaver gidebilirdi ama annem de ben de kendi başımıza yola koyulsak Goldie’nin güceneceğini bilecek kadar tecrübeliydik. Fakat tam da o anda -öyle aniydi ki hepimiz yerimizden sıçradık- tepe ışığı yanan bir taksi patinaj yaparak bize doğru geldi, etrafa lağım kokan sular sıçrattı.

“Dikkat etsene!” dedi Goldie, taksi kaldırıma yanaşırken kenara sıçradı ve sonra annemin şemsiyesi olmadığını fark etti. “Bekleyin,” dedi, hemen lobiye, şöminenin yanı başında pirinç bir kutunun içinde saklayıp yağmurlu günlerde yeniden dağıttığı kayıp ve unutulmuş şemsiyeler koleksiyonuna koştu.

“Yok,” diye seslendi annem, şeker çizgili katlanır şemsiyesini bulmak için çantasını kurcalarken, “hiç zahmet etme, Goldie, şemsiyem var benim...”

Goldie fırlayıp kaldırıma geri döndü ve taksinin kapısını annemin arkasından kapattı. Sonra eğildi ve camı tıklattı.

“Size iyi günler dilerim,” dedi.

III

Sezgileri kuvvetli biri olduğumu düşünmeyi severim (sanırım hepimiz severiz bunu) ve tüm bunları yazıya dökerken tepemizde bizi takip eden bir gölge çizesim geliyor. Ama geleceğe karşı kör ve sağırdım; benim tek, ezici endişem okuldaki görüşmeydi. Okuldan uzaklaştırma aldığımı söylemek için Tom’u aradığımda (sabit hattan fısıldayarak konuşuyordum, annem cep telefonumu elimden almıştı) bunu duymak onu hiç de öyle şaşırtmadı. “Bana bak,” dedi sözümü keserek, “aptallaşma, Theo, kimsenin bir şey bildiği yok, sen o kahrolası ağzını kapalı tut yeter.” Ve ben daha bir kelime bile edemeden, “Kusura bakma, çıkmam lazım,” deyip telefonu kapadı.

Taksideyken birazcık hava alabilmek için camı aralamaya çalıştım, nerede o şans... Oturduğumuz bu arka koltukta birileri kirli bebek bezleri

değiştirmiş ya da belki de gerçekten oraya sıçıvermiş de sonra güneş kremi gibi kokan bir oda parfümüyle bu kokuyu saklamaya çalışmış gibi kokuyordu içerisi. Koltuklar yapış yapıştı ve selo bantla yamalanmışlardı, amortisörlerse neredeyse gitmişti. Ne zaman bir tümseğe rastlasak dişlerim zangırdıyordu, aynı şekilde dikiz aynasından sallanan dinî bir saçmalık da: madalyonlar, plastik bir zincirde dans eden minyatür kıvrık bir kılıç ve ellerini dua ederek göğe açmış, delici gözlerle arka koltuğa bakan sarıklı, sakallı bir bilge.

Park Bulvarı boyunca kırmızı lalelerden askerler biz yanlarından hızla geçerken esas duruşta bekliyorlardı. Bir Bollywood pop şarkısı -sesi kısılıp neredeyse subliminal vızıltıya dönüşmüş- hipnotize edici bir biçimde tam da duyma eşiğimde kıvrılıp dönüyor ve yankılanıyordu. Ağaçların yaprakları dökülüyordu. D'Agostino ve Gristede marketlerinden teslimatçı çocuklar ürünlerle dolu alışveriş arabalarını itiyordu, isteksiz anaokulu çocuklarını ardı sıra sürükleyen topuklu ayakkabılı bezmiş yönetici kadınlar kaldırıma kapaklanıveriyordu, üniformalı bir işçi yağmur oluklarında toplanan çer çöpü bir sopanın ucundaki faraşa süpürüyordu, avukatlar ve borsacılar avuçlarını açıp ellerini öne uzatıyor ve başlarını kaldırıp gökyüzüne baktıklarında kaşlarını çatıyorlardı. Sarsıla sarsıla bulvara çıkarken (annem perişan görünüyordu, kendini sağlam tutabilmek için kol dayanağını sıkıca kavramıştı) pencereden görünen hazımsız olağan yüzlere (yağmurluklarının içindeki endişeli görünen insanlara, yaya geçidinden geçen asık suratlı kalabalıklara, karton bardaklardan kahve içen, cep telefonlarıyla konuşan ve kaçamak bakışlarla bir sağa bir sola bakan insanlara) bakıyor ve başıma gelmek üzere olan felaketleri düşünmemeye çalışıyordum: bu felaketlerden bazılarının arasında çocuk mahkemesi ya da hapishanesi de vardı.

Taksi sert, ani bir dönüş yaparak hızla Seksen Altıncı Cadde'ye saptı. Annem bana doğru kaydı ve kolumu tuttu, bir morina balığı kadar yapış yapış ve solgun olduğunu gördüm.

"Seni araba mı tuttu?" dedim o an için kendi derdimi unutarak. O çok iyi tanıdığım kederli, sabit ifade vardı yüzünde: dudaklarını sımsıkı kapamıştı, alnı parıldıyordu, gözleri de donuk ve kocamandı.

Bir şey söylemek istercesine ağzını açtı, hemen ardından taksi bizi önce öne fırlatıp sonra koltuğa geri itecek şekilde yalpalayarak kırmızı ışıkta durunca eliyle ağzını kapattı.

"Biraz dayan," dedim ona ve sonra öne doğru eğilip yağlı pleksiglasa tıklattım, şoför (sarıklı bir Sih) şaşkın şaşkın baktı.

“Bakın,” diye seslendim kafesin içinden, “burası iyi, biz burada inelim, anlaştık mı?”

Sih -şeritlerle süslenmiş aynadaki yansıması- gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. “Burada durmak istiyorsunuz.”

“Evet, lütfen.”

“Ama verdiğiniz adres bu değil.”

“Biliyorum. Ama burası iyi,” dedim, dönüp rimeli dağılmış, solgun görünen, çantasının içinde cüzdanını arayan anneme bir göz atarak.

“O iyi mi?” diye sordu taksici şüpheyle.

“Evet, evet, iyi. İnmemiz lazım, o kadar, teşekkürler.” Annem titreyen elleriyle buruş buruş olmuş, ıslak gibi görünen paralar bulup çıkardı ve kafesten içeri uzattı. Sih elini uzatıp paraları avcuna alırken (boyun eğmiş bir halde gözlerini kaçırarak) ben hemen dışarı fırladım, anneme kapıyı tuttum.

Annem kaldırıma çıkarken biraz sendeledi, hemen koluna girdim. “İyi misin?” diye sordum ona ürkekçe, taksi uzaklaşıp giderken. Beşinci Cadde’nin yukarı tarafında, parka bakan malikânelerin oradaydık.

Derin bir nefes aldı, sonra alnını sildi ve kolumu sıktı. “Off,” dedi eliyle yüzünü yelpazeleyerek. Alnı pırıl pırıl parlıyordu ve gözleri hâlâ baktığı yeri bilmiyor gibiydi; rotasının dışına sürüklenmiş bir deniz kuşunun telaşlı hali vardı üzerinde. “Özür dilerim, hâlâ zangır zangır titriyorum. Tanrı’ya şükür o taksiden indik. İyi olacağım, sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Durduğumuz rüzgârlı köşede insanlar etrafımızdan akın akın geçip gidiyordu: üniformalı kız öğrenciler, gülüşüyor, koşuşuyor, etrafa kaçışıyorlardı, dadılar ikili ve üçlü oturtulmuş bebeklerin olduğu gösterişli bebek arabalarını itiyorlardı. Bezgin, avukata benzer bir baba küçük oğlunu bileğinden tutmuş çekiştirerek hızla yanımızdan geçti. “Hayır, Braden,” dediğini duydum babasına yetişmek için koşuşturan çocuğa, “öyle düşünmemelisin, *sevdiğin* bir işin olması çok daha önemli...”

Bir temizlik görevlisinin çalıştığı binanın önündeki kaldırıma boşalttığı bir kova sabunlu sudan kaçmak için geri çekildik.

“Söylesene,” dedi annem, parmak uçları şakaklarındaydı, “bir tek bana mı öyle geldi, yoksa o taksi *inanılmaz derecede...”*

“Pis? Güneş kremi ve bebek kakası?”

“Doğrusu...” yüzüne yelpazeliyordu, “öyle durup durup kalkmasa sorun olmazdı. Ben gayet iyiydim ama sonra çarptı beni.”

“Neden ön koltukta oturabilir miyim diye sormuyorsun ki?”

“Tıpkı baban gibi konuşuyorsun.”

Gözlerimi kaçırdım, utanmıştım çünkü ben de fark etmiştim sesimdeki ona özgü o ben-her-şeyi-bilirim diyen tonu. “Haydi Madison’a doğru yürüyelim de oturabileceğin bir yer bulalım,” dedim. Açlıktan ölmek üzereydim ve o tarafta sevdiğim bir lokanta vardı.

Ama -bir ürpertiyle, neredeyse gözle görülebilir bir bulantı dalgasıyla- kafasını salladı. “Hava.” Gözlerinin altındaki rimel lekelerini elinin tersiyle sildi. “Hava almak iyi geliyor.”

“Peki,” dedim, biraz alelacele, uyumlu olacağım diye gerilmiştim. “Sen bilirsin.” Uysal olmak için gayret ediyordum ama -rahatsız ve sersemlemiş- annem ses tonumdan bir şeyler sezmişti; yüzünü yüzüme yaklaştırıp baktı, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu (Babamla yaşadığımız uzun yıllar sayesinde bu, edindiğimiz bir başka kötü huydu; birbirimizin zihnini okumak).

“Ne?” dedi. “Gitmek istediğin bir yer mi var?”

“Hımm, yok, pek sayılmaz,” dedim geriye doğru bir adım atıp şaşkınlıkla etrafıma bakınarak, karnım aç olsa da bir şey için ısrar edecek durumda değildim.

“Kendimi toparlayacağım. Bana yalnızca bir dakika ver.”

“Belki de...” Gözlerimi kırpıştırıyordum, telaşlıydım, ne isterdi, onu ne memnun ederdi? “Parka gidip biraz oturmaya ne dersin?”

Neyse ki bu teklifimi başıyla onayladı. “Peki öyleyse,” dedi Mary Poppins’e benzettiğim sesiyle, “ama yalnızca biraz soluklanıncaya kadar.” Ve Yetmiş Dokuzuncu Cadde’deki yaya yoluna doğru yürümeye koyulduk; barok saksıların içindeki budanmış ağaçların, demir işiyle dantel gibi süslenmiş ağır kapıların yanından geçtik. Işık solup endüstriyel griye döndü ve esen rüzgâr çaydanlık buharı kadar ağırdı. Parkı çevreleyen yolun karşısında, ressamlar tezgâhlarını kuruyor, tuvallerini açıyor, St. Patrick’s Katedrali ve Brooklyn Köprüsü’nün sulu boya resimlerini mandallıyorlardı.

Sessizlik içinde yürüdük. Zihnimde kendi dertlerim (Tom’un ebeveynleri de aranmış mıydı? Bunu ona sormak neden aklıma gelmemişti?) ve aynı zamanda annemi şu lokantaya götürmeyi başarır başarmaz kahvaltı için ne sipariş edeceğimle ilgili düşüncelerim (ev yapımı patates kızartmasıyla bol malzemeli bir omletin yanında domuz pastırması; annemse her zaman yediklerini yiyecekti, kızarmış çavdar ekmeği ve suda pişmiş yumurta ile bir fincan sütsüz kahve) oradan oraya uçuşup duruyordu. Annemin bir şey

dediğini fark ettiğimde nereye gittiğimize bile doğru dürüst dikkat etmiyordum. Bana değil, parka doğru bakıyordu; yüzündeki ifade, telaşlı insanların rüzgârlı sokaklarda yürüdüğü ve çok fazla konuştuğu ama aslında birbirleriyle konuşuyormuş gibi görünmediği, adını bilmediğim ünlü bir Fransız filmini hatırlatmıştı bana.

“Ne dedin?” diye sordum, ayaklarım birbirine karışıp tökezledikten sonra ona yetişmek için daha hızlı yürüyerek. “Bir kez daha söyle...”

Şaşırmış görünüyordu, sanki benim de orada olduğumu unutmuş gibiydi. Uzun beyaz ceket -rüzgârda uçuşuyordu- onun o uzun bacaklı ibiş görünümüne katkıda bulunuyordu, sanki az sonra kanatlarını açıp parkın üzerinden uzaklara uçuverecekti.

“Neyi bir kez daha söyleyeyim?”

“Ah.” Suratında donuk bir ifade belirdi, sonra kafasını salladı ve ona özgü o keskin, çocuksu kahkahadan attı. “Zaman sıçraması dedim.”

Söylemesi tuhaf olsa da ne demek istediğini biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum diyelim - kopukluk hissinin verdiği o ürperti, zamanı yitirten bir hıçkırık ya da bir filmden kesilmiş birkaç kare gibiydi kaldırımdaki kayıp saniyeler.

“Hayır, hayır, köpecik, sadece bu muhit.” Saçlarımı karıştırdı, yüzüme çarpık, yarı utangaç bir gülümseme oturttu, *köpecik* bebeklikten gelen takma adımdı, bunun hoşuma gittiğini söyleyemezdim artık, saçlarımın karıştırılmasının da öyle ama kendimi koyun gibi hissetsem de onu daha iyi bir halde gördüğüme memnundum.

“Buradayken hep oluyor. Ne zaman bu tarafa gelsem yeniden on sekizime dönüyorum ve otobüsten iniyorum.”

“Burada mı?” dedim kuşkuyla, elimi tutmasına izin verdim, normalde yapacağım bir şey değildi gerçi. “Tuhafmış.” Annemin Manhattan’da, Beşinci Cadde’den epey uzakta, Bulvar B’de bir barın üst katındaki berduşların kapı aralığında uyudukları ve bar kavgalarının sokağa taştığı ve Mo adlı çılgın bir ihtiyar kadının en üst kattaki kapatılmış merdiven boşluğunda on, on bir yasa dışı kedi sakladığı stüdyo dairede geçen gençlik günlerini biliyordum.

Omzunu silkti. “Evet ama burada her şey hâlâ ilk gün gördüğüm gibi. Zaman sıçraması. Aşağı Doğu Yakası’nda, yani oraların nasıl olduğunu sen de biliyorsun, sürekli yeni bir şeyler var ama benim için bu daha çok Rip Van

Winkle hissi[4], hep daha ileri, daha ileriye. Bazı günler uykudan uyanıyorum ve sanki gece olunca birileri içeri girmiş ve mağazaların vitrinlerini değiştirmiş gibi geliyor. Eski restoranlar kepenk indirmiş, kuru temizlemecinin yerine son moda yeni bir bar açılmış...”

Saygılı sessizliğimi koruyordum. Zaman sıçraması son zamanlarda hep aklındaydı zaten, belki de doğum günü yaklaştığı için öyleydi. *Bu rutin için çok yaşlıyım artık,* demişti birkaç gün önce şarküteriden gelen teslimatçı çocuğa ödeme yapmak için bozukluk para çıkar umuduyla evin içinde dört dönüp, koltuk yastıklarını didik didik edip paltolarını ve ceketlerini kurcalarken.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu. “Burada her şey daha durağan,” dedi. Sesi neşe saçsa da gözlerinde beliren buğuyu görebiliyordum, belli ki iyi uyuyamamıştı, benim yüzümden. “Yukarı Park şehrin 1890’larda neye benzediğini hâlâ görebileceğin birkaç yerden biridir. Gramercy Park da öyle, Greenwich Village’ın bir kısmı da. Hatta New York’a ilk geldiğimde bu muhitin Edith Wharton, *Franny ve Zooey* ve *Tiffany’de Kahvaltı*’nın bir araya gelmiş hali olduğunu düşünmüştüm.”

“*Franny ve Zooey* Batı Yakası’nda geçiyordu.”

“Evet ama ben bunu bilmek için çok aptaldım. Diyeceğim o ki evsizlerin çöp tenekelerinde ateş yaktıkları Aşağı Doğu’dan epeyce farklıydı burası. Burada hafta sonları büyülüydü; müzede dolanmak, Central Park’ta tek başıma rahvan yürümek...”

“Rahvan yürümek mi?” Söylediklerinin çoğu kulağıma oldukça egzotik geliyordu ve *rahvan* çocukluğundan kalma bir binicilik terimi gibiydi: Biraz tembel bir koşuydu belki, eşkinle tırıs gitmek arasında atlara özgü bir yürüyüş şekliydi.

“Ya, bilirsin işte, benim yaptığım gibi uzun adımlarla kayarcasına yürümek. Beş parasız, delik çoraplarla, yulafla beslenerek. İster inan ister inanma ta buraya kadar *yürürdüm* bazı hafta sonları. Tren parasını eve dönüş yolu için saklardım. Şu kartlar yerine jetonlar vardı o zamanlar. Peki müzeye girmek için para ödemen gerekince? ‘Önerilen bağış’ hani? Eh, sanırım o zamanlar epey yüzsüzmüşüm ya da belki de bana acıyorlardı işte. “Ah, hayır,” dedi ses tonu değişerek ve aniden durdu, hatta bunu fark etmeyip birkaç adım daha attım ben.

“Ne?” Arkama döndüm. “Ne oldu?”

“Bir şey hissettim.” Avucunu açıp havaya doğru kaldırdı ve gökyüzüne baktı. “Sen de hissettin mi?”

O bunu der demez aydınlık sönüverdi. Gökyüzü bir anda karardı, her geçen saniye daha da karardı; rüzgâr parktaki ağaçları hışırdattı ve ağaçlardaki yeni çıkan yapraklar kara bulutların karşısında cılız ve sapsarı bir halde göğüs gerdi.

“Anlamadın mı yahu?” dedi annem. “Yağmur indirecek.” Caddeye doğru eğildi, Kuzey tarafına baktı, hiç taksi yoktu.

Tekrar elinden yakaladım. “Haydi,” dedim, “diğer tarafta şansımız daha yaver gidecek.” Sabırsızca “Dur” işaretinin son birkaç kez yanıp sönmesini bekledik. Kâğıt parçaları havada fırıl fırıl dönüyor ve caddeye düşüyordu. “Hey, şurada bir taksi var,” dedim Beşinci Cadde’ye doğru bakıp ve ben bunu der demez bir işadamı eli havada kaldırıma doğru koştu ve taksinin ışığı söndü.

Caddenin karşısındaki ressamlar tablolarını plastik malzemeyle kapatıyorlardı. Kahve satıcısı arabasının kepenklerini indiriyordu. Çabucak karşıya geçtik ve tam da oraya geçtiğimiz anda iri bir yağmur damlası tıp diye yanağıma çarptı. Tek tük kahverengi daireler -enli, on sent iriliğinde- kaldırıma vurmaya başladı.

“Hay *lanet!”* diye haykırdı annem. Şemsiyesini bulmak için çantasını kurcaladı- gerçi bu şemsiye bırak iki kişiyi, bir kişiye yetecek kadar bile büyük değildi.

Derken yağmur bastırdı, soğuk sağanak iki yandan vurmaya başladı, kuvvetli bir rüzgâr ağaçların tepelerinde dönüyor ve caddenin karşısındaki tentelere pat pat vuruyordu. Annem o acayip, küçücük şemsiyesini açmak için mücadele ediyor, pek başarılı olamıyordu. Caddedeki ve parktaki insanlar gazetelerini ve evrak çantalarını başlarının üzerinde tutuyor, cadde üzerinde yağmurdan kaçacak tek yer olan müzenin revakının altına sığınmak için koşa koşa merdivenleri tırmanıyorlardı. Dayanıksız, çizgili şemsiyenin altında aceleyle merdivenleri çıkarken çabuk çabuk çabuk, neşeli ve mutlu bir halimiz vardı çünkü koşa koşa ta göbeğine düşmek yerine ne pahasına olursa olsun sanki korkunç bir şeyden kaçıyorduk.

IV

Yanında tek bir arkadaşı ve gerçek anlamda tek bir penisi olmadan Kansas'tan kalkan otobüsle New York'a vardıktan sonra üç önemli şey gelmiş annemin başına. İlki Davy Jo Pickering adlı bir yetenek avcısının Greenwich Village'da bir kafede garsonluk yaparken onu fark etmesi: Doc Martens botları, hayır kurumu mağazasından alınma giysileri ve arkasında, üstünde oturabileceği kadar uzun bir saç örgüsü olan yeterli beslenememiş genç bir kız. Adama kahvesini götürdüğünde ona caddenin karşısında yapılan bir katalog çekimindeki işine gelmeyen bir kızın yerini doldurması karşılığında önce yedi yüz, sonra bin dolar teklif etmiş adam. Parmağıyla çekim karavanını işaret etmiş, ekipmanlar Sheridan Square parkına kuruluyormuş, paraları sayıp tezgâhın üzerine bırakmış. "Bana on dakika ver," demiş annem, aldığı kahvaltı siparişlerinin geri kalanını dağıtmış, sonra önlüğünü çıkarıp asmış ve dışarı çıkmış.

"Yalnızca bir posta siparişi modeliydim," diyerek insanlara açıklama yapma zahmetine girerdi hep - bununla demek istediği hiçbir zaman moda ve tasarım dergilerinde çıkmadığı, yalnızca Missouri ve Montana'daki küçük hanımlar için ucuz gündelik giysiler satan zincir mağazaların el ilanlarında göründüğüydü. Kimi zaman keyifliydi, derdi, ama çoğunlukla değildi: Ocak ayında mayo çekiminde, gripten tir tir titrer; yaz sıcağında tüvit ceketler ve yünlüleri çektiklerinde stüdyonun vantilatörü sıcak hava üfler ve makyajı yapan adam çekimlerin arasında ortaya çıkıp yüzündeki teri gidermek için onu pudralarken naylon sonbahar yapraklarının arasında sıcaktan pişermiş.

Ortalarda gezinip üniversiteye gidiyormuş gibi yaptığı -baston yutmuş gibi duran çiftleri ve ağaçlarıyla sahte kampüs setlerinde kitaplarını göğsüne bastırarak poz verdiği- sıralarda gerçekten de üniversiteye gidecek parayı kenara atmayı başarmış: New York Üniversitesi'nde sanat tarihi okumak için. On sekiz yaşına gelene ve New York'a taşınana kadar bizzat tek bir önemli tablo bile görmemiş ama kaybettiği zamanı telafi etmek için hevesliymiş - "Saf saadet, mükemmel cennet," derdi sanat kitaplarına gömülmüş bir halde görüşü bulanmaya başlayıncaya kadar o aynı eski dialara (Manet, Vuillard) dalmışken. ("Bu çok çılgınca ama," derdi, "hayatımın geri kalanında oturup hep bu aynı yarım düzine tabloya baksam inanılmaz mutlu olurdum. Delirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.")

Okul, New York’ta başına gelen en önemli ikinci şeydi - onun için belki de en önemlisiydi. Ve üçüncü şey (babamla tanışıp evlenmek - ilk ikisi kadar talihli değilmiş) olmasa büyük olasılıkla yüksek lisansını çoktan bitirmiş doktorasını yapıyor olurdu. Kendine ayıracak birkaç saat buldu mu doğrudan Frick Collection’a ya da Museum of Modern Art veya Metropolitan Art Museum’a giderdi - işte tam da bu nedenle müzenin yağmur damlalarının süzüldüğü revakının altında dikilmiş, puslu Beşinci Cadde’ye ve yola vurup etrafa seken bembeyaz yağmur damlalarına bakarken şemsiyesini sallayıp, “Belki de içeri girip yağmur dininceye kadar biraz dolaşsak iyi ederiz,” dediğinde hiç şaşırmadım.

“Şey...” Tek istediğim şey kahvaltıydı. “Tabii.”

Saatine baktı. “Daha iyi olacak. Bu yağmurda taksi bulamayacağız zaten.” Haklıydı. Yine de açlıktan ölüyordum ben. Onun arkasından merdivenleri çıkarken suratımı asmış, ne zaman bir şeyler yiyeceğiz, diye düşünüyordum. Bana kalırsa görüşmeden sonra öyle kızmış olacaktı ki beni öğle yemeğine falan götürmeyecekti, ben de eve gidip bir parça tahıl gevreği falan yemek zorunda kalacaktım.

Ama müze tatil yeri gibi gelirdi hep ve kapıdan içeri bir girdik mi etrafımızdaki turistlerin hallerinden memnun uğultusuyla günün getireceği her ne varsa bütün hepsinden tuhaf biçimde korunmuş hissederdim. Büyük Salon gürültülüydü ve ıslak paltoların kokusu duyuluyordu. Sırılsıklam olmuş Asyalı ihtiyarlar hostese benzer çıtır bir rehberin peşi sıra akın akın geçip gitti, üstü başı dağılmış kız izciler vestiyerin orada bir araya toplanmış fısır fısır konuşuyordu, şapkalarını çıkarmış, ellerini arkalarında kavuşturmuş gri merasim kıyafetli askerî okul öğrencileri tek sıra halinde danışmanın yan tarafında dikiliyordu.

Bana gelince -oldum olası apartman dairelerinin dört duvarına kapatılmış bir şehir çocuğu olarak- müze daha çok, muazzam büyüklüğü, odaların ebediyen uzanıp gittiği ve gittikçe daha da tenhalaşan bir yer oluşuyla ilgimi çekiyordu. Avrupa dekorunun derinliklerindeki bakımsız yatak odaları ve kordonla kuşatılmış kabul salonları, yüzlerce yıldır kimse ayak basmamış gibi müthiş bir efsuna sahipmiş izlenimi yaratıyordu. Metroya kendi kendime binmeye başladığımdan beri oraya tek başıma gitmeye ve kaybolucaya kadar aylak aylak dolaşmaya bayılırdım, galeri labirentlerinde içerilere doğru gezinir durur, en sonunda kendimi daha önce hiç görmediğim unutulmuş zırh ve porselen salonlarında bulurdum (ve çoğu zaman orayı bir daha

bulamazdım).

Giriş sırasında annemin arkasında dikilirken başımı arkaya yasladım ve gözlerimi iki kat yukarıdaki boşluklu tavan kubbesine diktim: Yeterince dalıp gidersem bazen bir tüy gibi yukarıya doğru uçup gidiyormuşum gibi hissederdim, çocukluğumdan kalma bu aldatmaca büyüdükçe kayboluyordu.

Bu sırada -yağmurdan hızla kaçarken burnu kızaran ve nefes nefese kalan- annem cüzdanını bulmak için cebelleşiyordu. "Belki işimiz bitince hediyelik eşya mağazasına bir uğrarım," diyordu. "Mathilde'in en son isteyeceği şey bir sanat kitabıdır ama aptal aptal konuşmadan bundan yakınması zor olacak onun için."

"Eyvah!" dedim. "Hediye Mathilde için mi?" Mathilde, annemin çalıştığı reklam şirketinin sanat direktörüydü, Fransız kumaşı ithal eden bir kodamanın kızıydı, annemden gençti ve mızmızlığıyla ünlüydü, araba ya da ikram servisi olması gerektiği gibi değilse öfke nöbetleri geçirme eğilimdeydi.

"Evet." Bir şey demeden bir sakız uzattı bana, sakızı aldım ve paketini annemin çantasına attım. "Demek istediğim, Mathilde'in olayı bu, iyi seçilmiş bir hediye öyle çok para tutmak zorunda değil, bitpazarından alınma ucuz, pırıl pırıl bir kâğıt ağırlığı mesela. Birlikte şehir merkezine gidip bitpazarını didikleyecek vakit bulsak şahane olurdu bence. Geçen yıl sıra Pru'dayken paniğe kapıldı ve öğle vakti koşa koşa Saks'a gitti ve toplanıp ona verilen paranın üstüne kendi cebinden elli dolar ekleyip güneş gözlüğü aldı, Tom Ford'du sanırım ve Mathilde yine de ona Amerikalılar ve tüketim kültürüyle ilgili uzun bir nutuk çekti. Ki Pru Amerikalı bile değil, Avustralyalı."

"Sergio'yla konuştun mu bunu?" dedim. Sergio -ofise nadiren uğrardı ama sık sık Donatella Versace gibi insanlarla sosyete sayfalarına çıkardı- annemin çalıştığı şirketin multimilyoner sahibiydi; "bir şeyleri Sergio'yla konuşmak", "İsa bu durumda ne yapardı?" demeye benzerdi.

"Sergio'nun sanat kitabından anladığı şey Helmut Newton ya da belki yakın zaman önce Madonna'nın hazırladığı şu bol resimli kitap."

Helmut Newton'un kim olduğunu soracaktım ki aklıma daha iyi bir fikir geldi. "Neden ona bir metro kartı almıyorsun?"

Annem gözlerini devirdi. "İnan bana, bunu yapmalıyım." Daha birkaç gün önce Mathilde'in arabası trafikte sıkışıp onun Williamsburg'da bir kuyumcuda mahsur kalmasına neden olduğunda ofiste bir kaos yaşanmıştı.

“Mesela isimsiz birinden gelsin. Masasının üstüne bırak, içine para yüklemeden, şu eskilerden bir tane. Sırf ne yapacağını görmek için.”

“Ne yapacağını ben söyleyeyim,” dedi annem üyelik kartını bilet gişesinden geçirirken. “Asistanını ve muhtemelen prodüksiyon ekibinin yarısını kovar.” Annemin reklam şirketi kadın aksesuarları alanında uzmanlaşmıştı. Sabahtan akşama kadar Mathilde’in telaşlı ve biraz da kötücül bakışları altında, kristal küpelerin yapay kar birikintilerinin arasında ışıldadığı ve -terk edilmiş limuzinlerin arka koltuklarındaki sahipsiz- timsah derisinden el çantalarının ilahi ışıktan bir haleyle parladığı fotoğraf çekimlerini yönetirdi annem. Yaptığı işte iyiydi; kameranın önündense arkasında çalışmayı yeğliyordu ve eserlerini metro posterlerinde, Times Meydanı’ndaki reklam panolarında görmekten büyük keyif aldığının farkındaydım. Fakat yaptığı işin bütün bu parıltı ve ışıltısına rağmen (şampanyalı kahvaltılar, Bergdorf’tan hediye çantalar) çalışma saatleri uzundu ve işin özünde onu üzen -bunu adım gibi biliyordum-bir sahtelik vardı. Asıl istediği şey okula geri dönmekti ama artık babam bizi terk ettiğine göre bunun pek mümkün olmadığını ikimiz de gayet iyi biliyorduk.

“Tamam,” dedi gişeden dönüp bana bir yaka kartı uzatarak, “zamanı gözden kaçırmamama yardım et, olur mu? Bu büyük bir sergi...” (bir posteri işaret ediyordu, PORTRE VE NATÜRMORT: ALTIN ÇAĞIN KUZEY ŞAHESERLERİ) “hepsini bu ziyarette göremeyiz ama birkaç şey var...” Büyük merdivenleri onun hemen arkasında tırmanırken sesi giderek uzaklaşıyordu - tedbirli davranıp ona yakın olma gereği ile ondan birkaç adım geriden gidip onunla değilmişim gibi davranma isteği arasında gidip geliyordum.

“Böyle koşuşturmaktan nefret ediyorum,” diyordu annem merdivenlerin tepesinde ona yetiştiğimde, “ama zaten iki üç defa gelip görmen gereken türden bir sergi bu. *Anatomi Dersi* isimli tablo var mesela, onu görmek zorundayız ama benim görmeyi asıl istediğim şey Vermeer’in hocası olan bir ressam tarafından yapılan minnacık, nadir bir parça. Adını hiç duymadığın en büyük eski üstat. Frans Hals tabloları da önemli. Hals’ı biliyorsun, değil mi? *Neşeli Ayyaş* hani? Ve şu düşkünler evi müdürleri?” “Sahi,” dedim tereddütle. Sözünü ettiği tablolardan bir tek *Anatomi Dersi*’ni biliyordum. Bu resimden bir detay, serginin posterinde kullanılmıştı: griye çalan et, siyahın birden çok tonu, gözleri kan çanağına dönmüş ve burunları kıpkırmızı, alkoliklere benzeyen seyirciler.

“Sanat 101 türünden parçalar,” dedi annem. “Buradan, sola dön.”

Üst kat buz gibiydi, saçlarım yağmurdan hâlâ ıpıslaktı. “Hayır, hayır, bu taraftan,” dedi annem kolumdan yakalayarak. Sergiyi bulmak zordu ve kalabalık galerileri dolaşırken (kalabalıkların arasında yolumuzu bulmaya çalışıp, sağa dönüp, sola dönüp kafa karıştırıcı yön işaretleri ve yerleşimin yarattığı labirentte başladığımız yere geri dönmeye çalışırken) *Anatomi Dersi*’nin büyük, kasvetli röprodiksiyonları ummadık köşelerde, uğursuz yön tabelalarında bir anda karşımıza çıkıyordu, kolunun derisi yüzülmüş aynı ceset ve altında kırmızı ok işaretleri: *faaliyet salonu, bu tarafta.*

Koyu renk giysileriyle duran Hollandalıların bir dolu resmini görmek beni öyle çok heyecanlandırmıyordu, cam kapıları iterek geçince -yankı yapan koridorlardan halıyla kaplanmış sükûnete geçince- ilk önce yanlış koridora girdiğimizi sandım. Duvarlar zenginliğin, ilk çağların kendine özgü olgunluğunun o sıcak, ağır pusuyla ışıldıyordu ama sonra her şey bir anda netliğe ve rengine ve saf kuzey ışığına kavuşuyor, kimileri minicik, kimileri heybetli portreler, iç mekânlar, natürmortlar ortaya çıkıyordu: kocalarının yanındaki leydiler, kucaklarında köpekleriyle leydiler, nakışlı elbiselerinin içindeki yalnız güzellikler, mücevher ve kürklere bürünmüş şatafatlı, tek başına tüccarlar. Üstü kabukları soyulmuş elmalarla dolu yıkık dökük ziyafet masaları, dökümlü duvar halıları ve gümüşler, sürünen böcekler ve çizgili çiçeklerle tromplöyler. Daha içerilere doğru gittikçe resimler daha acayip ve güzel bir hale geliyordu. Kabuğu bıçağın kenarıyla biraz sertleştirilerek soyulmuş limonlar, bir parça küfün yeşilimsi gölgesi. Yarısı boş bir şarap kadehinin ağzına vuran ışık.

“Buna da bayılıyorum,” diye fısıldadı annem, küçücük ve insanın zihnine kazınacak türden bir natürmorta bakarken yanıma gelip: koyu renk zeminde kırmızı bir meyvenin üzerinde uçan beyaz bir kelebek. Zeminin -koyu bir çikolata kahve- tıkış tıkış depoları ve tarihi; zamanın geçişini akla getiren karmaşık bir sıcaklığı vardı.

“Bu tarzı keskinlikte iyi biliyor şu Hollandalı ressamlar - çürümeye yakın bir olgunluk. Meyve en mükemmel halinde ama çok sürmeyecek, bozulmak üzere. Şuraya bak özellikle,” dedi omzumun üzerinden uzanıp parmağıyla havaya çizgi çekerek, “bu geçiş - kelebek.” Alt kanadı öylesine toz gibi ve narindi ki sanki dokunsak rengi dağılıverecekmiş gibi görünüyordu. “Nasıl güzel oynuyor bununla. Hafif bir hareket titreşimiyle durgunluk.”

“Bunu ne kadar zamanda yapmış?”

Resme biraz fazla yakın duran annem ona gereken saygıyı göstermek için bir adım geri çekildi - ağzında sakızıyla tam arkasında gözlerini dikmiş kendisine bakan güvenlik görevlisinin dikkatini çektiğinden habersizdi.

“Eh, mikroskobu Hollandalılar icat etti,” dedi. “Kuyumculardı onlar, mercek öğütücüleriydi. Her şeyin olabildiğince detaylı olmasını isterler çünkü bir natürmortta -solmuş bir taçyaprakta, bir elmanın kararmış parçasında- ne zaman bir sinek ya da böcek görürsen, ressam sana gizli bir mesaj veriyordur. Yaşayan şeylerin uzun sürmeyeceğini anlatıyordur sana - her şeyin geçici olduğunu. Hayatın içinde ölüm. Bu yüzden ona natürmort - ölü doğa- denir. Bütün o güzelliğin ve çiçeklenmenin içinde başta görmezsin belki o küçücük, çürük beneği. Ama eğer yakından bakarsan... oradadır.”

Duvara mütevazı sözcüklerle yazılmış notu okumak için öne eğildim, not beni ressam hakkında bilgilendiriyordu -Adriaen Coorte, doğum ve ölüm tarihi belirsiz- yaşadığı süre boyunca hiç tanınmamış ve eserleri de 1950’lere kadar kabul görmemiş. “Hişşt,” dedim, “anne, bunu gördün mü?”

Ama o çoktan ilerlemişti bile. Alçak tavanlı odalar soğuk ve sessizdi, Büyük Salon’un görkemli uğultusu ve ekosundan uzaktı. Sergi kalabalık sayılırdı ancak yine de durgun su birikintisinin yatıştırıcı, kafa bulandırıcı hissine, vakumla kapatılmış kesin bir sükûnete sahipti: bir sınıf dolusu öğrenci sınav oluyormuş gibi uzun iç çekişler ve savurgan nefes alıp verişler... Annem portreden portreye, çiçeklerden kumar masalarına ve meyvelere normalde bir sergideyken yaptığından çok daha hızlı yürüyüp tabloların büyük bir kısmını göz ardı ederek (karşımıza çıkan dördüncü gümüş maşrapayı ya da ölü sülünü) ve hiç tereddüt etmeden diğerlerine yönelerek (“İşte, Hals. Bütün bu akşamcılar ve hizmetçi kızlarla bazen biraz bayağılaşsa da yaptı mı *yapar*. Kılı kırk yarmadan, öyle çok özen göstermeden, ıslak üstüne ıslak, keskin darbelerle çalışır, hep çok *hızlıdır*. Yüzleri ve elleri oldukça iyi tasvir eder, gözlerin nasıl bakacağını çok iyi bilir ama bir de şu giysilere bak -nasıl da bol- âdeta kabataslak çizilmiş gibi. Fırça işinin nasıl da açık ve modern olduğuna bak!”) zikzaklar çizerken ben de onu takip ediyordum. Hals’a ait, elinde kafatası tutan bir çocuk portresinin önünde epey zaman geçirdik (“Kızma ama, Theo, sence bu kime benziyor?” Saçımı arkadan çekti. “Saçını kestirmesi gereken birine olabilir mi?”) ve bir de bana Rembrandt’ın üzerinde inanılmaz büyük bir etki bıraktığını ve çok, çok ünlü olduklarını söylediği ziyafet çeken subayların olduğu iki büyük Hals portresinin önünde çok kaldık. (“Van Gogh da Hals’a bayılırdı. Bir yerde

Hals hakkında yazar ve şöyle der: *Frans Hals'ta siyahın yirmi dokuz tonundan aşağısı yok!* Yoksa yirmi yedi miydi?") Sersemlemiş bir kayıp zaman hissiyle peşinden gidiyordum, kafasının böyle meşgul olmasından, uçup giden dakikalardan bihaber oluşundan memnundum. Yarım saatimiz neredeyse dolmak üzereydi ama yine de zamanın su gibi akıp gideceği ve görüşmeyi tamamen kaçıracağımız gibi çocukça bir umutla onu oyalayıp dikkatini başka yöne çekmek istiyordum.

"İşte, Rembrandt," dedi annem. "Herkes bu tablonun akıl ve aydınlanma hakkında, bilimsel sorgulamanın şafağı olduğunu falan söyler ama bu denli kibar ve resmî olmaları tüyler ürpertici geliyor bana, kokteyl partisinde yemek büfesindelermiş gibi tezgâhın etrafında toplanmışlar. Bununla birlikte şuradaki şaşkın iki adamı görüyor musun? Onlar cesede bakmıyor, *bize* bakıyor. Sana ve bana. Ürkmüşler. '*Sizin* burada ne işiniz var?' Çok natüralist. Ama aynı zamanda..." parmağıyla uzaktan cesedin hatlarını çizdi, "şöyle bir bakarsan, ceset hiç de öyle doğal bir biçimde resmedilmemiş. Tuhaf bir ışıltı yayıyor, görüyor musun? Uzaylı otopsisi âdeta. Baksana, eğilmiş ona bakan adamların yüzlerini nasıl da aydınlatıyor. Sanki kendi ışık kaynağıyla pırıldıyormuş gibi. Onu radyoaktif şekilde boyamış çünkü bakışlarını ona çekmek istiyor - üstümüze çullanmasını istiyor. Ve burası..." derisi yüzülmüş eli işaret etti, "bunu böyle kocaman, vücudun geri kalanına göre böyle orantısız çizerek dikkati nasıl da buraya çektiğini görüyor musun? Kolu başparmak yanlış tarafta olacak şekilde çevirmiş bile, gördün mü? Tabii bunu yanlışlıkla yapmamış. Deri etten ayrılmış -bunu derhal görüyoruz, epey yanlış bir şey- ama başparmağı ters tarafa koyarak göze *daha* da yanlış görünmesini sağlıyor, çok dikkat edemesek de bir şeylerin ciddi anlamda bozuk olduğunu, olması gibi olmadığını bilinçaltımıza işliyor. Çok zekice bir numara." Kalabalık bir Asyalı turist topluluğunun arkasında duruyorduk, önümüzde öyle çok kafa vardı ki resmi doğru dürüst göremiyordum bile ama zaten o kadar da umurumda değildi, çünkü o kızı görmüştüm.

O da beni görmüştü. Galerilerde gezinirken kesişiyorduk. Onda ilgimi çeken şey neydi, emin olamıyordum çünkü benden yaşça daha küçüktü ve birazcık tuhaf görünüyordu - normalde abayı yaktığım kızlara, okulun koridorlarında etrafa mağrur bakışlar fırlatan ve büyük çocuklarla çıkan havalı, ağırbaşlı güzellere hiç benzemiyordu. Bu kızın parlak kızıl saçları vardı; hareketleri çevikti, yüz hatları keskin, haylaz ve tuhaftı, gözlerinin rengi bir acayipti; altın ışıltılar saçan bal arısı kahvesiydi. Ve çok zayıf olsa

da bütün eklemleri dışarı fırlasa da ve neredeyse gösterişsiz bir görüntüsü olsa da midemi hoplatan bir şey vardı onda. Oraya buraya çarpa çarpa, yıpranmış görünen bir flüt kutusu taşıyordu yanında - bir şehir çocuğu muydu o da? Müzik dersine gitmek için yola çıkan? Belki de değildir, diye düşündüm, bir sonraki galeriye giden annemin peşi sıra kızın arkasından dolanırken, giysileri biraz fazla sade ve varoş işiydi, muhtemelen bir turistti. Ama tanıdığım çoğu kızdan daha fazla kendinden emin hareket ediyordu; yanımdan geçerken bana attığı sinsi, sakin bakışları beni deli ediyordu.

Annemin arkasında onun peşi sıra ilerliyordum, dediklerinin ancak yarısına kulak veriyordum, bir tablonun önünde aniden duruverince neredeyse ona çarpıyordum.

“Ah, affedersin!” dedi annem bana bakmadan, yer açmak için bir adım geri gitti. Yüzü sanki biri ışık tutmuş gibiydi. “İşte sana bahsettiğim tablo *bu,*” dedi. “Harika, öyle değil mi?” Dikkatle dinliyormuş gibi yapıp kafamı annemin olduğu tarafa doğru eğdim ama öte yandan gözlerim arkaya, kıza doğru bakıyordu. Yanında komik görünümlü, beyaz saçlı, yaşlı bir tip vardı, keskin yüz hatlarından kızın akrabası olduğunu tahmin ediyordum, dedesiydi belki de: pötikare bir ceket, uzun ve dar burunlu, cam gibi parlak bağcıklı ayakkabıları vardı. Gözleri birbirine yakındı, burnu kuş gagası gibiydi, aksayarak yürüyordu - doğrusu, bütün bedeni bir yana yatıktı, bir omzu diğerinden yukarıdaydı, omzunun düşüklüğü biraz daha belirgin olsa kambur olduğunu söyleyebilirdiniz. Ama bununla birlikte adamın zarif bir havası vardı. Ve memnuniyet ve samimiyetle aksaya aksaya kızın yanında yürüyüşüne, başının onun olduğu tarafa dönük, ayağını nereye koyduğuna dikkat edişine bakılırsa onu besbelli çok seviyordu.

“Bu yanılmıyorsam gerçekten sevdiğim ilk tablo,” diyordu annem. “Buna inanmayacaksın ama çocukken kütüphaneden aldığım bir kitabın içindeydi bu resim. Yatağımın yanında yerde oturur, tamamen büyülenmiş bir halde saatlerce buna bakardım - o küçük çocuk! Ve aslında diyeceğim o ki bir röprodüksiyonla, hatta iyi bir röprodüksiyon olmasına bile gerek yok, yeterince fazla zaman geçirince o tablo hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğine inanamazsın. Önce kuşu severek başladım ben, evcil hayvanını sever gibi, sonra onun resmedilişini sever oldum.” Güldü. “*Anatomi Dersi* de vardı aynı kitapta aslında ama o benim ödümü koparırdı. Kazara onun olduğu sayfayı açacak olsam kitabı nasıl kapatacağımı bilemezdim.”

Kız ve yaşlı adam bize doğru yaklaştı. Kendini bilen bir edayla öne doğru eğilip tabloya baktım. Küçük bir resimdi bu, sergideki en küçük ve en basit resimdi: sade, soluk renkli bir fonda, incecik bileğinden bir tüneğe zincirlenmiş sarı renkli bir saka.

“Rembrandt’ın talebesi, Vermeer’in hocasıydı,” dedi annem. “Ve bu küçücük tek bir resim aslında o ikisi arasındaki eksik halka idi - şu açık, saf günışığı, Vermeer’in ışık kalitesini nereden aldığını görebilirsin. Elbette çocukken bütün bunlardan habersizdim, umursamazdım da tarihî önemini falan. Ama şimdi burada.”

Daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildim. Gerçek, düz ve küçük bir yaratıktı bu, duygusal hiçbir yanı yoktu ve muntazam, derli toplu bir şekilde kendi içine sokuluşundaki bir şey -parlaklığı, dikkatli ifadesi- annemin gördüğüm küçüklük fotoğraflarını getiriyordu aklıma: sabit bakışlı, kara kafalı bir saka.

“Hollanda tarihinin en ünlü trajedisidir,” diyordu annem. “Şehrin çok büyük bir kısmı yerle bir olmuş.”

“Ne?”

“Delft’teki felaket. Fabritius’u öldüren. Geride çocuklara bu olayı anlatan öğretmeni duymadın mı?”

Duymuştum. Egbert van der Poel adlı bir ressama ait, feci manzaralardan oluşan üç tablo vardı, alevler içinde yanan aynı arazinin farklı görüntüleri: yanmış, harap olmuş evler, pervaneleri paramparça bir yel değirmeni, dumanlı göklerde dört dönen kargalar. Yetkiliymiş gibi görünen bir kadın ortaokullu çocuklardan oluşan bir gruba yüksek sesle 1600’lerde Delft’te bir barut fabrikasının patladığını, ressamın şehrin yerle bir oluşunun etkisinden kurtulamayıp bunu saplantı haline getirerek defalarca resmettiğini anlatıyordu.

“Pekâlâ, Egbert, Fabritius’un komşusuymuş, barut patlamasından sonra bir bakıma aklını kaçırmış, en azından bana öyle geliyor ama Fabritius ölmüş ve stüdyosu harap olmuş. Neredeyse bütün tabloları da mahvolmuş; bu hariç.” Bir şeyler dememi bekliyor gibiydi ama ben ağzımı açmayınca devam etti: “Resim sanatının en müthiş çağlarından birinde, zamanının en büyük ressamlarından biriydi. Zamanında çok, çok meşhurmuş. Şimdi bütün o eserlerinden geriye sadece beş altı tablosunun kalması çok üzücü. Geri kalan hepsi yitip gitmiş - hayatı boyunca yaptığı her şey.”

Kız ve dedesi hiç ses çıkarmadan yan tarafımızda oyalanıyor, annemin

anlattıklarını dinliyorlardı; biraz utanç vericiydi açıkçası. Gözlerimi uzaklara diktim -direnmeyi beceremeyerek- ona geri çevirdim. Çok yakınımızda duruyorlardı, öyle yakınlardı ki kolumu uzatıp onlara değebilirdim. Yaşlı adamın gömleğinin kolunu çekiştiriyor, kulağına bir şey fısıldamak için koluna dokunuyordu.

"Her neyse, bana soracak olursan," diyordu annem. "Bütün bu sergideki en olağanüstü resim bu. Fabritius kendi başına keşfettiği, ondan önce dünyadaki hiçbir ressamın -Rembrandt'ın bile- bilmediği bir şeyi keşfettiğini ortaya koyuyor."

Usulca -öyle usulca fısıldıyordu ki onu zar zor duyuyordum- şöyle dediğini duydum kızın: "Bütün hayatını böyle yaşamak zorunda mı kalmış?"

Ben de aynı şeyi düşünüyordum; zincirlenmiş ayağı, o zincir korkunçtu; dedesi yanıt olarak bir şeyler mırıldandı ama (hemen dibimizde olmalarına rağmen onların farkında bile olmayan) annem bir adım geri çekildi ve şöyle dedi: "Öylesine gizemli bir resim ki öylesine basit. Gerçek anlamda dokunaklı - seni yakından incelemeye çağırıyor, anlıyor musun? Oradaki bütün o ölü sülünler ve sonra bu küçük canlı yaratık."

Kızın olduğu tarafa kaçamak bir bakış atmaya engel olamadım. Tek bacağının üzerinde duruyor, kalçasını diğer tarafa çıkarmış dikiliyordu. Sonra -ansızın- döndü ve gözlerimin içine baktı, kalbim utançla hop ederken derhal gözlerimi kaçırdım.

Adı neydi? Neden okulda değildi? Flüt kutusunun üzerine karalanmış ismini çıkarmaya çalışıyordum ama kendimi belli etmeden cesaret edebildiğimce eğildiğimde bile bir metro vagonuna spreyle boyanmışçasına yazılmaktan çok çizilmiş gibi görünen kalın uçlu keçe kalem darbelerinin ne dediğini çözemiyordum. Soyadı kısaydı, yalnızca dört ya da beş harfti; ilki R'ye benziyordu, yoksa P miydi?

"İnsanlar ölür elbette," diyordu annem. "Ama yok yere, iç parçalayıcı şekilde *bir şeyleri* kaybedişimiz yok mu... Sırf ihmâlkarlıktan. Yangınlar, savaşlar. Partenon mühimmat deposu olarak kullanılıyormuş. Galiba tarihten saklamayı başardığımız her şey bir mucize."

Kızın dedesi birkaç tablo öteye gitmişti ama o, yani kız, birkaç adım gerisinde oyalanıyordu ve arkasını dönüp annemle bana yan yan bakıyordu. Teni güzeldi: süt beyazıydı, kolları mermerden oyulmuş gibiydi. Kesinlikle atletik bir görünümü vardı, tenisçi olmak için fazla açık tenliydi gerçi; belki bir balerindi ya da bir cimnastikçi veya hatta geç saatlerde loş kapalı

havuzlarda, yankılar ve ışık kırılmalarıyla antrenman yapan bir dalışçıydı. Kavisli bir göğüs ve keskin tırnaklı ayak parmaklarıyla havuzun ta dibine dalan sessiz bir *çat*, parlak siyah bir mayo, minik, gergin bedeninden baloncuklar köpürüp kabarıyor.

Neden insanları böyle saplantı haline getiriyordum? Böylesine ateşli, hararetli bir şekilde gözlerini dikip yabancılara bakmak normal miydi? Hiç sanmıyordum. Sokaktan geçip giden herhangi bir yabancının *bana* böylesine bir ilgi gösterdiğini hayal etmem bile imkânsızdı. Doğrusu Tom'la birlikte o evlere girmemin asıl sebebi de buydu: yabancılar büyülüyordu beni, hangi yemekleri yediklerini ve bu yemekleri hangi tabaklardan yediklerini, hangi filmleri izleyip hangi müzikleri dinlediklerini bilmek istiyordum, yataklarının altlarına, gizli çekmecelerine, komodinlerine ve paltolarının ceplerine bakmak istiyordum. Sık sık ilgi çekici görünen insanlarla karşılaşırdım sokakta ve günlerce aralıksız onları düşünürdüm, hayatlarını gözümde canlandırırdım, metroda ya da otobüste yaşadıkları hikâyeler uydururdum. Yıllar geçmişti ama ben hâlâ Grand Central Terminali'nde babalarını takım elbisesinin kollarından tutmuş kelimenin tam manasıyla çeke çeke köhne bir barın kapısından dışarı çıkarmaya çalışan Katolik okulu üniformalarının içindeki koyu renk saçlı çocukları -o abla kardeşi- düşünmeden edemiyordum. Carlyle Otel'in önünde güneş gözlüklü, sert bir tip (babası? koruması?) arkasında dikilmiş telefonunda besbelli önemli iş anlaşmaları yürütürken, kucağındaki kabarık tüylü köpeğe nefes nefese İtalyanca bir şeyler anlatan, Çingenelere benzeyen, tekerlekli sandalyedeki çelimsiz kızı da unutabilmiş değildim. Yıllarca kim olduklarını ve hayatlarının neye benzediğini merak ederek bütün bu yabancıları zihnimde evirip çevirmiştim ve eve gidip bu kızı ve dedesini de aynı şekilde merak edeceğimi biliyordum. Yaşlı adamın parası vardı; bunu giyiminden anlayabilirdiniz. Neden yalnızca ikisi vardı? Nerelilerdi? Belki de eski, büyük, karmaşık bir New York ailesinin bir parçasıydılar - müzisyenler, akademisyenler, Columbia'da ya da Lincoln Çenter matinelerinde görebileceğiniz entelektüel Batı Yakası ailelerinden biri. Ya da belki de -gösterişsiz, terbiyeli bir ihtiyar olduğuna bakılırsa-kızın dedesi bile olmayabilirdi. Belki bir müzik öğretmeniydi, kız da küçük bir kasabada keşfedip Carnegie Hall'da çalması için getirdiği bir flüt dehasıydı...

"Theo?" dedi annem bir anda. "Beni duydun mu?"

Sesi beni kendime getirdi. Serginin son salonundaydık. Ötemizde sergi

mağazası uzanıyordu -kartpostallar, yazar kasa, parlak kapaklı sanat kitabı yığınları- ve annem ne yazık ki saatin kaç olduğunu unutmuş değildi.

"Yağmur hâlâ yağıyor mu anlamamız lazım," diyordu. "Hâlâ biraz vaktimiz var," (saatine baktı, kafamın üzerinden Çıkış levhasına bir göz attı,) "ama Mathilde için bir şey bulmaya çalışacaksam aşağı kata inmem daha iyi olacak sanırım."

Annem konuşurken kızın onu izlediğini fark ettim -bakışları merakla annemin parlak siyah atkuyruğunda, beli kemerli beyaz saten trençkotunda dolaşıyordu- ve onu bir an için bu kızın gördüğü gibi, bir yabancı olarak görmek beni heyecanlandırdı. Annemin burnunun üstünde, çocukken ağaçtan düşüp kırdığı yerde ufacık bir çıkıntı olduğunu görmüş müydü? Ya da annemin gözlerinin açık mavi irisinin etrafındaki siyah halkaların ona ovanın birinde tek başına avlanan sabit bakışlı bir hayvan misali yabani bir hava kattığını?

"Biliyor musun..." annem omzunun üstünden bana baktı, "senin için bir sakıncası yoksa gitmeden önce çabucak koşup *Anatomi Dersi'*ne hızlıca bir kez daha göz atabilirim. Yakından inceleme fırsatını bulamadım ve korkarım sergiden inmeden bir kez daha gelme şansım olmayacak." Hızla ilerlemeye başladı, ayakkabıları tıkırdıyordu - ve sonra *geliyor musun* dercesine arkasına dönüp baktı.

Öylesine beklenmedikti ki o kısacık an içinde ne diyeceğimi bilemedim. "Şey," dedim kendimi toparlayarak, "seninle mağazada buluşuruz."

"Tamam," dedi. "Benim için birkaç kart al, olur mu? Hemen döneceğim."

Ve hızla, ben tek kelime bile edemeden çıkıp gitti. Kalbim küt küt atıyordu, yakaladığım şansa inanmakta güçlük çekerek annemin beyaz saten trençkotuyla yürüyüp benden hızla uzaklaşmasını izledim. İşte, kızla konuşma şansı geçmişti elime, *ama ona ne diyeceğim ki,* diye düşündüm öfkeyle, *ne diyeceğim?* Ellerimi ceplerimin içine soktum, kendimi toplamak için bir iki kez nefes alıp verdim ve -heyecan midemde köpürürken- kıza bakmak için arkamı döndüm. Ama dehşetle gördüm ki o gitmiş, demek istediğim, aslında gitmemişti; kızıl saçlı kafası oradaydı işte, salonda gönülsüzce (ya da öyle görünüyordu) dolaşıyordu. Dedesi onun koluna girmişti -büyük bir hevesle bir şeyle bir şeyler fısıldıyordu-karşı duvardaki bir resme bakması için onu çekiştiriyordu.

O adamı öldürebilirdim. Sinirle bomboş kapı aralığına baktım. Sonra ellerimi iyice ceplerimin içine soktum -yüzüm alev alev yanıyordu- dikkat

çekici bir biçimde galeriyi boylu boyunca yürüdüm. Saat tıkır tıkır ilerliyordu, annem her an geri dönebilirdi ve cesaretimi toplayıp ona gerçekten bir şey diyemeyeceğimi bilsem de hiç olmazsa ona son bir kez adam gibi bakabilirdim. Çok değil kısa zaman önce, bir gece annemle geç saatlere kadar ayakta kalmış ve *Yurttaş Kane'ı* izlemiştim; insanın yanından geçip giden büyüleyici bir yabancıyı fark edip onu hayatının sonuna kadar unutmayabileceği fikri beni şaşırtmıştı. Bir gün ben de filmdeki ihtiyar adam gibi olabilirdim; koltuğuma yaslanmış, gözlerimi uzaklara dikmiş, şöyle diyebilirdim: "Biliyor musun, bu altmış yıl önceydi ve o kızıl saçlı kızı bir daha hiç görmedim ama ne var biliyor musun? Bütün bu yıllar boyunca onu düşünmediğim bir tek ay bile geçmedi."

Galerinin yarısından fazlasını yürümüştüm ki tuhaf bir şey oldu. Bir müze güvenlik görevlisi arkadaki sergi mağazasının açık kapısından koşarak girdi. Kollarında bir şey taşıyordu.

Bunu o kız da görmüştü. Altın-kahve gözleri benimkilerle buluştu: ürkmüş, soran bakışlar.

Bir anda başka bir görevli daha müze mağazasından dışarı fırladı. Kolları havadaydı ve çığlık atıyordu.

Kafaları yukarıya çevrildi. Arkamdaki biri, tuhaf boğuk bir sesle *ah!* dedi. O anda, muazzam, kulakları sağır eden bir patlamayla salon sarsıldı.

Yaşlı adam -yüzünde bomboş bir ifadeyle- sağa sola sendeledi. Gördüğümü hatırladığım son şey boğumlu parmakları açılmış bir halde uzanan koluydu. Ve neredeyse aynı anda simsiyah bir ışık belirdi, yıkıntılar etrafımda sürüklenip dört dönüyordu ve sıcak bir rüzgâr gümbürtüsü bana çarptı ve beni salonun diğer tarafına fırlattı. Ve bir süreliğine anımsadığım son şey o oldu.

V

Ne kadar baygın kaldım bilmiyorum. Kendime geldiğimde, karanlık bir çocuk parkında -hiç bilmediğim bir yerde, terk edilmiş bir muhitte- bir kum havuzunun içinde yerde yüzükoyun yatıyordum sanki. Ufak tefek, belalı çocuklardan bir çete etrafımda toplanmış kaburgalarıma, başımın arka

tarafına tekmeler indiriyorlardı. Boynum yana çevrilmişti ve ciğerlerimde hava kalmamıştı ama en kötüsü bu değildi; ağzımda kum vardı, kum soluyordum.

Çocuklar duyulabilir bir sesle mırıldanıyordu. *Ayağa kalk, yavşak.*

Şuna bakın, şuna bakın.

Bir boktan haberi yok.

Yana doğru yuvarlandım ve kollarımla başımı sardım ve sonra -hayalî, gerçeküstü bir sarsıntıyla- etrafımda kimsenin olmadığını gördüm. Bir süre yerimden kımıldayamayacak kadar kaskatı kesilmiş halde kalakaldım. Sesi boğan bir uzaklıktan alarm çanları yükseliyordu. Her ne kadar tuhaf olsa da in cin top oynayan bir konut projesinin duvarlarla çevrilmiş avlusunda boylu boyunca uzandığım hissine kapılmıştım.

Birileri beni fena dövmüştü: her yanım ağrıyordu, kaburga kemiklerim acıyor, kafama kurşun bir boruyla vurmuşlar gibi hissediyordum. Çene kemiğimi oynatmaya ve eve dönüş için metro biletim var mı diye bakmak için ceplerime ulaşmaya çalışıyordum ki nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim bir anda. Orada kaskatı yatıyordum, gitgide bir şeylerin fena halde çığırından çıktığının farkına varıyordum. Işık tamamen yanlıştı, hava da öyle: buruk ve keskin, boğazımı yakan kimyasal bir sis. Ağzımdaki sakız kumlanmıştı, onu tükürmek için -başım çatlayarak- yana doğru yuvarlandığımda kendimi duman katmanlarının arasından gözlerimi kırpıştırarak birkaç dakika boyunca öylece bakmamı gerektirecek kadar yabancı bir şeye bakarken buldum.

Paramparça olmuş beyaz bir mağaranın içindeydim. Tavandan kumaş parçaları ve paçavralar sarkıyordu. Zemin ise ay taşına benzer gri madde yığınlarıyla doluydu, her yana kırık cam parçaları, çakıllar, kasırganın önüne geldiyse toplayıp taşıdığı çer çöp, çiğ gibi incecik bir kül tabakasıyla kaplı tuğla, cüruf ve kâğıt gibi şeyler savrulmuştu. Kafamın üzerinde, ta yukarıda bir yerde bir çift lamba, iki şaşı göz misali sisin içinde biri yukarı bakan, diğeri yamulmuş eğri büğrü gölgeler çıkaran ayarsız araba lambaları gibi tozun içinde parlıyordu.

Kulaklarım çınlıyordu, vücudum da öyle, son derece rahatsız edici bir histi bu: kemiklerim, beynim, kalbim hep birlikte vurulmuş bir çan gibi zangırdıyordu. Belli belirsiz, uzaklarda bir yerde, alarmların mekanik çığlığı tekdüze bir biçimde çalıyordu. Bu ses içimden mi yoksa dışımdan mı geliyor söylemem zordu. Bu kasvetli donuklukta güçlü bir yalnızlık hissi vardı. Dört

bir yanımdaki şeylerin hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

Kumdan bir çağlayanın içinde, elimle çok da dik olmayan bir şeye tutunup ayağa kalktım, başımdaki ağrıyla irkildim. Olduğum yerin eğiminde derin, temel bir yanlışlık vardı. Bir tarafta duman ve toz durgun, üzeri örtülü bir katman halinde havada asılı duruyordu. Diğer taraftaysa çatı ya da tavan olması gereken yerde lime lime olmuş eşyalar bir yığın halinde eğik duruyordu.

Çene kemiğim acıyordu, yüzüm ve dizlerim kesilmişti, ağzımın içi zımpara kâğıdı gibiydi. Bütün bu kaosun içinde gözlerimi kırpıştırarak bakarken bir tenis ayakkabısı gördüm; koyu renk lekelerle dolu paramparça şeyler; eğri büğrü olmuş alüminyum bir baston. Tozdan nefesim tıkalı bir halde ne yana döneceğimi ya da ne yapacağımı bilmeden sersem bir şekilde orada öylece sallanıyordum, derken ansızın bir telefonun çaldığını duydum sandım.

Önce emin olamadım, kendimi zorlayıp dinledim, sonra yeniden çalmaya başladı: boğuk ve bozuk, biraz tuhaf. Enkazla cebelleştim sakarca - tozlanmış çocuk cüzdanlarını ve sırt çantalarını baş aşağı tutup yere boca ediyordum, ellerim sıcak şeyleri ve kırık cam parçalarını yakalıyordu, yer yer ayaklarımın altından kayan molozlar ve gözümün ucuyla gördüğüm yumuşak, kıpırtısız yığınlar bana aklımı daha da kaçırtıyordu.

Telefon sesi falan duymadığıma, kulağımdaki çınlamanın bana bir oyun oynadığına kendimi ikna ettikten sonra bile aramaya devam ettim, bir robot gücüyle hiç düşünmeksizin mekanik hareketlerle arama işine kilitlenmiştim.

Enkazı kazıp dolma kalemlerin, cüzdanların, kırık gözlüklerin, otel anahtar kartlarının, pudraların ve parfüm şişelerinin ve reçeteli ilaçların (Roitman, Andrea, Alprazolam .25 mg) arasında, bir el feneri anahtarlık ve (şarjı yarı dolu, çekmeyen) çalışmayan bir telefon çıkardım ve bunları bir kadın çantasında bulduğum bir alışveriş poşetinin içine doldurdum.

Nefesim daralıyordu, alçı tozuyla boğuluyordum neredeyse ve başım öyle ağrıyordu ki gözüm zar zor görüyordu. Oturmak istiyordum ama oturacak hiçbir yer yoktu.

Derken bir şişe su gördüm. Gözlerim hızla döndü ve bütün bu harabenin üzerinde dolaştı, ta ki onu yeniden görene kadar, dört beş metre ileride, bir çöp yığının içine yarı gömülü halde: etiketi belli belirsiz görünüyordu, faili meçhul vakaların tanıdık mavisi.

Karların arasında ilerliyormuşçasına uyuşuk bir ağırlıkla enkazın içinde

zar zor yürüyüp kendime yol açmaya başladım, döküntüler ayağımın altında keskin, buza benzer sesler çıkararak kırılıyordu. Ama daha öyle çok fazla ilerleyemeden gözümün ucuyla yerde bir hareketlenme gördüm, bu alabildiğine dinginlikte göze çarpan bir kıpırtı.

Durdum. Sonra enkaza bata çıka birkaç adım yaklaştım. Bir adamdı bu, sırtüstü yatıyordu, tozdan tepeden tırnağa beyaza boyanmıştı. Kül tozu kaplı yıkıntının içinde öyle iyi kamufle olmuştu ki şekli ortaya çıkana kadar biraz zaman geçti: kireçtaşıyla kaplanmıştı, kaidesinden düşürülmüş bir heykel misali ayağa kalkmak için debeleniyordu. Yaklaştıkça epeyce yaşlı ve çelimsiz olduğunu fark ettim, sırtı biçimsizce kamburlaşmış gibiydi; saçları - artık ne kadar varsa- yanıp geriye doğru savrulmuştu, yüzünün bir tarafı fena bir alev püskürmesiyle benek benek yanmıştı ve kafası, bir kulağının üstü, kapkara bir dehşetle yapış yapıştı.

Nihayet olduğu yere ulaşmıştım ki -umulmadık bir hızla- tozdan bembeyaz olmuş kolunu uzattı ve elimi yakaladı. Paniğe kapılıp geriye kaçtım ama o, elimi daha da sıkı kavradı, balgamlı balgamlı öksürüp duruyordu.

Nerede... diyor gibiydi. Nerede?.. Kafasını kaldırıp bana bakmaya çalışıyordu ama başı fena halde boynuna gömülmüştü ve çenesi göğsüne düşmüştü, öyle ki bana bir akbaba gibi kaşlarının altından bakmak zorunda kalıyordu. Ama o harap olmuş surattaki gözleri zeki ve çaresizdi.

“Ah, Tanrım,” dedim ona yardım etmek için eğilirken, “bekle, bekle.” Sonra durdum, ne yapacağımı bilmiyordum. Belden aşağısı kirli çamaşır yığını gibi yerde buruş buruş uzanıyordu.

Kollarından destek alıyordu, çok cesur görünüyordu, dudakları kıpırdıyor ve hâlâ kendini kaldırmaya çabalıyordu. Buram buram yanık saç, yanık yün kokuyordu. Ama belden aşağısı vücudunun üst tarafından kopmuş gibiydi; öksürdü ve yere yığıldı.

Etrafıma bakındım, kendimi toparlamaya çalışıyordum, başıma gelen darbeyle aklımı kaçırmış gibiydim, zaman kavramını yitirmiştim, gündüz mü gece mi onu bile bilmiyordum. Mekânın heybeti ve harabe hali kafamı iyiden iyiye karıştırıyordu - yüksek, ender rastlanır türden çatısı katman katman dumanla örtülmüş, tavanın (ya da gökyüzünün) olması gerektiği yerde karman çorman, tentemsi bir etki yaratarak dalga dalga kabarıyordu. Nerede olduğum ya da neden burada olduğum konusunda hiçbir fikrim olmasa da bu enkaza dair az buçuk hatırlanan bir şeyler, acil durum ışıklarının parıltısında

sinematik bir yan vardı. İnternette çölde havaya uçurulan bir otelin kamera görüntülerini izlemiştim, petek petek odalar yıkım anında bir ışık patlamasıyla donup kalıyordu.

Sonra su geldi aklıma. Kalbim çarparak tozlanmış mavi parıltıyı görünceye dek etrafa bakınarak geriye doğru birkaç adım attım.

“Bak,” dedim yavaş yavaş ondan uzaklaşarak. “Ben hemen...”

Yaşlı adam, yürümeye mecali kalmamış aç bir köpek gibi hem umut hem umutsuzluk yüklü gözlerle beni izliyordu.

“Hayır, bekle. Geri geleceğim.”

Sarhoş gibi sendeleyerek molozların içinde ilerledim - kıvrılıp bükülerek, dizlerimi yukarı çekip üstlerin geçerek, tuğlaların, betonların, ayakkabıların, çantaların ve öyle çok yakından görmek istemediğim alazlanmış bütün o paramparça eşyaların arasında yürüdüm.

Şişenin dörtte üçü doluydu ve dokununca epey sıcaktı. Ama daha ilk yudumda gırtlağım idareyi ele aldı ve ne yaptığımın farkına vararak şişenin kapağını kapayıp adama götürmek için çantaya koyuncaya kadar -plastik kokan bulaşık suyu gibi sıcak- suyun yarısından fazlasını içtim.

Adamın yanında diz çöktüm. Taşlar dizlerime batıyordu. Adam titriyordu, hırıltıyla düzensiz nefes alıp veriyordu; bakışları gözlerimle buluşmadı, başımın üzerinde bir yerlerde dolaştı, aksi bir ifadeyle benim görmediğim bir şeyde sabitlendi.

Beceriksizce ona su içirmeye çalışırken uzanıp elleriyle yüzüme dokundu. Kemikli, yaşlı, yassı parmaklarıyla gözlerimin önündeki saçları çekti, kaşımdan bir cam parçasını çekip aldı ve sonra başımı okşadı.

“Sıkma canını.” Sesi kısıktı, ciğerden gelen zoraki bir ıslık gibi epey boğuk, epey sıcaktı. Doğrusu asla unutamadığım uzun, tuhaf bir an boyunca birbirimize baktık, alacakaranlıkta karşılaşan iki hayvan gibi; bariz, candan bir kıvılcım gözlerinden çıkıp havaya karıştı ve ben onun gerçekten olduğu varlığı gördüm - ve inanıyorum ki o da beni gördü. Bir an için tellerle birbirimize bağlıydık ve vızıldıyorduk, aynı devreye bağlı iki motor gibi.

Sonra bir kez daha yere yığıldı, öyle gevşek düştü ki öldüğünü sandım. “Haydi,” dedim ne yapacağımı şaşırarak, elimi omzunun altına soktum. “Böyle iyi.” Kafasını yapabildiğimce yukarıda tuttum ve şişedeki suyu içmesine yardımcı oldum. Ancak birazını içebildi, suyun çoğu çenesinden akıp gitti.

Başı yeniden düştü. Fazla efor sarfetmişti. “Pippa,” dedi kalın bir sesle.

Kafamı eğip pas rengi ve parlak gözlerinde tanıdık bir şeyler taşıyan yanmış, kızarmış yüzüne baktım. Onu daha önce de görmüştüm. Ve o kızı da görmüştüm, kısacık şipşak bir görüntü, bir sonbahar yaprağı parlaklığında: pas rengi kaşlar, bal ve kahve karışımı gözler. Kızın yüzü adamınkinde saklıydı. O neredeydi?

Adam bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Çatlamış dudakları kıpırdıyordu. Pippa'nın nerede olduğunu bilmek istiyordu.

Hırıldıyor, güçlükle nefes alıp veriyordu. "Burada," dedim telaşla, "kımıldamadan yatmaya çalış."

"Metroya binsin, o daha hızlı. Onu arabayla getirmezlerse."

"Endişelenme," dedim ona doğru biraz daha eğilerek. Ben endişelenmiyordum. Birileri çok geçmeden ulaşacaktı bize, bundan emindim. "Ben onlar gelene kadar bekleyeceğim."

"Sen çok iyisin." (Toz gibi soğuk, kuru) eli benimkini sıktı. "Yine böyle küçük bir çocuk olduğun zamandan beri görmemiştim seni. En son konuştuğumuzda kocaman bir adam olmuştun."

"Ama benim adım Theo," dedim biraz şaşkın bir duraksamadan sonra.

"Öyle tabii." Bakışları da elimi tutuşu gibi sabit ve sevecendi. "Ve sen en iyi seçimi yaptın, bundan eminim. Mozart, Gluck'ten çok daha iyidir, öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"İkiniz için de daha kolay olacak. Seçmelerde siz çocukları çok zorluyorlar..." Öksürdü. Dudaklarında yoğun ve kırmızı bir kan lekesi belirdi. "İkinci bir şans vermezler."

"Beni dinle..." Benim başka biri olduğumu sanmasına göz yummak yanlış geliyordu.

"Ah ama öyle güzel çalıyorsunuz ki canım, siz ikiniz. Sol majör. Kafamın içinde dönüp duruyor. Hafifçe, hafifçe, dokun ve çek..."

Birkaç biçimsiz nota mırıldanıyor. Bir şarkı. Bir şarkıydı bu.

".... ve sana nasıl piyano derslerine gittiğimi anlatmalıydım, hani şu ihtiyar Ermeni hanıma? Palmiyede yaşayan yeşil bir kertenkele vardı, bir şekerleme tanesi gibi yemyeşildi, ona bakmaya bayılırdım... pencere pervazında beliriverirdi... bahçedeki süs ışıkları... *du pays saint*...[5] yürümek yirmi dakika alırdı ama bana kilometrelerce gidiyormuşum gibi gelirdi..."

Bir süreliğine sesi kesildi; aklının benden kayıp gittiğini, dere üzerindeki

bir yaprak gibi döne döne gözden kaybolduğunu hissedebiliyordum. Sonra yeniden suyun üstüne çıktı, kendine gelmişti yine.

“Ya sen! Kaç yaşında oldun şimdi?”

“On üç.”

“Lycée Français’de[6] misin?”

“Hayır, benim okulum Batı Yakası’nda.”

“İyi ki öyleymiş, bana sorarsan. Bütün o Fransızca dersleri yok mu! Bir çocuk için çok fazla kelime dağarcığı. *Nom et pronom*[7] türler ve dallar. Bu yalnızca bir böcek koleksiyonu çeşidi.”

“Anlamadım?”

“Groppi’de hep Fransızca konuşurlardı. Groppi restoranı hatırlıyor musun? Hani şu çizgili şemsiyeler ve fıstıklı buzlar?

Çizgili şemsiye. Başımdaki ağrıyla düşünmek zordu. Bakışlarım kafa derisindeki pıhtılaşıp kararmış uzun yarığa kaydı, balta yarası gibiydi. Yavaş yavaş enkazın içinde yığılmış vücuda benzer ürkütücü şekilleri fark ediyordum, net görünmeyen karanlık ızbandutlar sessizce etrafımızı basıyordu, karanlık her yerdeydi ve bez bebek bedenler de ve bir şekilde kopup koyvereceğin türden bir karanlıktı bu, mahmur bir yanı vardı, köpüklü bir uyanış soğuk, karanlık bir okyanusta bir görünüp bir kayboluyordu.

Ansızın bir terslik oldu. Uyanmıştı, beni sarsıyordu. Ellerini çırpıyordu. Bir şey istiyordu. Hırıltılı bir iç çekişle olduğu yerde dikilmeye çalışıyordu.

“Ne oldu?” dedim silkinip kendimi toparlayarak. Güçlükle nefes alıyordu, telaşlıydı, kolumu çekiştiriyordu.

Korkuyla yerimde doğruldum, yepyeni bir tehlikenin yaklaştığını göreceğimi düşünerek etrafıma bakındım: kopmuş kablolar, yangın, çökmek üzere bir tavan.

Elimi tuttu. Sımsıkı kavradı. “Orada değil,” demeyi başardı.

“Ne?”

“Onu bırakma. Sakın.” Benden ileride bir yere bakıyor, bir şeyi işaret ediyordu. “Onu oradan al.”

Lütfen, yere uzan...

“Hayır! Onu görmemeliler.” Çıldırmış gibiydi, kolumu sıkıca tutmuş, dik durmaya çalışıyordu şimdi. “Kilimleri çaldılar, gümrük ambarına götürecekler...”

Kırık dökük kirişlerin ve molozların arasında hemen hemen görülmesi

imkânsız evdeki dizüstü bilgisayarımdan daha küçük, dikdörtgen şeklinde tozlu bir tahta parçasını işaret ettiğini gördüm.

“Şu mu?” dedim daha yakından bakarak. Üstünden balmumu damlaları akıyordu, parçalanmış etiketler düzensiz bir kırkyama gibi yapışmıştı üstüne. “İstediğin şey şu mu?”

“Sana yalvarırım.” Gözleri kısıldı. Perişan durumdaydı, öyle çok öksürüyordu ki konuşamıyordu bile. Uzandım ve tahta parçasını kenarlarından tuttum. Böylesine küçük bir şey için şaşırtıcı derecede ağırdı. Kırılmış çerçevesinden bir parça sarkıyordu bir köşeden.

Tozlu yüzeyini kolumla sildim. Minik sarı kuş, beyaz tozdan bir duvağın altından belli belirsiz göründü. *Anatomi Dersi de vardı aynı kitapta aslında ama o benim ödümü koparırdı.*

“Haklısın,” diye karşılık verdim mahmurlukla. Bir elimde tabloyla anneme göstermek için döndüm ve sonra orada olmadığını fark ettim.

Yoksa - oradaydı ve orada değildi. Bir parçası oradaydı ama görünmezdi. Bu görünmez parça en önemli parçaydı. Daha önce anlamadığım bir şeydi bu. Ama bunu yüksek sesle söylemeye çalıştığımda sözcükler ağzımdan arapsaçı gibi çıktı ve soğuk bir tokatla yanıldığımı anladım. İki parçanın bir arada olması gerekiyordu. Bir parça olmadan diğeri var olamazdı.

Kolumu alnıma sildim ve müthiş bir çabayla gözlerimi kırpıştırarak içine kaçan kum tanesini çıkarmaya çalıştım, sanki bana çok ağır gelen bir yükü kaldırmaya çalışıyordum, aklımı olması gerektiğini bildiğim yere geri toplamaya çalışıyordum. Annem neredeydi? Bir an için üç kişi olmuştuk ve bunlardan biri -bundan adım gibi emindim- annemdi. Ama şimdi yalnızca iki kişiydik.

Arkamda, yaşlı adam öksürmeye ve titremeye başladı yine, zapt edilemez bir aceleyle konuşmaya çalışıyordu. Arkama dönüp resmi ona uzatmaya çalıştım. “İşte,” dedim ve sonra, anneme -onu daha önce gördüğüm yere- “Hemen döneceğim,” dedim.

Ama adamın istediği şey resim değildi. Bir şeyler homurdanarak resmi öfkeyle bana geri itti. Başının sağ tarafından öylesine kan akıyordu ki kulağını zor görebiliyordum.

“Ne?” dedim, aklım hâlâ annemdeydi - neredeydi? “Affedersin?”

“Al onu.”

“Bak, geri geleceğim. Gitmem lazım...” diyemedim, tam olarak söze dökemedim ama annem eve gitmemi istiyordu, hemen, onunla orada

buluşmam gerekiyordu, açıkça belirttiği tek şey buydu.

“Yanında götür!” dedi resmi bana doğru iterek. “Git!” Yerinde doğrulmaya çalışıyordu. Gözleri parlak ve yabaniydi; telaşı beni korkuttu. “Bütün ampulleri aldılar, caddedeki evlerin yarısını yerle bir ettiler...”

Bir damla kan çenesinden aşağı doğru süzüldü. “Lütfen,” dedim telaştan ellerim titriyordu, ona dokunmaktan korkuyordum. “Lütfen uzanın...” Kafasını salladı, bir şeyler söylemeye çalıştı ama bu çaba onu boğuk, perişan bir sesle yere yığdı. Ağzını kuruladığında elinin üstünde parlak bir kan lekesi kaldığını gördüm.

“Birileri geliyor.” Buna inandığımdan emin değildim, başka ne diyeceğimi bilememiştim.

Dimdik yüzüme bakıyordu, anladığıma dair ufacık bir ışık arıyordu, bulamayınca doğrulmak için bir kez daha eliyle yerden güç almaya çalıştı.

“Yangın,” dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Ma’adi’deki villa. *On a tout perdu*[8].”

Bir kez daha öksürüklere boğuldu. Burun deliklerinden kırmızıya çalan köpükler çıkıyordu. Bütün bu gerçekdışılığın, taş yığını ve kırılmış yekpare sütunların ortasında, sakarlığım ve cahilliğim yüzünden hayati bir masal görevini yüzüme gözüme bulaştırmışım gibi, onu hüsrana uğrattığıma dair hayal gibi bir his belirdi içimde. Bu taş yığının içinde hiçbir yerde görünür bir yangın olmamasına rağmen sürünerek ilerledim ve tabloyu alıp sırf yaşlı adamın gözünün önünden çekmek için alışveriş poşetinin içine koydum, onu allak bullak ediyordu.

“Merak etme,” dedim. “Yapacağım...”

Sakinleşmişti. Eliyle bileğimi tuttu, gözleri sabit ve parlaktı, serin bir manasızlık rüzgârı üstümden esip geçti. Ben yapmam gerekeni yapmıştım. Her şey yoluna girecekti.

Ben bu düşünceyle teselli bulurken o, sanki bütün bunları yüksek sesle düşünmüşüm gibi elimi güven verici bir şekilde sıktı. “Buradan gideceğiz,” dedi.

“Biliyorum.”

“Onu gazeteye sar ve bavulun en dibine sakla, canım. Diğer bütün antikaların yanına.”

Adamın sakinleşmesiyle rahatlayıp baş ağrısından bitap düşmüşken anneme dair bütün anılar güvemsi bir titrek ışığa dönüştü, adamın yanı başına

oturdum ve gözlerimi kapadım, kendimi tuhaf derecede rahat ve güvende hissediyordum. Dalgın, hülyalı. Adam alçak sesle ağzında bir şeyler geveliyordu: yabancı isimler, meblağlar ve sayılar, çoğu İngilizce olsa da bazıları Fransızca sözler. Bir adam mobilyalara bakmaya geliyordu. Taş attığı için Abdou'nun başı dertteydi. Ve her nasılsa bunların hepsi anlamlı geliyordu ve palmiye ağaçlı bahçeyi, piyanoyu ve ağacın üstündeki yeşil kertenkeleyi sanki fotoğraf albümünden sayfalarmış gibi görebiliyordum.

"Eve tek başına gidebilecek misin, canım?" diye sorduğunu anımsıyorum bir ara.

"Tabii ki." Yerde, onun hemen yanında uzanıyordum, nefesindeki her tıkanma ve hırıldamayı duyabileyim diye kafam cılız göğüs kemiğiyle aynı hizadaydı. "Metroya her gün tek başıma biniyorum ben."

"Şimdi nerede yaşıyorum demiştin?" Elini sevdiği bir köpeğin kafasına koyar gibi nazikçe kafamın üstüne koymuştu.

"Doğu Yakası Elli Yedinci Cadde."

"Ah, evet! Le Veau d'Or yakınlarında?"

"Eh, birkaç blok."

Le Veau d'Or, paramız olduğu zamanlarda annemin gitmeye bayıldığı bir restorandı. İlk salyangozumu orada yemiştim ve ilk Marc de Bourgogne yudumumu onun kadehinden orada tatmıştım.

"Parka doğru yani?"

"Hayır, nehre yakın."

"Yaklaşmışım, canım. Merengler ve havyar. İlk gördüğümde nasıl da sevmiştim bu şehri! Gerçi artık o zamanki gibi değil, öyle değil mi? Ben o halini çok özlüyorum, ya sen? Balkonu ve..."

"Bahçeyi." Ona bakmak için döndüm. Parfümler. Melodiler. Kafamdaki karmaşa bataklığında, unuttuğum yakın bir dost ya da bir aile üyesi, annemin uzun süredir görmediği bir akrabasıymış gibi gelmeye başlamıştı bu yaşlı adam...

"Ah, annen! Güzelim benim! Oynamaya geldiği ilk zamanı asla unutmam. Gördüğüm en güzel küçük kızcağızdı."

Annemi düşündüğümü nereden biliyordu? Ona annemin nerede olduğunu soracaktım ama uyuyakalmıştı. Gözleri kapalıydı fakat bir şeyden kaçıyormuş gibi hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Ben de kendimden geçiyordum -kulaklarım çınlıyordu, dişçideki gibi ağzımın içinde manasız bir uğultu ve metalik bir tat vardı- şuurumu yeniden

yitirebilir ve bir daha kendime gelemeyebilirdim, tabii yaşlı adam beni bir anda sarsınca panik içinde sıçrayıp kendime gelmeseydim eğer. Mırıldanıyor ve işaret parmağını sallıyordu. Yüzüğünü çıkarmıştı; oymalı taşlı, ağır, altın bir yüzük, bana vermeye çalışıyordu.

“Hayır, istemiyorum,” dedim çekinerek. “Bunu neden yapıyorsun?”

Ancak yüzüğü avcumun içine bastırıyordu. Nefesi kötüleşmişti, ağzından baloncuklar çıkarmaya başlamıştı. “Hobart ve Blackwell,” dedi içten içe boğuluyormuş gibi bir sesle. “Yeşil zili çal.”

“Yeşil zil,” diye tekrarladım tereddütle.

Kafasını aşağı yukarı salladı, bitap düşmüştü, dudakları titriyordu. Gözleri odağını kaybetmişti. Beni görmeksizin bana baktığında içim ürperdi.

“Hobie’ye dükkândan çıkmasını söyle,” dedi boğuk bir sesle.

Gözlerime inanmak istemeyerek, parlak kanın ağzının kenarından süzülüşünü izledim. Tutup çekiştirerek kravatını gevşetti. “Bekle,” dedim yardım etmek için uzanarak ama ellerime vurup beni uzaklaştırdı.

“Kaydı kapatmak ve defolup gitmek zorunda!” dedi öfkeyle. “Babası onu pataklayacak adamlar gönderiyor...”

Gözleri yukarı kaydı, gözkapakları titredi. Sonra adam âdeta kendi içine çöktü, içindeki bütün hava dışarı çıkmış gibi dümdüz ve çökmüş görünüyordu, otuz saniye, kırk, eski giysi yığını gibiydi ama sonra göğsü - beni ürkütecek kadar sert bir şekilde- körüklenmişçesine bir sesle şişti ve her yerime sıçrayan bir ağız dolusu kan öksürdü. Yapabildiğince dirseklerinin üzerinde doğruldu ve otuz saniye kadar bir köpek gibi hızlı hızlı soludu, göğsü çılgınca şişiyor, inip kalkıyor, inip kalkıyordu, gözleri benim göremediğim bir şeyin üzerinde sabitlenmişti ve bütün bu zaman zarfında bir şeye sıkıca tutunursa belki iyi olabilirmiş gibi elimi sımsıkı tutuyordu.

“İyi misin?” dedim - telaşlanmıştım, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. “Beni duyuyor musun?”

Boğuşup kıvranırken nasıl yapacağımı bilemeden -sudan çıkmış bir balık gibi- kafasını yukarıda tuttum ya da tutmaya çalıştım, onu incitmekten korkuyordum, o ise sanki bir binanın tepesinden aşağı sarkıyormuş da düşmek üzereymiş gibi hiç bırakmadan elimi sımsıkı tutuyordu. Her nefes başlı başına hırıltılı birer iç geçirmeydi, korkunç bir çabayla kaldırılan ve yeniden, yeniden yere çarpan ağır bir taştı. Bir an doğrudan bana baktı, ağzının kenarından kan sızıyordu, bir şey söyleyecek gibiydi ama sözcükler çenesinden ancak mırıltılar halinde çıkıyordu.

Sonra -beni son derece rahatlayacak şekilde- daha durgun, daha sakin bir hale geldi, sımsıkı tuttuğu elim gevşiyor, yumuşuyordu, sanki suyun üzerinde sırtüstü süzülüyor, benden uzaklaşıyormuş gibi bir batma, döne döne dibe çökme hissi geldi. “Daha iyi misin?” diye sordum ve sonra dikkatle ağzına biraz su damlattım, dudakları kıpırdadı, hareket ettiklerini gördüm; ardından, hikâyenin birindeki uşak gibi dizlerimin üstüne çöktüm, cebindeki şal deseni mendille ağzındaki kanın bir kısmını sildim. O -insafsızca, azar azar, katman katman- sessizliğe doğru sürüklenirken ben, topuklarımın üzerinde sallanıyor ve gözlerimi dikip onun harap olmuş yüzüne bakıyordum.

“Merhaba?” dedim. İncecik, yarı kapalı gözkapaklarından biri seğirdi, mavi damarlı bir tik. “Eğer beni duyuyorsan elimi sık.” Ama elimin içindeki eli gevşekti. Orada öylece oturdum ve ona baktım, ne yapacağımı bilmiyordum. Gitme vaktiydi, hatta vakit gelmiş de geçiyordu bile -annem bunu açıkça belirtmişti- ama bulunduğum yerden bakınca çıkacak hiçbir yol göremiyordum ve doğrusu bazı açılardan dünyanın bir başka yerinde olduğumu - buranın dışında bir başka dünya daha olduğunu hayal etmek bile çok güçtü. Sanki başka bir hayatım hiç olmamış gibiydi.

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordum ona son bir defa, ona doğru iyice eğilip kulağımı kanlı ağzına dayadım. Ama hiçbir yanıt yoktu.

VI

Belki yalnızca dinleniyordur diye rahatsız etmek istemediğim için olabildiğince sessizce ayağa kalktım. Her yerim ağrıyordu. Bir süre ayakta dikilip ona baktım, ellerimi okul ceketime sildim -kanı her tarafıma bulaşmıştı, ellerim yapış yapıştı- sonra nerede olduğumu saptamaya ve yürünecek en iyi yolu bulmaya çalışarak bu moloz yığınından ay manzarasına baktım.

Boşluğun tam ortasına ya da ortasıymış gibi görünen yere -güçlükle- vardığımda bir kapının tepeden sarkan paçavralarla örtüldüğünü gördüm ve geri dönüp diğer tarafa doğru ilerlemeye çalıştım. O tarafta üst pervaz yıkılmış, ardında boyum kadar yüksek bir tuğla yığını ve en tepede bir arabanın geçebileceği büyüklükte dumanlar çıkan koca bir boşluk bırakmıştı.

Güç bela -beton yığınların üstünden ve etrafından-tırmanmaya ve oraya çıkmaya başladım ama daha öyle çok ilerlememiştim ki diğer taraftan gitmem gerektiğini fark ettim. Zayıf alevler önceden sergi mağazasına ait olan uzak duvarları yalıyor, loşluğun içinde çıtırdayıp kıvılcımlar saçıyordu, bir kısmıysa zeminin olması gereken hizanın da altındaydı.

Diğer kapının görünüşünü beğenmemiştim (köpük kiremitler kıpkırmızı lekelenmişti, bir erkek ayakkabısının ucu bir çakıl yığının içinden fırlamıştı) ama hiç olmazsa kapıyı tıkayan maddelerin çoğu öyle pek sert görünmüyordu. Tavanda kıvılcımlar saçan kablolardan kaçarak tökezleye tökezleye geri inerken çantayı omzuma attım, derin bir nefes aldım ve enkazın içine bodoslama daldım.

Derhal toz ve keskin bir kimyasal kokusuyla tıkandım. Her türden moloz -çakıl, alçı parçaları, Tanrı bilir nelerin kıymıkları ve topakları-havaya kalkıp gözlerime dolarken öksürerek ve duvardan sarkan başka elektrik yüklü kablo olmaması için dua ederek elimle havayı dövüp karanlıkta ilerledim.

İnşaat malzemelerinin bazıları hafif, bazıları da ağırdı. İlerledikçe etraf daha da kararıyor ve ısınıyordu. Yolum sık sık daralıyor ya da ansızın tıkanıveriyordu ve kulaklarımda nereden geldiğinden emin olamadığım bir kalabalığın gürültüsü uğulduyordu. Bir şeyleri ezip geçmek zorunda kalıyordum; bazen yürüyor, bazen emekliyordum, enkazın içindeki cesetler göründüğünden çok daha hisliydi, ağırlığımın altında ezilen rahatsız edici yumuşak bir basınç vardı ama bundan çok daha kötüsü, kokuydu: yanık kumaş, yanık saç ve et, taze kan, bakır, teneke ve tuzun keskin kokusu.

Ellerim kesilmişti, dizlerim de. Kafamı eğip bir şeylerin altından geçtim, bir şeylerin etrafından dolandım, ilerledikçe yolumu buluyordum, kalçamla değerek uzun bir tezgâh ya da kiriş gibi bir şeyin kenarını takip ettim, ta ki yolumun duvar gibi katı bir kütleyle kapandığını görünceye kadar. Güçlükle -boşluk çok dardı- ışığı almak için çantama ulaşayım diye etrafımda döndüm.

El fenerinden anahtarlığı bulmak istiyordum -en dipte, resmin altındaydı- ama parmaklarım telefonun etrafında kenetlendi. Düğmesine basıp telefonu açtım - ve anında elimden düşürdüm çünkü ışıkla birlikte iki beton yığının arasından dışarı fırlamış bir erkek eli ilişmişti gözüme. O korkunun içinde bile bunun yalnızca bir el olduğuna şükrettiğimi hatırlıyorum; gerçi parmaklarının etli, kararmış, şişmiş görüntüsü asla aklımdan çıkmadı, o günden bugüne sokakta bir dilenci bana buna benzer, şişkin ve tırnakları simsiyah kirlenmiş bir el uzatsa aynı korkuyla irkilirim hâlâ.

El feneri hâlâ çantada duruyordu - ama ben telefonu istiyordum. Bulunduğum oyuğa zayıfça ışık saçıyordu ama tam onu almak için eğilecek gücü toplamıştım ki ekranı karardı. Asit yeşili bir art yakıcı önümdeki siyahlığın içinde belirdi. Dizlerimin üstüne çöktüm ve telefonu bulmaya kararlı bir halde her iki elimle taşları ve camları yoklayarak karanlığın içinde emekleye emekleye ilerledim.

Nerede olduğunu, yani en azından aşağı yukarı nerede olduğunu bildiğimi sanıyordum ve belki de yapmam gerekenden daha uzun süre bakınmaya devam ettim ve umudumu yitirip yeniden ayağa kalkmaya çalıştığımda kafamın üzerindeki yaklaşık sekiz santimlik sert bir yüzeyden ötürü ayakta durmamın imkânsız olduğu alçak bir noktaya girdiğimi fark ettim. Arkaya dönmek işe yaramadı, geri gitmek işe yaramadı, bu yüzden önüm açılır umuduyla emekleye emekleye ilerlemeye karar verdim ve çok geçmeden kendimi içimi ezen, çaresiz bir hisle acı çekerek ağır aksak ilerlerken buldum ve sonra bir anda kafamı hızla yana çevirdim.

Dört yaşlarındayken Yedinci Cadde'de bulunan eski dairemizdeki duvar yatağının içine sıkışmıştım kısmen; kulağa gülünç bir durum gibi gelse de öyle değildi aslında. Sanırım o zamanki temizlikçimiz Alameda, boğuk haykırışlarımı duyup beni çıkarmasa orada nefessizlikten ölmüş olacaktım. Bu havasız yerde manevra yapmaya çalışmak da bir bakıma aynı, hatta daha beterdi: bütün o camlar, sıcak metaller, yanık giysilerin leş kokusu ve arada bir ne olduğunu aklıma getirmek bile istemediğim yumuşak bir şeylerin dokunuşu... Enkaz tam üstümde bütün ağırlıyla tıkırdıyordu, genzim tozla doluyordu ve deli gibi öksürüyordum. Etrafımı çevreleyen kırık tuğlaların sert dokusunu belli belirsiz görünce paniğe kapılmaya başladım. Işık -hayal edilebilecek en zayıf parıltı- sol taraftan, yerden on beş santim kadar yukarıdan sinsice sızıyordu.

Kafamı eğdim ve kendimi ilerideki galerinin loş, mozaik döşemesine bakarken buldum. Kurtarma ekipmanına benzeyen darmadağınık bir yığın (halatlar, baltalar, levyeler, üstünde FDNY[9] yazan bir oksijen tankı) pervasızca yerde duruyordu.

"Merhaba?" diye seslendim - yanıt almayı beklemiyordum, delikten olabildiğince hızlı bir biçimde solucan gibi kıvırılarak geçmek için sarktım.

Boşluk dardı; birkaç yaş daha büyük ya da birkaç kilo daha ağır olsaydım geçemeyebilirdim. Tam yarı yolda çantam bir şeye takıldı ve bir an için

kuyruğunu atan bir kertenkele misali kolumu sıyırıp onu öylece orada bırakmayı geçirdim aklımdan, tablolu ya da tablosuz ne farkederdi ki? Ama son bir kez çekiştirince ufalanmış alçı parçalarından bir sağanakla birlikte serbest kaldı. Tepemde, yukarıda kiriş gibi bir şey duruyordu, ağır bir inşaat malzemesini taşıyor gibi görünüyordu, eğilip bükülerek altından geçerken kayıp beni ikiye bölüverecek diye aklım gidiyordu; sonra birilerinin onu bir krikoyla sabitlediğini gördüm.

Açıklığa çıkar çıkmaz ayağa kalktım, sırılsıklam olmuş ve sersemlemiştim. “Merhaba?” diye seslendim bir kez daha, etrafta neden bu kadar çok ekipman olup görünürde tekbir itfaiyeci olmadığını merak ediyordum. Yükseldikçe yoğunlaşan puslu duman katmanlarıyla dolu galeri loştu ama büyük ölçüde hasarsızdı ancak yalnızca ters dönüp tavana bakan ışıklara ve güvenlik kameralarına bakarak bile patlamanın buraya da uğradığını söyleyebilirdiniz. Yeniden açık bir alanda bulunduğum için öyle mutluydum ki insanlarla dolu bir odada ayakta duran tek kişi olmanın tuhaflığını fark etmem için biraz zaman geçmesi gerekti. Benim dışımdaki herkes yerde yatıyordu.

Yerde en az bir düzine insan vardı - kimileri bütün halde bile değildi. Müthiş bir yükseklikten yere bırakılmış gibi bir görünüşleri vardı. Cesetlerden üç ya da dördü kısmen itfaiyeci ceketleriyle örtülüydü, ayakları dışarıda kalmıştı. Diğerleriyse patlama izlerinin arasında çaprıcı bir biçimde sere serpe yatıyorlardı. Şarıltılar ve patlama sesleri, kan dolu aksırıklar gibi sessizlik içinde histerik bir hareket hissiyle şiddet taşıyordu. Gerçekten de müzenin hediyelik eşya dükkânından almış olabileceği Fabergé yumurtaları desenli, kan sıçramış bir bluz giyen orta yaşlı bir kadını anımsıyorum özellikle. Siyah makyajlı gözleri boş boş tavana bakıyordu ve muhtemelen şu bronzlaştırıcı spreylerden kullanmıştı, kafasının tepesi yerinde olmasa da teninde kayısı rengi sağlıklı bir ışıltı vardı.

Kararmış yağlı boyalar, matlaşmış altın yaldızlar. Biraz dengemi yitirdiğim için sallanarak küçük adımlarla odanın ortasına yürüdüm. Kulak tırmalayan kendi hırıltılı nefesimi duyabiliyordum; tuhaf bir sığlık, kâbus gibi bir hafiflik vardı bu seste. Bakmak istemiyordum ama bakmak zorundaydım; taba rengi rüzgârlığının içindeki ufak tefek Asyalı bir adam vücudundan sızan kandan havuzun içinde iki büklüm yatıyordu. Bir güvenlik görevlisinin (üniforması en tanınabilir özelliğiydi, yüzü korkunç derecede yanmıştı) bir kolu arkaya kıvrılmıştı ve bacağının olması gereken yerden fena halde kan

fışkırıyordu.

Ama asıl mesele, en önemlisi, yerde yatan insanlardan hiçbiri annem değildi. Kendimi hepsine bakmaya zorladım, ayrı ayrı her birine, tek tek - yüzlerine bakamasam bile annemin ayaklarını, giysilerini, iki renkli siyah beyaz ayakkabılarını tanırdım- ve emin olduktan çok sonra bile gözleri kapalı hasta bir güvercin gibi kendi içime gömülmüş, cesetlerin arasında duruyordum.

İlerideki galeri ve biraz daha ölü... Üç ölü. Şişman, İskoç yelekli adam; ağzı yaralı ihtiyar kadın; süt beyazı bir yavru ördeğe benzeyen küçük bir kız, şakağındaki kırmızı sıyrıktan başka pek bir iz yoktu üzerinde. Ama sonra başka ölü kalmadı. Ekipmanlarla dolu (yerleri kan lekeleriyle kaplı) birkaç galeriyi daha dolaştım fakat tek bir ölü bile yoktu. Onun olduğu, onun gittiği, *Anatomi Dersi*'nin durduğu en uzak görünen galeriye girdiğimdeyse - gözlerim sımsıkı kapalı, dua ederek- içeride yalnızca o aynı sedyeler ve ekipmanlar vardı ve o tuhaf tuhaf haykıran sessizlikte dolaşırken üzerimdeki yegâne gözler, duvardan daha önce annemle bana bakan o kafası karışık iki Hollandalı adamın gözleriydi: *senin* burada ne işin var?

Derken bir şey çat etti. Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum, bir anda bambaşka bir yerdeydim ve koşuyordum, bu haşmeti asılsız ve gerçek dışı kılan dumandan bir pus tabakası dışında bomboş olan salonları koşarak geçiyordum. Daha önce bu galeriler gayet dolambaçsız gelmişti, tüm yolların hediyelik eşya dükkânına çıktığı kıvrımlı ama mantıklı bir düzende ilerliyordu. Ama şimdi hızla ters yöne doğru giderken bu yolun hiç de düz olmadığını fark ediyordum; dönüp dolaşıp bomboş duvarlara çıkıyor ve kendimi çıkmaz odalarda buluyordum. Kapılar ve girişler olmalarını beklediğim yerde değildi, desteksiz kaideler apansız çıkıveriyordu ortaya. Köşelerden birini biraz fazla hızlı dönünce az kalsın ressam Franz Hals'ın muhafızlarına bodoslama dalıyordum: bu iri yarı, sert, al yanaklı, fazla bira içmekten gözleri kızarmış adamlar bir kostüm partisindeki New York polislerine benziyordu. Onlar sert, gülünç gözlerle kafalarını eğip bana soğuk soğuk bakarken ben kendimi toparladım, geri çekildim ve yeniden koşmaya başladım.

Normal bir günde bile bazen (Okyanus Sanatı galerilerinde, totemlerin ve kütükten yapılmış kanoların arasında amaçsızca dolaşırken) müzenin içinde yolumu kaybederdim ve bazen üst kata çıkıp güvenlik görevlilerinden birine çıkış yolunu sormam gerekirdi. Resim galerileri özellikle karmaşıktı çünkü

sık sık yeniden düzenleniyorlardı ve şimdi bu ruhani loş ışıkta boş koridorlarda koşarken gitgide daha da korkuyordum. Ana merdivenlere giden yolu bildiğimi sanıyordum ama Özel Sergiler galerilerinden çıkar çıkmaz bir şeyler tanıdık gelmemeye başladı ve bir iki dakika sonra da başım dönerek kıvrıldığım köşelerden artık emin değildim, adamakıllı kaybolduğumu anladım. Her nasılsa dönüp dolaşıp kendilerini İngiltere'de bulan on sekizinci yüzyıl İtalyan şaheserlerinin önünden (çarmıha gerilmiş İsa'lar ve şaşırıp kalmış azizler, iblisler ve güç durumdaki melekler), müzenin daha önce nadiren bulunduğum ya da hiç bilmediğim bir bölümünden koşarak geçiyordum. Önümdeki upuzun, şık boşlukta, perili köşk hissi veren labirent gibi koridorlar uzanıyordu: peruklu lordlar, küstah Gainsborough güzelleri, mağrur bir edayla içinde bulunduğum ızdırabı izliyorlardı. Bu heybetli manzara sinir bozucuydu, merdivenlere ya da ana koridorlardan birine çıkıyormuş gibi görünmüyorlardı çünkü yalnızca tıpkı kendilerine benzeyen haşmetli, heybetli galerilere açılıyorlardı ve gözyaşlarına boğulmak üzereydim ki bir anda galeri duvarının orada öyle hemen göze çarpmayan bir kapı gördüm.

İki kere bakmanız gerekiyordu bu kapıyı görmeniz için; galeri duvarlarıyla aynı renge boyanmıştı, normal koşullarda kilitli tutulacak türden bir kapıya benziyordu. Dikkatimi çekmesinin tek nedeni tamamen kapalı olmamasıydı - sol tarafı duvarla aynı hizada değildi, ya tam oturmadığı için ya da elektrikler gittiğinden kapı çalışmadığı için, bilmiyordum. Yine de onu açmak kolay değildi - ağır, çelik bir kapıydı, tüm gücümle çekmem gerekti. Öyle umulmadık bir anda -hava basınçlı bir ses çıkararak- açıldı ki tökezledim.

Kapıyı zar zor itip geçince kendimi çok daha alçak bir tavanın altında ofislerin olduğu karanlık bir koridorda buldum. Acil durum ışıkları ana galeridekinden çok daha zayıftı ve gözlerimin bu karanlığa alışması biraz zaman aldı.

Koridor kilometrelerce uzuyor gibiydi. Korkuyla sürünerek ilerledim, şans eseri kapıların açık olduğu ofislere şöyle bir göz attım. *Cameron Geisler, Kayıt Müdürü. Miyako Fujita, Kayıt Müdürü Yardımcısı.* Çekmeceler açıktı, sandalyeler masalarından uzağa bir kenara itilmişti. Ofislerden birinin kapı girişinde yüksek topuklu bir kadın ayakkabısı yan düşmüş yatıyordu.

Terk edilmişlik havası tarif edilmez ölçüde ürkütücüydü. Uzaklarda bir

yerden gelen polis sirenlerini, hatta belki telsiz ve köpek seslerini duyabiliyordun sanki ama kulaklarım patlamadan ötürü öyle kötü çınlıyordu ki olmayan şeyleri de duyuyor olabilirim diye düşündüm. Tek bir itfaiyeci, tek bir polis, tek bir güvenlik güvenlisi - aslına bakılırsa nefes alan tek bir insanoğlu görmemiş olmak sinirlerimi iyiden iyiye bozuyordu.

Personel Harici Girmek Yasaktır denen bölge fenerli anahtarlığımı çıkarmamı gerektirecek kadar karanlık değildi ama iyi görebileceğim kadar aydınlık da sayılmazdı. Bir çeşit kayıt ya da depolama bölgesindeydim. Ofislerde tabandan tavana dosya dolapları, gelen giden postaların saklandığı plastik sandıklar ve mukavva kutularla dolu metal raflar diziliydi. Dar koridor kendimi huzursuz, kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oluyordu ve ayak seslerim öyle çılgınca yankılanıyordu ki bir iki defa durdum ve dönüp arkamdan biri mi geliyor diye baktım.

“Merhaba?” dedim tereddütle önünden geçtiğim odalardan bazılarına göz atarak. Kimi ofisler modern ve genişti, diğerleriyse kâğıt ve kitap yığınlarıyla tıklım tıklım ve pis görünüyordu.

Florens Klauner, Müzik Enstrümanları Departmanı, Maurice Orabi-Roussel, İslam Sanatı, Vittoria Gabetti, Tekstil Ürünleri. Uyumsuz bez parçalarının yapboz parçaları gibi yayıldığı uzun bir atölye masasının olduğu mağarayı andıran karanlık bir odadan geçtim. Odanın arka tarafında Bendel ya da Bergdorf gibi mağazaların servis asansörlerinin etrafında olduğu gibi bir sürü plastik elbise çantasının asılı durduğu karman çorman elbise rafları vardı.

T şeklindeki ayrılan kısma ulaşınca ne yana döneceğimi bilmeden bir o tarafa bir bu tarafa baktım. Dumanın keskin kokusunda parke cilası, terebentin ve kimyasal kokusu alıyordum. Ofisler ve atölyeler dört bir yanda sonsuza kadar uzanıyordu: durağan ve hiçbir özelliği olmayan sınırlı bir geometrik ağ... Solumda, tavan tesisatında titrek bir ışık görünüyordu. Statik bir düzenle vızıldayıp duruyordu ve bu titrek aydınlıkta koridorun ucunda bir çeşme olduğunu gördüm.

Ona doğru koştum -öyle hızlı koştum ki ayaklarım altımdan kayıyordu neredeyse- ve ağzımı musluğa dayayıp buz gibi soğuk suyu şakağıma ağrı saplanacak kadar hızla kana kana içtim. Hıçkırık tutmasına aldırmadan ellerimdeki kanı temizledim, şişmiş gözlerime su çarptım, kafamı suyun altına soktum. Çeşmenin metal teknesinde -neredeyse gözle görülmeyen- minik cam parçaları tıngırdıyor, çelik kaplamanın üzerinde buzdan iğneler

gibi parlıyordu.

Sırtımı duvara dayadım. Kafamın üstündeki -titreşen, aralıklarla cızırdayan- floresan ışıklar midemi bulandırıyordu. Son bir gayretle ayağa kalktım, kararsız, titrek ışığın altında sendeleyerek yürümeye devam ettim. Bu taraftaki her şey kesinlikle çok daha endüstriyel görünüyordu: tahta paletler, düz bir el arabası, taşınan ve depolanan sandık sandık eşya. Kaygan zeminli loş bir geçidin karanlığa açıldığı bir başka yol ağzına daha geldim ve tam orayı geçip yürümeye devam edecektim ki ta en sonda ÇIKIŞ yazan kırmızı ışığı gördüm. Tökezledim, yere devrildim, yeniden ayağa kalktım, hâlâ hıçkırıyordum, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen koridorda koşmaya başladım. Bu koridorun ta en sonunda okulumdaki güvenlik kapılarına benzer metal parmaklıklı bir kapı vardı.

Haykırarak kapıyı itip açtım. Karanlık merdivenleri -on iki basamak- koşarak indim, indiğim yerde yana kıvrılıp aşağıya kadar on iki basamak daha indim, parmak uçlarım metal tırabzanın üzerinde geziyordu, ayakkabılarım öyle tıkırdıyor ve yankı yapıyordu ki benimle birlikte yarım düzine insan daha koşuyormuş gibi geliyordu. Basamakların sonunda başka bir parmaklıklı kapısı olan, hastanelerdekine benzer gri bir koridor çıktı karşıma. Kendimi kapıya doğru attım ve her iki elimle birden iterek açtım - soğuk yağmur ve sirenlerin sağır edici çığlıkları yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Biraz yüksek sesle çığlık atmış olabilirdim, dışarıya çıkabildiğim için çok mutluydum, gerçi bütün o gürültünün içinde beni hiç kimse duyamazdı: gökgürültülü fırtına koparken La Guardia Havaalanı'nda asfalt pistteki jet motorlarının üzerinden bağırarak sesimi duyurmaya çalışır gibiydim. Beş kasaba artı Jersey'deki bütün itfaiye arabaları, bütün polis arabaları, bütün ambulanslar ve bütün acil durum araçları Beşinci Cadde'de uluyor ve mart kedisi gibi bağrışıyor, çılgınlar gibi mutlu bir gürültü çıkarıyordu: sanki yeni yıl, Noel ve 4 Temmuz havai fişekleri hep bir araya toplanmıştı.

Çıkış kapısı beni yükleme iskeleleri ve kapalı otopark arasında terk edilmiş bir yan kapıdan Central Park'a çıkarmıştı. Gri yeşil açıklıktaki yürüyüş parkurları bomboş görünüyordu, ağaçların tepeleri rüzgârda sarsılıp sallanıyor, bembeyaz köpükler saçıyordu. İleride yağmurun dövdüğü Beşinci Cadde kapatılmıştı. Durduğum yerden sağanağın içinden o müthiş canlı hareketlilik bombardımanını görebiliyordum: vinçler ve iş makineleri, kalabalıkları geri püskürten polisler, kırmızı ışıklar, sarı ve mavi ışıklar, bu hareketli kargaşanın içinde çarpan, dönen, yanıp sönen işaret fişekleri...

Yüzümü yağmurdan korumak için dirseğimi havaya kaldırdım ve boş parka doğru koşmaya başladım. Yağmur gözlerime giriyor, alnımdan aşağı süzülüyor, caddedeki ışıkları uzaklarda titreşen bulanık karaltılara çeviriyordu.

New Yok polisine ve itfaiyesine ait araçlar ön cam silecekleri açık bir halde park etmiş bekliyorlardı, K-9, Kurtarma Operasyonu Timi, tehlikeli maddelerle ilgilenen NYC Hazmat da oradaydı. Siyah yağmurluklar rüzgârda dalgalanıp kabarıyordu. Sarı renkli olay yeri bandı şeridi Miner's Gate tarafında, parkın çıkışına gerilmişti. Hiç tereddüt etmeden bandı kaldırıp altından geçtim ve koşarak kalabalığın arasına karıştım. Bütün bu patırtının içinde beni kimse fark etmedi. Önce birkaç dakika, yağmur yüzüme vururken caddede boş boş ileri geri koştum. Nereye baksam, kendi paniğimin benzerleri yanımdan hızla geçip gidiyordu. İnsanlar koşa koşa, akın akın bir araya toplanıyordu: polisler, itfaiyeciler, baretli adamlar, dirsekten kırılmış kolunu kundak gibi kucağında taşıyan ihtiyar bir adam, şaşkına dönmüş bir polis tarafından Yetmiş Dokuzuncu Cadde'ye doğru gönderilen burnu kanayan bir kadın.

Bu kadar itfaiye aracını daha önce hiçbir arada görmemiştim: Squad 18, Fighting 44, New York Ladder 7, Rescue One, 4 Truck: Midtown'un Gururu. Park halindeki araç ve resmî siyah yağmurluk kalabalığını yararak ilerlerken, bir Hatzolah ambulansı takıldı gözüme: arka tarafında İbranice harfler, açık kapılarının içindeyse ufacık aydınlık bir hastane odası göze çarpıyordu. Görevlileri bir kadının üstüne eğilmiş, kadın ayağa kalkmak için uğraşırken onu geri yatırmaya çabalıyorlardı. Kırmızı tırnaklı kırış kırış bir el havaya pençe attı.

Yumruğumla kapıya vurdum. "İçeri geri girmeniz lazım," diye bağırdım. "İçeride hâlâ insanlar var..."

"Bir bomba daha var," diye bağırdı görevli dönüp bana bakmadan. "Tahliye etmek zorunda kaldık."

Ben daha bunu idrak etmeye zaman bulamadan, devasa bir polis gök gürültüsü gibi gelip üstüme çullandı: kolları halterci gibi şişkin, kalın kafalı, bulldog gibi bir adamdı. Beni kolumun üst tarafından sertçe yakaladı ve ite kaka caddenin diğer yanına sürükledi.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye kükredi, onun kollarından sıyrılmaya çalışırken itirazlarımı bastırarak.

"Bayım..." Yüzü kanla kaplı bir kadın bize doğru geliyor, adamın

dikkatini çekmeye çalışıyordu. “Bayım, sanırım elim kırılmış...”

“Binadan uzak dur!” diye bağırdı adam, kadına elinden sıyrılarak ve sonra bana dönüp, “Git buradan!” diye bağırdı.

“Ama...”

Beni iki eliyle tutup öyle bir itti ki sendeledim, az kalsın düşüyordum. “BİNADAN UZAK DUR!” diye bağırdı yağmurluğunun kolunu kanat gibi çırpıp kolunu havaya kaldırarak. “DERHAL!” Bana bakmıyordu bile, bir ayınınkine benzer küçücük gözleri başımın üzerinde, caddede olup biten bir şeylere dikilmişti ve yüzündeki ifade ödümü koparttı.

Hemen acil durum çalışanlarının arasından sıyırılıp hemen Yetmiş Dokuzuncu Cadde’nin üzerindeki karşı kaldırıma çıktım - gözlerimle annemi arıyordum ama göremedim. Çok sayıda ambulans ve sağlık aracı vardı: Beth Israel Emergency, Lenox Hill, NY Presbiteryen, Cabrini EMS Paramedic. Kanlar içindeki takım elbiseli bir adam Beşinci Cadde’deki bir evin ufacık, çitle çevrili bahçesinde, dekoratif bir porsuk ağacının arkasında sırtüstü yatıyordu. Etrafa sarı bir güvenlik bandı çekilmişti, rüzgârda uçuşup şak şak ses çıkarıyordu - ama yağmurdan sırılsıklam olmuş polisler, itfaiyeciler ve baretli adamlar sanki orada yokmuş gibi onu kaldırıp bir içeri bir dışarı geçip duruyorlardı.

Tüm gözler şehrin yukarı yakasına çevrilmişti ve bunun sebebini ancak sonra öğrenecektim; Seksen Dördüncü Cadde’de (görebileceğimden çok uzakta) Hazmat polisleri infilak etmemiş bir bombayı patlamadan tazyikli su fışkırtarak “durdurmak” için uğraşıyordu. Ne olup bittiğini anlamak için birileriyle konuşabilmek için kalabalığı yara yara bir itfaiye aracına doğru gitmeye çalıştım ama polisler kollarını sallayarak, ellerini çırparak, insanları itip kakarak kalabalığı geri püskürtüyordu.

İtfaiyecilerden birinin ceketine asıldım - genç, sakız çiğneyen, cana yakın görünen bir adamdı.

“İçeride hâlâ birileri var!” diye bağırdım.

“Evet, evet, biliyoruz!” diye bağırdı itfaiyeci bana bakmadan. “Dışarı çıkmamızı emrettiler. Beş dakika diyorlar, sonra yeniden içeri sokacaklar bizi.”

Arkamdan hızla itildim. “Kımılda, kımılda!” diye bağırdığını duydum birinin.

Ağır aksanlı boğuk bir ses: “Ellerini üstümden çek!”

“DERHAL! Herkes harekete geçsin!”

Biri daha arkamdan itti. İtfaiyeciler merdiven kamyonlarından sarkıyor, Dendur Tapınağı'na[10] doğru bakıyorlardı, yağmuru umursamayan polisler omuz omuza dikiliyorlardı. Akınla birlikte sürüklenip sendeleyerek yanlarından geçerken donuk gözler, sallanan kafalar, geri sayımla birlikte bilinçsizce yere vuran ayakları gördüm.

Durdurulan bombanın çatırtısını duyduğumda ve Beşinci Cadde'de boğuk bir futbol stadyumu tezahüratı yükseldiğinde ben çoktan Madison'a doğru sürüklenmiştim bile. Polisler -trafik polisleri- kollarını yel değirmeni gibi sallayarak afallamış insan akınını geri püskürtüyordu. "Haydi, millet, kıpırdayın, kıpırdayın." Ellerini çırparak kalabalığı yarıp geçiyorlardı. "Herkes doğuya. Herkes doğuya." Bir polis -profesyonel bir güreşçiye benzeyen keçi sakallı, küpeli iri yarı bir adam- uzanıp cep telefonuyla fotoğraf çekmeye çalışan kapüşonlu eşofman üstü giymiş bir kuryeyi itekledi, o kadar ki adam bana doğru sendeledi, beni neredeyse yere düşürüyordu.

"Dikkat etsene!" diye bağırdı kurye çirkin, yüksek bir sesle, polis onu yeniden itti, bu defa öyle sert itti ki adam arka üstü su oluğuna düştü.

"Sağır mısın nesin sen, ahbap?" diye bağırdı. "İkile!"

"Bana dokunma!"

"Kafanı patlatmama ne dersin?"

Beşinci Cadde'yle Madison arası tam bir tımarhaneyi andırıyordu. Helikopter pervaneleri tepemizde dönüyordu, megafonda anlaşılmaz konuşmalar duyuluyordu. Yetmiş Dokuzuncu Cadde trafiğe kapatılmış olsa da polis arabaları, itfaiye araçları, beton barikatlar ve çığlıklar atan, panik içindeki sırılsıklam insan kalabalığıyla doluydu. Kimileri Beşinci Cadde'den koşarak kaçıyordu, kimileri tüm gücüyle koşup müzeye ulaşmaya çalışıyordu, çoğu insan cep telefonlarını havaya kaldırmış şipşak fotoğraf çekmeye çabalıyordu, diğerleri koca bir kalabalık etraflarına doluşurken ağzı bir karış açık hiç kıpırdamadan duruyor, kafalarını kaldırıp Marslılar iniyormuşçasına Beşinci Cadde'nin üzerindeki yağmurlu gökyüzündeki kapkara dumanlara bakıyorlardı.

Sirenler... metronun havalandırma deliklerinden beyaz dumanlar yükseliyordu. Kirli bir battaniyeye sarınmış evsiz bir adam bir ileri bir geri dolaşıyordu, sabırsız ve şaşkın görünüyordu. Bu kalabalığın içinde umutla anneme bakınıyordum, onu göreceğimden kesinlikle emindim; kısa bir süre için (parmak uçlarımda durup görmek için boynumu uzatarak) polislerin

püskürttüğü akına karşı yönde ilerlemeyi denedim ama sonra insanları o tarafa itmenin ve bu sel gibi yağmurun, bu izdihamın içinde onu aramanın faydasız olduğunu anladım. *Onu kesin evde bulacağım,* diye düşündüm. Ev buluşacağımız yerdi, ev acil durum planıydı, bu izdihamda beni bulmaya çalışmanın bir işe yaramayacağının farkına varmış olmalıydı. Ama yine de yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden ufacık, yersiz bir sızı duyuyordum - ve eve doğru yürürken (kafatasımı çatlatan bir baş ağrısıyla hemen hemen çift görüyordum) onu görürüm umuduyla çevremdeki meçhul, kaygılı yüzlere bakmaya devam ediyordum. Dışarı çıkmıştı, önemli olan buydu. Patlamanın en kötü yaşandığı yerden odalarca uzaktaydı. Cesetlerden hiçbiri ona ait değildi. Ama daha önce ne konuda sözleşmiş olursak olalım, ne kadar akla yatkın olursa olsun müzeden beni almadan çıkıp gittiğine bir türlü inanamıyordum.

2. Bölüm

Anatomi Dersi

Ben küçükken, dört ya da beş yaşlarındayken en büyük korkum annemin bir gün işten eve gelmemesiydi. Toplama ve çıkarma onun hareketlerinin izini sürmeme yardımcı olduğu sürece işe yarıyordu (Ofisten ayrılmasına kaç dakika var? Ofisten metroya yürümesi kaç dakika alır?) ve saymayı öğrenmeden önce bile saati okumayı öğrenmeyi saplantı haline getirmiştim: bir kez ustalaştım mı onun geliş gidiş düzeninin kilidini açacak olan, kâğıt tabağa pastel boyayla çizilmiş esrarengiz daireyle ümitsizce çalışmıştım. Genellikle ne zaman evde olacağını söylediyse o zaman evde olurdu, bu yüzden on dakika gecikecek olsa hemen içim içimi yemeye başlıyordu; biraz daha gecikirse çok uzun süre yalnız bırakılmış bir köpek yavrusu gibi dairemizin ön kapısında yerde oturur, asansörün gürültüyle bizim kata çıktığını işitmek için can atardım.

İlkokuldayken neredeyse her gün Channel 7 haberlerinde beni endişelendiren şeyler duyardım. Ya pis, yırtık pırtık ceketli bir ayyaş, altıncı metroyu beklerken annemi tren raylarına ittiyse? Ya da onu zorla karanlık bir kapı aralığına götürüp cüzdanını almak için bıçakladıysa? Ya saç kurutma makinesini küvete düşürdüyse veya bir bisiklet tarafından sıkıştırılıp bir arabanın altında kaldıysa ya da bir sınıf arkadaşımın annesinin başına geldiği gibi dişçide yanlış bir ilaç alıp öldüyse?

Annemin başına bir şey gelmesi fikri bilhassa korkutucuydu çünkü babam son derece güvenilmezdi. *Güvenilmez* onu ifade etmenin en diplomatik yoluydu sanırım. Keyfi yerinde olduğunda bile maaş çekini kaybetmek ve dairenin giriş kapısını açık bırakıp uyumak gibi şeyler yapardı çünkü çok içerdi. Keyfi yerinde değilse -ki çoğu zaman değildi- gözleri kıpkırmızı ve nemli görünürdü, takım elbisesi öyle buruşuk olurdu ki üzerindekilerle yerlerde yuvarlanmış gibi gelirdi ve patlamak üzere olan basınçlı bir maddeymiş gibi yapay bir durgunluk havası yayardı etrafa.

Neden bu kadar mutsuz olduğunu anlayamasam da mutsuzluğunun bizim suçumuz olduğu belliydi. Annem ve ben onun sinirlerine dokunuyorduk. Bizim yüzümüzden katlanamadığı bir işte çalışıyordu. Yaptığımız her şey sinir bozucuydu. Özellikle de benim etrafımda olmaktan hiç hazzetmezdi, çok olduğu da yoktu ya: sabahları ben okula gitmek için hazırlanırken o, şişmiş gözleriyle elinde kahvesi, önünde *Wall Street Journal* sessizce

otururdu; sabahlığının önü açık, saçları dikelmiş olurdu ve bazen öyle sarsak olurdu ki fincanını ağzına götürürken üstüne dökerdi. İçeri girdiğimde dikkatle beni izlerdi, çatal kaşıkla ya da mısır gevreği kâsesiyle biraz fazla ses çıkarsam burun delikleri genişlerdi.

Bu günlük aksiliği dışında onu pek görmezdim. Akşam yemeğini bizimle yemez, okul etkinliklerine katılmazdı; evdeyken benimle oynamaz ya da öyle çok konuşmazdı; aslına bakılırsa yatma saatim gelmeden önce nadiren evde olurdu ve bazı günler -özellikle de maaş günlerinde, yani her cuma- sabah üçte, dörtte gürültü patırtı yaparak içeri girene kadar evde olmazdı: kapıyı çarpar, evrak çantasını yere atar, etrafı öyle döküp saçardı ki bazen korkuyla sıçrayarak uykumdan uyanır, tavandaki karanlıkta parlayan yıldızlara bakarak eve bir katil mi girdi diye merak ederdim. Neyse ki sarhoşken adımları sarsıcı ve kendini belli eden bir ritimle yavaşlardı -Frankenstein adımları, diye düşünürdüm, adımını her atışında anlamsız duraklamalarla temkinli ve patırtılı- orada, karanlıkta gürültü yapanın bir seri katil ya da psikopat değil de o olduğunu fark eder etmez sıkıntılı uykuma geri dönerdim. Ertesi gün, yani cumartesi günü annemle ben, babam koltuktaki terli, darmadağınık uykusundan uyanmadan önce evden çıkmanın bir yolunu bulurduk. Aksi takdirde babam, televizyonun karşısında ifadesiz bir suratla, elinde paket servis dükkanından bir Çin birası ve gözlerinde donuk bir bakışla sessizce haberleri ya da spor programlarını izlerken biz bütün günü kapıyı çarpmaktan ya da onu herhangi bir şekilde rahatsız etmekten korkarak evin içinde sessizce hareket ederek geçirirdik.

Dolayısıyla bir cumartesi günü uyanıp da eve hiç gelmediğini gördüğümüzde ne annem ne ben öyle çok dertlendik. Endişelenmeye başladığımızda pazar günü olmuştu ve o zaman bile normalde yapacağımız gibi merak etmedik; üniversite futbol turnuvası sezonunun başıydı, maçlardan bazılarına para yatırdığı kesindi ve bize haber vermeden bir otobüse atlayıp Atlantic City'ye gittiğini düşündük. Ertesi gün babamın sekreteri Loretta, işe gitmediği için evi arayana dek ortada ciddi bir sıkıntı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bardan sarhoş çıkarken soyulduğundan ya da öldürüldüğünden korkan annem polisi aradı; telefonun çalması ya da kapının tıklatılmasını bekleyerek gergin birkaç gün geçirdik. Sonra, haftanın sonlarına doğru babamdan baştan savma bir mektup geldi (Newark, New Jersey damgalı) gergin bir el yazısıyla söylemek istemediği bir yerde "yeni bir hayata" başlayacağını bildiriyordu. Nereye gittiğine dair bir ipucu

verebiliyormuş gibi bu “yeni hayat” ifadesi üzerinde kafa yorduğumu hatırlıyorum; anneme bir hafta boyunca dil döküp, başının etini yiyip rahat vermedikten sonra, nihayet mektubu kendi gözlerimle görmeme izin vermişti (“İyi, peki,” demişti boyun eğip çekmeceden mektubu çıkarırken, “sana ne dememi istiyor bilmiyorum, bunu kendisinden de duyabilirsin.”) Havaalanı yakınındaki Doubletree Inn adlı bir otelin mektup kâğıdına yazılmıştı. Nerede olduğuna dair önemli ipuçları taşıyabileceğine inanmıştım ama markete giderken yazıvermişçesine kısa ve öz, alelacele, özensizce, cehenneme kadar yolunuz var dercesine yazılmış olması beni şaşkına çevirmişti.

Babamın aradan çıkması birçok bakımdan rahatlatıcıydı benim için. Onu öyle çok özlemediğim kesindi, annem de özlüyormuş gibi görünmüyordu, gerçi ödeme yapmaya paramız yetmeyeceği için temizlikçimiz Cinzia’yı göndermek zorunda kalması üzücüydü (Cinzia ağlamıştı ve kalıp bedavaya çalışmayı teklif etmişti ama annem ona bizim binada bebekli bir çiftin yanında çalışacağı yarı zamanlı bir iş bulmuştu, haftada bir iki defa temizlik yaparken kıyafetlerinin üzerine giydiği önlükle bir fincan kahve içmek için annemi ziyarete gelirdi). Genç, bronzlaşmış babamın bir kayak yolunun tepesindeki fotoğrafı öyle çok tantana olmadan duvardan inmiş, yerine annemle benim Central Park’taki buz pateni sahasında çekilmiş bir fotoğrafımız asılmıştı. Annem geceleri geç saatlere kadar oturur, elinde bir hesap makinesiyle faturaları hesaplardı. Dairemizin kirası sabit olsa da babamın maaşı olmadan geçinmek her ay yaşanan bir maceraydı çünkü bir yerlerde kendine nasıl bir yeni hayat kurduysa çocuk nafakası olarak para göndermek bu hayatın bir parçası değildi. Aslında bodrum katta kendi çamaşırlarımızı yıkamaktan, tam biletli filmler yerine gündüz seanslarına gitmekten, bayat fırın mamülleri ve ucuz Çin yemekleri (*noodle, eggfoo yung)* yemekten, otobüs bileti için beş sentleri, on sentleri saymaktan memnunduk. Ama o gün müzeden eve güçlükle yürürken -üşümüş, sırılsıklam olmuş, diş gıcırdatan bir baş ağrısıyla- babamın gittiği, dünya üzerinde hiç kimsenin annem ya da benim için endişelenmeyeceği kafama dank etti; kimse sabahtan beri nerede olduğumuzu ya da bizden neden haber alamadığını merak etmeyecekti. Bu Yeni Hayat’ında her neredeyse (tropiklerde ya da bozkırda, küçük bir kayak kasabasında ya da Büyük Amerikan Şehri’nde) kuşkusuz gözlerini televizyona dikmiş olacaktı; hatta biraz telaşlı ve gergin olduğunu düşünmek de hiç zor değil çünkü onunla hiçbir alakası olmayan uzak eyaletlerdeki kasırgalar ve köprü yıkımları gibi

büyük haberlere genelde böyle tepki verirdi. Ama arayıp nasıl olduğumuzu kontrol edecek kadar endişelenecek miydi? Muhtemelen hayır - neler olup bittiğini öğrenmek için eski ofisini arayabileceğinden daha fazla değil, ki bu durumda bile şehir merkezindeki eski iş arkadaşlarını düşünüyor ve 101 Park'ta çalışan bütün o muhasebecilerin ve yazmanların (iş arkadaşlarından böyle söz ederdi) neler yaptığını merak ediyor olacaktı. Sekreterler korkudan titriyor, masalarındaki fotoğrafları topluyor ve yürüyüş ayakkabılarını giyip eve mi koşuyordu? Yoksa insanlar bunu on dördüncü katta sönük bir partiye dönüştürüp sandviç sipariş ettikten sonra konferans odasındaki televizyonun etrafında mı toplanıyordu?

Eve giden yol asla bitmeyecek gibi gelse de Madison Bulvarı'ndaki gri, soğuk, yağmurla örtülü ruh hali dışında pek bir şey hatırlamıyorum; sallanan şemsiyeler, kaldırımdan sessizce şehir merkezine akan kalabalıklar, 1930'lardaki banka iflasları ve ekmek kuyruklarını gösteren eski, siyah beyaz fotoğraflardakine benzer, iç içe geçmiş bir anonimlik hissi. Baş ağrım ve yağmur dünyayı büzüştürüp öyle dar ve hastalıklı bir daire haline getirmişti ki kaldırımda önümde yürüyen insanların kambur sırtlarından başka pek bir şey görmüyordum. Doğrusu kafam öyle acıyordu ki nereye gittiğimi zar zor görüyordum; birkaç kez yanan ışığa dikkat etmeksizin yaya geçidine iniverince az kalsın arabaların altında kalıyordum. Hiç kimse tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi görünmüyordu ama park etmiş bir taksinin radyosunda "Kuzey Kore" dendiğine ve gelip geçen birkaç kişinin "İran" ve "El Kaide" isimlerini mırıldandığına kulak misafiri oldum. Saçları rastalı, cılız -bir deri bir kemik- siyahi bir adam, yumruklarıyla havayı döverek ve belli birini hedef almadan bağırarak Whitney Müzesi'nin önünde volta atıyordu: "Kemerlerini bağla, Manhattan! Usame bin Ladin bizi yeniden *sallıyor*!"

Bayılacakmışım gibi hissetsem ve oturmak istesem de bir tarafı kırılmış bir oyuncak gibi aksaya aksaya yürümeye devam ediyordum. Polisler el kol hareketleri yapıyordu, polisler ıslık çalıyor, bir şeyler işaret ediyordu. Burnumun ucundan sular damlıyordu. Tekrar tekrar gözlerimi kırpıştırarak yağmuru savuştururken tek bir düşünce geçiyordu kafamdan: eve, annemin yanına olabildiğince çabuk varmalıydım. Evde çılgına dönmüş bir halde beni bekliyor olacaktı; endişeden saçını başını yoluyor, telefonumu elimden aldığı için kendine lanetler yağdırıyor olacaktı. Herkes telefon etmekte güçlük çekiyordu, yayalarsa cadde üzerindeki birkaç ankesörlü telefonun önünde on,

yirmi kişilik kuyruklarda bekliyordu. *Anne,* diye düşündüm, *anne,* ona hayatta olduğuma dair psişik bir mesaj göndermeye çalışıyordum. İyi olduğumu bilmesini istiyordum ama aynı zamanda koşmak yerine yürüyor olmamda sorun olmadığını kendime hatırlatıp durduğumu anımsıyorum, eve giden yolda bayılıp kalmak istemiyordum. Çıkıp gittiği için ne kadar şanslıydı, hem de yalnızca birkaç saniye önce! Beni tam da patlamanın göbeğine göndermişti, öldüğümü düşünmekte haklıydı. Ve hayatımı kurtaran kızı düşünmek gözlerimi yaktı. Pippa! Pas rengi, dağınık küçük kızıl bir kafa için tuhaf, kuru bir ad: ona çok yakışıyordu. Gözlerime dikilen gözleri ne zaman aklıma gelse onun -büsbütün yabancı birinin- beni sergiden çıkmaktan ve kartpostal dükkânındaki siyah ışığın, hiçliğin içine, her şeyin sonuna girmekten kurtardığını düşünmek bile başımı döndürüyordu. Ona hayatımı kurtardığını söyleme şansım olacak mıydı? Yaşlı adama gelince: itfaiyeciler ve kurtarma ekibindeki insanlar ben dışarı çıktıktan yalnızca dakikalar sonra binaya akın etmişlerdi ve birilerinin onu kurtarmak için geri döndüğüne dair umutlarım vardı hâlâ - kapı açılmıştı, onun orada olduğunu biliyorlardı. İyileşecek miydi? O ikisinden birini bir kez daha görecek miydim?

Nihayet eve ulaştığımda yağmur içime işlemişti, yorgunluktan bitap düşmüştüm, sendeliyordum. Sırılsıklam olmuş giysilerimden sular akıyor ve ardımda lobinin zemininde eğri büğrü bir iz bırakıyordu.

Caddedeki kalabalıktan sonra terk edilmişlik havası sinir bozucuydu. Emanet odasındaki portatif televizyon açık olsa da ve telsizlerin binanın bir yerlerinde cızırdadığını duysam da Goldie ya da Carlos ya da Jose veya her zamanki çocuklardan herhangi birinden hiçbir iz yoktu.

Daha ileride, ta arkada ışıklandırılmış asansör kabini, bir sihirbazlık gösterisindeki sihir kabini gibi bomboş bekliyordu. Dişliler yerlerine oturdu ve sarsıldı, gıcırdayarak yedinci kata çıkarken her katta inci rengi eski dekoratif rakamlar bir bir yanıp sönüyordu. Kendi kasvetli katıma adım attığım anda üstüme bir rahatlık çöktü - boz rengi duvarlar, yoğun halı temizleyicisi kokusu ve diğer şeyler.

Anahtar kilitte gürültüyle döndü. “Merhaba?” diye seslendim evin loşluğuna adım atarken, perdeler çekiliydi, içeriye tam bir sükûnet hâkimdi.

Sessizliğin içinde buzdolabı uğulduyordu. *Tanrım,* diye düşündüm sarsılarak, *daha eve gelmemiş mi?*

“Anne?” diye seslendim bir kez daha. Bir anda yüreğim ezilerek hızla antreden geçip gittim, sonra kafam karmakarışık bir halde oturma odasının

ortasında dikildim.

Anahtarları kapının yanındaki askıda asılı değildi, çantası masanın üstünde değildi. Islak spor ayakkabılarını sessizliğin içinde şıpır şıpır ses çıkarıyordu, mutfağa girdim - aslında buraya pek mutfak denemezdi; iki gözlü bir ocağın bulunduğu, hava boşluğuna bakan bir girintiydi daha çok. Bitpazarından aldığımız yeşil camdan kahve fincanı, kenarında ruj iziyle orada duruyordu.

Gözlerimi dibinde bir parmak soğuk kahve kalan yıkanmamış kahve demliğine diktim ve ne yapacağımı düşündüm. Kulaklarım hem çınlıyor hem uğulduyordu ve başım öylesine ağrıyordu ki güçlükle düşünebiliyordum: baktığım yerde kapkara dalgalar beliriyordu. Ne kadar endişelenmiş olacağına, iyi olduğumu söylemek için eve gelmeye kafayı öylesine takmıştım ki onun da evde olmayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Attığım her adımda irkilerek annemle babamın yatak odasına giden koridoru yürüdüm: babam gittiğinden beri öyle çok değişmese de artık yalnızca anneme ait olduğundan daha kadınsı bir hal almıştı. Darmadağınık yatağın yanı başındaki komodinin üstünde duran telesekreterin ışığı yanmıyordu: mesaj yoktu.

Acıdan yarı baygın halde koridorda öyle dikilirken kafamı toplamaya çalıştım. Çok uzun zamandır araba kullanıyormuşum gibi, gün içindeki bütün bu hareketten ötürü bir sallanma hissi bedenimi vuruyordu.

Her şey sırayla: telefonunu bul, mesajlarını kontrol et. Fakat telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Okuldan uzaklaştırma aldıktan sonra annem telefonumu elimden almıştı; önceki gece o duştayken kendi numaramı arayıp telefonumu bulmaya çalışmıştım ama belli ki onu kapatmıştı.

Ellerimi şifonyerinin en üst çekmecesine daldırıp bir eşarp karmaşasının içinde arandığımı anımsıyorum: ipekliler ve kadifeler, Hint işi nakışlar.

Sonra müthiş bir çabayla (öyle çok ağır da değildi ama) yatağının ayak ucundaki pufu sürükledim ve dolabının üst rafına bakabilmek için üzerine çıktım. Bunun ardından kulaklarımda çirkin beyaz uğultuyla yanağımı pufa dayadım ve yarı sersem bir halde halının üstüne oturdum.

Yanlış bir şeyler vardı. Aniden mutfaktaki ocağın gaz kaçırdığı, benim de gaz sızıntısından zehirlendiğim kanısına varıp kafamı kaldırdığımı hatırlıyorum. Ama gaz kokusu almıyordum.

Yatak odasındaki küçük banyoya girip bir aspirin ya da başım için başka herhangi bir şey bulmak için ilaç dolabına bakmış olabilirim, bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey, bir noktada oraya nasıl gittiğimi bile bilmeden odamda olduğum, bir elimle yatağın yanındaki duvara yaslandığım ve kendimi hasta olacakmış gibi hissettiğim. Ve sonra her şey öylesine birbirine girdi ki net olarak hatırlayamıyorum bile, ta ki kapının açılması gibi bir sesle irkilip oturma odasındaki koltukta aklım karışmış bir halde doğrulup oturmaya çalışana kadar.

Ama bu duyduğum bizim kapı değildi, holdeki başka birileriydi. Oda karanlıktı, caddedeki yoğun öğle trafiğinin sesini duyabiliyordum. Sesler birbirinden ayrılır ve masa lambasının tanıdık çizgileri, lir biçimindeki sandalye arkalıkları alacakaranlık pencerenin karşısında görülebilir hale gelirken insanın kalbini durduran birkaç saniye boyunca o loşluğun içinde kıpırdamadan durdum. “Anne?” dedim, sesimdeki panik yüklü çatlama apaçık duyuluyordu.

Kumlu, ıslak giysilerimle uyuyakalmıştım; koltuk da ıslaktı, üstünde yattığım yer ıslanarak vücudumun şeklinde çökmüştü. Annemin o sabah bir parça açık bıraktığı pencereden gelen serin esinti jaluzileri tıkırdatıyordu.

Saat akşam 6.47’yi gösteriyordu. Giderek artan bir korkuyla kaskatı kesilmiş bir halde evin içinde dolaşıp bütün ışıkları açtım - çok çıplak ve parlak bir ışığı olduğu için oturma odasındaki pek kullanmadığımız tepe ışıklarını bile...

Annemin yatak odasının kapı eşiğinde dikilirken karanlıkta yanıp sönen kırmızı ışığı gördüm. Tatlı bir rahatlama hissi kapladı içimi: ok gibi fırlayıp yatağın etrafından dolandım, el yordamıyla telesekreterin düğmesini bulup bastım ve ancak birkaç saniye geçtikten sonra fark ettim bu sesin anneme değil, annemin birlikte çalıştığı kadınlardan birine ait olduğunu ve kulağa anlaşılmaz ölçüde neşeli geldiğini. “Selam, Audrey, ben Pru, bir kontrol edeyim dedim. Manyak bir gün, ha? Dinle, Pareja için ilk dizgiler geldi ve konuşmamız lazım ama teslim tarihi ertelendi, yani aceleye gerek yok, en azından şimdilik. Umarım her şey yolundadır, fırsatın olunca ara.”

Uzun bir süre orada öylece kalakaldım, mesaj bipleyip bittikten sonra bile hâlâ makineye bakıyordum. Sonra jaluzileri bir kenarından kaldırdım ve dışarıdaki trafiğe bir göz attım.

O saat gelmişti: insanlar evlerine geliyordu. Aşağıdaki caddeden belli belirsiz korna sesleri yükseliyordu. Başımda keskin bir ağrı vardı hâlâ ve kafam berbat bir akşam mahmurluğuyla uyanmışım, önemli işleri unutmuşum ve yapmamışım gibi (o zamanlar benim için yeni ama maalesef artık fazla

tanıdık) bir hisle doluydu.

Yatak odasına geri gittim ve titreyen ellerle cep telefonunun numarasını tuşladım; tuşlara öyle hızlı basmıştım ki numarayı yanlış çevirdim, sonra yeniden tuşlamak zorunda kaldım. Ama açmadı, telesekreter çıktı. Mesaj bıraktım *(Anne, benim, merak ediyorum, nerelerdesin*?) ve kafamı ellerimin arasına alıp yatağın kenarına oturdum.

Aşağı katlardan yemek kokuları yükselmeye başlamıştı. Yan daireden belirsiz sesler geliyordu, boğuk gümbürtüler, biri dolapları açıp kapatıyordu. Geç olmuştu artık: insanlar işten eve geliyordu, evrak çantalarını kapının yanına bırakıyor, kedilerini, köpeklerini ve çocuklarını selamlıyor, televizyonda haberleri açıyor, akşam yemeği için dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Annem neredeydi? Niçin gecikmiş olabileceğine ve niçin gerçekten bana ulaşmanın bir yolunu bulamadığına dair bütün nedenleri bulmaya çalışıyordum - hem kim bilir, belki bir yerlerde bir cadde kapatılmıştı, bu yüzden eve gelemiyordu. Ama telefon etmez miydi? Belki telefonunu düşürmüştür, diye düşündüm. Belki kırılmıştır? Belki ondan daha çok ihtiyacı olan birine vermiştir?

Evin durgunluğu sinirlerimi bozuyordu. Sular borularda uğulduyor ve rüzgâr bütün hainliğiyle jaluzileri tıkırdatıyordu. Sırf yatağının kenarında boş boş oturduğumu fark ettiğim ve bir şeyler yapmam gerektiğini hissettiğim için onu yeniden aradım ve bir mesaj daha bıraktım, bu kez sesimdeki titremeyi kontrol etmeyi başaramamıştım. *Anne, söylemeyi unuttum, ben evdeyim. Lütfen ara, bir fırsatını bulur bulmaz, tamam mı?* Sonra ne olur ne olmaz diye ofisini de arayıp ona bir sesli mesaj bıraktım.

Göğsümün tam ortasına yayılan ölümcül bir donuklukla oturma odasına geri gittim. Orada birkaç saniye durduktan sonra acaba bana bir not bırakmış mıdır diye mutfaktaki panoya gittim, bırakmadığını adım gibi biliyor olsam da. Oturma odasına geri dönünce pencereden işlek caddeye baktım. Beni uyandırmak istemediği için bir koşu eczaneye ya da şarküteriye gitmiş olabilir miydi? Bir yanım sokağa çıkıp onu aramak istiyordu ama bu iş çıkış saati kalabalığında onu bulacağımı düşünmek delilikti, hem evden çıkarsam ondan gelecek telefonu kaçırırım diye korkuyordum.

Kapı görevlililerinin nöbet değiştirme saati geçmişti. Aşağıya telefon ederken telefonu Carlos'un (kapı görevlilerinin en kıdemlisi ve en efendisi) ya da daha iyisi Jose'nin (iri yarı, neşeli bir Dominikli, benim en sevdiğim) açacağını umuyordum.

Ama uzun bir süre telefona kimse cevap vermedi, en sonunda ince, kekeleyen, yabancı bir ses duyuldu: “Alo?”

“Jose orada mı?”

“Hayır,” dedi ses. “Hayır. Sonra arayın.”

Telefonu açan, yerleri cilalayan, çöpleri toplayan ve binadaki diğer tuhaf işleri gören emniyet gözlüklü ve lastik eldivenli, ürkek tipli Asyalı adamdı, anlamıştım. Kapı görevlileri (onlar da benim gibi adamın adını bilmiyorlardı belli ki) ona “yeni gelen” diyorlar ve İngilizce de İspanyolca da konuşamayan bir kapıcı tuttukları için yönetimden yakınıyorlardı. Binada yolunda gitmeyen ne varsa suçu ona atıyorlardı: yeni gelen yolu düzgün küremediği, yeni gelen mektupları konması gereken yere koymamış ya da avluyu yapması gerektiği gibi temiz tutmamış.

“Daha sonra arayın,” diyordu yeni gelen.

“Hayır, bekle!” dedim adam telefonu tam kapatacakken. “Biriyle konuşmam lazım.” Aklı karışmış bir duraksama oldu. “Lütfen, orada başka kimse yok mu?” dedim. “Acil bir durum.”

“Peki,” dedi ses ürkekçe, beni ümitlendiren açık uçlu bir tonla. Sessizlikte kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. “Ben Theo Decker,” dedim. “14C’deki? Aşağıda sizinle sık sık karşılaşıyoruz. Annem hâlâ eve gelmedi ve ne yapacağımı bilmiyorum.” Uzun, şaşkın bir duraksama daha oldu. “14C,” diye tekrarladım, cümlede anlamadığı tek yer buymuş gibi. “Annem,” diye tekrar ettim. “Carlos nerede? Orada kimse yok mu?”

“Üzgünüm, teşekkürler,” dedi adam panik dolu bir sesle ve yüzüme kapattı. Ben de büyük bir endişe içerisinde telefonu kapattım ve birkaç saniye oturma odasının ortasında donup kaldıktan sonra gidip televizyonu açtım. Şehir darmadumandı; dış kasabalara giden köprüler kapatılmıştı, bu Carlos ve Jose’nin işe neden gelemediğini açıklıyordu ama annemin bu denli gecikmesini anlamamı sağlayacak tek bir şey bile görmedim. Arayacak bir numara vardı, onu gördüm, birileri kayıpsa falan. Bu numarayı bir kâğıt parçasına yazdım ve tam bir saat içinde eve gelmezse arayacağıma dair kendimle bir anlaşma yaptım.

O numarayı yazmak bir nebze daha iyi hissetmeme neden oldu. Nedense numarayı bir kenara yazmanın annemin büyülü bir şekilde içeri girivermesini sağlayacağından emindim. Ama kırk beş dakika geçtikten ve derken bir saat geçtikten sonra ve o hâlâ gelmediğinde pes ettim ve aradım (odanın içinde volta atıyor, birinin telefonu açmasını beklediğim bütün o süre boyunca

endişeli gözlerle televizyona bakıyordum, bütün o süre boyunca beklemeye alınmıştım, yatak reklamları, müzik seti reklamları, hızlı ve ücretsiz teslimat, kredi kartına gerek yok). En sonunda sesi boğazına kadar işe batmış gibi duyulan, tez canlı bir kadın telefonu açtı. Annemin adını aldı, telefon numaramı aldı, annemin "kendi listesinde" olmadığını ama adı listeye düşerse beni arayacağını söyledi. Ne tür bir listeden bahsettiğini sormak ancak telefonu kapattıktan sonra geldi aklıma; şüpheye düşerek, kitapları kaldırıp kitapları yerlerine koyarak, annemin bilgisayarını açıp Google araması yaparak neler öğrenebileceğimi görerek (hiçbir şey) geçen sonsuzluk gibi bir süre sonra bunu sormak için geri aradım.

"Ölenler arasında değil," dedi konuştuğum ikinci kadın, sesi acayip derecede sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi geliyordu. "Yaralılar arasında da."

Kalbim yerinden zıpladı. "O zaman o iyi?"

"Ben yalnızca hiçbir bilgimiz olmadığını söylüyorum. Sizi geri arayabilmemiz için numaranızı bırakmış mıydınız?"

"Evet," dedim, beni geri arayacaklarını söylemişlerdi.

Ücretsiz teslimat ve kurulum, diyordu televizyon. *Çekinmeyin ve altı aylık ücretsiz finansmanımız hakkında bilgi isteyin.*

"O halde iyi şanslar," dedi kadın ve telefonu kapattı.

Evdeki durgunlukta doğal olmayan bir şeyler vardı, televizyondaki yüksek sesli konuşmalar bile bu durgunluğu dağıtamıyordu. Yirmi bir kişi ölmüştü, "düzinelercesi" yaralıydı. Boş yere bu rakamla avutmaya çalıştım kendimi: yirmi bir kişi çok kötü sayılmazdı, değil mi? Yirmi bir, bir sinema salonunun ya da bir otobüsün içinde küçük bir kalabalıktı. İleri seviye İngilizce sınıfımdan üç kişi daha azdı. Ama çok geçmeden taptaze kuşkular ve korkular kafama üşüştü ve olduğum yerde kalıp annemin adını bağırarak evden çıkıp sokaklara fırlamamak yapabildiğim tek şeydi.

Sokaklara çıkıp onu aramayı her ne kadar istesem de olduğum yerde kalmam gerektiğini biliyordum. Evde buluşacaktık; anlaşmamız böyleydi, ilkokuldan beri, okuldan eve kapağında toz maskeli karıncaların erzak taşıdığı ve bir acil duruma karşı hazırlık yaptığı bir karikatür olan Afete Hazırlıklı Olma Eylem Kitabı'yla gönderildiğimden beri anlaşmamız böyleydi. Bulmacaları ve şüpheli anketleri tamamlamıştım ("Bir afet çantasına konacak en iyi giysi hangisidir? A. Mayo B. Kat Kat Giysi C. Hawaii Eteği D. Alüminyum Folyo") ve -annemle birlikte- bir Aile Afet Planı

geliştirmiştik. Bizim planımız basitti: evde buluşacaktık. Ve birimizden biri evde değilse telefon edecektik. Ama zaman akıp gider ve telefon çalmazken haberlerdeki ölü sayısı önce 22'ye ve sonra 25'e yükselince şehrin acil durum hattını yeniden aradım.

"Evet," dedi telefona cevap veren kadın sinir bozucu derecede sakin bir sesle, "daha önce de aradığınızı görüyorum burada, onu listemize eklemişiz."

"Ama... belki de bir hastanede falandır?"

"Olabilir. Ama korkarım bunu doğrulayamayacağım. Adı ne demiştiniz? Danışmanlarımızdan biriyle konuşmak ister misiniz?"

"İnsanları hangi hastaneye götürüyorlar?"

"Üzgünüm ama buna cevap veremem..."

"Beth Israel? Lenox Hill?"

"Bakın, bu yaralanma tipine göre değişiyor. İnsanlarda göz travmaları, yanıklar, böyle bir dolu şey var. Şehrin dört bir yanında ameliyata alınanlar var..."

"Peki öldüğü daha birkaç dakika önce söylenen insanlara ne demeli?"

"Bakın, anlıyorum, size yardımcı olmak isterim ama korkarım listemde Audrey Decker adlı biri yok."

Gözlerim kaygıyla oturma odasında dolaşıyordu. Annemin kitabı *(Jane and Prudence,* Barbara Pym) koltuğun arkasında yüzükoyun duruyordu; ince, kaşmir hırkalarından biri sandalyenin koluna asılıydı. Aynı hırkanın bütün renkleri vardı onda, bu soluk mavi olandı.

"Belki Armory'ye uğrasanız iyi olur. Orada aileler için bir şeyler ayarladılar - yiyecekler var, bolca sıcak kahve var, konuşacak insanlar var."

"Ama ben size şunu soruyorum, adlarını bilmediğiniz ölüler var mı? Ya da yaralılar?"

"Bakın, endişenizi anlıyorum. Keşke, keşke size bu konuda yardımcı olabilseydim ama maalesef olamam. Kesin bir bilgi edinir edinmez sizi geri arayacağız."

"Annemi bulmam lazım! Lütfen! Büyük ihtimalle bir yerlerdeki hastanelerden birindedir. Onu nerede aramam gerektiğine dair hiçbir fikir veremez misiniz bana?"

"Siz kaç yaşındasınız?" dedi kadın şüpheyle.

Şaşkın bir sessizlikten sonra telefonu kapattım. Bir süre sersemlemiş şekilde öylece telefona baktım, rahatlamış ve aynı zamanda suçlu hissediyordum, sanki bir şeyi yere düşürüp kırmıştım. Başımı eğip ellerimin

tir tir titrediğini gördüğümde sanki tamamen benim dışımda bir şeymiş gibi, sanki iPod'umun şarjının tükendiğini fark etmişim gibi, saatlerdir tek lokma yemediğim geldi aklıma. Hayatımda hiçbir zaman, midemi üşüttüğümde bile bu kadar uzun süre hiçbir şey yemeden durmamıştım. Böylece buzdolabına gittim ve önceki geceden kalan Çin yemeği kutumu buldum ve onu tepemdeki ampulün göz kamaştıran ışığında savunmasız ve çıplak halde hemen tezgâhın üzerinde yalayıp yuttum. Dolapta *egg foo yung* ve pilav da vardı ama eve geldiğinde aç olur diye onları anneme ayırdım. Neredeyse gece yarısı oluyordu: şarküteriden bir şeyler sipariş etmek için saat çok geç olmak üzereydi. Yemeyi bitirdikten sonra, çatalımı ve sabahtan kalma kahve artıklarını yıkadım ve tezgâhı sildim ki annem eve geldiğinde yapacağı bir iş kalmasın: onun için mutfağı temizlediğimi görünce hoşuna gidecekti, böyle diyordum kendi kendime. Tablosunu kurtardığımı görünce de hoşuna gidecekti (en azından ben öyle sanıyordum). Kızabilirdi de. Ama açıklayabilirdim.

Televizyona göre artık bu patlamadan kimin sorumlu olduğunu biliyorlardı: haberler, bir "aşırı sağcılar" bir "yurt içinden bir terörist grup" diyordu. Bir taşımacılık ve depolama şirketiyle çalışmışlardı; müzenin içinden bilinmeyen yardakçılarla birlikte patlayıcılar müze mağazalarında kartpostalların ve sanat kitaplarının istiflendiği marangoz işi, içi boş sergi platformlarına gizlenmişti. Faillerin bir kısmı ölüydü, bir kısmı gözaltındaydı, diğerleriyse kaçaktı. Haberlerde işin iyice detayına iniyorlardı ama bütün bunlar benim kaldırabileceğimden ağırdı.

Bense şimdi mutfaktaki, babamın bizi terk etmesinden de önce sıkışıp açılmayan inatçı çekmeceyle uğraşıyordum; içinde kurabiye kalıplarından, birkaç fondü şişinden ve hiçbir zaman kullanmadığımız limon kabuğu rendelerinden başka bir şey yoktu. Annem belki bir yıldan fazladır bunu (ve kırık bir kapı tokmağını ve sızdıran bir musluğu ve yarım düzine kadar başka can sıkıcı ufak tefek şeyi daha) yaptırmak için binadan birilerini eve getirmeye çalışıyordu. Elime bir yağ bıçağı aldım, çekmecenin kenarlarına sıkıştırdım, boyası zaten çizilmiş olduğundan daha fazla çizmemeye dikkat ediyordum. Patlamanın şiddeti kulaklarımdaki çınlamanın iç yankısıyla hâlâ ta kemiklerimde çınlıyordu ama daha kötüsü, hâlâ kan kokusu alıyordum, ağzımın içinde tuzlu ve paslı bir tat vardı. (Daha günlerce alacaktım bu kokuyu ama o zaman bilmiyordum bunu.)

Çekmeceyle uğraşıp dururken bir yandan da birilerini aramam gerekiyor

mu diye düşünüyordum, gerekiyorsa da kimi arayacaktım. Annem tek çocuktu. Ve teknik olarak hayatta olan bir büyükannem ve büyükbabam olsa da -babamın babası ve üvey annesi Maryland'deydi-onlarla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Babam ve büyükbabamla evlenmeden önce ofis binalarını temizleyen Doğu Almanyalı bir Alman olan üvey annesi Dorothy arasındaki ilişki de pek medeni sayılmazdı. (Her zaman iyi bir taklitçi olan babam, Dorothy'yi acımasız ve komik bir şekilde taklit ederdi: büzülmüş dudakları ve sarsak hareketleriyle *Göklerde Vuruşanlar* filmindeki Curd Jürgens'inki gibi bir aksanı olan, pille çalışan bir ev hanımı tiplemesi.) Ama babam Dorothy'den hoşlanmasa da asıl düşmanlığı babası Decker'a karşıydı: bir dolu yeleği ve ekoseli kıyafeti olan ve çocukların kemerle dövülmesi gerektiğine inanan al yanaklı ve siyah saçlı (boyalıydı bence), uzun boylu, şişman, korkutucu görünen bir adamdı. *Hiç kolay değil*, Büyükbaba Decker ile özdeşleşen başlıca sözdü - babamın "O piç kurusuyla yaşamak hiç kolay değildi" ve "İnan bana, akşam yemekleri bizim evde hiç kolay değildi' demesi gibi. Büyükbaba Decker ve Dorothy'yle hayatım boyunca yalnızca iki kez bir araya gelmiştim, bu gerginlik yüklü anlarda annem ceketi ve çantası kucağında, koltuğun ucunda otururdu ve sohbet etmek için gösterdiği yürekli çabaların hepsi boşa çıkar ve bataklığa saplanırdı. Anımsadığım esas şey zorlama gülümsemeler, kiraz ağacından pipo tütünün ağır kokusu ve Büyükbaba Decker'ın o yapış yapış, küçük ellerimi model tren setinden (evlerinin bir odasını tamamen dolduran Alpler'e özgü bir köydü bu ve ona göre on binlerce dolar değerindeydi) uzak tutmam için yaptığı pek de cana yakın olmayan uyarısıydı.

Tereyağı bıçağının ağzını sıkışmış çekmecenin kenarına biraz fazla sert saplayarak yamultmayı başarmıştım - annemin sayılı iyi bıçağından biriydi bu, annesinden kalma gümüş bir bıçaktı. Dudaklarımı ısırıp bütün irademle görevime odaklanarak onu düzeltmeye çalışırken kafamda o güne ait çirkin görüntüler uçup duruyor ve suratıma çarpıyordu. Bunu düşünmeyi kesmeye çalışmak mor bir ineği düşünmeyi kesmeye çalışmak gibiydi. Düşünebildiğin tek şey o mor inekti.

Çekmece bir anda tık diye açılıverdi. İçindeki karmaşaya baktım: paslanmış piller, kırık bir peynir rendesi, annemin ben birinci sınıftaykenden beri hiç kullanmadığı kar tanesi şeklindeki kurabiye kalıpları, Viand, Shun Lee Palace ve Delmonico's restoranlarından yırtık pırtık, eskimiş menüler. Çekmeceyi açık bıraktım -böylece annem mutfağa girince göreceği ilk şey o

olacaktı- ve koltuğa doğru yürüdüm, bir battaniyeye sarındım ve gözüm ön kapıda olacak şekilde sırtımı koltuğun koluna yasladım.

Zihnim daireler çizerek dalgalanıyordu. Mavi gölgeler huzursuzca dalgalanırken uzun bir süre kıpkırmızı gözlerle televizyonun ışığında titreyerek oturdum. Haber falan yoktu, gerçekten; kamera müzenin gece çekilen görüntülerine dönüp duruyordu (kaldırıma çekilen sarı renkli polis bandı, müzenin önündeki silahlı korumalar, çatıdan projektör ışıklarıyla aydınlanmış gökyüzüne aralıklarla yükselen parça parça dumanlar dışında her şey gayet normal görünüyordu artık).

Annem neredeydi? Neden hâlâ eve gelmemişti? İyi bir açıklaması olacaktı; bütün bunları önemsiz kılacaktı ve işte o zaman her şey, ne kadar endişelendiğim falan tamamen aptalca görünecekti.

Annemi zihnimden kovmama bir yardımı dokunur belki diye daha önce gösterdikleri, akşam saatlerinde çekilen bir röportaja odaklanmak için zorladım kendimi. Tüvit ceketli ve papyonlu, gözlüklü bir küratör -sarsıldığı görülebiliyordu- sanat eserleriyle ilgilenmeleri için uzmanların müzeye girmelerine izin verilmemesinin ne büyük bir rezalet olduğundan bahsediyordu. “Evet,” diyordu, “buranın suç mahali olduğunu anlıyorum ama bu tablolar hava kalitesindeki ve sıcaklıktaki değişimlere karşı oldukça hassastır. Su, kimyasallar ya da duman yüzünden hasar görmüş olabilirler. Biz konuşurken bozulmaya uğruyor olabilirler. Koruyucuların ve küratörlerin hasarı tespit etmeleri için en kısa sürede kritik bölgelere girmelerine izin verilmesi son derecede önemli...”

Ansızın telefon çaldı - anormal derecede yüksek bir sesle, bir çalar saat beni hayatımın en kötü rüyasından uyandırıyordu sanki. İçimde yükselen rahatlığı tarif etmem imkânsızdı. Ayağım takıldı ve telefonu elime almaya çalışırken az kalsın yüz üstü yere düşüyordum. Arayanın annem olduğundan emindim ama ekranda beliren ismi görünce kaskatı kesildim: NYDoCFS.

New York bilmem ne Departmanı? Şaşkınlıktan öylece kalakaldıktan sonra telefonu kaldırdım. “Alo?”

“Alo,” dedi dingin ve âdeta tüyler ürpertici nezakette bir ses. “Kiminle görüşüyorum acaba?”

“Theodore Decker,” dedim, afallanmıştım. “Siz kimsiniz?”

“Merhaba, Theodore. Adım Marjorie Beth Weinberg ve Çocuk ve Aile Hizmetleri Departmanında bir sosyal hizmetler görevlisiyim.”

“Ne oldu? Annem için mi arıyorsunuz?”

“Sen Audrey Decker’ın oğlusun, öyle değil mi?”

“Annem! Nerede o? İyi mi?”

Uzun bir duraksama - korkunç bir duraksama. “Neler oluyor?” diye bağırdım. “Annem nerede?”

“Baban orada mı? Onunla konuşabilir miyim?”

“Babam telefona gelemez. Sorun ne?”

“Üzgünüm ama bu acil bir durum. Korkarım babanla derhal konuşmam gerçekten çok önemli.”

“Anneme ne oldu?” dedim ayağa kalkıp. “Lütfen! Yalnızca nerede olduğunu söyleyin bana! Ne oldu?”

“Sen tek başına değilsin, değil mi, Theodore? Yanında bir yetişkin var mı?”

“Hayır, kahve almak için çıktılar,” dedim delirmiş gibi odanın içine bakarak. Bale ayakkabıları çarpık bir şekilde sandalyelerden birinin altında duruyordu. Folyoyla kaplanmış bir saksının içinde mor sümbüller vardı.

“Baban da mı?”

“Hayır, o uyuyor. Annem nerede? Yaralı mı? Başına bir şey mi geldi?”

“Korkarım senden gidip babanı uyandırmanı isteyeceğim, Theodore.”

“Hayır! Yapamam!”

“Korkarım bu çok önemli.”

“Telefona gelemez! Neler olup bittiğini neden bana anlatmıyorsunuz?”

“Peki o halde, madem baban uygun değil, belki de iletişim bilgilerimi sana vermem en iyisi olacak.” Yumuşak ve cana yakın gelen bu ses bana *2001: Uzay Yolu Macerası* filmindeki Bilgisayar Hal’ı anımsatıyordu. “Lütfen bana en kısa süre içinde ulaşmasını söyle ona. Bu aramaya geri dönmesi gerçekten çok önemli.”

Telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre olduğum yerde kalakaldım. Oturduğum yerden görebildiğim ocağın üstündeki saat, gece iki kırk beşi gösteriyordu. Daha önce hiç böyle bir saatte yalnız ve uyanık olmamıştım. Oturma odası -normalde fazlasıyla havadar ve ferah olan, annemin varlığıyla can bulan bu oda- buharlaşıp soğuk, soluk bir sızıya dönüşmüştü, bir yazlığın kışınki hali gibiydi: hassas kumaşlar, kaşındıran sisal kilim, Çin mahallesinden alınma kâğıttan lambaların gölgeleri ve çok küçük ve hafif sandalyeler. Tüm mobilyalar cılız görünüyordu, insanı bile parmak ucunda bekleten bir gerginlikle temkinli bir halde bekliyorlardı. Kalbimin atışını hissedebiliyordum, etrafımda uyuklayan kocaman, ihtiyar binanın tıkırtılarını,

çıtırtılarını ve tıslamalarını duyabiliyordum. Herkes uykudaydı. Dışarıda, Elli Yedinci Cadde'deki uzak korna sesleri ve kamyonların her zamanki tıngırtıları hayal meyal, belli belirsiz geliyordu bana; bambaşka bir gezegenden gelen sesler gibi yapayalnız.

Biliyordum, çok geçmeden bu gece göğü laciverde dönecekti, nisan ayının gün ışığının serin pırıltısı odaya sızacaktı. Sokaktan çöp kamyonlarının homurtuları ve gurultuları duyulacaktı, baharın ötücü kuşları parkta şakımaya başlayacaktı, şehrin dört bir yanında çalar saatler çalacaktı. Kamyonların arkalarından sarkan adamlar kocaman, şişkin *Times* ve *The Daily News* balyalarını gazete bayisinin önündeki kaldırıma fırlatıp atacaklardı. Şehrin dört bir yanındaki anneler ve babalar saçları darmadağınık, üstlerinde iç çamaşırları ve sabahlıklarıyla ayaklarını sürüye sürüye kahve suyunu ocağa koyuyor, ekmek kızartma makinesini fişe takıyor, çocuklarını okula bırakıyor olacaklardı.

Peki ya ben ne yapacaktım? Bir yanım, laboratuvar deneylerinde umudunu yitirip labirentin içinde açlıktan ölmek için boylu boyunca yatan şu sıçanlar misali çaresizlikten buz kesmiş, yerinden kıpırdayamaz haldeydi.

Kafamı toplamaya çalıştım. Bir süre için kıpırdamadan yeterince oturup beklersem her şey bir şekilde kendiliğinden yoluna girecekmiş gibi geldi. Yorgunluktan evin içindeki eşyalar yerlerinden oynuyor gibi geliyordu: masa lambasının etrafında haleler pırıldıyor, duvar kâğıdının çizgileri titreşiyordu.

Telefon rehberini elime aldım, yerine koydum. Polisi arama düşüncesi bile ödümü kopardı. Hem polis ne yapabilirdi ki zaten? Bir insanın kaybolmuş sayılması için 24 saat geçmesi gerektiğini ben bile televizyondan biliyordum. Gecenin bir yarısı olsa da olmasa da şehrin yukarı yakasına gidip onu aramam gerektiğine, Aile Afet Planı'nın cehenneme kadar yolu olduğuna kendimi ikna etmek üzereydim ki kulakları sağır edecek bir vızıltı (kapı zili) sessizliği tuzla buz etti ve kalbim mutluluktan yerinden fırladı.

Tökezleyerek yerimden kalkıp fişek gibi kapıya koştum, elim ayağıma dolaşarak kilidi açtım. "Anne?" diye seslendim, üstteki sürgüyü kaydırıp şangırtıyla kapıyı açtım - ve sonra kalbim altmış kattan aşağı düşüp paramparça oldu. Kapı paspasının üzerinde hayatımda hiç görmediğim iki insan duruyordu: saçları kısacık, dimdik kesilmiş, Koreli tombul bir kadın, *Susam Sokağı'ndaki* Luis'ye çok benzeyen, gömlek ve kravatlı İspanyol bir adam. Korkutucu bir yanları yoktu, hatta aksine güven verici şekilde tıknaz ve orta yaşlıydılar, bir çift vekil öğretmen gibi giyinmişlerdi ama ikisi de

yüzlerine sevecen ifadeler takınmış olsalar da onları gördüğüm anda bildiğim haliyle hayatımın sona erdiğini anladım.

3. Bölüm

Park Bulvarı

I

Sosyal hizmet görevlileri beni küçük arabalarının arka koltuğuna oturttular ve şehir merkezinde, işyerlerinin yakınlarındaki eğri aynaları ve Çin mahallesinden alınma ucuz avizeleriyle ışıl ışıl çakma ihtişamlı bir lokantaya götürdüler. Masaya oturur oturmaz (ikisi bir tarafta, ben karşılarındaydım) çantalarından dosyalarını ve kalemlerini çıkardılar ve kendileri kahvelerini yudumlayıp sorular sorarken bana kahvaltı ettirmeye çalıştılar. Dışarısı hâlâ karanlıktı, şehir daha yeni uyanıyordu. Ağladığımı hatırlamıyorum, bir şeyler yediğimi de ama benim için sipariş ettikleri yağda yumurtanın kokusu bunca yıldan sonra hâlâ burnumda; dumanı tüten yumurtayla dolu o tabağın anısı hâlâ boğazımı düğüm düğüm eder.

Restoran büyük ölçüde boştu. Gözünden uyku akan komiler tezgâhın arkasında bagel ve kek kutularını açıyordu. Göz kalemleri akmış bir grup gece kulüpçü genç yakınlarda bir masayı doldurmuştu. Tutunacak bir şeyler arayan bir ilgiyle çaresizce onlara baktığımı hatırlıyorum -hâkim yaka bir ceket giymiş ter içinde bir çocuk, saçlarına pembe meçler atılmış üstü başı dağınık bir kız- ve bir de tek başına tezgâhta oturup bir dilim elmalı tart yiyen makyajlı ve bu hava için fazla kalın olan kürk mantolu yaşlı bir kadına bakıyordum.

Sosyal hizmetler görevlileri -dönüp onlara bakmam için beni sarsıp suratımda parmak şıklatmak dışında her şeyi yaptılar- bana söylemeye çalıştıkları şeyi kabullenmekte ne kadar isteksiz olduğumu anlamış görünüyorlardı. Sırayla masanın üzerinden bana doğru eğildiler ve duymak istemediğim şeyi tekrar ettiler. Annem ölmüştü. Havaya uçan yıkıntılardan biri kafasına çarpmıştı. Hemen o anda ölmüştü. Kötü haberi onlar verdikleri için üzgündüler, işlerinin en berbat yanı da buydu ama neler olduğunu anlamam onlar için cidden cidden çok önemliydi. Annem ölmüştü ve cesedi New York Hastanesi'ndeydi. Anlamış mıydım?

"Evet," dedim, bir şeyler söylememi beklediklerini anladığım uzun duraksamanın ardından. *Ölüm* ve *ölü* sözcüklerini pervasızca, ısrarla kullanmaları, o makul sesleriyle, polyester iş kıyafetleriyle, radyoda çalan

İspanyolca pop müzik ve tezgâhın arkasındaki capcanlı levhalarla *(Taze Meyvelerden Smoothie Çeşitleri, Diyet Lezzetleri, Hindi Hamburgerimizi Deneyin!)* uyuşmuyordu asla.

"*Fritas?*[11]" dedi garson elinde patates kızartmasıyla dolu koca bir tabakla ansızın masamızda belirerek. Sosyal hizmet görevlilerinin ikisi de irkilmişti; İkiliden erkek olanı (yalnızca ilk isimler: Enrique) İspanyolca bir şeyler söyledi ve gece kulüpçü gençlerin el kol hareketleriyle garsonu çağırdıkları birkaç masa ilerisini işaret etti.

Önümde hızla soğuyan yumurta ve kıpkırmızı gözlerle şoka girmiş halde otururken durumumun daha gerçekçi yanlarını pek kavrayamıyordum. Bütün bu olup bitenler göz önüne alınınca, babam hakkındaki sorular öyle alakasız geliyordu ki neden ısrarla onun hakkında sorular sorup durduklarını anlamakta güçlük çekiyordum.

"Peki onu en son ne zaman gördün?" dedi defalarca ona ilk adıyla (hatırlamaya çalışıyorum ama bir türlü hatırlayamıyorum) seslenmemi isteyen Koreli kadın. Masanın üzerinde üst üste duran tombik elleri ve ojelerinin rahatsız edici rengi -kül gibi, gümüşi bir renkteydi, lavantayla mavi arası bir şey- hâlâ gözümün önünde.

"Sezgilerine dayanarak bir tahminde bulunabilir misin?" dedi Enrique adlı adam çabucak. "Baban hakkında?"

"Aşağı yukarı bir şeyler de işimize yarar," dedi Koreli kadın. "Onu en son ne zaman görmüştün?

"Hımm," dedim -bir düşünme çabasıydı bu- "geçen sonbaharda bir ara..." Annemin ölümü kendimi toparlayıp bu insanlarla iş birliği yaparsam düzeltilebilecek bir hataymış gibi geliyordu hâlâ.

Ben devam etmeyince, "Ekim? Eylül?" dedi kadın yumuşak bir sesle.

Başım öyle acıyordu ki ne zaman bir yana çevirsem ağlayacak gibi oluyordum, gerçi baş ağrım sorunlarımın en hafifiydi. "Bilmiyorum," dedim. "Okul başladıktan sonraydı."

"Eylül diyorsun yani?" diye sordu Enrique, dosyasına bir şeyler karalarken burnunun üstünden şöyle bir bakarak. Sert görünümlü bir adamdı -takım elbise ve kravat içinde rahatsız görünüyordu, şişmanlamış bir spor hocasını andırıyordu- ama ses tonu sabah dokuz akşam beş dünyasına dair izler taşıyordu: ofis dosyalama sistemleri, endüstriyel halı döşemeleri, Manhattan bölgesinde olağan işler... "O zamandan beri herhangi bir irtibat ya

da iletişim kurmadınız mı?”

“Ona nasıl ulaşacağımızı bilebilecek bir ahbabı ya da yakın arkadaşı yok mu?” dedi Koreli kadın bir anne tavrıyla bana doğru eğilerek.

Bu soru beni irkiltti. Böyle birini tanımıyordum. Babamın yakın arkadaşları (ahbapları şöyle dursun) olabileceği fikri bile onun kişiliğine dair öyle büyük bir yanlış anlaşılma taşıyordu ki buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Babam ve Büyükbaba Decker (Maryland’delerdi, hangi kasaba olduğunu hatırlamıyordum, bir Home Depot mağazasının arkasında yarı kırsal, parsellenmiş bir alanda yaşıyorlardı) ve var olmayan halalarım ile amcalarım hakkındaki gereksiz görünen soruların açıkça ne yöne gittiği kafama ancak tabaklar toplandıktan sonra yemeğin bittiği ama kimsenin gitmek için ayağa kalkmadığı o gergin sessizlikte dank etti. Ben vasisi olmayan küçük bir çocuktum. Evimden (ya da onların durmadan dediği gibi “çevre”den) derhal uzaklaştırılacaktım. Babamın ebeveynlerine ulaşılana kadar, bana şehir sahip çıkacaktı.

“Ama siz benimle ne yapacaksınız?” diye sordum ikinci kez sesimde panik yüklü bir çatlamayla sandalyemde kendimi arkaya iterek. Televizyonu kapatıp söyledikleri gibi onlarla bir şeyler atıştırmak için evden çıkarken her şey gayet gayriresmî görünüyordu. Kimse beni evimden ayıracaklarına dair tek kelime etmemişti.

Enrique başını eğip elindeki dosyaya baktı. “Şöyle ki Theo...” Adımı Teo diye telaffuz ediyordu, ikisi de öyle yapıyordu ama bu yanlıştı. “Sen acil bakıma ihtiyaç duyan, reşit olmayan bir çocuksun. Seni bir tür acil koruma altına almamız gerekecek.”

“Koruma altına mı?” Bu sözcük midemi altüst etmişti; akla mahkemeleri, kilit altındaki yurtları, etrafı dikenli tellerle çevrili basketbol sahalarını getiriyordu.

“Şey, *bakım* diyelim o halde. Ve sadece büyükbaban ve büyükannen bulunana...”

“Bekle,” dedim - işlerin hızla kontrolden çıkmasıyla, *büyükbaba* ve *büyükanne* sözcüklerini söyleyişindeki sıcaklık ve samimiyet taşıyan yanlış kanıyla şaşkına dönmüştüm.

“Onlara ulaşıncaya kadar bazı geçici ayarlamalar yapacağız sadece,” dedi Koreli kadın daha da yanaşarak. Nefesi nane kokuyordu ama aynı zamanda hafif bir sarımsak kokusu da taşıyordu. “Ne kadar üzgün olabileceğini

biliyoruz ama endişelenecek hiçbir şey yok. Bizim işimiz seni seven ve seni önemseyen insanlara ulaşana kadar seni güvende tutmak, tamam mı?"

Bu gerçek olmayacak kadar korkunçtu. Masanın karşısındaki, yapay ışıkların altında solgun görünen iki yabancı yüze baktım. Büyükbaba Decker ve Dorothy'nin beni önemseyen insanlar olduğu sözü bile tuhaftı.

"Ama bana ne olacak?" dedim.

"Asıl mesele," dedi Enrique, "şu anda evlatlık verilebilecek durumda olman. Bakım planını uygulamada Sosyal Hizmetler ile el ele çalışacak birilerine yani."

Beni teselli etmek için verdikleri ortak çaba -sakin sesleri ve anlayışlı, makul ifadeleri- beni giderek zıvanadan çıkarıyordu. "Kes şunu!" dedim masanın üzerinden uzanmış, şefkatle elimi tutmaya teşebbüs eden Koreli kadının elinden çekerek.

"Bak, Teo. Bir şeyi açıklamama izin ver. Kimse alıkonmandan ya da bir çocuk yuvasından söz etmiyor..."

"Eee o zaman?"

"Geçici koruma. Bu yalnızca seni şimdilik vasin olarak hareket edecek insanların yanına, güvenli bir yere götüreceğimiz anlamına geliyor..."

"Ya gitmek istemiyorsam?" dedim, bunu öyle yüksek bir sesle söyledim ki insanlar dönüp baktı.

"Dinle," dedi Enrique arkasına yaslanıp biraz daha kahve almak için işaret ederek. "Şehir ihtiyaç halindeki gençler için yetkili kriz evlerine sahip. Güzel yerler. Ve şu an için önümüzdeki tek seçenek bu. Çünkü seninki gibi birçok vakada..."

"Ben koruyucu aileye verilmek istemiyorum!"

"İstememekte haklısın evlat," dedi yan masadaki pembe saçlı gece kulübü kızı duyulabilir bir sesle. *New York Post* gazetesi daha kısa süre önce Morningside Heights taraflarında koruyucu babasının tecavüzüne uğrayan ve açlıktan ölmeye terk edilen on bir yaşındaki ikizler Johntay ve Keshawn Divens'ın haberleriyle doluydu.

Enrique kızı duymamış gibi davrandı. "Bak, biz sana yardım etmek için buradayız," dedi ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Seni güvende tuttukları ve ihtiyaçlarını karşıladıkları müddetçe başka alternatifleri de değerlendireceğiz."

"Bana eve geri dönemeyeceğimi söylememiştiniz!"

“Şey, şehir bürolarının işi başından aşkın - *sí, gracias*”[12] dedi fincanını yeniden doldurmaya gelen garsona. “Ama bazen şartlı izin alırsak başka türlü ayarlamalar da yapılabiliyor, hele de seninki gibi durumlarda.”

“O ne diyor?”

Koreli kadın dikkatimi çekmek için parmaklarıyla formika masaya vuruyordu. “Bir süreliğine gelip seninle kalabilecek biri varsa sisteme dâhil edilmeyebilirsin. Ya da tam tersi, gidip senin kalabileceğin biri varsa.”

“Bir süreliğine?” diye tekrar ettim. Bu, cümlenin kavrayabildiğim tek kısmıydı.

“Yani belki arayabileceğimiz, bir iki günlüğüne kalmanda sakınca olmayan başka birileri vardır? Bir öğretmenin belki? Ya da bir aile dostu?”

Hiç düşünmeden eski arkadaşım Andy Barbour’un telefon numarasını verdim onlara - aklıma gelen ilk numaraydı, belki de kendi numaramız dışında ezbere bildiğim ilk numara olduğu için. Andy ve ben ilkokuldayken yakın arkadaş olsak da (film izlemeler, yatıya kalmalar, harita ve pusula okuma becerileri için Central Park’ta yaz dersleri) ağzımdan çıkıveren ilk ismin neden onunki olduğundan hâlâ emin değilim çünkü yakın arkadaş değildik artık. Ortaokulun başlarında bağımız kopmuştu; onu aylardır görmemiştim bile.

“Barbour, a ve u ile,” dedi Enrique ismi not ederken. “Kim bu insanlar? Arkadaşlarınız mı?”

“Evet,” diye cevap verdim, onları neredeyse kendimi bildim bileli tanıyordum. Barbourlar, Park Bulvarı’nda yaşıyordu. Andy üçüncü sınıftan beri benim en iyi arkadaşımdı. “Babasının Wall Street’te önemli bir işi var,” dedim ve sonra çenemi kapattım. Andy’nin babasının Connecticut Akıl Hastanesi’nde “tükenmişlik” yüzünden meçhul bir zaman geçirdiği gelmişti aklıma.

“Peki ya annesi?”

“Annemle yakın arkadaşlar.” (Hemen hemen doğruydu ama tam da doğru sayılmazdı; araları iyi olsa da annem Bayan Barbour gibi sosyete sayfalarında boy gösteren bir kadın için yeterince zengin ya da nüfuzlu değildi.)

“Hayır, demek istediğim, o ne iş yapıyor?”

“Hayır işleri,” dedim kafam karışıp biraz durakladıktan sonra. “Hani Armory’deki Antika Sergileri gibi?”

“Yani evde vakit geçiren annelerden?”

Kafamı sallayarak onayladım, teknik olarak doğru olsa da Bayan Barbour'u tarif etmek için onu tanıyanların aklına asla gelmeyecek bu sözü kendisinin böyle kolayca dile getirmesinden memnundum.

Enrique gösterişli bir havayla adını yazıp imzaladı. "Bunu araştıracağız. Hiçbir şey için söz vermiyoruz," dedi kaleminin arkasına basıp kapattı ve cebine geri koydu. "Seni önümüzdeki birkaç saatliğine bu insanların evine bırakabiliriz, tabii yanlarında olmak istediğin insanlar bunlarsa."

Kayarak masadan kalktı ve dışarı çıktı. Pencereden bakınca kaldırımda ileri geri yürüdüğünü, parmağıyla bir kulağını tıkayarak telefonda konuştuğunu görebiliyordum. Sonra bir başka numarayı aradı, daha kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Hızlıca eve bir uğradık -beş dakikadan bile kısa sürdü, yalnızca okul çantamı ve itici, aptalca görünen bir iki parça giysimi alabileceğim kadar- ve sonra yeniden arabadaydık, arka koltukta ("Emniyet kemerini taktın mı bakayım?") yanağımı soğuk cama dayadım ve gün ağarırken bomboş Park Bulvarı kanyonunu tırmanan ışıkların bir bir yeşile dönüşmesini izledim.

Andy altmışlı rakamların olduğu sokakların yukarı kısmında, lobisinin bir Dick Powell filminden çıkma ve kapı görevlilerinin hâlâ çoğunlukla İrlandalı olduğu o muazzam, eski, lüks Park binalarından birinde yaşıyordu. Ezelden beri oradaydılar ve tesadüfe bakın ki bizi kapıda karşılayan adamı hatırlıyordum: gececi Kenneth. Diğer kapı görevlilerinin çoğundan daha gençti: ölü gibi solgundu ve kötü tıraşlıydı, geceleri çalıştığı için genelde jetonu biraz geç düşerdi. Yine de sevimli bir adamdı - arada bir Andy ile benim futbol toplarımızı tamir ederdi ve okulda kabadayılık yapan çocuklarla nasıl baş edeceğimize dair uygun tavsiyeler verirdi - binada içki sorunu olmasıyla tanınıyordu ve bize o muazzam kapılardan içeri yol vermek için bir adım kenara çekilip bana sonraki aylar boyunca görmeye devam edeceğim *Tanrım, evlat, çok üzgünüm* bakışlarından ilkini attığında, üzerindeki ekşi bira ve uyku kokusunu almıştım.

"Seni bekliyorlar," dedi sosyal hizmet görevlileri. "Haydi bakalım."

II

Kapıyı açan Bay Barbour'du: önce usulca araladı, sonra tamamen açtı. "Günaydın, günaydın," dedi geri çekilirken. Bay Barbour birazcık tuhaf görünümlüydü, solgun ve parlak bir yanı vardı, sanki (onun deyişiyle) Connecticut "çatlaklar çiftliği"nde aldığı tedavi onu akkor haline getirmişti; şüpheli ve yerinde durmayan gözleri griydi, saçlarıysa bembeyazdı, bu da olduğundan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu, ta ki -bir çocuğunki kadar- genç ve pembe yüzü fark edilinceye kadar... Al yanakları ve uzun, eski moda burnu, vaktinden önce beyazlamış saçlarıyla birleşince ona yirmi birinci yüzyıla ışınlanmış ikincil dereceden bir kurucu baba veya önemsiz bir meclis üyesinin samimi görüntüsünü veriyordu. Üzerindekilerin dünden kalma iş kıyafetleri olduğu belliydi: yatak odasında yerden alıp giyivermiş gibi görünen buruşuk frak gömleği ve pahalı olduğunu belli eden takımın pantolonu vardı.

"İçeri gelin," dedi çabucak, eliyle gözlerini ovuşturarak. "Merhaba, canım," dedi bana - ondan *canım* kelimesini duymak, bu kafası karışık halimde bile şaşırtıcıydı.

Çıplak ayaklarla mermer antrede önümüzden yürüyordu. İleride, zengince dekore edilmiş oturma odasında (tamamı sırlı desenli kumaşlar ve çini vazolar) sabahtan çok gece yarısıymış gibi geliyordu: ipek gölgeli lambalar loş ışık veriyordu, duvarlarda kocaman karanlık deniz savaşı tabloları asılıydı ve pencerede kalın güneşlikler çekiliydi. Karşıda -küçük kuyruklu piyanonun ve bir eşya sandığı büyüklüğündeki çiçek aranjmanının orada- yerleri süpüren sabahlığıyla Bayan Barbour duruyor, gümüş bir tepsinin üzerindeki fincanlara kahve dolduruyordu.

Selamlamak için bize dönerken sosyal hizmetler görevlilerinin daireyi ve onu süzdüklerini hissedebiliyordum. Bayan Barbour eski Hollandalı bir isme sahip sosyetik bir aileden geliyordu, öyle soğuk, sarışın ve monotondu ki bazen sanki kanı çekilmiş gibi gelirdi. Tam bir itidal abidesiydi; hiçbir şey onu telaşlandıramaz ya da üzemezdi ve güzel bir kadın olmasa da sakinliğinde çekici bir güzellik etkisi vardı - öyle güçlü bir dinginlik yayardı ki o, bir odaya girdiğinde moleküller onun etrafında toplanıp yeniden sıraya girerdi. Canlanan bir moda çizimi misali, ardında yarattığı kargaşanın farkına varmadan hiçbir şey umurunda değilmişçesine süzülüp giderken, nereye gitse başlar ona dönerdi; gözleri birbirinden çok ayrıktı, kulakları küçük ve çok yukarıdaydı, ayrıca kafasına fazla yapışıktı, vücudunun üst kısmı bir samurunki gibi normalden uzun ve inceydi. (Andy de tipini ondan almıştı

ama hantal oranlarda, yani annesinin yavru ermin zarafetinden yoksundu.)

Eskiden Bayan Barbour'un bu mesafeliliği (ya da soğukluğu, artık bunu nasıl görmek isterseniz) beni huzursuz ederdi bazen ama o sabah *ölçülülüğü* için minnettar olmuştum ona. "Selam. Seni Andy'nin odasına yerleştireceğiz," dedi bana, lafı hiç dolandırmadan. "Ama korkarım okula gitmek için kalkmadı daha. Biraz uzanmak istersen Platt'ın odasına gidebilirsin." Platt, Andy'nin ağabeyiydi, başka bir şehirde okuyordu. "Odanın nerede olduğunu biliyorsundur elbette?"

Bildiğimi söyledim.

"Karnın aç mı?"

"Hayır."

"Peki, o zaman. Senin için yapabileceğimiz bir şey varsa söyle." Hepsinin bana baktığının farkındaydım. Baş ağrım odadaki her şeyden daha büyüktü. Bayan Barbour'un başının üzerinde kalan lumboz aynada bütün bu sahnenin acayip, minyatür bir kopyasını görebiliyordum: Çini vazolar, kahve tepsisi, tuhaf görünümlü sosyal hizmet görevlileri ve diğer her şey.

En sonunda Bay Barbour büyüyü bozdu. "Benimle gel o halde, seni yerleştirelim," dedi, elini omzuma koyup sımsıkı tutarak beni odadan çıkardı. "Hayır, gel buraya, bu taraftan, arkaya, arkaya. Buraya gel."

Platt'ın odasına birkaç yıl önce ilk ve son kez ayak bastığımda Platt - şampiyon bir Lacrosse oyuncusu ve biraz da psikopat- Andy ve beni bokumuzu çıkarıncaya kadar dövmekle tehdit etmişti. Evde yaşadığı zamanlarda bütün gün kapısını kilitleyip hiç çıkmadan odasına kapanırmış (ve Andy'nin söylediğine göre esrar içermiş). Şimdiyse Platt Groton'a gittiği için bütün posterleri odadan kaldırılmıştı ve etraf gayet temiz ve boş görünüyordu. İçeride halterler, eski *National Geographics* yığınları ve boş bir akvaryum vardı. Bay Barbour çekmeceleri açıp kapıyor, gevezelik ediyordu. "Bakalım burada ne varmış, ne dersin? Nevresimler. Ve... daha fazla nevresim. Maalesef ben buraya hiç girmiyorum, kusuruma bakma - ah. Mayolar! Bunlara bu sabah ihtiyacımız olmayacak, değil mi?" Üçüncü çekmeceyi kurcalarken sonunda etiketi üzerinde ama korkunç derecede çirkin, meneviş mavisi pazen kumaşa Ren geyiği desenli yeni bir pijama takımı çıkardı, neden hiç giyilmediklerini anlamak çok zor değildi. "Tamam o zaman," dedi parmaklarını saçlarının arasından geçirip kapıya doğru bir göz atarak. "Seni yalnız bırakayım artık. Olanlar tam bir felaket, aman Tanrım. Kendini son derece berbat hissediyor olmalısın. Güzel, deliksiz bir uyku

çekmek senin için en iyisi olacak. Yorgun musun?" dedi yüzüme yakından bakarak.

Yorgun muydum? Tamamen uyanıktım ve yine de bir parçam camların ardındaymış gibi öylesine uyuşuktu ki âdeta komada gibiydim.

"Yanında biri olsun istersen? Belki diğer odada ateşi yaksam? Ne istediğini söyle bana."

Bu sorunun karşısında keskin bir ümitsizlik çöktü üstüme - kendimi öyle kötü hissediyordum ki benim için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve yüzüne bakınca onun da bunun farkında olduğunu anlıyordum.

"Bize ihtiyacın olursa hemen yan odadayız, yani ben birazdan işe gideceğim ama burada *birileri* olacak..." Donuk bakışları odada gezindi, sonra bana geri döndü. "Belki yanlış bir şey ama bu koşullar karşısında babamın deyişiyle sana bir yudum içki vermekte hiçbir mazhur görmüyorum. Böyle bir şey isteyecek olursan *şayet.* Ki elbette istemiyorsun," diye ekledi çabucak, kafamın allak bullak olduğunu görünce. "Epey uygunsuz. Boş ver."

Biraz daha yaklaştı, bir an için olanca huzursuzlukla bana dokunacağını ya da sarılacağını sandım. Ama bunun yerine, ellerini birbirine çarptı ve ovuşturdu. "Her neyse. Seni ağırladığımız için çok mutluyuz, umarım seni elimizden geldiğince rahat ettirebiliriz. Bir şeye ihtiyacın olursa hiç çekinmeden söyle, olur mu?"

Tam odadan çıkacaktı ki kapının hemen dışında bir fısıldaşma duyuldu. Sonra kapıya vuruldu. "Seni görmek isteyen biri var," dedi Bayan Barbour ve geri çekildi.

Ve Andy ayaklarını sürüye sürüye içeri girdi: gözlerini kırpıştırıyor, el yordamıyla gözlüklerini takmaya çalışıyordu. Onu uykusundan uyandırıp zorla yatağından kaldırdıkları belliydi. Yatağın yaylarını gıcırdatarak yanıma, Platt'ın yatağının kenarına oturdu, bana değil, karşıdaki duvara bakıyordu. Boğazını temizledi, gözlüklerini burnunun üstüne itti. Bunu uzun bir sessizlik izledi. Bir anda radyatör zangırdadı ve tısladı. Annesiyle babası sanki yangın alarmını duymuş gibi odadan hızla çıkıp gitti.

"Vay be," dedi Andy birkaç saniye sonra, tüyler ürpertici kısık bir sesle. "Can sıkıcı."

"Öyle," dedim. Ve ikimiz birlikte, sessizliğin içinde yan yana oturduk, Platt'ın odasının koyu yeşil duvarlarına ve bir zamanlar posterlerinin durduğu üstü bantlanmış dörtgenlere baktık. Diyecek başka ne vardı ki?

III

Şimdi bile o zamanları düşünmek bir ümitsizlik hissiyle boğazımı tıkıyor. Her şey korkunçtu. İnsanlar soğuk içecekler, fazladan hırkalar, yiyemediğim yemekler sunuyorlardı bana: muzlar, top kekler, kulüp sandviçler, dondurma. Benimle konuşulduğunda evet veya hayır diyordum ve çoğu zaman insanlar ağladığımı anlamasınlar diye gözlerimi dikip halıya bakıyordum.

Barbourların dairesi New York standartlarına göre devasa olsa da alt katlardan birindeydi ve büyük ölçüde ışıksızdı, Park Bulvarı'na bakan tarafı bile karanlık sayılırdı. Orada asla tam olarak gece ya da tam olarak gündüz olmasa da cilalanmış meşenin karşısındaki lamba ışığının parıltısı, özel bir kulüpteymişçesine bir eğlence ve güvence havası yayıyordu. Platt'ın arkadaşları "ucubeler evi" diyordu buraya, yatıya kaldığım zamanlarda bir iki defa beni almaya gelen babamsa cenaze evini kastederek "Frank E. Campbell'in yeri" diye bahsediyordu buradan. Ama ben canın konuşmak ya da birinin sana bakmasını istemiyorsa kolayca köşene çekilebileceğin bu muazzam ve gösterişli evin savaş öncesi kasvetinde teselli buluyordum.

İnsanlar beni görmek için uğruyorlardı; sosyal hizmet görevlilerim elbette ve şehir tarafından bana atanan kamu psikiyatrı, bunun dışında annemin işyerinden insanlar (annemi güldürmek için bunlardan bazılarını, Mathilde'i mesela, taklit etmekte üstüme yoktu) ve annemin New York Üniversitesi'nden ve modellik günlerinden bir dolu arkadaşı. Arada sırada Şükran Günü'nü bizimle geçiren Jed adlı yarı ünlü bir aktör ("Bana sorarsan senin annen Kainat Kraliçesi'ydi.") ve annemle birlikte -East Village'da beş parasızken- yirmi dolardan daha az bir paraya nasıl on iki kişilik (diğer pek çok şeyin yanı sıra kafeden aşırdıkları krema ve şeker paketleri ve komşunun pencere kenarı saksısından gizlice topladıkları yeşillikleri de kapsayan) inanılmaz başarılı bir yemekli davet verdiklerini anlatan Kika adlı, turuncu ceketli, biraz tuhaf tipli bir kadın. Annette -kocası itfaiyeci, yetmişlerinde bir dul; annemin Aşağı Doğu Yakası'ndan eski komşusu- eskiden annemin de yaşadığı yerdeki İtalyan fırınından alınma, annemin ne zaman Sutton Place'e gitse alıp getirdiği aynı tereyağlı ve çam fıstıklı kurabiyelerden bir kutuyla çıkıp geldi. Sonra eski hizmetçimiz Cinzia geldi, beni görünce gözyaşlarına boğuldu ve cüzdanında taşımak için benden annemin bir fotoğrafını istedi.

Fazla uzun sürecek oldu mu Bayan Barbour bu ziyaretleri yarıda keserdi -

çok çabuk yorulduğum gerekçesiyle ama aynı zamanda -sanıyorum- Cinzia ve Kika gibi kadınların oturma odasını böyle sınırsız bir zaman boyunca işgal etmesini kaldıramadığı için de. Kırk beş dakika falan sonra gelip sessizce kapıda dikilirdi. Ve eğer imayı anlamazlarsa sesini yükseltir ve geldikleri için onlara teşekkür ederdi - oldukça kibardı ama bunu öyle bir söylerdi ki insanlar artık ayağa kalkıp gitme vakitlerinin geldiğini anlardı. (Sesi, tıpkı Andy'ninki gibi boğuk ve son derece uzaktan gelirdi; hemen yanınızda durduğunda bile sanki ta Alfa Centauri yıldız sisteminden mesaj iletiyor gibiydi.)

Etrafımda benim dışımda evdeki yaşam sürüp gidiyordu. Her gün kapı zili defalarca çalıyordu: hizmetçiler, dadılar, ikram servisleri, özel öğretmenler, piyano hocası, Andy'nin küçük kardeşlerinin okul arkadaşları, sosyete sayfalarından hanımlar ve Bayan Barbour'un hayır işleriyle alakalı püsküllü makosenleriyle iş adamları. Öğleden sonraları sık sık ellerinde alışveriş torbalarıyla parfüm kokulu kadınlar bir kahve ya da çay içmeye uğrarlardı; akşamları, akşam yemeği için giyinmiş şık çiftler, her hafta Madison Bulvarı'ndaki fiyakalı bir çiçekçiden getirilen çiçek aranjmanlarının süslediği ve *Architectural Digest* ve *The New Yorker'ın* en son sayılarının kahve masasının üstüne öylece konuverdiği oturma odasında şarap ve sodanın etrafında toplanıyordu.

Bay ve Bayan Barbour başlarına atılmış ekstra bir çocukla uğraşmaktan müthiş rahatsız oldularsa da bunu tek bir an için bile belli etmeyecek kadar nezaket sahibi insanlardı. Abartısız takıları ve "çok da umurumda değil" gülümsemesiyle bir ricada bulunacaksa telefonun başına geçip belediye başkanını arayabilecek türden bir kadın olan Andy'nin annesi işlerini her nasılsa New York bürokrasisinin kısıtlamalarından muaf bir şekilde halledebiliyordu. Bütün o karmaşa ve keder içindeyken bile perde arkasında bir şeyleri yoluna koyduğu, benim için işleri kolaylaştırdığı, beni Sosyal Hizmetler'in çarklarının -ve artık kesinlikle eminim ki basının- zorlu yanından koruduğu hissine kapılıyordum. Aramalar ısrarla çalan telefondan doğrudan kendi cep telefonuna aktarılıyordu. Alçak sesle yapılan konuşmalar, kapı görevlilerine verilen talimatlar vardı. Enrique'nin babamın nerede olduğuna dair yaptığı bitmez tükenmez sorgulamalardan -beni dokunsan ağlayacak hale getiren o sorgulamalar, Pakistan'daki füzelerin yerleri hakkında sorguluyordu sanki- birine denk geldikten sonra, beni odadan dışarı yolladı ve kontrollü, tekdüze bir sesle buna bir son verdirdi

(“Demek istediğim, çocuk *besbelli* adamın nerede olduğunu bilmiyor, annesi de bilmiyormuş... evet, onu bulmak istediğinizi biliyorum ama belli ki adam bulunmak *istemiyor,* bulunmamak için *tedbirler* almış... nafaka falan da vermiyormuş, arkasında bir sürü borç bırakmış, neredeyse tek kelime etmeden çekip gitmiş, bu yüzden bu mükemmel babaya, bu iyi vatandaşa ulaşmakla neyi başarmaya çalıştığınızı doğrusu pek anlayamıyorum... evet evet, hepsi iyi hoş, ama adamın alacaklıları bile peşine düşemiyorsa ve sizin kurumunuz da bunu başaramıyorsa, bu çocuğun yakasını bırakmamakla elinize ne geçeceğinizi hiç anlamıyorum, ya siz? Buna bir son vermek konusunda anlaşabilir miyiz?”).

Benim gelişimden beri uygulanan sıkıyönetim kuralları evdekilerin rahatını kaçırmıştı: mesela hizmetçilerin çalışırken haber istasyonu Ten Ten WINS’i dinlemelerine izin verilmiyordu artık (Temizlikçilerden biri radyoyu açmaya çalışınca “Hayır, hayır,” demişti Aşçı Etta bakışlarıyla beni işaret edip onu uyararak) ve sabahları *Times* derhal Bay Barbour’a götürülüyor, ailenin geri kalan fertlerinin okuması için ortalıkta bırakılmıyordu. Belli ki her zamanki alışkanlıkları böyle değildi -“Biri *yine* gazeteyi kaldırmış,” diye hayıflanmıştı Andy’nin küçük kız kardeşi, annesinin bakışıyla suçlu bir sessizliğe gömülmeden önce- ve çok geçmeden içinde görmemem gerektiğini düşündükleri şeyler olduğu için gazetenin Bay Barbour’un odasına doğru gözden kaybolduğunu anladım.

Neyse ki daha önce de zor zamanlarda yanımda olan Andy, istediğim son şeyin konuşmak olduğunu anlıyordu. İlk birkaç gün, okula gitmeyip benimle kalmasına izin verdiler. İlkokuldayken çoğu cumartesi gecesini geçirdiğim ranzalı demode ve sade odasında satranç tahtasının başında oturmuştuk, Andy her ikimiz için de oynuyordu çünkü içinde bulunduğum sisin arasında taşları nasıl oynatacağımı bile zar zor hatırlıyordum. “Tamam,” dedi gözlüklerinin burnunun üstüne iterek. “Peki. Bunu yapmak istediğinden gerçekten emin misin?”

“Neyi?”

“Evet, anlıyorum,” dedi Andy, okuldaki belalı tiplerin yıllarca onu okulun önündeki kaldırıma itmelerine neden olan o kısık, sinir bozucu sesiyle. “Kalen tehlikede, orası doğru ama ben vezirine biraz daha dikkat etmeni öneririm - hayır, hayır ya, *vezirine.* D5.”

Dikkatimi çekmek için adımı söylemesi gerekiyordu. Annemle birlikte müzenin basamaklarını koşa koşa çıktığımız anı tekrar tekrar baştan

yaşıyordum. Çizgili şemsiyesi. Yüzlerimize vuran ve sırılsıklam eden yağmur. Olup bitenlerin geri döndürülemez olduğunun farkındaydım ama öte yandan o yağmurlu caddeye geri dönüp her şeyin tamamen farklı olmasını sağlayabilmenin bir yolu da olmalıymış gibi geliyordu.

"Geçen gün," dedi Andy, "birisi, sanırım Malcolm bilmem ne ya da sözüm ona saygıdeğer başka yazarın teki, her kimse işte, geçen gün *Science Times*'ta bütün dünyadaki kum tanelerinden daha fazla satranç hamlesi olduğunu söyleyip bayağı büyük olay yaratmış. Böyle büyük bir gazetenin bilim yazarının böylesine açık bir gerçeği sakız gibi uzatıp anlatıp durmak zorunda kalması ne saçma."

"Doğrudur," dedim düşüncelerimden sıyrılmaya gayret ederek.

"Yani gezegendeki kum tanelerinin, her ne kadar sayısız da olsa, sınırsız olmadığını kim bilmez ki? Birinin böylesine mesele bile olmayan bir şeye yorum yapması bile gülünç, bilirsin, sanki *Flaş Haber!* Sözde esrarlı bir gerçekmiş gibi öyle ortaya bir şey atıveriyorlar işte."

Andy ve ben, ilkokuldayken hemen hemen travmatik sayılabilecek koşullar altında arkadaş olmuştuk: yüksek sınav notlarımız yüzünden ikimiz de bir sınıf atladıktan sonra. Şimdi herkes bunun farklı nedenlerle de olsa her ikimiz için de bir hata olduğu konusunda hemfikir görünüyordu. O yıl -hepsi bizden yaşça ve bedenen büyük olan çocukların, bize çelme takan, bizi itip kakan, kilitli dolaplarımızın kapaklarını ellerimize çarpan, ödevlerimizi yırtıp sütlerimizin içine tüküren, bize *sünepe* ve *ibne* ve *sikkafalı* (ne yazık ki Decker gibi bir soyadıyla benim adıma bu çok doğaldı)[13] diyen bütün o çocukların arasında- (Andy'nin o kısık, hüzünlü sesiyle Babil Sürgünü'müz dediği) bütün bir yıl boyunca bir büyütecin altında yan yana bir çift cılız karınca gibi mücadele ettik: kaval kemiklerimize tekme yedik, beklenmedik anda yumruklandık, üstümüze atılan ketçap paketlerinden ve tavuk parçalarından kaçmak için bulabildiğimiz en gözlerden uzak köşede büzüşüp öğle yemeğimizi yedik. Neredeyse iki yıl tek arkadaşım o olmuştu, onun tek arkadaşı da ben. O zamanları anımsamak beni bunaltıyor ve utandırıyordu: Autobot savaşlarımız ve Lego uzay gemilerimiz, çektiğimiz azaptan oyun çıkarma çabasıyla klasik *Uzay Yolu*'ndan aldığımız gizli kimliklerimiz (ben Kirk'tüm, o Spock)... *Kaptan, bu uzaylılar bizi dünyada insan çocuklarının gittiği okulların bir taklidinde esir tutacakmış gibi görünüyor.*

Etrafım benden büyük bir yığın sert, hırslı çocukla çevrilip boynuma

“üstün yetenekli” yazan bir etiket geçirilinceye kadar okulda şahsen hakarete uğramamış ya da aşağılanmamıştım. Ama zavallı Andy -sınıf atlatılmadan önce bile- okulun sataşılan çocuklarından biri olmuştu hep: sıska, tikli, laktoza duyarlı, cildi saydam sayılabilecek kadar solgun ve günlük konuşmalarda bile “muzır” ve “kitonik” gibi sözcükler kullanmaya meyilli bir çocuktu. Ne kadar zeki olsa da sakarın tekiydi; monoton sesi, kronik burun tıkanıklığı yüzünden ağzından nefes alıp verme alışkanlığı aşırı zekiden çok biraz aptal gibi görünmesine neden oluyordu. Diğer -arkadaşları, spor takımları ve faydalı okul sonrası programları arasında mekik dokuyan- şen şakrak, sivri dişli, atletik kardeşlerinin arasında, kendini kazara lakros sahasında bulmuş herhangi bir kalın kafalı gibi duruyordu.

Ben bir şekilde bu beşinci sınıf faciasını atlatmayı başardıysam da Andy bunu yapamadı. Cuma ve cumartesi geceleri evden çıkmadı, partilere ya da parkta takılmaya asla davet edilmedi. Bildiğim kadarıyla onun tek arkadaşı hâlâ bendim. Ve annesi sayesinde doğru giysilere sahip olsa ve popüler çocuklar gibi giyinse de -bazen kontakt lensler taksa bile- kimsenin bunlara kandığı yoktu: o eski kötü günleri hatırlayan saldırgan, sporcu tipler onu hâlâ itip kakıyor ve uzun zaman önce büyük bir hata yapıp okula gelirken *Yıldız Savaşları* tişörtü giydiği için ona “Threepio” diye sesleniyorlardı.

Andy, çocukluğunda bile ara sıra yaşanan zorlama patlamalar dışında asla öyle çok konuşan biri olmamıştı (arkadaşlığımız büyük ölçüde tek kelime etmeden çizgi romanlarımızı değiş tokuş etmekten ibaretti). Yıllardır okulda uğradığı tacizler onu daha içine kapanık ve ketum biri haline getirmişti -Lovecraftvari sözcükler kullanmaya daha az yatkın, kendini kapatıp ileri seviye matematik ve fen bilimlerine adamaya daha çok meyilli hale getirmişti. Matematik hiçbir zaman ilgimi çekmemişti -ben sözel yetenekleri yüksek dedikleri tiplerdendim- ama ben önceden vadettiğim akademik umutları her alanda boşa çıkarırken ve ders çalışmam gerektiğinde de yüksek notlar almakla hiç ilgilenmezken Andy, her dersi ileri seviye programından alıyor ve bütün derslerde sınıf birincisi oluyordu. (Kuşkusuz o da Platt gibi Groton’a gönderilecekti -onu ta üçüncü sınıftaykenden beri korkutan bir ihtimaldi bu- şayet anne ve babası sınıf arkadaşları tarafından bir defasında tenefüste kafasından plastik bir poşet geçirilerek neredeyse boğulacak kadar eziyet edilen bir oğulu uzak bir okula göndermek konusunda haklı olarak kaygı duyuyor olmasalardı. Başka kaygılar da vardı tabii; Bay Barbour’un “akıl hastanesinde geçirdiği zamandan haberim vardı çünkü anne ve

babasının onun da, kendi deyimiyle, aynı hassasiyeti miras almış olmasından korktuklarını o soğukkanlı tavrıyla bana bizzat Andy anlatmıştı.)

Andy okula gitmeyip evde benimle geçirdiği zaman sırasında çalışmak zorunda olduğunu söyleyerek özür dilerdi, "Ama maalesef gerekli," derdi burnunu çekip gömleğinin koluna silerek. Ders yükü inanılmaz ağırdı ("Bu ileri seviye programı zapt etmek imkansız.") ve tek bir gün geri kalma lüksü yoktu. O, bitmek bilmeyecekmiş gibi görünen ödevleriyle boğuşurken (kimya ve kalkülüs, Amerikan tarihi, İngilizce, astronomi, Japonca) ben, sırtımı konsolun yan tarafına yaslayıp yerde oturuyor, içimden sayıyordum: sadece üç gün önce bu zamanlar yaşıyordu, dört gün önce bu zamanlar, bir hafta önce. Zihnimde ölümüne giden günlerde birlikte yediğimiz bütün yemekleri tekrar gözden geçiriyordum: Yunan lokantasına son gidişimiz, Shun Lee Palace'a son ziyaretimiz, bana yemek yaptığı son akşam *(carbonara* soslu spagetti) ve ondan önceki son akşam yemeği (yapmayı Kansas'tayken annesinden öğrendiği Indienne tavuk dediği bir yemek).

Bazen sırf meşgul görünmek için odasındaki *Fullmetal Alchemist*'in eski sayılarını ya da resimli bir H. G. Wells kitabının sayfalarını çevirirdim ama bu resimler bile sindirebileceğimden fazla geliyordu. Genelde Andy masasının altında dizini sektirerek Japon alfabesi hiragana çalışma kitabındaki sonsuz boşlukları doldururken ben pencere pervazında, dışarıda kanat çırpan güvercinlere bakardım.

Andy'nin -Barbourların ortadan böldüğü, aslında tek bir geniş oda olan- odası Park Bulvarı'na bakıyordu. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde feryat figan kornalar çalıyordu ve altın pırıltılar saçan ışıklar caddenin karşısındaki pencerelerin camlarına vuruyor, trafik azalmaya başlayınca onlar da gözden kayboluyordu. Gece ışıklarını kuşanırken (fosforlu sokak lambaları, asla kararmayan şehrin menekşe gece yarıları) ben bir o yana bir bu yana dönüyordum, ranzanın alçak tavanı öyle üstüme geliyordu ki bazen yatağın üstünde değil, altında yattığımı sanıp uykudan sıçrayarak uyanıyordum.

Birini benim, annemi özlediğim kadar özlemek nasıl mümkün olabiliyordu? Onu öyle çok özlüyordum ki ölmek istiyordum; suyun altında havaya hasret kalmak gibi sert, somut bir özlem. Uyanık halde öylece yatarken ona dair en güzel hatıraları anımsamaya çalışıyordum -onu unutmayayım diye zihnime kazımak için- ama doğum günleri ve mutlu günler yerine ölmeden birkaç gün önce tam kapıdan çıkacakken beni durdurup okul ceketimin üstünden bir iplik parçasını alışı gibi şeyleri

hatırlayıp duruyordum. Nedense ona dair en net hatıralarımdan biriydi: çatılmış kaşları, titiz bir hareketle bana doğru uzanışı, o anki her hareketi. Birkaç defa da -rüyayla uyku arasında huzursuzca sürüklenirken-kafamda konuşan sesiyle ansızın yatakta doğrulmuştum, bir zamanlar muhtemelen söylemiş olduğu ama tam olarak anımsayamadığım sözler, *bana bir elma atıversene* gibi, *bu düğme ileriye mi yoksa geriye doğru mu çalışıyordu* ve *bu koltuk berbat bir halde* gibi...

Sokaktan gelen ışıklar siyah şeritler halinde yere vuruyordu. Ümitsizce, yalnızca birkaç blok uzaktaki bomboş odamı düşündüm; üzerinde eskimiş, kırmızı bir yorgan olan kendi dar yatağım. Planetaryumdan alınma karanlıkta parlayan yıldızlar, James Whale'in *Frankenstein*'ının resimli bir kartpostalı. Kuşlar parka geri dönmüş, nergisler açmıştı, yılın bu zamanlarında, hava güzelleşince bazen sabahları iyice erkenden uyanır ve Batı Yakası'na giden otobüse binmek yerine birlikte parkın içinden yürürdük. Keşke geri dönebilseydim ve olup bitenleri değiştirebilseydim, bir şekilde bütün bunların olmasını engelleyebilseydim. Müzeye gitmek yerine neden gidip kahvaltı etmek için ısrar etmemiştim ki? Bay Beeman neden salı ya da perşembe günü çağırmamıştı ki bizi?

Annem öldükten sonraki ikinci ya da üçüncü gece -her halükârda Bayan Barbour beni başımdaki ağrıya baktırmak için doktora götürdükten sonraki bir günde- Barbourlar evlerinde iptal etmek için geç kaldıkları büyük bir parti veriyorlardı. Katlanmakta güçlük çektiğim fısıldaşmalar, koşuşturmalar vardı evde. "Bence," dedi Bayan Barbour, Andy'nin odasına geri geldiğinde, "sen ve Theo burada kalsanız daha iyi olabilir." Hafif ses tonuna rağmen belli ki bu, öneriden çok bir emirdi. "Epey sıkıcı bir şey olacak zaten, hoşunuza gideceğini de hiç sanmıyorum. Etta'ya size mutfaktan birkaç tabak getirmesini söyleyeceğim."

Andy'yle birlikte ranzasının alt katında yan yana oturmuş, kâğıt tabaklardan karides kokteyli ve enginar kanepeleri yiyorduk, daha doğrusu o yiyordu, bense dizlerimin üstündeki tabağıma hiç dokunmadan öyle oturuyordum. Andy bir DVD takmıştı; patlayan robotların, metal ve alev yağmurlarının olduğu bir aksiyon filmiydi. Oturma odasından tokuşturulan kadehlerin sesleri, mum ve parfüm kokuları, arada bir de kahkahayla çınlayan sesler geliyordu. Piyanistin ışıl ışıl, up-tempo "It's All Over Now, Baby Blue" aranjmanı bambaşka bir evrenden gelip havada süzülüyor gibiydi. Her şey yitip gitmişti, bense unutulmuştum: yanlış evde yanlış aileyle olmanın

yarattığı zihin karışıklığı beni tüketiyordu, bu yüzden günlerce uyumasına izin verilmeyen sorgudaki bir mahkûm gibi mahmur, sarhoş gibi sersemdim, dokunsan ağlayacaktım. Tekrar tekrar, *eve gitmem lazım* diye düşünüyordum ve sonra, milyonuncu kez, *Gidemem ki* diyordum.

IV

Dört ya da belki beş gün sonra Andy kitaplarını yerde yatan sırt çantasına doldurdu ve okula geri döndü. O gün ve sonraki gün boyunca odasında oturdum ve televizyonunda Turner Classic Movies kanalını açtım; annem de işten eve gelince hep bunu izlerdi. Graham Greene'den uyarlanma filmleri gösteriyorlardı: *Ministry of Fear*, *The Human Factor*, *The Fallen Idol*, *This Gun for Hire*. İkinci akşam, *The Third Man'*in başlamasını beklerken, (Frick'teki bir etkinliğe gitmek için kapıdan çıkmak üzere olan baştan aşağı Valentino'lara bürünmüş) Bayan Barbour, Andy'nin odasına uğradı ve ertesi gün okula geri döneceğimi bildirdi. "Yerinde *kim* olsa kendini neşesiz hisseder," dedi. "Toparlan. Bu senin için hiç iyi değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek başıma oturup film izlemek annemin ölümünden bu yana yaptığım birazcık da olsa normal gelen tek şeydi.

"Günlük rutine geri dönmenin vakti geldi de geçiyor bile. Yarın. Sana öyle gelmediğini biliyorum, Theo," dedi ben cevap vermeyince, "ama bir şeylerle meşgul olmak dünyada sana kendini iyi hissettirecek tek şey."

Kararlılıkla televizyona bakmaya devam ettim. Okula en son annemin öldüğü günden önceki gün gitmiştim ve oradan uzak durduğum müddetçe onun ölümü bir şekilde gayriresmî geliyordu. Ama oraya geri döndüğüm anda herkesin bildiği bir gerçek haline gelecekti. Daha da beteri ise herhangi bir normal rutine dönme fikri vefasızlıkmış, yanlışmış gibi geliyordu. Ne zaman hatırlasam bir kez daha şok ediyordu beni, taptaze bir tokat gibi iniyordu suratıma: annem gitmişti. Her yeni olay -hayatımın geri kalanı boyunca yaptığım her şey- bizi biraz daha ayırcaktı birbirimizden: artık bir parçası olmadığı günler gitgide büyüyen bir mesafe koyacaktı aramıza. Hayatımın geri kalanı boyunca her geçen gün biraz daha uzağımda kalacaktı.

"Theo."

İrkildim, kafamı kaldırıp Bayan Barbour'a baktım.

"Adım adım. Bunu atlatmanın başka yolu yok."

Ertesi gün televizyonda evde kalıp izlemeyi gerçekten çok istediğim İkinci Dünya Savaşı ajan maratonu vardı (*Cairo, The Hidden Enemy, Code Name: Emerald).* Bunun yerine Bay Barbour bizi uyandırmak için kafasını odadan içeri sokunca ("Haydi kalkın, hoplitler!") zorla yataktan kalktım ve Andy'yle birlikte otobüs durağına yürüdüm. Yağmurlu bir gündü ve Bayan Barbour'un beni giysilerimin üstüne Platt'ın utanç verici, eski bir tüylü kabanını giymeye zorlayacağı kadar da soğuktu. Andy'nin küçük kız kardeşi Kitsey pembe yağmurluğuyla önümüzde su birikintilerinin üzerinden atlayıp zıplayarak dans ediyor, bizi tanımıyormuş gibi davranıyordu.

Berbat bir gün olacağını biliyordum ve o parlak ışıklı koridora ilk adımı attığım ve o tanıdık okul kokusunu -limon kokulu dezenfektan ve giyilmiş çorap kokusu- duyduğum andan itibaren öyle de oldu. Koridorda el yazısıyla yazılmış ilanlar: tenis takımı ve yemek kursları için kayıt listesi, *Tuhaf Bir Çift* adlı oyun için seçmeler, Ellis Island'a okul gezisi ve Swing into Spring konseri için hâlâ bilet vardı; dünyanın sona erdiğine ve yine de bir şekilde bu saçma sapan etkinliklerin devam edebildiğine inanmak zordu.

Ne tuhaf, bu binada olduğum son gün o yaşıyordu. Bunu düşünmeden edemiyordum ve her defasında bu his yepyeni gibiydi: bu dolabı son açtığımda, bu lanet olası aptal *Biyolojiyi Kavrama* kitabına son dokunduğumda, Lindy Maisel'in o plastik çubukla dudak parlatıcısını sürüşünü son gördüğümde... Bütün bu anları onun ölü olmadığı bir dünyaya kadar takip edemediğime inanmak çok zordu.

"Üzgünüm." Tanıdığım insanlar böyle diyordu, hayatım boyunca daha önce benimle hiç konuşmamış insanlar da. Diğerleri -güle konuşa koridorda yürüyenler- ben yanlarından geçerken sus pus oluyor, bana doğru acıklı ya da meraklı bakışlar atıyordu. Başkalarıysa beni tamamen görmezden geliyordu, oyunbaz köpeklerin aralarındaki hasta ya da sakat olanı görmezden geldiği gibi: bana bakmayı reddederek, koridorlarda sanki ben orada yokmuşum gibi etrafımda itişip kakışarak, gülüp oynayarak...

Özellikle de Tom Cable sanki terk ettiği bir kızmışım gibi benden ısrarla kaçınıyordu. Öğle yemeğinde hiçbir yerde bulunamıyordu. İspanyolca dersinde (ders başladıktan çok sonra elini kolunu sallaya sallaya gelmiş, herkesin ne kadar üzgün olduklarını söylemek için hüzünlü bir tavırla sıramın etrafında toplandığı o tuhaf sahneyi kaçırmıştı) her zamanki gibi benim

yanıma değil, önlerde bir yere bacaklarını iki yana ayırarak yayılıp oturdu. Yağmur pencere camlarında tıkırdarken biz bir dizi tuhaf cümleyle Salvador Dali'yi bile gururlandıracak cümleleri tercüme ederek derdimizi anlatmaya çalışıyorduk: ıstakozlu ve plaj şemsiyeli, limon küfü rengi taksiye binip okula giden uzun kirpikli Marisol'lü cümleler.

Dersten sonra sınıftan çıkarken kitaplarını topladığı sırada yanına gidip selam vermeyi ihmal etmedim.

"Aa, selam, nasıl gidiyor?" dedi -mesafeliydi- kaşlarını ukala bir kavisle çatıp arkasına yaslanarak. "Olanları duydum."

"Ya, evet." Bu bizim rutinimizdi: başka herkes için fazla "havalı", hep o aynı sırrı paylaşır gibi.

"Kör talih. İnsanın canını acıtıyor."

"Sağ ol."

"Hey - hasta numarası yapsaydın ya. Sana demiştim! Annem de o boku duyunca patladı. Tepesinin tası attı! Şey, hımm," dedi, bunu izleyen o sersem anda, içine taş konmuş bir kar topu fırlatmış gibi yukarıya, aşağıya, etrafına *kim, ben mi?* der gibi bakıp omuz silkti. "Her neyse. Ee," dedi tam gaz devam ediyorum sesiyle. "Bu kostüm de neyin nesi?

"Ne?"

"Eh..." İronik bir tavırla geriye doğru bir adım atıp İskoç kumaşından tüylü kabanı süzdü. "Platt Barbour'a Benzeme Yarışması'nda *kesinlikle* birinci."

Ve kendime rağmen -bir şoktu bu, dehşet ve uyuşuklukla geçen günlerden sonra, patlayan Tourette sendromuna benzer bir kasılmaydı-güldüm.

"Harika benzetme, Cable," dedim, Platt'ın nefret dolu ağır ağır konuşmasını taklit ederek. İyi taklitçilerdik, ikimiz de ve sık sık bütün bir konuşmayı başka insanların sesleriyle yaptığımız olurdu: aptal haber spikerleri, mızmız kızlar, tatlı tatlı konuşarak insanları ikna edebileceklerini sanan budala öğretmenler. "Yarın senin gibi giyinip geleceğim."

Ama Tom kısasa kısas yapmadı ya da kaldığı yerden devam etmedi. Hevesi kaçmıştı. "Hımm, yapmasan daha iyi," dedi bir omzunu silkerek, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Görüşürüz."

"Peki, görüşürüz." Gıcık olmuştum, bu çocuğun derdi neydi? Gerçi birbirimize küfretmek ve birbirimizi aşağılamak yalnızca bizi eğlendiren süregiden kara mizah oyunun bir parçasıydı; İngilizce dersinden sonra gelip beni bulacağından ya da eve giderken bana yetişeceğinden, arkamdan koşup

cebir kitabını kafama patlatacağından emindim. Ama yapmadı. Ertesi sabah ilk dersten önce ona merhaba dediğimde dönüp bana bakmadı bile ve bana bir omuz atıp yanımdan çekip giderken yüzündeki o bomboş ifadeyle öylece kalakaldım. Lindy Maisel ve Mandy Quaife birbirlerine bakmak için dolaplarına döndüler, yarı şaşkın bir halde kıkırdadılar: *Aman Tanrım!* Yanımda duran laboratuvar dersi partnerim Sam Weingarten, kafasını sallıyordu. “Ne adi ama,” dedi yüksek sesle, öyle yüksek sesle söylemişti ki koridordaki herkes dönüp bakmıştı. “Sen gerçekten adi herifin tekisin, Cable, haberin var mı?”

Ancak benim umurumda değildi - ya da en azından üzülmemiştim ya da moralim bozulmamıştı. Daha çok, öfkeliydim. Tom’la olan arkadaşlığımız her zaman vahşi ve manikti, dengesiz, ateşli ve biraz da tehlikeli bir yanı vardı ve o aynı eski yüksek enerji hâlâ mevcut olsa da akıntının yönü değişmişti, gerilim aksi yöne doğru vızıldıyordu, yani artık onunla birlikte çalışma salonunda maskaralık etmek yerine kafasını pisuvara sokmak, kolunu yamultup yerinden çıkarmak, suratını kaldırıma vura vura kanatmak, ona yerden köpek boku ve çöp yedirmek istiyordum. Düşündükçe öfkem büyüyordu, bazen öylesine çılgına dönüyordum ki kendi kendime mırıldanarak tuvalette volta atıyordum. Eğer Cable beni Bay Beeman’a ispiyonlamasaydı (“Theo, artık o sigaraların senin olmadığını biliyorum”)... eğer Cable okuldan uzaklaştırma almama neden olmasaydı... eğer annem o gün izin almamış olsaydı... eğer tam da yanlış zamanda o müzede olmasaydık... yani, Bay Beeman bile bunun için özür diledi, sayılır. Çünkü tabii ki notlarımla ilgili bazı sorunlar (ve Bay Beeman’ın bilmediği daha bir sürü şey daha) vardı ama bu tahrik edici olay, idareye gitmeme neden olan o olay, bütün o okulun bahçesinde sigara içme meselesi - kimin suçuydu bu?

Cable’ın. Özür dilemesini falan beklediğim yoktu. Doğrusu bu konuda ona herhangi bir şey söyleyeceğim de yoktu, asla. Fakat - şimdi ben dışlanmış kişi miydim? İstenmeyen kişi miydim? Benimle hiç konuşmayacak mıydı? Cable’dan daha ufak tefektim ama o kadar da değil ve sınıfta ne zaman bir ukalalık etse kendini yapmaktan alıkoyamadığı gibi ya da yeni dostları Bili Wagner ve Thad Randolph’la koridorda yanımdan koşarak geçip gitse (bir zamanlar birlikte koşturup durduğumuz gibi, hep aşırı hızla, o tehlike ve çılgınlık dürtüsüyle) - düşündüğüm tek şey onu döve döve bokunu çıkarmayı ne kadar istediğimdi, korkudan gözlerinde yaşlarla sınıftan benden uzakta bir yere sinerken kızların güldüğünü görmekti: *Oy oy oy, Tom! Ühü*

ühü ühü! Ağlıyor musun yoksa? (Onu benimle kavga etmeye kışkırtmak için tuvaletin kapısını bilerek suratına çarpıp kazara burnuna bir tane patlattım ve onu içecek otomatına doğru ittim ve o iğrenç peynirli patates kızartmalarını yere düşürdü ama o -yapmasını istediğim gibi- üstüme çullanmak yerine suratında pis bir gülümsemeyle tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Herkes benden kaçmıyordu elbette. Bir sürü insan dolabıma notlar ve hediyeler bırakıyordu (bizim dönemin en popüler kızları Isabella Cushing ve Martina Lichtblau bile) ve eski düşmanım beşinci sınıftan Win Temple yanıma gelip sıkı sıkı sarılarak beni şaşkına uğrattı. Ama çoğu insan bana temkinli, yarı korku dolu bir kibarlıkla yaklaşıyordu. Ağlayarak etrafta dolaşmıyordum, hatta canım sıkkınmış gibi bile davranmıyordum zaten ama yine de öğle yemeğinde yanlarına oturduğumda sohbetlerini yarıda kesiyorlardı.

Öte yandan yetişkinler rahatsız edici ölçüde ilgi gösteriyordu. Günlük tutmam, arkadaşlarımla konuşmam, bir "hatıra kolajı" yapmam salık verildi (bana kalırsa uçuk bir tavsiyeydi, ben ne kadar doğal davranırsam davranayım diğer çocuklar benim etrafımda tedirgin oluyordu ve duygularımı insanlarla paylaşarak veya sanat odasında terapötik el işleri yaparak ilgiyi üstüme çekmek, yapmak isteyeceğim son şeydi). Dersten sonra biraz kalmamı isteyen ya da konuşmak için beni kenara çeken kaygılı öğretmenlerle (yere bakarak, anlamsızca kafamı sallayarak) boş sınıflarda ve ofislerde haddinden fazla zaman geçiriyor gibiydim. İngilizce öğretmenim Bay Neuspeil, masasının kenarında oturmuş, bana kendi annesinin beceriksiz bir cerrahın ellerinde korkunç biçimde ölüşünü anlattıktan sonra birkaç kez sırtıma hafifçe vurdu ve bana yazmam için boş bir defter verdi; okulun rehber öğretmeni Bayan Swanson bana birkaç nefes egzersizi gösterdi ve dışarı çıkıp bir ağaca buz küpleri fırlatmanın içimdeki üzüntüyü atmama yardımcı olabileceğini öne sürdü, (matematik derslerine giren ve diğer öğretmenlerin çoğundan daha az neşeli bir adam olan) Bay Borowsky bile koridorda beni bir kenara çekti ve -yüzü benimkinden beş santim uzakta usulca konuşarak- erkek kardeşi bir araba kazasında öldükten sonra kendini ne kadar suçlu hissettiğini anlattı. (Suçluluk konusu sık sık açılıyordu bütün bu konuşmalarda. Öğretmenlerim de benim düşündüğüm gibi annemin ölümünden benim suçlu olduğuma mı inanıyorlardı? Öyle görünüyordu.) Bay Borowsky erkek kardeşinin o gece partiden eve dönerken sarhoş sarhoş araba kullanmasına izin verdiği için kendini öyle suçlu hissetmiş ki bir ara hayatına

son vermeyi bile düşünmüş. Belki intiharı ben de düşünürdüm. Ama intihar çözüm değildi.

Bütün bu rehberliği kibarca, donuk bir gülümseme ve bariz bir gerçek dişilik hissiyle kabul ettim. Çoğu yetişkin bu uyuşukluğu olumlu bir işaret olarak yorumluyor gibiydi; bilhassa olgunluğuma iltifat eden ve bununla "son derece güzel başa çıkıyor" gibi göründüğümü dile getiren (gösterdiği ilgiye rağmen mantıksızca annemin ölümüne sebep olduğunu düşünerek nefret beslediğim, aptal bir tüvit kasket giyen fazla kırpılmış İngiliz) Bay Beeman böyle düşünüyordu. Belki de son derece güzel başa *çıkıyordum*, bilmiyorum. İnleye inleye ağlamıyordum, camlara yumruğumu geçirmiyordum ya da benim gibi hisseden insanların yapabileceklerini düşündüğüm şeylerin hiçbirini yapmıyordum, orası kesindi. Ama bazen, ansızın, keder beni nefes nefese bırakan dalgalar halinde üzerime çullanıyordu ve o dalgalar geri çekildiğinde, kendimi acı bir enkaza bakarken yakalıyordum, bu enkaz öyle berrak, öyle üzgün ve boş ışıldıyordu ki dünyanın ölümden başka herhangi bir şey olduğunu anımsayamıyordum bile.

V

Dürüst olmak gerekirse Büyükbaba Decker ve karısı kafamdaki son şeydi, ki bu gayet normaldi, Sosyal Hizmetler de onlara sağlayabildiğim yetersiz bilgiyle onları bulamıyordu çünkü. Bir gün Bayan Barbour, Andy'nin odasının kapısını çaldı ve "Theo, seninle bir saniye konuşabilir miyiz, lütfen?" dedi.

Hali tavrı kötü haber vereceğini açıkça gösteriyordu, gerçi benim durumumda işlerin daha kötü bir hale gelebileceğini hayal etmek bile zordu. Oturma odasında -çiçekçiden taze alınma bir metrelik bir keçi söğüdü ve çiçeklenmiş elma dalları aranjmanının yanına- oturup bacak bacak üstüne attı ve "Sosyal Hizmetler'den aradılar. Büyükbaban ve büyükannene ulaşmışlar. Ne yazık ki büyükannenin durumu pek iyi değilmiş," dedi.

Bir an için kafam karışmıştı. "Dorothy mi?"

"Sen ona böyle sesleniyorsan, evet."

"Ha. O aslında benim büyükannem değil."

“Anlıyorum,” dedi Bayan Barbour, aslında anlamıyormuş, anlamak da istemiyormuş gibi. “Her neyse. Görünen o ki kadın hastaymış, bir sırt rahatsızlığı sanıyorum ve büyükbaban da ona bakıyormuş. Yani anlayacağın, eminim çok üzgünler ama dediklerine bakılırsa şu anda oraya gitmen pek mümkün değil. Gidip onların evinde kalman da tabii,” diye ekledi ben bir şey demeyince. “Evlerinin yakınlarındaki bir Holiday Inn’de kalman için gereken parayı vermeyi teklif ettiler şimdilik ama bu da biraz uygunsuz görünüyor, öyle değil mi?”

Kulaklarım fena halde çınlıyordu. Orada onun seviyesinin, buz grisi bakışlarının altında otururken nedense kendimden çok utanıyordum. Büyükbaba Decker ve Dorothy’nin yanına gitme düşüncesinden bile öyle ödüm kopuyordu ki onları kafamdan tamamen çıkarıp atmıştım ama onların beni istemediğini öğrenmek bambaşka bir şeydi.

Bir şefkat gölgesi yüzünü yalayıp geçti. “Kendini kötü hissetmemelisin,” dedi. “Ve ne olursa olsun endişelenmemelisin. Önümüzdeki birkaç hafta bizimle kalman kararlaştırıldı, hiç olmazsa bu okul yılını tamamlayacaksın. Herkes en iyisinin bu olduğunu düşünüyor. Bu arada,” dedi bana doğru eğilerek, “ne güzel bir yüzükmüş o. Aile yadigârı falan mı?”

“Şey, evet,” dedim. Açıklamakta zorlanacağım sebeplerle o yaşlı adamın yüzüğünü nereye gitsem yanımda götürmeye başlamıştım. Çoğu zaman yüzük cebimdeyken elimi sokup oyuncak gibi oynuyordum onunla ama ara sıra fazla büyük gelse de orta parmağıma geçirip takıyordum.

“İlginç. Annenin ailesinden mi yoksa babanınkinden mi?”

“Anneminkinden,” dedim biraz duraksadıktan sonra, konuşmanın gidişatı pek hoşuma gitmemişti.

“Bir bakabilir miyim?”

Yüzüğü çıkarıp avcunun içine bıraktım. Elini kaldırıp lambanın ışığına doğru götürdü. “Güzel,” dedi, “akik. Ve bu oyma taş. Greko-Romen mi? Yoksa aile arması mı?”

“Şey, arma. Galiba.”

O pençeli, mitolojik yaratığı inceledi. “Grifona benziyor. Ya da belki kanatlı bir aslana.” Işığın altında iki yanını çevirip baktı. “Ya içindeki bu oyma yazı?”

Yüzümün aldığı şaşkın ifadeyle kaşlarını çattı. “Bana hiç fark etmediğini söyleme sakın. Bekle.” Yerinden kalkıp bir dolu çekmecesi ve gözü olan karmakarışık masasına gitti ve elinde bir büyüteçle geri döndü. “Bu benim

okuma gözlüklerimden daha iyi," dedi büyüteçle bakarak. "Yine de bu incecik el yazısını görmek zor." Büyüteci önce yaklaştırdı, sonra uzaklaştırdı. "Blackwell. Bu sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Ha..." Çağrıştırmıştı doğrusu, sözcüklerden öte bir şey hem de ama bu düşünce daha ete kemiğe bürünmeden uçup gidiverdi.

"Yunanca harfler de görüyorum. Çok ilginç." Yüzüğü elime geri bıraktı. "Eski bir yüzük," dedi. "Taştaki patinaya bakarak anlayabilirsin ve ne kadar yıprandığına, burayı görüyor musun? Amerikalılar bu klasik oyma taşları Avrupa'dan getirirlerdi ta Henry James'in zamanlarında ve sonra bunları yüzük yaptırırlardı. Büyük Tur Hatıraları."

"Onlar beni istemiyorsa ben nereye gideceğim?"

Bayan Barbour bir an için afallamış göründü. Anında kendini toparladı ve "Yerinde olsam şimdi bunun için endişelenmezdim. Muhtemelen burada biraz daha kalman ve okul yılını tamamlaman en iyisi olacak, sence de öyle değil mi? Şimdi..." dedi kafasını sallayarak, "sen o yüzüğe dikkat et ve onu kaybetmemeye çalış. Sana ne kadar bol geldiğini görüyorum. Onu öyle takıp gezmek yerine güvenli bir yere kaldırmak isteyebilirsin."

VI

Ama onu taktım. Ya da -daha doğrusu- güvenli bir yere koyma tavsiyesini göz ardı ettim ve cebimde taşımaya devam ettim. Avcuma alıp tarttığımda epey ağırdı, parmaklarımı üstüne kapayınca altın kısmı elimin sıcaklığıyla ısınıyordu ama taş soğuk kalıyordu. Ağırlığı, antika değeri, sahip olduğu sadelik ve parlaklık karışımı tuhaf biçimde avutucuydu; dikkatimi yeterince yoğun bir biçimde verirsem beni içinde bulunduğum o savrulma haline demirleme ve etrafımdaki dünyayı benden uzak tutma gibi tuhaf bir gücü vardı ama tüm bunlara rağmen onun nereden geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

Geleceğim hakkında düşünmek istediğim de yoktu - Maryland kırsalında, Büyükbaba Decker'ın soğuk merhametinin kucağında yeni bir hayat kurmaya can atmıyor olsam da bana ne olacağı hakkında ciddi ciddi kaygılanmaya başlamıştım artık. Sanki Büyükbaba Decker ve Dorothy bana arka

bahçelerindeki barakaya taşınmamı teklif etmiş gibi herkes şu Holiday Inn fikriyle büyük şoka uğramış gibi görünüyordu ama bana göre çok da fena bir fikir değildi. Hep bir otelde yaşamak istemiştim, Holiday Inn hayal ettiğim türde bir otel olmasa da kesinlikle idare ederdim: oda servisi hamburgerleri, ücretli televizyon yayını, yazları havuz, ne kadar kötü olabilirdi ki?

Herkes (sosyal hizmet görevlileri, deli doktoru Dave, Bayan Barbour) bana tekrar tekrar Maryland varoşundaki Holiday Inn'de tek başıma yaşamamın imkânsız olduğunu, ne olursa olsun, bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyleyip duruyordu - bu sözüm ona avutucu sözlerin aslında kaygılarımı yüz kat daha artırdığının farkında bile değillerdi. "Aklından çıkarmaman gereken," dedi Dave, şehir tarafından bana atanan psikiyatr, "ne olursa olsun sana göz kulak olunacağı." Kilisenin birinin bodrum katındaki şiir okuma saatinden henüz gelmiş gibi görünen koyu renk giysili ve son moda gözlüklü, otuzlu yaşlarında bir adamdı. "Çünkü seni gözeten, senin için en iyisini isteyen bir ton insan var."

Yabancıların benim için en iyisinin ne olduğundan bahsedip durmalarından kuşku duymaya başlamıştım çünkü sosyal hizmet görevlilerinin koruyucu aile meselesini açmadan önce söyledikleri de tam olarak buydu. "Ama büyükbabamların yanıldığını pek sanmıyorum," dedim.

"Ne konuda yanıldıklarını?"

"Şu Holiday Inn konusunda. Gidip kalmam için çok da fena bir yer sayılmaz."

"Büyükbabanların evinde kalmanın çok da iyi olmayacağını mı söylüyorsun?" dedi Dave hiç beklemeden.

"Hayır!" dedim. Ondan bu yüzden nefret ediyordum - lafı hep böyle ağzıma tıkamasından.

"Peki o zaman. Belki bunu başka bir şekilde ifade edebiliriz." Ellerini üst üste koydu ve düşündü. "Neden gidip büyükbabanlarla kalmak yerine otelde kalmayı yeğliyorsun?"

"Ben böyle bir şey demedim."

Kafasını yana yatırdı. "Hayır tabii ama sanki mümkün bir seçenekmiş gibi, şu Holiday Inn meselesini açıp durmana bakılırsa bana yapmayı tercih ettiğinin bu olduğunu söylüyormuşsun gibi geliyor."

"Koruyucu ailenin yanına gitmekten daha iyidir."

"Evet..." öne doğru eğildi, "ama lütfen şunu dinle. Sen daha on üç yaşındasın. Ve esas vasini daha yeni kaybettin. Şu anda yalnız yaşamak senin

için bir seçenek değil. Demek istediğim, büyükbabanla büyükannenin sağlık sorunlarıyla mücadele ediyor olmaları çok kötü ama inan bana, büyükannen ayağa kalkar kalkmaz çok daha iyi bir çözüm bulacağımızdan eminim."

Hiçbir şey demedim. Belli ki Büyükbaba Decker ve Dorothy'yle hiç tanışmamıştı. Ben de onlarla çok vakit geçirmemiş olsam da asıl hatırladığım şey aramızda herhangi bir kan bağı duygusunun olmaması, bir alışveriş merkezinde yanlarından geçip giden herhangi bir çocukmuşum gibi donuk gözlerle boş boş bakmalarıydı. Gidip onlarla birlikte yaşama ihtimali benim için kelimenin tam anlamıyla hayal bile edilemezdi ve onların evine son gidişime dair hatırlayabildiğim kadar çok şey hatırlamak için kafa patlatıyordum - gerçi çok şey hatırlayabildiğim de söylenemezdi çünkü daha yedi ya da sekiz yaşındaydım. Çerçevelenip duvarlara asılmış, elde nakışlanmış sözler, tezgâhın üstünde Dorothy'nin yiyeceklerin suyunu çıkarmak için kullandığı plastik bir mekanizma vardı. Bir ara -Büyükbaba Decker o yapış yapış küçük ellerimi tren setinden uzak tutmam için bana bağırdıktan sonra- babam bir sigara içmek için dışarı çıkmıştı (mevsimlerden kıştı) ve eve geri girmemişti. "Aman Tanrım," demişti annem kendimizi arabaya atar atmaz (babamın ailesini tanımam gerektiği onun fikriydi) ve o günden sonra oraya bir daha hiç gitmedik.

Holiday Inn teklifinden birkaç gün sonra Barbourlara bana gönderilmiş bir kart geldi. (Laf aramızda: Bob ve Dorothy'nin -kartı böyle imzalamışlardı- telefonu kaldırıp beni aramaları gerekmez miydi? Ya da arabalarına atlayıp şehre gelmeleri ve beni kendi gözleriyle görmeleri? Ama ikisini de yapmadılar - acıklı feryatlarla koşa koşa yanıma gelmelerini beklediğimden değil ama yine de hiç onların tarzı olmayan, ufacık bir sevgi göstergesiyle beni şaşırtsalar hoş olmaz mıydı?)

Aslına bakılırsa kart Dorothy'dendi (besbelli Dorothy'nin el yazısıyla yazılmış "Bob" kısmı sanki sonradan aklına gelmiş gibi kendi adının yanına sıkıştırılıvermişti). Zarf ise garip ama buharla açılıp sonra yeniden kapatılmış gibi görünüyordu -Bayan Barbour mu? Sosyal Hizmetler mi?- ancak kartın kendisi kesinlikle Dorothy'nin yılda bir kez Noel kartlarımızda ortaya çıkan -babamın bir defasında dediği gibi- La Goulue'nün günlük balık spesiyalleri listesinin yazıldığı yazı tahtasında olmalıymış gibi görünen inişli çıkışlı sıkışık Avrupalı el yazısıyla yazılmıştı. Kartın ön yüzünde solgun bir lale vardı ve -hemen altında- bir slogan yazılmıştı: SON DİYE BİR ŞEY YOK.

Dorothy, onu azıcık da olsa hatırladığım kadarıyla boş laf edecek biri

değildi ve bu kart da istisna değildi. Müthiş candan bir girişten sonra -trajik kaybım için üzgündü, bu kederli zamanda hep aklındaydım- bir yandan bana Maryland, Woodbriar'a otobüs biletimi göndermeyi teklif ederken öte yandan onun ve Büyükbaba Decker'ın bakımım için gereken "talepleri karşılamalarını" güçleştiren muğlak sağlık sorunlarını ima ediyordu.

"Talepler mi?" dedi Andy. "Sanki onlardan 10 milyonluk banknot istiyormuşsun gibi yazmış."

Sessizdim. Tuhaf şekilde, canımı sıkan şey kartın ön yüzündeki resimdi. Kırtasiyedeki kart yığınlarının arasında görebileceğiniz türden, gayet normaldi ama yine de solmuş bir çiçek fotoğrafı -ne kadar sanatsal olursa olsun- annesi yeni ölmüş birine gönderilecek bir şeymiş gibi gelmiyordu bana.

"Hasta olduğunu sanıyordum. Kartı yazan neden o?"

"Nereden bileyim." Ben de aynı şeyi merak etmiştim; özbeöz büyükbabamın herhangi bir mesajı olmaması ya da kendi adını bile imzalamamış olması cidden tuhaf görünüyordu.

"Belki de," dedi Andy hüzünlü bir tavırla, "büyükbabanda Alzheimer vardır ve kadın onu kendi evinde esir tutuyordur. Parasını almak için. Genç eşi olanların başına sık sık gelir böyle şeyler, bilirsin."

"O kadar çok parası olduğunu sanmıyorum."

"Yoktur herhalde," dedi Andy gösterişli bir şekilde boğazını temizleyerek. "Ama güce susamışlığı kimse reddedemez. 'Doğanın dişi ve pençesi kanlıdır.' Muhtemelen mirasın sana kalmasını istemiyor."

"Ahbap," dedi Andy'nin babası kafasını bir anda *Financial Times'tan* kaldırarak, "bunun pek verimli bir sohbet konusu olduğunu sanmıyorum."

"Şey, doğrusunu isterseniz Theo'nun neden bizimle kalmaya devam edemeyeceğini anlamıyorum," dedi Andy bizzat benim de düşüncelerimi dile getirerek. "Onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum ve odamda yeterince yer var."

"Hepimiz onun bizimle kalmasını isteriz kesinlikle," dedi Bay Barbour, hoşuma gidecek kadar yoğun ve inandırıcı olmayan bir içtenlikle. "Ama ailesi ne düşünür? Duyduğuma göre çocuk kaçırmak hâlâ bir suç."

"Ee, baba, yani, bu durum pek öyle değil sanki," dedi Andy o kulak tırmalayıcı, uzaklardan gelen sesiyle.

Bay Barbour elinde sodasıyla birdenbire ayağa fırladı. Aldığı ilaçlar yüzünden içki içmesi yasaktı. "Theo, neredeyse unutuyordum. Yelken

yapmayı biliyor musun?”

Ne sorduğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti. “Hayır.”

“Ah, çok yazık. Andy geçen yıl Maine’deki yelkencilik kampında hayatının *en* müthiş zamanını geçirmişti, öyle değil mi?”

Andy sesini çıkarmadı. Bunun hayatının en korkunç iki haftası olduğunu bana defalarca söylemişti.

“Denizci işaret bayraklarını okumayı biliyor musun?” diye sordu Bay Barbour.

“Efendim?” dedim.

“Çalışma odamda sana göstermekten mutluluk duyacağım harika bir tablo var. Öyle suratını ekşitme, Andy. Bu bir erkeğin bilmesi gereken oldukça işe yarar bir beceri.”

“Tabii öyle, eğer yanından geçen bir römorkörü selamlamak istiyorsa eğer.”

“Bu çokbilmiş görüşlerden gerçekten çok sıkıldım,” dedi Bay Barbour ama öfkelenmişten çok şaşırmışa benziyordu. “Hem,” dedi bana dönerek, “bu işaret bayraklarının geçit törenlerinde, filmlerde ve ne bileyim işte sahnede falan ne kadar sık karşına çıktığını görsen şaşar kalırsın.”

Andy dudak büktü. *“Sahne,”* dedi alay ederek.

Bay Barbour dönüp ona baktı. “Evet, *sahne.* Bu sözü gülünç mü buldun?”

“Cafcaflı demek daha doğru olur.”

“Eh, korkarım bu sözün nesini bu kadar cafcaflı bulduğunu anlayamıyorum. Bu kesinlikle büyük büyükannenin kullanacağı türden bir sözcük.” (Bay Barbour’un büyükbabası ufak çapta bir film aktrisi olan Olga Osgood’la evlendiği için sosyeteden dışlanmış.)

“Ben de tam bunu diyordum.”

“Peki sen ne dememi isterdin?”

“Aslına bakarsan, babacığım, asıl bilmek istediğim şey en son ne zaman *herhangi bir* tiyatro eserinde bu işaret bayraklarının sahnede yer aldığını gördüğün.”

“South Pacific,” dedi Bay Barbour hemen.

“*South Pacific*’ten başka?”

“Ben diyeceğimi dedim.”

“Ben annemle senin *South Pacific*’i izlediğinizden bile şüpheliyim.”

“Tanrı aşkına, Andy.”

“Hem izlediyseniz bile tek bir örnek iddianı yeterince kanıtlamıyor.”

“Bu saçma sapan konuşmayı sürdürmeyi reddediyorum. Haydi gel, Theo.”

VII

Bu noktadan sonra iyi bir misafir olmak için özellikle gayret göstermeye başladım: sabahları yatağımı yaptım, her zaman teşekkürler ve lütfen dedim ve her şeyi annemin yapmamı isteyeceğini bildiğim gibi yaptım. Ne yazık ki Barbourların evi küçük kardeşlere bebek bakıcılığı yaparak ya da bulaşıklara yardım ederek minnettarlığınızı gösterebileceğiniz türden bir ev değildi. Bitkilere bakmaya gelen kadından -ne can sıkıcı işti çünkü evleri o kadar az ışık alıyordu ki bitkilerin çoğu ölüyordu-Bayan Barbour’un asıl işi dolapları ya da porselen takımlarını yeniden düzenlemekmiş gibi görünen asistanına kadar onlar için çalışan aşağı yukarı sekiz kişi vardı. (Bayan Barbour’a çamaşır makinesinin nerede olduğunu sorduğumda bana sanki sabun yapmak için küllü su ve iç yağı istemişim gibi bakmıştı.)

Benden bir şeyler yapmam beklenmese de onların bu cilalı ve karmaşık ev düzenine ayak uydurma çabası bile müthiş zordu. Arka planda gözden kaybolmak -Çin işi biblolardaki mercan kayalıklara kaçan bir balık gibi görünmez olmak- için neler vermezdim ki ama tam aksine günde yüz defa istenmedik şekilde dikkatleri üzerime çekiyor gibiydim: ister el bezi olsun ister yara bandı ya da kalemtıraş, en ufak şeyleri bile rica etmek zorunda kalarak, anahtarım olmadığı için ne zaman eve girip çıksam kapıyı çalmak zorunda kalarak - hatta tüm iyi niyetimle sabahları kendi yatağımı kendim yapmaya çalışarak (bunu yapmayı Irenka ya da Esperenza’ya bırakmak en iyisiydi, böyle demişti Bayan Barbour çünkü onlar bunu yapmaya alışkındı ve köşeleri daha düzgün yapıyorlardı). Kapıyı çekip açarken antik bir portmantonun üstündeki süsü kırdım, iki kez kazara hırsız alarmını çalıştırmayı başardım ve hatta bir gece tuvaleti ararken yanlışlıkla Bay ve Bayan Barbour’un odasına daldım.

Neyse ki Andy’nin ebeveynleri evde o kadar az zaman geçiriyorlardı ki varlığım onlar için pek rahatsızlık yaratıyormuş gibi görünmüyordu. Bayan Barbour eğer birilerini ağırlamıyorsa sabah on birden sonra evde olmazdı -

akşam yemeğinden birkaç saat önce misket limonlu bir cin ve kendi deyimiyle “ufak bir küvet sefası” için eve uğrardı ve sonra biz yatağa girene kadar bir daha evde olmazdı. Bay Barbour’u ise hafta sonları ve işten sonra Bayan Barbour’u akşam dışarı çıkmak için hazırlanırken peçeteye sarılmış bir bardak sodayla oturmuş beklediği zamanlar haricinde çok daha az görürdüm.

Karşılaştığım açık ara en büyük sorun Andy’nin kardeşleriydi. Platt, neyse ki Groton’daki küçük çocuklara terör estirmekle meşguldü ama yine de Kitsey ve daha yedi yaşındaki en küçük erkek kardeş Toddy anne ve babalarından gördükleri ufacık ilgiyi de gasp ettiğim için orada olmama besbelli içerliyorlardı. Kitsey üstüne düşeni bir sürü öfke nöbeti ve somurtma, göz devirme ve düşmanca kıkırdama şeklinde yerine getiriyordu, bir de arkadaşlarına ve hizmetçilere ve onu dinleyecek herkese onun odasına girdiğim ve masasının üstündeki raftaki kumbara koleksiyonunu kurcaladığımdan şikâyet ettiği -asla tam olarak çözülmeyen— (benim açımdan) şaşırtıcı bir iftirada bulunmuştu. Toddy’ye gelince o, haftalar geçtikçe ve ben orada kalmayı sürdürdükçe daha da rahatsız bir hale geliyordu; kahvaltıda utanmaksızın alık alık suratıma bakıyor ve sık sık annesinin masanın altından ona bir çimdik atacağı sorular soruyordu. Ben nerede yaşıyordum? Ne kadar daha onların yanında kalacaktım? Babam var mıydı? Varsa neredeydi o zaman?

“Güzel soru,” dedim, okulda popüler olan ve -dokuz yaşında- o beyaz tenli, sarı saçlı haliyle Andy ne kadar yavansa o kadar güzel bir kız olan Kitsey’e dehşet dolu bir kahkaha attırarak.

VIII

Nakliyeciler bir ara annemin eşyalarını toplayıp bir depoya kaldırmak için geleceklerdi. Onlar gelmeden önce eve gitmem ve istediğim ya da ihtiyacım olan ne varsa almam gerekiyordu. Belli belirsiz olsa da kafamda yer edecek şekilde o tablonun farkındaydım; asıl değerine kıyasla tamamen orantısız, sanki yarım bıraktığım bir okul projesiymiş gibi görünen o resmin... Bir ara onu müzeye geri götürmem gerekecekti ama bunu büyük bir yaygara koparmadan nasıl yapacağımı daha çözememiştim.

Şimdiden bir iade fırsatını kaçırmıştım bile - Bayan Barbour beni bulmak için bir anda çıkıp gelen müfettişleri evden defettiğinde. Yani ufaklıklara bakan Galli kız Kellyn'in anlattıklarından yola çıkarak bunların müfettiş hatta belki polis olduğunu çıkarmıştım. Toddy'yi kreşten eve getirirken birkaç yabancı gelip ona beni sormuş. "Takım elbiseliler, bilirsin?" dedi tek kaşını havaya kaldırarak. Ağır, hızlı hızlı konuşan bir kızdı, yanakları öyle kızarırdı ki şöminenin yanından hiç ayrılmıyormuş gibi görünürdü. "Gözlerinde o bakış vardı."

O *bakış* sözüyle ne kastettiğini sormaya korkmuştum ve bakalım Bayan Barbour bu konuda ne diyecek diye, dikkatle içeriye girdiğimde onun meşgul olduğunu gördüm. "Üzgünüm," dedi daha bana dönüp bakmadan, "ama bunu sonra konuşabilir miyiz?" Yarım saat içinde konukları gelecekti ve bu konuklar arasında ünlü bir mimar ve New York City Balesi'nin meşhur dansçılarından biri de vardı; kolyesinin gevşek klipsine bakıp somurtuyordu ve klima düzgün çalışmadığı için kızgındı.

"Başım dertte mi?" Daha ne dediğimin farkına varamadan ağzımdan kaçıvermişti.

Bayan Barbour durdu. "Theo, saçmalama," dedi. "Oldukça hoş, çok düşünceli insanlardı ama onları ağırlayamam şu anda. Bir telefon bile etmeden çıkıp gelmişler. Her neyse, onlara bunun uygun bir zaman olmadığını söyledim ki onlar da kendi gözleriyle gördüler zaten." Eliyle koşuşturup duran ikram servisi ekibini, bir merdivenin tepesine çıkmış elindeki fenerle havalandırma boşluğunu inceleyen inşaat mühendisini gösterdi. "Haydi git sen de. Andy nerede?"

"Bir saat içinde evde olur. Astronomi sınıfıyla planetaryuma gitti."

"Peki, mutfakta yiyecek bir şeyler var. Şu minyatür tartlardan ayırabileceğim kadar yok ama parmak sandviçlerin hepsini alabilirsin. Pasta kesildikten sonra istersen ondan da biraz alabilirsin."

Tavrı öylesine kaygısızdı ki üç gün sonra okulda, geometri dersinde nezaketle açık kapıyı tıklatarak gelen vasat giyimli, biri genç, biri daha yaşlı ziyaretçileri görene kadar aklımdan tamamen çıkmışlardı. Yaşlı olan içtenlikle sınıfın içine göz gezdirirken daha genç olan, İtalyanlara benzeyeni, "Theodore Decker'la görüşecektik," dedi Bay Borowsky'ye.

"Biz sadece seninle konuşmak istemiştik, senin için de uygun mu?" dedi yaşlı olan, öldüğü gün annemle birlikte Bay Beeman ile görüşmeye gideceğimiz o ürkütücü konferans odasına doğru yürürken. "Korkma." Gri

keçi sakallı, koyu renk tenli siyahi bir adamdı, aynı anda hem sert hem de tatlı görünüyordu, bir televizyon dizisindeki havalı bir polismiş gibi. “O günle ilgili bir dolu parçayı bir araya getirmeye çalışıyoruz ve senin bize yardım edebileceğini umuyoruz.”

Başta ürkmüştüm ama o *korkma* deyince ona inandım, ta ki konferans odasının kapısını itip açana kadar. İçeride yeleği ve cep saatinin zinciriyle her zamanki gibi fazla süslü görünen tüvit şapkalı can düşmanım Bay Beeman, sosyal hizmet görevlim Enrique, rehber öğretmen Bayan Swanson (bana bir ağaca buz küpleri fırlatırsam kendimi daha iyi hissedebileceğimi söyleyen kadın), alışıldık siyah Levi’s kotu ve boğazlı kazağıyla psikiyatr Dave oturuyordu ve bütün bu insanların arasında, oradaki herkesin bir ayda kazandığı paranın tamamından daha pahalıymış gibi görünen inci beyazı tayyörü ve topuklularıyla Bayan Barbour.

Paniğim yüzümden apaçık okunmuş olmalıydı. O zamanlar pek farkında olmadığım şeyi biraz olsun biliyor olsaydım -reşit biri olmadığım için resmî bir görüşmede ebeveynlerimden birinin ya da vasimin de bulunması gerektiği- bu kadar çok paniğe kapılmayabilirdim belki, az çok benim müdafim yerine geçebilecek herkesin oraya çağrılmış olması da tam da bu yüzdendi. Ama bütün o yüzleri ve masanın tam ortasındaki ses kayıt cihazını gördüğümde tek anladığım, resmî tarafların kaderimi tayin etmek ve uygun gördükleri şekilde beni başlarından atmak için toplandıklarıydı.

Kazık yutmuş gibi dimdik oturdum ve ısınma sorularına (Hobilerim var mıydı? Herhangi bir spor yapıyor muydum?) katlandım ve nihayet herkes bu ön muhabbetin beni pek de gevşetmediğini anladı.

Derslerin bittiğini bildiren zil çaldı. Dolapların tak tuk sesleri, koridordan gelen mırıl mırıl sesler. “Sen *öldün,* Thalheim!” diye bağırdı çocuğun biri neşeyle.

İtalyan adam -Ray, adı buymuş- bir sandalye çekip önüme oturdu, diz dize. Gençti ama iriydi, iyi huylu bir limuzin şoförü havası vardı ve sarkık gözlerinde sanki içip gelmiş gibi nemli, ıslak, uykulu bir bakış fark ediliyordu.

“Biz yalnızca neler hatırladığını bilmek istiyoruz,” dedi. “Hafızanı kurcalamak, o sabaha dair genel resmi ortaya çıkarmak, anlıyor musun? Çünkü belki de en ufak şeyleri bile anımsayarak işimize yarayacak bir şeyler hatırlayabilirsin.”

O kadar yakınımda oturuyordu ki deodorantının kokusunu alabiliyordum.

“Ne gibi?”

“O sabah kahvaltıda neler yediğin gibi mesela. Başlamak için iyi bir nokta, ha?”

“Hımm...” Bileğindeki altın künyeye baktım. Soracaklarını sandığım şey bu değildi. Doğrusu, o sabah kahvaltı yapmamıştık çünkü okulda başım dertteydi ve annem bana kızgındı ama bütün bunları anlatmaya utanıyordum.

“Hatırlamıyor musun?”

“Omlet,” deyiverdim çaresizce.

“Ya, öyle mi?” Ray yüzünde kurnaz bir ifadeyle bana bakıyordu. “Annen mi yapmıştı?”

“Evet.”

“İçine ne koydu? Yaban mersini, çikolata parçaları?”

Kafamı salladım.

“İkisi birden?”

Herkesin bana baktığını hissedebiliyordum. Sonra Bay Beeman -Toplumda Ahlak sınıfının karşısındaymışçasına mağrur edayla- “Bir yanıt uyduruvermene gerek yok, eğer hatırlamıyorsan,” dedi.

Siyahi adam -elinde bir not defteriyle köşede duruyordu- Bay Beeman’a ikaz eden sert bir bakış attı.

“Belli ki hafızada biraz sıkıntı var,” diyerek araya girdi Bayan Swanson alçak sesle, bir zincirle boynundan sarkan gözlükleriyle oynuyordu. Dökümlü beyaz gömlekler giyen ve upuzun, kır saçlarını arkadan ören bir büyükanneydi kendisi. Rehberlik almaları için odasına gönderilen çocuklar ona “Swami” derlerdi. Okulda onunla yaptığımız rehberlik seanslarında buz küpleriyle ilgili verdiği o müthiş tavsiyenin yanı sıra, duygularımı serbest bırakmaya yardım etmek için üç aşamalı bir nefes egzersizi öğretmiş ve yaralı yüreğimi temsilen bir mandala çizdirmişti. “Kafasını vurdu. Öyle değil mi, Theo?”

“Bu doğru mu?” dedi Ray kafasını kaldırıp merakla bana bakarak.

“Evet.”

“Bir doktora baktırdın mı?”

“Sıcağı sıcağına değil,” dedi Bayan Swanson.

Bayan Barbour oturduğu sandalyede ayaklarını birbirine doladı. “Onu New York-Presbiteryen acil servisine götürdüm,” dedi o soğukkanlı tavrıyla. “Evime geldiğinde baş ağrısından şikâyet ediyordu. Gidip gösterene kadar bir iki gün geçti. Belli ki kimse ona yaralanıp yaralanmadığını sormayı akıl

edememiş.”

Enrique, sosyal hizmetler görevlisi, ona az kalsın karşılık verecekti ki daha yaşlı siyahi polisin (adı şimdi geldi aklıma; Morris) bakışıyla sessiz kaldı.

“Bak, Theo,” dedi Ray adlı adam parmağıyla hafifçe dizime vurarak. “Bize yardım etmek istediğini biliyorum. Bize yardım etmek istiyorsun, değil mi?”

Onaylarcasına kafamı salladım.

“Bu harika. Ama eğer sana bir şey sorarsak ve sen bunu bilmiyorsan bilmiyorum demende hiçbir sakınca yok.”

“Biz yalnızca ortaya bir sürü soru atmak ve bu konularda hafızanı canlandırabilecek miyiz diye görmek istiyoruz,” dedi Morris. “Sana uyar mı?”

“Bir şey ister misin?” dedi Ray beni dikkatle süzerek. “Bir bardak su belki? Ya da gazlı içecek?”

Kafamı iki yana salladım -okul sınırları içerisinde gazlı içecekler yasaktı- tam da o anda Bay Beeman, “Üzgünüm, okulda gazlı içecekler yasak,” dedi.

Ray’in suratı *bana bir rahat ver* diyen bir ifade aldı ama Bay Beeman’ın bunu görüp görmediğinden emin değildim. “Üzgünüm, evlat, şansımı denedim,” dedi bana dönerek. “Eğer daha sonra canın isterse dışarı çıkıp sana büfeden gazlı bir içecek alırım, ne dersin? Şimdi,” ellerini çırptı, “ilk patlama olmadan önce sen ve annen ne kadar süredir binadaydınız sence?”

“Bir saat falan, sanıyorum.”

“Sanıyor musun yoksa biliyor musun?”

“Sanıyorum.”

“Sence bir saatten fazla mıdır? Bir saatten az mı?”

“Bir saatten fazla olduğunu sanmıyorum,” dedim uzun bir duraksamadan sonra.

“Olaya dair hatırladıklarını tasvir et bize.”

“Neler olduğunu görmedim,” dedim. “Her şey yolundaydı, sonra birden gürültülü bir ışık belirdi ve patlama...”

“Gürültülü bir ışık?”

“Öyle demek istemedim. Demek istediğim, patlama çok gürültülüydü.”

“Patlama demiştin,” dedi Morris adlı adam öne çıkarak. “Bu patlama sesinin neye benzediğini biraz daha detaylı tarif edebilir misin bize?”

“Bilmiyorum,” dedim ama daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi

yüzüme bakmaya devam edince, “gürültülüydü işte,” diye ekledim.

Bunu izleyen sessizlikte sinsi tıkırtılar işittim; Bayan Barbour, başını öne eğmiş, gizlice Blackberry’sindeki mesajlarını kontrol ediyordu.

Morris boğazını temizledi. “Peki ya koku?”

“Efendim?”

“Patlamadan hemen önce belirgin bir koku aldın mı?”

“Sanmıyorum.”

“Hiç mi? Emin misin?”

Sorgulama uzayıp giderken -kafamı karıştırmak için lafı biraz dolaştırarak tekrar tekrar sorulan aynı sorular, arada bir ortaya atılan yepyeni sorular- kaskatı kesilip kendimi hazırladım ve umutsuzca konuyu tabloya gitmelerini bekledim. Bunu itiraf etmek zorunda kalacak ve sonuçlarıyla yüzleşecektim, artık bu sonuçlar ne olursa olsun (muhtemelen epey vahim olacaklardı çünkü Devlet Koruması altındaki çocuklardan biri olma yolunda adım adım ilerliyordum). Birkaç kez korkudan neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Ama onlar yeni sorular sordukça (Kafamı çarptığımda neredeydim? Aşağı kata inerken kimi görmüş ya da kiminle konuşmuştum?) başıma gelenler hakkında hiçbir şey -patlama olduğunda hangi odada olduğumu ya da binadan çıkmak için hangi çıkış kapısını kullandığımı bile- bilmediklerini anladım.

Ellerinde bir kat planı vardı; odaların isimleri değil, rakamları vardı, Galeri 19A ve Galeri 19B gibi, rakamlar ve harfler labirent gibi bir düzenlemeyle ta 27’ye kadar çıkıyordu. “İlk patlama yaşandığında sen burada mıydın?” dedi Ray parmağıyla göstererek. “Yoksa burada mı?”

“Bilmiyorum.”

“Acele etme.”

“Bilmiyorum,” diye tekrarladım biraz telaşla. Odaların krokisi kafa karıştırıcı, bilgisayar yapımı gibiydi, sanki bir video oyunundan alınmış ya da History Channel’da gördüğüm Hitler’in sığınağının yeniden inşa edilmiş hali gibi, gerçekte hiçbir anlam ifade etmiyor ve benim hatırladığım yere hiç benzemiyordu.

Başka bir noktayı işaret etti. “Bu meydan?” dedi. “Burası tabloların asılı olduğu bir sütun kaidesi. Bütün bu odaların birbirine benzediğini biliyorum ama belki buna bakarak nerede olduğunu hatırlayabilirsin?”

Umutsuzca krokiye baktım ve cevap vermedim (Gözüme bu denli yabancı görünmesinin bir nedeni de bana annemin cesedinin bulunduğu yeri göstermeleriydi -bomba patladığında benim olduğum yerden odalarca

uzaktaydı- gerçi bunu ancak daha sonra anlayacaktım).

“Oradan çıkarken hiç kimseyi görmedin mi?” dedi Morris, onlara zaten söylediğim şeyi tekrarlayıp beni cesaretlendirerek.

Kafamı salladım.

“Hiçbir şey hatırlamıyorsun yani?”

“Şeyyy, yani, her yer ceset doluydu. Malzemeler ortalığa dağılmıştı.”

“Hiç kimse patlama yerine girip çıkmıyordu.”

“Ben kimseyi görmedim,” diye tekrarladım ısrarla. Bu konuyu zaten konuşmuştuk.

“Yani hiçbir itfaiyeci ya da kurtarma görevlisi görmedin.”

“Hayır.”

“O zaman sanıyorum sen kendine geldiğinde binayı boşaltmaları emredilmişti diyebiliriz. Yani ilk patlamadan sonra kırk dakika ila bir buçuk saatlik bir zaman aşımından bahsediyoruz. Bu doğru bir kanı mı?”

Hafifçe omuz silktim.

“Bu bir evet mi yoksa hayır mı?”

Yere bakıyordum. “Bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim bir kez daha ve bunu izleyen sessizlik öylesine uzun ve tedirgin ediciydi ki gözyaşlarına boğulabileceğimi düşündüm.

“İkinci patlamayı duyduğunu anımsıyor musun?”

“Sorduğum için kusuruma bakmayın ama,” dedi Bay Beeman, “bu gerçekten gerekli mi?”

Ray, beni sorgulayan adam, ona doğru döndü. “Pardon?”

“Çocuğu bunlara maruz bırakmanın amacını anladığımdan emin değilim.”

Morris dikkatli bir tarafsızlıkla, “Biz bir suç mahallini araştırıyoruz. Bizim işimiz orada neler olup bittiğini öğrenmek,” diye karşılık verdi.

“Evet ama herhalde böyle rutin meseleler için kullandığınız başka yollar da vardır. Ben orada çeşitli güvenlik kameraları olduğunu sanıyordum.”

“Elbette var,” dedi Ray epey sertçe. “Ancak kameralar o toz ve dumanın içinde görüntü alamaz. Ya da tavana bakacak şekilde havaya uçuruldularsa. Şimdi,” dedi, bir iç çekerek yeniden sandalyesine yerleşirken. “Dumandan bahsetmiştin. Dumanı gördün mü ya da kokusunu aldın mı?”

Kafamı evet anlamında salladım.

“Hangisi? Gördün mü, kokusunu mu aldın?”

“İkisi de.”

“Sence bu duman ne taraftan geliyordu?”

Bir kez daha bilmiyorum diyecektim ki Bay Beeman lafa daldı, söyleyeceklerini bitirmemişti belli ki. “Kusuruma bakmayın ama eğer böyle acil bir durumda çalışmayacaklarsa bu güvenlik kameralarının amacı ne, anlamakta güçlük çekiyorum,” dedi odadaki herkese seslenerek. “Bugünün teknolojisiyle, hem bütün o sanat eserleri...”

Ray öfkeli bir şeyler söyleyecekmiş gibi kafasını çevirdi ama köşede duran Morris elini havaya kaldırdı ve konuşmaya başladı. “Çocuk önemli bir tanık. Denetleme sistemi ise böylesi bir olaya dayanacak şekilde tasarlanmamış. Şimdi, üzgünüm ama böyle yorumlar yapmayı kesmezseniz buradan gitmenizi istemek zorunda kalacağız, efendim.”

“Ben burada çocuğun müdafisi olarak bulunuyorum. Soru sorma hakkına sahibim.”

“Doğrudan çocuğun refahını etkilemiyorsa, hayır.”

“İşin tuhafı, ben etkilediği izlenimine kapılmıştım.”

Bunun üzerinde Ray, önümdeki sandalyesinde arkasını döndü. “Efendim? Eğer bu işleyişe engel oluşturmaya devam ederseniz,” dedi, “odayı terk etmek zorunda *kalacaksınız.”*

“Size engel oluşturmak gibi bir niyetim yok,” dedi Bay Beeman bunu izleyen gergin sessizlikte. “Bundan sonra benden yana hiçbir şey duymayacaksınız, sizi temin ederim. Siz devam edin lütfen, devam edin,” dedi elini sinirle sallayarak. “Sizi durdurmak benim üstüme vazife değil.”

Sorgulama uzayıp gitti. Duman ne taraftan gelmişti? Çıkan ani ışığın rengi neydi? Olaydan önceki son dakikalarda o bölgeye kim girip çıkmıştı? Olaydan önce ya da sonra olağandışı herhangi bir şey gözüme çarpmış mıydı? Bana gösterdikleri fotoğraflara baktım - masum tatil yüzleri, hiçbirini tanımadım. Asyalı turistlerin ve yaşlı insanların pasaport fotoğrafları, mavi renkli stüdyo fonlarında gülümseyen anneler ve sivilceli ergenler - akılda kalmayacak ama hepsi bir şekilde trajedi kokan sıradan yüzler. Sonra krokiye geri döndük. Bu haritadaki yerimi bir kerecik daha belirlemeye çalışabilir miydim acaba? Burası mı, yoksa burası mı? Peki burası?

“Hatırlamıyorum.” Böyle deyip duruyordum; kısmen gerçekten emin olmadığım için, kısmen de korkuyla ve endişeyle bu görüşmenin sona ermesini beklediğim içindi ama aynı zamanda odaya bir huzursuzluk ve bariz bir sabırsızlık havası hâkimdi; bütün diğer yetişkinler benim hiçbir şey

bilmediğim ve artık rahat bırakılmam gerektiği konusunda kendi aralarında sessizce anlaşmış gibiydiler.

Ve sonra, ne oluyor dememe kalmadan bitti. “Theo,” dedi Ray, ayağa kalkıp etli elini omzumun üstüne koydu. “Bize elinden geldiğince yardım ettiğin sana teşekkür ederim, dostum.”

“Sorun değil,” dedim, her şeyin böyle birdenbire bitivermesi beni şaşırtmıştı.

“Bunun hele de senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hiç kimse ama hiç kimse böyle bir şeyi tekrar yaşamak istemez. Sanki...” elleriyle bir resim çerçevesi çizdi, “bir yapbozun parçalarını bir araya getiriyormuşuz, orada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuşuz gibi ve belki de bu yapbozun başka kimselerin elinde olmayan parçaları vardır sende. Seninle konuşmamıza izin vererek bize gerçekten çok yardımın dokundu.”

“Eğer başka bir şey hatırlarsan,” dedi Morris öne doğru eğilip bana bir kart uzatarak (Bayan Barbour hemen araya girip kartı cüzdanına sıkıştırdı), “bizi ararsın, öyle değil mi? Ona bizi aramasını hatırlatırsanız, değil mi hanımefendi,” dedi Bayan Barbour’a. “Eğer söyleyecek başka bir şeyi varsa yani? Ofis numarası o kartta yazıyor ama...” Cebinden bir kalem çıkardı. “Kusura bakmazsanız kartı bir saniyeliğine geri alabilir miyim, lütfen?” Bayan Barbour tek kelime bile etmeden çantasını açtı ve kartı ona geri uzattı. “Tamam, tamam.” Arkasına basıp kalemin ucunu çıkardı ve kartın arkasına bir numara karaladı. “Bu benim cep telefonu numaram. Her zaman ofisimi arayıp mesaj bırakabilirsin ama bana oradan ulaşamazsan cep telefonumdan ara, anlaştık mı?”

Herkes ağır adımlarla giriş kapısına doğru ilerlerken Bayan Swanson uçarak geldi ve o her zamanki rahat tavrıyla kolunu omzuma attı. “Selam,” dedi sanki dünyadaki en yakın arkadaşımmış gibi sır verircesine. “Nasıl gidiyor?”

Ona dönüp yüzüme *iyi, herhalde* ifadesi takındım.

Sanki en sevdiği kedisi benmişim gibi kolumu okşuyordu. “Aferin sana. Bütün bunların zor olduğunun farkındayım. Birkaç dakikalığına ofisime gitmek ister misin?”

Çaresizlikle Psikiyatr Dave’in arka tarafta beklediğini ve onun hemen arkasında ellerini kalçalarına koymuş, yüzünde beklenti dolu çarpık bir gülümsemeyle dikilen Enrique’yi fark ettim.

“Lütfen,” dedim, çaresizliğim sesime yansımış olmalıydı, “sınıfa geri

dönmek istiyorum.”

Kolumu sıktı ve Dave ve Enrique’ye gözümden kaçmayan bir bakış fırlattı. “Tabii,” dedi. “Bu dersin nerede? Seni oraya kadar götüreyim.”

IX

O zamana kadar İngilizce dersi başlamıştı bile; günün son dersiydi. Walt Whitman şiirini çalışıyorduk:

Jüpiter çıkacak, sabret, bir başka gece bir daha bak, Ülker takımyıldızı çıkacak,
Ölümsüzdür onlar, o hem gümüşi hem altın yıldızlar yine ışık saçacak

Boş suratlar. Sınıf öğleden sonra sıcak ve mayışıktı, pencereler açıktı, West End Bulvarı’ndan trafik sesleri yükseliyordu. Çocuklar dirseklerini masaya koyup üstüne yaslanmış, spiralli defterlerinin kenar boşluklarına resimler çiziyorlardı.

Pencereden dışarıya, karşı çatıdaki pis su tankına bakıyordum. Sorgulama (ben öyle olduğunu düşünüyordum) beni müthiş rahatsız etmişti, beklenmedik anlarda üstüme çullanan ipe sapa gelmez hislerden oluşan duvarı yerle bir etmişti: insanın genzini tıkayan yanık kimyasallar ve duman, kıvılcımlar ve kablolar, acil durum ışıklarının gözlerimi karartmaya yetecek kadar ezici, ağarmış ürpertisi gibi anlarda...

Olur olmaz zamanlarda, okulda ya da dışarıda sokakta yürürken oluyordu, bir kez daha bu duygular üzerime çullandığında tam adım atarken donup kalıveriyordum; dünya patlayıp parçalarına ayrılmadan önceki o tuhaf, çarpık anda kızın gözlerime kenetlenen gözlerini hatırlıyordum. Bazen, bana ne dendiğinden habersiz kendime geldiğimde biyoloji dersindeki laboratuvar partnerimi dik dik yüzüme bakarken ya da Kore pazarındaki soğuk içecek dolabının önünde yolunu tıkadığım adamı *işine baksana evlat, hadi yaylan, bütün günümüz yok bizim* derken buluyordum.

Peki sen, en sevgili çocuk, bir tek Jüpiter’e mi yas tutarsın?

Sen sadece yıldızların cenazesini mi sayarsın?

Bana kızın onu tanıyacağım hiçbir fotoğrafını göstermemişlerdi, yaşlı adamın da. Usulca sol elimi ceketimin cebine soktum ve yüzüğü aradım. Birkaç gün önce sözcük listesinde *hısımlık* sözcüğünü öğrenmiştik: kan bağıyla bağlı olma. Yaşlı adamın yüzü öylesine parçalanmış ve harap hale gelmişti ki tam olarak neye benzediğini bile söyleyemezdim ama yine de ellerimdeki kanının o sıcak, kaygan hissini hâlâ o anki gibi anımsıyordum - hele de o kan hâlâ bir şekilde orada olduğu için hâlâ kokusunu duyuyor ve tadını ağzımda hissediyordum; bu, insanların neden kan kardeşlerinden bahsettiğini ve kanın insanları nasıl birbirine bağladığını anlamamı sağlıyordu. Sonbaharda İngilizce dersinde *Macbeth'*i okumuştuk ama ben ancak şimdi anlam veriyordum Leydi Macbeth'in neden asla ellerindeki kanı ovup temizleyemediğine, ne kadar yıkasa da neden hâlâ ellerinde olduğuna...

X

Belli ki arada sırada yatakta kıvranıp uykumda feryat figan ağladığım için Bayan Barbour geceleri korkmamı engelleyeceğini söylediği Elavil isimli küçük, yeşil bir hap vermeye başlamıştı bana. Bu utanç vericiydi, hele de rüyalarımın öyle aman aman kâbuslar değil, yalnızca annemin geç saatlere kadar çalıştığı ve hiçbir araç bulamadığı için eli kolu bağlı -bazen şehir dışında, hurda araçların ve bahçelerde havlayan zincirlenmiş köpeklerin olduğu yangın yeri gibi bir yerlerde- kalakaldığı sıkıntılı, kesik kesik rüyalar olduğunu düşününce... Huzursuzca servis asansörlerinde ve terk edilmiş binalarda onu arıyordum, gece vakti yabancı otobüs duraklarında onu bekliyordum, gelip geçen trenlerin camlarında ona benzeyen kadınları görür gibi oluyordum ve Barbourların evinde beni aradığında telefonu son anda kaldırıp onu kaçırıyordum - hayal kırıklıkları ve kıl payı kaçırmalar beni dövülmekten beter ediyor ve hırıltıyla nefes nefese uykumdan uyandırıyordu, sabahın ilk ışıklarında midem ağzımda, ter içinde yatakta öylece yatıyordum. Kötü yanı onu bulmaya çalışmak değil, uyanıp onun öldüğünü hatırlamaktı.

Yeşil haplarla bu rüyalar bile boğucu bir kasvet haline gelmişti. (O zaman

değilse de şimdi Bayan Barbour'un deli doktoru Dave'in verdiği sarı kapsüller ve küçük turuncu Amerikan futbolu toplarına ilaveten bu reçetesiz ilaçları da vererek çizgiyi aştığını anlıyorum.) Uyku, geldiğinde tepetaklak bir çukurun içine düşmekti ve çoğu zaman sabahları uyanmakta güçlük çekiyordum.

"Siyah çay, çare bu," dedi Bay Barbour bir sabah ben kahvaltı sırasında uyukladığımda kendi iyi demlenmiş çayından bana bir fincan doldururken. *"Assam Supreme.* Annemin yaptığı gibi demli. Vücudunu ilaçlardan derhal temizleyecek. Judy Garland? Gösterilerden önce? Şey, büyükannem Sid Luft'un aldığı bütün o barbitüratı vücudundan atmak için Çin lokantasını arayıp koca bir demlik çay istediğini anlatmıştı, Londra'daydı, sanıyorum Palladium ve işe yarayan tek şey bir demlik dolusu demli çaymış, bazen onu uyandırmakta zorluk çekerlermiş, anlarsın ya işte, onu yataktan kaldırıp giydirmekte falan..."

"İçemez onu, tadı akü asidi gibi," dedi Bayan Barbour, fincanı bana uzatmadan önce içine iki küp şeker atıp okkalı bir kaşık krema döktü. "Theo, bunu tekrar edip durmaktan nefret ediyorum ama gerçekten bir şeyler yemen lazım."

"Tamam," dedim uykulu uykulu ama yaban mersinli kekimden bir ısırık almak için kıpırdamadım bile. Yiyeceklerin tadı mukavva gibiydi, haftalardır karnım aç değildi.

"Onun yerine tarçınlı tart ister misin? Ya da yulaf?"

"Kahve içmemize izin vermemeniz tamamen saçmalık," dedi okula giderken ve her öğleden sonra okuldan dönerken kendisine anne ve babasından habersiz Starbucks'tan küçük boy bir kahve almayı alışkanlık haline getirmiş olan Andy. "Bu konuda zamanın gerisinde kaldınız."

"Olabilir," dedi Bayan Barbour sakince.

"Yarım fincan bile yeter. Kafein almadan sabahın saat 8.45'inde ileri seviye kimya dersine girmemi beklemeniz çok mantıksız."

"Vah, vah," dedi Bay Barbour kafasını gazetesinden kaldırmadan.

"Bu tavrınız hiç de yardımcı olmuyor. Diğer herkesin içmesine izin veriliyor," diye karşılık verdi Andy.

"Bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyorum," dedi Bayan Barbour. "Betsy Ingersoll bana dedi ki..."

"Belki Bayan Ingersoll, *Sabine*'in kahve içmesine izin vermiyordur ama Sabine Ingersoll'ün herhangi bir ileri seviye programına kabul edilmesi için

bir fincan kahveden çok daha fazlasına ihtiyacı var.”

“Bu çok münasabetsizce, Andy ve çok kaba.”

“Eh, tek gerçek bu,” dedi Andy soğukkanlılıkla. “Sabine salağın teki. Bence sağlığına dikkat etse çok iyi eder çünkü elinde ondan başka pek bir şey yok.”

“Zekâ her şey değildir, tatlım. Etta sana yumurta pişirse, suda yumurta yer miydin mesela?” dedi Bayan Barbour bana dönerek. “Ya da sahanda yumurta? Veya çırpılmış? Ya da istediğin başka bir şey?”

“Ben çırpılmış yumurtaya bayılırım!” dedi Toddy. “Dört tane bile yerim!”

“Hayır yiyemezsin, dostum,” dedi Bay Barbour.

“Evet yerim! Altı tane bile yerim! Bütün kutuyu yerim!”

“Sizden Dexedrine denen şu ilaçtan mı istiyorum sanki,” dedi Andy. “Gerçi canım ondan istese okulda çok rahat bulurum da.”

“Theo?” dedi Bayan Barbour. Aşçı Etta kapıda dikiliyordu, şimdi fark etmiştim. “Yumurtaya ne dersin?”

“*Bize* hiç kimse kahvaltıda *bizim* ne istediğimizi sormuyor,” dedi Kitsey ve bunu oldukça yüksek bir sesle söylemesine rağmen hiç kimse bozuntuya vermedi.

XI

Bir pazar sabahı, ağır ve karmakarışık bir rüyadan ışığa doğru tırmandım, bu rüyadan geriye kulaklarımdaki çınlamadan ve ellerimden kayıp giden, bir daha asla göremeyeceğim bir buz yarığının içine düşen bir şeyin acısından başka hiçbir şey kalmamıştı. Ama her nasılsa -bu büyük düşüşün, kopan ipliklerin, kaybolan ve izi sürülemeyen parçaların arasında- tek bir cümle öne çıkıyordu, bir televizyon ekranda alttan akan yazı gibi karanlığın içinde belirliveriyordu: *Hobart ve Blackwell. Yeşil zili çal.*

Gözlerimi tavana dikmiş yatıyordum, kımıldamak bile istemiyordum. Sözcükler sanki biri, bir parça kâğıdın üzerine yazıp elime vermiş gibi belirgin ve canlıydı. Ve aynı zamanda -en mükemmeli- bir yığın unutulmuş hatıranın Çin mahallesinde satılan, bir bardak suyun içine atıldığında tomurcuklanıp çiçek açan şu kâğıt topakları gibi açılıp yüzeye çıkmasıydı.

Bunun öneminin heyecan yüklü rüzgârına kapılınca içime bir kuşku düştü: bu gerçek bir hatıra mıydı, o sözleri bana gerçekten söylemiş miydi, yoksa rüya mı görüyordum? Annem ölmeden kısa zaman önce Bayan Malt isimli (var olmayan) bir öğretmenin -rüyalarımın dünyasında, müthiş mantıklı bir dizi olay sonucunda- disiplinsiz olduğum için yemeklerime buzlu cam kattığına inanmış halde uykudan uyanmış ve aklım başıma gelene kadar iki üç dakika boyunca bir endişe yumağının içinde öylece kalakalmıştım.

"Andy?" dedim, eğildim ve ranzanın alt katına baktım, boştu. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, birkaç dakika yatıp tavana baktıktan sonra aşağı indim ve yüzüğü okul ceketimin cebinden alıp içine yazılmış yazıyı görmek için ışığa tuttum. Ardından süratle onu bir kenara kaldırıp giyindim. Andy, Barbourların geri kalanıyla birlikte çoktan kalkmış, kahvaltı masasındaydı - pazar kahvaltısı onlar için büyük meseleydi, hepsinin yemek odasında olduğunu duyabiliyordum, Bay Barbour arada sırada yaptığı gibi belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyor, nutuk atıyordu. Koridorda duraksadım, sonra diğer tarafa, salona gittim ve telefonun altındaki dolaptaki telefon rehberini içinde durduğu iğne işi kılıftan çıkardım.

Hobart ve Blackwell. İşte oradaydı; bir işyeriydi, gerçi kayıtlar ne tür bir işyeri olduğunu söylemiyordu. Biraz başım döndü. Bu ismi böyle siyah beyaz yazıyla görmek gizli taşlar yerine oturuyormuşçasına tuhaf bir ürperti vermişti bana.

Adres Greenwich Village, Batı Onuncu Cadde'deydi. Biraz tereddüt ettikten sonra büyük bir endişeyle numarayı çevirdim.

Telefon çalarken, salondaki masanın üzerindeki pirinç saati kurcalıyor, alt dudağımı ısırıyor, telefon sehpasının üstündeki duvarda asılı tropikal kuşların çerçevelenmiş taş baskı resimlerine bakıyordum: deniz kırlangıçları, karabataklar, balık kartalı, su kılavuzu. Kim olduğumu nasıl açıklayacağımdan ya da neyi bilmek istediğimi nasıl anlatacağımdan hiç emin değildim.

"Theo?"

Suçluymuşum gibi yerimde sıçradım. Bayan Barbour -bürümcüklü gri kaşmir kazağıyla- içeri girdi, elinde bir kahve fincanı vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Ahizenin diğer ucundaki telefon hâlâ çalıyordu.

"Hiçbir şey," dedim.

"Peki, acele et. Kahvaltın soğuyor. Etta yumurtalı ekmek yaptı."

“Teşekkürler,” dedim, “hemen geliyorum.” Bu sırada telefon şirketinin mekanik sesi çıkmış, bana daha sonra tekrar aramamı söylüyordu.

Ben de Barbourlara katıldım, dalgındım -en azından telesekreter çıkacağını ummuştum- ve genelde benim oturduğum yerde oturanın (onu son görüşümden çok daha iri ve kırmızı görünen) Platt Barbour olduğunu görünce şaşakaldım.

“Ah,” dedi Bay Barbour, cümlesini yarıda kesti, dudaklarını peçetesine sildi ve ayağa fırladı, “işte buradayız, işte buradayız. Günaydın. Platt’ı hatırlıyorsun, değil mi? Platt, bu Theo Decker, Andy’nin arkadaşı, hatırladın mı?” Bir yandan konuşurken, bir yandan da içeri girmiş ve masanın keskin köşesinde tuhaf biçimde sıkıştırıverdiği ekstra bir sandalyeyle geri dönmüştü bile.

Grubun hemen kenarında -diğerlerine uymayan incecik bambu bir sandalyede, herkesten on on beş santim alçakta- otururken Platt’ın gözleri öyle pek ilgilenmeksizin bakışlarımla buluştu ve kafasını çevirdi. Okuldan eve bir parti için gelmişti ve akşamdan kalma gibi görünüyordu.

Bay Barbour yerine geri oturdu ve kaldığı yerden en sevdiği konuda konuşmayı sürdürdü: yelkencilik. “Dediğim gibi. Olay tamamen güvensizlikten ibaret. Sen tekne üzerindeyken kendinden hiç emin değilsin, Andy,” dedi, “ve böyle olman için hiçbir sebebin yok, yelkeni tek elle kontrol etmekte pek tecrübeli olmaman dışında.”

“Hayır,” dedi Andy o çok uzaklardan gelen sesiyle. “Esas sorun benim teknelerden nefret ediyor olmam.”

“Saçmalık,” dedi Bay Barbour, sanki ben de bu şakaya dâhilmişim gibi bana göz kırpıyordu ama değildim. “Bu ‘ık mık’ eden tavırları yemem ben! Duvardaki şu fotoğrafa bir bak, iki bahar önce Sanibel’de çekilen o fotoğrafa! O çocuk denizden, gökyüzünden ve yıldızlardan sıkılmazdı, hayır efendim.”

Andy oturmuş akçaağaç şurubu şişesinin üstündeki kar sahnesini seyrederken, babası o baş döndürücü, takip etmesi zor tavrıyla hayranlıkla yelkenciliğin erkek çocuklarında nasıl disiplin, çeviklik ve eski denizcilerdeki gibi güçlü bir karakter geliştirdiğini anlatıp duruyordu. Önceki senelerde tekneye gitmek öyle çok büyük sıkıntı olmuyordu Andy için, böyle demişti bana çünkü aşağıda kamarada oturabiliyor, kitap okuyor ve küçük kardeşleriyle kâğıt oynuyormuş. Ama artık mürettebata yardım edebilecek kadar büyümüş, bu da ona durmadan sataşan Platt’ın yanında uzun, stresli ve güneşli günler boyunca güvertede ırgat gibi çalışmak anlamına geliyormuş:

yelkenler rüzgârda kanat çırparken ve babası bağıra çağıra emirler yağdırıp tuzlu suyun tadını çıkarırken Andy, yönünü şaşırmış halde serenin altına sinip ayağını halatlara dolaştırmamak ya da denize düşmemek için elinden geleni yapıyormuş.

"Tanrım, Sanibel gezisindeki ışığı hatırlıyor musun?" Andy'nin babası sandalyesini geriye doğru itti ve tavana doğru bakıp gözlerini devirdi. *"Harikulade* değil miydi? O kırmızı ve turuncu günbatımları? Ateş ve korlar gibi? Âdeta atomiklerdi. Gökyüzünü *yırtıp* oradan *sızan* saf alev? Ve Hatteras taraflarındaki o etrafı masmavi sislerle örtülü koskocaman, çarpıcı ayı hatırlıyor musun? Aklımdaki Maxfield Parrish mi, Samantha?"

"Anlamadım?"

"Maxfield Parrish? Şu benim sevdiğim ressam? Hani o muazzam gökyüzü falan, biliyorsun..." Kollarını iki yana açtı. "Yüksek bulutlarla? Kusura bakma, Theo, seni böyle konu dışı bırakmak istemedim."

"Constable çizer öyle bulutları."

"Hayır, hayır, onu demiyorum, bu ressam çok daha doyurucu. Her neyse, diyeceğim o ki, o gece suyun üstüne *nasıl* da vurmuştu gökyüzü. Büyülü. *Pastoral."*

"Hangi geceydi o?"

"Bana hatırlamadığını söyleme sakın! Gezinin kuşkusuz en önemli kısmıydı bu."

Sandalyesine yayılmış olan Platt, "Andy için gezinin en önemli kısmı öğle yemeği için büfede durduğumuz zamandı," dedi inadına.

"Annem de yelken işini umursamıyor," dedi Andy zayıf bir sesle.

"Öyle deli gibi değil, hayır," dedi Bayan Barbour, bir çilek daha almak için uzanırken. "Theo, kahvaltından bari küçük bir parça alsan keşke. Böyle kendini aç bırakarak devam edemezsin. Çok zayıf düşmüş görünüyorsun."

Bay Barbour'un çalışma odasında verdiği hazırlıksız işaret bayrağı dersine rağmen ben de yelken konusunda beni çeken hiçbir şey bulmamıştım.

"Çünkü babamın bana verdiği en büyük hediye denizdi," diyordu Bay Barbour büyük ciddiyetle. "Ona duyduğu şey aşktı - *histi.* Babam *bana okyanusu verdi.* Ve bu senin için feci bir kayıp, Andy bana bak, seninle konuşuyorum, bana *özgürlüğümü* veren tek şeye sırtını dönmeye karar verdiysen eğer, bu senin için korkunç bir kayıp..."

"Sevmeyi denedim. Doğuştan bir nefret duyuyorum buna."

"Nefret?" Şaşkınlık, hayrete düşme. "Neden nefret? Yıldızlardan ve

rüzgârdan mı? Gökyüzünden ve güneşten mi? *Hürriyetten* mi?”

“Bütün bu dediklerin tekneyle ilgili olduğu müddetçe, evet.”

“Eh...” Masanın etrafındakilere baktı, söylevine beni de dâhil etti. “Artık iyice dikkafalılık ediyor. Deniz,” Andy’ye döndü, “sen istediğin kadar inkâr et ama bu senin *doğuştan kazandığın hakkın,* kanında var, ta Fenikelilere, antik *Yunanlara* dayanıyor...”

Ama Bay Barbour Macellan, göksel navigasyon ve *Billy Budd* (“Galli Taff’i hatırlıyorum battığında / Yanakları tomurcuk pembe gül rengindeydi”) hakkında konuşmayı sürdürürken, kendi düşüncelerimin yine Hobart ve Blackwell’e doğru sürüklendiğini fark ettim: Hobart ve Blackwell’in kim olduklarını ve tam olarak ne yaptıklarını merak ediyordum. İsimlerine bakınca antika avukatlarmış ya da sahne sihirbazlarıymış, mum ışığıyla aydınlatılan bir karanlıkta ayaklarını sürüye sürüye yürüyen iş ortaklarıymış gibi geliyorlardı.

Telefon numarasının hâlâ kullanılıyor olması ümit vadeden bir işaretti. Kendi ev telefonumun hattı kesilmişti mesela. Kahvaltıdan ve hiç dokunmadığım tabağımdan terbiyeli bir biçimde kaçmayı başarır başarmaz, salondaki telefonun başına geri döndüm; Irenka etrafta koşuşturuyor, elektrikli süpürgeyi çalıştırıyor, süs eşyalarının tozunu alıyordu, Kitsey ise odanın diğer tarafında, dönüp bana bakmamaya kararlı bir şekilde bilgisayarın başındaydı.

“Kimi arıyorsun?” dedi Andy - bütün ailesi gibi, duymayacağım kadar sessizce arkamdan gelmişti.

Ona hiçbir şey anlatmayabilirdim ama ağzını kapalı tutacağına güvenebileceğimi biliyordum. Andy hiç kimseyle konuşmazdı, hele de anne ve babasıyla.

“Birilerini işte,” dedim sessizce kapı aralığından görünmeyeyim diye bir adım geri çekilerek. “Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım. Ama şu bendeki yüzüğü biliyor musun?” Yaşlı adamı anlattım, kızı da anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, ona karşı hissettiğim bağı ve onu yeniden görmeyi ne kadar istediğimi... Ama Andy -tahmin edileceği gibi- çoktan olayın şahsi kısmından uzaklaşıp fiziki koşullarına atlamıştı bile. Telefon sehpasının üstünde açık duran telefon rehberine bir göz attı. “New York’talar mı?”

“Batı Onuncu Cadde’deler.”

Andy hapşırdı ve burnunu temizledi; bahar alerjisi onu fena çarpmıştı. “Telefonla ulaşamıyorsan,” dedi mendilini katlayıp cebine sokarak, “neden

kalkıp oraya gitmiyorsun?”

“Ciddi misin?” dedim. Telefon etmeden öylece karşılarına çıkmak tuhaf gelmişti. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ben olsam öyle yapardım.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki de beni hatırlamazlar.”

“Seni şahsen görürlerse hatırlama olasılıkları artacaktır,” dedi Andy, dediği gayet mantıklıydı. “Yoksa arayıp numara yapan manyağın teki olacaksın. Merak etme,” dedi omzunun üstünden bakarak, “eğer istemezsen bundan kimseye bahsetmem.”

“Manyağın teki mi?” dedim. “Ne numarası?”

“Yani demek istediğim, seni buradan bir sürü tuhaf tip arıyor,” dedi Andy sakince.

Sessiz kaldım, bunu nasıl sindireceğimi bilemiyordum.

“Hem telefonu açmıyorlar, başka ne yapacaksın ki? Önümüzdeki hafta sonuna kadar bir daha oraya gitme şansın olmayacak. Ayıca burada yapmak istediğin bir konuşma mı bu?” Gözleriyle Toddy’nin tabanında yaylar olan bir ayakkabıyla hoplayıp zıpladığı, Bayan Barbour’un Platt’ı Molly Walterbeek’in evindeki parti hakkında sorguya çektiği koridoru işaret etti.

Haklıydı. “Doğru,” dedim.

Andy gözlüklerini burnunun üstüne itti; gözlüklerini okuldayken takmasa da evdeyken hâlâ takıyordu. “İstersen ben de gelirim seninle.”

“Hayır, gerek yok,” dedim. Andy’nin o gün öğleden sonra ekstra kredi toplamak için Japon Kültürü çalışacağını biliyordum - Toraya çay evinde çalışma grubuyla olacak, sonra da Lincoln Center’a yeni Miyazaki’yi görmeye gidecekti; ekstra krediye ihtiyaç duyduğundan değil, sınıfla böyle okul dışında da vakit geçirmek onun sosyal hayat adına yaptığı tek etkinlikti.

“Peki o zaman,” dedi, elini cebine sokup cep telefonunu çıkardı. “Bunu da yanına al. Ne olur ne olmaz. İşte,” ekranı döverek bir şeyler yapıyordu, “senin için güvenlik kodunu kaldırdım. Kullanıma hazır.”

“Buna gerek yok,” dedim, kilit ekranında Sanal Kız Aki’nin (çıplak, dizüstüne kadar gelen pornografik çizmeli) anime bir resmi olan küçük, parlak telefona bakarak.

“Ama olabilir de. Asla bilemezsin. Haydi ama,” dedi ben tereddüt edince. “Al işte.”

XII

Ve böylece saat on bir buçuk civarında, cebimde Hobart ve Blackwell'in Bayan Barbour'un telefonun yanına koyduğu isimlerinin baş harfleri yazılı defterlerden birinden koparttığım sayfaya yazılmış adresiyle kendimi Beşinci Cadde'den Greenwich Village'a doğru giderken buldum.

Washington Meydanı'nda otobüsten inince kırk beş dakika kadar dolaşıp adresi aradım durdum. Düzensiz yerleşimiyle (üçgen bloklar, o tarafa bu tarafa kıvrılan çıkmaz sokaklar) Greenwich Village kaybolmanın işten bile olmadığı bir yerdi; üç kere durup adres sormak zorunda kaldım: *bong* şişeleri ve eşcinsel porno dergileriyle dolu bir gazete bayisine, yüksek sesle opera çalan kalabalık bir fırına ve elinde çekpas ile kovayla bir kitapçının vitrinini temizleyen beyaz atlet ve tulumlu bir kıza.

Nihayet -in cin top oynayan- Batı Onuncu Cadde'yi bulduğumda kapı numaralarını sayarak boydan boya yürüdüm. Caddenin büyük ölçüde konutların yer aldığı biraz sefil bir kısmındaydım. Bir grup güvercin ıslak kaldırımda hemen önümde üçü yan yana minik, işgüzar yayalar gibi çalımla yürüyordu. Kapı numaralarının çoğu düzgün yapıştırılmamıştı ve tam acaba kaçırdım mı, acaba iki bina geri mi yürümem gerekecek derken, kendimi bir anda bir dükkanın vitrinine düzgün, modası geçmiş bir kavisle yazılmış *Hobart ve Blackwell* sözcüklerine bakarken buldum. Tozlu camların ardında Staffordshire köpekler ve İtalyan çinisinden kediler, tozlu kristaller, lekelenmiş gümüşler, soluk renkli eski sırma kumaş döşemeli antik koltuklar ve kanepeler, süslü fayans bir kuş kafesi, mermer kaplı bir kaide masanın üstünde minyatür mermer obeliskler ve bir çift kaymaktaşından kakadu papağanı görüyordum. Annemin bayılacağı türde bir dükkândı; yerlerdeki eski kitap yığınlarıyla tıkış tıkış, biraz köhne bir yerdi. Ama kapılarının sürgüleri çekiliydi ve dükkân kapalıydı.

Dükkânların çoğu öğlen on ikiye, hatta bire kadar açılmadı. Biraz vakit öldürmek için Greenwich Caddesi'ne, şehir merkezine indiğimizde arada sırada annemle yemek yediğimiz, *Elephant and Castle* isimli restorana doğru yürüdüm. Ama daha içeriye attığım ilk adımda, yaptığım hatanın farkına vardım. Uyumsuz porselen filler, hatta yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşan siyah tişörtlü, atkuyruklu garson kız bile, hepsi kahrediciydi, en son buraya gelişimizde annemle birlikte oturduğumuz köşedeki masayı

görebiliyordum, ağzımda bir bahane geveleyip kapıdan geri çıktım.

Kaldırımda kalakaldım, kalbim küt küt atıyordu. Kül rengi gökyüzünde güvercinler alçaktan süzülüyordu. Greenwich Bulvarı neredeyse bomboştu; önceki geceden beri hiç uyumadan kavga ediyormuş gibi görünen, gözleri kızarmış bir çift erkek ve dakhund cinsi bir köpekle Altıncı Cadde'ye doğru yürüyen, üstüne fazla büyük gelen balıkçı yaka kazak giymiş, saçları darmadağınık bir kadın. Greenwich Village'da tek başıma olmak biraz acayipti çünkü burası bir hafta sonu sabahında sokakta öyle bir dolu çocuk görebileceğiniz bir yer değildi; yetişkin, sofistike, biraz da alkolik bir havası vardı buranın. Herkes ya akşamdan kalmış ya da yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Pek açık yer olmadığı için kendimi yolunu şaşırmış hissettiğim ve başka ne yapacağımı bilmediğim için Hobart ve Blackwell'e doğru geri yürümeye başladım. Şehrin yukarı yakasından gelen biri olarak, binaların üstünde büyüyen sarmaşık ve asmalarıyla, sokaklardaki fıçıların içinde yetiştirilen otları ve domatesleriyle Greenwich Village'daki her şey çok küçük ve eski görünüyordu. Barların bile köy tavernalarınınki gibi elle boyanmış levhaları vardı: atlar ve erkek kediler, horozlar, kazlar ve domuzlar. Ama bu samimiyet, bu küçüklük de kendimi dışlanmış gibi hissetmeme neden oluyordu; davetkâr, küçük kapıların önünden başım öne eğik geçiyordum, etrafıma gizlice yayılan bütün o şenlikli pazar sabahı hayatlarının gayet farkındaydım.

Hobart ve Blackwell'in sürgüleri hâlâ çekiliydi. Dükkânın bir süredir açılmadığı hissine kapılmıştım; fazla soğuk, fazla karanlıktı, cadde üzerindeki diğer yerlerdeki o canlılık ya da yaşam hissi yoktu burada.

Vitrinden içeriye bakıyor ve şimdi ne yapmalıyım diye düşünüyordum ki ansızın bir hareket, dükkanın arka tarafında kayıp giden kocaman bir şekil gördüm. Durdum, donakalmıştım. Hayaletlerin hareket ettiklerini söyledikleri gibi hafifçe, hiçbir tarafa bakmadan ilerledi, kapı eşiğinden hızla geçip karanlığa karıştı. Sonra gözden kayboldu. Elimi gözüme siper ederek dükkanın loş, tıkış tıkış haldeki derinliklerine baktım ve sonra camı tıklattım.

Hobart ve Blackwell. Yeşil zili çal.

Zil? Zil falan yoktu, dükkânın girişi demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Yan kapıya yürüdüm -Numara 12, mütevazı bir apartman binası- sonra kumtaşı kaplı Numara 8'e geri yürüdüm. Birinci kata çıkan bir sundurma vardı ama bu kez, daha önce görmediğim bir şey gördüm: Numara 8 ile

Numara 10 arasına sıkıştırılmış, eski tip teneke çöp bidonlarından bir yığının arasında yarı gizlenmiş dar bir kapı boşluğu. Dört beş basamak, kaldırım hizasından bir metre kadar alçakta isimsiz görünümlü bir kapıya iniyordu. Ne bir isim vardı ne bir işaret ama gözüme çarpan şey çimen yeşili bir renk oldu: duvardaki bir düğmenin altına yapıştırılmış, yeşil elektrik bandından bir işaret.

Merdivenlerden indim; (içimde kaçıp gitme isteği uyandıran) histerik sesle irkilip cesaretimi toplamak için derin derin nefes alıp vererek zili çaldım, çaldım. Sonra kapı açıldı, öyle ani olmuştu ki geriye doğru kaçtım ve kendimi kafamı kaldırmış iri yarı ve hiç beklemediğim tipte birine bakarken buldum.

En az bir doksan, hatta iki metre boyundaydı, yabani, keskin çeneli, iri kıyım biriydi, ondaki bir şey babamın gidip içmeyi sevdiği şehir merkezindeki barın duvarında asılı duran, İrlandalı şair ve boksörlerin eski fotoğraflarını çağrıştırıyordu bana. Saçları büyük ölçüde kırlaşmıştı ve kesilmesi gerekiyordu, cildi sağlıksız görünmesine neden olacak kadar solgundu, gözlerinin etrafındaki halkalar öylesine derin ve mordu ki burnu kırılmış gibi görünüyordu. Giysilerinin üzerine 1930'lardan bir filmin başrol oyuncusunun giyeceği türden -eskimiş ama hâlâ etkileyici-saten yakaları ta ayak bileklerine kadar inen ve ardında sürüklenen şal desenli, gösterişli bir sabahlık giymişti.

Öyle şaşkındım ki söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Tavrında sabırsızlandığını gösteren hiçbir işaret yoktu, tam aksine, koyu renk kapaklı gözleriyle bana boş boş bakıyor, konuşmamı bekliyordu.

"Affedersiniz," deyip yutkundum, boğazım kurumuştu. "Sizi rahatsız etmek istemezdim..."

Bu son cümleyi duyunca, "bunu gayet iyi anlıyorum elbette, böyle bir şey aklımdan bile geçmedi" dercesine hafifçe gözlerini kırpıştırdı.

Elimi cebime soktum, avcumu açıp yüzüğü ona doğru uzattım. Adamın geniş, solgun yüzü sarktı. Önce yüzüğe, sonra bana baktı.

"Bunu nereden aldın sen?" dedi.

"Bana verdi," dedim. "Buraya getirmemi söyledi."

Durdu ve sert bir ifadeyle bana baktı. Bir an için neden bahsettiğimi bilmediğini söyleyeceğini sandım. Sonra tek kelime bile etmeden, bir adım geri çekildi ve kapıyı açtı.

"Adım Hobie," dedi, ben tereddüt edince. "İçeri gir."

4. Bölüm

Morfinli Lolipop

I

Süslü bir kalabalık, toz kaplı camlardan giren eğik ışıkta parlıyor: yaldızlı aşk tanrıları, yaldızlı komodinler ve şamdanlar ve -o eskimiş ahşap kokusunu bastıran- terebentin, eski boya ve cila kokusu. Talaşlarla kaplı bir yoldan geçip atölye boyunca onu takip ettim, delikli tahta ve araç gereçlerin, parçalarına ayrılmış sandalyelerin ve bacaklarını havaya kaldırıp yere yayılmış pençe ayaklı masaların yanından geçtim. İri yarı bir adam olsa da zarifti, annemin diyeceği gibi "süzülüyordu", kendini taşıyışında zahmetsiz, kayıp giden bir hava vardı. Gözlerim terlik geçirdiği ayaklarının topuklarında, peşinden dar basamakları çıktım ve siyah ayaklı vazoların kaidelerin üzerinde durduğu ve güneş girmesin diye püsküllü perdelerin çekildiği, baştan aşağı halılarla kaplı loş bir odaya girdim.

Sessizliğin içinde tüylerim ürperdi. Solmuş çiçekler muazzam Çin işi vazolarda çürümeye bırakılmıştı ve odaya, içeride kapalı ağır bir hava hâkimdi; hava nefes alınmayacak kadar eskiydi, Bayan Barbour'un ihtiyacım olan şeyleri alayım diye beni Sutton Place'e geri götürdüğünde evimizdeki o boğucu hissin aynısıydı. Tanıdığım bir durgunluktu bu: biri öldüğünde evin kendi içine kapanışıydı.

Bir an için keşke gelmeseydim dedim. Ama adam -Hobie- endişemi sezmiş gibiydi, ansızın arkasına döndü. Genç bir adam olmasa da hâlâ bir çocuğun yüzüne sahipti; çocuksu mavilikteki gözleri parlak ve şaşkındı.

"Sorun ne?" dedi ve sonra devam etti: "Sen iyi misin?"

Merakı beni utandırdı. Huzursuzca o durgun, antikalarla dolu kasvetin içinde ne diyeceğimi bilemeden dikiliyordum.

O da ne diyeceğini bilmiyor gibiydi, ağzını açtı, kapadı, sonra dağıtmak istercesine kafasını salladı.

Elli altmış yaşları arasındaydı, kötü tıraşlıydı, ne yakışıklı ne gösterişsiz biriydi, utangaç, hoş, hatları belirgin bir yüzü vardı, her zaman odadaki diğer erkeklerin çoğundan daha iri olacak bir adamdı, yine de yapış yapış, tam ifade edilemeyecek bir şekilde sağlıksız da görünüyordu, koyu halkalarla çevrili gözleri ve bana Montreal'e gittiğimiz okul gezisinde gördüğüm

kilisedeki duvar resimlerinde tasvir edilen Cizvit şehitlerini -Huronların kamplarında kazığa bağlanan iri, yaman, ölü beyazı Avrupalıları- hatırlatan soluk bir teni vardı.

"Kusura bakma, biraz kötü bir haldeyim..." Annemin bir şeyin yerini bulamadığında yaptığı gibi şüpheli, dalgın bir aceleyle etrafına bakıyordu. Sesi pürüzlü ama eğitimliydi, Boston'ın zorlu bölgelerinden birinde büyüyüp sonra Harvard'da okuyan tarih öğretmenim Bay O'Shea'nınki gibi.

"Ben daha sonra da gelebilirim. Daha iyi olacaksa."

Ben öyle deyince arkasına dönüp baktı, biraz paniğe kapılmıştı. "Hayır, hayır," dedi -kol düğmeleri yoktu, kol manşeti gevşemiş, bilek kısmı kirlenmişti- "bana kendime gelmem için bir saniye ver, kusura bakma, buradan," dedi telaşla, yüzüne inen kır saçlarını arkaya atarak. "İşte bu taraftan."

Beni kolları kıvrık ve sırtı oymalı, sert görünen, dar bir divana doğru yönlendiriyordu. Ama üstüne atılmış bir yastık ile battaniyeler vardı, bu yatak yığınının oturmayı zor bir hale getirdiğini ikimiz de aynı anda anlamıştık.

"Ah, pardon," diye mırıldanıp öyle hızla geriye çekildi ki az kalsın çarpışacaktık, "gördüğün gibi burada kendime kamp kurdum, dünyanın en rahat düzeni sayılmaz tabii ama idare etmek zorundayım, bütün bu olup bitenlerden sonra doğru dürüst duyamadığım için..."

Dönüp giderken (bu yüzden cümlesinin geri kalanını yakalayamadım) yüzüstü halının üstüne bırakılmış bir kitaba ve dibinde kahverengi leke oluşmuş bir çay fincanına basmamak için yana kaçtı ve beni oturağı saçaklı ve düğme kakmalı, büzgülü, süslü püslü kapitone bir koltuğa -daha sonra öğreneceğim üzere, Türk işi bir koltuğa- yönlendirdi; New York'ta hâlâ böyle kapitone koltuk yapmayı bilen birkaç kişiden biriydi.

Kanatlı bronzlar, gümüş biblolar. Gümüş bir vazonun içinde tozlu, gri devekuşu tüyleri. Tereddütle koltuğun ucuna tünedim ve etrafıma bakındım. Ayakta olmayı yeğlerdim, kaçması daha kolay olurdu.

Ellerini dizlerinin arasına sokup öne doğru eğildi. Ama bir şey söylemek yerine yalnızca bana bakıyor ve bekliyordu.

Fazla uzun süren bir sessizlikten sonra, "Ben Theo," dedim aceleyle. Yüzüm öyle sıcaklamıştı ki alev alev yanıyorum sandım. "Theodore Decker. Herkes bana Theo der. Şehrin yukarı yakasında yaşıyorum," diye de ekledim tereddütle.

"Eh, ben de James Hobart ama herkes bana Hobie der." Bakışları açık ve

yatıştırıcıydı. “Bense aşağı yakada yaşıyorum.”

Ne yapacağımı bilemez halde bakışlarımı kaçırdım, dalga geçip geçmediğinden emin değildim.

“Üzgünüm.” Bir an için gözlerini kapadı, sonra açtı. “Benim kusuruma bakma. Welty,” avcunun içindeki yüzüğe baktı, “benim iş ortağımdı.”

Ortağım*dı*? Ay saati -pır pır eden, dişli, zincirli ve tartılı bir Kaptan Nemo mekanizması- çeyrek saati vurmadan önce o durgunluğun içinde yüksek sesle uğulduyordu.

“Ah,” dedim. “Ben sadece. Düşünmüştüm ki...”

“Hayır. Üzgünüm. Bilmiyor muydun?” dedi bana daha dikkatli bakarak. Gözlerimi kaçırdım. O yaşlı adamı yeniden göreceğimden bu denli emin olduğumun farkına varmamıştım. Gördüklerime -bildiklerime- rağmen, bir şekilde, televizyonda reklam arasından sonra aslında yaşadığı ve bir hastane odasında sessizce iyileşmeye çalıştığı anlaşılan bir cinayet kurbanı gibi mucize eseri paçayı kurtardığına dair çocuksu bir umut beslemeyi başarmıştım içimde.

“Peki bunun sende ne işi var?”

“Ne?” dedim, irkilmiştim. Saat çok ileride gidiyordu, bunu fark etmiştim; sabah on, gece on, doğru zamana yakın bile değildi.

“Sana verdiğini söyledin?”

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. “Evet. Ben...” Ölümünün şoku yeni yaşanmış gibiydi, sanki onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmıştım ve hepsi tamamen bir başka açıdan yeniden yaşanıyordu.

“Bilinci yerinde miydi? Seninle konuştu mu?”

“Evet,” diyerek başladım, sonra sessizleştim. Kendimi berbat hissediyordum. O yaşlı adamın dünyasında, onun eşyalarının arasında olmak ona dair her şeyi bütün gücüyle geri getirmişti: odanın o hülyalı su altı havası, pas rengi kadifeleri, zenginliği ve dinginliği.

“Yalnız olmadığına sevindim,” dedi Hobie. “Bundan nefret ederdi.” Parmaklarıyla yüzüğün etrafını sardı ve yumruğunu ağzına sokup bana baktı.

“Tanrım. Sen daha ufacık bir yavrusun ama,” dedi.

Zorla gülümsedim, buna nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum.

“Üzgünüm,” dedi beni rahatlatması gerektiğini söyleyebileceğim daha sağduyulu bir ses tonuyla. “Yani işte... kötü olduğunu biliyorum. Gördüm. Cesedi...” Doğru sözcükleri seçmeye çalışıyor gibiydi. “İçeriye almadan önce ellerinden geldiğince temizliyorlar ve sana çok da hoş olmayacağını

söylüyorlar ki bunu biliyorsun zaten ama... işte. Böyle bir şeye kendini hazırlayamazsın ki. Birkaç yıl önce dükkâna gelen bir dizi Matthew Brady fotoğrafı vardı, İç Savaş resimleri, öyle tüyler ürperticilerdi ki satmakta güçlük çektik."

Hiçbir şey demedim. Zorlandığımda "evet" ya da "hayır" demek dışında yetişkinlerle sohbete girişmek gibi bir huyum yoktu ama donakalmıştım. Annemin cesedini teşhis etmeye giden doktor arkadaşı Matt'ti ve kimse bana bu konuda pek bir şey söylememişti.

"Bir zamanlar okuduğum bir öyküyü hatırlıyorum, bir asker vardı, Shiloh muydu neydi?" Benimle konuşuyordu ama bütün dikkatini vermiyordu. "Gettysburg? Şoktan öylesine aklını yitirmişti ki kuşları ve sincapları savaş meydanına gömmeye başlamıştı. Çapraz ateşte bir dolu küçük şey de ölür, küçük hayvanlar da. Bir sürü minnacık mezar."

"Shiloh'ta iki gün içinde yirmi dört bin insan öldü," dedim pat diye.

Gözleri şaşkınlıkla bana döndü.

"Elli bin kişi de Gettysburg'da. Yeni silahlarla. Minié mermileri ve mükerrer atışlı tüfekler. Ölü sayısı bu yüzden o kadar yüksekti. Biz Amerika'da Birinci Dünya Savaşı'ndan çok daha önce siper savaşı yapıyorduk. Çoğu insan bilmez bunu."

Bütün bunlara karşılık ne diyeceğini bilemediğini görebiliyordum. "İç Savaş'la mı ilgileniyorsun?" dedi ölçülü bir duraksamanın ardından.

"Hıı... evet," dedim ters ters. "Sayılır." Saha topçu sınıfı hakkında epey bilgim vardı çünkü bu konuda öyle teknik ve bilgi dolu bir yazı yazmıştım ki öğretmenim aynı ödevi bir daha yapmamı istemişti ve Brady'nin çektiği Antietam Muharebesi'ndeki ölülerin fotoğraflarını da biliyordum: resimleri internette görmüştüm, ağızları burunları kandan simsiyah olmuş donuk gözlü çocuklar. "Sınıfta altı hafta boyunca Lincoln işledik."

"Brady'nin buradan çok uzakta olmayan bir fotoğraf stüdyosu var. Hiç gördün mü?"

"Hayır." O boş ifadeli askerlerden bahsedince ortaya çıkan kapana kısılmış bir düşünce, gerçek ve tarifsiz bir şey vardı. Şimdi hepsi kaybolmuş, geride yalnızca görüntü kalmıştı. Eller belde, gökyüzüne bakan ölü çocuklar.

Bunu izleyen sessizlik işkence gibiydi. İkimiz de nasıl devam edeceğimizi bilmiyor gibiydik. En sonunda Hobie yeniden bacak bacak üstüne attı. "Demek istediğim - üzgünüm. Seni zorladıysam," diye geveledi.

Kıvranıyordum. Buraya gelirken öylesine merakla doluydum ki benim de

bazı soruları cevaplamam gerekebileceğini tahmin edememiştim.

“Bunu konuşmanın zor olduğunu biliyorum. Yani işte... hiç aklıma gelmezdi...”

Ayakkabılarım. Ayakkabılarıma gerçekten hiç bakmamış olmam tuhaftı. Başparmaklarım çıkıntı yapmıştı. Bağları yıpranmıştı. *Cumartesi günü Bloomingdale’s’e gider sana yeni bir çift ayakkabı alırız.* Ama bu asla gerçekleşmedi.

“Seni zor durumda bırakmak istemem. Ama... bilinci yerinde miydi?”

“Evet. Yani. Sayılır...” Dikkatli, kaygılı yüz ifadesini görünce bir anda patlayıp ona bilmesi gerekmeyen ve anlatmanın doğru olmayacağı her şeyi, uyanıkken bile düşüncelerimin arasına giriveren paramparça iç organları, yanıp sönen çirkin ışıkları anlatmak istiyordu küçük bir yanım.

Kasvetli portreler, şömine rafındaki porselen köpekler, tik-tak tik-tak sallanan altın sarkaç.

“Seslendiğini duydum.” Gözlerimi ovuşturdum. “Kendime geldiğimde.” Bir rüyayı anlatmaya çalışmak gibiydi bu. Yapamıyordun. “Ve onun yanına gittim, onunlaydım... o kadar kötü değildi. Yani düşündüğünüz gibi değildi,” diye ekledim çünkü böyle söyleyince kulağa yalan gibi geliyordu, öyleydi de.

“Seninle konuştu mu?” Güçlükle yutkunarak kafamı salladım. Koyu renkli maun, saksılanmış palmiyeler. “Kendindeydi yani?”

Yine kafamı salladım. Ağzımın içinde kötü bir tat vardı. Bu öyle özet geçebileceğiniz türden bir şey değildi ki hiçbir anlama gelmeyen ve hikâyesi olmayan şeylerdi bunlar, o toz duman, alarmlar, elimi tutuşu, koskoca bir hayat geçip gitmişti orada, ikimizin arasında, o karmakarışık cümlelerde ve daha önce hiç duymadığım şehir ve insan isimlerinde. Kıvılcımlar saçan kopmuş kablolar.

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Boğazım kurumuştu ve biraz midem bulanıyordu. An, olması gerektiği gibi bir sonraki ana geçmiyordu ve daha fazla soru sormasını bekleyip duruyordum, herhangi bir şey ama sormadı.

Sonunda toplamak istercesine kafasını salladı. “Bu...” O da en az benim kadar allak bullak görünüyordu, dağınık kır saçları ona çocuklar için düzenlenen kostümlü bir oyundaki taçsız kral görüntüsü veriyordu. “Affedersin,” dedi yine kafasını sallayarak. “Bu daha çok yeni.”

“Anlamadım?”

“Yani görüyorsun, bunlar...” öne doğru eğildi ve göz kırptı, çabucak ve telaşlı, “bütün bunlar bana anlatılanlardan çok farklı, anlıyor musun? Hemen

o anda öldüğünü söylediler. Bu konuda çok ısrarcıydılar.”

“Ama..” Suratına baktım, afallamıştım. Bunları uydurduğumu mu düşünüyordu?

“Hayır, hayır,” dedi alelacele, beni rahatlatmak istercesine elini havaya kaldırarak. “Yani sadece... eminim herkese böyle söylüyorlardır. ‘O anda öldü.’” dedi yüzünü buruşturarak ben ona dik dik bakmaya devam edince. ‘“Hiç acı çekmeden.’ ‘Kendisine neyin çarptığını bile bilmeden.’”

Derken -ansızın- anladım, saklı olan bütün anlamlar bir ürpertiyle zihnime sızıyordu. Annem de “o anda ölmüştü. Onun ölümü de “hiç acı çekmeden” olmuştu. Sosyal hizmet görevlileri bunu öylesine üstüne basa basa söylemişlerdi ki bundan nasıl bu kadar emin olabildiklerini merak etmek aklıma bile gelmemişti.

“Yine de o şekilde öldüğünü düşünmenin zor olduğunu söylemek zorundayım,” dedi Hobie aramıza çöken ani sessizlikte. “Yıldırım gibi ani bir ışık. Ne olduğunu anlayamadan düşüvermek. Hani bazen olur ya, söyledikleri gibi olmadığını hissedersin, bilirsin?”

“Affedersiniz?” dedim kafamı kaldırıp ona bakarak, kazara içine düştüğüm bu yeni, ürkütücü olasılıkla darmadağın olmuştum.

“Kapıda bir hoşça kal,” dedi Hobie. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. “Böyle olsun isterdi. Veda bakışı, ölüm haikusu - o esnada birileriyle konuşmak için durmadan gitmek istemezdi. ‘Ölüm yolunda, kiraz çiçeklerinin arasında bir çayevi.’”

Takip edemiyordum. Loş odada, tek bir güneş ışığı huzmesi perdeleri delip geçiyor ve odanın tam karşı duvarından bir tepsi dolusu kristal sürahiye vurup oynaşarak oraya buraya çarpan ve mikroskobun altındaki terliksi hayvanlar gibi titreşerek yüksek duvarlara yansıyan prizmalar yansıtıyordu. Güçlü bir odun isi kokusu alıyor olsam da şömine çoktan yanıp sönmüş gibi kapkara görünüyordu ve ızgarası sanki bir süredir hiç ateş yakılmamış gibi tıka basa küllerle doluydu.

“Kız,” dedim ürkekçe.

Bakışları bana geri döndü.

“Bir de kız vardı.”

Bir an için anlamamış gibi göründü. Sonra arkasına yaslandı ve yüzüne su sıçratılmışçasına gözlerini kırpıştırdı.

“Ne?” dedim - şaşırmıştım. “Nerede o? İyi mi?”

“Hayır...” dedi burnunu ovuşturarak, “hayır.”

“Ama yaşıyor?” Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Kaşlarını *evet* anlamına geldiğini anladığım bir şekilde kaldırdı. “Şanslıymış.” Ama sesi ve tavrı, tam aksini söyler gibiydi.

“Burada mı?”

“Şey...”

“Nerede? Onu görebilir miyim?”

Bıkkınlık gibi görünen bir edayla iç çekti. “Sessiz olması ve ziyaretçisi olmaması gerekiyor,” dedi ceplerini kurcalayarak. “Kendinde değil... Nasıl tepki vereceğini kestirmek güç.”

“Ama düzelecek, değil mi?”

“Eh, öyle olacağını umalım. Ama henüz düzlüğe çıkmış değil. Doktorların ısrarla kullandığı o fazlasıyla belirsiz şekilde söylemek gerekirse.” Bornozunun cebinden sigara paketini çıkardı. Titrek ellerle bir sigara yaktı, sonra paketi abartılı bir hareketle aramızdaki boyalı Japon sehpanın üzerine fırlattı.

Eski filmlerdeki insanların içtiği türden buruşturulmuş Fransız sigarası paketine baktığımı fark edince, “Ne?” dedi yüzüne doğru gelen dumanı elini sallayıp uzaklaştırarak. “Ben de bir tane isterim deme bana.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim, rahatsız edici bir sessizliğin ardından. Dalga geçtiğinden emindim ama yüzde yüz emin de olamıyordum.

O ise yüzünde hayli endişeli bir ifadeyle bir tütün sisinin arasından sanki benim hakkımda mühim bir gerçek fark etmişçesine şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

“O sensin, değil mi?” dedi ansızın.

“Anlayamadım?”

“Sen o çocuksun, değil mi? Annesi orada ölen?”

Bir an için tek kelime edemeyecek kadar afallamıştım. “Ne?” dedim, *nereden biliyorsun,* demek istemiştim ama tam olarak ifade edemedim.

Rahatsız olmuş gibi, bir gözünü ovuşturdu ve içtiği şeyi masaya döken bir adamın telaşıyla birdenbire arkasına yaslandı. “Kusura bakma. Ben... demek istediğim... kendimi doğru ifade edemedim. Tanrım. Ben...” Çok bitkinim, kafam çalışmıyor dercesine el kol hareketleri yaptı.

Pek kibar bir hareket sayılmasa da bakışlarımı kaçırdım - mide bulandırıcı, tatsız bir duygu dalgasıyla gafil avlanmıştım. Annemin ölümünden beri neredeyse hiç ağlamamıştım, başkalarının önündeyse asla - onu doğru dürüst tanımayan insanların (ve Mathilde gibi hayatını cehenneme

çeviren bir iki tanesinin) etrafımda hıçkıra hıçkıra ağlayıp burunlarını çektikleri anma töreninde bile.

Üzüldüğümün farkındaydı; bir şey söyleyecek oldu, tekrar düşündü. “Bir şeyler yedin mi?” dedi birdenbire. Karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştım. Yemek aklımdaki en son şeydi. “Ah, yemediğini tahmin etmiştim,” dedi gıcırtıyla yerinden kalkıp o koca ayaklarının üstünde durarak. “Haydi gidip bir şeyler hazırlayalım.”

“Aç değilim,” dedim, böyle kaba bir karşılık verdiğime üzülmüştüm. Annemin ölümünden beri herkesin tek düşündüğü şey ağzıma yemek tıkamaktı.

“Yo, yo, değilsin tabii.” Boştaki elini sallayıp bir duman bulutunu dağıttı. “Ama benimle gel, lütfen. Bana eşlik et. Vejetaryen falan değilsin, değil mi?”

“Hayır!” dedim, gücenmiştim. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Güldü - kısa ve net. “Sakin ol! Onun arkadaşlarının çoğu vejetaryen, o da öyle.”

“Ha,” dedim, mahcup olmuştum; o ise neşeli, telaşsız bir keyifle bana bakıyordu.

“Yani bilgin olsun, ben de vejetaryen değilim,” dedi. “Bütün o saçma sapan şeylerden yiyebilirim. Bu yüzden idare ederiz sanıyorum.”

Kapıyı iterek açtı ve ben de lekeli aynalar ile eski resimlerle bezeli tıkış tıkış bir koridorda onu takip ettim. Önümde hızla yürüyor olsa da ben biraz oyalanıp bakmak için can atıyordum: bir araya toplanmış aileler, beyaz sütunlar, verandalar ve palmiyeler. Bir tenis kortu, çimlerin üstüne yayılmış bir İran halısı. Beyaz pijamalarının içinde ciddiyetle yan yana dizilmiş uşaklar. Gözüm Bay Blackwell’e ilişti - gaga burunlu ve cana yakın, beyazlar içinde şık giyimli, sırtı gençken bile kamburmuş. Palmiye ağaçlı bir yerde deniz kenarındaki bir istinat duvarına dayanıp oturmuş; arkasında -duvarın üstünde, elleri Bay Blackwell’in omuzlarında ve ondan bir kafa uzun duran- anaokulu zamanlarındaki Pippa gülümsüyordu. Her ne kadar ufacık olsa da benzerlik kendini belli ediyordu: onun ten rengi, onun gözleri, başı adamınkiyle aynı açıda duruyordu ve saçları da onunkiler gibi kızıldı.

“Bu o, öyle değil mi?” dedim ama söyler söylemez bunun o olmasının mümkün olmadığını anladım. Solmuş renkleri ve içindeki insanların modası geçmiş giysileriyle bu fotoğraf, ben doğmadan çok uzun zaman önce çekilmişti.

Hobie arkasını döndü, bakmak için geri geldi. “Hayır,” dedi usulca,

ellerini arkasında kavuşturmuştu. “O Juliet. Pippa’nın annesi.”

“Şimdi nerede peki?”

“Juliet? Öldü. Kanserden. Geçen mayısta altı yıl oldu.” Ve sonra, fazla kısa ve öz konuştuğunun farkına varmış olacak ki, “Welty, Juliet’in ağabeyiydi. Üvey ağabeyi, daha doğrusu. Babaları bir, farklı annelerden, otuz yıl arayla doğmuşlar. Ama Welty onu kendi çocuğuymuş gibi büyüttü.”

Yakından bakmak için iyice yaklaştım. Juliet ona yaslanmıştı, yanağını hafifçe adamın ceketinin koluna dayıyordu.

Hobie boğazını temizledi. “Juliet babaları altmışlı yaşlarındayken doğdu,” dedi usulca. “Küçük bir çocuğun üstüne düşmek için fazla yaşlıydı ki zaten daha en başından çocuklara karşı düşkünlüğü hiç olmamıştı.”

Koridorun karşı tarafındaki bir kapı aralık duruyordu, kapıyı itip açtı ve durup karanlığın içine baktı. Parmak uçlarıma basarak gidip arkasından kafamı uzattım ama tam da o anda arkasını döndü ve kapıyı tık diye kapattı.

“Bu o mu?” Oda pek bir şey görünmeyecek kadar karanlık olsa da odanın dğer tarafında pek dostane bakmayan hayvan gözlerinin ışıltısını, cesaret kırıcı yeşilimsi pırıltısını yakalamıştım.

“Şimdi değil.” Öylesine alçak bir sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabiliyordum.

“İçeride yanındaki şey de ne?” diye fısıldadım, kapının önünde oyalanıyordum, yürüyüp gitmeye isteksizdim. “Kedi mi?”

“Köpek. Hemşire pek tasvip etmiyor ama o köpeğinin yanında, yatağında olmasını istiyor ve doğrusu ben de köpeği dışarıda tutamıyorum, kapıları tırmalıyor, inliyor. Buradan, bu taraftan.”

Yavaş yavaş, yaşlı insanlara özgü o öne eğik yürüyüşle ilerliyordu, tavanı pencereli ve eski, hantal bir ocağın bulunduğu tıkış tıkış bir mutfağa açılan kapıyı iterek araladı. 1950’lerden kalma bir uzay gemisini andıran zarif çizgileriyle domates kırmızısı bir ocaktı içerideki. Yerde kitaplar yığılıydı - yemek kitapları, sözlükler, eski romanlar, ansiklopediler; raflar yarım düzine desenli antik çinilerle doluydu. Pencerenin yanında, yangın merdiveninin orada, rengi solmuş ahşap bir aziz dua edercesine bir avucunu açmış havaya kaldırıyordu. Büfede, gümüş bir çay takımının yanında, renkli boyanmış hayvanlar Nuh’un Gemisi misali ikişer ikişer dizilmişlerdi. Ama lavabonun içi kirli bulaşık yığınıyla doluydu ve mutfak tezgâhında ve pencere eşiklerinde ilaç şişeleri, kirli fincanlar, açılmamış posta yığınları ve çiçekçiden alınma saksılarında kuruyup kararmış bitkiler duruyordu.

Elektrik faturalarını ve *Antiques* dergisinin eski sayılarını bir kenara iterek beni masaya oturttu. “Çay,” dedi, market listesindeki bir şeyi hatırlamış gibi. O ocağın başında bir şeylerle uğraşırken ben, masa örtüsünün üzerindeki kahve halkalarına bakıyordum.

“Şey...” dedim.

“Evet?”

“Daha sonra onu görebilir miyim?”

“Bakarız,” dedi sırtı bana dönük bir şekilde. Mavi porselen kâseye çarpan çırpma teli sesi: *pat pat pat.* “Eğer uyanık olursa. Çok ağrısı var, ilaçlar da onu uykulu yapıyor.”

“Ona ne olmuş?”

“Şey...” Sesi aynı anda hem canlı hem de durgun bir hale büründü; insanlar annem hakkında bir şey sorduğunda benim sesim de tıpkı bu hale geldiğinden bunu fark etmem çok zaman almadı. “Kafasına kötü bir darbe almış, kafatası çatlamış, doğrusunu söylemek gerekirse bir süre komada kaldı ve sol bacağında öyle çok kırık vardı ki neredeyse onu kaybetme noktasına geldi. ‘Çoraba doldurulmuş misketler’,” dedi keyifsiz bir gülüşle. “Röntgene bakınca doktor böyle söyledi. On iki kırık. Beş ameliyat. Geçen hafta,” dedi biraz bana doğru dönerek, “çivileri çıkardılar ve eve gelmek için öyle yalvardı ki gidebileceğini söylediler. Yarım gün bir hemşirenin gelmesi şartıyla.”

“Yürümeye başladı mı?”

“Tanrım, hayır,” dedi sigarasını silkmek için havaya kaldırırken; her nasılsa bir eliyle yemek yapıp diğeriyle sigara içmeyi başarıyordu, eski filmlerden birindeki bir şilep kaptanı ya da kereste kampı aşçısı gibi. “Yarım saatten fazla doğrulup oturamıyor bile.”

“Ama düzelecek.”

“Yani, umudumuz o yönde,” dedi, kulağa öyle çok da umutlu gelmeyen bir ses tonuyla. “Biliyor musun?” dedi arkasını dönüp bana bakarak, “sen de oradaysan, iyi durumda olman olağanüstü bir şey.”

“Hı.” İnsanlar, sıkça yaptıkları gibi, “iyi durumda” olduğum konusunda bir yorum yaptıklarında buna nasıl karşılık vereceğimi asla bilemiyordum.

Hobie öksürdü ve sigarasını söndürdü. “Yani.” Yüzündeki ifadeden, beni rahatsız ettiğinin farkında olduğunu ve üzüldüğünü görebiliyordum. “Seninle de konuşmuşlardır sanıyorum? Şu dedektifler?”

Masa örtüsüne baktım. “Evet.” Bu konuda ne kadar az konuşursam o

kadar iyi hissediyordum.

“Yani, seni bilmem ama ben onları epey düzgün buldum, bayağı bilgililer. Şu İrlandalı adam, bu tarz pek çok şey görmüş, bana İngiltere’deki ve Paris havaalanındaki bavul bombalarından, Tanca’daki bir kafedeki patlamadan bahsetti, bilirsin, düzinelercesi ölür de bombanın hemen dibindeki insan tek bir yara bile almaz hani. Oldukça tuhaf etkiler gördüklerinden bahsetti, hele de eski binalarda. Kapalı alanlar, bozuk zeminler, yansıtıcı maddeler... fazlasıyla öngörülemez bir durum. Tıpkı akustik gibi, demişti. Patlama dalgaları da tıpkı ses dalgaları gibidir, sekip saparlar. Bazen kilometrelerce uzaktaki dükkânların vitrinleri kırılır. Ya da...” bileğinin üstüyle gözlerine giren saçları itti, “bazen hemen yakında, perdeleme etkisi dediği şeyden olur. Patlamanın hemen yakınındaki şeyler sağlam kalır, havaya uçurulmuş bir IRA kulübesinde kırılmadan duran çay fincanı ya da senin başına gelen gibi. Çoğu insanı öldüren uçuşan cam ve molozlar, bilirsin, genelde epey geniş kapsamlıdır. O hızdaki bir çakıl taşı ya da bir parça cam tam bir mermi gibidir.”

Başparmağımla masa örtüsündeki çiçek deseninin üzerinden geçiyordum. “Ben...”

“Üzgünüm. Belki de konuşacak doğru konu bu değildir.”

“Hayır hayır,” dedim çabucak, çoğu insanın nasıl yapsam da kaçınsam diye dokuz doğurduğu bir konuda birinin böyle doğrudan, bilgili bir şekilde konuştuğunu işitmek aslında büyük bir rahatlıktı. “Öyle değil. Sadece...”

“Evet.”

“Merak ediyordum da... dışarı nasıl çıkmış?”

“Eh, bu biraz şans eseri olmuş. Enkaz altında kalmış, köpeklerden biri ikaz etmese itfaiyeciler onu bulamayacakmış. Kısmen içeriye girmiş, kirişi kaldırmışlar, yani inanılmaz bir şey daha, bütün bu süre zarfında bilinci yerindeymiş, onlarla konuşmuş ama bunların hiçbirini hatırlamıyor. İşin mucize kısmı tahliye emri gelmeden önce onu çıkarmış olmaları, sen ne kadar süre bilincini yitirdin, biliyor musun?”

“Hatırlamıyorum.”

“Eh, şanslıymışsın. Ya orayı boşaltıp onu orada sıkışmış halde bırakmaları gerekseydi ki anladığım kadarıyla bazı insanların başına *gelmiş.* Ah, haydi bakalım,” dedi tam da demlik ötmeye başlarken.

Önüme koyduğunda tabağın üstündeki yemek hiçbir şeye benzemiyordu; bir dilim kızarmış ekmeğin üzerinde sarı renkli bir yığın. Ama güzel

kokuyordu. Temkinlice tadına baktım. Doğranmış domatesli, Arnavut biberli ve içinde çıkaramadığım başka şeyler de olan eritilmiş peynirdi bu, çok lezzetliydi.

“Pardon ama bu nedir?” dedim, özenle bir çatal daha alırken.

Biraz utanmış gibi görünüyordu. “Şey, bir adı yok aslında.”

“Hayır ama çok iyi,” dedim, aslında ne kadar aç olduğuma şaşırmıştım. Annem de buna çok benzer bir kızarmış ekmek üstü peynir yapardı, kışın bazen pazar gecelerinde yerdik.

“Peynir sever misin? Sormayı akıl edemedim.”

Evet dercesine kafamı salladım, ağzım cevap veremeyecek kadar doluydu. Bayan Barbour durmadan ağzıma zorla dondurma ve tatlı bir şeyler tıkıştırsa da nedense annem öldüğünden beri normal bir yemek yememişim gibi geliyordu - en azından bizim için normal olan türden yemekler, tavada kızartma ya da çırpılmış yumurta veya mutfaktaki seyyar merdivende oturup anneme günümün nasıl geçtiğini anlatırken hemen kutusundan yediğimiz fırınlanmış peynirli makarna gibi.

Ben yerken o, masada hemen karşımda, çenesini iri beyaz ellerinin arasına almış oturuyordu. “Nede iyisindir?” diye sordu birden. “Spor?”

“Anlamadım?”

“Neyle ilgilenirsin? Hani oyunlar falan?”

“Şey... video oyunları. Age of Conquest mesela. Yakuza Freakout?”

Şaşırmış görünüyordu. “Okul nasıl peki? En sevdiğin ders?”

“Tarih, sanırım. İngilizceyi de severim,” dedim ondan karşılık gelmeyince. “Ama İngilizce önümüzdeki altı hafta boyunca gerçekten çok sıkıcı olacak, edebiyat işlemeyi bırakıp dilbilgisi kitabına geri döndük ve şimdi cümleleri öğelerine ayırıyoruz.”

“Edebiyat ha? İngiliz mi, Amerikan mı?”

“Amerikan. Şimdilik. Ya da Amerikandı. Amerikan tarihini de görüyoruz bu yıl. Gerçi son zamanlarda o da sıkıcı olmaya başladı. Büyük Buhran’ı işliyoruz şimdi ama İkinci Dünya Savaşı’na gelince yeniden güzel olacak.”

Son zamanlarda ettiğim en keyifli sohbetti bu: bana bir dolu ilgi çekici soru sordu, edebiyatta neler okuduğum ve ortaokulun ilkokuldan ne kadar farklı olduğu gibi; en zorlandığım dersin ne olduğu (İspanyolca), en sevdiğim tarihî dönemin hangisi olduğu (emin değildim, üstünde çok fazla durduğumuz Eugene Debs ve işçi hareketi tarihi hariç herhangi biri) ve büyüdüğümde ne olmayı istediğim (hiçbir fikrim yok) - ama yine de başıma

gelen talihsizlik dışında benimle ilgileniyormuş gibi görünen, bilgi almak için didiklemeyen ya da “Sorunlu Çocuklara Söylenecek Sözler” listesinden seçim yapmaya çalışmayan bir yetişkinle sohbet etmek beni kendime getirmişti.

Yazarlar konusuna bile girmiştik - T. H. White ve Tolkien’den en sevdiklerimden biri olan Edgar Ailen Poe’ya.

“Babam Poe’nun ikinci sınıf bir yazar olduğunu söylüyor,” dedim. “Amerikan edebiyatının Vincent Price’ıymış. Ama ben bunun doğru olmadığını düşünüyorum.”

“Hayır, değil,” dedi Hobie ciddiyetle, kendisine bir fincan çay koyarken. “Poe’yu ister sev ister sevme, adam polisiye romanı yarattı. Ve bilim kurguyu. Esasen yirminci yüzyılın büyük kısmını yarattı. Demek istediğim, aslına bakarsan onu genç bir delikanlıyken olduğu kadar önemsemiyorum ama ister sev ister sevme onu bir kaçık deyip görmezden gelemezsin.”

"Babam görmezden geliyordu. Beni gıcık etmek için aptal bir sesle ‘Annabel Lee’yi ezberden okuyup dururdu. Çünkü onu sevdiğimi bilirdi.”

“Baban bir yazar belli ki.”

“Hayır.” Bu kanıya nereden vardığını anlamamıştım. “Aktör. Daha doğrusu, öyleydi.” Ben doğmadan önce birkaç televizyon dizisinde misafir oyuncu olarak rol almış, asla başrol olmamış ama başroldekinin şımarık *playboy* arkadaşı ya da öldürülen rüşvetçi iş ortağı olmuş.

“Adını duymuş muyumdur?”

“Hayır. Şimdi bir büroda çalışıyor. Daha doğrusu çalışıyordu.”

“Peki şimdi ne yapıyor o zaman?” diye sordu. Yüzüğü serçe parmağına geçirdi, ara sıra hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine diğer elinin başparmağı ve işaret parmağıyla tutup çeviriyordu.

“Kim bilir? Bizi terk etti.”

Şaşırtıcı şekilde buna güldü. “Uğurlar olsun?”

“Yani...” omuz silktim, “bilmiyorum ki. Bazen iyiydi. Birlikte spor programları ya da polisiye diziler izlerdik ve bütün o kanlı manlı özel efektleri nasıl yaptıklarını anlatırdı bana. Ama yani... ne bileyim. Bazen beni okuldan almaya geldiğinde sarhoş olurdu mesela.” Bundan deli doktoru Dave’e, Bayan Swanson’a ya da başka birine söz etmemiştim. “Anneme söylemeye korkuyordum ama sonra diğer annelerden biri ona söyledi. Ve sonra...” Bu uzun bir hikâyeydi, utandığımı hissediyordum, kısa kesmek istedim. “Barın tekinde elini kırmış, barda biriyle kavga ediyormuş, her gün

gitmeye bayıldığı bir bar vardı gerçi biz onun nerede olduğunu bilmezdik çünkü geç saatlere kadar çalıştığını söylüyordu, bizim tanımadığımız bir grup arkadaşı vardı, tatile gittiklerinde Virgin Adaları gibi yerlerden ona kartpostal atarlardı. Ev adresimize. Bütün bunlardan öyle haberimiz oldu zaten. Ve annem onu Adsız Alkolikler'e gitmesi için ikna etmeye çalıştı ama gitmiyordu. Bazen oturduğumuz binanın kapı görevlileri gelip dairemizin olduğu holde durur ve onları duyabilsin diye epey gürültü çıkarırlardı... Orada olduklarını bilsin diye, anladın mı? Öyle çok fazla çığırından çıkmasın diye."

"Çığırından çıkmak mı?"

"Epey bağırış çağırış olurdu. Bunu yapan da genelde oydu. Ama..." istediğimden çok daha fazlasını söylediğimin rahatsız edici ölçüde farkındaydım, "bir sürü gürültü çıkaran çoğunlukla oydu. Mesela, ya, ne bileyim, benimle kalması gerektiğinde falan, annemin çalışması gerektiğinde. Her zaman cidden canı çok sıkkın olurdu. O, haberleri ya da spor programlarını izlerken onunla konuşamazdım. Demek istediğim." Duraksadım, keyfim kaçmıştı, anlattıklarımla kendimi köşeye sıkıştırdığımı hissediyordum. "Her neyse. Bütün bunlar uzun zaman önceydi."

Arkasına yaslandı ve bana baktı: iri yarı, az konuşan, dikkatli bir adamdı ama gözlerinde çocuksuluğun gamlı mavisi vardı.

"Ya şimdi?" dedi. "Yanlarında kaldığın insanları seviyor musun?"

"Hımm..." Duraksadım, ağzım doluydu, Barbourları nasıl anlatacağımı bilemiyordum. "İyi insanlar, sanırım."

"Buna sevindim. Yani Samantha Barbour'u tanıdığımı söyleyemem, gerçi geçmişte ailesiyle bazı işler yapmıştık. İyi bir gözü var."

Bunu duyunca, yemeyi kestim. "Barbourları tanıyor musun?"

"Adamı değil. Kadını. Annesi müthiş bir koleksiyoncuydu, anladığım kadarıyla hepsi erkek kardeşine kalmış gerçi, bir aile kavgası yüzünden. Welty olsa sana daha fazlasını da anlatırdı. Dedikoducunun teki olduğundan değil tabii," diye ekledi hemen. "Welty oldukça ketumdu, ağzı sıkıydı ama insanlar ona sırlarını açardı, o tür insanlardandı, bilirsin. Yabancılar ona sırlarını anlatırdı, müşteriler, öyle çok tanımadığı insanlar... insanların, kederlerini paylaşmayı sevdikleri türden bir adamdı.

"Ama evet." Ellerini kavuşturdu. "New York'taki tüm sanat simsarları ve antikacılar Samantha Barbour'u tanır. Evlenmeden önce bir Van der Pleyn'di. Müthiş bir alıcı olmasa da Welty onu arada sırada müzayedelerde görürdü ve

elinde kesinlikle güzel bir şeyler vardır.”

“Barbourlarda kaldığımı sana kim söyledi?”

Hızla gözlerini kırpıştırdı. “Gazetede yazıyordu,” dedi. “Sen görmedin mi?”

“Gazete mi?”

“*Times.* Sen okumadın mı? Ha?”

“Gazetede benim hakkımda bir şeyler mi çıktı?”

“Hayır, hayır,” dedi hemen. “*Senin* hakkında değil. Müzede aile üyelerini kaybeden çocuklar hakkında. Çoğu turistmiş. Küçük bir kız varmış... bir bebek aslında... Güney Amerika’dan bir diplomatın çocuğu...”

“Gazetede benim hakkımda ne diyorlardı?”

Yüzünü buruşturdu. “Ah, bir yetimin hali... hayırsever sosyete devreye girer... bu gibi şeyler işte. Tahmin edersin.”

Bakışlarımı tabağıma indirdim, utanmıştım. Yetim? Hayırsever?

“Çok güzel bir haberdi. Anladığım kadarıyla oğullarından birini okuldaki serserilerden korumuşsun,” dedi, o büyük, kır saçlı kafasını gözlerimi yakalayacak kadar aşağı eğdi. “Okulda? Sınıf atlatılan şu diğer üstün yetenekli çocuğu?”

Kafamı salladım. “Anlamadım?”

“Samantha’nın oğlu? Okuldaki bir grup büyük çocuğa karşı koruduğun? Yerine dayak yediğin, bu gibi şeyler işte?”

Yine kafamı salladım, tam anlamıyla serseme dönmüştüm.

Güldü. “Bu ne tevazu! Utanacak bir şey yok.”

“Ama... öyle olmadı ki,” dedim, afallamıştım. “İkimize de sataştılar ve ikimiz de dayak yedik. Her gün.”

“Haber öyle diyor. Onun böyle arkasında durman her şeyi çok daha dikkat çekici bir hale getiriyordu. Kırık şişe hani?” dedi ben karşılık vermeyince. “Biri Samantha Barbour’un oğlunu kırık bir şişeyle kesmeye çalışmış ve sen...”

“Ah, o mu?” dedim utanarak. “Büyütülecek bir şey değildi.”

“Sen yaralanmışsın. Ona yardım etmeye çalışırken.”

“Öyle olmadı ki! Cavanaugh ikimizin de üstüne çullandı! Kaldırımda kırık bir cam parçası vardı.”

Yine güldü - büyük bir adamın gülüşüydü bu, tok ve boğuk ve özenle işlenmiş sesine hiç uymuyordu. “Yani, nasıl olduysa oldu,” dedi, “ilginç bir aileye dâhil olduğun kesin.”

Ayağa kalkıp büfeye gitti, oradan bir şişe viski aldı ve pek temiz olmayan bir bardağa bir iki parmak doldurdu.

“Samantha Barbour öyle çok sıcak ve sevecen biri gibi durmuyor, en azından bıraktığı izlenim böyle,” dedi. “Yine de bütün o vakıflar ve bağışlarla falan dünyada epey iyi şeyler yapıyormuş gibi görünüyor, öyle değil mi?”

O, şişeyi büfeye geri koyarken ben, sessiz kaldım. Yukarıda, tavan penceresinden görünen gökyüzü gri ve donuktu; hoş bir yağmur hafifçe cama vuruyordu.

“Dükkânı yeniden açacak mısın?” dedim.

“Eh...” diye iç çekti. “İşin o kısmıyla Welty ilgilenirdi, müşteriler, satışlar. Ben... bense ince işlerin marangozuyum, iş adamı değilim. *Brocanteur*[14] *,bricoleur*[15]. O işlere neredeyse hiç bulaşmadım, ben hep merdiven altındayımdır, zımpara yapar, cila atarım. Şimdi o yok, yani her şey daha çok taze. İnsanlar onun sattığı şeyler için arıyor, satın aldığından bile haberim olmayan şeyler geliyor, evrakların nerede olduğunu bilmiyorum, bunların hiçbirinin kimin olduğunu bilmiyorum... ona sormam gereken milyonlarca şey var, onunla beş dakikacık konuşabilmek için neler vermezdim. Hele de... hele de Pippa hakkında. Onun tedavisi ve... öyle işte.”

“Doğru,” dedim, bunun kulağa ne kadar yavan geldiğinin farkındaydım. Annemin cenazesinin, alabildiğine uzayan sessizliklerin, suçlu gülümsemelerin olduğu o sarsak bölgeye, sözcüklerin bir işe yaramadığı o yere doğru ilerliyorduk.

“Sevecen bir adamdı. Onun gibisi az bulunur. Kibar, çekici. İnsanlar kamburundan ötürü onun adına üzülürlerdi hep ama ben onun gibi doğal olarak mutlu bir yaradılışa sahip başka biriyle daha karşılaşmadım ve elbette müşteriler onu çok severdi... Dışa dönük bir adamdı, oldukça girişkendi, hep öyle oldu...‘Dünyanın benim ayağıma geleceği yok, bu yüzden ben ona gitmeliyim,’ derdi hep...”

Tam da o anda, Andy’nin iPhone’u öttü: mesaj gelmişti.

Hobie -bardağını ağzına götürdüğü eli havada kalmıştı- sertçe irkildi. “O da neydi?”

“Bir saniye bekle,” dedim cebimi kurcalarken. Mesaj Andy’nin Japonca sınıfındaki çocuklardan biri olan Phil Lefkow’dan geliyordu: Selam Theo, ben Andy, her şey yolunda mı? Apar topar telefonun ekranını kapayıp cebime soktum.

“Affedersin?” dedim. “Ne diyordun?”

“Unuttum.” Birkaç saniye boşluğa baktı, sonra kafasını salladı. “Bunu yeniden göreceğim aklımın ucundan geçmezdi,” dedi yüzüğe bakarak. “Yani böyle senden onu buraya getirmeni isteyeceği, avcumun içine koyacağın. Ben, yani, bir şey dememiştim ama bunu kesinlikle morgdaki birilerinin cebe attığını düşünüyordum...”

Telefon yine o sinir bozucu, tiz sesiyle öttü. “Hay aksi, affedersin!” dedim onu cebimden çıkarırken. Andy’nin mesajı şöyle diyordu: Yalnızca öldürülmediğinden emin olmak istiyorum!!!

“Pardon,” dedim, düğmeyi basılı tutuyordum emin olmak için, “bu kez gerçekten kapattım.”

Ama o yalnızca gülümsedi, bardağının içine bakıyordu. Yağmur tavan penceresine vurup akıyor, duvara aşağıya doğru süzülen su gölgeleri vuruyordu. Bir şey söylemek için fazla çekingen olduğumdan onun kaldığı yerden devam etmesini bekliyordum, o da bunu yapmayınca ben soğuyan çayımı (Lapsang Souchong, isli ve kendine özgü) yudumlayıp hayatımın acayipliğini ve nerede olduğumu düşünürken orada öylece sessizlik içerisinde oturduk.

Tabağımı kenara ittim. “Teşekkür ederim,” dedim görev bilinciyle, gözlerim odanın içinde geziniyordu, “gerçekten çok güzeldi.” (Alışkanlık haline getirdiğim üzere) annemin hoşuna gidecek şekilde konuşuyordum, belki dinliyordur diye.

“Ah, bu ne kibarlık!” dedi bana gülerek ama öyle kırıcı değil, samimi bir şekilde. “Hoşuna gitti mi?”

“Ne?”

“Şu benim Nuh’un Gemisi.” Başıyla rafı işaret etti. “Oraya bakıyordun sanırım.”

Yıpranmış ahşap hayvanlar (filler, kaplanlar, öküzler, zebralar, minnacık bir çift fareye kadar bütün hepsi) sıraya geçmiş sabırla gemiye binmeyi bekliyorlardı.

“Bunlar onun mu?” diye sordum büyülenmiş gibi kendimi kaptırdığım bir sessizliğin ardından; hayvanlar öyle sevgiyle yerleştirilmişti ki (büyük kediler birbirlerini görmezden geliyordu, erkek tavuskuşu ekmek kızartma makinesindeki yansımasına hayran hayran bakmak için dişisine arkasını dönmüştü) bütün bunları ayarlamak ve onları tam olarak doğru yere koymak için saatlerini harcadığını hayal edebiliyordum.

“Hayır...” Elleri masanın üzerinde birleşti. “Bu benim aldığım ilk antikalardan biriydi, otuz yıl önce. Bir halk satışında. Halk sanatına düşkün biri değilimdir aslında, hiç olmadım, bu parça öyle birinci sınıf kalitede değil, sahip olduğum hiçbir şeye de uymuyor ama yine de yakışıksız olan, öyle pek bir işe yaramayan, tuhaf şekilde en sevilen şey olmaz mı hep?”

Sandalyemi arkaya ittim, ayaklarımı kımıldatamıyordum. “Artık onu görebilir miyim?” dedim.

“Eğer uyanıksa...” dudaklarını büzdü, “yani bunda bir sakınca görmüyorum. Ama yalnızca bir dakikalığına, buna dikkat.”

Ayağa kalktığında o hantal, düşük omuzlu cüssesi beni bir kez daha şaşırttı.

“Ama seni uyarayım, kafası biraz karışık. Ah...” tam kapının önünde arkasına döndü, “ve elinden geldiğince Welty’den bahsetmemen en iyisi.”

“Bilmiyor mu?”

“Ah, hayır,” sesi canlıydı, “biliyor ama bazen bunu duyduğunda ilk kez duymuş gibi üzülüyor. Ne zaman olduğunu ve neden bunu ona kimsenin söylemediğini soruyor.”

II

Kapıyı açtığında pencerenin storları kapalıydı ve gözlerimin hastalık ve ilaç kokusu saklı bu aromatik ve parfüm kokan karanlığa alışması biraz zaman aldı. Yatağın üzerinde *Oz Büyücüsü* filminden çerçevelenmiş bir poster asılıydı. Bibloların ve incik boncukların, nota kâğıtlarının, pelür kâğıdından çiçeklerin ve eskimiş kartların arasında kırmızı bir bardağın içinde kokulu bir mum yanıyordu - bütün bunların yanında kurdelelere geçirilmiş yüzlerce geçmiş olsun kartı ve metalik sicimleri deniz anası iğneleri gibi aşağı sarkan, tavanda uğursuzca duran gümüş rengi balonlar vardı.

“Seni görmeye gelen biri var, Pip,” dedi Hobie neşeli, yüksek bir sesle.

Yatak örtüsünün kıpırdadığını gördüm. Altından bir dirsek çıktı. “Hımm?” dedi uykulu bir sesle.

“Burası çok karanlık, tatlım. Perdeleri açayım mı?”

“Hayır, lütfen açma, ışık gözlerimi acıtıyor.”

Hatırladığımdan daha ufak tefekti ve -karanlığın içinde bulanık görünen- yüzü bembeyazdı. Kafası tıraş edilmişti, öndeki tek bir lüle dışında tamamı. Biraz korkuyla ona yaklaşınca şakağındaki metal pırıltı gözüme çarptı - bir saç tokası ya da firkete diye düşünmüştüm önce, sonra bir kulağının üzerinde ürkütücü bir halka şeklinde duran çelikten tıbbi çiviler olduklarını anladım.

“Koridordan sesinizi duydum,” dedi alçak, hırıltılı bir sesle, bir bana bir Hobie’ye bakarak.

“Neyi duydun bakalım, güvercin?” dedi Hobie.

“Konuştuğunuzu duydum. Cosmo da öyle.” Başta köpeği fark etmemiştim ama sonra gördüm - gri bir teriyer hemen yanında, yastıkların ve pelüş hayvanların arasında kıvrılmış yatıyordu. Kafasını kaldırınca ağarmış tüylerinden ve kataraktla bulutlanmış gözlerinden epey yaşlı olduğunu anladım.

“Ben senin uyuduğunu sanıyordum, güvercinim,” dedi Hobie, köpeğin çenesini kaşımak için uzanırken.

“Sen hep öyle diyorsun ama ben hep uyanığım. Merhaba,” dedi bana bakarak.

“Merhaba.”

“Sen kimsin?”

“Ben Theo.”

“En sevdiğin müzik parçası ne?”

“Bilmem,” dedim, sonra aptal gibi görünmemek için, “Beethoven,” diye ekledim.

“Harika. Beethoven sevecek birine benziyorsun.”

“Öyle mi?” dedim, mahcup hissetmiştim.

“İyi anlamda söyledim. Ben müzik dinleyemiyorum. Kafamdan ötürü. Korkunç bir şey bu.” Yatağın yanı başındaki sandalyenin üzerindeki kitapları, sargı bezlerini ve kâğıt mendil paketlerini kaldıran Hobie’ye, “Hayır,” dedi, “bırak buraya otursun.” Sonra yine bana döndü, “Buraya oturabilirsin,” dedi, yatağında yer açmak için birazcık yana kaydı.

Sorun olmayacağından emin olmak için dönüp Hobie’ye bir bakış attıktan sonra kalçamın birini yatağa yavaşça koyup kafasını kaldırmış dik dik bakan köpeği rahatsız etmemek için dikkatle oturdum.

“Merak etme, ısırmaz. Yani bazen ısırır.” Uykulu gözlerle bana baktı. “Seni tanıyorum.”

“Beni hatırlıyor musun?”

“Hımm. Arkadaş mıyız?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden, sonra dönüp Hobie’ye baktım, yalan söylediğim için utanmıştım.

“Adını unutmuşum, üzgünüm. Yüzünü anımsıyorum ama.” Sonra -köpeğin kafasını okşayarak- devam etti: “Eve geldiğimde odamı hatırlamıyordum. Yatağımı ve bütün eşyalarımı hatırlıyordum ama oda farklı geliyordu.”

Gözlerim artık karanlığa alıştığı için köşedeki tekerlekli sandalyeyi, yatağının yanı başında duran masanın üstündeki ilaç şişelerini görebiliyordum.

“Beethoven’dan neyi seversin?”

“Iıı...” yatak örtüsünün üzerinde duran koluna bakıyordum, kolunun hassas tenine, dirseğindeki yara bandına.

Yatağında doğrulmaya çalıştı - arkama, aydınlık kapı girişinde gölgesi görünen Hobie’ye bakıyordu. “Çok fazla konuşmamam gerekiyor, değil mi?” dedi.

“Evet, güvercin.”

“Çok yorgun olduğumu sanmıyorum. Ama anlamıyorum da. Gün içinde yorulur musun?” diye sordu bana.

“Bazen.” Annemin ölümünden sonra sınıfta uyuklama ve okuldan sonra Andy’nin odasında uyuyakalma eğilimi geliştirmiştim. “Eskiden hiç böyle olmazdım.”

“Ben de öyle. Şimdi sürekli uykulu hissediyorum. Neden böyle, merak ediyorum doğrusu. Bu çok sıkıcı bir şey bence.”

Hobie -arkamı dönüp aydınlık kapı aralığına baktığımda fark ettim- bir an için uzaklaşmıştı. Pek benim tarzım bir hareket olmasa da nedendir bilinmez uzanıp Pippa’nın elini tutmak için can atıyordum ve şimdi yalnız kaldığımıza göre bunu yapabilirdim.

“Mahsuru yok, değil mi?” diye sordum ona. Her şey derin suların altında hareket ediyormuşum gibi yavaşlamıştı sanki. Birinin elini -bir kızın elini- tutmak çok acayipti ve aynı zamanda tuhaf ölçüde normaldi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

“Tabii ki yok. Çok tatlı bence.” Ardından -küçük teriyerin horultusunu duyabildiğim- kısa bir duraksamadan sonra, “birkaç saniyeliğine gözlerimi kapasam sana ayıp olmaz, değil mi?” dedi.

“Hayır,” dedim başparmağımı parmaklarının boğumlarında gezdirerek.

“Bunun kabalık olduğunun farkındayım ama şu anda kesinlikle biraz gözlerimi kapatmam gerek.”

Onun gölgelenmiş göz kapaklarına baktım: çatlamış dudaklarına, solgun tenine ve morluklarına, kulağının üzerindeki çirkin metal parçasına. Onunla ilgili heyecan verici olan ve olmaması gereken şeylerin tuhaf karışımı başımı döndürüyor ve kafamı karıştırıyordu. Kendimi suçlu hissettim ve gözümün ucuyla arkaya baktığımda Hobie’nin kapıda durduğunu gördüm. Yine parmak uçlarıma basa basa koridora çıkarken kapıyı arkamdan sessizce kapattım, koridor bu kadar karanlık olduğu için minnettardım.

Birlikte oturma odasına geri yürüdük. “Sana nasıl göründü?” diye sordu zar zor duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Buna karşılık ne demem gerekiyordu ki? “İyi, sanırım.”

“Kendinde değil.” Hobie ellerini sabahlığının ceplerine sokmuş, mutsuzca duraksadı. “Yani bir kendinde, bir değil. Yakınında olan bir sürü insanı tanımıyor, onlarla çok resmî konuşuyor ama bazen de yabancılara karşı oldukça açık, konuşkan ve samimi olabiliyor, daha önce hiç görmediği insanlara eski dostlarıymış gibi davranıyor. Böyle olurmuş, öyle dediler.”

“Neden müzik dinlememesi gerekiyor?”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Ah, dinliyor, arada sırada. Ama bazen, günün geç saatlerinde özellikle, bu onu üzüyor, çalışması gerektiğini, okul için bir parça hazırlaması gerektiğini sanıyor, aklı başından gidiyor. Çok zor. Amatör düzeyde çalmaktan bahsediyorsak bu, günün birinde mümkün, en azından bana öyle diyorlar...”

Bir anda kapı zili çaldı ve ikimizi de yerimizden sıçrattı.

“Ah,” dedi Hobie, inanılmaz güzel, eski bir saat olduğunu fark ettiğim kol saatine bakarken canı sıkkın görünüyordu, “bu gelen hemşire olmalı.”

Birbirimize baktık. Konuşmamız bitmemişti; söylenecek çok şey vardı hâlâ. Kapı zili bir kez daha çaldı. Koridorun sonunda köpek havlıyordu. “Erken geldi,” dedi Hobie aceleyle kapıya giderken, biraz çaresiz görünüyordu.

“Tekrar gelebilir miyim? Onu görmek için?”

Durdu. Bunu sormuş olmam bile onu dehşete düşürmüş gibi görünüyordu. “*Elbette* tekrar gelebilirsin,” dedi. “*Lütfen* gel...”

Kapının zili bir kez daha çaldı. “Ne zaman istersen,” dedi Hobie. “Lütfen. Seni görmek bizi mutlu eder.”

III

“Ee, neler oldu orada?” dedi Andy akşam yemeği için üstümüzü giyinirken. “Tuhaf mıydı?”

Platt okula gideceği trene binmek için çıkmıştı, Bayan Barbour bir hayır kurumunun yönetim kuruluyla yemek yiyecekti ve Bay Barbour da geri kalanlarımızı (yalnızca Bayan Barbour’un yapacak başka bir işi olduğu gecelerde gittiğimiz) Yat Kulübü’ne yemeğe götürüyordu.

“Anneni tanıyordu, şu adam.”

Kravatını bağlayan Andy suratını buruşturdu; annesini herkes tanıyordu.

“Biraz tuhaftı,” dedim. “Ama gittiğim iyi oldu. Al,” dedim elimi ceketimin cebine sokup, “telefonun için teşekkürler.”

Andy mesajlarını kontrol etti, sonra telefonun ekranını kapatıp cebine attı. Eli hâlâ cebinde, bir an için duraksadı, doğrudan suratıma bakmıyordu.

“İşlerin kötü gittiğini biliyorum,” dedi ansızın. “Hayatındaki her şey bombok olduğu için çok üzgünüm.” Telesekreterdeki gibi robot sesine benzeyen tekdüze ses tonu ne dediğini anlamamı biraz geciktirdi. “O muhteşem biriydi,” dedi, hâlâ bana bakmıyordu. “Demek istediğim...”

“Ya, işte,” diye mırıldandım, bu muhabbete devam etmeye pek hevesli değildim.

“Demek istediğim, *ben* onu özlüyorum,” dedi Andy yarı korkulu bir bakışla gözlerime bakarak. “Daha önce, tanıdığım biri ölmemişti hiç. Yani büyükbabam Van der Pleyn hariç. Sevdiğim biri ölmemişti diyelim.”

Hiçbir şey demedim. Annemin Andy’ye karşı hep biraz zaafı vardı, onu sabırla kendi ev hava istasyonu hakkında konuştururdu, zevkten kıpkırmızı kesilinceye kadar Galactic Battlegrounds oyununda aldığı skorlarla alay ederdi. Genç, şakacı, eğlenceyi seven, sevecen biri olarak kendi annesinin olmadığı her şeydi benim annem: parkta bizimle birlikte frizbi fırlatan, bizimle zombi filmlerini tartışan ve cumartesi sabahları yatağında uzanıp Lucky Charms mısır gevreklerinden yiyip çizgi film seyretmemize izin veren bir anne ve annem etraftayken müthiş keyifli ve şapşal olması, artık hangi oyunun dördüncü seviyesindeyse onun hakkında gevezelik edip durması, annem buzdolabından bir şey almak için eğildiğinde gözlerini annemin arka tarafından ayıramaması bazen biraz canımı sıkardı.

“O en harikasıydı,” dedi o çok uzaklardan gelen sesiyle. “Bizi otobüsle ta

New Jersey’deki korku filmi hayranları toplantısına götürdüğü günü hatırlıyor musun? Hani Rip denen tip onu vampir filminde oynaması için ikna etmek için peşimizden ayrılmamıştı?”

İyi niyetliydi, biliyordum. Ama annem ya da öncesi hakkında konuşmak benim için neredeyse katlanılmaz bir şeydi; kafamı başka tarafa çevirdim.

“O adamın korku filmi insanı olduğunu bile sanmıyorum,” dedi Andy donuk, sinir bozucu sesiyle. “Bence bir tür fetişistin tekiydi. Kızların laboratuvar masalarına bağlandıkları bütün o zindan zımbırtıları falan aslında daha çok köle pornosuydu. Şu vampir dişlerinden takması için annene nasıl yalvardığını hatırlıyor musun?”

“Evet. İşte o zaman gidip güvenlik görevlisiyle konuşmuştu.”

“Deri pantolonlar. Bütün o piercingler falan. Yani, kim bilir, belki gerçekten de bir vampir filmi çekiyordu ama kesinlikle büyük sapıktı, fark etmiş miydin? Hani şu sinsi gülüşü falan? Annenin bluzundan içeri bakmaya çalışıp durması?”

Elimi sallayıp, “Haydi, gidelim,” dedim. “Karnım aç.”

“Nasıl ya?” Annem öldüğünden beri dört beş kilo vermiştim - bu, Bayan Swanson’ın beni ofisindeki yeme bozukluğu olan kızlar için kullandığı tartıda (utanç verici şekilde) tartmaya başlamasına yetmişti.

“Ne yani, sen değil misin?”

“Açım da sen kilona dikkat ediyorsun sanıyordum. Okul balosunda giyeceğin elbisene girebilmek için.”

“Siktir lan,” diye karşılık verdim şakayla kapıyı açarken ve hemen kapının dışında duran Bay Barbour’la burun buruna geldim; ya gizlice bizi dinliyordu ya da tam da kapıyı tıklatmak üzereydi, hangisi olduğunu söylemek zordu.

Yerin dibine girmiştim, kekelemeye başladım -küfür etmek Barbourların evindeki kuralları ciddi biçimde çiğnemek demekti- ama Bay Barbour öyle çok kaygılı görünmüyordu.

“Ah, Theo,” dedi ilgisizce bana şöyle bir bakıp, “kendini daha iyi hissettiğini duyduğuma çok sevindim. Haydi gelin artık, gidip bir masa bulalım.”

IV

Ertesi hafta, herkes iştahımın yerine geldiğini fark etmişti, Toddy bile.

“Açlık grevin bitti mi?” diye sordu bir sabah merakla.

“Toddy, kahvaltını et.”

“Ama öyle dendiğini sanıyordum. İnsanlar yemek yemediklerinde.”

“Hayır, açlık grevini hapishanedeki insanlar yapar,” dedi Kitsey küstahça.

“Kedicikler,” dedi Bay Barbour ikaz eden bir ses tonuyla. “Evet ama dün tam üç tane waffle yedi,” dedi Toddy onları da bu konuya dâhil etmek için hevesle ilgisiz anne ve babasına bakarak. “Ben sadece iki tane yedim. Bu sabah da bir kase mısır gevreği ve altı parça domuz pastırması yedi ama siz beş parça pastırmanın benim için çok fazla olduğunu söylemiştiniz. Neden ben de beş parça yiyemiyorum?”

V

“Ah, merhaba, selamlar,” dedi Psikiyatr Dave ofisinin kapısını kapatıp tam karşımdaki yerini alırken: kilimler, eski ders kitaplarıyla (*Uyuşturucu ve Toplum: Çocuk Psikolojisi: Farklı Bir Yaklaşım*) dolu raflar, düğmeye bastığında bir vızıltıyla iki yana açılan bej rengi perdeler.

Sıkıntıyla gülümsedim, bakışlarım odanın içinde geziniyordu; saksıdan palmiye ağacına ve bronz bir Buda heykeline, o hariç her şeye bakıyordum.

“Peki.” Birinci Cadde’den yükselen boğuk trafik sesi aramızdaki sessizliği engin, galaksiler kadar büyük bir hale getiriyordu. “Bugün ne âlemdesin?”

“Şey...” Dave’le haftada iki kere yaptığımız, dişçi ziyaretinden çok da farklı olmayan çileli seanslardan çekiniyordum; onu daha fazla sevemediğim için kendimi suçlu hissediyordum çünkü çok çaba gösteriyordu, hangi filmleri, hangi kitapları sevdiğimi soruyor, benim için CD’ler hazırlıyor, *Game Pro*’dan ilgimi çekeceğini düşündüğü makaleler kesip getiriyordu - hatta birkaç defa hamburger ısmarlamak için beni E. J’in büfesine bile götürmüştü- ve yine de ne zaman sorular sormaya başlasa repliklerini

bilmediğim bir piyeste sahneye itilivermişim gibi kaskatı kesiliyordum.

“Bugün dikkatin dağınık gibi görünüyor.”

“Iıı...” Dave’in raflarındaki kitapların büyük bir kısmının adlarında *cinsel* kelimesinin geçtiği dikkatimden kaçmamıştı: *Ergen Cinselliği, Cinsellik ve Biliş, Cinsel Sapkınlık Modelleri* ve favorim, *Karanlığı Aralamak: Cinsel Bağımlılığı Anlama.* “İyiyim, sanırım.”

“Sanıyor musun?”

“Hayır, yani, iyiyim. Her şey yolunda.”

“Öyle mi?” Dave koltuğunda arkasına yaslandı, Converse’li ayaklarını havaya kaldırdı. “Harika... Neden beni neler olup bittiği konusunda biraz bilgilendirmiyorsun?”

“Ah...” Dirseğimi kaşıdım, uzaklara baktım. “İspanyolca hâlâ çok zor, bir telafi sınavım daha var, muhtemelen pazartesi günü gireceğim. Ama Stalingrad ödevimden A aldım. Yani tarihteki B eksi notum B’ye çıkacak gibi görünüyor.”

Uzun bir süredir sessizdi, bana bakıyordu, kendimi köşeye sıkışmış gibi hissettim ve sıkıntıyla söyleyecek başka bir şeyler bulmaya çalıştım.

Sonra, “Daha başka?” diye sordu.

“Şey...” Parmaklarıma baktım.

“Anksiyeten ne durumda?”

“Fena sayılmaz,” dedim, Dave hakkında hiçbir şey bilmiyor olmamın beni ne kadar tedirgin ettiğini düşünüyordum. Aslında pek de alyansa benzemeyen bir alyans takan şu adamlardan biriydi o da - belki de alyans bile değildi bu yüzük, sadece Kelt kökenlerinden fazlasıyla gurur duyuyordu. Tahmin yürütmem gerekseydi, yeni evlendiğini ve bir bebeği olduğunu söylerdim, yorgun, genç bir baba olmanın o donuk havasını taşıyordu sanki, gecenin bir yarısı uyanıp bebek bezi değiştiriyormuş gibiydi ama kim bilir?

“Peki ya ilaçlar? Yan etkiler ne durumda?”

“Ah...” Burnumu kaşıdım. “Daha iyi sanırım.” Artık bana kendimi çok yorgun hissettiren ve başımı ağrıtan o ilaçları almıyordum bile, onları banyodaki lavabo deliğine tükürmeye başlamıştım.

Dave bir an için sessiz kalmıştı. “Yani genel olarak kendini daha iyi hissettiğini söylemek pek de yanlış olmaz?”

“Olmaz herhalde,” dedim kısa bir sessizlikten sonra gözlerimi kafasının arkasında kalan duvara dikerek. Duvar sanki kilden boncuklar ve düğümlenmiş ipten yapılma yana eğik bir abaküs gibi görünüyordu;

hayatımın son zamanlarının çok büyük bir kısmı gibi gelen bir zamanı ona bakarak geçirmiştim.

Dave gülümsedi. “Bunu sanki utanman gereken bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ama iyi hissetmen anneni unuttuğun anlamına gelmez. Ya da onu daha az sevdiğin.”

Aklımın ucundan bile geçemeyen bu kanıya içerleyip gözlerimi ondan kaçırdım ve pencereden dışarıya, caddenin karşısındaki beyaz tuğla binanın kasvetli manzarasına baktım.

“Neden daha iyi hissediyor olabileceğin hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır, yok doğrusu,” dedim terslenerek. Hem hissettiğim şeyi tanımlayacak sözcük *daha iyi* değildi. Bunu tanımlayacak bir sözcük yoktu. Daha çok sözünü etmeye değmeyecek kadar küçük şeylerdi - beni bir an mutlu ediyor, hemen ardından gözyaşlarına boğulacak hale getiriyordu. Bazen, akşam vakti, pencerelerden Park Bulvarı’ndan gelen nemli, kumlu bir rüzgâr eserdi, tam da trafiğin yoğunluğu azalır ve şehir o geceliğine boşalırken; hava yağmurluydu, ağaçlar tomurcuklanıyordu, ilkbahar yaza dönüyordu ve caddedeki kornaların perişan haykırışlarının, ıslak kaldırımın rutubetli kokusunun kendine özgü bir elektriği vardı, bir kalabalık hissi ve durgun, yalnız sekreterler ve hazır yiyecek paketleri taşıyan şişman adamlar, dört bir yanda canlıların kaba saba kederleri yaşamak için itişip kakışıyordu. Haftalarca, donakalmış haldeydim, mühürlenmiştim; şimdiyse duştayken suyu sonuna kadar açıyor ve sessizce inliyordum. Her şey daha çok taze ve acı verici ve kafa karıştırıcı ve yanlıştı ve yine de buzun üstündeki bir kırıktan dondurucu soğuk suyun altından güneşe ve insanın yüzüne vuran bir soğuğa sürüklenmiş gibiydim.

“Nereye gittin şimdi?” dedi Dave bakışlarımı yakalamaya çalışarak.

“Efendim?”

“Az önce ne düşünüyordun?”

“Hiçbir şey.”

“Öyle mi? Hiçbir şey düşünmemek oldukça zordur.”

Omuz silktim. Andy dışında hiç kimseye otobüse binip Pippa’nın evine gittiğimi söylememiştim ve bu sır, bir rüyanın ardında bıraktığı tat gibi her şeye renk katıyordu: pelür kâğıdından gelincikler, bardağın içindeki mumun loş ışığı, elimin içindeki elinin yapışkan sıcaklığı. Bu, uzun zamandır başıma gelen, en çok yankı yaratan ve en gerçek görünen şey olsa da ondan bahsederek bunu bozmak istemiyordum, özellikle de Dave’e anlatarak.

Uzun bir süre daha orada öyle karşılıklı oturduk. Sonra Dave yüzünde kaygılı bir ifadeyle bana doğru eğildi ve şöyle dedi: “Biliyorsun, Theo, sana bu sessizlikler sırasında nereye gittiğini sorduğumda, sana pislik yapmaya ya da seni sıkboğaz etmeye çalışıyor falan değilim.”

“Ah, tabii! Biliyorum,” dedim huzursuzca, koltuğun kenarındaki tüvit kumaş kaplamayı çekiştirerek.

“Her ne konuda konuşmak istersen o konuda konuşmak için buradayım ben. Ya da...” koltuğunda hareket ederken ahşabın gıcırtısı, “konuşmak zorunda bile değiliz. Ben yalnızca aklında bir şey var mı onu merak ediyorum.”

“Şey,” dedim, içimdeki yan gözle kol saatime bakma isteğine karşı koyarak geçen bitmek bilmez sessizliklerden birinin daha ardından. “Yani, ben sadece...” Kaç dakikamız daha vardı? *Kırk?*

“Çünkü hayatındaki bazı yetişkinlerden son zamanlarda dikkate değer bir iyileşme gösterdiğini duyuyorum. Derslere daha fazla katılıyormuşsun,” dedi ben cevap vermeyince. “Sosyal ilişkiler kuruyormuşsun. Yeniden normal öğünler yiyormuşsun.” Dinginliğin içinde, bir ambulansın caddeden gelen sesi yükseldi. “Bu yüzden sanırım neyin değiştiğini anlamama yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum.”

Omuz silktim, yanağımı kaşıdım. Böyle bir şeyi nasıl anlatabilirdim ki? Denemek bile aptalca geliyordu. Anılar bile gerçekten uzak, muğlak ve yıldızlı görünmeye başlıyordu, tıpkı hatırlamaya çalıştıkça detayların belirsizleştiği bir rüya gibi. En mühim olanı ise yaşattığı histi, keskin tatlı bir dip akıntısı, öyle buyurgan ki sınıfta, okul servisinde, yatakta uzanmış güvenli ya da güzel bir şeyler, göğsümün anksiyeteden ötürü sıkışmadığı bir ortam ya da durum düşünmeye çalışırken elimden gelen tek şey, bu kan ılığı akıntıya dalmak ve döne döne her şeyin yolunda olduğu o gizli yere sürüklenmeye izin vermek oluyordu. Tarçın rengi duvarlar, pencere camlarına vuran yağmur, uçsuz bucaksız sessizlik ve bir derinlik ve uzaklık hissi, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir tablonun fonuna çekilmiş cila gibi. İplik iplik ayrılmış kilimler, boyalı Japon yelpazeleri ve mum ışığında titreşen antik biblolar, piyerolar, kumrular ve çiçeklerle bezenmiş kalpler. Pippa’nın karanlığın içindeki solgun yüzü.

VI

“Baksana,” dedim Andy’ye birkaç gün sonra, okuldan sonra uğradığımız Starbucks’tan çıkarken, “bu öğleden sonra beni idare edebilir misin?”

“Tabii,” dedi Andy kahvesinden açgözlü bir yudum alarak. “Ne kadar?”

“Bilmem.” On Dördüncü Caddede bindiğim metroyu değiştirmemin ne kadar zaman alacağına bağlı olarak şehir merkezine varmam kırk beş dakika alabilirdi; otobüse binersem, hafta içiyse çok daha uzun sürerdi. “Üç saat?”

Yüzünü buruşturdu, eğer annesi evdeyse sorular soracaktı. “Ona ne diyeyim?”

“Okulda işimin uzadığını falan söyle işte.”

“Başının dertte olduğunu düşünecek.”

“Kimin umurunda?”

“Öyle de, emin olmak isteyip okulu aramasını istemem.”

“Sinemaya gittiğimi söyle.”

“O zaman da benim neden seninle gitmediğimi soracak. Neden kütüphanede olduğunu söylemiyorum?”

“Çok saçma.”

“Peki o halde. Neden şartlı tahliye memurunla korkunç acil bir görüşmen olduğunu söylemiyoruz? Ya da iki duble viski içmek için Four Seasons’ın barına uğradığını?” Babasını taklit ediyordu, taklidi öyle başarılıydı ki güldüm. “*Fabelhaft*,”[16] diyerek karşılık verdim Bay Barbour un sesiyle. “Çok komik.”

Omuz silkti. “Merkez şube bu akşam saat yediye kadar açık,” dedi kendi tatsız ve bayık sesiyle. “Ama hangi şubeye gittiğini bilmek zorunda değilim tabii, bana söylemeyi unuttuysan eğer.”

VII

Kapı beklediğimden daha çabuk açıldı, ben daha hâlâ sokağa bakıyor ve bambaşka şeyler düşünüyordum. Hobie bu kez sinekkaydı tıraş olmuştu, sabun kokuyordu, uzun kır saçları geriye doğru taranıp kulağının arkasına

sıkıştırılmıştı; tıpkı benim gördüğümde Bay Blackwell'in olduğu kadar etkileyici bir biçimde giyinmişti. Kaşları havaya kalktı, belli ki beni gördüğüne şaşırmıştı. "Merhaba!"

"Kötü bir zamanda mı geldim?" dedim, gömleğinin kar beyaz manşetine neredeyse görünmeyecek kadar minik bir şekilde büyük harflerle yazılıp işlenmiş Çin kırmızısı nakışa bakıyordum.

"Hiç de değil. Aslına bakarsan uğrayacağını umuyordum." Soluk sarı desenli kırmızı bir kravat takmıştı, siyah Oxford tarzı ayakkabıları ve güzel dikilmiş ısmarlama lacivert birtakım elbisesi vardı. "İçeri gir! Lütfen."

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedim onu dikkatle süzerek. Takım elbise onu farklı bir insan gibi gösteriyordu, daha az melankolik ve şaşkın, daha muktedir - ilk ziyaretimdeki zarif ama hırpalanmış bir kutup ayısının bakımsız görüntüsüne sahip Hobie'yle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Şey... evet. Ama şimdi değil. Doğrusunu istersen biraz telaş içindeyiz. Ama önemli değil."

Bu da ne demekti böyle? Peşi sıra içeriye girdim -atölye ormanından, masa bacaklarının ve yayları takılmamış koltukların yanından geçtik- ve loş oturma odasınından, Cosmo adlı teriyerin huysuz huysuz volta attığı ve tırnaklarını yer döşemesinin üstünde tıkırdatarak inildediği mutfağa çıktık. Biz içeri girince o birkaç adım geriye çekildi ve bize ters ters baktı.

"O niye burada?" diye sordum, başını okşamak için dizlerimin üstüne çöktüm, sonra o geri kaçılınca ben de elimi çektim.

"Hı?" dedi Hobie. Dalgın görünüyordu.

"Cosmo. Pippa'yla olmayı sevmiyor muydu?"

"Ah. Teyzesi. Orada olmasını istemiyor." Lavaboda demliğe su dolduruyordu ve -gözümden kaçmadı- bunu yaparken demlik titriyordu.

"Teyzesi mi?"

"Evet," dedi kaynaması için demliği yerine koyarken, sonra köpeğin çenesini kaşımak için eğildi. "Seni zavallı küçük kurbağa, bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyorsun, değil mi? Hasta odasında köpek olmaması konusunda Margaret'ın epey sağlam görüşleri var. Haklı olduğundan şüphe yok. Ve işte *buradasın,"* dedi, omzunun üstünden tuhaf, ışıl ışıl bir bakış atarak. "Hadi yine iyisin. Pippa geçen gelişinden beri seni ağzından düşürmüyor."

"Gerçekten mi?" dedim, hoşuma gitmişti.

'"O çocuk nerede?' 'Hani bir çocuk gelmişti buraya.' Daha dün bana geri

geleceğini söylemişti ve *çok geçmeden,”* dedi, sıcak ve kulağa genç gelen bir gülüşle, “işte buradasın.” Ayakta dikiliyor, dizleri gıcırdıyordu, bileğinin tersiyle kalın, beyaz kaşlarını sildi. “Biraz beklersen içeriye girip onu görebilirsin.”

“Durumu nasıl?”

“Çok daha iyi,” dedi tiz bir sesle yüzüme bakmadan. “Bir sürü şey olup bitti. Teyzesi onu Teksas’a götürüyor.”

“Teksas mı?” dedim, bir an serseme döndükten sonra.

“Korkarım öyle.”

“Ne zaman?”

“Yarından sonra.”

“Hayır!”

Yüzünü buruşturdu gördüğüm anda kaybolan bir sızıyla. “Evet, ben de onun eşyalarını topluyordum,” dedi yüzündeki mutsuzluğa hiç uymayan neşeli bir sesle. “İnsanlar gelip gidiyor. Okuldan arkadaşları falan, doğrusunu istersen bir süredir yaşadığımız tek sakin gün bugün. Yoğun bir hafta oldu.”

“Ne zaman geri dönecek?”

“Şey... bir süre dönmeyecek, aslına bakarsan. Margaret orada yaşaması için götürüyor onu.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Ah, hayır! *Sonsuza kadar* değil,” dedi, asıl demeye çalıştığının *sonsuza kadar* olduğunu anlamamı sağlayacak bir sesle. “Kimsenin dünyamızı terk ettiği yok tabii,” diye ekledi yüzümün halini görünce. “Kesinlikle gidip onu göreceğim. Ve o da kesinlikle ziyarete gelecek.”

“Ama...” Dünya başıma yıkılmıştı sanki. “Onun burada yaşadığını sanmıştım ben. Seninle.”

“Evet, öyleydi. Şimdiye kadar. Gerçi eminim orası onun için çok daha iyi olacak,” diye ekledi, buna ikna olmuşa benzemiyordu. “Bu hepimiz için büyük bir değişim ama uzun vadede herkes için en iyisinin bu olduğuna eminim.”

Dediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını görebiliyordum. “Ama neden burada kalamıyor ki?”

İç çekti. “Margaret, Welty’nin yarı üvey kardeşi,” dedi. *“Diğer* yarı üvey kardeşi. Pippa’nın en yakın akrabası. Pippa’nın Teksas’ta yaşamasının daha iyi olacağını düşünüyor, artık taşınabilecek gücü de toplayınca.”

“Ben Teksas’ta yaşamak istemezdim,” dedim, afallamıştım. “Orası çok

sıcak.”

“Oradaki doktorların da çok iyi olduğunu sanmıyorum,” dedi Hobie, ellerini birbirine vurup tozunu silkti. “Gerçi bu konuda Margaret’la aynı fikirde değiliz.” Oturdu ve yüzüme baktı. “Gözlüklerin,” dedi. “Beğendim.”

“Teşekkürler.” Çok da istenmeyen bir gelişme olan yeni gözlüklerimden bahsetmek istemiyordum ama daha iyi görmemi sağlamışlardı gerçekten de. Okul hemşiresinin yaptığı göz muayenesinden geçemeyince Bayan Barbour benim adıma E.B. Meyrowitz’ten çerçeve seçmişti. Yuvarlak, kemik çerçeveli bir gözlüktü, biraz fazla büyük işi ve pahalı görünüyordu ve yetişkinler beni ne kadar harika göründüğüm konusunda ikna etme işini biraz abartıyorlardı.

“Şehrin yukarı yakasında durumlar nasıl?” dedi Hobie. “Ziyaretinin yarattığı patırtıyı hayal bile edemezsin. İşin doğrusu, ben de seni görmeye gelmeyi düşünüyordum. Bunu yapmamamın tek nedeni çok yakında buradan gideceği için Pippa’nın yanından ayrılmayı pek istememdi. Bütün bunlar çok çabuk olup bitti, anlıyor musun? Bu Margaret meselesi. Aynı babasına, ihtiyar Bay Blackwell’e çekmiş, kafasına bir şeyi koydu mu, gerçekleştirmeden asla vazgeçmez.”

“O da gidiyor mu Teksas’a? Cosmo?”

“Ah, hayır, burası onun için daha iyi. Daha on iki haftalıkkenden beri bu evde yaşıyor.”

“Mutsuz olmayacak mı?”

“Umarım olmaz. Yani doğrusu onu çok özleyecek. Cosmo’yla ben gayet iyi geçiniriz, gerçi Welty öldüğünden beri korkunç bir bunalımda. Aslında Welty’nin köpeğiydi, Pippa’nın üstüne şu son zamanlarda düşmeye başladı. Welty’nin her zaman baktığı bu teriyerler çocuklara öyle pek bayılmazlar, bilirsin, Cosmo’nun annesi Chessie tam bir baş belasıydı.”

“Ama Pippa’nın neden oraya taşınması gerekiyor ki?”

“Eh,” dedi Hobie gözünü ovuşturarak, “makul olan tek şey bu. Margaret, Pippa’nın akrabası, ben değilim. Gerçi Welty hayattayken Margaret’la Welty nadiren görüşürdü, son zamanlarda hiç görüşmüyorlardı bile.”

“Neden ki?”

“Şey...” Bu konudan bahsetmek istemediğini anlamıştım. “Karmakarışık işler. Margaret, Pippa’nın annesiyle hiç anlaşamazdı, bilirsin.”

O tam bunları söylerken uzun boylu, keskin suratlı, kudretli görünen bir kadın içeriye girdi; ince, asil ve sert yüzü ve demir pası rengi saçlarıyla genç

sayılabilecek bir büyükanne yaşlarındaydı. Döpiyesi ve ayakkabıları bana Bayan Barbour'u çağrıştırmıştı ancak onunkiler Bayan Barbour'un asla giymeyeceği bir renkteydi: küf yeşili.

Bana baktı, Hobie'ye baktı. "Bu da ne?" dedi soğuk bir tavırla.

Hobie duyulabilecek şekilde derin bir nefes aldı, usanmış görünüyordu. "Boş ver, Margaret. Öldüğünde Welty'nin yanında olan çocuk bu."

Yarım gözlüklerinin üzerinden beni süzdü ve sonra sert, fazlasıyla kendine güvenen bir kahkaha attı.

"Merhaba," dedi, bir anda zarafet kesilmişti, pırlantalarla bezeli ince, kırmızı ellerini bana doğru uzatıyordu. "Ben Margaret Blackwell Pierce. Welty'nin kız kardeşiyim. *Yarı üvey* kardeşi," diyerek kendini düzeltti sonra, kaşlarımın çatıklığını görünce omzumun üzerinden Hobie'ye bir bakış fırlattı. "Welty ile ben aynı babanın çocuklarıyız. Benim annem Susie Delafield idi."

Bu ismi sanki bir anlamı olması gerekiyormuş gibi söylemişti. Ne düşündüğünü anlamak için Hobie'ye baktım. Kadın bunu yaptığımı gördü ve bütün dikkatini -tüm ışıltısıyla- bana çevirmeden önce ona sert bir bakış attı.

"Ne kadar sevimli bir ufaklıksın sen böyle," dedi bana. Uzun burnunun ucu hafiften kızarıktı. "Seninle tanıştığım için çok ama çok mutluyum. James ve Pippa yaptığın ziyareti anlatıp duruyorlar - *ne* olağanüstü şey. Hepimiz müthiş heyecanlandık. Ayrıca..." elimi sımsıkı tuttu, "büyükbabamın yüzüğünü bana geri verdiğin için sana canıgönülden teşekkür ediyorum. Benim için anlamı çok büyük."

Onun yüzüğü mü? Yine allak bullak olmuş halde Hobie'ye baktım.

"Babam için de anlamı çok büyük olurdu." Bu samimiyetinde ("kucak dolusu sevimlilik" derdi Bay Barbour olsa) kasıtlı, defalarca tekrarlanmış bir taraf vardı; yine de Bay Blackwell'e ve Pippa'ya olan bakirimsi benzerlik gözümden kaçmıyordu. "Daha önce de nasıl kaybolduğunu biliyorsun, değil mi?"

Demlik ötmeye başladı. "Biraz çay alır mısın, Margaret?" dedi Hobie.

"Evet, lütfen," diye cevap verdi çabucak. "Limon ve bal. İçine birazcık da viski." Bana dönüp daha dostane bir sesle, "Çok ama çok üzgünüm ancak korkarım yapmamız gereken bazı yetişkin işlerimiz var. Az sonra avukatla buluşacağız. Pippa'nın hemşiresi gelir gelmez."

Hobie boğazını temizledi. "Ben bir sakıncası olacağını sanmıyorum..."

"Gidip onu görebilir miyim?" dedim, cümlesini bitirmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıyordum.

“Elbette,” dedi Hobie çabucak Margaret Teyze olaya müdahale etmeden önce - kadının kızgın yüz ifadesinden kaçınmak için ustalıkla arkasını dönüvermişti. “Yolu hatırlıyorsun, değil mi? Hemen şu taraftan.”

VIII

Bana söylediği ilk şey şu oldu: “Rica etsem ışığı kapatabilir misin?” iPod’unun kulaklıkları kulağında, yatağında doğrulmuş oturuyordu, tepe lambasının ışığında kör ve kaybolmuş gibi görünüyordu.

Işığı kapadım. Oda daha boştu, koliler duvar diplerine yığılmıştı. İncecik bir ilkbahar yağmuru pencere camlarına vuruyordu; dışarıda, karanlık avluda, çiçeklenen bir armut ağacının ıslanmış tuğla fonda soluk kalan köpüğümsü beyaz tomurcuklarını görüyordum.

“Merhaba,” dedi yatak örtüsünün üzerindeki ellerini daha sıkı birleştirerek.

“Selam,” dedim sesimin çok tuhaf çıkmadığını umarak.

“Senin geldiğini biliyordum! Muftakta konuştuğunu duydum.”

“Ah, öyle mi? Ben olduğumu nereden anladın?”

“Ben müzisyenim! Kulağım keskindir.”

Gözlerim loşluğa alışınca bir önceki gelişimden daha az çelimsiz göründüğünü fark ettim. Saçları birazcık uzamıştı ve çivileri çıkarmışlardı ama yaranın büzüşük izi hâlâ göze çarpıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” dedim.

Gülümsedi. “Uykulu.” Uykusu, hafif pürüzlü ve tatlı sesinden okunuyordu. “Paylaşmak ister misin?”

“Neyi paylaşmak?”

Kafasını yana çevirdi, kulaklıklarından birini çıkarıp bana uzattı. “Dinle.”

Yatağa, yanına oturdum ve kulaklığı kulağıma taktım: Cennetten gelen bir radyo sinyali gibi kişisiz, tiz, ruhani armoniler.

Birbirimize baktık. “Ne bu?” dedim.

“Hımm...” iPod’a baktı. “Palestrina.”

“Ha.” Ama ne olduğu umurumda bile değildi. Duyuyor olmamın bile tek

sebebi yağmurlu ışık, pencerenin dışındaki beyaz ağaç, gök gürültüsü, oydu.

Aramızdaki sessizlik kabloyla ve aramızda çınlayan buzsu seslerle bağlı mutlu ve tuhaf bir sessizlikti.

“Konuşmak zorunda değilsin,” dedi. “Canın istemiyorsa.” Göz kapakları ağırlaşmıştı ve sesi uyuşuk ve bir sır verir gibiydi. “İnsanlar hep konuşmak ister ama ben sessiz kalmayı severim.”

“Sen ağlıyor muydun?” dedim ona biraz daha yakından bakınca.

“Hayır. Yani... biraz.”

Tek kelime bile etmeden orada öyle oturduk, rahatsız ya da tuhaf gelmiyordu ama.

“Gitmem gerekiyor,” dedi sonra. “Haberin var mıydı?”

“Biliyorum. Hobie söyledi.”

“Berbat bir şey bu. Gitmek istemiyorum.”

Tuz gibi, ilaç gibi ve başka bir şey gibi kokuyordu, annemin Grace’s’tan aldığı o çimensi ve tatlı kokan papatya çayı gibi.

“Teyzen hoş birine benziyor,” dedim dikkatlice. “Sanırım.”

“Sanırım,” diye hüzünlü bir sesle tekrarladı o da parmağının ucunu yatak örtüsünün kenarları boyunca gezdirirken. “Bir yüzme havuzundan bahsetti. Ve atlardan.”

“Eğlenceli olmalı.”

Gözlerini kırpıştırdı, kafası karışık gibiydi. “Belki de.”

“Ata binebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de binemiyorum. Annem binerdi ama. Atlara bayılırdı. Central Park’ın güney tarafındaki koşum atlarıyla konuşmak için dururdu hep. Sanki...” bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum, “sanki onlar da *onunla* konuşurlardı. Sanki o ne tarafa yürüse gözlerinde siperlikleri bile olsa başlarını o tarafa çevirmeye çalışırlardı.”

“Senin annen de mi öldü?” diye sordu çekinerek.

“Evet.”

“Ben annem...” durup biraz düşündü, “ne zamandır ölü, hatırlamıyorum. Bir yıl bahar tatilinden sonra öldü, bu yüzden bahar tatilinden sonra bir hafta daha okula gitmedim. Botanik bahçelerine yapılan bir okul gezisi vardı, ona da gidememiştim. Annemi özlüyorum.”

“Nasıl öldü?”

“Hastalandı. Senin annen de hasta mıydı?”

“Hayır. Kaza geçirdi.” Ve sonra - bu konuyu daha fazla deşmeyi göze alamadım: “Her neyse, atlara bayılırdı annem. Büyürken bir atı varmış ve bazen kendini yalnız hissedermiş, öyle zamanlarda atı eve kadar gelir, neler olup bittiğini anlamak için kafasını annemin penceresinden içeri sokarmış.”

“Adı neymiş?”

“Boya kutusu.” Annemin bana Kansas’taki ahırları anlatmasına bayılırdım: çatı kirişlerinde baykuşlar ve yarasalar, kişneyen ve soluyan atlar. Onun bütün çocukluk atlarının ve köpeklerinin adlarını biliyordum.

“Boya kutusu! Çok renkli bir at mıymış?”

“Benekli gibiymiş. Resimlerini görmüştüm. Bazen, yazın, annem öğle uykusunu uyurken ona bakmaya gelirmiş. Annem perdelerin arasından gelen soluklarını duyarmış.”

“Ne kadar tatlı! Atları ben de severim. Sadece...”

“Sadece ne?”

“Burada kalmayı tercih ederdim!” Bir anda dokunsan ağlayacak hale gelmişti. “Neden gitmem gerekiyor, anlamıyorum.”

“Kalmak istediğini onlara söylemelisin.”

Ellerimiz ne zaman birbirine dokunmaya başlamıştı? Elleri neden bu kadar sıcaktı?

“Söyledim! Ama herkes orada daha iyi olacağımı düşünüyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi huysuz huysuz. “Daha sakin, dediler. Ama ben sakinliği sevmem, ben duyulacak bir dolu şey olmasını severim.”

“Beni de yollayacaklar.”

Dirseğine dayanıp yerinde zıpladı. “Hayır!” dedi, paniğe kapılmış görünüyordu. “Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Yakında, sanırım. Gidip büyükbabamlarla yaşamak zorundayım.”

“Ah,” dedi özlemle, yastığına geri düşerken. “Benim ne büyükannem var ne de büyükbabam.”

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

“Benimkiler pek hoş insanlar değiller.”

“Üzüldüm.”

“Sorun değil,” dedim çıkarabildiğimce normal bir sesle ama kalbim öyle hızla çarpıyordu ki nabzımı parmak uçlarımda bile hissedebiliyordum. Ellerimin arasındaki elleri kadife gibi yumuşacıktı ve alev alev yanıyordu,

azıcık da yapış yapıştı.

“Başka ailen yok mu senin?” Gözleri pencereden giren loş ışığın altında öyle karanlıktı ki kapkara görünüyorlardı.

“Hayır. Yani...” Babam sayılır mıydı? “Hayır.”

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Kulaklıklarla birbirimize bağlıydık hâlâ: biri onun kulağında, biri benim kulağımdaydı. Deniz kabukları şarkılar söylüyordu. Melek koroları ve inciler. Her şey ansızın çok yavaşlamıştı, nasıl düzgün nefes alınıp verileceğini unutmuş gibiydim, kendimi nefesimi tutarken yakalıyordum yeniden ve yeniden, sonra kesik kesik, hırıltıyla nefes veriyordum.

“Bu müzik ne demiştin?” diye sordum sırf bir şey sormuş olmak için.

Uykulu uykulu gülümsedi ve komodininde bir folyo kâğıdının üstünde duran iştah kaçırıcı görünüşlü sivri uçlu bir lolipopa uzandı.

“Palestrina,” dedi şekeri ağzının içinde gezdirerek. “Kilise seremonisi. Ya da öyle bir şey. Hepsi birbirine benziyor.”

“Seviyor musun onu?” dedim. “Teyzeni?”

Birkaç uzun nota vuruşu boyunca yüzüme baktı. Sonra lolipopu dikkatle kâğıdın üstüne koydu ve, “İyi birine benziyor. Sanırım,” dedi. “Ama aslında onu tanımıyorum. Çok acayip.”

“Neden gitmen gerekiyor?”

“Tamamen para yüzünden. Hobie’nin yapabileceği hiçbir şey yok, gerçek amcam değil. Çakma amca. Margaret Teyze ona öyle diyor.”

“Keşke gerçek amcan olsaydı,” dedim. “Kalmanı istiyorum.”

Bir anda yerinde doğruldu, kollarını bana doladı ve beni öptü; sanki bir uçurumdan düşüyormuşum gibi bütün kanım çekildi, kafama hücum etti.

“Ben...” Dehşete düşmüştüm. Şaşkınlık içinde refleks olarak elimi uzatıp öpücüğü silmek istedim - yapış yapış ya da iğrenç olduğundan değil ama, elimin tersinde parlayan izini hissedebiliyordum.

“Gitmeni istemiyorum.”

“Gitmeyi ben de istemiyorum.”

“Beni gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Ne zaman?”

“Hemen önce.”

“Hayır.”

“Ben seni hatırlıyorum,” dedim. Her nasılsa elim yanağına doğru uzanmıştı, beceriksizce geri çektim ve yumruk yapıp zorla yan tarafıma

bıraktım, resmen üstüne oturdum bile denebilir. “Ben oradaydım.” Tam da o anda Hobie’nin kapıda olduğunu fark ettim.

“Selam, ilk göz ağrım.” Sesindeki sıcaklık büyük ölçüde Pippa için olsa da bir kısmının da bana ait olduğunu anlayabiliyordum. “Geri geleceğini söylemiştim sana.”

“Söylemiştin!” dedi Pippa doğrulmak için kendini zorlarken. “İşte burada.”

“Yani, bir dahaki sefere beni dinleyecek misin?”

“Ben seni *dinliyordum.* Sadece sana *inanmıyordum.”*

Tül perdenin eteği pencerenin pervazını süpürüyordu. Caddede vızıldayan trafiği duyabiliyordum. Orada, onun yatağının kenarında oturmak, bütün bu değişimlerin arifesinde her şeyin akışkan, coşkun bir heyelanla birleşip birbirine karıştığı rüya ve günışığı arasındaki uyanış anı gibiydi: yağmurlu ışık, Hobie kapı girişindeyken yerinde doğrulan Pippa ve öpücüğü (şimdi morfin lolipopu olduğunu anladığım o tuhaf tadıyla) dudaklarımda hâlâ yapış yapıştı. Yine de o anda hissettiğim çakırkeyifliğin, yüzümde bir gülümsemeyle mutluluk ve güzellikle sarıp sarmalanmışlığımın nedeninin morfin olduğundan emin değilim. Yarı şaşkın bir halde vedalaştık (birbirimize yazalım diye söz vermedik; bunun için hâlâ çok hasta görünüyordu) ve sonra koridora çıktım, hemşire de oradaydı, yüksek sesle ve insanı hayrete düşürürcesine konuşan Margaret Teyze de öyle ve Hobie’nin omzumdaki güven verici eli, bana her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir çapa gibi güçlü ve tutuşu avutucuydu. Annem öldüğünden beri böyle bir dokunuş hissetmemiştim -içten, insanı allak bullak eden bunca olayın arasında sapasağlam- ve şefkate aç bir sokak köpeği gibi, sadakat anlamında derin bir değişim duyumsuyordum, kan gibi yoğun; aniden bastırıveren, utandırıcı, göz yaşartıcı *burası iyi bir yer, bu insan güvenilir, ona güvenebilirim, bana burada kimse zarar veremez* inancı.

“Ah!” diye haykırdı Margaret Teyze. “Sen ağlıyor musun? Bunu görüyor musun?” dedi (başıyla onaylayan, gülümseyen, onu memnun etmeye hevesli, besbelli büyüsüne kapılmış) genç hemşireye. “Ne tatlı çocuk ama! Onu özleyeceksin, değil mi?” Yüzündeki gülümseme geniş ve kendinden emindi, kendi doğruluğundan emindi. “Gelip onu ziyaret etmen gerekecek, *kesinlikle* geleceksin. Misafir ağırlamaktan her zaman mutluluk duyarım. Annemle babam...Teksas’taki en büyük Tudor evlerinden biri onlara ait...”

Boş boş konuştu durdu ancak bir papağan kadar sevimliydi. Benim

aklımsa bambaşka bir yerdeydi. Ve Pippa'nın öpücüğünün -acı, tatlı ve tuhaftadı şehrin yukarı yakasına varıncaya kadar hep benimleydi, otobüsün içinde sallana sallana eve giderken hâlâ onun etkisinin altında sersem gibiydim, keder ve hoşnutlukla eriyordum, beni bir uçurtma gibi bu rüzgârlı şehrin ta tepesine çıkarak yıldızlarla süslü bir sızı: kafam yağmur bulutlarında, kalbim gökyüzünde.

IX

Onun gidişini aklıma getirmekten nefret ediyordum. Bunu düşünmeye bile katlanamıyordum. Gideceği gün uykumdan kalp ağrısıyla uyandım. Park Bulvarı'nın tepesindeki mavi-siyah ve tehditkâr gökyüzüne, Calvary'nin bir tablosundan alınmış gibi hiddetlenen gökyüzüne bakarken onun da uçağının penceresinden aynı karanlık gökyüzüne baktığını hayal ettim ve -Andy'yle ben otobüs durağına yürürken Park Bulvarı boyunca kilise çanları çalıyordu- caddedeki yere bakan kederli gözler ve ağırbaşlı ruh hali, onun gidişinden duyduğum üzüntüyü yansıtıp daha da büyütüyor gibiydi.

"Yani, Teksas sıkıcı, tamam mı?" dedi Andy hapşırıkların arasında; gözleri kıpkırmızıydı ve polenlerden ötürü öyle çok sulanmıştı ki bir deney faresine her zaman olduğundan daha fazla benziyordu.

"Sen oraya gittin mi?"

"Evet, Dallas'a. Harry Amca ve Tess Yenge bir süre orada yaşamışlardı. Sinemaya gitmek dışında yapılacak hiçbir şey yok, hiçbir yere yürüyemiyorsun da, birilerinin seni arabayla götürmesi gerek. Hem orada çıngıraklı yılanlar var, idam cezası da ki ben bunun davaların yüzde doksanı için ilkel ve etik dışı olduğunu düşünüyorum. Ama orası muhtemelen ona daha iyi gelecektir."

"Neden?"

"İklim yüzünden öncelikle," dedi Andy, her sabah çekmecesindeki yığının içinden bir tane çekip aldığı sıkıştırılmış pamuktan mendiliyle burnunu silerken. "Nekahat dönemindekilere sıcak hava daha iyi geliyor. Büyükbabam Van der Pleyn de bu yüzden Palm Beach'e taşındı."

Sessiz kaldım. Andy vefalı bir çocuktu, biliyordum, ona güvenirdim,

onun fikirlerine değer verirdim ama bazen onunla sohbet ederken sanki insani tepkileri taklit eden şu bilgisayar programlarından biriyle konuşuyormuşum gibi hissederdim.

“Eğer Dallas’ta olacaksa Doğa ve Bilim Müzesi’ne kesinlikle gitmeli. Gerçi bence orayı küçük ve biraz demode bulacaktır. Orada gördüğüm IMAX 3-D bile değildi. Hem planetaryuma girmek için ekstra para istiyorlar, Hayden’a kıyasla ne kadar ikinci sınıf olduğunu düşününce bu saçma sapan bir şey.”

“Hı hı.” Bazen Andy’yi bu matematik tutkunu inek öğrenci kulesinden çekip çıkarmak için ne gerektiğini merak ederdim: dev bir dalga? Decepticon istilası? Beşinci Cadde’yi boydan boya yürüyen bir Godzilla? Atmosferi olmayan bir gezegendi o.

X

Kimse kendini böyle yapayalnız hissetmiş miydi? Barbourların evinde, benim olmayan bir ailenin gürültü patırtısının ve kalabalığının arasında her zaman olduğundan daha yalnız hissediyordum şimdi - hele de okulun kapanma tarihi yaklaşırken ve onlarla birlikte Maine’deki yazlıklarına gidip gitmeyeceğim konusunda bir fikrim yokken (bu konuda Andy’nin de hiçbir fikri yoktu). Bayan Barbour, o kendine özgü hassasiyetiyle bu evin dört bir yanındaki bütün o kolilerin ve ağızları açık bavulların ortasında bile bu olasılığa değinmemeyi başarıyordu; Bay Barbour ve küçük kardeşler heyecanlı görünüyordu ama Andy bu tatili apaçık bir korkuyla bekliyordu. “Güneş ve eğlence,” dedi küçümseyerek, gözlüklerini (benimkilere benziyordu, yalnızca birazcık daha kalın camlısıydı) burnunun yukarısına itti. “Hiç olmazda sen büyükbabanların yanında kuru toprağın üzerinde olacaksın. Sıcak suyun olacak. İnternet bağlantın da.”

“Senin için üzülemeyeceğim.”

“Eh, bizimle birlikte gelmek zorunda kalırsan sevecek misin bir bak bakalım. *Kaçırılan Çocuk*’taki gibi tıpkı. Kitabın onu gemide köle olarak sattıkları bölümü.”

“Peki ya cehennemin dibinde daha adını bile bilmediği bir yerdeki

ürkütücü akrabasının yanına gitmek zorunda kaldığı bölüm?”

“Evet, ben de onu düşünüyordum,” dedi Andy ciddi ciddi, bana bakmak için sandalyesini bana doğru çevirdi. “Ama en azından seni öldürmek için arkandan iş çevirmiyorlar, tehlikede olan bir miras falan da söz konusu değil.”

“Hayır, kesinlikle değil.”

“Sana vereceğim tavsiye ne, biliyor musun?”

“Hayır, neymiş?”

“Sana tavsiyem,” dedi Andy kurşun kaleminin silgisiyle burnunu kaşıyarak, “Maryland’deki yeni okuluna gider gitmez elinden geldiğince çok çalışman. Avantajlısın, bir yıl ileridesin. Bu demek oluyor ki on yedi yaşına geldiğinde mezun olacaksın. Çaba gösterirsen dört yıl içinde oradan kurtulursun, hatta belki üç yılda, bir burs kaptın mı, istediğin yere gidersin.”

“Notlarım o kadar iyi değil ki.”

“Evet değil,” dedi Andy ciddi bir tavırla, “ama sadece ve sadece çalışmadığın için böyle. Hem yeni okulunun her nerede olursa olsun buradaki kadar zorlayıcı olmayacağını varsaymak çok da yanlış olmaz.”

“Dua edeyim de olmasın.”

“Yani, devlet okulu sonuçta,” dedi Andy. “Maryland. Maryland’i küçümsediğimden değil. Demek istediğim, Uygulamalı Fizik Laboratuvarı ve Johns Hopkins’te Uzay Teleskobu Bilim Merkezi var, Greenbelt’teki Goddard Uzay Uçuşu Merkezi’nden bahsetmiyorum bile. NASA’nın ciddi yatırım yaptığı bir yer olduğu kesin. Ortaokul sınavında hangi yüzde birlik kısımdaydın?”

“Hatırlamıyorum.”

“Yani bana söylemek istemiyorsan sorun değil. Benim asıl demek istediğim, on yedi yaşında iyi notlarla bitirebilirsin okulu, hatta gayret edersen on altında ve sonra istediğin yerdeki bir üniversiteye gidersin.”

“Üç yıl çok uzun bir süre.”

“Bizim için öyle. Ama büyük resme bakarsak aslında hiçbir şey değil. Yani,” dedi Andy, söyledikleri akla yatıyordu, “Sabine Ingersoll gibi zavallı, aptal bir kız mesela ya da James Villiers denen ahmak. Sikik Forrest Longstreet...”

“O saydıkların fakir değil. Villiers’ın babasını *The Economist*’in kapağında görmüştüm.”

“Evet değiller ama bir çift koltuk minderi kadar aptallar. Diyeceğim,

Sabine bir ayağını diğerinin önüne zor atıyor. Ailesinin parası olmasaydı da kendi başının çaresine bakması gerekseydi bilmiyorum ama, herhalde fahişelik yapması gerekirdi. Longstreet ise muhtemelen bir köşeye kıvrılıp açlıktan ölürdü. Beslemeyi unuttuğun bir hamster gibi.”

“Moralimi bozuyorsun.”

“Benim demeye çalıştığım, sen zekisin. Ve yetişkinler seni seviyor.”

“Ne?” dedim kuşkuyla.

“Tabii ya,” dedi Andy o boğuk, sinir bozucu sesiyle. “Sen isimleri hatırlıyor, göz teması falan da kuruyorsun, gerektiğinde el bile sıkışıyorsun. Okuldakilerin hepsi senin etrafında dört dönüyor.”

“Öyle ama...” Annem öldüğü için böyle olduğunu dile getirmek istemedim.

“Aptal olma. Sen cinayetten bile paçayı sıyırırsın. Bunu tek başına halledecek kadar zekisin.”

“O halde sen neden şu yelken işini bir türlü halledemedin?”

“Ah, ben o işi hallettim, merak etme,” dedi Andy suratını asarak, hiragana çalışma kitabına geri döndü. “En kötü ihtimalle dört cehennem yazı daha geçireceğim. Babam on altı yaşıma gelince üniversiteye erken başlamama izin verirse üç. Dişimi sıkıp lisenin ilk yılını atlatır ve Dağ Okulu’ndaki yaz programına gider de organik tarım öğrenirsem, iki. Ve işte o andan sonra, o tekneye asla adımımı bile atmayacağım.”

XI

“Onunla telefonda konuşmak çok zor, hay aksi,” dedi Hobie. “Bunu hiç tahmin etmemiştim. Durumu hiç de iyi değil.”

“İyi değil mi?” dedim. Daha bir hafta bile geçmemişti ve aslında Hobie’yi görmek için geri döneceğimi hiç düşünmediysem de nedense yine oradaydım işte: mutfak masasında oturmuş, ilk bakışta kapkara bir topak saksı toprağına benzeyen ama aslında üstü kremşanti ve incecik kıyılmış portakal kabuğuyla süslü, leziz bir zencefil ve incir karışımı olan yemekten ikinci tabağımı yiyordum.

Hobie gözlerini ovuşturdu. Geldiğimde bodrum katında sandalye tamir

ediyordu. “Bütün bunlar çok sinir bozucu,” dedi. Saçları geriye doğru taranıp toplanmıştı, gözlükleri bir zincirle boynuna asılı duruyordu. Çıkarıp bir çivinin üstüne astığı siyah iş önlüğünün altında beyaz ispirto ve balmumuyla lekelenmiş eski bir fitilli pantolon ve kolları dirseğine kadar kıvrık, rengi atmış pamuklu bir tişört vardı. “Margaret’ın dediğine göre pazar gecesi benimle telefonda konuştuktan sonra üç saat boyunca ağlamış.”

“Neden geri dönmüyor ki?”

“Keşke her şeyi nasıl daha iyi bir hale getirebileceğimi bilseydim,” dedi Hobie. Kudretli görünüşü ve asık suratıyla pütürlü ellerini masanın üzerine koydu, omuzlarının duruşu iyi huylu bir koşum atını ya da belki de uzun bir günün sonunda kendini bara atmış bir işçiyi çağrıştırıyordu. “Uçağa atlayıp onu görmeye gitmeyi düşünmüştüm ama Margaret olmaz diyor. Ben etrafında olmaya devam edersem doğru düzgün yerleşemezmiş.”

“Ne olursa olsun gitmelisin bence.”

Hobie kaşlarını kaldırdı. “Margaret bir terapist tutmuş, ünlü biri belli ki, yaralı çocuklarla çalışırken atları kullanıyormuş. Ve evet, Pippa hayvanları sever ama o tamamen sağlığına kavuşsa bile bütün zamanını dışarıda at binerek geçirmek istemeyecektir. O hayatının büyük bir kısmım müzik dersleriyle ve çalışma salonlarında geçirdi. Margaret kilisedeki müzik programı için çok hevesli ama amatör bir çocuk korosu Pippa’nın pek ilgisini çekmeyecektir.”

Tabağımı -çatalımla sıyırıp tertemiz hale getirince- kenara ittim. “Pippa onu neden daha önceden tanımıyordu?” diye sordum çekinerek ve cevap alamayınca devam ettim: “Para yüzünden mi?”

“Pek sayılmaz. Gerçi, evet. Haklısın. Para meselesinin bununla hep alakası oldu. Biliyorsundur,” dedi, masanın üzerindeki iri, çarpıcı ellerine dayanarak öne doğru eğildi. “Welty’nin babasının üç çocuğu vardı. Welty, Margaret ve Pippa’nın annesi Juliet. Hepsi farklı annelerden.”

“Aaa.”

“Welty, en büyükleri. Şimdi nasıl yani, en büyükleri mi, diyeceksin, öyle değil mi? Ama daha altı yaşlarındayken omurilik tüberkülozuna yakalanmış, anne ve babası Asvan’dayken, dadısı durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamış, hastaneye gittiklerinde çok gecikmişler, o çok zeki bir çocukmuş, öyle anlıyorum, cana yakınmış da ama ihtiyar Bay Blackwell zayıflığa ya da sakatlığa tahammül edecek bir adam değilmiş. Welty’yi akrabalarıyla yaşasın diye Amerika’ya göndermiş ve dönüp bir daha onu aramamış bile.”

“Bu korkunç bir şey,” dedim, bu haksızlığın karşısında şoka uğramıştım.

“Evet. Yani, Margaret’a sorsan bambaşka şeyler duyarsın tabii ama zor bir adammış Welty’nin babası. Her neyse Blackwelller Kahire’den sürüldükten sonra, *sürülmek* doğru sözcük olmayabilir gerçi. Nasır iktidara gelince bütün yabancılar Mısır’ı terk etmek zorunda kalmış, Welty’nin babası petrol işi yapıyormuş, şanslıymış ki parası ve malı mülkü başka yerlerdeymiş. Ülkeyi terk ederken yabancıların paralarını ya da değerli olan hiçbir şeyi almalarına izin verilmiyormuş. Her neyse.” Uzanıp bir sigara daha aldı. “Konudan biraz saptım. Mesele şu ki Welty, kendisinden en az on iki yaş küçük olan Margaret’ı neredeyse hiç tanımıyormuş. Margaret’ın annesi kendi ailesinden büyük bir mirasa konan zengin bir Teksaslıymış. Bu, ihtiyar Bay Blackwell’in evliliklerinden en uzun olanıymış - müthiş bir aşk hikâyesi, Margaret’ın anlatmasına bakarsan. Houston’da göze çarpan bir çift; zom olana kadar içmeler, uçak kiralamalar, Afrika’da safariler, Welty’nin babası Afrika’ya bayılırmış, Kahire’yi terk etmek zorunda kaldıktan sonra bile oradan asla uzak kalamamış. Her neyse...” Kibriti yaktı ve ağzından bir duman bulutu çıkarırken öksürdü. “Margaret babalarının prensesiymiş, gözbebeğiymiş falan. Ama her şeye rağmen, bu evlilik süresince bile adam vestiyerci kızlarla, garson kızlarla, arkadaşlarının kızlarıyla düşüp kalkmaya devam etmiş ve bir noktada altmış yaşlarındayken saçlarını kesen bir kızdan çocuk yapmış. Ve bu bebek, Pippa’nın annesiymiş.”

Hiçbir şey söylemedim. İkinci sınıftayken sınıf arkadaşlarımdan Eli’ın babasının, karısı olmayan bir kadından çocuğu olunca büyük yaygara kopmuştu *(New York Post*’un dedikodu sayfalarında günbegün belgelenmişti) ve sonuçta annelerin büyük kısmı taraf tutmuş ve öğle vakti bizleri okuldan almak için beklerken okulun önünde birbirleriyle konuşmayı kesmişti.

“Margaret üniversitede okuyormuş, Vassar’da,” dedi Hobie rahatsız bir tavırla. Benimle bir yetişkinmişim gibi konuşuyor olsa da (ki bu benim çok hoşuma gidiyordu), bu konuyla ilgili konuşmaktan çok hoşlanmadığı belliydi. “Sanırım babasıyla birkaç yıl hiç konuşmamış. İhtiyar Bay Blackwell kuaför kızı para verip susturmaya çalışmış ve adamın ucuzluğu galip gelmiş ya da yükümlü olduğu şeyler söz konusu olduğundaki ucuzluğu diyelim. Ve anlayacağın, Margaret - Margaret ve Pippa’nın annesi Juliet mahkeme salonunun dışında birbirlerini hiç görmemişler bile ki o zaman da Juliet daha annesinin kucağında bebekmiş. Welty’nin babası bu kuaför kıza öyle büyük bir nefret beslemiş ki vasiyetinde onun da Juliet’in de mahkemenin zorunlu

tuttuğu cimri çocuk nafakasından başka tek bir kuruş bile almayacağını çok açık belirtmiş. Ama Welty," Hobie sigarasını söndürdü, "Welty söz konusu olunca ise bazı pişmanlıklar yaşamış olacak ki vasiyetinde onun için doğru olanı yapmış. Ve yıllarca süren bütün bu mahkeme patırtıları sürüp giderken Welty, bebeğin bir kenara atılıp ihmal edilişinden gitgide daha da rahatsız olmuş. Juliet'in annesi onu istemiyormuş, annesinin hiçbir akrabası onu istemiyormuş, ihtiyar Bay Blackwell onu kesinlikle hiçbir zaman istememiş, Margaret ve annesiyse açıkçası onun sokaklara düştüğünü görseler mutlu olurlarmış. Ve bu arada, o kuaför kız, Juliet'i evde tek başına bırakıp işe gidiyormuş... Neresinden baksan berbat bir durum. Welty'nin bu duruma müdahale etmek için hiçbir zorunluluğu yoktu, bir ailesi yoktu, çocukları severdi. Juliet ya da o zamanki haliyle 'JuleeAnn' altı yaşındayken, onu tatil için buraya davet etti..."

"Buraya? Bu eve mi?"

"Evet, buraya. Ve yaz bitip de onu geri yollama zamanı gelince gitmek zorunda olduğu için çok ağladı ve annesi de telefonlara çıkmadı, böyle olunca Welty uçak biletlerini iptal etti ve onu burada birinci sınıfa kaydettirmek için oraya buraya telefon etmeye başladı. Bu yeni düzenleme hiçbir zaman resmiyete dökülmedi, Welty, hani derler ya durduk yere ortalığı karıştırmaktan korkuyordu ama insan öyle çok derine inmeden Juliet'in onun çocuğu olduğunu sanıyordu. Otuzlarının ortalarındaydı, onun babası olabilecek yaşlardaydı. Ki zaten çoğu anlamda babası sayılırdı. Ama ne olursa olsun," dedi farklı bir ses tonuyla, kafasını kaldırdı. "Atölyeye bakmak istediğini söylemiştin. Aşağı inmek ister misin?"

"Lütfen," dedim. "Harika olur."

Onu aşağıda, arkası dik bir sandalye üzerinde çalışırken bulduğumda, ayağa kalkıp gerinmiş ve biraz ara vermeye hazır olduğunu söylemişti ama benim canım üst kata çıkmayı hiç istememişti, atölye öylesine zengin ve büyülüydü ki hazine saklı bir mağara gibiydi, kabartma ve oyma işi yüksek pencerelerden süzülerek giren ışıkla, adını bile bilmediğim gizemli aletleriyle ve vernik ve balmumunun merak uyandıran kokularıyla içerisi dışarıdan bakıldığında görüldüğünden çok daha büyüktü. Üzerinde çalıştığı -önünde yarık toynaklı keçi ayakları olan- sandalye bile bir mobilya eşyasından çok, baş aşağı dönüp çalışma tezgâhından hoplayıverecekmiş ve hızla koşup sokaklara kaçıracakmış gibi bir büyünün etkisi altındaki bir yaratığı andırıyordu.

Hobie önlüğüne uzandı ve üstüne geri giydi. Bütün o nezaketine, o sakin tavırlarına karşın hayatını kazanmak için buzdolapları taşıyan ya da kamyon yükü boşaltan bir adam gibi iri yapılıydı.

"İşte," dedi, merdivenlere doğru bana yol gösterirken. "Dükkânın ardındaki dükkân."

"Anlamadım?"

Güldü. "*Arrière-boutique*[17]. Müşterilerin gördüğü kurulu bir sahne - halka gösterilen yüz- ama burası, aşağısı, asıl önemli işin yapıldığı yer."

"Doğru," dedim merdivenlerin tepesinde durup aşağıdaki labirente bakarak, rengi bala çalan sarı ahşap, dökülmüş şeker pekmezine benzer koyu ahşap, zayıf ışıkta beliren pirinç, yaldız ve gümüş pırıltıları. Nuh'un Gemisi'nde olduğu gibi, her tür mobilya kendi türündekilerle gruplanmıştı: sandalyeler sandalyelerle, kanepeler kanepelerle, saatler saatlerle, çalışma masaları ve dolaplar, büfeler tam karşıda katı sıralar halinde duruyordu. Ortada duran yemek masaları etrafından dolaşmayı gerektirecek dar, labirentimsi bir yol oluşturuyordu. Odanın arka tarafında, çerçeveleri birbirine değecek şekilde asılmış, paslanmış aynalardan bir duvar, eski balo salonlarının ve mum ışığıyla aydınlatılan odaların yaldızlı ışığıyla pırıldıyordu.

Hobie arkasına dönüp bana baktı. Ne kadar mutlu olduğumun farkındaydı. "Eski şeyleri seviyorsun galiba?" Kafamı salladım - bu doğruydu, eski şeyleri seviyordum ama bu, daha önce farkına varmadığım bir şeydi. "Barbourların evi senin için ilgi çekici olmalı o halde. Onlardaki Queen Anne ve Chippendale'ların bazıları bir müzede görebileceklerin kadar iyidir diye tahmin ediyorum."

"Evet," dedim tereddütle. "Ama burası daha farklı. Daha güzel," diye ekledim, belki ne demek istediğimi anlamamıştır diye. "Yani..." Gözlerimi sımsıkı kapadım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Burada her şey harika, bir dolu sandalyenin yanında bir dolu sandalye... farklı kişilikleri görebiliyorsun, anlatabiliyor muyum? Demek istediğim, şuradaki biraz..." Doğru kelimeyi bilmiyordum, "şey, gülünç âdeta ama iyi bir anlamda - rahatlatıcı bir anlamda. Şuradakiyse o uzun, çöp gibi bacaklarıyla biraz asabi sanki..."

"Mobilyadan anlayan bir gözün var."

"Yani..." İltifatlar beni afallatırdı, duymamış gibi davranmak dışında nasıl

karşılık vereceğimden asla emin olamazdım. “Böyle bir arada sıralandıklarında nasıl yapıldıklarını görüyorsun. Barbourların evindeyse,” bunu nasıl izah edeceğimden emin değildim, “bilmiyorum, orası sanki Doğa Tarihi Müzesi’ndeki doldurulmuş hayvanların olduğu dekorlar gibi.”

Gülünce üstündeki o hüzün ve kaygı havası dağılıp kayboldu; temiz yüreğini hissedebiliyordunuz, etrafına yayıyordu bunu.

“Hayır, ben ciddiyim,” dedim, biraz daha didikleyip kendimi ifade etmeye kararlıydım. “Mobilyaları düzenleme şekli, üstünde bir ışıkla tek başına bir masa ve aranjman yapılan bütün eşyalarla dokunmaman gerekiyormuş hissi uyandırıyor, hani doğal ortamını göstermek için şu Tibet öküzünün falan etrafına yerleştirdikleri diyoramalar gibi. Güzel ama yani...” Duvara yaslanmış halde duran sandalye arkalarını gösterdim elimle. “Şuradaki bir arp, şuradaki bir kaşık, şuradakiyse...” Elimin tersiyle süpürge hareketi yaptım.

“Kalkanın arkası. Gerçi, sana söyleyeyim, ondaki en güzel detay püsküllü arkalıkları. Bunun farkında olmayabilirsin,” dedi arkalık derken neyi kastettiğini sorma fırsatı bulamadan, “ama her gün Bayan Barbour’un mobilyalarını görmek bile başlı başına bir eğitim, farklı ışıklar altında görmek, istediğinde elini üzerinde şöyle bir gezdirivermek.” Gözlüklerinin camlarına hohladı, sonra önlüğünün eteğiyle camları sildi. “Yukarı yakaya geri dönmen gerekiyor mu?”

“Pek sayılmaz,” dedim saat geç olmaya başladığı halde.

“Benimle gel o zaman,” dedi. “Haydi seni çalıştıralım. Buradaki şu küçük sandalye için biraz yardım alabilirim.”

“Şu keçi ayaklı olan mı?”

“Evet, keçi ayaklı. Çiviye asılı bir önlük daha var, biliyorum biraz fazla büyük ama bu şeyi bezir yağıyla kapladım ve giysilerini mahvetmek istemem.”

XII

Deli doktoru Dave bir hobi edinmemi istediğini birden çok kez dile getirmişti - zoruma gitmişti bu tavsiye çünkü önerdiği hobilerin hepsi (raketbol, masa

tenisi, bovling) saçma sapan görünüyordu. Bir iki masa tenisi maçının annemin ölümünü atlatmama yardım edeceğini sanıyorsa aklını peynir ekmekle yemiş olmalıydı. Ama İngilizce öğretmenim Bay Neuspeil'in verdiği boş günlüğün, Bayan Swanson'ın okuldan sonra sanat derslerine katılmamı önermesinin, Enrique'nin beni Altıncı Cadde'deki kortlarda basketbol oynayanları izlemeye götürmeyi teklif etmesinin ve hatta Bay Barbour'un harita yapımı ve işaret bayraklarıyla ilgilenmemi sağlamaya çalışmasının da kanıtladığı üzere birçok yetişkin onunla hemfikirdi.

"Peki boş zamanlarında ne *yapmayı* seviyorsun?" diye sormuştu Bayan Swanson, bitki çayı ve adaçayı kokan, *Seventeen* ve *Teen People* dergilerinin bir yığın halinde okuma sehpasının üzerinde durduğu ve arka planda berrak bir Asya melodisinin yükseldiği tüyler ürperten, donuk gri renkli ofisinde.

"Bilmem. Okumayı severim. Film izlerim. Age of Conquest II ve Age of Conquest: Platinum Edition oyunlarını oynarım. Bilmiyorum," dedim bir kez daha, yüzüme bakmayı sürdürünce.

"Eh, bütün bunlar çok güzel, Theo," dedi, kaygılı görünüyordu. "Ama senin için birkaç grup aktivitesi bulabilsek ne güzel olurdu. Takım çalışması içeren bir şey, diğer çocuklarla birlikte yapabileceğin bir şey. Bir spora başlamayı düşündün mü hiç?"

"Hayır."

"Ben aikido isimli bir dövüş sanatıyla ilgileniyorum. Daha önce duydun mu, bilmiyorum. Rakibinin kendi hareketlerini bir savunma aracı olarak kullanma yoludur."

Ondan uzağa, kafasının arka tarafında asılı duran yıpranmış görünümlü *Our Lady of Guadalupe* tablosuna baktım.

"Ya da fotoğrafçılık belki." Türkuaz yüzüklü ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Sanat dersleri ilgini çekmiyorsa eğer. Gerçi şunu söylemeden geçemeyeceğim, Bayan Sheinkopf geçen yıl yaptığın bazı çizimleri gösterdi bana - şu bir dizi bina çatısı, hatırlarsın, su kuleleri, stüdyo penceresinden görünen manzaralar? Harika bir gözlem, o manzarayı biliyorum ve sen gerçekten ilgi çekici bir çizgi ve enerji yakalamışsın, kullandığı sözcük *kinetikti* yanılmıyorsam, hoş bir çabukluk saklı içinde, bütün o kesişen uçaklar ve yangın merdivenlerinin açısı. Söylemeye çalıştığım şey, aslında olay *ne* yaptığın değil, keşke daha bağlantılı olmanı sağlamanın bir yolunu bulabilsek."

"Neye bağlantılı olacağım?" dedim kulağa biraz fazla terbiyesiz gelecek

şekilde çıkan bir sesle.

Şaşırıp kalmıştı. “Diğer insanlara! Ve,” eliyle pencereyi gösterdi, “etrafında dönen dünyaya! Beni dinle,” dedi en tatlı, en hipnotize edici biçimde sakinleştirici sesiyle, “seninle annen arasında *inanılmaz* yakın bir bağ olduğunu biliyorum. Onunla konuşmuştum. İkinizi yan yana da görmüştüm. Ve onu ne kadar çok özlüyor olabileceğini adım gibi biliyorum.”

Hayır, bilmiyorsun, diye düşündüm küstahça ta gözlerinin içine bakarak.

Bana tuhaf bir bakış attı. “Hangi önemsiz, günlük şeylerin bizi kederden çıkardığını bilsen, Theo,” dedi üstüne bir şal atılmış sandalyesinde arkasına yaslanarak, “hayret ederdin. Ama bunu senin için kimse yapamaz. Açık kapıyı kollaması gereken bizzat sensin.”

İyi niyetli olduğunu bilsem de ofisinden başım öne eğik, gözlerim öfke dolu gözyaşlarından yanarak çıktım. Bu kart yarasa ne anlardı ki? Bayan Swanson’ın devasa bir ailesi vardı - duvarındaki fotoğraflara bakılırsa yaklaşık on çocuk ve otuz kadar torun; Bayan Swanson’ın Central Park’ın batı tarafında kocaman bir dairesi ve Connecticut’ta bir evi vardı ve bir kalasın düşüp bir an içinde her şeyi mahvetmesinin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. O hippi koltuğunda rahat rahat arkasına yaslanıp müfredat dışı aktivitelerden ve açık kapılardan bahsetmek ona kolaydı.

Yine de beklenmedik şekilde bir kapı *açılmıştı*, hem de en olmayacak yerde: Hobie’nin atölyesinde. Sandalyenin tamirine “yardım” (aslında Hobie tahta kurdu hasarını, baştan savma tamirleri ve döşemenin altında gizli kalmış diğer ürkütücü şeyleri göstermek için oturak kısmını söküp çıkarırken ben yanında dikilip izlemiştim), çok geçmeden tuhaf biçimde dört gözle beklenen haftanın iki üç günü okul sonrası çalışmalarına dönüşmüştü: kavanozları etiketleme, tavşan postu tutkalını karıştırma, kutular dolusu çekmece aksesuarını (“el oyalayacı parçaları”) ayıklama ya da bazen sadece onun torna tezgâhında sandalye bacaklarını döndürüşünü izleme. Üst kattaki dükkânın metal sürgüleri inik ve dükkân da hâlâ karanlık olsa da “dükkânın ardındaki dükkânda” ayaklı saatler tik tak tik tak çalışıyor, maun ahşap kıpkırmızı ışıldıyor, ışık süzülüp altın pırıltılı bir yığın halinde yemek masalarına vuruyor, alt kattaki canlı hayvan koleksiyonundaki hayat sürüp gidiyordu.

Şehrin dört bir yanındaki müzayede evleri gibi özel müşteriler de onu arayıp duruyordu; Hobie, Sotheby’s için, Christie’s için, Tepper için, Doyle için mobilya restore ediyordu. Okuldan sonra ayaklı saatlerin insanın

uykusunu getiren tik taklarının arasında, bana farklı ağaçların gözeneklerini, dokusunu ve renklerini, kızıl akçaağacın dalgası ve parıltısını, benekli cevizin pütürlü dokusunu, tahtaların elimdeki ağırlıklarını ve hatta farklı kokularını öğretti bana - “bazen, elindekinin ne olduğundan emin olamadığında yapacağın en kolay şey onu bir koklayıvermektir”; baharatlı maun, toz kokulu meşe, kendine has keskin bir kokusu olan vişne ve çiçeksi, kehribar reçinesi kokusuyla gül ağacı. Testereler ve cıvatalar, törpüler ve eğeler, eğik bıçaklar ve kıvrık bıçaklar, payandalar ve gönye kutuları. Cilalamayı ve yaldızlamayı öğrendim, zıvana deliğinin ve zıvana dilinin ne olduğunu, abanozlanmış ahşap ile gerçek abanoz arasındaki farkı, Newport, Connecticut ve Philadelphia tarzı sandalye parmaklıkları arasındaki farkı öğrendim. Chippendale tarzı bir yazı masasının bodur tasarımı ve kısacık kesilmiş üst kısmının, bütün o yivli çeyrek sütunları ve çekmece oranının Hobie’nin deyimiyle “haşmetli” uyumuna sahip aynı modelin başka konsol ayaklısına kıyasla masayı daha kalitesiz hale getirdiğini öğrendim.

Aşağı kata -loş ışıkla, yerdeki talaşlarla- kocaman canavarlar karanlıkta sabırla bekliyormuş gibi, durağan bir hava hâkimdi. Hobie, her birinden birer birey olarak bahsederek, nadide parçaları sert, küçük, daha yapmacık emsallerinden ayıran o adaleli, neredeyse hayvani halleriyle ve ellerini evcil hayvanlarıymış gibi büfelerinin ve konsollarının koyu renkli, ışıl ışıl kanatlarında sevgiyle gezdirerek iyi mobilyanın canlı bir varlık gibi olduğunu görmemi sağladı.

İyi bir öğretmendi ve çok geçmeden beni bir sınama ve kıyaslama sürecinden geçirerek bana bir röprodüksiyonu ayırt etmeyi öğretti: fazla eşit görünen aşınma (antikalar her zaman asimetrik bir biçimde aşınırdı); elde rendelenmişten çok makineyle kesilmiş gibi görünen kenarlar (hassas bir parmak ucu makine kesimi kenarı, az ışıkta bile şıp diye anlardı) ama hepsinden çok, ahşabın belli bir ışıltıdan, yüzyıllar boyunca dokunulmaktan, kullanılmaktan ve insan elleriyle birinden diğerine aktarılmaktan gelen o sihirden mahrum olmasının verdiği o donuk, sönük görüntü. Bu vakur şifonyerlerin ve yazı masalarının hayatları -insan hayatından daha uzun ve daha nazik hayatları- üzerinde kafa yormak, beni derin sulardaki bir taş parçası misali bir durgunluk haline sokmuştu; öyle ki gitme zamanım geldiğinde kendimi nerede olduğumu bile bilmez halde, gözlerimi kırpıştırarak sersem sersem Altıncı Cadde’nin gürültüsünün ortasında buluyordum.

Atölyeden (ya da Hobie'nin deyimiyle "hastane"den) çok, Hobie'yle olmaktan keyif alıyordum: onun o yorgun gülümsemesi, o zarif, koca adam duruşu, gömleğinin kıvrılmış kolları ve rahat, şakacı tavrı, ustalara özgü, alnını bileğinin içiyle silme huyu, sabırlı, hoş mizacı ve şaşmaz sağduyusu... Rastgele konularda ve nadiren sohbet etsek de hiçbir zaman basit konuşmalar yapmadık. Sıradan bir "nasılsın" bile, öyle görünmese de incelikli bir soruydu ve benim değişmeyen cevabımdan ("iyi") hiçbir açıklama yapmama gerek kalmadan ne olduğunu şıp diye anlardı. Ve hayatıma nadiren burnunu soksa ya da sorgulasa da Enrique'nin deyimiyle işi "aklıma girmek" olan bir dolu yetişkinden daha iyi tanıyordu beni. Ama -hepsinden öte- bana bir akranı ve hoşsohbet bir arkadaş olarak davrandığı için seviyordum onu. Bazen diz replasmanı geçiren komşusundan ya da şehrin yukarı yakasında gittiği bir ilk dönem müziği konserinden bahsetmek istemesi önemli değildi. Ona okulda olan komik bir şeyi bile anlatsam dikkatli ve anlayışlı bir dinleyiciydi; (bir espri yaptığımda buz kesen ve şaşkına dönen) Bayan Swanson'ın ya da (tuhaf tuhaf kıkırdayan ve her zaman bir tık geç anlayan) Dave'in aksine o, gülmeyi severdi ve ben de onun bana kendi hayatına dair hikâyeler anlatmasına bayılırdım: geç evlenen gürültücü amcalar ve çocukluğunun işgüzar rahibeleri, Kanada sınırındaki ayık öğretmeninin olmadığı üçüncü sınıf yatılı okul, babası içeriyi ısıtmadığı için camların iç tarafının bile buz tutacağı kadar soğuk olan kuzeydeki büyük evleri, Tacitus ya da Motley'nin *Hollanda İmparatorluğu'nun Yükselişi* kitaplarını ("Tarihi sevmişimdir, *her zaman.* Gidilmeyen yol! En büyük çocukluk hayalim Nötre Dame'da tarih hocası olmaktı. Gerçi şimdi yaptığım şey de tarihle iç içe çalışmanın bir başka yolu sanırım.") okuyarak geçirdiği aralık aynın akşamüstleri. Onu çocukken her sabah şakıyarak uyandıran, bir Woolworths mağazasından kurtarılmış, tek gözü kör kanaryasını anlatmıştı bana; onu altı ay yatağa hapseden ateşli romatizma hastalığını ve evinden uzaklaşmak için gittiği, hemen yakınlardaki, tavanları fresklerle kaplı, tuhaf küçük antik kütüphaneyi ("yıktılar şimdi, yazık") de. Bayan De Peyster'ı da anlattı; okuldan çıkınca ziyaretine gittiği, bir başına yaşayan ihtiyar mirasçı kadın, bir zamanların Albany Dilberi. Bu yerel tarihçi, Hobie'yi yakalayıp gıdıklar ve onu teneke kutuların içinde İngiltere'den sipariş ettiği bademli keklerle beslermiş, oturup Hobie'ye saatlerce vitrinindeki her bir eşyayı tek tek anlatmaktan mutluluk duyarmış ve diğer pek çok eşyanın yanı sıra -General Herkimer'a ait olduğu söylenen- maun bir koltuğu varmış, Hobie'nin

mobilyalarla ilgilenmeye başlamasını sağlayan da buymuş zaten. (“Gerçi General Herkimer’ın o çürük eski Yunan tarzı parçanın üstünde uzandığını hayal bile edemiyorum.”) Daha üç günlük bebek olan kız kardeşinin ardından çok geçmeden kendisi de ölen ve Hobie’yi tek başına bırakan annesini ve Hobie’nin babası Hobie’yi bir kemerle “parçalarına ayıracakmış gibi” döverken paniğe kapılan İrlandalı hizmetçi telefonla arayınca derhal eve koşup gömleğinin kollarını yukarı sıyıran ve Hobie’nin babasını yumruklayarak yere yıkan, aynı zamanda bir futbol antrenörü de olan genç cizvit pederi de anlattı. (“Peder Keegan! Ateşli romatizma geçirdiğimde komünyon için eve gelen de oydu. Onun yardımcılığını yapan çocuktum ben, hikâyemi biliyordu, sırtımdaki kemer darbelerini görmüştü. Çocuklara fenalık eden çok fazla rahip vardı son zamanlarda ama o bana karşı çok iyiydi, ona ne olduğunu hep merak etmişimdir, onu bulmaya çalıştım ama başaramadım. Babam başpiskoposu aradı ve bir de baktım her şey olup bitmiş, onu bir gemiyle Uruguay’a yollamışlar.”)

Genel iyi niyet havasına rağmen ya kalabalığın içinde kaybolup gittiğim ya da resmî soruşturmaların rahatsız öznesi olduğum Barbourların evinden tamamen farklıydı her şey. Hobie’nin tek bir otobüs yolculuğu kadar uzağımda, Beşinci Cadde’den bir atış mesafede olduğunu bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. Geceleri kendimi bir kez daha patlamanın ortasında bulup da sarsılmış ve paniğe kapılmış halde uykumdan uyandığımda, hiç farkına bile varmadan Hobie’nin bazen ta 1850’lerde, tik tak eden saatlerin ve gıcırdayan döşeme tahtalarının, mutfakta bakır tencerelerin ve sepetler dolusu turp ve soğanın arasında, bir kapının açılmasıyla cereyan yapınca mum alevlerinin sola yattığı ve upuzun salon pencerelerinin balo elbiseleri gibi şişip dalgalandığı, eski eşyaların uyuduğu serin, sessiz odaların olduğu bir dünyada buluverdiğim evini düşünerek yeniden uykuya dalmaya çalışırdım.

Fakat evdeki yokluğumu açıklamak giderek daha da zor hale geliyordu, (hele de akşam yemeği vaktinde evde olmayışımı) ve Andy’nin bir şeyler uyduruverme gücü tükeniyordu. “Seninle eve gelip Bayan Barbour’la konuşayım mı?” dedi Hobie, bir gün öğleden sonra mutfakta oturmuş, çiftçi pazarından aldığı vişneli turtayı yerken. “Gelip onunla tanışmaktan mutluluk duyarım. Ya da belki onu buraya çağırmak istersin.”

“Belki de,” dedim biraz düşündükten sonra.

“Şu Chippendale katlı çekmeceyi görmek isteyebilir, hani şu tepesi süslü olan, Philadelphia işi. Almak için değil, sadece bakmak için. Ya da istersen

onu La Grenouille'de öğle yemeğine çıkarırız," güldü, "ya da hatta buralarda hoşuna gidecek küçük bir lokantaya götürürüz."

"Ben bunu düşüneyim," dedim ve otobüse binip erkenden eve döndüm, yolda da epey kafa patlattım. Bayan Barbour'a söylediğim kronik yalanların - gece geç saatlere kadar devamlı kütüphanede oluşum, var olmayan bir tarih projesi- dışında asıl Hobie'ye Bay Blackwell'in yüzüğünün aile mirası olduğunu söylediğimi itiraf etmek utanç verici olacaktı. Ama Bayan Barbour'la Hobie buluşacak olurlarsa yalanımın öyle ya da böyle ortaya çıkacağı kesindi. Aksi pek mümkün görünmüyordu.

"Nerelerdeydin?" dedi Bayan Barbour sertçe, akşam yemeği için giyinmiş ama ayakkabılarını daha ayağına geçirmemişti, elinde bir kadeh cin limonla evin arka tarafından çıkıp geldi.

Tavrındaki bir şeylerden bunun bir tuzak olduğunu sezdim. "Aslına bakarsanız," dedim, "şehir merkezine gidip annemin bir arkadaşını ziyaret ettim."

Andy bana dönmüş şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Öyle mi?" dedi Bayan Barbour kuşkuyla, yan gözle Andy'ye baktı. "Andy de şimdi bana senin yine kütüphanede çalıştığını söylüyordu."

"Bu akşam değil," dedim, bunu öyle kolaylıkla söylemiştim ki kendim bile şaşırdım.

"Peki bunu duymanın içimi rahatlattığını söylemeliyim," dedi Bayan Barbour o sakin tavrıyla.

"Merkez Kütüphane pazartesileri kapalı çünkü." "Merkez Kütüphane'de olduğunu söylemedim ki anne."

"Aslında sizin onu tanıyor olabileceğinizi sanıyorum," dedim, Andy'yi okların hedefinden kurtarmak istiyordum. "Adını duymuşsunuzdur en azından."

"Kim?" dedi Bayan Barbour, bakışları bana geri dönmüştü.

"Annemin ziyaretine gittiğim arkadaşı. Adı James Hobart. Şehir merkezinde bir mobilya mağazası işletiyor, yani aslında o işletmiyor. Restorasyonları yapıyor."

Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Hobart?"

"Şehirde bir sürü kişiyle iş yapıyor. Sotheby's ile çalışıyor bazen."

"Ona telefon etmemin senin için bir sakıncası olmaz o halde?"

"Hayır," dedim kendimi savunarak. "Hep birlikte bir öğle yemeğine çıkmamızı önerdi. Ya da belki de bir ara onun dükkânına gitmek istersiniz."

“Ha,” dedi Bayan Barbour, birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından. Şimdi şaşırma sırası ondaydı. Bayan Barbour hayatı boyunca On Dördüncü Cadde’nin güneyine herhangi bir sebeple hiç gitmiş miydi, onu bile bilmiyordum. “Peki. Bakarız.”

“Bir şey satın almak için değil. Sadece bakmak için. Elinde çok güzel şeyler var.”

Gözlerini kırpıştırdı. “Tabii,” dedi. Tuhaf biçimde kafası karışmış gibi görünüyordu, gözlerinde aynı anda hem durgun hem telaşlı bir şeyler vardı. “Pekâlâ, çok güzel. Onunla tanışmaktan keyif alacağımdan eminim. *Daha önce* tanışmış mıyız?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Her neyse. Andy, üzgünüm. Sana bir özür borçluyum. Sana da, Theo.”

Bana da mı? Ne diyeceğimi bilemedim. Çaktırmadan başparmağının kenarını kemiren Andy, annesi bir hışımla odadan çıkarken omzunu silkti.

“Sorun ne?” diye sordum ona usulca.

“Canı sıkkın. Seninle alakalı değil. Platt eve geldi,” diye ekledi.

Şimdi o söyleyince evin arka tarafından derin, subliminal gümbürtüler halinde duyulan boğuk müzik sesini fark ettim. “Neden?” dedim. “Derdi neymiş?”

“Okulda bir şey olmuş.”

“Kötü bir şey mi?”

“Tanrı bilir,” dedi ruhsuz ruhsuz.

“Başı belada mı?”

“Sanırım öyle. Kimse bundan bahsetmiyor.”

“Ama ne olmuş ki?”

Andy *kim bilir* dercesine suratını buruşturdu. “Okuldan geldiğimizde buradaydı, müzik sesleri duyduk. Kitsey heyecanlandı ve merhaba demek için koşa koşa odasına gitti ama o bağırıp çağırdı ve kapıyı kızın suratına kapattı.”

Şaşırmıştım. Kitsey, Platt’e tapardı.

“Sonra annem eve geldi. O zamandan beri onun odasında. Bir ara telefonda konuştu. Babam da şimdi eve geliyordur *herhalde.* Bu gece akşam yemeğini Ticknorlarla yiyeceklerdi ama sanırım iptal oldu.”

“Peki bizim akşam yemeğimiz?” dedim kısa bir süre duraksadıktan sonra. Normalde ertesi gün okul varsa bir yandan televizyonun karşısında yemek yer diğer yandan ödev yapardık ama şimdi Platt evde, Bay Barbour yolda

geliyor ve akşamki planları iptal olunca yemek ailece yemek odasında yenecekmiş gibi görünüyordu.

Andy, her zamanki titiz, ihtiyar kadın hareketiyle gözlüklerini düzeltti. Benim saçlarım koyu, onunkiler açık renk olsa da Bayan Barbour'un bizim için seçtiği bir örnek gözlüklerin beni Andy'nin akıllı bıdık ikizi haline getirdiğinin farkındaydım - hele de okuldaki kızlardan birinin bize "Ahmak Kardeşler" (ya da "Aptal Kardeşler" - her ne haltsa, iltifat etmediği belliydi) dedini duyduğumdan beri.

"Haydi Serendipity'ye gidip birer hamburger yiyelim," dedi. "Babam eve geldiğinde burada olmamayı tercih ederim."

"Beni de götürün," dedi Kitsey bir anda, yanakları kızarmış ve nefes nefese kalmış bir halde koşup hemen önümüzde durdu.

Andy ile birbirimize baktık. Kitsey durakta bile bizimle yan yana durmak istemezdi.

"Lütfen," dedi mızıldanarak, bir ona bakıyordu bir bana. "Toddy futbol antrenmanında, hem benim kendi param var, tek başıma onların yanında kalmak istemiyorum, *lütfen."*

"Ah, hadi ama," dedim Andy'ye ve Kitsey bana minnettar bir bakış attı.

Andy ellerini ceplerine soktu. "Peki o zaman," dedi ona ifadesizce.

Bir çift beyaz fare, diye düşündüm - yalnızca Kitsey bir masal prensesinin pamuk faresiyken, Andy, evcil hayvan marketinden satın alıp boa yılanınızı besleyeceğiniz türden şanssız, anemik bir fareydi.

"Git eşyalarını al. *Hadi,"* dedi, Kitsey hâlâ orada dikilip boş boş bakmaya devam edince. "Seni beklemeyeceğim. Ve paranı almayı da unutma sakın çünkü sana hamburger falan ısmarlamayacağım."

XIII

Eve hâkim olan gergin atmosfer her ne kadar teşvik etse de Andy'ye ayıp olmasın diye sonraki birkaç gün Hobie'yi görmeye gitmedim. Andy haklıydı: Platt'ın ne yaptığını anlamak imkânsızdı çünkü Bay ve Bayan Barbour sanki hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu (ama bir sorun olduğunu hemen anlıyordun) ve Platt'ın kendisi de tek kelime etmiyor, yalnızca yemeklerde

saçlarını yüzüne indirmiş bir halde asık suratla öylece oturuyordu.

“İnan bana,” dedi Andy, “senin etrafta olman çok daha iyi. Konuşuyorlar ve normal davranmak için daha fazla çaba sarfediyorlar.”

“Sence ne yapmıştır?”

“Doğrusunu istersen bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum.”*

“Kesin biliyorsundur bir şeyler.”

“Yani, evet,” dedi Andy pes ederek. “Ama gerçekten en ufak fikrim yok.”

“Sence kopya mı çekti? Bir şey mi çaldı? Kilisede sakız mı çiğnedi?”

Andy omuzlarını silkti. “Başı en son belaya girdiğinde lakros sopasıyla birinin suratına vurmuştu. Ama o bile *bu* seferki gibi değildi.” Ve sonra durup dururken, “Annem en çok Platt’ı sever,” dedi.

“Öyle mi dersin?” dedim, yorum yapmaktan kaçınmak istemiştim ama bunun doğru olduğunu ben de gayet iyi biliyordum.

“Babam en çok Kitsey’yi sever. Annemse Platt’ı.”

“Annen Toddy’yi de çok seviyor,” dedim, söylediğimin ne anlama geldiğini fark etmeden.

Andy suratını ekşitti. “Anneme bu kadar çok benziyor olmasaydım,” dedi, “beni doğumda başka bir bebekle karıştırdıklarını düşünürdüm.”

XIV

Nedendir bilmem, bu gergin dönemde (belki de Platt’ın başındaki gizemli bela bana kendiminkini hatırlattığı için) Hobie’ye tablodan bahsetmem gerektiği geldi aklıma ya da -hiç olmazsa- tepkisinin ne olacağını görmek için dolaylı yoldan bu konuyu gündeme getirmem gerektiğini düşünüyordum. İşin zor kısmı, konuyu nasıl açacağımdı. Tablo hâlâ evde, bıraktığım yerde duruyordu, müzeden çıkardığım çantanın içinde. İhtiyacım olan okul eşyalarını almak için oraya gittiğim o korkunç öğleden sonra, onu oturma odasındaki koltuğa yaslanmış gördüğümde, kaldırımda duran aç gözlü bir dilencinin yanından geçerken yapacağım gibi ona hiç değmeden dikkatle geçip gitmiştim ve bütün bu süre zarfında, kollarını kavuşturmuş kapıda dikilen Bayan Barbour’un soğuk, donuk bakışlarının arkamda, evimizde, annemin eşyalarında gezindiğini hissetmiştim.

Karmaşık bir durumdu. Ne zaman aklıma gelse karnıma bir ağrı giriyordu, öyle ki ilk içgüdüm gözlerimi sertçe kapatıp bambaşka şeyler düşünmek oluyordu. Ne yazık ki birilerine bir şeyler söylemek için o kadar uzun zaman beklemiştim ki artık bir şey demek için çok kaldığımı hissediyordum. Ve Hobie'yle -onun o sakat Hepplewhite'ları ve Chippendale'leriyle, müthiş bir gayretle ilgilendiği bütün o eski eşyalarla- daha fazla zaman geçirdikçe sessiz kalmanın yanlış olduğunu daha da çok hissetmeye başladım. Ya birisi tabloyu bulsaydı? Başıma neler gelecekti? Ev sahibi eve girmiş olabilirdi, anahtarı vardı, gerçi içeri girdiyse bile ona rastladığını sanmıyordum. Yine de ne yapacağıma karar vermeyi erteleyip onu öylece orada bıraktıkça kendimi riske attığımın farkındaydım.

Onu geri vermek istemediğimden değildi; eğer onu yalnızca dileyerek sihirle geri verecebilecek olsaydım bunu hiç düşünmeden yapardım. Tek sorun kendimi ya da tabloyu tehlikeye atmadan onu nasıl geri verebileceğimi bilememdi. Müze saldırısından beri şehrin dört bir yanında herhangi bir sebeple sahipsiz bırakılan paketlerin imha edileceğini söyleyen duyurular asılmıştı, bu da onu isimsiz bir biçimde geri vermek için bulduğum harika fikirlerin çoğunu çöpe atmıştı. Bütün şüpheli çantalar veya paketler patlatılacaktı, sorgusuz sualsiz.

Tanıdığım bütün yetişkinler arasında sırrımı paylaşabileceğimi düşündüğüm sadece iki kişi vardı: Hobie ya da Bayan Barbour. Hobie kat kat daha anlayışlı ve daha az korkutucu seçenek olarak görünüyordu. Ta en başında tabloyu müzeden nasıl olup da çıkardığımı ona açıklamak çok daha kolaydı. Bunun bir hata olduğunu falan. Welty'nin talimatlarını izlediğimi, kafa sarsıntısı geçirdiğimi. Ne yaptığımı etraflıca düşünmediğimi. Aslında onu bu kadar uzun süre elimde tutmak istemediğimi. Ama içinde bulunduğum o evsiz arafta, ortalara çıkıp birçok insanın çok ciddi bir kabahat olarak göreceği bir şeyi itiraf etmek akıl dışı gelmişti. Sonra şans eseri -tam da bir şey yapmak için daha fazla bekleyemeyeceğimin farkına varırken- *Times'ın* iş dünyası bölümünde tablonun ufacık siyah beyaz bir fotoğrafını gördüm. Belki de Platt'ın neden olduğu rezaletin ardından eve hâkim olan huzursuzluktan ötürü artık gazeteler arada sırada sayfalarına ayrılıp sonra her seferinde bir iki sayfa olarak ortaya çıktıkları Bay Barbour'un çalışma odasından kurtulmanın bir yolunu buluyorlardı. Acayip bir şekilde katlanmış bu sayfalar, oturma odasındaki sehpanın üzerinde, (Bay Barbour'un kartviziti sayılabilecek) peçeteye sarılmış bir bardak sodanın yanına atılıvermişti.

Uzun, sıkıcı bir makaleydi, sayfanın sonlarına eklenmişti, sigorta endüstrisi hakkındaydı - sıkıntılı bir ekonomide büyük çaplı resim sergilerine ev sahipliği yapmanın maddi zorluklarından ve özellikle de oradan oraya gezen sanat eserlerini sigorta etmenin zorluklarından bahsediyordu. Ama benim gözüme çarpan fotoğrafın altındaki yazıydı: ***Saka Kuşu*****, Carel Fabritius'un 1654 tarihli başyapıtı, tahrip oldu.**

Hiç düşünmeden Bay Barbour'un koltuğuna çöktüm ve tabloma (şimdiden onun *bana ait* olduğunu düşünmeye başlamıştım; bu düşünce, tablo sanki bütün hayatım boyunca bendeymiş gibi kendiliğinden kafama yerleşmişti) dair başka bir bilgi var mı diye o ağır makaleyi taramaya koyuldum.

> Uluslararası hukuk mevzusu, gerek finans çevrelerinin gerekse sanat dünyasının ödünü koparan bunun gibi kültürel terörizm olaylarında ortaya çıkmaktadır. "Bu eserlerden bir tanesinin bile kaybının değerini ölçmek imkânsız," diyor Londra merkezli bir sigorta riski analisti olan Murray Twitchell. Kaybolan ve tahrip olduğu farzedilen on iki eserle birlikte başka 27 parça daha kötü hasar aldı ancak bazılarının restore edilmesi mümkün olabilir." Birçoklarına yararsız bir hareket olarak görünse de Sanat Kaybı Veritabanı.

Haber sonraki sayfada da devam ediyordu ama tam da o sırada Bayan Barbour odaya girdi ve ben de gazeteyi yerine koymak zorunda kaldım.

"Theo," dedi. "Sana bir teklifim var."

"Evet," dedim, tetikteydim.

"Bu yıl bizimle birlikte Maine'e gelmek ister misin?"

Bir an için öyle mutlu oldum ki ne yapacağımı şaşırdım. "Evet!" dedim. "Vay be. Harika olur!"

O bile kendine engel olamayıp gülümsedi, biraz. "Evet," dedi, "Chance seni teknede çalıştırmaktan mutluluk duyacak kesinlikle. Bu yıl biraz daha erken gideceğiz gibi görünüyor, yani Chance ve çocuklar erken gidecek. Ben bazı işleri yoluna koymak için şehirde kalacağım ama bir iki hafta içinde ben de orada olurum."

O kadar mutluydum ki söyleyecek tek kelime bile bulamadım.

"Bakalım yelkencilikten hoşlanacak mısın? Belki sen Andy'nin

sevdiğinden daha çok seversin. Öyle olacağını umalım, en azından.”

Andy’ye iyi haberi vermek için koşa koşa (yürümemiş, koşmuştum) odasına gittiğimde, “Eğlenceli olacağını sanıyorsun,” dedi sıkıntıyla. “Ama değil. Nefret edeceksin.”

Yine de onun da ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Ve o gece -uyumadan önce- ranzanın alt katında benimle birlikte yatağın kenarına oturdu ve oraya hangi kitapları, hangi oyunları götüreceğimizi, eğer canım isterse güvertedeki işlere yardım etmekten sıyrılabilmem için deniz tutmasının belirtilerinin neler olduğunu konuştuk.

XV

Üst üste gelen iki haber -ikisi de iyi- beni rahatlatıp yumuşacık ve şaşkın bir hale getirmişti. Eğer benim tablo tahrip olduysa -eğer resmî hikâye buysa- ne yapacağıma karar vermek için bol bol vaktim vardı. Aynı sihirle Bayan Barbour’un daveti yazın da ötesine, benimle Büyükbaba Decker arasına koskoca Atlantik Okyanusu girmişçesine ta ufka kadar uzanıyormuş gibi geliyordu; bu ferahlık başdöndürücüydü ve tek yapabildiğim cezamın teciliyle havalara uçmaktı. Tabloyu ya Hobie’ye ya da Bayan Barbour’a vermem, kendimi onların merhametine bırakmam, onlara her şeyi anlatıp bana yardım etmeleri için yalvarmam gerektiğini biliyordum -zihnimin sıkıcı, sağduyulu bir köşesi bunu yapmazsam üzüleceğimi biliyordu- ama zihnimin geri kalanı başka bir şey düşünemeyecek kadar Maine ve tekneyle doluydu ve tabloyu bir süreliğine, gidip Büyükbaba Decker ve Dorothy’yle yaşamak zorunda kalmam ihtimaline karşın önümüzdeki üç yıl için bir tür sigorta olarak alıkoymanın daha zekice olacağını düşünmeye başlıyordum. Baş döndürücü saflığımın işareti olarak eğer mecbur kalırsam onu satabileceğimi bile düşünüyordum. Bu yüzden sessizliğimi korudum, Bay Barbour’la birlikte haritalara ve harita işaretçilerine baktım ve Bayan Barbour’un beni Brooks Brothers mağazasına götürüp güvertede giymem için ayakkabı ve geceleri hava serinleyince üstüme geçirmem için birkaç ince pamuklu kazak almasına izin verdim. Ve hiçbir şey söylemedim.

XVI

“Fazla eğitim, benim sorunum buydu,” dedi Hobie. “En azından babam öyle düşünüyordu.”

Atölyede onun yanındaydım ve üzerinde çalıştığı ayaklı saatin kapağına yama yapmak için gereken tam renk tonunu bulmak için hepsi eski mobilyalardan kurtarılmış kimileri daha kırmızı kimileri daha kahverengi sayısız eski kiraz ağacı parçasını ayıklamasına yardım ediyordum.

“Babamın bir kamyon taşımacılığı şirketi vardı.” (Bunu zaten biliyordum; şirketin adı o kadar ünlüydü ki ben bile aşinaydım.) “Yazları ve Noel tatillerinde bana da yük yükletirdi, kamyon kullanmaya yükselmek için çalışmak zorundaydım. Yükleme iskelesindeki adamlar ben oraya girince bir anda sessizliğe gömülürdü. Patronun oğlu, anlarsın ya. Onların suçu yoktu çünkü babam yanında çalıştıkları korkunç bir piç kurusuydu. Her neyse, on dört yaşımdan itibaren okul çıkışlarında ve hafta sonları da çalıştırdı beni, yağmurun altında kutuları yüklerdim. Bazen ofiste de çalışırdım, kışın buz gibi dondurucu, yazın kor gibi sıcak olan iç karartıcı, köhne bir yerdi, egzoz fanlarının üzerinden sesimizi duyurmaya çalışırdık. Başta sadece yazları ve Noel tatili zamanındaydı. Ama sonra, üniversitedeki ikinci yılı bitirdiğimde okul harcımı artık yatırmayacağını açıkladı.”

Kırık parçaya tam uyacakmış gibi görünen bir tahta parçası buldum ve ona doğru uzattım. “Notların mı kötüydü?”

“Hayır, gayet iyiydim,” dedi, tahtayı eline alıp ışığa doğru tuttu, sonra onu da diğer olası eşlerin durduğu yığına koydu. “Mesele şu ki kendisi üniversiteye falan gitmemişti ve sonuçta gayet iyi bir durumdaydı, öyle değil mi? Ben ondan daha iyi olduğumu mu sanıyordum? Hem ayrıca o, kendini etrafındaki herkesi sindirmek zorunda hisseden tiplerdendi, bilirsin bu tipleri ve sanırım onun kontrolü altında ve bedavaya çalışmamı sağlayacağı daha iyi yollar bulması gerektiği artık kafasına dank etmişti. Önce...” bir süre bir başka kereste parçasının üzerinde düşündü, sonra onu alıp *belki* yığınına koydu, “önce bana bir yıl ara vermemi söyledi ya da dört yıl, beş yıl, ne kadar alacaksa ve üniversite paramın geri kalanını zor yoldan çalışıp kazanmam gerektiğini söyledi. Kazandığım paranın tek sentini bile görmedim. Ailemle yaşıyordum ve babam kazandıklarımı özel bir hesaba yatırıyordu, anlarsın ya, kendi iyiliğim için. Zor ama ne yapalım, diye düşünüyordum. Ama sonra,

yaklaşık üç yıl boyunca onun için tam mesai çalıştıktan sonra işler değişti. Bir anda," güldü, "eh, anlaşmayı anlamamış mıydım? Üniversitenin ilk iki yılını ona geri ödüyordum. Kenara tek bir sent bile koyduğu yoktu."

"Ama bu korkunç!" dedim, beynimden vurulmuşa dönüp biraz duraksadıktan sonra. Böyle bir vicdansızlığa nasıl gülebildiğini anlayamıyordum.

"Eh," gözlerini devirdi, "hâlâ biraz toydum ama o noktada oradan kurtulacağım derken yaşlanıp öleceğimin farkında vardım. Fakat para yok, gidecek bir yer yok, ne yapacaktım? Bir yolunu bulmak için kafa patlatıp dururken ne olsa beğenirsin? Bir gün yine babam bana ağzına geleni söylerken şans eseri Welty de ofisteydi. Babam çalışanlarının yanında bana fırça atmaya bayılırdı, mafya babası gibi kasıla kasıla yürür, şunun için bunun için ona borçlu olduğumu, bunu, tırnak içinde, maaşımdan keseceğini söylerdi. Hayal ürünü bir suçtan ötürü sözüm ona maaş çekime alıkoyacağını falan söylerdi. Bu tarz şeyler. Welty'yi ilk görüşüm değildi. Gayrimenkul satışlarına nakliyat ayarlamak için ofise gelmişti, o hep sırtı yüzünden insanlarda iyi izlenim oluşturmak, insanların bu şekil bozukluğunun ötesini görmesini sağlamak için çok çabalaması gerektiğini söylerdi ama ben onu en başından sevmiştim. Çoğu insan da onu severdi, babam bile, ki şöyle söyleyeyim, kendisi insanlara öyle kanı kaynayan türden bir adam değildi. Her neyse, bu öfke patlamasına şahit olan Welty, ertesi gün babamı aradı ve eşyalarını satın aldığı bir evdeki mobilyaların paketlenmesinde benim yardımıma ihtiyaç duyduğunu söyledi. Ben sıkı çalışan, iri yarı, güçlü kuvvetli bir çocuktum, tam aranan şey. Eh," Hobie doğruldu ve kollarını havaya kaldırıp esnetti, "Welty iyi bir müşteriydi. Böylece babam, artık nasıl olduysa, tamam dedi.

"Paketlenmesine yardım ettiğim ev, eski De Peyster malikânesiydi. Ve aslına bakarsan ihtiyar Bayan De Peyster'ı gayet iyi tanırdım. Küçük bir çocuk olduğum zamandan beri arada bir onu ziyaret etmek hoşuma giderdi; parlak, sarı bir peruk takan, komik, yaşlı bir kadındı, tam bir bilgi kaynağıydı, evinin her yerinde gazeteler olurdu, yerel tarihle ilgili her şeyi bilirdi, inanılmaz keyifli bir hikâye anlatıcısıydı. Her neyse, ne evdi ama, Tiffany camlarla ve 1800'lerden kalma çok kaliteli mobilyalarla doluydu ve ben birçok parçanın menşei hakkında yardım edebilmiştim. Bayan De Peyster'ın, Başkan McKinley'nin oturduğu koltukla ya da diğer herhangi bir şeyle pek de ilgisi olmayan kızından çok daha fazla. Ona yardım etmeyi bitirdiğim gün,

saat akşamüstü altı falandı, tepeden tırnağa toza bulanmıştım, Welty bir şişe şarap açtı ve birlikte kolilerin arasında oturup onu içtik, çıplak yerlerin ve boş evin yaptığı yankıyı bilirsin. Yorgunluktan bitmiştim, babamı işin dışında bırakıp parayı doğrudan bana ödedi Welty ve ona teşekkür edip bildiği başka bir iş var mı diye sorduğumda, 'Baksana, ben New York'ta bir dükkân açtım ve eğer bir iş istiyorsan, işin hazır,' dedi. Bunun üzerine kadehlerimizi tokuşturduk ve ben eve gittim, daha çok kitaplarla dolu bir bavul hazırladım, hizmetçimizle vedalaştım ve ertesi gün otostop çekip bir kamyonla New York'a gittim. Bir daha asla arkama bakmadım."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Hâlâ tahta parçalarını ayıklıyorduk: Çin'de oynanan antik bir oyundaki karşılaşmalar gibi, kâğıt kadar ince parçaların tıkırtısı; bu seste, çok daha büyük bir sessizliğin içinde kayboluyormuşsun hissi veren esrarengiz bir hafiflik vardı.

"Hey," dedim, parçalardan birine gözüm ilişmiş ve onu hemen kapmıştım, zafer kazanmışçasına ona uzattım: tam bir renk uyumu sağlıyordu, kenara ayırdığı bütün parçalardan daha yakın bir renkti.

Tahtayı elimden aldı, lambanın ışığının altında baktı. "Fena değil."

"Nesi var ki?"

"Bak, görüyor musun?" Tahta parçasını saatin kapağının üstüne tuttu. "Bunun gibi bir eserde, asıl uydurman gereken şey ahşabın dokusudur. İşin püf noktası bu. Ton farklılıklarını ayarlamak daha kolay. Şimdi bu," besbelli birkaç ton açık kalan bir başka parçayı eline aldı, "biraz balmumu ve biraz da doğru renklendirmeyle... belki. Potas bikromatı, bir parça koyu kahve, bazen eşini bulması zor bir doku olduğunda, bazı ceviz türlerinde özellikle, yeni ahşabın bir kısmını karartmak için amonyak kullanırım. Ama ancak çok çaresiz kaldığımda. Eğer varsa, tamir ettiğin parçayla aynı kalitede bir ahşap kullanmak her zaman en iyisidir."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" dedim mahcup bir duraksamadan sonra.

Güldü. "Tıpkı senin şimdi öğrendiğin gibi! Kenarda durup izleyerek. Bir işe yarayarak."

"Welty mi öğretti?"

"Ah, hayır. Bu işten anlardı, nasıl yapıldığını bilirdi. Bu işteysen bilmen gerekir. Sağlam bir gözü vardı ve ikinci bir görüş almak istediğimde hemen gidip onu getirirdim. Ama ben yanına gelmeden önce restorasyon isteyen parçaları kabul etmezmiş. Zaman alan bir iş bu, belli bir kafa yapısı gerektirir, onda ne böylesi bir mizaç ne de fiziki güç vardı. O daha çok satın

alma kısmıyla ilgilenirdi, bilirsin, müzayedelere gitmekle falan ya da dükkânda durup müşterilerle sohbet etmeyi yeğlerdi. Her öğleden sonra saat beş gibi yukarıya çıkıp bir fincan çay içerdim. ‘Zindanlarından çıkmışsın,’ derdi. Eski günlerde bütün o küf ve rutubetle burası epey fena durumdaydı. Welty’yle çalışmaya ilk geldiğim zamanlarda,” güldü, “Abner Mossbank adlı eski bir ahbabı vardı. Bacakları tutmuyordu, parmaklarında eklem iltihabı vardı, zar zor görüyordu. Bir parça üzerinde çalışmayı bitirmesi bazen bir yıl alıyordu. Ama ben hemen arkasında durup onun çalışmasını izledim. Tıpkı bir cerrah gibiydi. Soru bile soramazdım. Mutlak sessizlik! Ama her şeyi bilirdi, başkalarının nasıl yapıldığını bilmediği ya da artık öğrenmeye uğraşmadığı işleri bilirdi, bu iş pamuk ipliğine bağlı artık, nesilden nesile geçiyor ancak.”

“Baban kazandığın parayı verdi mi sana?”

Sevgiyle gülümsedi. “Tek bir sentini bile vermedi! Benimle bir daha konuşmadı da. Huysuz, kıl bir herifin tekiydi, kalp krizi geçirip öldü, en eski çalışanlarından birini kovarken hem de. Görüp görebileceğin en az kişinin katıldığı cenazelerden biriydi. Sulu karın altında üç siyah şemsiye. Ebenezer Scrooge’u hatırlamamak elde değil.”

“Okula bir daha geri dönmedin mi?”

“Hayır. İstemedim de. Yapmayı sevdiğim işi bulmuştum. Yani,” ellerini beline koydu ve gerindi, üstüne bol gelen ve biraz da kirli görünen eski püskü ceketi, ahıra giden babacan bir seyismiş gibi gösteriyordu onu, “kıssadan hisse, bütün bunlar seni kim bilir nerelere götürecek?”

“Bütün neler?”

Güldü. “Şu tekne tatilin,” dedi boya tozu kavanozlarının eczanedeki ilaç şişeleri gibi sıralandığı rafa doğru giderken: toprak kızılları, zehirli yeşiller, odun kömürü ve yanmış kemik tozları. “Karar anı olabilir. Bazı insanlara böyle yapar deniz.”

“Andy’yi deniz tutuyor. Teknedeyken kusarsa diye yanında bir poşet taşıması gerekiyor.”

“Eh,” dedi karbon karası kavanozuna uzanırken, “itiraf etmeliyim, *beni* hiç tutmadı. Ben çocukken -‘Kadim Denizcinin Ezgisi’, o Gustave Dore çizimleri- hayır, okyanus tüylerimi ürpertir ama ben seninki gibi bir maceraya çıkmadım hiç. Ama asla bilemezsin. Çünkü,” kaşları çatık, elindeki paletin üzerine birazcık yumuşak siyah tozu döktü, “Bayan De Peyster’in eski mobilyalarının geleceğimi şekillendiren şey olacağı aklımın ucundan bile

geçmezdi. Belki pavuryalar da seni büyüleyecek ve sen de deniz biyolojisi okuyacaksın. Ya da tekne inşa etmek veya deniz ressamı olmak veya *Lusitania* isimli gemi hakkında kusursuz bir kitap yazmak istediğine karar vereceksin."

"Belki de," dedim ellerim arkamda. Ama aslında neyi umduğumu dile getirmeye cesaretim yoktu. Bunu düşününce bile gerçek anlamda tir tir titriyordum. Çünkü durum şöyleydi: Kitsey ve Toddy bana karşı çok, çok daha iyi davranmaya başlamışlardı, sanki birileri onları kenara çekip tembihlemiş gibi ve Bay ve Bayan Barbour arasında, beni ümitlendiren -hatta ümitlendirmekten de öte- kimi bakışmalar görmüş, üstü kapalı imalar sezmiştim.

Aslında bütün bunları kafama sokan Andy idi. "Seninle birlikte zaman geçirmenin bana iyi geldiğini düşünüyorlar," demişti geçen gün okula giderken. "Beni kabuğumdan çıkardığını ve daha fazla sosyalleştirdiğini. Maine'e vardığımızda bütün aile bir aradayken bir duyuru yapabileceklerini düşünüyorum."

"Duyuru mu?"

"Mankafalık etme. Seni çok sevdiler, özellikle de annem. Babam da tabii. Bence senin bizimle kalmanı isteyebilirler."

XVII

Şehrin yukarı yakasına otobüsle döndüm, biraz uykuluydum, tatlı tatlı ileri geri sallanıyor, geçip giden ıslak cumartesi caddelerinin ışıklarını izliyordum. Eve ayak bastığım anda -yağmurun altında eve yürüyünce üşümüştüm- Kitsey antreye koşup geldi ve sanki eve giren bir deve kuşuymuşum gibi dehşet ve şaşkınlık gözlerle bana baktı. Sonra bu anlamsız birkaç saniyenin ardından sandaletlerini parke zeminin üzerinde tıkırdatarak fırlayıp oturma odasına gitti, bağırıyordu: "Anne? Geldi!"

Bayan Barbour belirdi. "Merhaba, Theo," dedi. Son derece sakindi ama tavrında zoraki bir şeyler vardı sanki, adını koyamıyordum. "İçeri gelsene. Sana bir sürprizim var."

Peşi sıra Bay Barbour'un bu bulutlu akşamüstünde kasvetli görünen ve

çerçevelenmiş işaret bayrakları ve gri pencerelerden akan yağmurun, fırtınada çalkanan deniz üzerindeki bir gemi kamarasının tiyatro sahnesini andırdığı çalışma odasına girdim. Odanın diğer tarafındaki biri tek kişilik deri koltuktan kalktı.

"Selam ahbap," dedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kapı girişinde dondum kaldım. Bu sesi tanımamam imkânsızdı: babam.

Pencereden gelen loş ışığa doğru öne çıktı. Oydu, kuşkusuz ama onu son görüşümden bu yana değişmişti: şişmanlamış, bronzlaşmıştı, yanakları şişmişti, üzerinde yeni birtakım vardı ve yeni saç kesimiyle şehir merkezinde çalışan bir barmene benziyordu.

Dehşet içinde dönüp Bayan Barbour'a baktım; bana, *biliyorum ama ne yapabilirim ki* demek istercesine ışıl ışıl ama çaresizce gülümsedi.

Ben şaşkınlıktan dilim tutulmuş gibi orada öylece dikilirken biri daha ayağa kalktı ve dirseğiyle itip babamın önüne geçti. "Selam, ben Xandra," dedi genizden gelen bir sesle. Kendimi bronz ve fit görünümlü, tuhaf bir kadınla karşı karşıya buldum: donuk gri gözler, kırışık, bakırsı bir ten ve araları ayrık dişler. Annemden daha yaşlı olsa da ya da en azından öyle görünse de genç kız gibi giyinmişti: kırmızı platform topuk sandalet, düşük bel bir kot, geniş bir kemer, bir dolu altın takı. Karamel-saman rengi saçları dümdüzdü ve uçları mısır püskülü gibi olmuştu; sakız çiğniyor ve etrafına güçlü meyve kokuları saçıyordu. "Xandra, X'le yazılıyor," dedi fısıltıya benzer pürüzlü bir sesle. Koyu renkli maskarayla süslenmiş gözleri belirgin ve renksizdi; bakışlarıysa güçlü, özgüvenli ve tereddütsüzdü. "Sandra değil. Ve *Tanrı* biliyor ya, Sandy de değil. Bununla çok karşılaşıyorum ve tepemi attırıyor."

O konuştukça şaşkınlığım giderek artıyordu. Onu anlamlandıramıyordum: hırıltılı sesi, kaslı kolları, ayak başparmağındaki Çince karakterlerden dövme, uçları beyaza boyalı uzun, küt tırnaklarını, denizyıldızı şeklindeki küpeleri.

"Şey, La Guardia'ya daha iki saat önce indik," dedi babam boğazını temizleyip sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Babamın uğrunda bizi terk ettiği şey bu muydu? Hayret içerisinde bir kez daha Bayan Barbour'a baktım ama onun ortadan kaybolduğunu gördüm.

"Theo, ben Las Vegas'tayım artık," dedi babam duvara, kafamın üzerindeki bir yerlere bakarak. Oyunculuk eğitimli, o kontrollü, kendinden emin sesiyle konuşuyordu hâlâ ama sesi kulağa her zaman olduğu gibi otoriter gelse de benden daha rahat olduğu söylenemezdi. "Sanırım daha önce

aramam gerekirdi ama kalkıp seni almaya gelmek daha kolay olur diye düşündüm.”

“Beni almaya mı?” dedim uzun bir duraksamadan sonra.

“Söyle ona, Larry,” dedi Xandra, sonra bana doğru döndü: “Babanla gurur duymalısın. İçkiyi bıraktı. Kaç gündür içmiyor oldun bugün? Elli bir miydi? Bütün bunları tek başına yaptı, gidip bir yere de yatmadı, koltuğun üstünde bir bir sepet Paskalya şekeri ve bir şişe antidepresan Valium’la arındı zehirden.”

Ona ya da babama bakmaktan çok utandığım için bir kez daha dönüp arkama baktım ve Kitsey Barbour’un kocaman, yusyuvarlak gözlerle koridorda durmuş bütün bunları dinlediğini gördüm.

“Çünkü anlayacağın, *ben* buna katlanamıyordum,” dedi Xandra, babamın alkolikliğini annemin görmezden geldiğini ve onu teşvik ettiğini ima eden bir ses tonuyla. “Demek istediğim, benim annem de Canadian Club viskisiyle dolu bardağına kusup sonra onu yine de içebilecek türden bir ayyaştı. Ve bir gece babana şöyle dedim, Larry, sana ‘bir daha asla içmeyeceksin’ diyecek değilim ve doğrusu Adsız Alkolikler’e katılacak kadar korkunç bir durumda da değilsin...”

Babam gırtlağını temizledi ve genelde yabancılara sakladığı güler yüzlü bir ifadeyle bana döndü. İçmeyi *bırakmıştı* belki ama yine de son sekiz aydır kendini romlu içkilere ve Hawaii usulü parti tabaklarına kaptırmış gibi şişmiş, parlak, biraz da sersem bir görüntüsü vardı.

“Oğlum, ıı,” dedi, “uçaktan şimdi indik ve buraya geldik çünkü seni hemen görmek istedik, elbette...”

Bekledim.

“...evin anahtarları lazım bize.”

Bütün bunlar benim için biraz fazla hızlı olup bitiyordu. “Anahtar mı?” dedim.

“İçeri giremiyoruz,” dedi Xandra açık açık. “Çoktan denedik.”

“Mesele şu ki, Theo,” dedi babam açık ve samimi bir ses tonuyla, elini saçlarının arasından geçirdi, “Sutton Place’teki eve girmem ve neyin ne olduğunu görmem gerekiyor. Eminim orada her şey darmadağınık haldedir ve artık birinin oraya gidip bir şeyleri yoluna koymaya başlaması lazım.”

Ortalığı böyle darmadağınık halde bırakmasaydın... Babamın anneme tam olarak böyle dediğini duymuştum -ortadan kaybolmadan iki hafta kadar önce- o zamana dek işittiğim en büyük kavgalarını ederken, yatağının

yanındaki komodinin üstündeki tabakta duran anneme ait pırlanta ve zümrüt küpeler ortadan kaybolduğunda. Babam (yüzü kıpkırmızı, iğneleyici tiz sesiyle onunla alay ederek) bunun *annemin* hatası olduğunu, onları muhtemelen Cinzia'nın ya da kim bilir kimin aldığını, takıları öyle ortada bırakmanın iyi bir fikir olmadığını ve belki de bunun eşyalarına daha iyi sahip çıkmasını ona öğreteceğini söylemişti. Ama annem -yüzü öfkeden küle dönmüş halde- soğuk ve sakin bir sesle küpeleri cuma gecesi kulağından çıkardığını ve Cinzia'nın o zaman beri eve hiç gelmediğini üstüne basa basa söylemişti.

"Sen ne halt demeye çalışıyorsun?" diye kükremişti babam.

Sessizlik.

"Yani ben şimdi de hırsız oldum, öyle mi? Kendi kocanı senin takılarını çalmakla suçluyorsun? Bu ne hastalıklı, ne münasebetsiz bir saçmalık böyle? Senin yardım alman lazım, biliyorsun değil mi? Senin cidden profesyonel bir yardıma ihtiyacın var..."

Ancak ortadan kaybolan tek şey küpeler değildi. Kendisi de ortadan kaybolduktan sonra nakit para ve annemin babasına ait birkaç antika sikke gibi başka şeylerin de kaybolduğu ortaya çıktı ve annem kilitleri değiştirdi, Cinzia ve kapı görevlilerini o işteyken babam gelecek olursa eve girmesine izin vermemeleri konusunda uyardı. Ve tabii şimdi her şey değişmişti, onu eve girmekten ve annemin eşyalarını kurcalayıp onlarla canı ne isterse yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu ama orada durmuş ona bakarken ve ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken, kafamdan yarım düzine şey geçiyordu ve aralarından en önemlisi de tabloydu. Haftalardır her gün kendi kendime oraya gidip onun çaresine bakacağımı, bir şekilde çözüm bulacağımı söylemiş ama hep erteleyip durmuştum ve şimdi babam gelmiş karşımda duruyordu.

Babam hâlâ sabit bir şekilde bana gülümsüyordu. "Tamam mı, evlat? Bize yardım etmek isteyebilirsin diye düşündüm?" Belki artık içki içmiyordu ama bütün o eski "canım iki tek atmak istiyor" tipi hâlâ yerinde duruyor ve zımpara kâğıdı kadar rahatsız edici bir his veriyordu.

"Anahtar bende değil," dedim.

"Sorun değil," diye süratle geri dönüş yaptı babam. "Çilingir çağırabiliriz. Xandra, bana telefonu versene."

Çabuk düşündüm. Yanlarında ben olmadan eve girmelerini istemiyordum. "Jose ya da Goldie bizi içeri sokabilir," dedim. "Ben de sizinle

gelirsem.”

“İyi o zaman,” dedi babam, “gidelim hadi.” Ses tonundan, anahtar konusunda yalan söylediğimi bildiğinden şüphelendim (anahtar Andy’nin odasına sağ salim gizlenmişti). Apartmanda çalışan adamların çoğu onun pek çok kez içki yüzünden berbat hale geldiğini gördükleri için onu pek sallamadıklarından kapı görevlilerini işin içine sokmanın pek hoşuna gitmediğinin de farkındaydım. Ama çaktırmamak için omuz silkip arkasını dönene dek olabildiğince boş boş suratına baktım.

XVIII

“Hola, Jose!”[18]

“Bomba!"[19] diye bağırdı Jose, beni kaldırımda görünce sevinçle geriye doğru bir adım atarak; kapı görevlilerinin en genci ve en neşelisiydi o, her zaman daha mesaisi bitmeden sıvışır, parkta futbol oynardı. “Theo! *¿Qué lo que, manito!"*[20]

Yapmacıksız gülümsemesi beni sertçe tutup geçmişe götürmüştü. Her şey aynıydı: yeşil tente, solgun gölgelik, kaldırımdaki çöküntüye dolan aynı kirli, kahverengi su birikintisi. Art deco kapıların -parlak nikel, belli belirsiz güneş yanıklarıyla lekelenmiş, 1930’lardan kalma bir filmde fötr şapkalı aceleci gazeteci adamların itip geçtikleri türden kapıların- önünde dikilirken oradan içeri girip annemi gelen postaları ayıklarken, asansörü beklerken bulduğum bütün o günleri hatırladım. Topukluları ve çantasıyla işten yeni gelmiş, kollarında doğum günü için ona yolladığım çiçekler. *Ah, şu işe bak. Gizli hayranım yine iş başında.*

Arkama bakan Jose, birazcık geride kalan babamı ve Xandra’yı fark etti. “Merhaba, Bay Decker,” dedi daha resmî bir ses tonuyla, yanımdan uzanıp babamın elini sıktı kibarca ama birbirlerinden hoşlanmazlardı. “Sizi görmek güzel.”

Babam, o “hoş” gülümsemesiyle karşılık veriyordu ama ben öyle gergindim ki araya girdim: “Jose...” gelirken yolda İspanyolcasını bulacağım diye beynimi patlattığım cümleyi içimden tekrarlayıp duruyordum, *“mi papá quiere entrar en el apartamento, le necesitamos abrir la puerta.”*[21]

Sonra doğrudan yolda buraya gelirken çalıştığım soruya atladım: *“Usted puede subir con nosotros?”*[22]

Jose’nin gözleri bir anda babama ve Xandra’ya kaydı. Dominik Cumhuriyeti’nden iriyarı, yakışıklı bir adamdı, birazcık genç Muhammet Ali’yi andırıyordu - mülayim biriydi, durmadan makara yapardı ama ona bulaşmak istemezdiniz. Bir keresinde, bir güven anında üniformasının ceketini yukarı sıyırarak karnını açıp bana Miami’de bir sokak kavgasında olduğunu söylediği bıçak yarasını göstermişti.

“Memnuniyetle,” dedi İngilizce, yumuşak bir sesle. Onlara bakıyordu ama benimle konuştuğunun farkındaydım. “Sizi yukarı çıkaracağım. Her şey yolunda mı?”

“Evet, gayet iyiyiz,” dedi babam sertçe. Yabancı dil olarak Almanca yerine İspanyolca öğrenmemde ısrar eden bizzat kendisiydi (“Bari ailede bir kişi şu lanet kapı görevlileriyle iletişim kurabilsin”).

Tam bir mankafa olduğunu düşünmeye başladığım Xandra sinirle güldü ve o tiz, kekeleyen sesiyle konuştu: “Ya evet, iyiyiz ama uçuş içimizi dışımıza çıkardı. Vegas’tan buraya yol epey uzun sürüyor ve biz hâlâ biraz...” Tam bu noktada gözlerini devirdi ve serseme döndüklerini anlatmak istercesine parmaklarını salladı.

“Ah, öyle mi?” dedi Jose. “Bugün? La Guardia’ya mı indiniz?” Bütün kapı görevlileri gibi o da laklak etmekte ustaydı, özellikle de konu trafik veya hava ya da trafiğin yoğun olduğu saatlerde havaalanına gidilecek en iyi güzergâhsa. “Duyduğuma göre epey rötar varmış orada bugün, bagaj taşıma görevlileriyle, sendikayla alâkalı bir sorun varmış, doğru mu?”

Asansörle yukarı çıkarken Xandra galeyana gelmişçesine istikrarla gevezelik etmeyi sürdürdü: New York’un Las Vegas’a kıyasla ne kadar kirli olduğu hakkında (“Evet, itiraf ediyorum, batıda her şey daha temiz, sanırım biraz şımarığım ben”), uçakta verdikleri hindili sandviçin ve sipariş ettiği şarabın beş dolarlık para üstünü Xandra’ya getirmeyi “unutan” (Xandra parmaklarını kullanarak tırnak işaretlerini kendisi koyuyordu) hostesin ne kadar kötü olduğu hakkında...

“Ah, hanımefendi,” dedi Jose hole adım atarken, kafasını yarı alaycı yarı ciddi şekilde sallıyordu. “Uçak yemekleri en kötüsüdür. Bugünlerde yiyecek bir şeyler verdiklerine şükrediyor insan. Ama size New York’la ilgili bir şey söyleyeyim. Burada iyi yemekler bulacaksınız. İyi Vietnam yemekleri, iyi

Küba, iyi Hint...”

“Ben öyle baharatlı şeyleri sevmem.”

“Peki, siz hangisini seviyorsanız o zaman. Bizde hepsi var. *Segundito,*”[23] dedi anahtarı bulmak için anahtarlığı kurcalarken bir parmağını havaya kaldırarak.

Kilit, içgüdüsel, kendine özgü tok, tek bir *klik* sesiyle açıldı. Kapalı kaldığı için havasız olsa da evin belirgin kokusu beni kendime getirmişti: kitaplar, eskimiş kilimler, limon kokulu yer temizleyicisi, Barney’s’ten aldığı yoğun mür kokulu mumlar.

Müzeden çıkardığım çanta koltuğun altına tıkıştırdığım yerde duruyordu - tam olarak bıraktığım yerde, kim bilir kaç hafta önce... Başım dönerek hemen fırlayıp içeri girdim ve onu kaptım, bu sırada Jose kollarını önünde kavuşturmuş -uyuz olmuş babamın yolunu tıkıyordu biraz, tam olarak öyle görünmese de- kapının hemen dışında dikilmiş Xandra’yı dinliyordu. Yüzündeki sakin ama biraz dalgın ifade bana dondurucu soğuk bir gece babamı gerçek anlamda yukarıya taşımak zorunda kaldığı zamanki bakışını hatırlatıyordu; babam öyle sarhoştu ki paltosunu kaybetmişti. “En iyi ailelerde bile olur böyle şeyler,” demişti dalgın bir gülümsemeyle, takım elbisenin ceketinde kusmuklarla sanki kaldırımda yuvarlanıp durmuş gibi çizikler içinde ve pis görünen, abuk sabuk konuşan babamın zorla yüzüne doğru tuttuğu yirmi doları reddederken.

“Aslında ben doğu sahilindenim,” diyordu Xandra. “Florida’dan?” Yine o sinirli kahkaha - kesik kesik, ağzındakini püskürtürcesine. “West Palm, tam olarak söylemek gerekirse.”

“Florida mı dediniz?” dediğini duydum Jose’nin. “Oralar güzeldir.”

“Evet, harika. En azından Vegas’ta güneş ışığını görüyoruz biz, kışları burada geçirmeye dayanır mıydım hiç bilmiyorum, buzparmağa dönerdim herhalde...”

Çantayı kaldırdığım anda, fazla hafif olduğunu fark ettim, neredeyse bomboştu. Tablo hangi cehenneme gitmişti? Panikten gözlerim âdeta kör olsa da durmadım, koridorda yürümeye devam ettim, otomatiğe bağlamış gibiydim, odama girdim, yürürken başım fır fır dönüyordu -ansızın- o geceye dair kopuk kopuk anıların içinde birden aklıma geldi. Çanta ıslanmıştı. Resmi o ıslak çantada bırakmak istememiştim, sonra küflenir, yumuşar ya da kim bilir ne olurdu. Bunun yerine -nasıl unutabilirdim ki?- onu annemin çalışma

masasının üstüne yerleştirmiştim, eve gelince ilk gördüğü şey o olsun diye. Çabucak, hiç durmadan çantayı odamın kapalı kapısının önünde, koridorda bıraktım ve korkudan başım dönerek annemin odasına yürüdüm, babamın peşimden gelmediğini umuyordum ama arkama dönüp bakmaya korkuyordum.

Xandra'nın oturma odasından gelen sesini duyuyordum: "Bahse girerim burada, sokakta bir sürü ünlü görüyorsundur, ha?"

"Tabii ya. LeBron, Dan Aykroyd, Tara Reid, Jay-Z, Madonna..."

Annemin yatak odası karanlık ve serindi ve parfümünün hayal meyal, yalnızca hafiften sezilebilen kokusu katlanabileceğimden fazlaydı. İşte tablo oradaydı, gümüş çerçeveli fotoğrafların arasında duruyordu: anne ve babasının, benim çeşitli yaşlardaki hallerimin, bir sürü at ve köpeğin fotoğrafları: babasının kısrağı Kara Tahta, Koca Danua Bruno, ben ana okulundayken ölen daksundu Poppy. Çalışma masasının üstündeki okuma gözlüklerine, kuruması için astığı yerde kaskatı kesilmiş siyah külotlu çoraplarına, masa takviminin üzerindeki el yazısına ve kalbimi delik deşik eden daha milyon tane görüntüye karşı sağlam durmaya çalışarak tabloyu kaldırıp aldım, koltuğumun altına sıkıştırdım ve hızla koridorun karşısındaki odama gittim.

Odam -tıpkı mutfak gibi- hava boşluğuna bakıyordu ve ışıkları açık olmadığında kapkaranlık oluyordu. Küf kokulu banyo havlusu o son sabahki duştan sonra attığım yerde, bir yığın kirli çamaşırın üstünde buruş buruş duruyordu. Havluyu tutup kaldırdım -kokudan yüzümü buruşturmuştum- tablonun üzerine atarım diye düşünüyordum, saklayacak daha iyi bir yer bulana kadar, belki şuraya...

"Ne yapıyorsun?"

Babam arkasında parlayan ışıkla karanlık bir silüet halinde kapıda duruyordu.

"Hiç."

Eğildi, koridorda bıraktığım çantayı kaldırdı. "Bu ne burada böyle?"

"Okul çantam," dedim biraz duraksadıktan sonra ama aslında annemin alışveriş için kullandığı katlanır bez çantalarından biriydi; benim ya da başka herhangi bir çocuğun, okula asla götürmeyeceği bir şeydi.

Çantayı açık kapıdan içeri fırlattı, kokuyu alınca burnunu kırıştırdı. "Üff," dedi, elini yüzünün önünde sallayarak, "burası eski hokey çorapları gibi kokmuş." O, kapının iç tarafına uzanıp lambanın düğmesini açarken ben,

karmaşık ama kastırıcı bir hareketle havluyu resmin üstüne atmayı başardım ki (umuyordum) onu göremesin.

“O ne oradaki?”

“Bir poster.”

“Bak, umarım Vegas’a bir sürü ıvır zıvır götürmeyi planlamıyorsundur. Kışlıklarını koymana gerek yok, onlara ihtiyacın olmayacak, belki bir tek kayak malzemeleri. Tahoe’de kayak yapmanın nasıl olduğuna inanamayacaksın, burada şehir dışındaki o buzlu küçük dağlarla alakası bile yok.”

Bir karşılık vermem gerektiğini hissediyordum, hele de ortaya çıktığından beri söylediği en uzun ve en samimi şey olduğunu düşünürsek ama nedense düşündüklerimi toparlamanın yolunu bulamadım.

Babam ansızın, “Annen de birlikte yaşaması öyle çok kolay biri değildi, biliyorsun,” dedi. Masamın üzerinden eski bir matematik testine benzer bir şey aldı ve sonra onu yerine geri attı. “Asla açık davranmazdı. Nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Sessizliğe bürünürdü. Buz gibi davranıp beni dışlardı. Hep doğru olanı yapmak zorundaydı. Bu bir güç meselesiydi, bilirsin, cidden kontrolü elinde tutardı. Dürüst olmak gerekirse ki bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum, artık onunla aynı odada olmaya bile katlanamadığım bir raddeye gelmişti. Yani onun kötü biri olduğunu söylemiyorum. Ama sadece bir dakika önce her şey iyiyken bir dakika sonra, *pat,* ne yaptım ki ben ve yine o yok sayma.”

Hiçbir şey söylemedim - o küflü havlu tablonun üstünde duruyorken ve ışık gözlerimin içine içine parlarken orada öylece dikiliyor, bambaşka bir yerde olmayı diliyordum (Tibet, Tahoe Gölü, Ay) ve ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Annemle ilgili söyledikleri tamamen doğruydu: Annem genelde ketum biriydi ve bir şeye kızdıysa ne düşündüğünü anlamak çok zordu ama onun kusurları hakkında bir tartışmaya girmekle hiç ilgilenmiyordum, hele ki bu kusurlar babamınkilere kıyaslandığında adı bile anılmayacak kadar önemsizken.

Babam devam ediyordu: “...çünkü elimde kanıtlayacak hiçbir şey yok, anlıyor musun? Her oyunun iki tarafı vardır. Bu kim haklı kim haksız meselesi değil. Ve tabii, kabul ediyorum, bazı şeylerin suçlusu benim ama yine de bunu söylemeliyim ki eminim sen de bunun farkındasındır, o, geçmişi kendi lehine yeniden yazmayı iyi becerirdi.”

Onunla yeniden aynı odada olmak çok tuhaftı, hele de şimdi eskisinden

bu denli farklıyken: etrafa yaydığı kokusu bile farklıydı neredeyse ve farklı bir ağırlık ve yük vardı üstünde, bir tür parlaklık hatta, sanki her yeri bir parmak yağla kaplanmış gibiydi. “Sanırım birçok evlilikte bizimki gibi sorunlar yaşanıyor ama o artık çok amansız biri haline gelmişti, anlıyor musun? Ve çok kontrolcü. Doğrusunu istersen onunla artık daha fazla bir arada yaşayamayacağımı hissediyordum ama Tanrı biliyor ya, *bunu* hak etmedi...”

Tabii ki hak etmedi, diye düşündüm.

“Bütün bunların neden olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi babam, dirseğiyle kapı çerçevesine dayanmış, cin gibi gözlerle bana bakarak. “Benim evden ayrılışımın? Vergileri ödemek için banka hesabımızdan biraz para çekmem gerekti ve o küplere bindi, sanki parayı çalmışım gibi.” Dikkatle beni izliyor, nasıl tepki vereceğime bakıyordu. “*Ortak* banka hesabımızdı. Yani aslına bakarsan işler zora girdiğinde bana güvenmiyordu. Kendi kocasına.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu vergi meselesini ilk defa duyuyordum, gerçi söz konusu para olunca annemin babama güvenmediği sır değildi.

“Tanrım, şikâyet edip durmayı hiç bırakmazdı ama,” dedi yarı gülerek yüzünü ekşitip, tek eliyle yüzünü baştan aşağı sildi. “Dişe diş. Daima skoru eşitlemeye bakardı. Çünkü çok ciddiyim, asla hiçbir şeyi unutmazdı. Yirmi yıl beklemesi bile gerekse senden öcünü alırdı. Ve tabii her zaman kötü adam gibi görünen *bendim* ve belki de gerçekten kötü adam *benimdir...”*

Tablo, küçük olsa da ağırlaşmaya başlamıştı ve yüzüm, rahatsızlığımı saklama çabasından kaskatı kesilmiş gibiydi. Sesini duymayı engellemek için içimden İspanyolca sayıları saymaya başladım. *Uno dos tres, quatro cinqo seis...* Yirmi dokuza ulaştığımda Xandra belirdi.

“Larry,” dedi, “karınla senin gerçekten güzel bir eviniz varmış.” Bunu söyleyiş şekli onu ne kadar sevmesem de ona acımama neden oldu.

Babam kolunu beline sardı ve hamur yoğurur gibi bir hareketle onu kendine çekti, midemi bulandırıyordu.

“Eh,” dedi alçak gönüllülükle, “burası benden çok onun evi sayılır.”

Doğru söze ne denir, diye düşündüm.

“Gel buraya,” dedi babam, onu elinden yakalayıp annemin yatak odasına doğru sürükleyerek, beni tamamen unutuvermişti. “Bir şeyi görmeni istiyorum.” Dönüp gidişlerini izledim, Xandra ve babamın, annemin eşyalarını eşeleyecekleri düşüncesi midemi bulandırıyordu ama yanımdan

gittiklerine o kadar sevinmiştim ki bunu çok umursamadım.

Bir gözüm boş kapı girişinde, yatağımın uzak ucuna gittim ve tabloyu göz önünden kaldırdım. Yerde eski bir *New York Post* duruyordu - birlikte geçirdiğimiz son cumartesi günü katlayıp bana doğru fırlattığı gazeteydi bu. *Şuna bir bak bakalım, ufaklık,* demişti kafasını kapıdan içeri sokup, *bir film seç*. İkimizin de hoşuna gidecek birkaç film olsa da Boris Karloff film festivalinden bir matine seçmiştim: *Yeraltı Canavarı*. Hiç şikâyet etmeden benim seçimimi kabul etmişti; Film Forum'a gitmiş ve filmi seyretmiştik ve bittikten sonra Moondance Diner'a gidip birer hamburger yemiştik - müthiş güzel bir cumartesi akşamıydı; annemin dünya üzerindeki son cumartesi akşamı olduğunu saymazsak eğer... Ve şimdi ne zaman aklıma gelse kendimi berbat hissediyordum çünkü (benim yüzümden) izlediği son film, cesetler ve mezar hırsızlığı hakkındaki klişe, eski bir korku filmi olmuştu. (Eğer onun görmeyi istediği filmi -Birinci Dünya Savaşı sırasında Parisli çocukları anlatan iyi eleştiriler almış filmi- seçmiş olsaydım şimdi belki yaşıyor olur muydu bir şekilde? Düşüncelerim sık sık böyle karanlık, batıl fay hatlarına kayıyordu.)

Bu gazete kutsal, tarihî bir belgeymiş hissi uyandırsa da tam ortasını açtım ve ikiye ayırdım. Acımasızca tabloyu kapladım, sayfa sayfa, sonra birkaç ay önce annemin Noel hediyesini kaplarken kullandığım bantla bantladım. "Harika!" demişti, üzerinde bornozuyla renkli kâğıt yığınının arasından beni öpmek için uzanırken: asla göremeyeceği yaz aylarının pazar sabahlarında asla alıp parka götüremeyeceği bir suluboya seti.

Yatağım -bitpazarından alınma, asker işi ve güven verici görünen, bronz, portatif karyolam- her zaman dünya üzerinde bir şey saklamak için en güvenli yer gibi görünmüştü bana. Ama şimdi, etrafıma (eskimiş çalışma masama, Japon Godzilla posterine, hayvanat bahçesinden aldığımız, kalemlik olarak kullandığım penguen kupama) bakınca, bütün bunların geçiciliği acıyla kafama dank etti; bütün bu eşyaların, mobilyaların, gümüşlerin ve annemin bütün giysilerinin -etiketleri hâlâ üzerlerinde duran teşhir ürünü elbiselerinin, bütün o rengârenk bale pabuçlarının ve manşetlerine adının baş harfleri işlenmiş ısmarlama gömleklerinin- evimizden uçup gideceğini düşününce gözlerim karardı: koltuklar ve çini lambalar, ta Greenwich Village'dan aldığı eski vinil caz plakları, buzdolabında kavanozlar dolusu marmelat, zeytin ve keskin Alman hardalı. Banyoda, parfümlü yağlar ve nemlendiriciler, renkli banyo köpükleri, pahalı şampuanların (Kiehl's,

Klorane, Kerastase, annem her zaman aynı anda beş altı farklı şampuan kullanırdı) küvetin yan tarafına dizili yarısı boş şişeleri. Aslında darmadağın edilip üniformalı nakliyecilerin taşıyacağı bir setten ibaretken bu ev nasıl öyle kalıcı ve sağlam görünmüştü?

Oturma odasına doğru giderken annemin sandalyede duran hırkasıyla karşılaştım, onun gök mavisi hayaletiyle. Wellfleet'te sahilde topladığımız deniz kabukları. Ölmeden birkaç gün önce Kore pazarından aldığı, vazonun içindeki kökleri ölü gibi kararmış ve çürümüş sümbüller. Çöp sepetinde: Dover Books'tan, Belgians Shoes'dan kataloglar, annemin en çok sevdiği tatlı olan bir paket Necco gofretinden geriye kalan paket kâğıdı. Elime alıp kokladım. Yüzüme bastırırsam eğer hırka da -adım gibi biliyordum- annem gibi kokacaktı ama onu sadece görmek bile dayanılmazdı.

Odama geri döndüm ve çalışma masamın sandalyesinin üstüne çıkıp bavulumu indirdim -yumuşak kumaştan yapılmaydı ve çok da büyük değildi- onu temiz iç çamaşırlarıyla, temiz okul kıyafetleriyle ve çamaşırhaneden gelme ütülü gömleklerle doldurdum. Sonra tabloyu koydum, üstüne bir kat daha giysi doldurdum.

Bavulun fermuarını kapadım, kilidi yoktu ama keten bezinden yapılmaydı zaten ve hiç kıpırdamadan durdum. Sonra koridora çıktım. Annemin yatak odasındaki çekmecelerin açılıp kapandığını duyabiliyordum. Bir kıkırdama.

"Baba," dedim yüksek sesle, "ben aşağıya inip Jose ile konuşacağım."

Sesleri bıçak gibi kesildi.

"Hayhay," dedi babam kapalı kapının ardından, anormal derecede içten bir sesle. Odama geri gidip bavulu aldım ve içeri geri girebileyim diye kapıyı aralık bırakıp bavulla birlikte evden çıktım. Sonra asansörün içinde aşağı inmeyi bekledim, karşımdaki aynaya bakıyor, annemin odasındaki Xandra'nın annemin giysilerini eşelediğini düşünmemek için fazlasıyla çaba sarf ediyordum. Babam bu kadınla daha evi terk etmeden mi görüşmeye başlamıştı? Onun annemin eşyalarının altını üstüne getirmesine izin verdiği için hiç mi tuhaf hissetmiyordu kendini?

Jose'nin görev başında olduğu ön kapıya doğru gidiyordum ki birinin seslendiğini duydum: "Bir saniye beklesene!"

Arkamı döndüğümde Goldie'yi gördüm, alelacele kargo odasından çıkıyordu.

"Theo, aman Tanrım, çok üzgünüm," dedi. Belirsiz bir an için öyle durup birbirimize baktık ve sonra ani, ne olursa olsun be, dürtüsüyle uzanıp bana

sarıldı; öyle tuhaftı ki neredeyse komik sayılırdı.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı kafasını sallayarak. "Aman Tanrım, ne olay ama." Goldie, boşandığından beri genellikle geceleri ve tatillerde çalışıyordu, eldivenlerini çıkardığı elinde yanmayan bir sigarayla kapıda duruyor, caddeye bakıyordu. Noel günü saat sabah beşte lobide öyle bir başına, yanında ışıklandırılmış bir ağaçtan ve elektrikli bir menorahtan başka kimse olmaksızın durmuş gazeteleri ayırırken annem beni bir kahve ve çörekle aşağıya gönderirdi ve o anda yüzündeki ifade bana sönük geçen tatil sabahlarını hatırlatırdı; boş bakışlar, yüzü kül gibi ve kuşkulu, yalnız ve savunmasız bir halde olurdu beni gördüğü andan hemen önce ve o anda en tatlı, *selam evlat* gülümsemesini takınırdı.

"Sen ve annen hep aklımdasınız," dedi kaşlarını çatarak. "*Ay bendito*.[24] Kim bilir ne zorluklar çekiyorsundur, tahmin bile edemiyorum."

"Evet," dedim ondan uzağa bakarak, "zor cidden." İnsanlar bana her ne sebeple olursa olsun ne kadar üzgün olduklarını söylediklerinde başvurduğum sözdü bu. Bunu artık o kadar çok kullanmak zorunda kalmıştım ki öylesine söylenmiş sahte bir sözmüş gibi geliyordu kulağıma.

"Uğramana çok sevindim," dedi Goldie. "O sabah ben görevliydim, hatırlıyor musun? Hemen burada, ön kapıdaydım?"

"Tabii hatırlıyorum," dedim sanki *hatırlamayabilirmişim* gibi ısrar edişine şaşırarak.

"*Ah*, Tanrım." Elini alnına koydu, sanki kendisi de kıl payı kurtulmuş gibi hararetli görünüyordu. "Her gün aklıma geliyor. Yüzü hâlâ gözümün önünde, anlıyor musun, hani taksiye binerken? Hoşça kal derken el sallayışı, ne kadar mutluydu." Sır verircesine bana doğru eğildi. "Öldüğünü duyduğumda," dedi, sanki bana büyük bir sır veriyormuş gibi. "Eski karımı aradım, o kadar üzgündüm yani." Geri çekildi ve kaşlarını havaya kaldırıp bana baktı, ona inanmamı beklemiyor gibiydi. Goldie'nin eski karısıyla ettiği kavgalar efsaneydi.

"Demek istediğim, hemen hemen hiç konuşmuyoruz," dedi, "ama kime anlatacaktım? Biriyle konuşmam gerekiyordu, anlıyor musun? Yani onu arayıp onunla konuştum: 'Rosa, buna inanmayacaksın. Binadan güzeller güzeli bir hanımı kaybettik.'"

Beni fark eden Jose, konuşmamıza dâhil olmak için o kendine has, yaylana yaylana yürüyüşüyle ön kapıdan içeri girip yanımıza geldi. "Bayan

Decker,” dedi kafasını sanki dünyada onun gibi bir tane daha yokmuş gibi sevgiyle sallayarak. “Her zaman selam verirdi, her zaman gülümserdi. Düşünceliydi, anlayacağın.”

“Apartmandaki insanların bazıları gibi değildi yani,” dedi Goldie omzunun üzerinden bakarak. “Biliyorsun,” daha da yaklaştı ve yalnızca dudaklarını oynatarak, “şu züppeleri,” dedi. “Elleri bomboş, paket maket hiçbir şey yokken öyle duran ve onlara kapıyı açmanı bekleyen tiplerden bahsediyorum.”

“O, onlardan değildi,” dedi Jose, hâlâ kafasını sallıyordu - hayır diyen suratsız bir çocuk gibi abartılı hareketlerle. “Bayan Decker birinci sınıf bir insandı.”

“Baksana, bir saniye bekler misin burada?” dedi Goldie elini havaya kaldırarak. “Hemen döneceğim. Bir yere ayrılma. Bir yere ayrılmasına izin verme,” dedi Jose’ye geri geri yürürken.

“Sana bir taksi çağırmamı mı istiyorsun, *manito?* dedi Jose elimdeki bavula bakıp.

“Hayır,” dedim arkama dönüp asansöre bir göz atarak. “Dinle, Jose, ben gelip alıncaya kadar buna göz kulak olur musun?”

“Tabii,” dedi, bavulu tutup kaldırdı. “Memnuniyetle.”

“Almaya ben kendim geleceğim, tamam mı? Başka birinin almasına izin verme sakın.”

“Peki, anladım,” dedi Jose nazikçe. Ben de peşinden kargo odasına gittim, burada bavulu etiketledi ve kaldırıp üst dolaplardan birine koydu. “Gördün mü?” dedi. “Ayak altında değil, bebeğim. İnsanların imza karşılığında teslim alabildikleri şeyler ve kendi eşyalarımız dışında hiçbir şeyi bu kadar yukarıya koymayız. Senin kendi imzan olmadan o çanta kimseye verilmeyecek. Amcana, kuzenine, hiç kimseye. Carlos’a, Goldie’ye ve diğerlerine de söyleyeceğim, o çantayı senden başka kimseye vermesinler diye. Tamam mı?” Kafamı sallıyordum, tam ona teşekkür edecektim ki Jose boğazını temizledi. “Dinle,” dedi daha alçak bir sesle. “Seni endişelendirmek falan istemem ama son günlerde bazı herifler gelip babanı sordu.”

“Bazı herifler mi?” dedim, söylediklerine anlam veremediğim bir sessizlikten sonra. Jose’nin ağzından “bazı herifler” sözünü duymak ancak tek bir anlama gelirdi: babamın borçlu olduğu adamlar.

“Endişelenme. Onlara hiçbir şey söylemedim. Yani, baban zaten ne zamandır yoktu, bir yıl mı oldu? Carlos artık hiçbirinizin burada

yaşamadığınızı söylemiş ve bir daha da gelmediler. Ama," asansöre doğru bir bakış attı, "belki baban buradayken, yani şimdilik evde fazla zaman geçirmek istemeyebilir, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ona teşekkür ediyordum ki Goldie elinde koca bir para tomarıyla geri döndü. "Bu, senin," dedi aşırı duygusal bir tavırla.

Bir an için onu yanlış duydum sandım. Jose öksürdü ve bakışlarını kaçırdı. Kargo odasındaki minicik siyah beyaz televizyonda (ekranı ancak bir CD kabı kadar büyüktü) uzun, şıngırtılı küpeler takmış, göz kamaştırıcı bir kadın yumruklarını tehdit edercesine sallıyor ve sus pus bir rahibe İspanyolca küfürler ederek bağırıp çağırıyordu.

"Neler oluyor?" dedim hâlâ parayı uzatmaya devam eden Goldie'ye.

"Annen sana bahsetmemiş miydi?"

Allak bullak olmuştum. "Neden bahsetmedi mi?"

Görünüşe bakılırsa -Noel'den hemen bir gün önce- Goldie bir bilgisayar sipariş etmiş ve onu apartmana teslim edeceklermiş. Bilgisayar, Goldie'nin oğlu içinmiş, okul için lazımmış ona ama (Goldie bu kısımda biraz kararsızdı) parasını ödememiş ya da sadece bir kısmını ödemiş, yoksa onun yerine eski karısının ödemesi mi gerekiyormuş ne. Her neyse, teslimatçılar bilgisayarı kapıya doğru geri taşıyıp kamyonlarına geri yüklüyorlarmış ki şans eseri annem aşağı inmiş ve neler olup bittiğini görmüş.

"Ve parayı kendi cebinden verdi o güzel kadın," dedi Goldie. "Neler olduğunu gördü ve el çantasını açıp çek defterini çıkardı. 'Goldie, bu bilgisayarın oğluna okul için lazım olduğunu biliyorum. Lütfen senin için bunu yapmama izin ver, dostum, ne zaman ödeyebilirsen o zaman geri ödersin,' dedi bana."

"Görüyorsun, değil mi?" dedi Jose beklenmedik bir hiddetle, kafasını şimdi kadının bir mezarlıkta durmuş, güneş gözlüklü, kodaman görünümlü bir adamla tartıştığı televizyondan çevirerek. "Senin annendi bu, bunu yapan oydu." Başıyla parayı işaret etti, neredeyse öfkeliydi. *"Sí, es verdad* [25], birinci sınıf bir insandı o. İnsanlara değer verirdi yani. Ama çoğu kadın öyle mi? Onlar paralarını altın küpelere, parfüme ya da kendileri için o tarz şeyler almaya harcar."

Parayı almak bana tuhaf geliyordu, birçok nedenden ötürü. Şoka girmeme rağmen, bu hikâyede şüpheli bir şeyler olduğunu hissediyordum (ne tür bir mağaza parası ödenmemiş bir bilgisayarı teslim ederdi ki?). Sonraları

düşününce, o kadar mı muhtaç görünüyordum ben, kapı görevlilerinin kendi aralarında para toplayıp vermeyi düşünecekleri kadar diye merak ettim. O paranın nereden geldiğini hâlâ bilmiyorum ve şimdi keşke daha çok soru sorsaymışım diyorum ama o gün olup biten her şey (ve hepsinden öte babamın ve Xandra'nın ansızın çıkıp gelmesi) beni öyle serseme çevirmişti ki Goldie karşıma geçip bana yerden kazıdığı çiğnenmiş bir parça sakız bile vermeye çalışsa elimi uzatıp uslu uslu alırdım onu.

"Biliyorsun, beni ilgilendirmez," dedi Jose, bunu söylerken kafamın üzerinden arkama bakıyordu, "ama senin yerinde olsam bu paradan kimseye bahsetmezdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, hemen cebine koy onu," dedi Goldie. "Öyle elinde sallaya sallaya ortalıkta dolaşıp durma. Sokakta bu kadar para için seni öldürecek bir dolu adam var."

"Bu binada da!" dedi Jose, ani bir kahkahaya tutuldu.

"Hah!" dedi Goldie, kendisi de kahkahalara boğularak, sonra ne dediğini anlamadığım İspanyolca bir şeyler söyledi.

"*Cuidado,*"[26] dedi Jose, kafasını o kendine has alaycı ciddi tavırla salladı ama gülmesine engel olamıyordu. "İşte bu yüzden Goldie'yle benim aynı katta çalışmamıza izin vermiyorlar," dedi bana. "Bizi birbirimizden ayırıyorlar. Birlikte çok iyi zaman geçiriyoruz."

XIX

Babam ve Xandra ortaya çıktıktan sonra her şey çok çabuk ilerlemeye başladı. O gece akşam yemeğinde (babamın seçtiğine şaşırdığım turistik bir restoranda) masadayken annemin sigorta şirketindeki birinden babama telefon geldi - bunca seneden sonra bile keşke daha iyi duyabilseydim diye hayıflanırım. Ama restoran gürültülüydü ve Xandra (beyaz şarap yudumlarının arasında - *babam* içkiyi bırakmış olabilirdi belki ama onun bırakmadığı belliydi) ya sigara içemediği için şikâyet ediyor ya da dikkati dağınık bir şekilde Fort Lauderdale'de bir yerlerde lisede okurken kütüphaneden aldığı bir kitaptan cadılık yapmayı öğrendiğini anlatıyordu. ("Aslını istersen, Wicca deniyordu buna. Bir toprak dinidir.") Başka biri olsa

bunun, yani cadı olmanın tam olarak neler içerdiğini sorardım (büyüler ve kurbanlar? şeytanla anlaşma?) ama ben daha fırsatını bile bulamadan o üniversiteye gitme imkânı olduğunu ama bunu yapmadığı için ("Sana benim neyle ilgilendiğimi söyleyeyim. İngiltere tarihi falan filan. Sekizinci Henry, İskoç Kraliçesi Mary Stuart.") ne kadar üzüldüğünü anlatmaya devam etti. Ama herifin birine kafayı taktığı için sonunda üniversiteye falan gitmemiş. *"Kafayı taktım,"* diye tısladı keskin, renksiz gözlerini bana dikerek.

O herife neden bu kadar kafayı taktığını asla öğrenemedim çünkü babam telefonla konuşmayı bıraktı. Bir şişe şampanya ısmarladı (ve bu benim çok komiğime gitti).

"Bu lanet şeyin hepsini içemem ki ben," dedi şarabının ikinci kadehini içen Xandra. "Başımı ağrıtacak sonra."

"Eh, ben şampanya içemiyorsam belki sen biraz içersin," dedi babam arkasına yaslayarak.

Xandra başıyla beni işaret etti. "Biraz o da içsin," dedi. "Garson, bir kadeh daha getir."

"Üzgünüm," dedi garson, tavırlarına bakınca daha önce de kontrolden çıkan turistlerle uğraşıyormuş gibi görünen ketum, İtalyan bir adamdı. "On sekiz yaşından küçükse alkol veremiyoruz."

Xandra el çantasını karıştırmaya başladı. Boyundan bağlamalı kahverengi bir elbise giymişti ve elmacık kemiklerinin altını bir allık ya da bronzlaştırıcı ya da bir tür kahverengimsi pudrayla öyle belirgin çizmişti ki uzanıp parmağımın ucuyla dağıtmak geliyordu içimden.

"Hadi dışarı çıkıp sigara içelim," dedi babama. Birbirlerine uzun uzun, pis pis sırıttılar, utançtan yerin dibine girdim. Sonra Xandra sandalyesini arkaya çekti ve -peçetesini sandalyenin üstüne düşürdü- etrafa bakınıp gözleriyle garsonu aradı. "Ah, güzel, gitmiş," dedi, (büyük ölçüde) boş olan su bardağıma uzanıp içine döke saça şampanya doldurdu.

Yemekler gelmişti. Onlar geri dönmeden kendime el altından bir bardak daha şampanya doldurdum. "Mımm!" dedi Xandra, ifadesi donuk ve yüzü biraz terlemiş görünüyordu, kısa eteğini çekiştirip sandalyesini geri çekme zahmetine girmeden kenardan kıvrılıp yerine geçti. Peçetesini dizinin üstüne serdi ve koca bir tabak dolusu, parlak kırmızı renkte *manicotti*'sini önüne çekti. "Müthiş görünüyor!"

"Benimki de öyle," dedi İtalyan yemekleri konusunda çok seçici olan ve tıpkı şimdi önündeki tabak gibi fazla domatesli, marinaraya batırılmış

makarnalardan yakınıp durduğunu gayet iyi bildiğim babam.

Ne kadar uzun süre dışarıda kaldıklarını düşününce epey soğuk olduklarını tahmin ettiğim yemeklerine yumulurken yarıda kalan sohbetlerini de sürdürdüler. “Yani, her neyse, sonuçta yürümedi,” dedi arkasına yaslanıp, yakamadığı sigarayla çapkın çapkın oyuncak gibi oynayarak. “Bu işler böyle.”

“Senin harika olduğuna bahse girerim.”

Babam omuzlarını silkti. “Gençken bile,” dedi, “zor bir oyun bu. Sadece yeteneğe bakmıyor. Görünüşle ve şansla da çok alakası var.”

“Ama yine de,” dedi Xandra dudağının kenarını büktüğü bir parça peçeteyle kurutarak. “Gözümde bir aktör olarak canlandırabiliyorum seni.”

Babamın ket vurulmuş oyunculuk kariyeri konuşmayı en sevdiği konulardan biriydi ve -Xandra istediği kadar ilgili görünsün- bir şeyler, bu konuyu onun da ilk duyuşu olmadığını söylüyordu bana.

“Yani o işe devam etmek istemez miydim?” Babam uzun uzun alkolsüz birasına baktı (yoksa yüzde üç alkollü müydü? Oturduğum yerden göremiyordum). “Buna evet demek zorundayım. Ömür boyu süren pişmanlıklarımdan biri bu da. Yeteneğimi kullanarak bir şeyler yapmayı çok isterdim ama böyle bir lüksüm yoktu. Hayat tuhaf şekillerde bozuyor insanın işlerini.”

Kendi dünyalarına dalmışlardı; bana verdikleri dikkati göz önüne alırsak orada değil de Idaho’da da olsam bir şey fark etmez gibiydi ama benim için hava hoştu, bu hikâyeyi ezbere biliyordum. Üniversitedeyken tiyatro yıldızı olan babam kısa bir süre hayatını oyunculuk yaparak kazanmış: reklamlarda seslendirme yapmış, televizyon filmlerinde birkaç ufak rol kapmış (öldürülen bir *playboy*, bir çete liderinin şımarık oğlu). Derken -annemle evlendikten sonra- bunların hepsi suya düşmüş. İşlerin neden yürümediğine dair uzun bir listesi vardı ama sık sık şöyle dediğini duyardım: annem modellik işinde biraz daha başarılı olsaymış ya da bunun için biraz daha çabalasaymış, onun da düzenli bir iş bulmak için endişelenmeden oyunculuğa konsantre olmak için yeterli parası olurmuş.

Babam tabağını kenara itti. Pek bir şey yemediğini fark etmiştim - bu, söz konusu babam olunca, içtiğine ya da içmek üzere olduğuna işaretti. “Bir noktada bağlarımı koparıp çekip gitmem gerekti,” dedi peçetesini buruşturup masanın üstüne fırlatarak. Xandra’ya, ben ve annemden başka, kariyerini sona erdiren baş hainlerden biri olarak gördüğü Mickey Rourke’yi anlatıp

anlatmadığını merak ettim.

Xandra şarabından büyük bir yudum aldı. “O işe geri dönmeyi hiç düşünüyor musun?”

“Bunu *düşünüyorum* elbette. Ama,” ölçüsüz bir ricayı geri çeviriyormuşçasına kafasını salladı, “hayır. Aslına bakarsan, cevabım hayır.”

Şampanya damağımı gıdıklıyordu - hafif, tortulu bir köpüğü vardı, annemin hâlâ hayatta olduğu çok daha mutlu bir yılda şişelenmişti.

“Yani, diyeceğim, beni gördüğü *saniye* benden hoşlanmadığını anlamıştım,” diyordu babam Xandra’ya usulca. Demek ona Mickey Rourke’den bahsetmişti.

Xandra başını geriye attı, şarabının geri kalanım kafaya dikti. “Onun gibi herifler rekabete katlanamazlar.”

“Hep Mickey aşağı, Mickey yukarı, Mickey seninle tanışmak istiyor ama içeri girdiğim anda her şeyin bittiğini anlamıştım.”

“Adam besbelli ucubenin tekiymiş.”

“O zaman değil, öyle değildi. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar cidden müthiş bir benzerlik vardı, sadece fiziksel olarak da değil, oyunculuk tarzımız da benziyordu. Ya da şöyle diyelim, ben klasik eğitim almıştım, aralığım genişti ama Mickey’ninkiyle aynı durgunluğu yapabiliyordum ben de, anlarsın ya, şu fısıltılı sessiz tavırlar...”

“Aaaah, tüylerimi diken diken ettin. *Fısıltılı.* Bunu öyle *söyleyişin.”*

“Evet ama asıl yıldız Mickey idi. İki kişiye yer yoktu.”

Onların bir reklamdaki muhabbet kuşları gibi bir parça *cheesecake*’i paylaşmalarını izlerken acayip, alışılmadık bir zihin kaymasıyla içime daldım, yemek salonunun ışıkları çok parlaktı ve yüzüm şampanya yüzünden alev alev yanıyordu, karman çorman ama hararetli bir şekilde anne ve babası öldükten sonra gidip teyzesi Bess ile birlikte tren raylarına yakın bir yerdeki, duvar kâğıtları kahverengi, mobilyaları plastikle kaplı bir evde yaşamak zorunda kalan annemi düşünüyordum. Her şeyi margarinle kızartan ve bir defasında sırf saykedelik deseni kendisini rahatsız ediyor diye annemin elbiselerinden birini makasla paramparça eden Bess Teyze, çay içmek ya da aspirin almak gibi şeylerin yanlış olduğuna inanan ufacık, kaçık bir cemaat yüzünden Katolik kilisesini bırakan, tıknaz, hayata küskün, İrlandalı Amerikan bir kız kurusuymuş. Gözleri -bir fotoğrafta görmüştüm- anneminkilerle aynı ürkütücü, gümüş mavi renkteydi ama onun o patates gibi yüzünde etrafı kıpkırmızı ve çılgın görünüyorlardı. Annem, Bess Teyze’nin

yanında geçirdiği on sekiz aydan, hayatının en kederli zamanı olarak bahsediyordu - atları satılmıştı, köpekleri dağıtılmıştı, yolun kenarında kollarını Yonca'nın, Karatahta'nın, Boya Kutusu'nun ve Bruno'nun boyunlarına dolamış, ağlaya ağlaya uzun uzun veda etmiş onlara. Eve geri döndüklerinde Bess Teyze, anneme şımarık olduğunu ve Tanrıdan korkmayan insanların her zaman hak ettiklerini bulduklarını söylemiş.

"Ve prodüktör, bilirsin işte, yani hepsi Mickey'nin nasıl biri olduğunu biliyordu, herkes biliyordu, zor biri oluşuyla ün kazanmaya çoktan başlamıştı bile..."

"O bunu hak etmedi," dedim yüksek sesle, konuşmalarını bölerek.

Babam ve Xandra konuşmayı kesti, dönüp Gila canavarıymışım gibi bana baktılar.

"Yani insan neden böyle bir şey söyler ki?" Böyle yüksek sesle konuşmam doğru değildi ama yine de sözcükler, sanki biri bir düğmeye basmış gibi ağzımdan kendiliğinden dökülüveriyordu. "O ne kadar harikaydı, neden herkes ona böyle korkunç davrandı? Başına gelen bütün o şeylerin hiçbirini hak etmedi."

Babam ve Xandra birbirlerine baktılar. Sonra babam işaret edip hesabı istedi.

XX

Restorandan çıktığımızda yüzüm alev alev yanıyor ve kulaklarım çınlıyordu. Barbourların evine döndüğümde saat inanılmaz geçti ama içeri girerken bir şekilde şemsiyeliği devirmeyi ve bir sürü gürültü yapmayı başarmıştım, Bay ve Bayan Barbour beni gördüklerinde sarhoş olduğumu fark ettim (daha doğrusu, yüzlerindeki ifadeye bakınca öyle hissettim).

Bay Barbour kumandaya uzanıp televizyonu kapadı. "Nerelerdeydin?" dedi sert ama babacan bir sesle.

Uzanıp koltuğun arkasına tutundum. "Dışarıdaydım, babam ve şeyle..." Kadının adı uçup gitmiş, X dışında aklımda hiçbir şey kalmamıştı.

Bayan Barbour kocasına bakıp, *ben sana ne demiştim* dercesine kaşlarını kaldırdı.

“Peki, hadi yatağına git, dostum,” dedi Bay Barbour neşeyle, her şeye rağmen hayat hakkında genel anlamda birazcık daha iyi hissetmemi sağlamayı başaran bir sesle. “Ama Andy’yi uyandırmamaya çalış.”

“Miden bulanmıyor, değil mi?” dedi Bayan Barbour.

“Hayır,” dedim ama bulanıyordu aslında ve gecenin büyük bir kısmında ranzanın üst katında uyanık halde yattım, oda etrafımda fır fır dönerken ben de dönüyormuşum gibi berbat hissettim ve birkaç defa kalbim küt küt atarak yerimden sıçradım çünkü Xandra odaya girmiş ve bana bir şeyler söylüyormuş gibi gelmişti: sözcükler belli belirsizdi ama sesinin pürüzlü, kesik kesik ahengi şüphe götürmezdi.

XXI

“Eee,” dedi Bay Barbour ertesi sabahki kahvaltıda, hemen yanımdaki sandalyeyi çekip otururken bir eliyle omzuma vurdu, “babanla şen şakrak bir akşam yemeği yediniz, ha?”

“Evet, efendim.” Başım ortadan ikiye yarılacakmış gibi ağrıyordu ve yumurtalı ekmeğin kokusu midemi altüst ediyordu. Etta çaktırmadan fincan tabağının içinde bir çift aspirinle birlikte bir fincan kahve getirmişti.

“Las Vegas’taymış diyorsun, ha?”

“Aynen öyle.”

“Peki eve nasıl ekmek getiriyormuş?"

“Anlamadım?”

“Oralarda kendini neyle meşgul tutuyormuş?”

“Chance,” dedi Bayan Barbour tarafsız bir sesle.

“Şey, demek istediğim... yani,” dedi Bay Barbour, soruyu nezaketsizce ifade etmiş olabileceğinin farkına vararak, “geçimini neyle sağlıyormuş?”

“Iıı...” dedim ve sonra durdum. Babam ne *yapıyordu*? Hiçbir fikrim yoktu.

Bayan Barbour -sohbetin gidişatından rahatsız olduğu belliydi- bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama onun yerine -hemen yanımda oturan-Platt öfkeyle sesini yükseltti. “Ee, bu evde bir fincan kahve alabilmek için kimi düdüklememiz gerek?” dedi annesine, tek elini masanın üstüne koyup

sandalyesini geriye iterek.

Ürkütücü bir sessizlik.

“*O*nun kahvesi var,” dedi Platt başıyla beni işaret ederek. “Eve *o* geç geliyor ve kahveyi de o içiyor, öyle mi?”

Yine ürkütücü sessizlikten sonra Bay Barbour, Bayan Barbour’u bile gölgede bırakacak kadar buz gibi bir sesle, “Bu kadarı yeter, Pard,” dedi.

Bayan Barbour soluk renkli kaşlarını çattı. “Chance...”

“Hayır, bu defa onu kollayamayacaksın. Odana git,” dedi Platt’e. “Derhal.”

Hepimiz tabaklarımıza bakarak oturduk, Platt’in adımlarının öfkeli vuruşlarını, kapısını sağır edercesine çarpışını dinledik ve sonra -birkaç saniye sonra- yüksek müzik sesi gelmeye başladı. Yemeğin geri kalanında kimse pek bir şey konuşmadı.

XXII

Her şeyi çarçabuk yapmayı seven, onun deyişiyle “işe koyulmak” için can atan babam, New York’taki bütün işleri halledip bir hafta içinde hep birlikte Las Vegas’a döneceğimizi planladığını açıkladı. Ve bu sözüne sadık kaldı da. O pazartesi sabahı saat sekizde nakliyeciler Sutton Place’e geldi ve evi parçalarına ayırıp kutulara doldurmaya başladılar. Bir sahaf annemin sanat kitaplarına bakmaya geldi, bir başkası da mobilyalarını görmeye - ve ben ne olduğunu bile anlayamadan, evim baş döndürücü bir hızla gözlerimin önünde yitip gitmeye başladı. Perdelerin yok oluşunu, resimlerin duvardan indirilişini ve halıların sarılıp kaldırılışını izlerken, eline silgi almış bir çizgi film karakterinin masasını, lambasını, sandalyesini, manzaralı penceresini ve rahat biçimde düzenlenmiş ofisinin tamamını -en sonunda- geriye yalnızca rahatsız edici bembeyaz bir denizin üzerinde elindeki silgi asılı kalacak şekilde sildiği bir animasyon film gelmişti aklıma.

Olup bitenler yüzünden ızdırap çekerek ama buna engel olmaktan aciz bir halde ortalıkta dolaşıyor ve kovanının paramparça edilişini izleyen bir arı gibi, evin parça parça gözden kayboluşu izliyordum. Annemin çalışma masasının üzerindeki duvarda (bir dolu tatil fotoğraflarının ve eski okul

resimlerinin arasında) modellik yaptığı günlerde Central Park'ta çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı da asılıydı. Çok net bir fotoğraftı bu ve en ufacık detaylar bile acı verici bir netlikle göze çarpıyordu: çilleri, kabanının sert dokusu, sol kaşının üzerindeki suçiçeği lekesi. Neşeyle oturma odasındaki dağınıklığa ve kargaşaya, ona ait kâğıtları ve resim malzemelerini çöpe atan, kitaplarını Goodwill'e vermek için kutulayan babama, muhtemelen asla hayal bile etmediği ya da en azından benim hayal etmediğini umduğum bir manzaraya bakıyordu.

XXIII

Barbourlardaki son günlerim öyle hızlı geçip gitti ki son dakikada düştüğümüz çamaşır yıkama ve kuru temizleme telaşı ve koli bulmak için birkaç kez aceleyle Lex'teki şarap evine uğrayışımız dışında o günleri zar zor anımsıyorum. Siyah keçeli kalemle yeni evimin kulağa pek egzotik gelen adresini yazdım:

Theodore Decker c/o Xandra Terrell
6219 Desert End Road
Las Vegas, NV

Andy ile birlikte asık suratlarla dikilip onun odasında duran bu kutuları seyrediyorduk.

"Sanki bambaşka bir gezegene taşınıyormuşsun gibi," dedi.

"Az çok öyle."

"Hayır, ben ciddiyim. Şu adrese bak. Jüpiterdeki bir maden kolonisi sanki. Okulunun neye benzeyeceğini merak ediyorum."

"Tanrı bilir."

"Yani... gazetelerde okuduğumuz türden bir yer olabilir. Çeteler falan. Metal dedektörler." Andy bizim (güya) aydın ve ilerici okulumuzda öyle kötü muamelelere uğramıştı ki devlet okulu, onun gözünde hapishane sistemiyle birdi. "Ne yapacaksın?"

"Kafamı kazıtacağım sanırım. Dövme yaptıracağım."

Bu taşınma işi konusunda Bayan Swanson ya da (büyükbabamlarla daha fazla pazarlık etmeye çalışmak zorunda kalmayacağı için besbelli rahatlamış görünen) Dave gibi iyimser veya neşeli davranmaya çalışmaması hoşuma gidiyordu. Park Bulvarı'ndaki başka hiç kimse gidişim hakkında pek bir şey söylemiyordu ama babamın ve "arkadaşı"nın lafı geçtiğinde Bayan Barbour'un yüzünde beliren zoraki ifadeden bazı şeyleri kafamda yaratmadığımı anlayabiliyordum. Hem ayrıca babam ve Xandra'nın yanında geçireceğim gelecek fikri kötü ya da korkutucu değil, ufukta beliren kara bir mürekkep lekesi gibi anlaşılmaz geliyordu.

XXIV

"Eh, biraz manzara değişikliği iyi gelebilir," dedi Hobie, taşınmadan önce onu görmeye gittiğimde. "Bu manzara senin tercih ettiğin şey olmasa bile." Değişiklik olsun diye akşam yemeğini yemek odasında, üzerine gümüş ibriklerin ve aksesuarların gösterişli bir karanlığa karışacakları şekilde uzandığı on iki kişiyi ağırlayabilecek kadar uzun masanın uzak köşesinde yan yana oturmuş yiyorduk. Yine de nedense Yedinci Cadde'deki eski evimizdeki son gecemizde annem, babam ve benim kolilerin üzerinde dışarıdan aldığımız Çin yemeklerini yediğimiz akşam yemeğini anımsatıyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Perişan haldeydim ve acımı içime atmaktaki kararlılığım beni ketum biri haline getirmişti. Geçen haftanın yarattığı bütün o kaygı sırasında evimiz boşaltılırken ve annemin eşyaları satılmak için katlanıp kutulanırken, Hobie'nin evinin loşluğu ve sükûneti, tıklım tıklım, tarçın rengi sıcacık odaları ve eski ahşap kokusu, çay yaprakları ve tütün kokusu, büfenin üzerindeki kâseler dolusu portakal ve erimiş mumlarla fistolanmış şamdanlar burnumda tütmüştü.

"Demek istediğim, annen..." Hassasiyetle duraksadı. "Yeni bir başlangıç olacak."

Bense tabağımı inceliyordum. Tadı Hint'ten çok Fransız yemeğine benzeyen limon rengi soslu bir körili kuzu eti yapmıştı.

"Korkmuyorsun, öyle değil mi?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Neden korkmuyor muyum?”

“Gidip onunla birlikte yaşayacak olmaktan.”

Gözlerimi başının arkasındaki gölgelere dikip biraz düşündüm. “Hayır,” dedim, “pek sayılmaz.”

Her nedense geri döndüğünden beri babam daha rahat, daha geniş biri haline gelmiş gibi görünüyordu. Bunu içkiyi bıraktığı gerçeğine dayandıramıyordum çünkü normalde içkiyi kestiği zamanlarda sessizleşir ve gözle görülür şekilde ızdırap çekerdi, bir tane patlatıvermeye eğilimli olduğu için ondan en az bir kol mesafesi kadar uzakta durmaya özen gösterirdim.

“Bana bahsettiğin şeyden başka birine daha bahsettin mi?”

“Hangi şeyden?”

Utanarak başımı öne eğdim ve köriden bir lokma aldım. Aslında köri olmadığı gerçeğine kendini alıştırdıktan sonra tadı aslında epey güzel geliyordu.

“Artık içki içtiğini sanmıyorum,” dedim bunu izleyen sessizlikte.

“Eğer sen öyle diyorsan... Daha iyi durumdaymış gibi görünüyor. Yani...”

Sesim tuhaf biçimde kısılmıştı. “Evet.”

“Kız arkadaşını sevdin mi?”

Bunun için de biraz düşünmek zorunda kaldım. “Bilmem,” diye kabul ettim. Hobie bütün şefkatiyle sessizdi, gözlerini benden ayırmadan şarap kadehine uzandı. “Yani onu tanımıyorum aslında. Fena sayılmaz herhalde. Babam onun nesini seviyor anlayamıyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Şey...” Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Babam, kendi deyişiyle “hanımlara” karşı çekici olabilirdi, onlar için kapıları açar, önemli bir şey söylerken hafifçe bileklerine dokunurdu; kadınların onun için yanıp tutuştuğunu görmüştüm, insanın böylesine apaçık görülen bir numaraya nasıl kanabildiğini merak ederek sakince seyrederdim bu gösteriyi. Küçük çocukların sıradan sihir numaralarına kanmalarını izlemek gibiydi. “Bilmiyorum. Sanırım daha güzel biri olacağını falan düşünmüştüm.”

“İyi biri olduğu müddetçe güzelliğinin önemi yok,” dedi Hobie.

“Evet ama öyle çok iyi biri de sayılmaz.”

“Ha,” dedi. Sonra, “Yan yana mutlu görünüyorlar mı?” diye sordu.

“Bilmem. Yani... evet,” diye itiraf ettim. “Yani her zaman çok öfkeliymiş gibi görünmüyor mesela.” Sonra Hobie’nin sormadığı sorunun ağırlığı üstüme çöktü: “Ayrıca beni almaya geldi. Yani bunu yapmak zorunda

değildi. Beni istemeseydi ortaya çıkmayabilirdi.”

Bu konuda başka hiçbir şey konuşulmadı ve yemeğimizi başka şeylerden söz ederek bitirdik. Ama ben tam giderken, fotoğraflarla bezeli koridorda yürürken -Pippa’nın bir gece lambasının yandığı ve Cosmo’nun yatağının ayak ucunda uyuduğu odasının önünden geçerken- Hobie benim için sokak kapısını açarken, “Theo,” dedi.

“Evet?”

“Adresim ve telefon numaram sende var.”

“Tabii.”

“Peki o zaman.”

O da en az benim kadar rahatsız görünüyordu. “Umarım yolculuğun iyi geçer. Kendine dikkat et.”

“Sen de,” dedim. Birbirimize baktık.

“Eh.”

“Eh. İyi geceler, o halde.”

Kapıyı çekip açtı ve evden dışarı çıktım - son kez, diye düşündüm. Ama onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünsem de bu konuda yanılıyordum.

II

En güçlüyken biz - kim çekilir geriye?
En mutluyken - kim düşer gülmekten yere?
Çok kötü bir haldeyken - ne yapabilirler ki bize?
ARTHUR RIMBAUD

5. Bölüm

Bedrettin

I

Jose ve Goldie'nin bavula gözleri gibi bakacaklarını söyledikleri, eski apartmanımızın kargo odasında bırakmaya karar verdiysem de tarih yaklaştıkça gitgide daha da gerildim, ta ki son anda, şimdi tamamen aptalca gelen bir nedenle geri dönmeye karar verinceye kadar: tabloyu alelacele evden dışarı çıkarmaya çalışırken, çantanın içinde onunla birlikte elime ne geldiyse, yazlık kıyafetlerim de dâhil, rastgele doldurmuştum. Böylece babamın beni gelip Barbourlardan alacağı günden bir gün evvel bavulu açıp hemen en üstteki birkaç parça giysi alırım düşüncesiyle aceleyle Elli Yedinci Caddeye geri gittim.

Jose orada değildi ama onun yerine yeni, geniş omuzlu bir adam (yaka kartına bakılırsa, Marco V) arkamdan geldi ve bir kapı görevlisinden çok güvenlik görevlisini andıran kesin, kararlı bir duruşla önümü kesti.

"Affedersin, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Bavul meselesini açıkladım. Ama kaydı inceledikten -kalın başparmağını tarih sütununda gezdirdikten- sonra bile içeri girmeye ve onu benim için raftan alıp getirmeye yanaşmış gibi görünmedi.

"Peki bunu niye burada bırakmıştın?" dedi kuşkuyla burnunu kaşıyarak.

"Jose bırakabileceğimi söylemişti."

"Makbuzun var mı?"

"Hayır," dedim şaşkın bir duraksamanın ardından.

"O halde sana yardımcı olamam. Elimizde hiçbir kayıt yok. Hem burada yaşamayanların eşyalarını saklamıyoruz."

Bu binada adamın dediğinin doğru olmadığını bilecek kadar uzun süre yaşamıştım ama bunu onunla tartışacak değildim. "Bak," dedim, "ben burada yaşıyordum. Goldie'yi, Carlos'u ve diğer herkesi tanıyorum. Yani, hadi ama," dedim, dikkatinin dağıldığını hissettiğim soğuk, anlaşılması güç bir duraksama anından sonra. "Beni içeri götürürsen sana hangisi olduğunu gösterebilirim."

"Üzgünüm. Ancak çalışanlar ve burada yaşayanlar içeri girebilir."

"Kanvas bir çanta, kulbunda kurdele var. Üstünde adım da yazıyor,

görüyor musun? Decker?" Kanıt olsun diye eski posta kutumuzda hâlâ duran etiketi işaret ediyordum ki Goldie sallana sallana molasından döndü.

"Hey! Bakın kim gelmiş! Bu bizim ufaklık," dedi Marco V'ye. "Daha şu kadarcık olduğu zamandan beri tanıyorum onu. Ne haber, dostum Theo?"

"Hiç. Yani... şey, şehirden ayrılıyorum."

"Ya, öyle mi? Vegas'a mı yoksa?" dedi Goldie. Onun sesini duyunca, omzuma koyduğu eli hissedince, her şey kolay ve rahat gelmişti bir anda. "Orası yaşamak için çok çılgın bir yer olmalı, ha, haksız mıyım?"

"Sanırım öyle," dedim şüpheyle. İnsanlar Vegas'ta benim için her şeyin ne kadar da çılgın olacağını söyleyip duruyorlardı ama buna hiç anlam veremiyordum, sonuçta o kumarhanelerde ya da kulüplerde zaman geçirecek değildim.

"*Sanıyor* musun?" Goldie gözlerini devirip kafasını salladı, annemin haylazlık ettiği zamanlarda taklit ettiği o komik hareketiyle. "Ah, Tanrım, sana söyleyeyim. O şehir? Onlardaki sendikalar... demek istediğim, restoran işleri, otel işleri... *iyi* para dönüyor orada, kafanı nereye çevirirsen çevir. Peki ya havası? Güneş, yılın her günü tepede. Orayı çok seveceksin, dostum. Ne zaman gidiyorum demiştin?"

"I, bugün. Yani yarın. İşte ben de bu yüzden..."

"Aa, çantan için mi geldin? Ah, tabii ya." Goldie, Marco V'ye İspanyolca bir şeyler söyledi, sertçe konuştuğu belliydi, Marco V ise uysalca omuz silkti ve kargo odasına doğru yürüdü.

"Fena biri değildir Marco," dedi Goldie bana alçak sesle. "Ama senin çanta olayından haberi yok çünkü Jose'yle ben deftere onun kaydını düşmedik, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini anlıyordum. Bütün paketlerin binaya girdiklerine ve çıktıklarına dair kaydı tutulurdu. Bavulumu etiketlemeyerek ya da resmî olarak kaydetmeyerek birinin gelip o çantayı almak isteme olasılığına karşı beni korumuşlardı.

"Hey," dedim biraz çekinerek, "beni kolladığınız için teşekkürler..."

"No problemo," dedi Goldie. "Hey, sağol dostum," dedi Marco'ya yüksek sesle, çantayı elinden alırken. "Dediğim gibi," diye devam etti sonra yine alçak sesle, ne dediğini duyabilmek için ona iyice yaklaşmam gerekti. "Marco iyi bir adam ama kiracılardan epey şikâyet aldık şu şey sırasında binada yeterince çalışan olmadığı için hani." Bana manidar bir bakış attı. "Yani mesela Carlos o günkü mesaisine gelememişti ki bunun onun hatası

olduğunu hiç sanmıyorum ama kovdular onu.”

“Carlos’u mu?” Carlos, kapı görevlilerinin en yaşlısı ve en ağırbaşlısıydı: ince bıyıkları ve şakaklarındaki kırlaşmış saçlarıyla, göz alıcı şekilde cilalanmış siyah ayakkabıları ve herkesinkinden daha beyaz eldivenleriyle yaşlanmaya başlayan Meksikalı bir film yıldızını andırırdı.

“Carlos’u kovdular mı?”

“Biliyorum, inanılacak gibi değil. Otuz dört yıl ve...” Goldie parmağıyla omzunun üstüne bir fiske vurdu, “puff. Ve artık yönetim tamamen güvenliğe takmış durumda, yeni çalışanlar, yeni kurallar, giren çıkan herkesi ve her şeyi kaydediyorlar falan, neyse,” dedi, giriş kapısına doğru yürüdü, kapıyı itip açtı. “Sana bir taksi çağırayım, dostum. Buradan direkt havaalanına mı gidiyorsun?”

“Hayır...” dedim, onu durdurmak için elimi havaya kaldırdım, öyle dalgındım ki ne yaptığını anlayamamıştım ama o bir *yok ya* hareketiyle beni savuşturdu.

“Hayır, hayır,” dedi çantayı kaldırıma doğru sürükleyerek, “sorun değil, dostum, ben hallederim.” O anda hayretle, çantayı dışarı taşıdığı için bahşiş verecek param yok diye onu durdurmaya çalıştığımı sandığını anladım.

“Hey, beklesene,” dedim ama aynı anda, Goldie ıslık çaldı ve elini havaya kaldırıp caddeye atladı. “Buraya! Taksi!” diye bağırdı.

Ben kapı girişinde donakalmış dururken taksi kaldırıma yanaştı. “Bingo!” dedi Goldie arka kapıyı açarken. “Zamanlama nasıl ama?” Pisliğin teki gibi görünmeden onu nasıl durduracağımı bile düşünemeden, bavulum bagaja kondu ve ben de kendimi arka koltukta buldum, Goldie ise o iyi niyetli tavrıyla taksinin tepesine vuruyordu.

“İyi yolculuklar, *amigo,*” dedi, önce bana, sonra gökyüzüne baktı. “Benim yerime de güneşin tadını çıkar. Biliyorsun günışığına düşkünümdür, tropik bir kuşum ben, anlarsın ya? Memleketime, Porto Riko’ya gidip arılarla konuşmak için can atıyorum. Iıımmm...” diye bir ezgi mırıldanmaya başladı gözlerini kapatıp başını yana yaslayarak. “Kız kardeşimin bir arı kovanı var, böyle mırıldanarak uyuturum onları. Vegas’ta da arılar var mı?”

“Bilmem,” dedim, çaktırmadan ceplerimi kurcalayıp ne kadar param olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Pekâlâ, eğer arı görecek olursan Goldie’nin selamı var de onlara. Geleceğimi söyle.”

“Hey! *Espera!*”[27] Jose’ydi bu, eli havada -üstünde hâlâ futbol oynarken giydiği kıyafetleri vardı, belli ki parktan doğruca işe geliyordu - kafasını iki yana sallaya sallaya, atletik bir yürüyüşle bana doğru geldi. “Hey, *manito,* gidiyorsun ha?” dedi, eğilip kafasını taksinin camından içeri soktu. “Aşağıya asmamız için bize fotoğraf göndermelisin!” Aşağıda, kapı görevlilerinin üstlerini değiştirip üniformalarını giydikleri bodrum katta, binada oturanların ya da kapı görevlilerinin yıllar içersinde Miami’den, Cancun’dan, Porto Riko’dan Doğu Elli Yedinci Cadde’ye gönderdikleri kartpostallar ve polaroid resimlerle kaplı bir duvar vardı.

“Doğru!” dedi Goldie. “Bize bir resim yolla! Unutma sakın!”

“Ben...” Ben onları özleyecektim ama çıkıp bunu söylemek *eşcinselce* geliyordu. Bu yüzden, “Tamam. Rahat olun,” diyebildim ancak.

“Sen de,” dedi Jose eli havada geri çekilirken. “Blackjack masalarından uzak dur.”

“Hey, evlat,” dedi taksici. “Seni bir yere götürmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

“Hop, hop, sabret biraz, sıkıntı yok,” dedi Goldie adama. Sonra bana döndü. “İyi olacaksın, Theo.” Taksiye son bir kez daha pat pat diye vurdu. “Bol şans, dostum. Görüşürüz. Tanrı seni korusun.”

II

“Sakın bana *bu ıvır zıvırları* uçağa götüreceğini söyleme,” dedi babam ertesi sabah beni almak için taksiyle Barbourlara geldiğinde. Tabloyu koyduğum bavul dışında, en başından beri götürmeyi planladığım bir bavulum daha vardı çünkü.

“Bence bagaj limitini aşacaksın,” dedi Xandra biraz histerikçe. Kaldırımın zehirli sıcağında, durduğum yerden bile alabiliyordum saç spreyinin kokusunu. “Sadece belli bir miktara izin veriyorlar.”

Benimle birlikte aşağıya inen Bayan Barbour sakince, “Ah, bu ikisi sıkıntı yaratmaz. Ben limitimi her zaman geçiyorum,” dedi.

“Evet ama bir sürü para tutacak.”

“Doğrusu, bence bunu gayet makul bulacaksınız,” dedi Bayan Barbour.

Saatin daha çok erken olmasına ve üstünde takıları, dudağında ruju olmamasına rağmen, bir şekilde o sandaletlerinin ve basit, pamuklu elbisesinin içinde bile kusursuz şıklığını hissettirebiliyordu. “Gişede yirmi dolar fazladan ödemek zorunda kalabilirsiniz belki ama bu çok da sorun olmamalı, öyle değil mi?”

Xandra ve babam iki kedi gibi birbirlerine baktı. Sonra babam bakışlarını çevirdi. Üstündeki spor ceketi beni biraz utandırmıştı, *Daily News*’teki resimlerde haraç aldığından şüphelenilen adamları getiriyordu aklıma.

Bayan Barbour’un bu faydalı yorumunu izleyen sessizlikte, “İki çantan olduğunu bana önceden söylemeliydin,” dedi babam suratını asarak. “Bütün bu eşyalar bagaja sığacak mı bilmiyorum.”

Taksinin bagajı açık halde kaldırımda öyle dururken, bavulu Bayan Barbour’a bırakmayı ve sonra onu arayıp içinde ne olduğunu söylemeyi bile düşünecektim neredeyse. Ama ben daha bir şey deyip demeyeceğime karar veremeden geniş sırtlı Rus taksici Xandra’nın çantasını bagajdan çıkardı ve benim ikinci bavulumu koydu ve -biraz itip kakmayla- sığdırmayı başardı.

“Görüyor musunuz, hiç de o kadar ağır değil!” dedi, bagajı çat diye kapattı, alnını sildi. “Yumuşak kumaş!”

“Ama benim el çantam!” dedi Xandra, paniğe kapılmıştı.

“Sorun değil, madam. Benim yanıma, ön koltuğa koyabiliriz. Ya da arkaya, sizin yanınıza, nasıl tercih ederseniz.”

“Sıkıntı yok, o halde,” dedi Bayan Barbour ve evlerine geldiğimden beri ilk defa eğilip yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu - öğle yemeğine çıkan hanımefendilerin, nane ve gardenya kokan, hava öpücüğünden. “Görüşmek üzere,” dedi. “Müthiş bir yolculuk geçir, olur mu?” Andy ve ben bir gün önce vedalaşmıştık; gidişimi görmenin onu üzeceğini bilmeme rağmen beni geçirmek yerine ailenin geri kalanıyla birlikte Maine’de sözüm ona sevmediği yazlığa gitmeyi tercih etmesi biraz kalbimi kırmıştı. Bayan Barbour’a gelince, o beni son kez gördüğü için öyle pek üzülüyor gibi görünmüyordu ama doğrusu, gideceğim için benim karnıma ağrılar giriyordu.

Gözlerime diktiği gri bakışları açık ve soğuktu. “Çok teşekkür ederim, Bayan Barbour,” dedim. “Her şey için. Andy’ye hoşça kal dediğimi iletirsiniz.”

“İletirim tabii ki,” dedi. “Sen müthiş iyi bir misafirdin, Theo.” Park Bulvarı’ndaki nemli sabah sıcağının pusunda, elini bir süre bırakmadım, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyleyeceğini umuyordum ama o

yalnızca, “O halde, bol şans,” dedi ve geri çekilip gitmeden önce bana küçük, soğuk bir öpücük daha verdi, o kadar.

III

New York’tan ayrılıyor olduğumu tam olarak idrak edebilmiş değildim. Hayatım boyunca şehirden sekiz günden daha uzun ayrı kalmamıştım. Havaalanına giden yolda pencereden dışarıya, bir süre için görmemin pek mümkün olmayacağı reklam panolarındaki striptiz kulübü ve ferdî kaza avukatı ilanlarına bakarken tüylerimi ürperten bir şey geldi aklıma. Güvenlik kontrolünde ne olacaktı? Daha önce pek uçmamıştım (yalnızca iki defa, birinde daha anaokulundaydım) ve güvenlik kontrolünün neler içerdiğinden emin değildim: x-ray cihazlar? Bavul taraması?

“Havaalanında her şeyi açıp bakıyorlar mı?” diye sordum ürkek bir sesle - ve sonra aynı soruyu bir kez daha yineledim çünkü kimse beni duymamış gibiydi. Babam ve Xandra’nın romantik mahremiyetini bozmamak için ön koltuğa oturmuştum.

“Tabii ya,” dedi taksici. Adaleli, geniş omuzlu bir Sovyet’ti: kaba yüz hatları, şişmanlamaya başlamış bir haltercininkilere benzer, terli, kıpkırmızı elma gibi yanaklar. “Açmazlarsa bile x-ray cihazından geçirirler.”

“Ben kontrol etmiş olsam bile?”

“Ah, tabii ki,” dedi beni temin ederek. “Patlayıcı falan gibi şeyler için arıyorlar. Çok güvenli.”

“Ama...” Sormam gereken şeyi sırrımı ağzımdan kaçırmadan sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama bulamadım.

“Endişelenme,” dedi şoför. “Havaalanında bir sürü polis var. Hem üç dört gün önce... *Bariyerler* falan.”

“Yani diyeceğim o ki buradan siktirip gitmek için can atıyorum,” dedi Xandra o kısık sesiyle. Bir an için kafam karıştı, benimle konuştuğunu sandım ama arkamı dönüp bakınca babama doğru döndüğünü gördüm.

Babam elini onun dizine koydu ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söyledi. Renkli camlı gözlüklerini takmıştı, arka koltukta başını geriye yaslamış oturuyordu ve sesinde rahat, genç tınılı bir durgunluk vardı,

Xandra’nın dizini sıkışı aralarındaki bir sırrı işaret eder gibiydi. Kafamı çevirdim ve dışarıda geçip giden sahipsiz topraklara baktım: yüksek ve alçak binalar, şarap dükkânları ve kaportacılar, sabah sıcağında hararetlenen arabalar...

“Bak, uçuş numarasındaki yedileri sallamıyorum,” dedi Xandra sessizce. “Benim ödümü koparan asıl sekizler.”

“Evet ama sekiz Çin’de uğurlu bir sayı. McCarran’a gittiğimizde uluslararası panosuna bir bak. Pekinden gelen bütün uçuşlar? Sekiz sekiz sekiz.”

“Sen ve senin Çin bilgeliğin.”

“Sayı kalıpları. Hepsi ayrı enerji. Göğün ve yerin buluşması.”

‘“Göğün ve Yerin.’ Böyle söyleyince sihirden bahsediyormuşsun gibi oluyor.”

“Öyle zaten.”

“Öyle mi?”

Fısıldaşıyorlardı. Dikiz aynasına bakınca yüzleri şapşal ve birbirine fazla yakın görünüyordu; öpüşmek üzere olduklarını anlayınca (yaptıklarını kaç kere görmüş olursam olayım beni hâlâ şaşırtıyordu) dönüp dosdoğru önüme baktım. Annemin nasıl öldüğünü bilmiyor olsaydım, dünyadaki hiçbir güç onu bu ikisinin öldürmediğine inandıramazdı beni diye düşündüm.

IV

Uçuş kartlarımızı almak için beklerken korkudan kaskatı kesilmiş, güvenliğin bavulumu açıp tabloyu hemen oracıkta, checkin sırasında ortaya çıkarmasını bekliyordum. Yüzünü hâlâ hatırladığım (sıra bize gelince ona gitmek zorunda kalmayalım diye dua etmiştim), aslan yelesi saç kesimli, huysuz kadın doğru düzgün bakmadan bavulumu alıp banda koydu. Bavulun sallana sallana bilinmez çalışanlara ve işlemlere doğru gidişini izlerken çevremdeki yabancı akınının içinde kapana kısılmış ve korkmuş hissettim kendimi - ve dikkatleri üzerime çekiyormuşum gibi, sanki herkes gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Annemin öldüğü günden beri böylesine yoğun bir kalabalığın içine girmemiş ya da bu kadar polisi bir arada görmemiştim. Ağır teçhizatların içindeki

tüfekli ulusal muhafızlar pek kıpırdamadan metal dedektörlerin yanında duruyor, soğuk gözlerle kalabalığı tarıyorlardı.

Görebildiğim kadarı sırt çantalarıyla, evrak çantalarıyla, alışveriş torbaları ve bebek arabalarıyla, yükselip alçalan kafalarla doluydu. Ayağımı sürüye sürüye güvenlik çizgisine doğru ilerlerken bir bağırış duydum - benim adımı söylüyorlardı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Donakaldım.

"Hadisene, *hadi,"* dedi babam, tam arkamda tek ayağının üzerinde zıplaya zıplaya makosenini çıkarmaya çalışıyordu, dirseğiyle arkamdan itekledi, "orada öyle durmasana, bütün lanet sıranın önünü tıkıyorsun..."

Metal dedektörden geçerken gözlerimi yerdeki halıya diktim -korkudan kaskatı kesilmiştim, her an bir elin omzuma dokunmasını bekliyordum. Bebekler ağlıyordu. Yaşlı insanlar motorlu arabalarla yanımızdan geçiyordu. Bana ne yapacaklardı? Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlamalarını sağlayabilir miydim? Filmlerdeki gibi beton bir oda hayal ettim, çarparak kapanan kapılar, gömleğinin kollarını sıvamış öfkeli polisler, *unut gitsin, hiçbir yere gitmiyorsun, evlat.*

Güvenlikten çıktığımız anda yankı yapan koridorda, belirgin, ne yaptığını bilen ayak sesleri duydum, hemen arkamdan geliyordu. Yine durdum.

"Bana sakın bir şeyini unuttunu söyleme," dedi babam bıkkınlıkla gözlerini devirerek arkasını döndü.

"Hayır," dedim, etrafıma bakınarak. "Ben..." Arkamda hiç kimse yoktu. Yolcular dört bir yanımdan hızla geçip gidiyorlardı.

"Tanrım, beti benzi atmış bunun," dedi Xandra. Babama döndü. "Bir şeyi yok, değil mi?"

"Yok ya, gayet iyi," dedi babam, koridorda ilerlemeye devam etti. "Uçağa bir binsin hele. Herkes için zorlu bir hafta oldu."

"Yani onun yerinde ben olsam, uçağa bineceğim diye benim de ödüm kopardı," dedi Xandra açık açık. "Bütün o yaşadıklarından sonra."

Tekerlekli el bagajını -birkaç yıl önce annemin ona doğum günü hediyesi olarak aldığı çantayı- peşi sıra çekiştiren babam bir kez daha durdu. "Zavallı çocuk," dedi yüzündeki şefkat dolu ifadeyle beni şaşırtarak. "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim çarçabuk. Birilerinin dikkatini çekmek ya da aslında olduğumun çeyreği kadar balataları sıyırmış görünmek, yapmak isteyeceğim son şeydi.

Babam kaşlarını çattı, sonra arkasını döndü. "Xandra?" dedi çenesini

yukarı kaldırarak. “Theo’ya neden şu şeylerden bir tane vermiyorsun.”

“Tamamdır,” dedi Xandra ne dediğini hemen anlayıp, çantasını kurcalamak için durdu, kurşun şeklinde iki büyük, beyaz hap çıkardı. Birini babamın açık avucunun içine koydu, diğerini bana uzattı.

“Sağ ol,” dedi babam, hapı ceketinin cebine attı. “Hadi şunları yutabileceğimiz bir şeyler alalım, olur mu? Bir yere koy onu,” dedi bana, ben hapı başparmağımla işaret parmağım arasında tutup kaldırmış, ne kadar büyük olduğuna hayret ederken.

“Bütün hapı içmesine gerek yok,” dedi Xandra, babamın kolunu tutup platform topuklu sandaletinin bandını düzeltmek için yana eğilirken.

“Doğru,” dedi babam. Hapı elimden aldı, ustalıkla ikiye böldü ve bir yarısını spor ceketinin cebine attı; çantalarını çekiştire çekiştire önümde hızla yürümeye devam ettiler.

V

Hap beni nakavt edecek kadar güçlü değildi ama kafamı güzelleştirdi ve bana keyif verdi, taklalar ata ata kendimi havalandırmalı rüyalarda buldum buldum kaybettim. Bedenen ortalıkta olmayan bir hostes uçuş içi promosyon çekilişinin -Treasure Island’da iki kişilik akşam yemeği ve içki- kazananlarını açıklarken etrafımdaki yolcular yerlerinde fısıldaşıyorlardı. Hostesin dingin vaatleri beni yeşilimsi karanlık sularda, bir yastık kılıfı dolusu pembe inci için dalan Japon çocuklarla meşalelerin aydınlattığı bir yarış içinde yüzdüğüm bir rüyaya gönderdi. Bütün bunlar olup biterken uçak, deniz kadar parlak ve beyaz ve durağan şekilde uğulduyordu ama öyle tuhaf bir an geldi ki -kraliyet mavisi battaniyeme sıkı sıkı sarınmış, çölün üstünde yukarıda bir yerlerde rüyalar görürken- motorlar durdu ve sessizliğe büründü sanki ve ben kendimi öyle ya da böyle bir şekilde diğer koltuklardan ayrılıp serbest kalan ve kabinin içinde özgürce havalanan koltuğumda kemerim hâlâ bağlı oturur halde, sıfır yer çekiminde sırtüstü havada süzülürken buldum.

Uçak piste vurup zıplayınca ve feryat figan durunca ben de sarsılarak kendi bedenime geri döndüm.

“*Ve*... Nevada, Lost Wages’a[28] hoş geldiniz,” diyordu pilot

interkomdan. “Sin City’de yerel saatimiz öğlen 11.47’yi gösteriyor.”

Aynalı camların ve yansıyan yüzeylerin ışıltısından gözlerim yarı kör olmuş halde babamın ve Xandra’nın peşinden terminale girdim, kumar makinelerinin tıkırtıları ve ışıklarıyla ve daha sabahın bu saatinde bangır bangır, saçma sapan çalan müzikle afallamıştım. Havaalanı Times Meydanı’nın bir alışveriş merkezi büyüklüğündeki haliydi sanki: uzun palmiyeler, havai fişekli, gondollu, dansçılı, şarkıcılı ve akrobatlı kocaman ekranlar.

İkinci çantamın bagaj bandından gelmesi uzun zaman aldı. Tırnaklarımı kemirerek, sırıtan Komodo ejderli bir panoya diktim gözlerimi, bir kumarhanenin eğlence programının reklamı: “2000’den fazla sürüngen sizi bekliyor.” Bagaj teslimi için toplanan kalabalık, üçüncü sınıf bir gece kulübünün önündeki bir grup rengârenk avareyi andırıyordu: güneş yanıkları, disko gömlekleri, devasa logolu güneş gözlükleri takmış, mücevherlerle donanmış ufak tefek Asyalı kadınlar. Bant büyük ölçüde bomboş dönüp duruyordu ve babam (bir sigara için can atıyordu, anlayabiliyordum) tıpkı canı içki çektiğinde yaptığı gibi gerinmeye, volta atmaya, parmaklarının boğumlarını yanağına sürtmeye başlamıştı ki sonuncusu, kırmızı etiketli ve annemin sapına bağladığı rengârenk kurdeleli hâki kanvas çanta da geldi.

Babam, tek bir büyük adımla öne çıkıp daha ben uzanamadan çekip aldı çantayı. “Nihayet,” dedi abartılı hareketlerle bagaj arabasının üstüne koyarken. “Hadi, buradan çıkıp gidelim artık.”

Otomatik kapılardan geçip dışarıya, nefes kesici bir sıcağın ortasına çıktık. Dört bir yanımızda kilometrelerce uzunlukta park etmiş bir araç silsilesi uzanıyordu. Dosdoğru önüme bakıyordum ben, krom bıçaklar parıldıyor, ufuk, dalgalı bir cam gibi ışıldıyordu, sanki dönüp arkaya bakmam ya da tereddüt etmem üniformalı birilerinin önümüzü kesmesine davetiye çıkarabilirdi. Ama hiç kimse yakama yapışmadı ya da durmamızı söylemek için bağırmadı. Kimse dönüp bize bakmadı bile.

Bu parıltının içinde kafam öylesine allak bullak olmuştu ki babam yepyeni, gümüş rengi bir Lexus’un önünde durup, “Tamam, işte bizimki,” deyince sendeledim, neredeyse düşüp kaldırıma yapışacaktım.

“Bu sizin mi?” diye sordum, bir ona bir diğerine bakarak.

“Ne yani?” dedi Xandra cilveyle, babam bip diye kilidi açınca topuklu ayakkabılarının üzerinde ağır ağır yürüyüp yolcu koltuğuna geçerken. “Beğenmedin mi?”

Bir Lexus ha? Her geçen gün, derhal anneme anlatmam gereken irili ufaklı bir dolu şeyle dehşete düşüyordum ve orada öyle aptal gibi dikilmiş babamın çantaları bagaja doldurmasını seyrederken aklımdan geçen ilk şey şu oldu: *vay be, anne bunu duyana kadar bekle.* Babamın eve para göndermemesine şaşmamalı. Yarısını içtiği Viceroy marka sigarasını abartılı bir hareketle yere fırlattı. "Tamam," dedi, "atla bakalım." Çöl havası ona yaramıştı. New York'tayken biraz bitkin ve kılıksız görünüyordu ama şimdi bu dalga dalga yükselen sıcakta o beyaz spor ceketi ve tarikat liderlerini andıran güneş gözlükleri makul geliyordu.

Tek bir düğmeye basılarak çalışan araba öylesine sessizdi ki başta hareket ettiğimizi anlamadım bile. Ucu bucağı görünmeyen bir boşluğa doğru ilerliyorduk. Taksilerin, arka koltuklarında sarsıla sarsıla gitmeye alışkın olduğumdan bu yolculuğun rahatlığı ve sakinliği, dışarıdan yalıtılmış gibi, tüyler ürperticiydi: kahverengi kumlar, göz kamaştıran korkunç bir ışık, trans ve sessizlik, uçuşup tel örgülere vuran çer çöp. Haptan ötürü hâlâ uyuşuk ve ağırlığım yokmuş gibi hissediyordum kendimi; kum tepeciklerinin gökyüzüyle buluştuğu yerdeki yoğun parıltı sanki başka bir gezegene ayak basmışız gibi hissettiriyordu bana. Xandra ve babam ön tarafta sessizce konuşuyorladı. Derken Xandra bana doğru döndü - cak cak sakız çiğniyordu, zinde ve neşeliydi, o güçlü ışığın altında takıları da parıl parıl parlıyordu. "Ee, ne düşünüyorsun?" dedi, nefesi buram buram meyveli sakız kokuyordu.

"Çok acayip," dedim, penceremin yanından süzüle süzüle bir piramidin ve Eyfel Kulesi'nin geçmesini seyrediyordum, gördüklerimi kavrayamayacak kadar afallamıştım.

"Şimdiden acayip mi buldun?" dedi babam, gergin sinirler ve işten eve geç geldiğinde yaşanan gece yarısı kavgalarıyla özdeşleştirdiğim bir hareketle tırnağıyla direksiyona vuruyordu. "Bir de gece olunca ışıklandırılmış hallerini görmeyi bekle."

"Gördün mü, şuna baksana," dedi Xandra babamın tarafındaki pencereye doğru uzanıp bir yeri işaret ederek. "Yanardağ var orada. Cidden aktif."

"Aslına bakarsan sanırım yeniliyorlar onu. Ama teorik olarak, eh, evet. Sıcak lavlar. Her saat başı."

"Çıkış üç kilometre sonra sol tarafta," dedi elektronik bir kadın sesi.

Karnaval renkleri, devasa palyaço kafaları ve XXX levhaları: bu tuhaflıklar beni keyiflendirdiği kadar ürkütmüştü de. New York'tayken her şey bana annemi hatırlatıyordu -her taksi, her sokağın köşesi, güneşin

önünden geçip giden her bulut- ama bu sıcak madenî boşluğun içindeyken sanki o hiç var olmamış gibiydi; gökyüzünden beni izleyen ruhunu bile hayal edemiyordum. Ona ait tüm izler bu kuru çöl havasında yanıp kül olmuş gibiydi.

Arabayla ilerledikçe ulaşılmaz gibi görünen ufuk çizgisi küçülüp otoparklar, outlet alışveriş merkezleri, ilmik ilmik birbirini takip eden kişiliksiz alışveriş plazaları, Circuit City, Toys-R-Us, süpermarketler ve eczaneler, yirmi dört saat dükkânlar, nereden başlayıp nerede bittiği belli olmayan bir kalabalığa bırakmıştı yerini. Gökyüzü engin ve uçsuz bucaksızdı, denizin üstündeki gökyüzü gibi. Uyanık kalmak için -göz alıcı parlaklığa karşı gözlerimi kırpıştırarak- savaş verirken, arabanın deri iç dizaynının pahalı kokusunun içinde uykulu uykulu kafa patlatıyor ve annemin sık sık anlattığını duyduğum bir hikâyeyi düşünüyordum: babamla flört ederken, babamın nasıl bir gün onu etkilemek için arkadaşından ödünç alıp bir Porsche ile çıkıp geldiği hikâyesi. Ancak evlendikten sonra öğrenmiş arabanın aslında ona ait olmadığını. Bunu komik buluyormuş gibi görünüyordu - ama evlendikten sonra ortaya çıkan daha az gülünç gerçekleri (bilinmeyen suçlardan ötürü daha çocukken gerçekleşen tutuklanmaların kayıtları gibi) göz önüne alınca, bu hikâyenin neresini bu kadar eğlenceli bulmayı başarıyordu, merak ediyordum.

“Iıı, bu araba bayağıdır senin mi?” dedim yüksek sesle, ön taraftaki sohbetlerinin üzerinden sesimi duyurmak için.

“Hımm... şey... bir yılı biraz aşkın süredir, değil mi, Xan?”

Bir yıl? Ben hâlâ bunu düşünüp duruyordum -bu sayı babamın arabayı (ve Xandra’yı) ortadan kaybolmadan önce aldığı anlamına geliyordu- ki kafamı kaldırdım ve sıra sıra dizilmiş alışveriş merkezlerinin yerini sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen bir küçük müstakil ev kalabalığının aldığını gördüm. Kutu kutu, beyaza boyanmış -mezarlıktaki mezar taşları gibi sıra sıra dizilmiş- hallerinin yarattığı aynılık havasına rağmen, evlerin bazıları neşeli pastel renklere (mint yeşili, uçuk pembe, sütlü çöl mavisi) boyalıydı ve bu keskin gölgelerin, sivri uçlu çöl bitkilerinin heyecan uyandıracak ölçüde yabancı bir yanı vardı. Asla hiçbir şey için yeterince yer olmayan şehirde büyümüş biri olarak hoş bir şaşkınlık yaşıyordum. Bahçeli bir evde yaşamak yeni bir şey olacaktı, o bahçede yalnızca kahverengi kayalar ve kaktüsler olsa bile.

“Burası hâlâ Las Vegas mı?” Oyun olsun diye, evleri birbirlerinden

ayıran şeyleri bulmaya çalışıyordum: burada kemerli kapı var, şurada yüzme havuzu ya da bir palmiye.

“Artık tamamen başka bir yanını görüyorsun,” dedi babam, üçüncü Viceroy’unu söndürürken hırıltıyla nefes veriyordu. “Turistlerin hiç görmedikleri yanı bu.”

Epeydir ilerliyor olmamıza rağmen etrafta hiçbir işaret yoktu, nereye ya da hangi yönde gittiğimizi söylemek imkansızdı. Ufuk çizgisi tekdüze ve hiç değişmeksizin uzanıyordu ve bu pastel evleri hepten geçip ardındaki alkali araziye, filmlerdeki gibi güneşin dövdüğü bir karavan parkına çıkacağız diye ödüm kopuyordu. Ama aksine -beni şaşırtacak şekilde- evler büyümeye başladı: ikinci katlar, kaktüslü bahçeler, çitler, havuzlar ve birden fazla araba alacak kadar büyük garajlar.

“Evet, işte geldik,” dedi babam, bakır rengi harflerle yazılmış gösterişli bir granit levhanın belirdiği bir yola doğru dönerek: *Canyon Shadows Çiftlikleri*.

“Siz *burada* mı yaşıyorsunuz?” dedim, etkilenmiştim. “Kanyon mu var burada?”

“Hayır, sadece adı öyle,” dedi Xandra.

“Gördün mü? Buralarda farklı farklı bir sürü site var,” dedi babam burnunun kemerini tutarak. Ses tonundan -o eski, pürüzlü, bana bir içki lazım sesi- yorulduğunu ve keyfinin pek de yerinde olmadığını anlıyordum.

“Çiftlik toplulukları diyorlar onlara,” dedi Xandra.

“Doğru. Her neyse. Aah, kapa çeneni be,” diye söylendi babam, navigasyon sistemindeki kadın yine komut vermeye başlayınca uzanıp sesini kıstı.

“Hepsinin farklı bir teması falan var,” dedi serçe parmağıyla dudak parlatıcısını dağıtan Xandra. “Pueblo Breeze, Ghost Ridge, Dancing Deer Villaları var. Spirit Flag golf topluluğu muydu? Encantada en süslüsü, orada bir sürü gayrimenkul var. Hey, buradan dön, tatlım,” dedi babamın kolunu tutup.

Babam arabayı dosdoğru sürmeye devam etti ve ona karşılık vermedi.

“Lanet olsun!” Xandra oturduğu yerde arkasını dönüp arkamızda kalan yola baktı. “Neden hep uzun yoldan gitmek zorundasın?”

“Kestirme falan demeye başlama yine. Sen de bu konuda en az şu Lexus kadını kadar berbatsın.”

“Ee ama daha kısa. On beş dakika kadar. Şimdi ta Dancing Deer’ın o

tarafa kadar dolaşmak zorunda kalacağız.”

Babam bıkkınlıkla iç çekti. “Bak...”

“Gitana Patikaları’ndan kestirme yapıp önce iki sol sonra bir sağ yapmanın nesi zor? Bu kadarcık işte. Desatoya’dan çıkarsan eğer...”

“Bak. Arabayı sen mi kullanmak istiyorsun? Yoksa bu lanet şeyi benim sürmeme izin verecek misin?”

Bu ses tonuna büründüğünde babama kafa tutmanın pek de iyi olmayacağını biliyordum ve belli ki Xandra da biliyordu. Öfkeyle önüne döndü -babamı sinir etmek için bilerek yaptığı belli olan bir hareketle- radyoyu açıp sesini yükseltti ve parazitlerle reklamlar arasında kanalları vura vura değiştirdi. Ses öyle güçlüydü ki oturduğum beyaz deri koltukta gümbür gümbür yankılanışını hissedebiliyordum. *Tatil, tek istediğim buydu...* Işık yükselmiş, vahşi çöl bulutlarının arasından fırlamıştı - bir bilgisayar oyunu ya da bir deneme pilotunun halüsinasyonu gibi, sonsuz gökyüzü, asit mavi.

“Vegas 99, Seksenler ve Doksanlar’ı sunar,” dedi radyodaki hızlı, coşkulu ses. “Ve şimdi de Pat Benatar geliyor sizler için, öğle vakti Ladies of the Eighties Lapdance programında.”

Desatoya Çiftlik Evleri’ne, bahçelerin kimilerinde kereste yığınlarının durduğu ve sokaklarda kumların estiği 6219 Desert End Road’a gelince geniş, İspanyol tarzı gibi görünen ya da Fas tarzıydı belki, bir evin garaj yoluna döndük; yan duvarları kemerli ve kiremit döşeli çatısı çeşitli şaşırtıcı açılarda eğilen, panjurları sımsıkı kapanmış, bej rengi sıvalı bir evdi bu. Evin bu başıboşluğuna ve genişliğine, pervazlarına ve sütunlarına ve kapı görevlilerinin kargo odasında hep açık tuttuğu Telemundo pembe dizilerindeki evlerden birinin setiymiş havası veren gösterişli demir kapısına hayran kalmıştım.

Arabadan inip bavullarımızla birlikte garaj kapısının etrafından dolanırken ürkütücü, can yakan bir ses duydum: evin içinde biri çığlık atıyor ya da feryat ediyordu.

“Aman Tanrım, bu da ne?” dedim çantaları elimden bırakıp. Sinirlerim bozulmuştu.

Xandra yüksek topuklularının üzerinde sendeleye sendeleye, iki yana yaslanarak anahtarını arıyordu. “Aaa, kapa çeneni, kapa çeneni, kapa şu lanet çeneni,” diye mırıldanıyordu alçak sesle. Daha kapıyı ardına kadar açmaya fırsat bulamadan, isterik iplik iplik bir paspas acı acı bağırarak dışarı fırladı ve etrafımızda zıplamaya, dans etmeye, oynaşmaya başladı.

“Otur yerine!” Xandra bağırıyordu. Yarı açık kapıdan öyle yüksek sesli bir safari müziği (borazan gibi ses çıkaran filler, bıcır bıcır konuşan maymunlar) geliyordu ki ta garajdan bile duyabiliyordum.

“Vay canına,” dedim içeri bir göz atarak. İçeride sıcak ve ağır bir hava vardı: eski sigara dumanı, yeni halı ve -şüphesiz- köpek boku.

“Büyük kediler hayvan bakıcıları için eşsiz güçlükler yaratırlar,” diye gümbürdedi televizyondaki ses. “Neden Andrea ve ekibini sabah devriyelerinde takip etmiyoruz.”

“Hey,” dedim, elimde çantamla kapıda durdum, “televizyonu açık unutmuşsunuz.”

“Hayır,” dedi Xandra, beni kenara itip içeri girdi, “Animal Planet bu, onun için açık bıraktım. Popper için. Sana otur dedim!” Patileriyle dizlerini tırmalayan köpeğe doğru elini şıklattı ve platform topuklarının üzerinde sendeleye sendeleye gidip televizyonu kapattı.

“Tek başına mı kaldı?” dedim köpeğin feryatlarının üzerinden. Temiz olsa beyaz ve pofuduk olacak şu uzun tüylü kız köpeklerindendi.

“Ah, Petco’dan su çeşmesi aldım ona,” dedi Xandra, köpeğin üzerinden geçerken elinin tersiyle alnını sildi. “Bir de hani şu mama kaplarından.”

“Cinsi ne?”

“Malta Teriyeri. Safkan. Onu bir çekilişte kazandım. Yani yıkanması lazım, farkındayım, bunları bakımlı tutmak tam bir eziyet. Aynen öyle, pantolonuma ne yaptığına bir baksana,” dedi köpeğe dönüp. “Bembeyaz kotuma.”

Yüksek tavanlı ve bir tarafında bir tür raylı asma kata çıkan merdivenleri olan geniş, açık bir odada duruyorduk - neredeyse büyüdüğüm dairenin tamamı kadar büyüktü. Ama parlak ışıktan sonra gözüm alışınca odanın ne kadar boş olduğuna şaşırdım. Kemik beyazı duvarlar. Taş şömine, yapay bir av köşkü havası katmıştı. Koltuk, bir hastanenin bekleme odasından alınmış gibiydi. Verandaya açılan camdan kapıların karşısında büyük ölçüde boş olan gömme raflar uzanıyordu.

Babam kapıyı gıcırdatarak içeri girdi ve bavulları halının üstüne bıraktı. “Aman Tanrım, Xan, burası bok kokuyor.”

Xandra -el çantasını koymak için yere eğilmişti- köpek zıplamaya, üzerine atlamaya ve her yanını tırmalamaya başlayınca geri çekildi. “Ya, Janet’ın gelip onu dışarı çıkarması gerekiyordu.” Köpeğin tiz çığlıklarının arasından sesini duyurmaya çalışıyordu. “Anahtarı falan her şeyi vardı.

Tanrım, Popper,” dedi yüzünü buruşturup kafasını çevirerek, “leş gibi kokuyorsun.”

Evdeki boşluk beni şok etmişti. O ana kadar, annemin kitaplarını ve kilimlerini ve antikalarını satmanın gerekliliğini ya da geri kalan neredeyse her şeyi Goodwill’e ya da çöp tenekesine yollamanın gerekliliğini hiç sorgulamamıştım. Ben, dolapların ağzına kadar dolup taştığı, her yatağın altında kutuların durduğu ve mutfak dolaplarında yer olmadığı için tencere ve tavaların tavana asıldığı dört odalı bir apartman dairesinde büyümüştüm. Ama annemin eşyalarından bazılarını, mesela annesinden kalan gümüş kutuyu ya da Stubbs’a aitmiş gibi duran kestane rengi bir kısrak tablosunu veya *Siyah İnci*’nin çocukluğundan kalma kopyasını buraya getirmek hiç de zor olmazdı! Birkaç güzel resmi ya da anneme kendi anne babasından kalan mobilyalardan birkaçı babamın işine yaramayacak değildi ya. Annemden nefret ettiği için ona ait her şeyden kurtulmuştu.

“Aman Tanrım,” diyordu babam, sesi, tiz havlamaların arasında öfkeyle yükseliyordu. “Bu köpek evi berbat etmiş.”

“Yani bilmiyorum, demek istediğim, evi bok götürdüğünü biliyorum ama Janet dedi ki...”

“Sana *söylemiştim,* köpeği kulübeye bağlamalıydın. Ya da ne bileyim, barınağa falan bırakmalıydın. Evin içinde olmasından hoşlanmıyorum. Onun yeri dışarısı. Bunun sorun yaratacağını söylemedim mi ben sana? O Janet da kahrolasıca uyuzun teki...”

“Birkaç kez halının üstünden geçmiş işte? Ne olmuş yani? Hem *sen* hangi cehenneme bakıyorsun öyle?” dedi Xandra öfkeyle, bir adım atıp feryat figan havlayan köpeğin üzerinden geçti ve yerimdem biraz sıçrayarak ters ters baktığının ben olduğumu anladım.

VI

Yeni odam bana öyle çıplak ve yalnız geliyordu ki çantalarımı boşalttıktan sonra içinde asılı duran giysilerimi görebileyim diye gardırobun sürme kapısını açık bıraktım. Aşağı katta babam hâlâ halı konusunda bağırıp çağırıyordu. Ne yazık ki Xandra da bağırıyor, babamı daha fazla tahrik

ediyordu ama bu (bana sorsaydı ona söylerdim) onu idare etmenin en kötü yoluydu. Evdeyken annem sessizliğe bürünerek, odanın içindeki tüm oksijeni emen ve onun söylediği ve yaptığı her şeyin saçma görünmesini sağlayan hafif, tereddütsüz bir küçümseme alevini ayakta tutarak babamın öfkesini boğmayı iyi bilirdi. En sonunda dış kapıyı şimşek gibi çarparak çıkıp giderdi ve geri döndüğünde -saatler sonra, kilidi sessizce tık diye açarak- sanki hiçbir şey olmamış gibi evin içinde dolanırdı: bira almak için buzdolabına gider, son derece normal bir sesle ona gelen postaların nerede olduğunu sorardı.

Üst kattaki üç boş yatak odasından en büyüğünü seçmiştim, otel odası gibi yan tarafında kendine ait küçücük bir banyosu vardı. Yerler çelik mavisi pelüş halıyla kaplanmıştı. Çıplak yatak, ayak ucunda plastik paketinden çıkarılmamış nevresimler. Legends Percale. Yüzde yirmi indirimli. Akvaryum filtresinin vızıltısına benzer hafif, mekanik bir vızıltı geliyordu duvarlardan. Televizyonda gördüğüm, bir telekızın ya da hostesin öldürüldüğü türden bir odayı andırıyordu.

Kulağım hâlâ babam ve Xandra'da olduğu halde paketlenmiş tablo dizlerimin üzerinde, yatağın üstüne oturdum. Kapı kilitli olsa bile ya üst kata çıkarlarsa diye kâğıdı yırtıp atmaya çekiniyordum ama yine de içimdeki açıp bakma isteği karşı konulmazdı. Dikkatle, dikkatle, başparmağımın tırnağıyla bandı çıkardım ve kenarlarından söktüm.

Tablo tahmin ettiğimden de kolayca ortaya çıktı ve kendimi zevkten nefesim kesilir halde buldum. Tabloyu gündüz gözüyle ilk görüşüm olmuştu. Bütün alçıpanı ve beyazlığıyla bu çorak odanın içinde, onun yumuşak renkleri capcanlı çiçekleniyordu ve resim, üstünü kaplayan hafif toz yüzünden gölgelenmiş olsa da teneffüs ettiği hava, açık bir pencerenin tam karşısındaki duvar gibi ışıkla yıkanmış havadarlığa sahipti. Bayan Swanson gibilerinin çöl ışığıyla ilgili konuşup durması bu yüzden miydi? New Mexico'daki kendi deyişiyle "geçiçi ikameti"ni anlata anlata bitiremezdi - engin ufuklar, açık gökyüzü, ruhani berraklık. Fakat sanki bir ışık oyunuyla tablo başkalaşmış gibiydi, annemin yatak odasının penceresinden görünen su depolarıyla dolu karanlık çatı manzarasının, akşamüzeri aniden bastıran yaz yağmurundan hemen önce beliren ışık yağmuru altında sadece birkaç dakikalığına yaldızlanmış ve elektriklenmiş gibi görünmesi gibi.

"Theo?" Babam kapıyı tıklatıyordu. "Aç mısın?"

Ayağa fırladım, kapıyı açmaya çalışıp kilitli olduğunu anlamamasını diliyordum. Yeni odam bir hapishane hücresi kadar çıplaktı ama gardırobun

babamın göz hizasından da yukarıda, yüksek ve çok derin rafları vardı.

“Gidip biraz Çin yemeği alacağım. Sana da bir şeyler alayım mı?”

Babam tabloyu görse ne olduğunu anlar mıydı acaba? Hep anlamaz diye düşünmüştüm ama şimdi onu, yaydığı parıltıyı ışığın altında görünce bir aptalın bile anlayacağını fark ettim.

“Iıı, şey, hemen geliyorum,” diye seslendim, sesim yapmacık ve çatlak çıkmıştı. Alelacele odadan fırlamadan önce tabloyu yedek yastık kılıfının içine koyup yatağın altına sakladım.

VII

Las Vegas’ta okul başlamadan önceki aylarda, iPod’umun kulaklıkları kulağımda ama sesi kapalı halde alt katta aylak aylak dolanırken birkaç ilginç bilgi edindim. Öncelikle babamın eski işi, bizim öyle sanmamızı sağladığı gibi pek öyle Şikago ve Phoenix’e iş gezileri içermiyormuş. Annemden ve benden habersizce aslında uçağa atlayıp birkaç aylığına Vegas’a geliyormuş ve Xandra’yla da Vegas’ta -Bellagio’daki Asya temalı bir barda- tanışmış. Babam ortadan kaybolmadan önce bir süredir -anladığım kadarıyla bir yıldan biraz fazla süredir- görüşüyorlarmış zaten; görünüşe bakılırsa “yıldönümlerini” annem ölmeden kısa süre önce Delmonico Steakhouse’ta ve MGM Grand’deki Jon Bon Jovi konserinde kutlamışlar. (Bon Jovi! Anneme anlatmak için yanıp tutuştuğum onca şeyin arasında -ki milyonlarca diyemesem de binlerce şey vardı- bu gülünç gerçeği asla öğrenemeyecek olması çok kötüydü.)

Desert End Road’daki eve geldikten sonra birkaç gün içinde anladığım bir başka şey de şuydu: Xandra ve babamın, onun “içkiyi bıraktığını söylerken asıl demek istedikleri Scotch’tan (en sevdiği içecek) Corona Lights ve Vicodin’e geçiş yaptığıymış. Barış işaretinin ya da Victory’nin V’sinin, aralarında olur olmaz durumlarda sık sık görünce kafam karışmıştı ve babam benim dinlemediğimi sandığı bir zamanda ağzından kaçırıp Xandra’dan bir Vicodin istememiş olsaydı, bu durum benim için uzun zaman gizemini koruyacaktı.

Vicodin hakkında hiçbir şey bildiğim yoktu; sevdiğim çılgın bir film

aktrisinin magazin sayfalarında arkada polis arabalarının farlarıyla Mercedes'inden sendeleyerek inerken çekilen fotoğraflarının altında adı geçen bir şey olduğu haricinde. Birkaç gün sonra içi nerdeyse üç yüz tane hapla dolu plastik bir torbaya rastladım - mutfak tezgâhının üzerinde, babamın saç dökülmesi için kullandığı Propecia şişesiyle birlikte bir yığın ödenmemiş faturanın yanında duruyordu - Xandra torbayı kaptığı gibi çantasına attı.

"Onlar ne?" diye sordum.

"Şey, vitamin."

"Neden öyle poşetin içindeler?"

"İşyerindeki vücut geliştirmeci bir tipten alıyorum onları."

İşin tuhaf tarafı -ki bu da keşke annemle konuşabilseydik dediğim bir başka şeydi- bu yeni, haplanan babam, eski halinden çok daha keyifli ve ne yapacağı belli olan bir adamdı. Babam içki içtiğinde ruh hali tamamen değişirdi -münasebetsiz şakalar yapar, agresif enerji patlamaları yaşardı, ta ki sızana kadar- ama içkiyi kestiğinde daha da fenaydı. Kaldırımda annemle benden on adım ileride yürür, kendi kendine konuşup tabancasını ararmışçasına ceplerini kontrol ederdi. Eve istemediğimiz ve paramızın yetmeyeceği şeyler getirirdi, (yüksek topuklu ayakkabılardan nefret eden) annem için timsah derisinden Manolo Blahnik'ler gibi, ki doğru numarada bile değillerdi. Ofisten eve yığınlarca kâğıt getirir ve gece yarılarına kadar buzlu kahve içip hesap makinesindeki rakamlara dövercesine vururdu ve bu sırada Stairmaster'da kırk dakikalık bir set bitirmişçesine deli gibi terlerdi. Ya da ta Brooklyn'deki bir partiye gitmeyi büyük bir meseleye dönüştürür ("Ne demek 'belki ben gelmesem daha iyi olur'? Sen benim keşiş gibi evde inzivaya çekilerek mi yaşamamı istiyorsun, ha?") ve sonra -annemi de peşinden sürükledikten sonra-daha on dakika geçmeden birine hakaret ettiği ya da insanların yüzüne karşı alay ettiği için partiden öfkeyle çıkıp giderdi.

Şimdiki daha farklı, daha sevimli bir enerjiydi, haplardan gelen: rehavetle neşenin birleşimi, dalgın, şapşal, sanki havada uçuyormuş gibi. Sallana sallana yürüyordu. Daha fazla şekerleme yapıyor, uysalca kafasını sallıyor, söyleyeceklerini unutuyor, bornozunun önü açık ve yalın ayak halde sallana sallana dolanıyordu. Neşeli küfürleri, nadiren tıraş ettiği sakalları, dudaklarının kenarında bir izmaritle konuşup durduğu rahat tavrıyla sanki bir karakteri oynuyor gibiydi: ellilerdeki bir film noir'dan "havalı" bir herif ya da belki de *Ocean's Eleven*'dan kaybedecek pek bir şeyi olmayan tembel, bıkkın

bir gangster. Ama bu yeni rahat ve geniş halinde bile o heyecanlı ve bir parça kahramanlık taslayan küstah okul çocuğu ifadesini hâlâ taşıyordu, mevsim sonbahara yaklaşıp daha harap ve umursamaz hale geldikçe iyiden iyiye coşuyordu.

Annemin almamıza asla izin vermeyeceği müthiş pahalı kablolu TV paketinin olduğu Desert End Yolu'ndaki evde, babam günışığına karşı panjurları kapatıyor ve esrarkeşlerinki gibi donuk bakışlarla televizyonun karşısında sigara içiyor, sesi kapalı olduğu halde ESPN'de özel olarak belli bir sporu değil, ayırt etmeden ne çıkarsa onu izliyordu: kriket, jai alai[29] , badminton, kroket. Eski, buzdolabından çıkmış gibi kokan hava fazlasıyla serindi; saatlerce hiç kıpırdamadan otururdu, Viceroy'undan çıkan duman, tütsü dumanı gibi upuzun, tavana kadar yükselirdi, bu haliyle Profesyonel Golfçüler Birliği kurulu için Buda, Dharma ve Sangha'yı düşünüyor olabilirdi.

Babamın bir işi var mı, belli değildi - ya da varsa bile ne tür bir işi olduğu. Telefon gece ve gündüz her saatte çalıyordu. Babam elinde ahizeyle hole çıkıyor, arkası bana dönük, bir eliyle duvara yaslanarak ve gözlerini yerdeki halıya dikerek konuşuyordu; bu duruş şekli, bir koçun zorlu bir maçın sonundaki tavrını andırıyordu bana. Genelde alçak sesle konuşmaya dikkat ediyordu ama bunu yapmadığında bile konuşmanın onun ağzından çıkan kısmını anlamak zordu: handikap, beraberlikte iade, banko, direkt banko ve çifte şans. Çoğu zaman hiçbir açıklama yapmadığı işleri halletmek için çıkıyordu ve birçok gece o ve Xandra eve hiç gelmiyorlardı bile. "MGM Grand'de bize sık sık kıyak yaparlar," diyerek açıklama yaptı bir gün, gözlerini ovuştura ovuştura, bezgin bir iç çekişle koltuğun yastıklarının arasına gömülerek - ve yine oynadığı karakteri hissedebiliyordum, seksenlerden kalma, kolay sıkılan aksi *playboy*. "Umarım senin için sakıncası yoktur. Xandra gece mesaisinde çalışırken orada bir yerlere kıvrılıp yatmak daha kolayımıza geliyor."

VIII

"Etraftaki bütün bu kâğıtlar da ne?" diye sordum bir gün Xandra'ya, mutfakta

kendisine beyaz bir diyet içeceği hazırlarken. Evin içinde rastlayıp durduğum baskılı boş kartlar kafamı kurcalıyordu. Bilimsel şeylere benziyorlardı biraz, tuhaf biçimde DNA zincirlerini ya da ikili kodla yazılmış casus mesajlarını andırıyorlardı.

Blenderi kapattı, gözlerinin önüne düşen saçları arkaya itti. "Anlamadım?"

"Şu müsveddeler ya da her neyse."

"Baka-*ra*!" dedi Xandra - r harfini vurgulayarak parmaklarıyla fiske vurur gibi tuhaf bir hareket yaptı.

"Ha," dedim, biraz duraksadıktan sonra, bu sözü daha önce hiç duymamama rağmen.

Parmağını içeceğine daldırdı ve sonra çıkarıp yaladı. "MGM Grand'deki bakara salonuna sık sık gidiyoruz ya hani?" dedi. "Baban oynadığı oyunların kaydını tutmayı seviyor."

"Ben de bir defa gelebilir miyim?"

"Hayır. Şey yani, sanırım *gelebilirsin,"* dedi, sanki istikrarsız bir İslam ülkesindeki tatil imkânlarını sormuşum gibi. "Gerçi kumarhanelerde çocukları pek de hoş karşılamıyorlar. Gelip bizi oynarken izlemene izin verilmiyor aslında."

Ne olmuş yani, diye geçirdim içimden. Orada öyle dikilip babamla Xandra'nın kumar oynamasını izlemek benim eğlence anlayışıma pek uymuyordu zaten. Yüksek sesle, "Ama ben orada kaplanlar, korsan gemileri falan gibi şeyler var sanıyordum," dedim.

"Şey, evet. Sanırım." Raftan bardak almak için uzanınca tişörtüyle düşük belli kotunun arasında mavi mürekkeple dörtgen şeklinde yazılmış Çince karakterler ortaya çıktı. "Birkaç yıl önce bu aile dostu ambalajını satmaya çalıştılar ama tutmadı."

IX

Başka şartlar altında olsa Xandra'yı sevebilirdim - ki bu, sanırım beni dövmeseydi beni döven çocuğu sevebilirdim demek gibi bir şey. O, kırk yaşın üstündeki kadınların -öyle pek güzel bir kadın da değildi belki-seksi

olabileceklerini göstermişti bana. Yüzü pek güzel olmasa da (patlak gözler, küçük, küt bir burun, ufacık dişler), vücudu oldukça formdaydı, egzersiz yapıyordu ve kollarıyla bacakları öyle parlak ve bronzdu ki spreyle boyanmış gibi, sanki kendisini bir dolu krem ve yağ ile ovuyormuş gibi görünüyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleye sendeleye, hızlı hızlı yürürdü, fazla kısa eteğini çekiştirip dururdu; öne doğru eğik, tuhaf şekilde çekici bir yürüyüşü vardı. Bazı açılardan onu çok itici buluyordum - kekeleyen sesini, üstünde "Cam Dudak" yazan bir tüpün içinde satılan kalın, parlak dudak parlatıcısını, kulaklarındaki bir dolu küpe deliğini ve diliyle oynamayı pek sevdiği ön dişlerinin arasındaki boşluğu- ama şehvet uyandıran, heyecan verici ve sert bir yanı da vardı: hayvani bir güç, topuklularını çıkarıp yalın ayak dolaştığında mırlayan, sinsice etrafı kolaçan eden bir kediydi sanki.

Vanilyalı kola, vanilyalı dudak nemlendiricisi, vanilyalı diyet içeceği, vanilyalı votka. İşten çıkınca kısa beyaz etekleri ve bir dolu altın takısıyla tenis oynayan kokoş bir anneye benziyordu. Tenis ayakkabıları bile yepyeni ve göz alıcı beyazlıktaydı. Havuz başında güneşlenirken tığ işi beyaz bir bikini giyerdi; sırtı geniş ama zayıftı, gömleğini çıkarmış bir adam gibi kaburga kemikleri sayılıyordu. "Eyvah, elbisenin azizliğine uğradım," dedi şezlongdan üstünü bağlamadan kalkıverdiğinde, göğüslerinin de vücudunun geri kalanıyla aynı bronzlukta olduğunu gördüm.

Reality show'lara bayılıyordu: *Surviuor, American Idol.* Intermix ve Juicy Couture mağazalarından alışveriş yapmayı seviyordu. Arkadaşı Courtney'yi arayıp "içini dökmeyi" de ve bu iç dökmeler ne yazık ki büyük çoğunlukla benim hakkımda oluyordu. "İnanabiliyor musun?" dediğini duymuştum telefonda, bir gün babam evde yokken. "Ben böyle bir şey beklemiyordum. Bir çocuk? Merhaba?"

"Evet, tam bir baş belası, tabii," diye devam etti, miskin miskin Marlboro Light'ından bir nefes çekerek - havuza açılan cam kapıların önünden geçerken durdu, eğilip yeni boyanmış, kavun yeşili ayak tırnaklarına baktı. "Hayır," dedi, bir süre duraksadıktan sonra. "Ne kadar sürecek bilmiyorum. Yani ne düşünmemi bekliyor ki? Lanet olsun, ben bir anne değilim."

Şikâyetleri olağan görünüyordu, öyle özellikle tepesini attırmış ya da şahsi şeyler değildi. Yine de benden nasıl hoşlanacağını anlamak zordu. Anne olabilecek yaştaki kadınların etraflarında dolanıp onlarla konuşmamı sevecekleri kanısına göre hareket etmiştim ama söz konusu Xandra olunca,

canı sıkkın bir halde eve geldiğinde onunla şakalaşmamanın ya da günü hakkında bir sürü soru sormamanın daha iyi olacağını çok geçmeden öğrendim. Bazen, evde sadece ikimiz olduğunda ESPN'i kapatıp kanalı değiştirirdi ve birlikte oturup meyve kokteyli yer, Lifetime'da uslu uslu film izlerdik. Ama bana siniri dokunduğu zamanlarda, ben ne desem cevap olarak soğuk soğuk, "E yani," deyip kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Şey, konserve açacağını bulamıyorum."

"E yani."

"Bu gece ay tutulması olacak."

"E yani."

"Baksana, prizden kıvılcımlar çıkıyor."

"E yani."

Xandra geceleri çalışıyordu. Genelde öğleden sonra saat üç buçuk gibi üstünde kıvrımlarını belli eden üniformasıyla -siyah ceket, esnek, sımsıkı oturan bir kumaştan yapılma siyah pantolon ve çilli göğüs kısmının düğmeleri açık bluzuyla- evden fırlayıp giderdi. Blazer ceketine iğneyle tutturulmuş isim kartında büyük harflerle XANDRA yazıyordu, altında da *Florida.* New York'ta, o gece akşam yemeği için dışarı çıktığımızda, emlak işine girmeye çalıştığını söylemişti bana ama aslında yaptığı şey, çok geçmeden öğrendiğim kadarıyla bölgedeki kumarhanelerden birindeki "Nickels" adlı bir barı işletmekti. Bazen eve plastik tabaklarda streç filme sarılmış mezeler getirirdi, köfteler ve tavuk teriyaki parçaları gibi şeyler, babamla bu mezeleri alıp televizyonun karşısına oturur, televizyonun sesi kapalı halde bunları yerlerdi.

Onlarla yaşamak öyle çok da anlaşamadığım ev arkadaşlarıyla yaşamak gibiydi. Onlar evdeyken kapımı kapatır, odamda otururdum. Dışarıda olduklarındaysa -ki çoğu zaman öyleydiler- evin daha geniş alanlarına yayılır, bu boşluğuna alışmaya çalışırdım. Odalarının çoğunun mobilyası yoktu ya da neredeyse bomboştu ve bu açık alan, bu perdelenmemiş aydınlık -tamamen açıkta kalmış halı ve paralel parkeler- vira etmiş bir gemi gibi hissetmeme neden olurdu. Ama yine de Barbourların evinde olduğu gibi, kendimi sürekli göz hapsinde ya da sahnedeymişim gibi hissetmemek rahatlatıcıydı. Gökyüzü, sanki aslında orada olmayan bir cenneti vadedermişçesine zengin, umursamaz, ebedî bir mavilikteydi. Üstümdekileri hiç değiştirmemem ya da terapiye gitmemem kimsenin umrunda değildi. Boş boş oturmak, bütün sabah yataktan çıkmamak, canım isterse art arda beş tane Robert Mitchum filmi

izlemek serbestti.

Babam ve Xandra yatak odalarının kapısını kilitli tutuyorlardı - bu çok kötüydü çünkü Xandra dizüstü bilgisayarını buraya koyuyordu ve bu bilgisayar da o evde olmadığında ve kullanmam için aşağıya, oturma odasına getirmediğinde benim yasak bölgem sayılıyordu. Onların evde olmadığı zamanlarda evi kurcalarken emlak broşürleri, kutusundan hâlâ çıkarılmamış yeni şarap kadehleri, bir yığın eski TV rehberi, bir koli dolusu kötü baskılı, yıpranmış kitap buldum: *Ay Burcunuz, South Beach Diyeti, Caro'nun Poker Kitabı Bilir*, Jackie Collins'ten *Âşıklar ve Oyuncular*.

Çevremizdeki evler boştu - hiç komşumuz yoktu. Beş altı ev kadar aşağıda, yolun karşı tarafında, dışarıya park edilmiş eski bir Pontiac duruyordu. Bu araba arada sırada, akşamüstleri elinde bir paket sigarayla evinin önünde yalın ayak durup cep telefonuyla konuştuğunu gördüğüm koca memeli ve darmadağınık saçlı, yorgun görünümlü kadına aitti. Kadın aklımda "Oyuncu" olarak kalmıştı çünkü onu ilk gördüğümde üstünde OYUNCUDAN DEĞİL, OYUNDAN NEFRET ET yazan bir tişört giyiyordu. Ondan, yani Oyuncudan başka, oturduğumuz sokakta gördüğüm yaşayan tek insan, ta çıkmaz sokakta, çöp tenekesini sürüye sürüye kaldırımın kenarına çıkaran siyah spor bir gömlek giymiş, koca göbekli bir adamdı (bizim sokaktan çöplerin alınmadığını ona söyleyebilirdim gerçi. Çöpü dışarı çıkarma vakti gelince Xandra beni elimde çöp torbasıyla gizlice birkaç kapı aşağıdaki inşaat halindeki ıssız evin çöp bidonuna gönderiyordu). Geceleri -bizim ev ve Oyuncu'nun evi dışında-sokağa tam bir karanlık çöküyordu. Üçüncü sınıftayken okuduğumuz, Nebraska bozkırındaki öncü çocuklar hakkında kitaptaki kadar ıssızdı ki burada kardeşler, dost canlısı çiftlik hayvanları ya da Annecik ile Babacık da yoktu.

En zor olanıysa kesinlikle bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde mahsur kalmış olmaktı - ne bir sinema vardı ne kütüphane ne de köşede ufak bir büfe. "Otobüs falan yok mu buralarda?" diye sormuştum bir akşam Xandra'ya, mutfakta önceki gece getirdiği platik tabaktaki tavuk kanatlarıyla mavi peynir sosunu paketinden çıkarırken.

"Otobüs mü?" dedi Xandra, parmağına bulaşan barbekü sosu yaladı.

"Burada toplu taşıma yok mu?"

"Yok."

"İnsanlar ne yapıyor peki?"

Xandra kafasını yana eğdi. "Arabalarını kullanıyorlar?" dedi, sanki

arabadan haberi olmayan geri zekâlının tekiymişim gibi.

Bir şey daha: evin havuzu vardı. Geldiğim ilk gün bir saat içinde ıstakoz gibi yakmıştım kendimi ve kaşındıran yeni çarşafların üzerinde uykusuz bir gece geçirmiştim. Bu olaydan sonra ancak güneş batmaya başladıktan sonra çıktım dışarı. Turuncu, kızıl ve çöldeki Lawrence misali narçiçeği dokunuşlarla alacakaranlık vakti gösterişli ve melodramatik oluyordu ve gece, hemen ardından, çarpılan bir kapı gibi kapkara ve sepsert iniveriyordu. Ben havuzda sırtüstü yatar ve gökyüzüne serpilmiş bembeyaz yıldız topluluğu arasından tanıdığım takımyıldızlarını bulmaya çalışırken Xandra'nın -çoğu zaman çitlerin gölgeli tarafındaki kahverengi plastik bir igloda yaşayan- köpeği Popper havuzun kenarında ileri geri koşup acı acı havlıyordu: Şilyak Takımyıldızı, Kraliçe Takımyıldızı, kuyruğundaki ikiz iğnesiyle Kamçılı Akrep; New York'taki odamın tavanında göz kırpıştırarak beni uyutan, bütün o karanlıkta parıldayan planetaryum yıldızlarının oluşturduğu çocukluğumdan kalma tanıdık desenler. Şimdiyse şekil değiştirmişlerdi -maskeleri çekilip alınmış tanrılar gibi soğuk ve görkemli- gökyüzündeki asıl yuvalarındaki yerlerini almak için uçup çatıdan çıkmışlar ve gökyüzüne gitmişlerdi sanki.

X

Okulum ağustosun son haftasında başladı. Uzaktan bakınca, üstü kapalı yürüme yollarıyla birbirine bağlanmış uzunlu kısalı kum rengi binalardan oluşan etrafı çitlerle çevrili bu kompleks, aklıma minimum güvenlikli bir cezaevini getirmişti. Ama kapıdan içeri adımımı atar atmaz bütün o parlak renkli posterler ve çın çın öten koridorlarla bilindik, eski bir okul rüyasına geri dönmüş gibiydim: kalabalık merdiven boşlukları, vızıldayan ışıklar, piyano büyüklüğündeki bir tankın içinde duran iguanalı biyoloji sınıfı ve kilitli dolapların sıralandığı koridorlar çok izlenen bir televizyon dizisinin seti gibi tanıdık geliyordu - ve eski okuluma yalnızca yüzeysel anlamda benzese de tuhaf bir dalga boyunda burası da teselli edici ve gerçekti.

Diğer İngilizce sınıfı *Büyük Umutlar*'ı okuyordu. Benimkiyse *Walden*'ı; çölün sac metali ışıltısından kaçıp kitabın sakinliğine ve sessizliğine

sığındım. Sabahki teneffüste (bir araya toplanıp dışarıya, tel örgülerle çevrili bahçede otomat makinelerinin yakınında bir yere çıkarılmıştık) kitabın bütün marketlerde satılan basımı ve bir kırmızı kalemle birlikte bulabildiğim en gölgelikli köşede durdum ve özellikle sarsıcı bulduğum cümleleri bir kez daha okuyup altlarını çizdim: "İnsan kitleleri hayatlarını sessiz bir çaresizlik içinde yaşıyor." "Basmakalıp ama bilinçdışı bir ümitsizlik, insanlığın oyun ve eğlence dediği şeylerin bile altında yatmakta." Thoreau, bütün bu ışıkları ve curcunasıyla, saçmalıkları ve gündüz düşleriyle, izdüşümleri ve kof cepheleriyle Las Vegas'a nasıl bir anlam verirdi acaba?

Okuldaki geçicilik hissi rahatsız ediciydi. Bir sürü asker çocuğu, bir sürü yabancı vardı - bunların çoğu büyük idari ve yapı işleri için Las Vegas'a gelmiş yöneticilerin çocuklarıydı. Bazıları dokuz on yıl içinde bir o kadar farklı şehirde yaşamıştı, birçoğuysa yurt dışında kalmıştı: Sidney'de, Karakas'ta, Pekin'de, Dubai'de, Taipei'de... Aileleri taşradaki yoksulluktan kaçıp otellerde komilik ve hizmetçilik yapmaya gelen bir dolu utangaç, neredeyse görünmez kızlar ve erkekler de vardı. Görünüşe bakılırsa bu yeni ekosistemde popülerliği belirleyen şey ne para ne de yakışıklılıktı; zamanla anlayacağım üzere önemli olan, kimin Vegas'ta en uzun süredir yaşadığıydı, tam da bu yüzden ucuz Meksikalı güzeller ve gezgin inşaat vârisleri öğle yemeklerini tek başlarına yerken, yerel emlakçıların ve oto galericilerinin vasat çocukları okulun amigo kızları ve sınıf başkanları, yani tartışmasız en seçkinleri oluyordu.

Eylül ayının günleri açık ve güzeldi ve ayın sonlarına yaklaştıkça o nefret uyandıran ışıltı, yerini belli bir parlaklığa, tozlu, altınsı bir ışığa bıraktı. Bazen öğle yemeğini İspanyolca pratik yapmak için İspanyol Masası'nda yiyordum, bazense Almanca bilmesem de Alman Masası'na oturuyordum çünkü Almanca II dersini alan çocukların bir kısmı da -Deutsche Bank ve Lufthansa yöneticilerinin çocukları- New York'ta büyümüşlerdi. Aldığım derslerin arasından dört gözle beklediğim tek ders İngilizceydi, yine de sınıf arkadaşlarımın birçoğunun Thoreau'yu sevmemeleri, hatta (yaşlı birinden değerli sayılabilecek hiçbir şey öğrenmediğini iddia eden) onun arkasından sanki dost değil de düşmanmış gibi sövüp saymaları beni rahatsız ediyordu. Ticareti hor görmesi -bana heyecan verici gelse de- İngilizce sınıfındaki sözünü sakınmayan çocukları kızdırıyordu. "Ya, evet!" diye bağırdı saçları Dragon Ball Z'den bir karakter gibi kaskatı jölelenip dimdik taranmış itici bir çocuk, "*herkes* işi gücü bırakıp ormanlarda bunalım takılsa dünya nasıl bir

yer olurdu ama...”

“Me, me, me,” diye mızmızlandı arka taraftan bir ses.

“Asosyallik bu,” diyerek şevkle araya girdi geveze bir kız bunu takip eden kahkahanın üzerinden - sırasının üzerinde kayıp (Bayan Spear adında, her zaman kahverengi sandalet ve toprak tonlarında elbiseler giyen ve majör depresyondan muzdaripmiş gibi görünen uzun kemikli, sıska bir kadın olan) öğretmene sırtını döndü. “Thoreau hep oturduğu yerden kendisinin ne kadar iyi bildiğini anlatıp duruyor.”

“Çünkü,” dedi Dragon Ball Z çocuk, sesi neşeyle yükseliyordu, “herkes işi gücü bıraksa, onun yapın dediği gibi... Nasıl bir toplum olurdu düşünsenize, herkes onun gibi olsaydı? Ne bir hastanemiz olurdu ne başka bir şey. Yollarımız bile olmazdı.”

“Mankafa,” diye mırıldandı sıcak bir ses - yalnızca etrafındakilerin duyabileceği kadar yüksekti sesi. Dönüp bunu kimin söylediğine baktım: karşı tarafta, sıraya yayılıp oturmuş ve parmaklarıyla masanın üzerinde davul çalan, kafası iyiymiş gibi görünen çocuktu. Ona baktığımı görünce, *bu sikik ahmaklara inanabiliyor musun?* dercesine şaşırtıcı derecede hareketli tek kaşını havaya kaldırdı.

“O tarafta bir şey söylemek isteyen biri mi var?”

“Thoreau da yolları sallıyordu sanki,” dedi kafası güzel çocuk. Aksanı beni şaşırtmıştı: yabancıydı, nereli olduğunu tam olarak çıkaramıyordum ama.

“Thoreau çevreci ilk kişiydi,” dedi Bayan Spear.

“Ayrıca ilk vejetaryen,” dedi arka taraftan bir kız.

“Anlaşıldı,” dedi başka biri. “Bay Yulaf Kepeği.”

“Asıl olayı tamamen atlıyorsunuz,” dedi Dragon Ball Z çocuk heyecanla. “Birilerinin yollar inşa etmesi lazım, bütün gün ormanda oturup karıncaları ve sivrisinekleri izlemesi değil. Buna medeniyet derler.”

Sıra arkadaşım havlar gibi keskin, aşağılayıcı bir kahkaha attı. Soluk tenli ve cılızdı, gözlerinin önüne düşen yağlı, dümdüz siyah saçları, evden kaçmış birinin hastalıklı, bakımsız görüntüsü, nasırlı elleri ve köküne kadar yenmiş tırnaklarıyla pek temiz sayılmazdı - Yukarı Batı Yakası’nda bulunan okulumdaki parlak saçlı, kayak yaparken bronzlaşmış kaykay sıçanlara, babaları CEO veya Park Bulvarı cerrahlarından olan punk tiplere benzemiyordu; daha çok, ipin ucuna bağladığı bir sokak köpeğiyle bir kaldırımın üstünde oturabilecek türden bir çocuktu.

“Peki, bu soruların bazılarını ele alabilmek için herkesin sayfa on beşe geri dönmesini istiyorum,” dedi Bayan Spear. “Thoreau’nun yaşama deneyinden söz ettiği yere.”

“Ne deneyi?” dedi Dragon Ball Z. “Onun yaptığı gibi gidip ormanda yaşamanın bir mağara adamından ne farkı var?”

Siyah saçlı çocuk kaşlarını çattı, oturduğu yere daha da gömüldü. Bana St. Mark’s Place’te dolanıp birbirine sigaralarını ikram eden, yara izlerini kıyaslayan, bozuk para için dilenen evsiz görünümlü çocukları hatırlatıyordu - aynı yırtık pırtık giysiler ve sıska beyaz kollar, bileklerine dolanmış aynı siyah deri bileklikler. Onların bu çok katmanlı karmaşıklığı benim tam çözemediğim bir işaretti, yine de genel anlamı yeterince açıktı: *bambaşka bir topluluk, unut gitsin, ben senin için fazla havalıyım, benimle konuşmaya bile kalkma sakın.* Vegas’tayken edindiğim tek arkadaşım hakkındaki ilk ve yanlış izlenimim böyle olmuştu -ama sonunda- hayatımdaki en müthiş dostlarımdan biri olacaktı.

Adı Boris idi. O gün okuldan sonra nasıl olduysa kendimizi otobüsü bekleyen kalabalığın arasında yan yana dikilirken bulmuştuk.

“Hah. Harry Potter,” dedi beni şöyle bir süzüp.

“Siktir oradan,” dedim kayıtsızca. Bu Vegas’ta Harry Potter yorumunu ilk duyuşum değildi. New York’a özgü giysilerim -bej rengi pantolonlarım, beyaz Oxford tişörtlerim, ne yazık ki görebilmek için ihtiyaç duyduğum kemik çerçeveli gözlüklerim- çoğu insanın kolsuz gömlekler ve parmak arası terliklerle gezdiği bir okulda tam bir ucube gibi görünmeme neden oluyordu.

“Süpürge sopan nerede?”

“Hogwarts’ta bıraktım,” dedim. “Ya sen? Senin kayağın nerede?”

“Ha?” dedi, kulakları iyi duymayan ihtiyar bir adam gibi elini kulağının arkasına koyup bana doğru eğilerek. Benden yarım kafa daha uzundu; asker botları ve dizleri çıkmış tuhaf görünümlü eski asker giysilerinin yanı sıra üzerinde beyaz, gotik harflerle ASLA YAZ GELMEZ yazan ve bir kar kayağı logosu olan yırtık pırtık siyah bir tişört giyiyordu.

“Tişörtün,” dedim başımla sertçe işaret ederek. “Çölde kaymaya pek fırsatın olmuyordur.”

“Yok ya,” dedi Boris, tel tel ayrılmış siyah saçlarını gözlerinin önünden iterek. “Kayak yapmayı bilmiyorum. Güneşten nefret ediyorum, o kadar.”

Otobüste de yan yana denk geldik, kapıya en yakın olan koltuklarda - diğer çocukların olanca hızla, şişine şişine arkaya doğru ilerlemelerine

bakılırsa belli ki çok da popüler bir yer değildi burası ama ben okul otobüsünü kullanmaya alışkın değildim, görünüşe bakılırsa Boris de değildi çünkü o da kendini hemen en öndeki koltuklara bırakıvermenin çok doğal olduğunu düşünmüşe benziyordu. Bir süre hiçbir şey söylemeden oturduk ama yol o kadar uzundu ki en sonunda konuşmaya başladık. Meğer o da Canyon Shadows'ta yaşıyormuş - ama çok uzak bir yerinde, çölün yeniden el koymaya çalıştığı, evlerin çoğunun tamamlanmadığı ve sokakların kumlarla örtülü olduğu en uç yerinde.

"Ne kadardır buradasın?" diye sordum ona. Yeni okulumda bütün çocukların birbirlerine sorduğu soruydu bu, sanki hapis yatıyorlarmış gibi.

"Bilmem. İki ay belki." İngilizceyi ağır bir Avustralya aksanıyla gayet akıcı biçimde konuşuyor olsa da başka bir şeyin karanlık, çamursu akıntısı da vardı dibinde: Kont Dracula nefesi sanki ya da KGB ajanıydı belki de. "Nerelisin sen?"

"New York," dedim, durup bir daha bakması, kaşlarının *havalı* dercesine düşmesi hoşuma gitmişti. "Ya sen?"

Yüzünü buruşturdu. "Şey, bir düşüneyim," dedi koltukta iyice yayılıp ülkeleri parmaklarıyla bir bir sayarak. "Rusya'da yaşadım, İskoçya'da da, kulağa hoş gelebilir ama orayı hatırlamıyorum bile, Avustralya'da, Polonya'da, Yeni Zelanda'da, birkaç ay Teksas'ta, Alaska'da, Yeni Gine'de, Kanada'da, Suudi Arabistan'da, İsveç'te, Ukrayna'da..."

"Hadi ya."

Omuzlarını silkti. "Daha çok Avustralya, Rusya ve Ukrayna'da ama. Bu üç ülkede."

"Rusça biliyor musun?"

Eliyle, *aşağı yukarı* demeye çalıştığını düşündüğüm bir işaret yaptı. "Ukraynaca ve Lehçe. Gerçi çoğunu unuttum. Geçen gün 'yusufçuk' için kullandıkları kelime neydi hatırlamaya çalıştım ama beceremedim."

"Bir şey söylesene."

Gırtlaktan, tükürüklü bir şeyler söyledi.

"Ne anlama geliyor?"

Kıkırdadı. '"Götünden sikerim' demek."

"Öyle mi? Rusça mı?"

Grileşmiş ve bir Amerikan'a yakışmayan dişlerini göstere göstere güldü. "Ukraynaca."

"Ukrayna'da da Rusça konuşuluyor sanıyordum ben."

“Ah, evet. Ukrayna’nın hangi kısmından bahsettiğine bağlı. Çok farklı diller değil zaten ikisi. Yani,” dilini şaklatıp gözlerini devirdi, “öyle çok farklı değiller. Sayılar farklı, haftanın günleri, bazı kelimeler. Adım Ukraynacada daha farklı yazılıyor mesela ama Kuzey Amerika’da Rusçadaki yazılışını kullanıp Boris olmak daha kolay, B-o-r-y-s değil. Batı’da herkes Boris Yeltsin’i tanıyor...” Başını diğer tarafa yatırdı. “Boris Becker’ı da-”

“Boris Badenov...”

“Ha?” dedi bir anda, ona küfretmişim gibi bana doğru dönüp. “

“‘Bullwinkle’ hani? Boris ve Natasha?”

“Ah, evet. Prens Boris! *Savaş ve Barış*. Onunla adlarımız aynı. Gerçi Prens Boris’in soyadı Drubetskoy, senin söylediğin değil.”

“Peki anadilin hangisi? Ukraynaca mı?”

Omuzlarını silkti. “Lehçe galiba,” dedi yeniden koltuğa yaslanırken, bir kafa savurma hareketiyle siyah saçlarını diğer tarafa attı. Gözleri sert ve şakacıydı, simsiyahlardı. “Annem Polonyalıydı, Ukrayna sınırına yakın Rzeszow’dan. Rusça, Ukraynaca, bildiğin gibi Ukrayna SSCB’nin uyduşehriydi, bu yüzden ikisini de konuşuyorum ben. Rusçam o kadar iyi sayılmaz belki de, küfretmek ve lanet okumak için en iyisi Rusçadır. Slav dillerinde -Rusça, Ukraynaca, Lehçe, hatta Çekçe- birini bile bilsen, diğerlerini de az çok çıkarırsın. Ama benim için şimdi en kolayı İngilizce. Eskiden tam tersiydi.”

“Amerika hakkında ne düşünüyorsun?”

“Herkes kocaman gülümsüyor! Yani çoğu insan. Belki sen öyle biri değilsindir. Bence çok aptal görünüyor bu.”

O da benim gibi tek çocuktu. Babası (Sibirya’da doğmuş, Novoagansklı bir Ukrayna vatandaşıymış) madencilik ve sondaj işindeymiş. “Çok önemli bir iş, dünyayı dolaşıyor.” Boris’in annesi ise -babasının ikinci karısı- ölmüş.

“Benimki de öldü,” dedim.

Omuzlarını silkti. “Öleli ta kaç yıl oluyor,” dedi. “Alkolikti. Bir gece çok sarhoşmuş ve pencerenin birinden düşüp ölmüş.”

“Vay be,” dedim, bunu nasıl bu kadar kolay anlatıverdiğine şaşırmıştım.

“Evet, berbat bir durum,” dedi kayıtsızca, pencereden dışarıya baktı.

“Peki senin uyruğun ne?” diye sordum kısa bir sessizlikten sonra.

“Ha?”

“Yani annen Polonyalı, baban Ukraynalıysa ve sen Avustralya’da doğduysan bu seni nereli yapar?”

“Endonezyalı,” dedi şeytani bir gülümsemeyle. Konuşurken fazlasıyla hareket eden simsiyah, kalın, çok manalı kaşları vardı.

“Nasıl yani?”

“Yani pasaportumda Ukrayna yazıyor. Polonya’da da kısmi vatandaşlığım var. Ama geri dönmek istediğim yer Endonezya,” dedi Boris, saçlarını gözlerinin önünden çekerek. “PYG.”

“Ne?”

“Papua Yeni Gine. Yaşayıp en sevdiğim yer orası.”

“Yeni Gine mi? Orada kelle avcıları var sanıyordum.”

“Artık yok. Daha doğrusu pek yok. Bu bileklik oradan,” dedi bileğindeki siyah deri kordonlardan birini işaret ederek. “Arkadaşım Bami bunu benim için yaptı. Bizim aşçımızdı.”

“Nasıl bir yer orası?”

“Çok fena sayılmaz,” dedi, bana yan yan bakıp o yarı alaycı, derin düşüncelere dalıyormuş gibi yaptığı havaya büründü. “Bir papağanım vardı. Ve evcil bir kazım. Bir de sörf yapmayı öğreniyordum. Ama sonra, bundan altı ay önce babam beni de peşinden sürükleyip Alaska’da boktan bir kasabaya götürdü. Seward Yarımadası, Kuzey Kutup Dairesi’nin hemen altında. Ve sonra, mayısın ortasında külüstür bir uçağa atlayıp Fairbanks’e uçtuk ve ardından buraya geldik.”

“Vay be,” dedim.

“Burası *ölesiye* sıkıcı,” dedi Boris. “Ölü balık yığınları ve berbat internet bağlantısı. Çoktan kaçıp gitmeliydim, keşke yapsaydım bunu,” dedi üzüntüyle.

“Ne yapacaktın ki?”

“Yeni Gine’de kalırdım. Kumsalda yaşardım. Neyse ki bütün kış orada değildik. Birkaç yıl önce, ta Kanada’nın kuzeyinde bir yerde, Alberta’daydık, Pouce Coupe Nehri’nin geçtiği tek caddelik şehir hani? Hep karanlıktı, ekimden marta kadar, okumaktan ve CBC radyosunu dinlemekten başka yapacak bir bok yoktu. Çamaşır yıkamak için elli kilometre yol gitmemiz gerekiyordu. Yine de,” güldü, “Ukrayna’dan katbekat iyidir. Orayla kıyaslarsak Miami Beach sayılır.”

“Baban ne iş yapıyordu senin?”

“İçiyor, daha çok,” dedi Boris yüzünü ekşiterek.

“Benim babamla kesin tanışmalı o zaman.”

Ve yine o keskin kahkaha patlaması - üstüne tükürürcesine. “Evet.

Harika. Ya fahişeler?”

“Hiç şaşırmazdım,” dedim, başta şaşırıp kısa bir süre duraksadıktan sonra. Babam beni öyle çok şaşırttığından değil ama arabayla otoyolda giderken önünden geçtiğimiz Kızlar ve Centilmenler Kulübü gibi mekânlarda takılırken hayal edemiyordum nedense.

Otobüs boşalıyordu; evden sadece birkaç sokak uzaktaydık. “Hey, benim durağım burası,” dedim.

“Benimle eve gelip televizyon izlemek ister misin?” dedi Boris.

“Şey...”

“Aa, hadi ama. Evde kimse yok. Hem *S.O.S. Iceberg*’in DVD’si var bende.”

XI

Okul otobüsü Canyon Shadows’un Boris’in yaşadığı o uzak köşesine kadar gitmiyordu aslında. Son durakta inip o yakıcı sıcağın altında kumlarla örtülü sokaklardan yirmi dakika kadar yürümek gerekiyordu. Benim yaşadığım sokakta da bir dolu ipotekli ve “Satılık” levhaları olsa da (geceleri, araba radyosunun sesi kilometrelerce uzağa ulaşabiliyordu) yine de Canyon Shadows’un bu en uzak köşelerinin ne kadar tekinsiz olabileceğinden hiç haberim yoktu: çölün kenarında, tehditkâr gökyüzünün altında ufacık kalmış oyuncak bir kasabadaydı sanki. Evlerin çoğu sanki içlerinde hiç kimse yaşamamış gibi görünüyordu. Diğerlerininse -henüz inşaatı bitmemiş olanların- camları takılmamış boyasız çerçeveli pencereleri vardı; etrafları iskelelerle çevriliydi ve uçuşan kumlar, çimento yığınları ve hemen kapının önündeki sararmakta olan inşaat malzemeleri yüzünden grileşmişlerdi. Üstüne tahta çakarak kapatılmış pencereler, dövülüp bandajlanmış bir surat gibi, bu evlere kör, dayak yemiş ve eğri büğrü bir adam havası katmıştı. Yürüdükçe bu terk edilmişlik havası daha da rahatsız edici bir hale geliyordu, sanki radyasyon ya da bir hastalık yüzünden bütün nüfusun yok olduğu bir gezegende dolaşıyorduk.

“Bu boktan yeri bu kadar uzağa kurmuşlar,” dedi Boris. “Şimdi çöl onlardan öcünü alıyor. Ve tabii bankalar da.” Güldü. “Thoreau’yu siktir et,

ha?”

“Bütün bu şehir Thoreau’ya çekilen koca bir siktir gibi zaten.”

“Aslında kimin sikildiğini söyleyeyim ben sana. Bu evlerin sahibi olan insanlar. Birçoğuna su bile getirilemiyor. Bankalar hepsini bir bir ellerinden alıyor çünkü insanlar ödeme yapamıyor, babam burayı bu sayede bu kadar ucuza kiraladı.”

“Ha,” dedim kısa, şaşkın bir duraksamanın ardından. Babamın parasının şimdi oturduğumuz gibi kocaman bir evde yaşamaya nasıl yettiğini düşünmek hiç aklıma gelmemişti.

“Babam maden kazıyor,” dedi durup dururken.

“Anlamadım?”

Terlemiş siyah saçlarını yüzünden çekti. “İnsanlar bizden nefret eder, gittiğimiz her yerde. Çünkü bu madenlerin çevreye zarar vermeyeceğine dair söz verirler ama sonra maden çevreye zarar verir. Ama burada,” Ruslara özgü kaderci bir tavırla omuzlarını silkti, “Tanrım, bu lanet kum havuzunda, kimin umurunda?”

“Haha,” dedim, seslerimizin bu ıssız sokakta yankılanışı beni afallatmıştı, “burası *cidden bomboş*, değil mi ya?”

“Evet. Tam bir mezarlık. Yalnızca bir aile daha yaşıyor burada, şurada, aşağıda oturuyorlar. Evin önünde büyük bir kamyonet var, görüyor musun? Kaçak göçmenler bence.”

“Babanla sen yasalsınız, değil mi?” Okulda ciddi bir sorundu bu; çocuklardan bazıları yasal göçmen değildi, koridorlarda bu konuyla ilgili posterler asılıydı.

Pufff, saçmalık dercesine bir ses çıkardı. “Tabii ki. Maden bu işin çaresine bakıyor. Ya da birileri. Ama orada oturanlar? Belki yirmi otuz kişi, hepsi de erkek, hepsi tek bir evde yaşıyor. Uyuşturucu satıcısıdırlar belki.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Çok tuhaf bir şeyler dönüyor,” dedi Boris esrarengiz bir tavırla. “Tek bildiğim bu.”

Boris’in -çöplerle dolup taşan iki boş arsanın arasında kalan- evi babamla Xandra’nın evine çok benziyordu: duvardan duvara halı, kocaman yepyeni beyaz eşyalar, aynı kat planı, çok az mobilya. Ama içerisi konfor anlamında fazla sıcaktı; havuzun suyu çekilmişti, dibinde yarım karış kum vardı ve yalandan bir bahçe, birkaç kaktüs bile yoktu. Bütün yüzeyler -beyaz eşyalar, tezgâhlar, mutfak zemini- kum tanecikleriyle kaplıydı.

“Bir şey içer misin?” dedi Boris, sıra halinde dizilmiş Alman biralarının göründüğü buzdolabının kapağını açtı.

“Oo, vay, sağ ol.”

“Yeni Gine’deyken,” dedi Boris elinin tersiyle alnını silerken, “orada yaşarken yani, korkunç bir sel oldu. Yılanlar... çok tehlikeli ve ürkütücüydü... İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma patlamamış mayınlar çıkıyordu bahçemizden... kazların çoğu öldü. Her neyse,” dedi, biranın kapağını açtı, “bütün sular kirlendi. Tifüs. Elimizdeki tek şey biraydı, Pepsi’lerin hepsi bitti, Lucozade’lerin hepsi bitti, iyot tabletlerinin hepsi bitti, tam üç hafta, babam ve ben, hatta Müslümanlar bile, biradan başka içecek hiçbir şey bulamadık! Öğle yemeğinde, kahvaltıda, hepsinde.”

“Kulağa çok da kötü gelmiyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Sürekli baş ağrısı yapıyor. Yeni Gine’deki yerel biranın tadı çok kötü. Bu iyi bir mal ama! Buzlukta votka da var.”

Evet demek için ağzımı açtım, sırf onu etkilemek istediğim için ama sonra sıcağı ve eve yapacağım yürüyüşü düşündüm ve “Hayır, sağ ol,” dedim.

Şişesini benimkine tokuşturdu. “Katılıyorum. Hava gündüz içilmeyecek kadar sıcak. Babam o kadar çok içiyor ki ayaklarındaki sinirler öldü.”

“Ciddi misin?”

“Buna şey deniyor...” doğru sözcükleri söyleme çabasıyla yüzünü buruşturdu, ‘“periferal nöropati’.” (O “periFERral nöroPATi” diye telaffuz ediyordu.) “Kanada’dayken hastanede ona yürümeyi yeniden öğretmek zorunda kaldılar. Ayağa kalkıyor, yere düşüyordu, burnu falan kanıyordu, çok komikti.”

“Eğlenceliymiş,” dedim, kendi babamı ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürüne sürüne buzdolabından buz almaya giderken gördüğüm zamanı hayal ediyordum.

“Çok. Seninki ne içiyor? Senin baban?”

“Viski. İçtiği zamanlarda. Güya bırakmış artık.”

“Haha,” dedi Boris, bunu daha önce de duymuş gibi. “Benim babam da değiştirse iyi olur, iyi kalite viski burada çok ucuz. Söylesene, odamı görmek ister misin?”

Kendi odamın tarzında bir şey görmeyi bekliyordum ama kapıyı açtığında leş gibi Marlboro kokan, dört bir yanda kitapların yığılı olduğu, boş bira şişelerinin, küllüklerin, kullanılmış havlu öbeklerinin ve yıkanmamış

çamaşırların halının üzerine yayıldığı yırtık pırtık bezlerden yapılma çadırdan bir alana girdim. Duvarlarda -sarı, yeşil, çivit rengi, mor- basma kumaşlar dalga dalga yükseliyordu ve batik desenli yatak şiltesinin üzerinde orak ve çekiçli kırmızı bir bayrak asılıydı. Sanki Rus bir kozmonot kendini bir ormanın ortasında bulmuş ve ülkesinin bayrağından ve bulabildiği yerlilere ait kumaş, peştemal ne varsa toplayıp kendine sığınacak bir yuva yapmıştı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Katlayıp bir bavula koyuveriyorum," dedi Boris, kendini acayip renkli şiltenin üstüne atarak. "Yeniden kurmak sadece on dakikamı alıyor. *S.O.S. Iceberg*'i izlemek istiyor musun?"

"Kesinlikle."

"Müthiş bir film. Tam altı defa izledim. Onları buzun üstünden kurtarmak için uçağına atlıyor ya hani?"

Ama her nasılsa o öğleden sonra *S.O.S. Iceberg*'ı izleme fırsatı bulamadık, belki de konuşmayı bırakıp aşağıya inemediğimiz ve televizyonu açamadığımız için. Boris şimdiye kadar tanıştığım, benim yaşımdaki herkesten çok daha ilginç bir hayat yaşamıştı. Görünüşe bakılırsa nadiren okula gitmişti ve gittiği okullar da babasının çalıştığı metruk bölgelerdeki uyduruk yerlerdi; çoğu zamansa gidebileceği bir okul bile yoktu.

"Kasetler var?" dedi, bir gözü bende birasını bir dikişte içti. "Girilecek sınavlar da. Yalnız interneti olan bir yerde olman gerek ve bazen Kanada'nın ta kuzeyinde ya da Ukrayna'dayken o da yoktu."

"Peki o zaman ne yapıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bol bol okuyorum, herhalde." Teksas'taki bir öğretmen, söylediğine bakılırsa internetten onun için bir okuma listesi çıkarmıştı.

"Alice Springs'te bir okul vardı ama mutlaka."

Boris güldü. "Tabii vardı," dedi, gözüne giren terli bir saç tutamını arkaya attı. "Ama annem öldükten sonra bir süre Northern Territory'de yaşadık, Arnhem Land'de, Karmeywallag adlı bir şehirde. Güya şehirdi. Kilometrelerce git, git yine dağın başındasın, madencilerin kalması için karavanlar vardı, bir de arka tarafında bir bar olan benzin istasyonu, bira, viski, sandviç falan. Neyse, barı işleten Mick'in karısı, Judy'ydi galiba adı. Tek yaptığım," birasından koca bir yudum aldı, "tek yaptığım, her gün Judy'yle pembe dizi izlemek ve geceleri de babamla madendeki ekibi kafayı bulurken Judy'yle barın arkasında takılmaktı. Muson zamanı televizyon bile

çekmiyordu. Judy bozulmasınlar diye kasetlerini buzdolabına koyardı.”

“Nasıl bozulacak ki?”

“Rutubet küf yapar. Ayakkabılarının içi, kitaplarının üstü küf tutar.” Omuzlarını silkti. “O zamanlar şimdi konuştuğum kadar çok konuşmuyordum çünkü çok iyi İngilizce konuşamıyordum. Çok utangaçtım, yalnız oturur, hep kendi başıma kalırdım. Ama Judy... Ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da o, ne olursa olsun benimle konuşurdu ve iyi biriydi. Her sabah ona giderdim, bana hep aynı kızartmadan yapardı. Yağmur yağmur yağmur. Süpürge, bulaşık, barın temizliğine yardım. Yavru kaz gibi her yere peşinden giderdim. Bu fincan, bu süpürge, bu bar taburesi, bu kalem. Okulum oydu. Televizyon -Duran Duran kasetleri ve Boy George’lar- her şey İngilizceydi. En sevdiği program *McLeod’un Kızları*’ydı. Hep ikimiz birlikte izlerdik ve ben bir şeyi anlamadım mı bana hemen açıklardı. Ve o kız kardeşlerden konuşurduk, Claire araba kazasında ölünce ikimiz de ağladık ve Drover’s gibi bir yeri olsa beni de alıp oraya götüreceğini, birlikte çok mutlu olacağımızı ve tıpkı McLeodlar gibi bizim de bütün çalışanlarımızın kadın olacağını söylerdi. Çok genç ve güzeldi. Kıvırcık sarı saçları ve masmavi gözleri vardı. Kocası ona kaltak diye seslenir, götüme benziyorsun derdi ama ben onu dizideki Jodi’ye benzetirdim. Bütün gün benimle konuşur ve şarkı söylerdi, pikaptan çalan bütün şarkıların sözlerini bana öğretti. ‘Şehir karanlık, gece capcanlı...’ Çok geçmeden epey beceri kazandım. İngilizce konuş, Boris! Polonya’daki okulda birazcık İngilizce öğrenmiştim, *hello excuse me thank you very much*, ama onunla iki ay geçirdikten sonra cır cır konuşuyordum! O zamandan beri de konuşmayı kesmedim! Bana karşı hep çok iyi ve nazikti. Yine de mutfağa gidip ağlardı her gün çünkü Karmeywallag’dan nefret ediyordu.”

Saat geç olmaya başlamıştı ama hava hâlâ sıcak ve aydınlıktı. “Baksana, ben açlıktan ölüyorum,” dedi, ayağa kalkıp öyle bir gerindi ki pantolonuyla yırtık pırtık tişörtünün arasından göbeğinin bir kısmı göründü: açlıktan ölmüş bir aziz misali içe çekilmiş ve ölü beyazlığındaydı.

“Yiyecek ne var?”

“Ekmek ve şeker.”

“Dalga geçiyorsun.”

Boris esnedi, kızarık gözlerini ovuşturdu. “Ekmeğin üstüne şeker döküp yemedin mi hiç?”

“Başka bir şey yok mu?”

Bezgin bezgin omuz silkti. “Pizza kuponum var. Bir boka yaramıyor ama. Bu kadar uzağa getirmiyorlar.”

“Daha önce yaşadığınız yerde bir aşçınız vardı sanıyordum.”

“Evet, vardı. Endonezya’dayken. Suudi Arabistan’dayken de.” Sigara içiyordu, bana uzattığında geri çevirmiştim, kafayı bulmuş gibi görünüyordu, sanki müzik açıkmış gibi odanın içinde oradan oraya süzülüp sallanıyordu ama müzik falan yoktu. “Abdülfettah adında çok havalı bir adamdı. ‘Maişetin Kapılarını Açan Kul’ anlamına geliyor.”

“Peki, baksana. Bize gidelim o zaman.”

Kendini yatağa atıp ellerini dizlerinin arasında soktu. “O mal kadının yemek yaptığını söyleme bana sakın.”

“Hayır ama büfesi olan bir barda çalışıyor. Bazen eve yemek falan getiriyor.”

“Süper,” dedi Boris, ayağa kalkarken biraz yalpaladı. Üç birayı bitirmişti ve dördüncüye hâlâ devam ediyordu. Kapıya gelince, bir şemsiye alıp bana uzattı.

“Şey, bu ne için?”

Şemsiyeyi açıp kapıdan dışarıya adım attı. “Bunun altında yürüyünce daha serin oluyor,” dedi, şemsiyenin gölgesi altında yüzü masmavi görünüyordu. “Ve güneş yanığı da olmuyorsun.”

XII

Boris’ten önce, ne kadar yalnız olduğumun farkına bile varmaksızın bu yalnızlığımı metanetle taşımıştım. Ve sanıyorum ikimizden biri, sokağa çıkma yasakları, ev işleri ve yetişkin nezareti gibi şeyler içeren birazcık normal bir ev hayatı sürüyor olsaydı, böylesine kısa bir sürede böylesine etle tırnak haline gelmezdik ama daha tanıştığımız o ilk günden itibaren her an birlikteydik, birbirimizin yemeğine ortak oluyor, ne kadar paramız varsa paylaşıyorduk.

New York’tayken gün görmüş çocukların arasında büyümüştüm -yurt dışında yaşamış, üç dört dil konuşabilen, Heidelberg’de yaz okuluna giden ve tatillerini Rio ya da Innsbruck veya Cap d’Antibes gibi yerlerde geçiren

çocuklardı bunlar. Ama Boris -eski bir gemi kaptanı misali- onların hepsine şapka çıkarttırırdı. Deveye binmişti; *witchetty grub* denen şu böcek larvalarından yemişti, kriket oynamıştı, sıtmaya yakalanmıştı, Ukrayna'da sokakta yaşamıştı ("ama sadece iki haftalığına"), kendi başına bir dinamit lokumunu patlatmıştı, timsahlarla dolu Avustralya nehirlerinde yüzmüştü. Çehov'u Rusça, adını bile duymadığım yazarları Ukraynaca ve Lehçe okumuştu. Sıcaklığın eksi kırklara kadar düştüğü Rusya'da kış ortası karanlığını çekmişti: bitmek bilmeyen tipiler, kar ve kapkara buz, tek neşesi babasının gidip içmeyi sevdiği taşra barının dışında günün yirmi dört saati yanan yeşil neon ışıklı palmiye ağacıymış. Benden sadece bir yaş büyük -on beş yaşında- olsa da Alaska'da bir kızla -bir marketin park yerinde bir dal sigara istediği biriyle- gerçekten yatmış. Kız ona kendisiyle birlikte arabada oturmak isteyip istemediğini sormuş, hepsi bu kadar. ("Ama sana bir şey diyeyim mi?" dedi dumanı ağzının kenarından dışarı üfleyerek. "Onun pek hoşuna gittiğini sanmıyorum."

"Ya senin?"

"Ah, Tanrım, evet. Gerçi, sana dediğim gibi, bir şeyleri doğru yapmadığımın farkındayım. Arabanın içi çok sıkışıktı bence.")

Her gün eve otobüsle birlikte giderdik. Kapılarına asma kilit vurulmuş ve palmiyelerin dev saksıların içinde sararıp solduğu Desayota Evleri'nin kenarındaki yarısı tamamlanmış Şehir Kulübü'nde, otomatlardaki sınırlı stoktan kola ve erimiş çubuk şeker aldığımız, dışarıdaki salıncaklarda oturup sigara içtiğimiz, konuştuğumuz ıssız bir çocuk parkı vardı. Sıkça ortaya çıkan hırçınlıklarını ve karanlık ruh hallerini sağlıksız neşe patlamaları izlerdi; arsız ve hüzünlüydü, beni bazen karnıma ağrılar girinceye kadar güldürebiliyordu ve her zaman birbirimize anlatacak o kadar çok şeyimiz oluyordu ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyor ve hava tamamen kararıncaya kadar dışarıda kalıp konuşuyorduk. Ukrayna'dayken, seçimle göreve gelmiş bir devlet memurunun arabasına yürürken karnından vurulduğunu görmüş - şans eseri bu olaya tanık olmuş, vuranı görmemiş ama yalnızca karanlığın ve karların içinde dizlerinin üzerine çöken, üstüne fazla küçük gelmiş bir palto giymiş geniş omuzlu adamı görmüş. Alberta'da Chippewa bölgesi yakınlarındaki ufacık, teneke çatılı okulu anlatıyordu, Leh dilinde ninniler söylüyordu bana ("Polonya'dayken ev ödevi olarak genelde bir şiir ya da şarkı ezberliyorduk ya da bir dua falan, öyle bir şeyler.") ve Rusça küfür etmeyi öğretiyordu ("Gerçek küfürler bunlar işte, gulaglardan gelme."). Endonezya'dayken yakın

dostu aşçı Bami'nin onu nasıl İslam'a döndürdüğünü anlattı: domuz yemeyi bıraktığını, Ramazan boyunca oruç tuttuğunu, günde beş vakit namaz kıldığını. "Ama artık Müslüman değilim," diye de belirtti ayaklarını tozun içinde sürükleyerek. Atlı karıncanın üstüne sırtüstü yatmıştık, dönüp durmaktan başımız dönüyordu. "Yakın zaman önce bıraktım."

"Neden?"

"Çünkü içiyorum." (İçmek sözcüğü onun yaptığının yanında çok hafif kalıyordu; Boris, diğer çocukların Pepsi içtiği gibi bira içiyordu, daha okuldan gelip eve adım attığımız anda içmeye başlıyordu.)

"Ama kimin umurunda?" dedim. "Başkalarının neden bilmesi gereksin ki?"

Sabırsızlığını belli eden bir ses çıkardı. "Çünkü düzgün şekilde yerine getirmiyorsan bir dini icra etmek yanlıştır. İslam'a saygısızlık olur."

"Ne olursa olsun. 'Arabistanlı Boris.' Kulağa hoş geliyor."

"Siktir lan."

"Hayır ya, ciddiyim," dedim gülerek, dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Bütün o şeylere inanıyor muydun gerçekten?"

"Bütün o nelere?"

"Bilirsin işte. Allah ve Muhammed. Allah'tan başka ilah yoktur'?.."

"Hayır," dedi biraz öfkeyle, "benim Müslümanlığım siyasi bir meseleydi."

"Nasıl yani, şu ayakkabı bombası gibi mi?"

Kahkahalara boğuldu. "Ha siktir, hayır. Hem, İslam şiddeti öğretmez."

"Ne peki?"

Ayağa kalkıp atlı karıncadan atladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı: "Ne derken ne demek istiyorsun? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sakin ol! Bir soru soruyorum."

"Neymiş o?"

"Eğer dinini falan değiştirdiysen neye inanıyordun yani?"

Sanki onu zor bir durumdan kurtarmışım gibi kendini sırtüstü yere attı ve kıkır kıkır gülmeye başladı. "İnanmak mı? Hah! Ben HİÇBİR ŞEYE inanmam."

"Nasıl? Artık inanmadığını mı söylüyorsun?"

"Hiç inanmadım diyorum. Yani Meryem Ana falan, birazcık. Ama Allah ve Tanrı falan... Pek sayılmaz."

"O zaman ne bokuma Müslüman olmak istedin?"

“Çünkü...” ellerini öne doğru uzattı, ne yapacağını şaşırdığı zamanlarda yaptığı gibi, “öyle harika insanlar ki, hepsi bana öyle iyi davrandı ki!”

“Bu da bir başlangıç.”

“Öyleydi, cidden. Bana Arapça bir isim verdiler - Bedrettin. *Bedr* ay demek, iman dolu ay gibi bir şey anlamına geliyor ama onlar, ‘Boris, sen bedrsin çünkü her yere ışık saçıyorsun, şimdi de Müslüman olarak dünyayı dininle aydınlatacaksın, nereye gitsen parlayacaksın,’ dediler. Çok hoşuma gitti, Bedr olmak. Ayrıca cami de muhteşemdi. Yıkılan saray, geceleri yıldızlar parıldardı, çatısında kuşlar. Cavalı yaşlı bir adam bize Kuran’ı öğretti. Ve karnımı da doyurdular, çok naziklerdi, beni ve giysilerimi temiz tutmaya özen gösterdiler. Bazen seccadenin üzerinde uyuyakalırdım. Ve namaz vakti, gün ağarırken, kuşlar uykularından uyanırken çarpan kanat sesleri duyulurdu hep!”

Avustralyalı-Ukraynalı aksanı oldukça tuhaf olsa da İngilizceyi en az benim kadar akıcı konuşuyordu ve Amerika’da ne kadar kısa bir süredir yaşadığını göz önüne alınca, *Amerikanski* konuşma biçimlerine epey aşinaydı. Çoğu zaman (kapağında üstte Kiril alfabesiyle, altına İngilizce olarak özenle adını yazdığı: *Borys Volodymyrovych Pavlikovsky*) yıpranmış cep sözlüğünü dikkatle incelerdi ve durmadan onun yazdığı sözcük ve terim listeleriyle dolu 7-Eleven peçeteleri ve karalama kâğıtları bulurdum:

dizginlemek ve evcilleştirmek
sürat
taverna
bilge adam = Kpmou nauaH
hısımlık
Görevini ihmal etmek

Sözlüğü işine yaramadığında, bana danışırdı. “*Sophomore*[30] nedir?” diye sordu bir defasında, okul koridorlarındaki ilan panosuna göz atarken. “*Home ec?*[31] *Poly Sci?*[32] (Bunu “politzay” diye telaffuz ediyordu.) Yemekhanede öğle yemeği olarak çıkan yiyeceklerin çoğunu duymamıştı bile: fajita, falafel, hindi tetrazzini. Filmlerden ve müziklerden iyi anlasa da zaman olarak onlarca yıl geriden geliyordu; spor, oyun ya da televizyon hakkında en ufak fikri yoktu ve -Mercedes ve BMW gibi büyük Avrupa markaları dışında- bir arabayı diğerinden ayırt edemezdi. Amerikan parası

kafasını karıştırıyordu, hatta bazen Amerikan coğrafyası da: Kaliforniya hangi ilin sınırları içindeydi? New England'ın başkenti neresiydi, ona söyleyebilir miydim?

Ama kendi başına idare etmeye alışkındı. Okula gitmek için kendi başına keyifle uyanıyor, otostop çekerek yolunu buluyor, karnelerini kendisi imzalıyor, kendi yiyeceği yemekleri ve kullanacağı okul malzemelerini marketlerden aşırıyordu. Haftada bir kere falan bunaltıcı sıcakta, Endonezyalı kabile üyeleri gibi şemsiyelerimizin gölgesinin altında CAT denilen ve anladığım kadarıyla sarhoşlar, arabası olmayacak kadar fakir insanlar ve çocuklar dışında kimsenin kullanmadığı kıç kadar yerel otobüsü yakalayacağız diye kilometrelerce yürüyorduk. Otobüs çok seyrek geçiyordu ve eğer kaçırırsak bir sonrakinin gelmesi için bayağı beklemek zorundaydık ama geçtiği duraklardan biri de Boris'in çaktırmadan o çirkin, gri yağmurluğunun (bir erkek ceketiydi aslında, ona çok büyük geliyordu ve sarkık omuzları ve Doğu Bloku görüntüsüyle akla karneyle dağıtılan yiyecekleri, Sovyet zamanı fabrikalarını, Lviv ya da Odessadaki sanayi mahallelerini getiriyordu) astarındaki yırtıktan içeri atarak bizim için girip biftek, tereyağı, kutularca çay, salatalık (onun için leziz bir yiyecekti), paket paket domuz pastırması -hatta bir keresinde nezle olduğumda bir şişe öksürük şurubu- çaldığı serin, ışıl ışıl, yeterli personeli olmayan bir süpermarketi de olan alışveriş merkezinin durağıydı. O oradan oraya dolanıp dururken ben reyonların başında dikiliyordum, gerginlikten öylesine titriyordum ki düşüp bayılmaktan korkuyordum ama çok geçmeden ben de ceplerimi elmalar ve çikolatalarla (Boris'in en sevdiği bir başka yiyecek) doldurup sonra yüzsüz yüzsüz kasaya gidip çalmak için fazla büyük olan ekmek ve süt gibi şeylerin parasını ödüyordum.

New York'ta, on on bir yaşlarındayken annem beni gündüz kampındaki Çocuklar Mutfakta kursuna yazdırmıştı ve orada birkaç basit yemek yapmayı öğrenmiştim: hamburger, ızgara peynir (geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde anneme de yapardım bazen) ve Boris'in deyimiyle "yumurta ve kızarmış ekmek." Ben yemek yaparken tezgâhın üzerine oturup topuklarıyla dolapları tekmeleyen ve benimle muhabbet eden Boris bulaşıkları yıkardı. Ukrayna'dayken yemek parası bulmak için yankesicilik yaptığını anlattı bana. "Bir iki defa peşime düştüler," dedi. "Hiç yakalanmadım ama."

"Belki de bir ara kumarhanelerin ve eğlence merkezlerinin olduğu şehir merkezine inmeliyiz," dedim. Bizim evde, elimizde çatal ve bıçaklarla

mutfak tezgâhının başında dikilmiş, bifteklerimizi doğrudan tavanın içinden yiyorduk. “Bu işi yapacaksak, yeri tam da orası. O kadar sarhoş insanı hiçbir arada görmemiştim ve hepsi de şehir dışından geliyor.”

Ağzındakini çiğnemeyi bıraktı, şaşırmış görünüyordu. “Neden gidelim ki? Buradaki o kocaman marketlerden bir şeyler çalmak bu kadar kolayken!”

“Öylesine diyorum.” Kapı görevlilerinin verdiği -Boris’le birlikte bir defasında birkaç dolarını otomatlarda ve okulun yakınlarındaki Boris’in “şarjör” dediği 7-Eleven’da harcadığımız- para bir süre daha idare ederdi ama sonsuza kadar değil.

“Hah! Peki tutuklanırsan ne yapacaksın, Potter?” dedi, arka bacaklarının üzerinde durup dans etmeyi öğrettiği köpeğe koca bir parça biftek verdi. “Akşam yemeğini kim pişirecek? Bu Çıtçıt’a kim bakacak?” Xandra’nın köpeği Popper’a “Amil”, “Nitrat”, “Popçik” ve “Çıtçıt” diye seslenmeyi seviyordu - gerçek adı dışında herhangi bir adla. Zincirini çekiştirip durmasından, cam kapıdan içeri bakmaya çalışmasından ve havlamasından bıktığım için onu içeri almam gerekmese de almaya başlamıştım. Gerçi evin içinde şaşırtıcı derecede sessizdi; ilgiye muhtaç bir halde nereye gitsek dibimizden ayrılmıyor, merdivenlerden yukarı aşağı hemen ayağımızın ucunda koşturuyor, Boris’le ben kitap okurken, tartışırken ve odamda müzik dinlerken kıvrılıp halının üstünde uyuyordu.

“Ciddiyim, Boris,” dedim gözlerimin önüne inen saçları geriye iterek (acilen bir saç kesimine ihtiyacım vardı ama buna para harcamak istemiyordum), “cüzdan çalmakla biftek çalmak arasında pek bir fark göremiyorum ben.”

“*Büyük* fark var, Potter.” Farkın ne kadar büyük olduğunu göstermek için ellerini iki yana ayırdı. “Çalışan birinden çalmak? Ve insanları soyup soğana çeviren büyük, zengin bir şirketten çalmak?”

“Costco insanları soymuyor ki. Orası ucuzluk marketi.”

“İyi o zaman. Vatandaştan hayatının temellerini çal. Senin çok zeki planın bu. Hişşt,” dedi biraz daha biftek için yüksek sesle havlayan köpeğe.

“Gidip zavallı bir çalışandan çalacak değilim,” dedim, Popper’a kendi bifteğimden bir parça kesip verdim. “Vegas’ta elinde bir tomar parayla dolaşan bir sürü adi herif var.”

“Adi?”

“Namussuz. Sahtekâr.”

“Ha.” Keskin kavisli siyah kaşları havaya kalktı. “Öyle olsun. Ama adi

birinden, mesela bir gangsterden para çalacak olursan canını yakma olasılığı da var, *nie?*”[33]

“Ukrayna’dayken canının yanmasından korkmuyordun ama?”

Omuz silkti. “Dayak yedim, belki. Vurulmadım ama.”

“Vurulmak mı?”

“Evet, *vurulmak*. Hiç öyle şaşırmış gibi bakma. Burası kovboyların ülkesi, kim bilir? Herkeste silah var.”

“Ben polislerden bahsetmiyorum ki. Sarhoş turistlerden bahsediyorum. Cumartesi geceleri her yer onlarla dolup taşıyor.”

“Ha!” Kalanları köpeğin bitirmesi için tavayı alıp yere koydu. “Sonunda muhtemelen hapse düşeceksin, Potter. Ahlaksızlık, ekonominin kölesi. Çok kötü bir vatandaşsın sen.”

XIII

Artık -ekim gibi- neredeyse her gece yemeği birlikte yiyorduk. Yemekten önce üç ya da dört bira içen Boris, yemek vakitlerinde sıcak çay içmeye dönmüştü. Ardından yemek üstü birer tek votka attıktan sonra, çok geçmeden ondan bu huyunu da kapmıştım (“Yediklerini sindirmene yardımcı oluyor,” diye açıklama getiriyordu Boris), aylak aylak uzanıp kitap okuyor, ödev yapıyor, bazen kavga ediyor ve çoğu zaman televizyonun karşısında sızıncaya kadar içiyorduk.

“Gitme!” dedi Boris bir gece onların evindeyken *Yedi Silahşörler*’in sonlarına doğru -son silahlı çatışma, Yul Brynner adamlarını topluyordu- gitmek için ayaklandığımda. “En güzel yerini kaçıracaksın.”

“Öyle de saat neredeyse on bir oldu.”

Boris -yerde yatıyordu- bir dirseğine dayanarak doğruldu. Uzun saçları, dar göğsü, çelimsiz ve sıska haliyle Yul Brynner’ın birçok açıdan tam zıttıydı ama yine de aralarında sanki ailevi bir benzerlik de var gibiydi: ikisi de aynı kurnaz, uyanık ve eğlenceli ama biraz da gaddar mizaca sahipti, gözlerinin çekikliğinde Moğolları ya da Tatarları andıran bir şeyler vardı. “Xandra’yı ara gelip seni alsın,” deyip esnedi. “İşten kaçta çıkıyor?”

“Xandra mı? Unut gitsin.”

Boris yine esnedi, içtiği votkadan göz kapakları düşüyordu. “Burada kal o zaman,” dedi, yere yuvarlandı ve bir eliyle yüzünü ovaladı. “Ararlar mı seni?”

Eve uğradıkları mı vardı sanki? Bazı geceler hiç gelmiyorlardı. “Şüpheliyim,” dedim.

“Hişşt,” dedi Boris - doğrulup oturdu ve sigara paketine uzandı. “İzle bak. İşte kötü adamlar geliyor.”

“Sen bu filmi daha önce izlemiş miydin?”

“Rusça dublajlı hem de, inanır mısın? Ama çok hafif bir Rusçayla. Hanım evladı. Söylemeye çalıştığım kelime *hanım evladı* mı? Silahlı adamlardan çok ilkokul öğretmeni gibi konuşuyorlardı işte, demeye çalıştığım şey bu.”

XIV

Barbourlardayken üzüntüden perişan halde olsam da şimdi Park Bulvarı’ndaki o daireyi kayıp bir cennet misali özlemle arıyordum. Hem okuldaki bilgisayarda e-postalarıma ulaşabiliyordum ama Andy pek öyle yazan bir tip değildi ve karşılık olarak aldığım yanıtlar sinir bozucu biçimde yakınlıktan uzaktı. *{Selam, Theo. Umarım yaz tatilin iyi geçmiştir. Babam yeni bir tekne aldı* [Abşalom.] *Annem ona ayak basmayacak ama ne yazık ki ben buna mecburum. Japonca II başıma ağrılar sokuyor ama diğer her şey yolunda.)* Bayan Barbour da gönderdiğim mektuplara görev duygusuyla karşılık veriyordu -Dempsy ve Carrol’dan adlarının işlendiği mektup kartlarına yazılmış bir iki satırcık- ama asla kişisel bir şey olmuyordu. Hepsinde *nasılsın* diye soruyor ve *aklımdasın*, diye bitiriyordu ama asla *seni özlüyoruz* veya *keşke seni görebilsek* demiyordu.

Teksas’taki Pippa’ya da yazıyordum ama o cevap veremeyecek kadar hastaydı - ki bunda hiçbir sıkıntı yoktu, zaten yazdığım mektupların çoğunu göndermiyordum bile.

Sevgili Pippa,

Nasılsın? Teksas’ı seviyor musun? Sık sık seni düşünüyorum. Sevdiğin o ata biniyor musun? Burada her şey yolunda. Orası da sıcak mı, merak

ediyorum, burası çok sıcak da.

Çok sıkıcıydı bu; yırtıp attım ve baştan başladım.

Sevgili Pippa,
Nasılsın? Seni düşünüyorum ve iyi olduğunu umuyorum. Umarım Teksas'ta senin için her şey harika gidiyordur. Şunu belirtmeliyim ki ben buradan biraz nefret ediyorum ama birkaç arkadaş edindim ve alışmaya çalışıyorum galiba.
Merak ediyorum, sen de evini özlüyor musun? Ben özlüyorum. New York'u çok özlüyorum. Keşke birbirimize daha yakın yaşasaydık. Kafanın durumu nasıl? Daha iyidir umarım. Üzgünüm.

"Kız arkadaşın mı?" dedi Boris, omzumun üzerinden mektubumu okurken katır kutur elma yiyordu.

"Toz ol."

"Ne oldu ona?" dedi ve sonra ben cevap vermeyince: "Ona vurdun mu yoksa?"

"Ne?" dedim, doğru dürüst dinlemiyordum bile.

"Kafasına? Bu yüzden mi üzgünsün? Ona vurdun mu yani?"

"Ya, evet," dedim ama sonra, yüzündeki samimi, meraklı ifadeden bu konuda gayet ciddi olduğunu anladım. "Kızları döveceğimi mi sanıyorsun?" dedim.

Omzunu silkti. "Bunu hak etmiş olabilir."

"Hımm, biz Amerika'da kadınları dövmeyiz."

Sert sert baktı ve bir elma çekirdeğini yere tükürdü. "Hayır. Amerikalılar sadece kendilerinden farklı şeylere inanan daha küçük ülkelere zulmeder."

"Boris, kapa çeneni ve beni yalnız bırak."

Ama bu yorumuyla sinirlerimi bozmuştu, bu yüzden Pippa'ya yeni bir mektup yazmak yerine Hobie'ye yazmaya başladım.

Sevgili Bay Hobart,
Merhaba, nasılsınız? İyisinizdir umarım. New York'ta geçirdiğim son haftalarımdaki iyiliklerinizden ötürü size teşekkür etmek için bir türlü yazamadım. Umarım siz ve Cosmo iyisinizdir; gerçi ikinizin de Pippa'yı özlediğinizden eminim. O nasıl? Umarım

müziklerine geri dönebilmiştir. Ve umarım

Ama bu mektubu da yollamadım. Dolayısıyla bir mektup -gerçek mektup kâğıdına yazılmış, uzun bir mektup- geldiğinde sevinçten havalara uçtum; mektup Hobie'den başkasına ait değildi.

"Ne var senin elinde?" dedi babam şüpheyle, New York posta damgasını görünce mektubu çekip elimden aldı.

"Ne oluyor ya?"

Ama babam zarfı çoktan yırtıp açmıştı bile. Şöyle bir inceledi hızlıca ve sonra ilgisini yitirdi. "Al," dedi mektubu bana geri uzatarak. "Üzgünüm, evlat. Benim hatam."

Mektubun kendisi de çok güzeldi, bir sanat eseriydi sanki: pahalı bir kâğıt, özenli bir el yazısı, sessiz odaların ve paranın fısıltısı.

Sevgili Theo,

Nasıl olduğunu duymak istedim ve duymadığıma da sevindim, zira bunun senin mutlu ve meşgul olduğun anlamına geldiğini umuyorum. Burada yaprakların rengi değişti, Washington Meydanı sırılsıklam ve sapsarı, hava da gitgide soğuyor. Cumartesi sabahları Cosmo ile birlikte Village'da boş boş dolanıyoruz, onu kucaklayıp peynir dükkânına taşıyorum, tam olarak yasal olup olmadığından emin değilim ama tezgâhın arkasındaki kızlar ona artan peynir parçalarını veriyorlar. O da Pippa'yı en az benim kadar çok özlüyor ama -benim gibi- o da yemek yemeye hâlâ bayılıyor. Kara kış kapımızda olduğu için arada bir yemeklerimizi şöminenin başında yiyoruz.

Umarım oraya biraz olsun alışıyorsundur ve arkadaş edinmeye başlamışsındır. Pippa'yla telefonda konuştuğumda olduğu yerde pek mutlu değilmiş gibi geliyor ama sağlığı kesinlikle daha iyi. Şükran Günü için oraya uçacağım. Margaret beni gördüğü için ne kadar mutlu olacak hiç bilmiyorum ama Pippa onu ziyarete gelmemi istiyor, bu yüzden gideceğim. Cosmo'yu da uçakla götürmeme izin verirlerse onu da yanımda götürebilirim.

Zarfa hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fotoğraf ekliyorum, tamir için daha henüz gelen, epey kötü durumdaki bir Chippendale yazı masasının fotoğrafı; New York, Watervliet taraflarındaki

ısıtılmayan bir barakada saklandığını söylediler. Epey sıyrıklı, epey çentikli ve üstü ikiye ayrılmış ama oymalı ayaklarındaki şu geriye doğru taranmış, yük taşıyan pençelere bir bak! Ayakları fotoğrafta iyi çıkmamış ama pençelerin yere basışlarındaki gücü cidden görebilirsin. Tam bir şaheser, keşke daha iyi bakılsaymış. Üstündeki fevkalade damarlandırmayı görebiliyor musun, bilmiyorum - eklenmiş parçalar değil bu arada, yekpare ahşap. Olağanüstü.

Dükkâna gelince: haftada yalnızca birkaç kez randevu alarak açıyorum ama çoğunlukla alt katta özel müşterilerimin gönderdikleri eşyalarla uğraşıyorum. Bayan Skolnik ve civardaki birkaç kişi daha seni sordu, burada her şey aşağı yukarı aynı, yalnızca Korelilerin marketindeki Bayan Cho küçük bir kalp krizi geçirdi (çok küçük, artık işinin başına döndü bile). Bir de Hudson'daki şu benim çok sevdiğim kafe kapandı, çok üzücü. Bu sabah önünden geçtim, görünüşe bakılırsa orayı bir -şeye- çeviriyorlar, yani nasıl denir bilmiyorum ki. Bir tür Japon incik boncuk dükkânı işte.

Bakıyorum da her zamanki gibi lafı uzatmışım ve kâğıtta yer kalmamış neredeyse ama umarım mutlu ve iyisindir ve orada korktuğun kadar yalnız hissetmiyorsundur kendini. Buralarda senin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa ya da senin için elimden gelen bir şey olacaksa, lütfen bunu yapacağımı bil.

XV

O gece, Boris'in evinde -batik desenli şiltenin bana düşen yarısında sarhoş bir halde uzanırken- Pippa'nın neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Ama perdesiz pencereden görünen ay öyle büyük ve parlaktı ki onun yerine annemin bana anlattığı, daha küçükken eski Buick'lerinin arka koltuğuna oturup annesi ve babasıyla at gösterilerine gittiği hikâyeler geldi aklıma. "Uzun bir seyahatti, zorlu arazide bazen on saat yol giderdik. Dönme dolaplar, talaşlarla dolu rodeo ringleri, her şey mısır patlağı ve at gübresi

kokardı. Bir gece San Antonio'daydık ve küçük bir sinir krizi geçiriyordum, kendi odamı istiyordum, bilirsin, köpeğimi, kendi yatağımı ve babam panayır alanında beni kollarımdan tutup havaya kaldırdı ve aya bakmamı söyledi. 'Evini özlediğin zaman,' dedi, 'yalnızca kafanı kaldırıp bak. Çünkü ay sen nereye gidersen git hep aynıdır.' O öldükten sonra ve ben Bess Teyze'nin yanına gitmek zorunda kalınca, yani şimdi bile, şehirde bile dolunayı gördüğümde sanki babam bana dönüp geriye bakmamamı ya da bir şeylerin için üzülmememi, yuvamın *ben* neredeysem orası olduğunu söylüyormuş gibi geliyor." Burnumun ucundan öpmüştü. "Ya da *sen* neredeysen, köpecik. Benim dünyamın merkezi sensin."

Hemen yanımda bir hışırtı duydum. "Potter?" dedi Boris. "Uyanık mısın?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Ay, Endonezya'da nasıl görünüyor?"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Ya da ne bileyim, Rusya'da? Buradakiyle aynı mı?"

Parmaklarının boğumlarıyla hafifçe kafamın yan tarafına vurdu -*mankafa* anlamına geldiğini çözdüğüm, ona özgü bir hareket. "Her yerde aynı," dedi esneyerek, cılız, bileklikli bileğine dayandı. "Neden sordun?"

"Bilmem," dedim ve sonra gergin bir duraksamanın ardından: "Sesi duyuyor musun?" diye sordum. Bir kapı çarpılmıştı. "Ne oluyor?" dedim olduğum yerde dönüp ona bakarak. Birbirimize bakarak sesleri dinliyorduk. Aşağı kattan sesler geliyordu - kahkahalar, odada dolaşan insanlar, bir şey devrilmiş gibi çıkan çarpma sesi. "Baban mı bu?" dedim, oturduğum yerde doğruldum - ve sonra bir kadın sesi duydum, sarhoş ve cırtlak bir ses.

Boris de yerinde doğruldu, pencereden giren ışıkta bir deri bir kemik ve hastalıklı derecede solgun görünüyordu. Aşağıdansa eşyaları fırlatıyorlarmış ve mobilyaları itip kakıyorlarmış gibi sesler geliyordu.

"Ne diyorlar?" diye fısıldadım.

Boris dinliyordu. Boynundaki bütün girinti ve çıkıntıları görebiliyorum. "Sıçtık," dedi. "Sarhoşlar."

İkimiz öylece oturup sesleri dinledik, Boris benden daha dikkatle dinliyordu.

"Yanındaki kadın kim peki?" diye sordum.

"Fahişenin teki." Bir an için durup dinledi, kaşları çatıldı, ayışığında profili çok keskin görünüyordu, sonra yeniden yatağa uzandı. "İki taneymiş."

Ben de yatağa devrildim ve iPod'uma baktım. Saat gece yarısı üç on yedi idi.

"Siktir," diye homurdandı Boris, göbeğini kaşıyordu. "Neden seslerini kesmiyorlar ki?"

"Susadım," dedim, ürkek bir sessizlikten sonra.

Homurdandı. "Hah! Şu anda oraya gitmek istemezsin, güven bana."

"Ne yapıyorlar?" dedim, bir süre suratımı astıktan sonra. Kadınlardan biri az önce bir çığlık atmıştı - kahkaha mı atıyordu yoksa korkudan mıydı, ayırt edememiştim. Bizse döşeme tahtası gibi kaskatı kesilmiş yatakta uzanıyor ve tavana bakıyorduk, kaygı verici çarpma ve vurma seslerini dinliyorduk.

"Ukraynaca mı?" dedim, bir süre sonra. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamasam da Ukraynaca ve Rusça konuşmaların tonlamalarındaki farkı anlayabilecek kadar uzun zaman geçirmiştim Boris'le.

"Aferin, Potter. Bana bir sigara yaksana." Sigarayı karanlıkta birbirimize geçirerek içtik, derken bir yerlerde bir kapı daha çarpıldı ve sesler kesildi. Sonunda Boris derin bir nefes verdi, son dumanlı nefesini savurdu ve sigara izmaritini yatağın yanındaki dolup taşan küllükte söndürmek için yuvarlanıp o tarafa uzandı. "İyi geceler," diye fısıldadı.

"İyi geceler."

Hemen uykuya daldı -nefes alıp verişinden anlayabiliyordum- ama ben boğazım gıcıklanarak, sigara yüzünden başım dönüp midem bulanarak bir süre daha uyanık kaldım. Sarhoş yabancıların gecenin bir yarısı etrafımda bağırıştıkları, bütün giysilerimin leş gibi kirli olduğu ve kimsenin beni sevmediği bu acayip, yeni hayata nasıl başlamıştım ben? Boris -her şeyden habersiz- yanımda horluyordu. Sonunda, gün ağarmasına yakın, nihayet uykuya daldığımda rüyamda annemi gördüm: Altıncı hat metrosunda hemen karşımda oturuyordu, hafiften sallanıyordu, yanıp sönen yapay ışıkların altındaki yüzünde sakin bir ifade vardı.

Ne işin var burada? dedi. *Eve git! Hemen! Seninle evde buluşalım.* Ama sesi onun sesi değildi sanki: Yakından bakınca bu kadının aslında annem olmadığını, oymuş gibi davranan başka biri olduğunu gördüm. Nefesim kesilip sıçrayarak uykumdan uyandım.

XVI

Boris’in babası gizemli bir tipti. Boris’in anlattığı kadarıyla çoğunlukla ekibiyle birlikte ücra bir bölgedeki madeninde bir seferde haftalarca kalıyordu. “Yıkanmaz,” dedi Boris sertçe. “Leş gibi pis, sarhoş dolaşır.” Mutfaktaki eskimiş kısa dalga radyo ona aitti (“Brejnev zamanından kalma,” diyordu Boris, “onu asla atmaz”) ve arada sırada ortalıkta gördüğüm Rusça gazeteler ve *USA Today’ler* de. Bir gün Boris’in evindeki banyolardan birine (ki hepsi epey korkunçtu - ne duş perdesi vardı ne klozet kapağı, yukarıdakilerde de aşağıdakilerde de ve küvetin içinde siyah bir şeyler ürüyordu) girince, babasının sırılsıklam ve leş gibi kokan, duş çubuğunun üzerinden ölü bir şeymiş gibi sarkan takım elbisesiyle karşılaşıp irkildim: topraktan çıkarılmış kök renginde kahverengi yünden, kırçıllı, ağzı yüzü kaymış birtakım; uzak bir diyardaki rutubet soluyan golem misali ya da belki de polis ağında didik didik edilen bir giysi gibi yere sularını damlatıyordu.

“Ne var?” dedi Boris geri döndüğümde.

“Baban takım elbiselerini kendisi mi yıkıyor?” diye sordum. “Şuradaki lavaboda?”

Boris -kapının çerçevesine sırtını dayamış, tırnağının kenarını kemiriyordu- baştan savma bir tavırla omuz silkti.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedim ve sonra bana dik dik bakmayı sürdürünce, “Ne? Rusya’da kuru temizlemeniz yok muydu yani?” diye sordum.

“Onun bir dolu lüks ve ziynet eşyası var," diye homurdandı Boris başparmağı hâlâ ağzında olduğu halde. “Rolex saat, Ferragamo ayakkabılar. Elbiselerini canı nasıl isterse öyle yıkar.”

“Haklısın,” dedim ve konuyu değiştirdim. Boris’in babası haftalarca aklımın ucundan bile geçmedi. Ama sonra bir gün Boris, İngilizce sınıfına gözünün altında şarap rengi bir morlukla dikkat çekmemeye çalışarak girdi.

“Ah, futbol oynarken topu suratıma yedim,” dedi neşeyle, Bayan Spear (Boris’in deyimiyle “Spirsetskaya”) ona yüzünde kuşkulu bir ifadeyle ne olduğunu sorduğunda. Yalan söylediğini adım gibi biliyordum. Ona doğru, karşı tarafımdaki sıraya bakarak Ralph Waldo Emerson hakkında yaptığımız sıkıcı sınıf tartışması boyunca bir önceki gece eve gidip Popper’ı yürüyüşe çıkarmak için -Xandra onu o kadar çok dışarıya bağlayıp gidiyordu ki

kendimi ona karşı sorumlu hissetmeye başlamıştım- yanından ayrıldıktan sonra gözünü morartmayı nasıl başardığını düşündüm.

“Ne yaptın?” dedim, dersten sonra onu yakalayınca.

“Ha?”

“Nasıl oldu bu?”

Bana göz kırptı. “Aa, hadi ama,” dedi omzunu benimkine vurarak.

“Ne? Sarhoş muydun?”

“Babam eve geldi,” dedi. Sonra ben karşılık vermeyince, “Başka ne olacaktı, Potter? Ne sanmıştın ki?” diye açıkladı.

“Tanrım, neden ama?”

Omuzlarını silkti. “Neyse ki sen gitmiştin,” dedi, diğer gözünü kaşıyarak. “Bir anda çıkıp gelince gözlerime inanamadım. Alt kattaki koltukta uyuyordum. Önce sen geldin sandım.”

“Ne oldu?”

“Ah,” dedi Boris derin derin iç çekerek; okula gelirken yolda sigara içmişti, nefesinden kokusunu alabiliyordum. “Yerdeki bira şişelerini gördü.”

“İçki içtin diye mi vurdu sana?”

“Zil zurna sarhoştu da ondan. Küp gibi içmiş, vurduğunun ben olduğumun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Bu sabah yüzümü gördü, ağlayarak özür diledi. Her neyse, bir süre geri gelmeyecek.”

“Neden gelmeyecekmiş?”

“Bir sürü işi varmış madende, öyle dedi. Üç hafta geri dönmeyecek. Madenin yakınlarında devlet kontrolündeki şu genelevlerden var, bilirsin?”

“Onlar devlet kontrolünde falan değil,” dedim - ve sonra kendimi acaba öyleler miydi diye düşünürken buldum.

“Ya, sen ne demek istediğimi anladın. İyi bir şey var ama, bana para bıraktı.”

“Ne kadar?”

“Dört bin.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, hayır,” alnına bir şaplak attı, “hâlâ ruble olarak düşünüyorum ben, pardon ya! İki yüz dolar kadar, yine de fena sayılmaz. Daha fazlasını istemem gerekirdi ama cesaret edemedim.”

Koridorun sonundaki yol ayrımına gelmiştik; benim cebir dersi için bir tarafa, Boris’in Amerikan Devleti dersi için diğer tarafa dönmesi gerekiyordu. Boris’in baş belasıydı bu ders. Zorunlu dersti -okulumuzun

amaçsız standartlarına bakılırsa kolay bile sayılırdı- ama Boris'in İnsan Hakları Beyannamesi'ni ve ABD meclisinin açık ve zımni güçlerini anlamasını sağlamaya çalışmak, bana Bayan Barbour'a internet sunucusunun ne olduğunu açıklamaya çalıştığım zamanı hatırlatıyordu.

"Hadi bakalım, dersten sonra görüşürüz," dedi Boris. "Gitmeden önce bir daha söylesene, Merkez Bankası'yla Federal Banka arasındaki fark neydi?"

"Birine söyledin mi?"

"Neyi söyledim mi?"

"Anladın sen."

"Ne yani, beni ihbar etmek mi istiyorsun?" dedi Boris gülerek.

"*Seni* değil. Onu."

"Neden peki? Bu neden iyi bir fikirmiş? Söylesene. Sınırdışı edileyim diye mi?"

"Haklısın," dedim, huzursuz bir duraksamadan sonra.

"O halde, bu akşam dışarıda yemeliyiz!" dedi Boris. "Bir restoranda! Belki Meksika restoranında." Boris, başta kuşkulu yaklaşsa ve şikâyet etse de Meksika yemeklerini sevmeye başlamıştı - Rusya'da kimse bilmez, diyordu, alışınca kötü gelmiyor ama baharatı biraz fazla kaçsa elini bile sürmezdi. "Otobüsle gideriz."

"Çin lokantası daha yakın. Hem yemekleri daha güzel."

"Öyle de, hatırlamıyor musun?"

"Ah, evet ya, doğru," dedim. Oraya son gittiğimizde hesabı ödemeden kaçıp gitmiştik. "Unutmuşum."

XVII

Boris, Xandra'yı benim sevdiğimden daha çok seviyordu: ona kapıları açmak için öne atılıyor, yeni saç kesimini beğendiğini söylüyor, eşyalarını taşımayı teklif ediyordu. Xandra mutfak tezgâhının üstündeki cep telefonuna uzanmak için eğildiğinde bluzundan içeri bakarken yakaladığımdan beri onunla alay ediyordum.

"Tanrım, çok seksi," demişti Boris, bir defasında üst katta benim odamda otururken. "Sence baban sıkıntı yaratır mı?"

“Bence fark etmez bile.”

“Hayır ya, ben ciddiyim, baban bana ne yapar sence?”

“Ne olursa?”

“Hani benle Xandra.”

“Bilmem, herhalde polisi arar.”

Alaycı bir tavırla homurdandı. “Nedenmiş ama?”

“Senin için değil. Onun için. Reşit olmayan birinin ırzına geçtiği için.”

“Keşke.”

“Hiç durma, becer onu çok istiyorsan,” dedim. “Hapse girmesi umurumda bile değil.”

Boris karnının üzerinde yuvarlandı ve bana şeytani bakışlar attı. “Kokain çekiyor, biliyor musun?”

“Ne?”

“Kokain.” Burnuna bir şey çekiyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Şaka yapıyorsun,” dedim ama bana pis pis sırıtınca, “nereden anladın?” diye sordum.

“Ben anlarım. Yürüyüş biçiminden. Hem dişlerini de gıcırdatıyor. Bir ara dikkat et.”

Neye dikkat edeceğimi bilmiyordum. Ama sonra bir öğle vakti babam yokken eve giriyorduk ve onun tek eliyle saçlarını ensesinde toplamış halde, burnuna bir şey çekip üstüne eğildiği sehpadan uzaklaşarak doğrulduğunu gördüm. Başını arkaya attığında ve gözleri bizimle buluştuğunda kimsenin tek kelime etmediği bir an oldu, sonra o, sanki biz orada değilmişiz gibi kafasını çevirdi.

Bizse yürümeye devam ettik, yukarıya, benim odama çıktık. Daha önce kimsenin uyuşturucu çektiğini görmemiş olsam da orada ne yaptığını gayet iyi anlamıştım.

“Tanrım, seksi şey,” dedi Boris, ben kapıyı kapattıktan sonra. “Nerede sakladığını merak ediyorum.”

“Bilmiyorum,” dedim, küt diye yatağımın üstüne atladım. Xandra gidiyordu; garaj yolundaki arabasının sesini duyabiliyordum.

“Bize de biraz verir mi dersin?”

“Sana biraz verebilir.”

Boris çömeldi, sırtını duvara verip dizlerini kırarak yatağın ucuna, yere oturdu. “Sence satıyor mudur?”

“Yok canım,” dedim kısa, kuşku dolu bir duraksamadan sonra. “Öyle mi

diyorsun?”

“Hah! Hadi yine iyisin, satıyorsa eğer.”

“Niyeymiş o?”

“Evde para olacak işte!”

“Bunun bana ne faydası olacak ya.”

Anlamaya çalışan keskin bakışlarını bana çevirdi. “Bu evde faturaları kim ödüyor, Potter?” dedi. “Ha?”

Sorar sormaz büyük bir önem taşıdığını fark ettiğim bu soru ilk defa o zaman aklıma geldi. “Bilmem. Babamdır herhalde. Xandra da katkıda bulunuyordur tabii.”

“Peki baban nereden buluyor paralarını?”

“En ufak fikrim yok,” dedim. “Telefonda birileriyle konuşuyor, sonra evden çıkıp gidiyor.”

“Ortalıkta çek defterleri falan var mı? Nakit para?”

“Hayır. Hiç. Kumar pulları oluyor, bazen.”

“Nakit yerini tutar,” dedi Boris hemen, kemirdiği tırnağını yere tükürdü.

“Doğru. Ama on sekiz yaşından küçüksen onları kumarhaneye götürüp nakde çeviremezsin.”

Boris kıkırdadı. “Hadi ama. Bir yolunu buluruz, bulmamız gerekirse. Sana şöyle armalı falan fiyakalı bir okul ceketi giydiririz, gişeye göndeririz, *‘Affedersiniz,* hanımefendi...’”

Yatakta yuvarlandım ve koluna sağlam bir yumruk geçirdim. “Siktir lan,” dedim sözcükleri tane tane söyleyerek, züppe gibi taklit edişine kıl olmuştum.

“Öyle konuşmamalısın, Potter,” dedi Boris neşeyle, kolunu ovuşturdu. “Sana tek bir sent bile vermezler sonra. Tek diyeceğim, ben babamın çek defterinin nerede olduğunu biliyorum ve acil bir durum olduğu takdirde,” ellerini iki yana açtı, “değil mi ama?”

“Doğru.”

“Demek istediğim, karşılıksız çek yazmak zorunda kalırsan, karşılıksız çek yazarsın,” dedi Boris bir filozof edasıyla. “Yapabileceğimi bilmek bile güzel. Odalarına gir, eşyalarını kurcala demiyorum ben sana ama yine de gözlerini açık tutmak iyi bir fikir, ha?”

XVIII

Boris ve babası Şükran Günü'nü kutlamıyordu, Xandra ve babamsa MGM Grand'deki bir Fransız restoranında "Romantik Tatil Eğlencesi" için rezervasyon yaptırmışlardı.

"Sen de gelmek ister misin?" dedi babam, mutfak tezgâhının üstündeki broşüre baktığımı görünce: kalpler ve havai fişekler, fırında hindi tabağının üstünde üç renkli bir bayrak resmi. "Yoksa senin kendi işlerin mi var?"

"Hayır, sağ ol." Kibarlık ediyordu ama Romantik Tatil Bilmemnesinde babam ve Xandra'yla birlikte olma düşüncesi bile beni tedirgin ediyordu. "Benim başka planlarım var."

"Ne yapacaksın o zaman?"

"Şükran Günü'nü başkasıyla kutlayacağım."

"Kiminle?" dedi babam nadiren ortaya çıkan baba merakıyla.

"Bir arkadaş."

"Tahmin edeyim," dedi Xandra, çıplak ayaklarla, üstünde gece yatarken giydiği Miami Dolphins kazağıyla buzdolabına bakıyordu. "Eve getirdiğim portakallarla elmaları yiyip duran kimse onunla."

"Ah, yapma ama," dedi babam uykulu uykulu, arkasından ona yaklaşıp kollarını beline doladı, "o küçük Russki'yi sen de seviyorsun, neydi adı, Boris."

"Seviyorum tabii. Ki bu iyi bir şey, sanırım, sonuçta neredeyse her zaman burada. Ha siktir," dedi, kendi etrafında dönüp babamın kollarından kurtuldu, çıplak bacağına bir şaplak attı, "bu sivrisineği kim içeri soktu? Theo, havuzun oradaki kapıyı kapalı tutman gerektiğini neden bir türlü hatırlayamıyorsun. Sana kaç defa söyledim."

"Şey, biliyor musunuz? Şükran Günü'nü sizinle birlikte de geçirebilirim, eğer isterseniz," dedim tatlı tatlı, sırtımı mutfak tezgâhına dayayarak. "Neden olmasın?" Bunu Xandra'yı gıcık etme niyetiyle söylemiştim ve zevkle bunu başardığımı gördüm.

"Ama rezervasyon iki kişilik," dedi Xandra, saçını arkaya savurup babama baktı.

"Yani eminim bir şeyler ayarlarlar."

"Önceden aramamız gerekecek."

"İyi o zaman, ara," dedi babam, Xandra'nın sırtına hafifçe vurdu ve

futbol skorlarını kontrol etmek için sallana sallana oturma odasına yürüdü.

Xandra ve ben bir an için öylece durup birbirimize baktık, sonra iç karartıcı ve tahammül edilmez bir geleceğe bakıyormuşçasına gözlerini uzaklara çevirdi. “Kahve içmem lazım,” dedi ilgisizce.

“O kapıyı açık bırakan ben değildim.”

“Bunu kim yapıyor, bilmiyorum. Benim tek bildiğim, orada oturan o acayip, Amway satan tipler taşınmadan önce fıskiyelerinin suyunu boşaltmadı ve şimdi kafamı çevirdiğim her yerde milyon tane sivrisinek var, baksana şurada da var bir tane, lanet olsun.”

“Bak, kızma. Sizinle gelmek zorunda değilim.”

Kahve filtresi kutusunu elinden bıraktı. “Ne diyorsun yani?” dedi. “Rezervasyonu değiştireyim mi, değiştirmeyeyim mi?”

“Siz ikiniz hâlâ ne konuşuyorsunuz?” diye seslendi babam yan odadan, üstünde halka şeklinde lekeler oluşmuş bardak altlıkları, bitmiş sigara paketleri ve işaretlenmiş Baccarat kâğıtlarından oluşan yuvasından.

“Hiç,” diye seslendi Xandra. Derken, birkaç dakika sonra kahve makinesi tıslamaya ve kaynamaya başlarken gözünü ovuşturdu ve uykudan pürüzlenmiş bir sesle, “Gelmeni istemediğimi asla söylemedim,” dedi.

“Biliyorum. Ben de öyle olduğunu asla söylemedim... Ayrıca, bil diye söylüyorum, kapıyı açık bırakan ben değilim. Babam bırakıyor, telefonla konuşmak için oraya çıktığında.”

Xandra, Planet Hollywood kahve kupasına uzanırken dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Aslında onun evinde yemek falan yiyeceğin yok değil mi?” dedi. “Şu küçük Russki ya da her ne haltsa?”

“Hayır. Burada oturup televizyon izleyeceğiz.”

“Gelirken senin için bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Boris getirdiğin şu kokteyl sosisleri çok seviyor. Ben de kanatları. Baharatlı olanlardan.”

“Başka bir şey? Ya şu küçük *taquito*lardan? Onları da seviyorsun, değil mi?”

“Süper olur.”

“Güzel. Ben bu işi ayarlayacağım. Sadece benim sigaralarımdan uzak durun, tek istediğim bu. Sigara içmeniz umurumda bile değil,” dedi, beni susturmak için elini havaya kaldırarak, “sizi enselemiş falan değilim ama birisi şuradaki kartondan sigara paketlerini yürütüyor ve bu bana haftada yirmi beş dolara mal oluyor.”

XIX

Boris okula o morarmış gözüyle geldiğinden beri Boris'in babasını kafamda patlak gözlü ve saçlarını sıfıra vurdurmuş, kalın enseli bir Sovyet olarak canlandırmıştım. Aslında -onunla nihayet tanıştığımda çok şaşırmıştım-açlık çeken bir şair gibi zayıf ve cansızdı. Göğsü çöküktü, sarılık olmuş gibiydi, sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyordu, yıkanınca grileşen ucuz gömlekler giyiyor, fincanlarca şekerli çay içiyordu. Ama gözlerinin içine baktığınızda bu kırılganlığının yanıltıcı olduğunu anlıyordunuz. Gergin, sinirli biriydi, üstünden huysuzluk akıyordu - ince kemikliydi ve keskin yüz hatlarına sahipti, tıpkı Boris gibi ama kötücül, kırmızı ışıltılar saçan bakışları ve küçücük, grileşmiş testere dişleri vardı. Bana kuduz tilkileri anımsatıyordu.

Onu geçerken göz ucuyla gördüysem de ve gece yarısı evinde etrafa çarpa çarpa dolaştığını duyduysam da (ya da o sandığım başka birini) Şükran Günü'nden birkaç gün öncesine kadar onunla hiç yüz yüze tanışmamıştım. Bir gün okuldan sonra gülüşe konuşa Boris'in evine girdiğimizde onu elinde bir şişe ve bir bardakla mutfak masasına çökmüş halde bulduk. Eski püskü giysilerine rağmen ayaklarında pahalı pabuçlar vardı ve bir dolu altın takı takıyordu, kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle bize baktığı anda derhal konuşmayı kestik. Ufak tefek, hafif yapılı bir adam olsa da yüzünde fazla yakınına gitmek istemeyeceğiniz bir şey vardı.

"Merhaba," dedim çekinerek.

"Merhaba," dedi -ifadesiz bir suratı, Boris'inkinden de ağır bir aksanı vardı- ve sonra Boris'e dönüp Ukraynaca bir şeyler söyledi. Bunu, ilgiyle gözlemlediğim, kısa bir konuşma izledi. Başka bir dili konuşurken Boris'teki değişimi görmek ilgi çekiciydi - bir tür canlılık ya da kıvraklık, bedenini ele geçiren farklı ve daha tesirli bir insan hali.

Derken -beklemediğim bir anda- Bay Pavlikovsky her iki elini birden bana doğru uzattı. "Teşekkür ederim," dedi kalın sesiyle.

Ona yaklaşmaktan korksam da -sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi geliyordu- yine de bir adım attım ve ben de kendimi acayip hissederek

iki elimi birden ileri uzattım. Ellerimi kendi sert derili ve soğuk ellerinin arasına aldı.

“Sen iyi birisin,” dedi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bakışları fazla keskindi. Kafamı başka bir tarafa çevirmek istedim ve bu yüzden kendimden utandım. “Tanrı senin yanında olsun ve seni hep korusun,” dedi. “Sen de benim oğlum sayılırsın. Oğlumu kendi ailenin içine soktun.”

Ailem mi? Şaşkınlıkla Boris’e doğru baktım. Bay Pavlikovsky’nin bakışları da ona döndü.

“Söylediklerimi ona anlattın mı?”

“Senin de ailemizin bir parçası olduğunu söyledi,” dedi Boris bezgin bir sesle, “ve senin için yapabileceği herhangi bir şey varsa...”

Bay Pavlikovsky beni inanılmaz şaşırtarak kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı, bense gözlerimi kapadım ve kokusunu -saç kremi, vücut kokusu, alkol ve bir tür keskin, çirkin, sert bir kolonya- duymazdan gelmek için büyük gayret sarf ettim.

“Bu da neydi böyle?” dedim sessizce, Boris’in odasına çıkıp kapıyı kapattıktan sonra.

Boris gözlerini devirdi. “İnan bana. Bilmek istemezsin.”

“Hep bu kadar çakırkeyif midir? İşini yapmayı nasıl beceriyor?

Boris kıkırdadı. “Şirkette yüksek bir pozisyonda,” dedi. “Ya da öyle bir şey işte.” Babasının garaj yolundaki kamyonunun motorunun çalıştığını duyuncaya kadar yukarıdaki Boris’in kasvetli, batik desenli odasından çıkmadık.

“Bir süre geri gelmez,” dedi Boris perdeyi çekip pencereyi yeniden kapatırken. “Beni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için kendini kötü hissediyor. Tatilin yaklaştığını bildiği için sizin evde kalıp kalamayacağımı sordu.”

“Ee, zaten her zaman kalıyorsun.”

“Bunu biliyor,” dedi Boris, gözüne giren saçı kaşıyarak çıkardı. “Sana bu yüzden teşekkür etti ya. Ama umarım senin için bir sakıncası yoktur, ona yanlış bir adres verdim.”

“Neden?”

“Çünkü...” Sormama gerek kalmadan yanında oturabilmem için bacaklarını çekip bana yer açtı. “Sanırım gecenin bir yarısı çıkıp sarhoş halde sizin kapınıza dayanmasını istemiyorum. Babanı ve Xandra’yı uyandırıp yataklarından fırlatmasını falan. Bir de olur da soracak olursa soyadının

Potter olduğunu sanıyor.”

“Neden?”

“Böylesi çok daha iyi,” dedi Boris sakince. “Güven bana.”

XX

Boris’le birlikte bizim evdeki televizyonun önünde, yerde uzanmış patates cipsi yiyip votka içiyor ve Macy’s Şükran Günü geçit törenini seyrediyorduk. New York’ta kar yağıyordu. Birkaç balon geçip gitmişti bile -Snoopy, Ronald McDonald, Sünger Bob, Mr. Peanut- ve peştemalli ve hasır etekli bir Hawaiili dansçı topluluğu Herald Meydanı’nda gösteri yapıyordu.

“İyi ki onların yerinde değilim,” dedi Boris. “Her iddiasına girerim, kıçları donuyordur.”

“Evet,” dedim ama aslında gözüm ne balonlarda ne dansçılarda ne de başka bir şeydeydi. Herald Meydanı’nı böyle televizyon ekranında görmek bana dünyadan milyonlarca ışık yılı uzak bir yerde kalmışım da ta radyonun ilk zamanlarından sinyalleri, ortadan yok olmuş bir medeniyetten kalma sunucu sesleri ve izleyici alkışlarını alıyormuşum gibi hissettirmişti.

“Aptallar. Böyle giyindiklerine inanamıyorum. Sonunda hastanelik olacak bu kızlar.” Boris, Las Vegas’ın sıcağından şikâyet edip durduğu kadar, “soğuğun” insanları hasta ettiği gibi sarsılmaz bir kanıya da sahipti: ısıtması olmayan yüzme havuzlarının, bizim evdeki klimanın ve hatta içeceklerin içindeki buzun bile.

Sırtüstü yuvarlanıp bana şişeyi uzattı. “Sen ve annen, bu geçit törenine gider miydiniz?”

“Yok ya.”

“Neden ki?” dedi Boris, Popper’a patates cipsi yedirdi.

“*Nekulturny,*”[34] dedim, bu sözcüğü ondan kapmıştım. “Ve çok fazla turist var.”

Bir sigara yaktı ve bana da bir tane uzattı. “Üzülüyor musun?”

“Biraz,” dedim, elindeki kibritle sigaramı yakmak için uzandım. Bir önceki Şükran Günü’nü düşünmeden edemiyordum, durduramadığım bir film gibi kafamın içinde en başından tekrar tekrar oynuyordu: annem üstünde

dizleri çıkmış eski bir kotla evin içinde yalın ayak dolaşıyor, bir şişe şarap açıyor, benim için de bir şampanya kadehine zencefilli gazoz dolduruyor, bir tabağa zeytinleri diziyor, müzik setinin düğmesine basıyor, üstü tatil şakası temalı önlüğünü takıyor, Çin mahallesinden aldığı hindi göğsünün paketini açıyor ve kokuyu alınca irkilip yüzünü buruşturuyor - "Ah, Tanrım, Theo, bu şey bozulmuş, bana kapıyı açsana" göz yaşartan leş gibi amonyak kokusu, onu infilak etmemiş bir el bombası gibi önünde, kendinden uzak tutup koşarak yangın merdivenlerinden iniyor ve sokaktaki çöp tenekesine atıyor, bense -pencereden aşağı sarkarak- ta yukarıdan neşeyle öğürme sesleri çıkarıyorum. Konserve bezelye, konserve kızılcık ve kızarmış bademli esmer pirinç pilavı yemiştik: "Bu da bizim Vejetaryen Sosyalist Şükran Günümüz," demişti. Biraz özensizce hazırlık yapmıştık çünkü bitirmesi gereken bir projesi vardı; önümüzdeki yıl, diye söz vermişti (ikimiz de gülmekten yorgun düşmüştük; bozuk hindi bizi nedense neşeli bir ruh haline sokmuştu), bir araba kiralayacak ve Vermont'taki arkadaşı Jed'e gidecektik ya da Gramercy Tavern gibi güzel bir yere gidecektik. Fakat bu gelecek asla gerçekleşmemişti ve ben alkollü patates cipsli Şükran Günü'nü Boris'le birlikte televizyonun önünde geçiriyordum.

"Ne yiyeceğiz, Potter?" dedi Boris karnını kaşıyarak.

"Ne? Aç mısın?"

Elini iki yana salladı: *comme ci, comme ça*.[35] "Sen?"

"Pek sayılmaz." Cips yemekten damağım kazınmıştı ve içtiğim sigaralar midemi bulandırmıştı.

Bir anda Boris uluya uluya gülmeye başladı, yattığı yerden doğrulup oturdu. "Dinle," dedi, beni tekmeleyerek televizyonu işaret ediyordu. "Duydun mu?"

"Neyi?"

"Haber spikerini. Çocuklarına mutlu tatiller diledi şimdi. 'Piç ve Casey.'"

"Ah, yok artık." Boris kimi İngilizce sözcükleri böyle yanlış duyardı hep, işitsel edepsizlik, bu bazen komik olsa da genellikle rahatsız ediciydi.

'"Piç ve Casey!' Zor olsa gerek, ha? Casey, tamam da tatil zamanı televizyonda kendi çocuğuna 'Piç demek?"

"Öyle demedi ki."

"İyi, madem her şeyi biliyorsun, ne dedi o zaman?"

"Ne bok söylediğini ben nereden bileyim?"

“O zaman neden tartışıyorsun benimle? Neden hep kendi bildiğinin daha iyi olduğunu sanıyorsun? Bu ülkenin sorunu ne? Böylesine aptal bir millet nasıl oldu da bu kadar küstah ve zengin bir hale geldi? Amerikalılar... film yıldızları... televizyondakiler... çocuklarına Elma gibi, Battaniye gibi, Ayı gibi, Piç gibi saçma sapan isimler koyuyorlar.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Yani, demek istediğim, demokrasi her kahrolası şey için kullanılan bir mazaret. Şiddet... hırs... aptallık... Amerikalılar yaptığı sürece, hiçbir problem yok. Değil mi? Haksız mıyım?”

“Çeneni cidden kapatamıyorsun, değil mi?”

“Ben ne duyduğumu biliyorum, hah! Piç! Sana bir şey diyeyim. Çocuğumun piç kurusu olduğunu düşünseydim bile, ona kesinlikle başka bir isim verirdim.”

Buzdolabında Xandra’nın eve getirdiği tavuk kanatları, *taquito*lar ve kokteyl sosisler ve ayrıca alışveriş merkezindeki babamın yemeyi sevdiği Çin lokantasından alınma mantılar vardı ama sıra yemek yemeye geldiğinde votka şişesi (Boris’in Şükran Günü’ne katkısı) çoktan yarılanmış ve biz de çoktan mide bulantısı aşamasına geçmiştik. Boris -sarhoş olduğunda fena halde çenesi düşüp ciddi konular ve cevaplandırılmaz sorular sorma eğilimi gösterirdi- mermer muftak tezgâhının üstüne oturmuş, ucunda kokteyl sosis olan bir çatalı sallayıp duruyor, biraz fazla ateşli bir şekilde yoksulluk, kapitalizm, iklim değişikliği ve dünyanın ne kadar bombok olduğu hakkında atıp tutuyordu.

Bir noktada kafam kazan gibi oldu ve, “Boris, kapa çeneni. Bunu dinlemek istemiyorum,” dedim.

Odama gitmiş ve okul için aldığım *Walden* kopyasını getirmişti, anlatmaya çalıştığı şeyi destekleyen uzun bir pasajı yüksek sesle okuyordu.

Fırlattığı kitap -neyse ki ciltsizdi- beni elmacık kemiğimden vurdu. “*Ischézni!* Defol!”

“Burası benim evim, seni cahil pislik.”

Kokteyl sosis -hâlâ çatala saplı halde- kafamın üzerinden uçup gitti, beni kıl payı kaçırdı. Ama ikimiz de gülüyorduk. Öğlen olduğunda tamamen zil zurna sarhoş olmuştuk bile: halının üzerinde yuvarlanıyor, birbirimize çelme takıyor, gülüyor ve küfrediyor, ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde emekliyorduk. Televizyonda bir futbol maçı vardı; bu ikimiz için de can sıkıcı olsa da kumandayı bulup kanalı değiştirmek zor geliyordu. Boris öyle

sarhoştu ki benimle Rusça konuşmaya çalışıyordu.

“Ya İngilizce konuş ya da çeneni kapa,” dedim tırabzanlara tutunup ayağa kalkmaya çalışırken ve savurduğu yumruktan kaçarken sakarlık edip yere çakıldım ve sehpanın üzerine düştüm.

“Ty menjá dostál!! Poshël ty!”[36]

“Bık bık bık,” diye karşılık verdim mızmız bir kız sesiyle, halının üzerinde yüzükoyun yatıyordum. Yer, bir gemi güvertesi gibi sallanıyor, sarsılıyordu. “Balalayka aganigi naganigi.”

“Lanet olasıca *télik,*” dedi Boris, hemen yanıma, yere yığıldı, televizyona doğru tekmeler savuruyordu. “Bu boku seyretmek istemiyorum.”

“Evet ya, siktir.” Karnımı tutarak yuvarlanıyordum. “Ben de istemiyorum.” Gözlerim düzgün görmüyordu, nesnelerin etrafında normal sınırlarını aşarak pırıldayan hareler vardı.

“Hadi hava durumunu izleyelim,” dedi Boris, dizlerinin üzerinde odanın diğer tarafına yürüyordu. “Yeni Gine’deki hava durumunu görmek istiyorum.”

“Kendin bulman lazım, hangi kanal olduğunu bilmiyorum.”

“Dubai!” diye bağırdı Boris, dört ayak üzerinde yere yığıldı ve sonra birkaç küfrü yakalayabildiğim bir dolu Rusça şey geveledi.

“Angliyski! İngilizce konuş.”

“Kar yağıyor mu orada?” Omzumu tutup sarstı. “Adam kar yağıyor diyor, aklını kaçırmış, *ty videsh?!* Dubai’de kar! Bu bir mucize, Potter! Bak!”

“Orası *Dublin* seni dangalak. Dubai değil.”

“Valí otsyûda! Siktir git!”

Sonra bilincimi yitirmiş olmalıyım (Boris gelirken bir şişe getirdiği her seferinde tipik olarak yaşandığı gibi) çünkü gözlerimi yeniden açtığımda ışık tamamen farklıydı ve hemen yanımda halının üzerinde bir kusmuk göletiyle, kayan kapıların dibinde diz çökmüş oturuyordum ve alnımı cama dayamıştım. Boris derin uykudaydı, yüzüstü yatmış, mutlu mutlu horulduyordu, bir kolu koltuktan aşağı sarkıyordu. Popçik de çenesini Boris’in kafasının arkasına dayamış mutlu mesut uyuyordu. Kendimi berbat hissediyordum. Havuzun üzerinde ölü bir kelebek yüzüyordu. Makinelerin vızıltısı işitiliyordu. Plastik filtre sepetlerinin içindeki çekirgelerin ve böceklerin boğuk sesi. Tepede, akşam güneşi tüm şatafatı ve gaddarlığıyla parıldıyordu, kan kırmızısı bulut yığınları felaket ve yıkım görüntülerini

çağrıştırıyordu: Pasifik mercan adalarında patlamalar, alevlerin önünden kaçan yaban hayatı.

Boris orada olmasaydı ağlayabilirdim. Bunun yerine banyoya gittim ve bir kez daha kustum, çeşmeden biraz su içtikten sonra kâğıt havlu alıp oturma odasına geri döndüm ve başımın deli gibi ağrımasına ve neredeyse önümü bile göremememe rağmen yaptığım pisliği temizledim. Yediğim barbekü soslu tavuk kanatları yüzünden kusmuğum korkunç bir turuncu renkteydi ve lekesini çıkarması çok zordu, halıda iz bıraktı. Lekeyi bulaşık deterejanıyla fırçalayıp çıkarmaya çalışırken New York'u düşünüp kendimi teselli etmeye çalıştım - Çinileri ve cana yakın kapı görevlileriyle Barbourların apartmanını, Hobie'nin evinin zamandan bağımsız kalmış hali, eski kitapları ve yüksek sesle tik tak eden saatleri, eski mobilyaları, kadife perdeleri, her yeri kaplayan geçmiş tortusu, her şeyin sakin olduğu ve anlam kazandığı sessiz odalar. Geceleri sık sık olduğum yeri yadırgayıp bir an için aklım başından gittiğinde Hobie'nin atölyesini, balmumu ve gülağacı talaşının güzel kokularını ve sonra tozlu ışık huzmelerinin oryantal halıların üzerine vurduğu salona çıkan dar merdivenleri düşünerek yeniden uyumaya çalışıyordum.

Arayacağım, diye düşündüm. Neden olmasın? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoştum hâlâ. Ama telefon çaldı, çaldı. En sonunda -iki üç denemeden ve televizyonun karşısında mide bulantısı çekip terleyerek, midem beni öldürüyordu, hava durumu kanalına, buzlu yol durumlarına, Montana'ya doğru ilerleyen soğuk hava kitlelelerine bakarak yarım saat kadar televizyonun karşısında oturduktan sonra-Andy'yi aramaya karar verdim ama Boris'i uyandırmamak için mutfağa gittim. Telefonu Kitsey açtı.

"Konuşamayacağız," dedi aceleyle, arayanın ben olduğumu anladığında. "Geç kalıyoruz. Yemeğe gitmek için evden çıkmamız gerek."

"Nereye?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Başım hâlâ o kadar ağrıyordu ki doğru dürüst ayakta duramıyordum bile.

"Van Nesslerle birlikte Beşinci Cadde'ye. Annemin arkadaşları."

Arka tarafta Toddy'nin sızlanmalarını, Platt'ın bağırmasını duyabiliyordum: "Benden UZAK dur!"

"Andy'ye bir merhaba deseydim?" dedim, gözlerimi yere dikmiş bakıyordum.

"Hayır, gerçekten, bizim... anne, geliyorum!" diye bağırdığını duydum. Sonra bana geri döndü. "Şükran Günün kutlu olsun."

“Senin de,” dedim, “herkese benden selam söyle.”

Ama o çoktan kapatmıştı bile.

XXI

Ellerimi tutup Boris’e göz kulak olduğum için bana teşekkür ettiğinden beri Boris’in babasından duyduğum korku her nasılsa bir nebze azalmıştı. Bay Pavlikovsky (Boris “Bayım!” diyerek benimle dalga geçiyordu) ürkütücü görünümlü bir adamdı, evet ama yine de göründüğü kadar korkunç olmadığını düşünmeye başlamıştım. Şükran Günü’nden sonraki hafta iki defa okuldan eve geldiğimizde onu mutfakta bulduk - ağzında birkaç tatlı söz gevelerdi, o kadar; mutfakta oturur votka kadehlerini ardı ardına devirir, terlemiş alnını kâğıt peçeteyle siler, külüstür radyosundan yüksek sesle Rusça haberler dinlerdi. Kumral saçları sürdüğü yağlı saç kremi yüzünden koyulaşmıştı. Ama sonra bir gece aşağı katta (bizim evden oraya kadar gelen) Popper’la birlikte oturuyor ve *The Beast with Five Fingers* isimli eski bir Peter Lorre filmini izliyorduk ki evin dış kapısı sertçe çarpıldı.

Boris alnına vurdu. “Siktir.”

Ben daha ne yaptığını anlamaya fırsat bulamadan Popper’ı kucağıma koydu, beni gömleğimin yakasından tutup ayağa kaldırdı ve arkamdan itekledi.

“Ne?..”

Beni eliyle kışkışladı - *git hadi.* “Köpek,” diye tısladı. “Babam onu öldürecek. Acele et.”

Mutfağa doğru koşup -olabildiğince sessizce- arka kapıdan sıvıştım. Dışarısı çok karanlıktı. Popper ömründe ilk defa hiç sesini çıkarmadı. Onu yere koydum, dibimden ayrılmayacağını biliyordum ve perdeleri çekili oturma odasının pencerelerinin etrafından dolandım.

Babası bir bastonla yürüyordu, bunu daha önce görmemiştim. Bütün ağırlığıyla bastona dayanıyor, bir tiyatro oyunu karakteri gibi aksaya aksaya aydınlık odaya giriyordu. Boris ayakta dikiliyor, kollarını cılız göğsünde kavuşturmuş kendi kendine sarılıyordu.

Tartışıyorlardı ya da daha doğrusu babası ona öfkeyle bir şeyler

söylüyordu. Boris yere bakıyordu. Saçları yüzüne düşmüştü, bu yüzden sadece burnunun ucunu görebiliyordum. Boris birdenbire başını yana atarak sert bir şeyler söyledi ve gitmek için arkasını döndü. Sonra Boris'in babası elindeki bastonla bir yılan gibi öne atıldı ve arkadan Boris'in omuzlarına vurup onu yere yığdı - bunu öyle hızlı ve gaddarca yapmıştı ki ne olduğunu anlamakta güçlük çektim. Boris ayağa kalkmaya fırsat bulamadan -ellerinin ve dizlerinin üstünde duruyordu- Bay Pavlikovsky onu bir tekmeyle yere yapıştırdı, sonra gömleğinin yakasından yakalayıp sendeleye sendeleye ayağının dibine kadar sürükledi. Rusça bir şeyler bağırıp çağırarak o kırmızı, yüzüklü eliyle Boris'in yüzüne tokatları indirmeye başladı, bir sağdan bir soldan: *şak, şak.* Sonra -yalpalayarak onu çekip odanın ortasına fırlattı- bastonun kancalı ucunu havaya kaldırıp Boris'in suratının ortasına indirdi.

Yarı şokta pencereden uzaklaştım, öyle afallamıştım ki ayağım takıldı ve arkaüstü bir çöp poşetinin üstüne düştüm. Çıkan sesten korkan Popper bir ileri bir geri koşuyor, tiz, acıklı bir sesle bağırıyordu. Güçlükle yeniden ayağa kalkmaya çalışırken -teneke kutuların ve bira şişelerinin arasında paniğe kapılmıştım- arka kapı açıldı ve sarı ışık betonun üzerine vurdu. Elimden geldiğince hızlıca ayaklarımın üzerinde dikildim, Popper'ı kaptığım gibi koşmaya başladım.

Ama kapıdan çıkan Boris'ti. Bana yetişti, beni kolumdan tuttu ve caddeye doğru sürükledi.

"Tanrım," dedim, arkama bakmaya çalıştığım için biraz geride kalıyordum. "Bu da neydi böyle?" Arkamızda, Borislerin evinin ön kapısı pat diye açıldı. Bay Pavlikovsky, bir eliyle bastonuna yaslanmış, antreden gelen ışıkta bir siluet gibi dikiliyor, yumruğunu havada sallayıp Rusça bir şeyler bağırıyordu.

Boris beni çekiştirdi. "Hadi *yürü."* Karanlık sokak boyunca ayaklarımızı asfalta vura vura koştuk, ta ki en son ses bile susuncaya kadar.

"Siktir," dedim, köşeyi dönerken yavaşlayıp yürümeye başlamıştım. Kalbim küt küt atıyor, başım zonkluyordu, Popper yere inmek için mızmızlanıp debeleniyordu, onu asfaltın üzerine bıraktığımda çevremizde daireler çizerek koşmaya başladı. "Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey," dedi Boris, burnunu gürültüyle temzileyip sildi, sesi anlaşılmaz biçimde neşeli çıkıyordu. '"Bir bardak suda fırtına koparmak' deriz biz buna Lehçede. Tepesi atmış işte."

Ellerimi dizlerime koyup öne doğru eğildim. "Öfkeden mi yoksa

içmekten mi atmış tepesi?”

“Her ikisi de. Popçik’i görmediği için şanslıyız, yoksa... bilmem neler olurdu. Hayvanların yerinin evin dışı olduğunu düşünüyor. Baksana,” dedi, bir votka şişesini havaya kaldırıp, “bak bende ne var! Çıkarken yürüttüm.”

Üstündeki kanı görmeden önce kokusunu aldım. O gece ay hilal şeklindeydi -çok büyük değildi ama etrafı görecek kadar ışık yayıyordu-ve doğrulup yüzüne bakınca burnundan oluk oluk kan aktığını ve gömleğinin kandan kıpkırmızı olduğunu fark ettim.

“Aman Tanrım,” dedim, hâlâ güçlükle nefes alıp veriyordum, “sen iyi misin?”

“Hadi parka gidelim de biraz soluklanalım,” dedi Boris. Yüzü dağılmış haldeydi; gözü şişmişti ve alnındaki kanca şeklindeki ürkütücü kesikten kan akıyordu.

“Boris! Eve gitmeliyiz.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Eve mi?”

“Bizim eve. Her neyse. Sen kötü görünüyorsun.”

Sırıttı -kanlı dişleri ortaya çıktı- ve kaburgalarıma bir dirsek attı. “Olmaz, Xandra’nın karşısına çıkmadan önce bir tek atmam lazım. Hadi, Potter. Biraz gevşemek istemez misin? Bütün bunlardan sonra?”

XXII

Terk edilmiş şehir kulübünde, çocuk parkındaki kaydıraklar ay ışığının altında gümüşi pırıltılar saçıyordu. Boş fıskiyenin yan tarafına oturduk, ayaklarımızı kurumuş teknesinden aşağı sarkıttık ve zaman kavramını yitirinceye kadar, şişeyi sırayla birbirimize geçirip durduk.

“Gördüğüm en acayip şeydi bu,” dedim elimin tersiyle ağzımı silerek. Yıldızlar hafiften dönüyordu.

Boris -arkasına koyduğu ellerine yaslanıp yüzünü gökyüzüne çevirmiş- Lehçe bir şarkı mırıldanıyordu.

Wszystkie dzieci, nawet zle
Pogrqzone sq we snie

A Ty jedna tylko nie
A-a-a, a-a-a ...

“İnanılmaz korkunç biri,” dedim. “Baban.”

“Öyle,” dedi Boris neşeyle, ağzını kan lekeli gömleğinin omzuna sildi. “Adam öldürmüşlüğü var. Bir defasında madendeyken bir adamı ölünceye kadar dövmüş.”

“Atıyorsun.”

“Hayır, bu doğru. Yeni Gine’deyken oldu. Oynak kayalar düşmüş de adamı öldürmüş gibi göstermeye çalıştı ama yine de bu olaydan sonra oradan ayrılmak zorunda kaldık.”

Durup bir düşündüm. “Senin baban, ıı, pek de yapılı sayılmaz,” dedim. “Yani, cidden anlayamıyorum...”

“Yok, yumruklarıyla değil zaten. Bir, şey, siz nasıl diyorsunuz,” bir şeye vuruyormuş gibi yapıyordu, “hah, boru anahtarıyla.”

Sesimi çıkarmadım. Boris’in yaptığı hayalî bir boru anahtarını yere indirme hareketinde gerçeğin sesini duymuştum.

Boris -sigarasını zar zor yakmaya çalışmıştı- dumanlı bir nefes vererek iç geçirdi. “Bir tane ister misin?” Elindekini bana uzatıp kendine başka bir tane yaktı, sonra parmaklarının boğumlarıyla usulca çenesini tuttu. “Ah,” dedi çene kemiğini ileri geri oynattıkça.

“Acıyor mu?”

Uykulu uykulu güldü ve omzuma bir yumruk attı. “Sence, ahmak?”

Çok geçmeden gülmekten ayakta duramaz hale gelmiştik, çakıl taşlarının üzerinde ellerimizin ve dizlerimizin üstünde durmaya çalışıyorduk. Öylesine sarhoştum ki zihnim uçmuştu, buz gibiydi ve tuhaf derecede berraktı. Derken bir noktada -yerde yuvarlanıp debelenmekten toz toprak içinde kalmış halde- neredeyse tam bir karanlık içinde yalpalayarak, çöl gecesi etrafımızı kocaman sarıp sarmalamışken terk edilmiş evlerin arasından eve gidiyorduk; üstümüzde pırıldayan parlak yıldızlar ve arkamızdan bizi takip eden Popçik’le bir o tarafa bir bu tarafa sallana sallana yürüyor ve öyle çok gülüyorduk ki mide bulantısından öğürüp yolun kenarına kusuyorduk.

Boris yine avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu, daha önce söylediği şarkıyı:

A-a-a, a-a-a,

byly sobie kotki dwa.
A-a-a, kotki dwa,
szarobure...

Ona bir tekme attım. “İngilizce!”

“Bak, sana öğreteceğim. *A-a-a, a-a-a...”*

“Sözlerinin ne anlama geldiğini söyle.”

“Pekâlâ, söyleyeceğim. ‘*Bir zamanlar iki küçük kedicik varmış,’”* diyerek şarkıyı söylemeye başladı:

İkisi de gri kahve rengindeymiş.
A-a-a...

“İki küçük kedicik mi?”

Bana vurmaya kalkışırken neredeyse yere düşüyordu. “Siktir git! Daha en güzel yerine gelmedim.” Eliyle ağzını sildi, kafasını arkaya attı ve şarkıyı söylemeye başladı:

Ah, uyu, benim canım,
Sana gökyüzünden bir yıldız vereceğim,
Bütün çocuklar uyudu bile,
Diğer hepsi, en yaramazları bile,
Bütün çocuklar uyuyor, sen hariç.
A-a-a, a-a-a...
Bir zamanlar iki küçük kedicik varmış...

Bizim eve vardığımızda -çok gürültü yapıyor, *şişşt* diyerek birbirimizi susturmaya çalışıyorduk- garaj boştu: evde kimse yoktu. “*Tanrıya* şükür,” dedi Boris coşkuyla, Tanrı’nın önünde secdeye yatmak için kendini beton zemine attı.

Onu gömleğinin yakasından yakaladım. “Kalk ayağa!”

İçeride -ışıkların altında- berbat hali ortaya çıktı: her yeri kandı, gözü şişmiş, üstüne perde inmiş bir yarığa dönmüştü. “Dayan,” dedim, onu oturma odasındaki halının tam ortasına çekip ve kesiği için bir şeyler almaya banyoya gittim. Ama şampuandan ve Xandra’nın Wynn’den eşantiyon olarak aldığı yeşil renkli bir şişe parfümden başka hiçbir şey yoktu. Sarhoş kafayla

annemin söylediği bir şeyi, parfümün gerektiğinde antiseptik yerine geçebileceğini hatırlayınca Boris'in halının üstüne sere serpe uzandığı ve Popper'ın endişeyle onun kan lekeli gömleğini kokladığı oturma odasına döndüm.

"İşte," dedim köpeği kenara iterek, alnındaki kanlı yeri nemli bir bezle hafifçe sildim. "Kımıldama."

Boris birdenbire geri çekildi ve homurdandı. "Ne bok yiyorsun sen ya?"

"Kes sesini," dedim, saçlarını gözlerinin önünden çektim. Rusça bir şeyler homurdandı. Dikkatli olmaya çalışıyordum ama ben de en az onun kadar sarhoştum. Kesiğine parfüm sıkınca avazı çıktığı kadar bağırdı ve ağzıma bir tane patlattı.

"Ne yapıyorsun be?" dedim dudağıma dokunarak, parmaklarıma kan bulaşmıştı. "Bana ne yaptığına bak."

"Blyad," dedi öksürüp eliyle havayı döverek, "leş gibi kokuyor. Ne sıktın sen bana ya, pis kancık?"

Gülmeye başladım, kendime engel olamadım.

"Piç kurusu'." diye kükredi, beni öyle sertçe itti ki yere düştüm. Ama o da gülüyordu. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama onu bir tekmeyle geri çevirdim.

"Siktir!" O kadar çok gülüyordum ki kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyordu. "Tıpkı Xandra gibi kokuyorsun."

"Tanrım, boğuluyorum. Bu kokudan kurtulmam lazım."

Sendeleyerek -giysilerimizi çıkarıp bir kenara atarak, bir yandan yürüyüp bir yandan zıplayarak pantolanlarımızın paçalarından bir bir kurtularak- dışarı çıktık ve havuza atladık: kötü bir fikirdi, bunu suya çarpmadan önceki o çok geç kalınmış devrilme anında fark ettim, deli gibi sarhoştum ve kafam yürüyemeyecek kadar bulutluydu. Soğuk su yüzüme öyle bir tokat gibi çarptı ki âdeta nefesimi kesti.

Suyun yüzeyine tırmandım: gözlerim batışıyor, klor boğazımı yakıyordu. Püsküren sular gözlerime girdi ve ben de suyu ağzımla Boris'e doğru püskürttüm. Karanlığın içinde beyaz bir bulanıklıktı, yanakları çöküktü ve siyah saçları kafasının bir tarafına yapışmıştı. Dişlerim birbirine çarpıyor olsa da ve iki metrelik suyun içinde maskaralık etmek için fazla sarhoş ve kusmak üzere olsam da boğuşuyor ve birbirimizin kafasını suya batırıp batırıp çıkarıyorduk.

Boris suya daldı. Bir el beni ayak bileğimden tutup hızla aşağıya çekti,

kendimi kabarcıklardan karanlık bir duvara bakarken buldum.

İrkildim, kurtulmak için cebelleştim. Sanki yine o müzenin içindeydim, o karanlık boşlukta sıkışıp kalmıştım, hiçbir çıkış yolu yoktu. Panik içinde verdiğim nefesler baloncuklar içinde gözlerimin önünde yüzeye tırmanırken çırpınıp durdum: su altı çanları, karanlık. En sonunda -akciğerlerimi dolduracak kadar su yutmadan hemen önce- kıvranıp kendimi kurtardım ve yüzeye çıktım.

Nefesim kesilerek havuzun kenarına tutundum ve güçlükle solumaya başladım. Görüşüm açıldığında Boris'i gördüm -öksürüyor, küfrediyordu- havuzun merdivenlerine doğru yüzüyordu. Öfkeden nefes nefese, yarı yüzerek yarı zıplayarak arkasından gittim ve şap diye yüzükoyun düşmesi için ayağımı ayak bileğine doladım.

"Puşt!" diye bağırdım tükürükler saçarak, çırpınarak suyun yüzeyine çıktığında. Bir şeyler demeye çalışıyordu ama yüzüne su attım, sonra bir kez daha ve saçlarımı saçlarına geçirip onu suya batırdım. "Seni acınası pislik!" diye bağırdım suyun üstünde çıktığında, soluk soluğa kalmıştı, yüzünden sular akıyordu. "Bana bir daha *sakın* böyle bir şey yapmaya kalkma." İki elimi omuzlarına koymuş, üstüne çıkmış onu suya batıracaktım ki -iyice aşağıya itip bayağı uzun bir süre orada tutacaktım ki- uzanıp kolumu yakaladı; bembeyaz kesildiğini ve tir tir titrediğini gördüm.

"Dur," dedi soluk soluğa - işte o zaman odağını yitirmiş, bir acayip bakan gözlerini fark ettim.

"Hey," dedim, "sen iyi misin?" O kadar çok öksürüyordu ki cevap veremedi. Burnu yeniden kanamaya başlamıştı, parmaklarının arasından kıpkırmızı kanlar süzülüyordu. Doğrulmasına yardım ettim ve birlikte havuzun basamaklarına yığılıp kaldık - suyun yarı içinde, yarı dışındaydık, tamamen yukarı tırmanamayacak kadar bitkin bir haldeydik.

XXIII

Parlak güneş beni uykudan uyandırdı. Benim yatağımdaydık: saçlarım ıslaktı, yarı çıplaktım ve klima soğuğunda titriyordum, Popper aramızda horulduyordu. Çarşaflar da ıslaktı ve klor kokuyordu; başım çatlayacak gibi

ağrıyordu ve ağzımda sanki bir avuç dolusu bozuk parayı emmişim gibi korkunç bir metalik tat vardı. Kafamı bir santim bile oynatsam kusabilirmişim gibi hissettiğim için hiç kımıldamadan yatıyordum, sonra -epey dikkatle- doğrulup oturdum.

"Boris?" dedim, elimin tersiyle yanağımı kaşıyarak. Yastık kılıfının üstünde kızıl kan lekeleri vardı. "Uyanık mısın?"

"Ah Tanrım," diye inledi Boris, ölü gibi bembeyaz ve terden yapış yapış görünüyordu, yatak örtüsüne tutunarak karnının üzerinde döndü. Sid Vicious tarzı bileklikleri ve bana ait gibi görünen iç çamaşırı dışında çıplaktı. "Kusacağım."

"Burada değil." Onu ayağımla itekledim. "Kalk."

Homurdana homurdana güçlükle kalkıp gitti. Banyomda öğürdüğünü duyabiliyordum. Bu ses benim de midemi bulandırdı ve aynı zamanda sinirlerimi bozdu. Yeniden yatağa devrilip kafamı yastığa gömerek kahkahalarla güldüm. Kafasını sımsıkı tutmuş sendeleyerek odaya geri geldiğinde, mosmor gözünü, burun deliklerini kaplayan kanı ve alnındaki kabuk bağlamış kesiği görünce neye uğradığımı şaşırdım.

"Aman Tanrım," dedim, "çok kötü görünüyor. Dikiş atılması lazım."

"Bak ne diyeceğim?" dedi Boris, kendini yüzüstü yatağa atıp.

"Ne?"

"Lanet okulumuza geç kaldık!" Sırtüstü dönüp katıla katıla güldük. Kendimi ne kadar güçsüz ve kusacakmış gibi hissetsem de gülmeyi asla kesemeyecekmişim gibi geliyordu. Boris yatağın ucuna doğru kayıp yerdeki bir şeyi almak için tek kolunu aşağıya sarkıttı. Ve anında kafası yeniden havaya kalktı.

"Ah! Bu da ne?"

Yatağın içinde doğrulup oturdum ve uzattığı bir bardak dolusu suya, daha doğrusu su sandığım şeye hevesle uzandım ve bardağı burnumun dibine sokar sokmaz kokusundan öğürmeye başladım. Boris uluyordu. Kaşla göz arasında üstüme çıkmıştı bile: sivri kemikleri ve leş gibi ter, kusmuk ve başka şeyler kokan, durgun göl suyu gibi soğuk ve kirli teniyle. Sertçe yanağımı sıktı, votka dolu bardağı yüzüme boca etti. "İlaç vakti! Hadi bakalım, hadi," demesiyle bardağa vurup havaya fırlatmam ve Boris'in ağzına tam olarak yerleşmeyen, havada kalan bir yumruk indirmem bir oldu. Popper coşkuyla havlıyordu. Boris üstümde otururak tam hâkimiyet kurmuştu, bir önceki günden kalma kirli gömleğimi alıp ağzıma sokmaya çalıştı ama ben ona

kıyasla daha hızlıydım ve onu yataktan öyle bir fırlattım ki kafasını duvara çarptı. “Off, siktir,” dedi avucunun içiyle yüzünü uykulu uykulu ovuşturup kıkırdayarak. Ne yapacağımı bilmez halde öyle dikiliyordum, midem bulanıyor, soğuk soğuk terliyordum; banyonun yolunu zor buldum ve -elimi banyonun duvarına dayayıp- bir iki kez şiddetle öğürerek midemi klozetin içine boşalttım. Boris’in yan odada attığı kahkahaları duyabiliyordum.

“Gırtlağına iki parmak at,” diye sesleniyordu bana, sonra bir şeyler daha söyledi ama yeni bir bulantı dalgası yüzünden ne dediğini kaçırdım.

Bulantı bittiğinde bir iki kez tükürdüm, sonra elimin tersiyle ağzımı kuruladım. Banyo mahvolmuş bir haldeydi: duştan sular damlıyor, kapısı aralık duruyor, sırılsıklam havlular ve kan lekeli el bezleri tomarlar haline yerde duruyordu. Mide bulantısından hâlâ tir tir titreyerek lavabodan elimle su içtim ve yüzüme biraz su çarptım. Aynadaki çıplak göğüslü yansımamın kamburu çıkmış ve benzi atmış gibi görünüyordu ve önceki gece Boris’in vurduğu dudağım şişmişti.

Boris hâlâ yerdeydi, kafasını duvara dayamış, hiç kemiği yokmuşçasına yığılmış uzanıyordu. İçeri geri döndüğümde düzgün gözünü açtı ve beni görünce yine kıkırdamaya başladı. “Daha iyi misin?”

“Siktir git be! Benimle sakın konuşmaya kalkma.”

“Oh olsun sana. Ben sana bardakla boşuna uğraşma demedim mi?”

“Bana mı?”

“Hatırlamıyorsun, değil mi?” Ağzı yeniden kanamaya başlamış mı anlamak için diliyle üst dudağına dokundu. Gömleğini üstünden çıkardığında kaburga kemiklerinin arasındaki boşlukları, önceden yediği dayaklardan kalma izleri ve göğsünün üst kısmındaki yanık izini görebiliyordunuz. “Yere bardak koymak, *çok* kötü bir fikirdi. Talihsiz! Sana onu oraya koymamanı söylemiştim! Başımıza büyük bir uğursuzluk getirecek!”

“Onu alıp kafamdan aşağı dökmene gerek yoktu,” dedim, el yordamıyla gözlüklerimi bulup yerdeki çamaşır yığınının içinde gördüğüm ilk pantolonu aldım.

Boris burnunu tutup sıktı ve güldü. “Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Biraz kafayı çekmek sana kendini daha iyi hissettirecek.”

“Ya evet, çok teşekkürler.”

“Öyle ama. Miktarı az tuttuğun müddetçe. Baş ağrın mucize gibi geçiverecek. Babam pek işe yarar bir adam sayılmaz ama bu bana söylediği tek işe yarar şeydir. Güzel bir şişe soğuk bira en iyisi, eğer varsa.”

“Hey, buraya gel,” dedim. Pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki havuza bakıyordum.

“Ha?”

“Gel de bak. Bunu görmeni istiyorum.”

“Sen söyle işte,” diye homurdandı Boris, yerde yattığı yerden. “Ayağa kalkmak istemiyorum.”

“Kalksan iyi edersin.”

Aşağısı bir cinayet mahaline benziyordu. Kan damlaları çizgi halinde döşeme taşlarından havuza kadar gidiyordu. Ayakkabılar, kot pantalonlar, kana bulanmış gömlek gelişigüzel bir şekilde çıkarılıp fırlatıp atılmıştı. Boris’in paramparça çizmelerinden biri havuzun derin ucunun ta dibinde yatıyordu. Daha kötüsü, yağlı bir kusmuk köpüğü basamakların oradaki sığ suyun üzerinde yüzüyordu.

XXIV

İlerleyen saatlerde havuz süpürgesiyle suyu birkaç kez üstünkörü geçtikten sonra, mutfak tezgâhının üzerinde oturuyor, babamın Viceroy’larından tüttürüp konuşuyorduk. Neredeyse öğlen olmuştu - okula gitmeyi düşünmek için bile artık çok geçti. Boris dolapların kapaklarını sertçe açıp kapatıyor ve evde çay olmadığı için sızlanıp duruyordu, gömleğinin bir omzu aşağı sarkan perişan kılığıyla tam bir kaçık gibi görünüyordu -Rus tarzında, kahveyi ocağın üstünde bir tencerede kaynatarak iğrenç bir kahve yapmıştı.

“Hayır, hayır,” dedi, kendime kahveyi normal boyutlarda bir fincana doldurunca. “Çok sert, çok az miktarda içilir.”

Tadına baktım, yüzümü buruşturdum. Parmağını kahveye batırıp yalayarak tadına baktı. “Bisküviyle iyi gider.”

“Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Ekmek ve tereyağı?” dedi umutla.

Tezgâhın üstünden usulca indim -olabildiğince yavaşça çünkü başım çok ağrıyordu— ve mutfağı aramaya başladım, ta ki Xandra’nın barın büfesinden getirdiği kâğıt paketlerde şeker ve tortilla cipsi paketleriyle dolu bir çekmeceyi açana kadar.

“Delilik,” dedim yüzüne bakıp.

“Neymiş o?”

“Babanın sana bunu yapmış olması.”

“Bu daha ne ki?” diye mırıldandı Boris, bütün bir mısır cipsini ağzına sığdırabilmek için kafasını yana eğdi. “Bir defasında kaburga kemiklerimi kırmıştı.”

Uzun bir duraksamanın ardından söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, “Kırık bir kaburga o kadar da ciddi bir şey sayılmaz,” dedim.

“Evet ama çok canım yandı. Bak, bu,” dedi, gömleğini yukarı sıyırıp bana kırılan kaburgasını gösterdi.

“Seni öldüreceğini sandım.”

Omzunu benimkine vurdu. “Ah, ben onu bilerek kışkırttım. Ona karşılık verdim. Popçik’i oradan çıkarabilesin diye. Bak, her şey yolunda,” dedi küçümseyerek, ben ona bakmaya devam edince. “Dün gece ağzından köpükler saçıyordu ama beni görünce yaptığına çok üzülecek.”

“Belki bir süre burada kalsan daha iyi olur.”

Boris ellerini arkasına koyup geriye doğru yaslandı ve umursamaz görünen bir havayla gülümsedi. “Telaşlanacak bir durum yok. Bazen böyle morali bozulur, hepsi bu.”

“Hah.” O eski Johnny Walker Black günlerinde -gömleklerinde kusmuk lekeleri, evimizi arayan sinirli iş arkadaşları- babam (bazen gözyaşlarıyla) bütün o öfke nöbetleri için “moral bozukluğu”nu suçlardı.

Boris güldü, bu sefer gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. “Peki ya ne? Sen de arada sırada bir şeylere üzülmez misin?”

“Bunu yaptığı için hapse atılmalı.”

“Ah, lütfen ama.” Boris yaptığı berbat kahveden sıkılmıştı bile ve bira bulmak için buzdolabını kurcalıyordu. “Babam hırçındır, orası kesin ama beni sever. Ukrayna’dan giderken beni bir komşunun yanında bırakabilirdi. Arkadaşlarım Maks ve Seryozha’nın babaları öyle yaptı, Maks sonunda sokaklara düştü. Hem hapse atılacak biri varsa o da benim, işin aslını istersen.”

“Anlamadım?”

“Bir keresinde onu öldürmeye kalktım. Cidden!” dedi ona nasıl baktığımı görünce. “Bunu yaptım.”

“Sana inanmıyorum.”

“Gerçekten, doğru söylüyorum,” dedi boyun eğerek. “Bunun için kendimi

çok kötü hissediyorum. Ukrayna'daki son kışımızda onu kandırıp dışarıya yürümeye çıkardım, çok sarhoştu, dışarı çıktı. Sonra kapıyı kilitledim. Karların içinde soğuktan öleceğinden emindim. Ölmediği iyi olmuş, ha?" dedi bir kahkaha atarak. "O zaman Ukrayna'da sıkışıp kalırdım, Tanrım. Tren istasyonlarında uyurdum."

"Ne oldu peki?"

"Bilmem. Gecenin çok geç bir saati değildi. Biri onu gördü ve arabasına aldı, bir kadındı sanırım, kim bilir? Her neyse, gidip biraz daha içti, eve ancak birkaç gün sonra döndü, şansıma neler olduğunu hatırlamıyordu bile! Hatta bana bir futbol topu getirdi ve bundan sonra artık sadece bira içeceğini söyledi. Tabii bu sadece belki bir ay falan sürdü."

Gözlüklerimin arkasından gözümü ovuşturdum. "Okuldakilere ne diyeceksin?"

Biranın kapağını açtı. "Ha?"

"Yani, şey." Yüzündeki morluk, çiğ et rengindeydi. "İnsanlar soracaktır."

Pis pis sırıtıp bana bir dirsek attı. "Bunu *senin* yaptığını söyleyeceğim," dedi.

"Hayır, ben ciddi soruyorum."

"Ben gayet ciddiyim."

"Boris, bu hiç komik değil."

"Aa, yapma ama. Futbol, kaykay." Siyah saçları bir gölge gibi yüzüne düştü ve onları geriye attı. "Beni alıp götürmelerini istemezsin, değil mi?"

"Haklısın," dedim rahatsız edici bir duraksamadan sonra.

"Çünkü Polonya'ya gönderirler." Bana da bir bira uzattı. "Sanırım oraya yollarlar beni. Sınırdışı edince. Gerçi Polonya," ürkütücü bir bağırtıyla güldü, "Ukrayna'dan iyidir, Tanrım!"

"Seni oraya geri gönderemezler, gönderebilirler mi?"

Tırnaklarının içleri kurumuş kanlarla dolmuş pis ellerine bakıp kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sertçe. "Çünkü buna fırsat vermeden kendimi öldürürüm."

"Ah, ühü ühü ühü." Boris sürekli o ya da bu sebeple kendini öldürmekle tehdit ederdi.

"Ciddiyim! Derhal kendimi öldürürüm. Ölmeyi yeğlerim."

"Hayır, yeğlemezsin."

"Evet, yeğlerim! Kışın oraların nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hava bile berbat. Her zaman beton grisi ve rüzgâr..."

"Yani bir ara yaz geliyordur oraya da herhalde."

“Ah, Tanrım.” Uzanıp benim sigaramı aldı, derin bir nefes çekti, dumanını yukarıya, tavana doğru üfledi. “Sivrisinekler. Leş kokulu çamur. Her şey küf gibi kokar. Orada açlıktan ölmek üzereydim ve yapayalnızdım, yani bazen o kadar aç oluyordum ki cidden, nehrin kıyısında yürüyüp, kendimi nehre atıp boğmayı düşünüyordum.”

Başım çatlıyordu. Boris’in giysileri (aslında benim giysilerim) kurutma makinesinde dönüp duruyordu. Dışarıda güneş ışıl ışıl ve acımasızdı.

“Seni bilmem ama,” dedim sigaramı elinden geri alıp, “şimdi gerçek yemek yemeye hayır demezdim.”

“Ne yapsak o zaman?”

“Okula gitmeliydik.”

“Uff.” Boris, okula sırf ben gidiyorum diye ve yapacak başka bir şey olmadığı için gittiğini açıkça söylüyordu.

“Hayır, ciddiyim. Gitmeliydik. Bugün pizza çıkacaktı.”

Boris gerçek bir pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. “Ha siktir.” Okulun diğer bir iyi yanı da buydu, en azından karnımızı doyuruyorlardı. “Artık çok geç.”

XXV

Bazen geceleri inleyerek uykumdan uyanıyordum. Patlamanın en kötü yanı onu bedenimde taşımamdı - sıcaklığını, o iliklerime kadar işleyen çarpışını. Rüyalarımda hep dışarı açılan bir aydınlık, bir de karanlık yol vardı. Karanlık olandan gitmek zorunda kalıyordum çünkü aydınlık olan yol sıcaktı ve alevler saçıyordu. Ama karanlık yolda cesetler vardı.

Neyse ki Boris onu uyandırdığımda rahatsız olmuyor ya da öyle çok ürkmüş görünmüyordu, sanki geceleri acıyla inlemekten daha doğal hiçbir şeyin olmadığı bir dünyadan geliyordu. Bazen kalkıp -yatağımızın ayak ucunda horlayan- Popçik’i getirir ve onu uykulu gevşek bir yığın halinde göğsüme bırakırdı. Ve onun ağırlığıyla öyle bastırılmışken -etrafımda ikisinin sıcaklığıyla birlikte- yattığım yerden yeniden uykuya dalıncaya kadar İspanyolca sayıları sayar ya da bildiğim bütün Rusça kelimeleri hatırlamaya çalışırdım.

Vegas’a ilk geldiğimde annemin hâlâ yaşadığını ve New York’taki günlük rutinine devam ettiğini hayal ederek kendimi daha iyi hissetmeye çalışmıştım - sanki annem yine kapı görevlileriyle lak lak ediyor, büfeden kahve ve kek alıyor, Altıncı Hat metrosuna binmek için platformda gazete standının yanında bekliyordu. Ama bu da çok uzun sürmedi. Şimdiyse yüzümü ne o ne de ev kokan yabancı bir yastığa gömdüğümde, Barbourların Park Bulvarı’ndaki evlerini ya da bazen Hobie’nin Greenwich Village’daki evini düşünüyordum.

> Babanın annenin eşyalarını satmasına çok üzüldüm. Bana söyleseydin bazılarını satın alıp senin için saklayabilirdim. Üzgün olduğumuz zamanlarda -en azından ben öyleyim- tanıdık eşyalara, değişmeyen şeylere tutunmak teselli eder insanı.
>
> Çöle -o okyanus misali sonsuz ışıltıya- dair anlattıkların korkunç ama aynı zamanda çok da güzel. Belki de onun bütün o çiğliği ve boşluğu için söylenmesi gereken şeyler vardır. Uzun zaman önceki ışıkla bugünün ışığı birbirinden çok farklı ve şimdi burada, bu evde ne tarafa dönsem bana geçmişi anımsatan bir şey görüyorum. Ama seni düşündüğümde sanki bir gemiyle denize açılmışsın gibi - hiçbir yolun olmadığı, yalnızca gökyüzünün ve yıldızların olduğu yabancı bir parıltının içindeymişsin gibi.
>
> Bu mektup, Saint-Exupéry’nin defalarca tekrar tekrar okuduğum *Yel, Kum ve Yıldızlar*’ının eski, ciltli bir baskısının içinde gelmişti. Mektubu da tekrar tekrar okunmaktan kırışıp kirlenen kitabın içinde sakladım.

Boris, annemin nasıl öldüğünü anlattığım Vegas’taki tek kişiydi - bu bilgiyi takdire şayan bir soğukkanlılıkla karşıladı; kendi hayatı öylesine istikrarsız ve zorluydu ki bu hikâye onu pek öyle şaşırtmış gibi görünmedi. Babasının Batu Hijau çevresindeki madenlerinde ve daha önce adını bile duymadığım yerlerde büyük patlamalara tanık olmuştu ve -teferruatlarını bilmese de- kullanılan patlayıcıların türü hakkında oldukça kesin tahminler yürütebiliyordu. Her ne kadar çenesi düşük biri olsa da sır saklayabilecek bir yanı da vardı ve bunu ondan özellikle istemeksizin kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine güveniyordum. Belki kendisi de annesiz olduğundan ve Bami gibi, babasının “teğmeni” Evgeny gibi ve Karmeywallag’daki

meyhanecinin karısı Judy gibi insanlarla yakın bağlar kurabildiğinden Hobie'ye olan bağlılığımın hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyordu. "İnsanlar hep yazacağım diye söz verir ve yazmaz," dedi, mutfakta oturmuş Hobie'den gelen son mektuba bakarken. "Ama bu arkadaş sana durmadan yazıyor."

"Evet, iyi biridir." Boris'e Hobie'yi anlatmaya çalışmaktan artık vazgeçmiştim: evini, atölyesini, babamın aksine beni anlayışlı bir biçimde dinlemesini ama her şeyden öte o mutluluk verici zihinsel halini - onun yanındayken kendimi güvende ve rahat hissetmemi sağlayan o sisli, sonbaharı andıran, ılıman ve samimi mikro iklimi.

Boris parmağını masanın üzerinde tam aramızda duran ağzı açık fıstık ezmesi kavanozuna batırıp çıkardı ve parmağını yaladı. Rusya'da olmayan fıstık ezmesini de (bir başka favorisi olan marşmelovlar gibi) sevmeye başlamıştı. "Geçkin bir ibne mi?" diye sordu.

Afallamıştım. "Hayır," dedim hemen ve sonra, "Bilmiyorum," diye ekledim.

"Fark etmez," dedi Boris kavanozu bana da uzatarak. "Çok sevimli geçkin ibneler tanıyorum ben de."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim tam da emin olamayarak.

Boris omuzlarını silkti. "Kimin umurunda? Sana iyi davrandığı sürece. Bu dünyada hiçbirimiz yeterince iyilik görmüyoruz ki, öyle değil mi?"

XXVI

Boris, babamı sevmişti, babam da onu. Babamın nasıl para kazandığını o benden daha iyi anlıyordu ve babam kaybettiği zamanlarda ondan uzak durması gerektiğini kimsenin söylemesine gerek kalmadan bilmesine rağmen, babamın, benim vermeye pek gönüllü olmadığım bir şeye ihtiyaç duyduğunu da anlıyordu: mesela mutfakta coşkulu ve heyecanlı bir halde volta atarken ve birinin hikâyelerini dinleyip ne kadar iyi iş yaptığı için ona methiyeler düzmesini istediği zamanlarda kazandıklarını saçacağı bir seyirci. Kazandığında aşağı katta hoplayıp zıplamaya başladığını duyduğumuz anda - sevinçten havalara uçar, çok gürültü çıkarırdı- Boris kitabını bırakıp aşağı kata yollanır, orada durup sabırla babamın bakara masasındaki o akşamki

oyununu tüm sıkıcılığıyla kart kart anlatmasını dinler, hatta bunun sıklıkla hiç ara vermeksizin ta babamın üniversite yıllarından ve boşa çıkan oyunculuk kariyerinden (bana) işkence gibi gelen benzer zafer öykülerine bağlanmasına katlanırdı.

“Babanın filmlerde oynadığını anlatmamıştın bana!” dedi Boris, elinde artık soğumuş bir fincan çayla üst kata dönünce.

“Öyle çok filmde oynamamış. İki tane falan.”

“Ama yine de. Hani şu cidden *büyük* bir film olanı, şu polisiye hani, rüşvet alan polisler hakkındaki. Adı neydi onun?”

“Öyle çok büyük bir rolü yoktu. Sadece bir saniye falan görünüyor. Sokakta vurulan bir avukatı oynamış.”

“Ne olmuş yani? Enteresan yine de. Ukrayna’ya gitse insanlar ona yıldız gibi davranırdı.”

“Gidebilir o zaman, hatta Xandra’yı da yanında götürsün.”

Boris’in “entelektüel sohbetler” dediği şeye duyduğu heves, babamda değerbilir bir karşılık bulmuştu. Politika hiç ilgimi çekmediğinden ve babamın bu konudaki görüşlerini öğrenmekle hiç ama hiç ilgilenmediğimden babamın hoşuna gittiğini bildiğim, dünyada olup bitenlere dair anlamsız tartışmalara katılmaya hiç hevesli değildim. Ama Boris -ister sarhoş olsun ister ayık- buna iştirak etmekten memnundu. Genellikle bu sohbetler sırasında babam kollarını havada sallayıp duruyor ve bütün bir konuşma boyunca sinirden tüylerimi diken diken ederek Boris’in aksanını taklit ediyordu. Ama Boris bunu fark ediyor ya da umursuyor gibi görünmüyordu. Bazen su ısıtıcısını çalıştırmak için aşağıya inip geri dönmediğinde, onları mutfakta bir sahne gösterisindeki iki aktör misali Sovyetler Birliği’nin dağılması ya da başka bir saçmalık hakkında mutlu mesut tartışırken buluyordum.

“Ah, Potter!” dedi yukarıya geldiğinde. “Baban. Ne tatlı adam!”

İPod’umun kulaklıklarını kulağımdan çıkardım. “Sen öyle diyorsan.”

“Ciddiyim,” dedi Boris, küt diye yere oturdu. “Çok konuşkan ve zeki bir adam! Ve seni seviyor.”

“Bunu nereden çıkardın, anlamadım.”

“Hadi ama! Seninle arasını düzeltmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyor. Aşağıda onunla o tartışmaları yapanın sen olmasını dilerdi, ben değil.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Hayır. Ama yine de bu doğru! Bunu biliyorum.”

“Beni kandırabilirdi.”

Boris keskin gözlerle bana baktı. “Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Ondan *nefret* etmiyorum.”

“Annenin kalbini kırdı,” dedi Boris kesin bir ifadeyle. “Onu terk ettiğinde. Ama senin onu affetmen lazım. Artık her şey geride kaldı.”

Bakakaldım. Babamın etrafta insanlara anlatıp durduğu bu muydu yani?

“Saçmalık,” dedim, elimdeki çizgi romanı kenara koydum ve yerimde doğrulup oturdum. “Annem...” Bunu nasıl anlatabilirdim ki? “Anlamıyorsun, bize bok gibi davranıyordu, gittiğinde buna *sevindik.* Yani onun ne kadar da harika bir adam olduğunu falan sandığının farkındayım ama...”

“Peki neden o kadar korkunçtu? Başka kadınlarla görüştüğü için mi?” dedi Boris avuçlarını açıp ellerini havaya kaldırarak. “Olabilir. Onun da kendi hayatı var. Bundan sana ne ki?”

Duyduklarıma inanamayarak kafamı salladım. “Adamım,” dedim, “seni avucuna almış.” Babamın yabancıları büyüleyip onları parmağında oynatması beni her zaman şaşırtmayı başarıyordu. Ona borç para verirler, terfi edilmesi için önerirler, önemli insanlarla tanıştırırlar, yazlıklarında kalması için davet ederler, tamamen onun büyüsüne kapılırlardı - ve sonra bir şekilde her şey paramparça olur ve o, başka birine geçerdi.

Boris kollarını dizlerinin etrafında doladı ve kafasını arkasındaki duvara yasladı. “Pekâlâ, Potter,” dedi boyun eğerek. “Senin düşmanın, benim düşmanın. Sen ondan nefret ediyorsan ben de ondan nefret ediyorum. Ama,” kafasını yana yasladı, “ben buradayım. Onun evinde kalıyorum. Ne yapmam gerek? Onunla sohbet edip, dostluk kurup iyi mi davranayım? Yoksa ona saygısızlık mı edeyim?”

“Ben *öyle* bir şey yap demiyorum. Benim tek söylediğim, sana anlattığı her şeye inanma.”

Boris kıkırdadı. “Ben *kimsenin* bana anlattığı şeylere inanmıyorum ki,” dedi, ayağıma dostane bir tavırla vurdu. “Senin anlattıklarına bile.”

XXVII

Babam Boris'i ne kadar severse sevsin, ben sürekli onun dikkatini Boris'in aslında bu eve, bizim yanımıza yerleştiği gerçeğinden uzak tutmaya çalışıyordum ki bunu yapmak çok da zor sayılmazdı çünkü kumar ve ilaçlar arasında gidip gelirken babamın kafası o kadar dağınıktı ki üst kattaki odama bir vaşak bile getirmiş olsam bunu fark edecek durumda değildi. Xandra'yla anlaşmaksa biraz daha zordu, Boris'in eve katkıda bulunduğu çalıntı abur cuburlara rağmen masraflar yüzünden sızlanıp durmaya daha meyilliydi. O evdeyken Boris yukarıda, ayak altından uzakta kalıyor, çatık kaşlarla *Budala*'nın Rusça baskısını okuyor ve benim portatif hoparlörlerimle müzik dinliyordu. Aşağı kattan ona bira ve yiyecek götürüyordum ve çayı onun sevdiği gibi yapmayı öğrenmiştim: kaynar sıcaklıkta, üç şekerli.

Neredeyse Noel zamanı gelmişti bile ama bunu havaya bakarak anlamak imkânsızdı: geceleri serindi fakat gündüzleri parlak ve sıcaktı. Rüzgâr estiğinde havuzun kenarındaki şemsiye silah sesine benzer bir ses çıkararak çarpıyordu. Geceleri şimşekler çakıyordu ama yağmur yoktu ve bazen kumlar havaya kalkıp döne döne sokağın sağına soluna dağılan minik hortumlar halinde uçuşuyordu.

Tatiller benim moralimi bozsa da Boris hiç üzerinde durmuyordu bile. "Çocuklar için zaten bütün bunlar," dedi dudak bükerek, dirseklerinin üzerine dayanmış yatağımın üzerinde uzanırken. "Ağaçlar, oyuncaklar. Biz Noel arifesinde kendi *praznyky*'mizi yaparız. Ne dersin?"

"*Praznyky*?"

"Bilirsin işte. Bir tür tatil partisi. Öyle adamakıllı bir kutsal akşam yemeği değil, sadece hoş bir yemek. Özel bir şeyler pişiririz, belki babanı ve Xandra'yı da davet edersin. Sence bizimle birlikte bir şeyler yemek isterler mi?"

Beni epey şaşırtsa da bu fikir babamın -ve hatta Xandra'nın bile-çok hoşuna gitti (babamın, bence, özellikle *praznyky* sözcüğü hoşuna gitmişti ve Boris'e bunu söyletmekten keyif alıyordu). Ayın yirmi üçünde Boris'le birlikte babamın bize verdiği gerçek parayla alışverişe çıktık (bu iyi olmuştu, zira her zaman gittiğimiz ve şimdi tatil alışverişi yapanlarla dolup taşan süpermarket rahatça bir şeyler aşırmak için fazla kalabalıktı) ve eve patates, bir bütün tavuk ve Boris'in nasıl yapıldığını bildiğini iddia ettiği bir Polonya tatil yemeği için gereken bir dizi malzemeyle (bir çeşit lahana turşusu olan saurkraut, mantar, bezelye, ekşi krema) çavdar ekmeği (Boris siyah ekmek almakta ısrarcıydı, beyaz ekmek bu yemeğin yanına gitmez dedi), yarım kilo

tereyağı, turşu ve biraz Noel şekerlemeleriyle döndük.

Boris yemeği gökyüzünde ilk yıldız belirir belirmez yiyeceğimizi söylemişti - Bethlehem Yıldızı belirdiğinde. Ama kendimiz dışında başka birileri için yemek yapmaya alışkın değildik ve sonuç olarak gecikiyorduk. Noel arifesinde, akşam sekiz civarında, saurkraut yemeği hazırdı ve (nasıl pişirileceğini paketindeki bilgilerden öğrendiğimiz) tavuğun fırından çıkmasına on dakika kalmıştı ki babam ıslıkla "Deck the Halls" ilahisini çalarak geldi ve dikkatimizi çekmek için parmaklarıyla mutfak dolaplarından birine vurdu.

"Hadi, çocuklar!" dedi. Yüzü kıpkırmızı ve pasparlaktı, sesi aceleciydi, o çok iyi tanıdığım yapmacık, kesik kesik haline bürünmüştü. New York'tan kalma jilet gibi Dolce and Gabbana takımlarından birini giymiş ama kravat takmamıştı, gömleğinin etekleri dışarıdaydı, yaka düğmesi de iliklenmemişti. "Gidip saçlarınızı tarayın ve üstünüze başınıza çekidüzen verin. Hepimizi dışarı çıkarıyorum. Giyecek daha iyi bir şeylerin var mı, Theo? Olması lazım."

"Ama..." Öfkeyle direkt yüzüne baktım. İşte tam babamlık bir hareketti bu, hop diye gelip son anda bütün planı değiştirmek.

"Ah, hadi ama. Tavuk bekleyebilir. Beklemez mi? Tabii ki bekler." Motor gibi durmadan konuşuyordu. "Diğer şeyi de buzdolabına koyarsınız. Onu yarın öğlen Noel yemeği olarak yeriz, hâlâ *praznyky* sayılır mı? Yoksa *praznyky* sadece Noel arifesinde mi oluyor? Karıştırıyor muyum? Neyse, tamam, biz bizimkini Noel günü yiyeceğiz. Yepyeni bir gelenek. Kalan yemekler hep daha iyidir zaten. Dinleyin, bu *şahane* olacak. Boris..." Boris'i çoktan önüne katmış mutfaktan çıkarıyordu bile, "sen hangi beden gömlek giyiyorsun, yoldaş? Bilmiyor musun? Benim şu eski Brooks Brothers gömleklerimden bazılarını sana versem çok iyi olacak cidden, müthiş gömlekler, beni yanlış anlama, muhtemelen dizlerine geleceklerdir ama artık yakaları beni biraz sıkıyor, hem kollarını yukarıya kıvırırsan üstünde gayet güzel duracaktır..."

XXVIII

Las Vegas'a geleli altı aydan fazla olsa da şehir merkezine dördüncü ya da beşinci gelişimdi bu - (okul, alışveriş merkezi ve ev arasındaki küçük yörüngemizden gayet hoşnut olan) Boris ise Vegas'a doğru düzgün gitmemişti bile. Şaşkınlıkla neon ışıklarından şelalelere, dört bir yanımızda baloncuklar halinde parlayan, titreşen ve çağlayarak dökülen elektriğe bakıyorduk, Boris'in yukarıya bakan yüzü bu çılgın ışık yağmuru altında önce kıpkırmızı parlıyor, sonra altın pırıltılar saçıyordu.

Venetian'ın içinde, gondolcular gerçek bir kanalın içinde, gerçek, kimyasal kokan bir suyun içinde kürek çekerken kostümlü opera şarkıcıları yapay gökyüzünün altında *Stille Nacht* ve *Ave Maria*'yı söylüyorlardı. Boris ve ben bütün bunları kavrayamayacak kadar afallamış halde, ayaklarımızı sürüye sürüye tedirginlikle peşlerinden yürüyor, kendimizi sefil hissediyorduk. Babam şık, meşe kaplamalı bir İtalyan restoranında yer ayırtmıştı - New York'taki çok daha ünlü kardeş restoranın buradaki şubesi.

"Herkes canı ne istiyorsa ısmarlasın," dedi, Xandra'nın sandalyesini onun için çekerken. "Bendensiniz. Sapıtmak serbest."

Sözünü ikiletmedik. Arpacık soğanlı soslu kuşkonmaz, tütsülenmiş somon, tütsülenmiş karabalık carpaccio, kengerli ve siyah mantarlı perciatelli, safran ve baklalı kıtır levrek, mangalda biftek, ağır ateşte pişirilmiş pirzola ve tatlı olarak da panna cotta, balkabaklı kek ve İncirli dondurma yedik. Açık ara farkla aylardır, hatta belki şimdiye dek yediğim en iyi yemekti ve -iki porsiyon karabalığı tek başına yiyen- Boris mest olmuştu. "Ah, *harikulade,*" dedi, belki on beşinci defa, genç ve güzel garson kahvenin yanında ekstra bir tabak şekerleme ve biscotti getirdiğinde resmen kedi gibi mırlıyordu. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, Bay Potter, Xandra," dedi bir kez daha. "Çok lezzetliydi."

Bize kıyasla öyle çok bir şey yemeyen babam (Xandra da o kadar yememişti) tabağını kenara itti. Şakaklarındaki saçları ıslaktı ve yüzü öylesine parlak ve kırmızıydı ki resmen ışıldıyordu. "Bana değil bu öğlen salonda sürekli kasaya oynayan oynayan Cubs şapkalı küçük Çinli adama teşekkür et," dedi. "Tanrım. *Kaybetmemiz imkânsızdı* âdeta." Arabadayken beklenmedik zenginliğini bize de göstermişti zaten: bir lastikle sarılmış yüzlüklerden oluşan kalın bir rulo. "Kartlar geldi durdu, geldi durdu. Merkür geriliyor, ay yükseliyordu! Demek istediğim, tam bir sihirdi bu. Hani bazen masada bir ışık olur, gözle görülür bir hale olur hani ve *o* sensindir, anlıyor musunuz? O ışık *sensindir*? Burada şahane bir krupiye var, Diego, ona

bayılıyorum, yani çok tuhaf, tıpkı şu ressam Diego Rivera'nın jilet gibi bir smokinin içindeki hali. Diego'dan bahsetmiş miydim size daha önce? Kırk yıldır burada, ta o eski Flamingo günlerinden beri. İri yarı, kocaman bir adam. Meksikalı işte. Hızla kayan eller, koca koca yüzükler," parmaklarını oynattı, "ba-ka-RAAAA! Tanrım, bakara odasındaki bu eski tip Meksikalılara bayılıyorum, herifler öyle tarz sahibi ki. Yaşlı, şık ve antika adamlar, kiloları da yakışıyor ha. Her neyse, biz Diego'nun masasındaydık, ben ve şu küçük Çinli adam, o da ayrı bir tipti, kemik çerçeveli gözlükler takmış, tek kelime İngilizce bilmiyor, işte, sadece, 'San Bin! San Bin!' deyip duruyor, Çinlilerin hepsinin içtiği şu acayip ginseng çayından içiyor, tadı toz gibi ama kokusunu seviyorum, şansın kokusu sanki ve inanılmazdı, *öyle* bir oyundu ki aman Tanrım, bütün Çinli kadınlar arkamıza dizildi, her eli alıyorduk. Sence," dedi Xandra'ya dönüp, "onları alıp bakara salonuna, Diego'yla tanıştırmaya götürsem nasıl olur? Eminim Diego'ya bayılırlar. Acaba hâlâ mesaide mi merak ediyorum. Ne dersin?"

"Burada değildir." Xandra hoş görünüyordu -gözleri ışıl ışıl parlıyordu- kadife bir mini elbise ve taşlı sandaletler giymiş, her zaman sürdüğünden daha kırmızı bir ruj sürmüştü. "Şimdi değil."

"Bazen, tatil günlerinde çifte mesai yapıyor."

"Ah, ta oraya kadar gitmek istemezler. Uzun bir yürüyüş bu. Kumarhane katından oraya gidip gelmek yarım saat sürer."

"Evet ama eminim o da çocuklarımla tanışmak ister."

"Evet, muhtemelen ister," dedi Xandra ona katılarak, parmağını şarap kadehinin ağzında gezdiriyordu. Kolyesindeki minicik altın kuğu tam gırtlağının üzerinde ışıldıyordu. "Tatlı bir adamdır. Ama Larry, ben ciddiyim, biliyorum sen beni ciddiye almıyorsun ama krupiyelerle bu kadar sıkı fıkı olmaya başlarsan yarın öbür gün oraya gittiğinde güvenlik görevlileri derhal kıçının dibinde belirecek."

Babam güldü. "Tanrım!" dedi neşeyle, masaya öyle bir vurdu ki yerimden sıçradım. "İşin aslını bilmesem, ben bile bugün o masada Diego'nun *cidden* yardım ettiğini sanırdım. Yani belki de ediyordu. Telepatik bakara! Senin şu Sovyet araştırmacılara söyle *bunun* üzerinde çalışsınlar," dedi Boris'e. "Sizin ekonominizi de düzeltecektir."

Boris -hafifçe- boğazını temizledi ve su bardağını havaya kaldırdı. "Affedersiniz, bir şey söyleyebilir miyim?"

"Konuşma yapma vakti mi geldi? Kadeh kaldırırken konuşma yapmaya

mı hazırlanacaktık?”

“Hepinize dostluğunuz için teşekkür ederim. Ve hepimiz için sağlık, mutluluk ve bir dahaki Noel’e kadar yaşamayı diliyorum.”

Bu sözleri izleyen sessizlikte, mutfakta bir şampanya mantarı patladı ve bir kahkaha yükseldi. Saat gece yarısını geçmişti: Noel gününün ikinci dakikasındaydık. Sonra babam sandalyesinin arkasına yaslandı ve güldü. “Mutlu Noeller!” diye bağırdı, ceketinin cebinden bir mücevher kutusu çıkarıp Xandra’ya uzattı ve iki deste yirmiliği (Beş yüz dolar! Kişi başı!) masanın karşısındaki Boris’e ve bana fırlattı. Ve saatin olmadığı, sıcaklığın belli bir ayarda tutulduğu bu kumarhane gecesinde *gün* ve *Noel* gibi sözcükler anlamsız geliyor, *mutluluk* ise yüksek sesle çınlayan kadehlerin arasında öyle çok talihsiz ya da ölümcül bir fikir gibi gelmiyordu.

6. Bölüm

Yel, Kum ve Yıldızlar

I

Ertesi yıl boyunca New York'u ve eski hayatımı kafamdan söküp atmakla öylesine meşguldüm ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Bu mevsimsiz parlak düzlükte günler hiçbir şey değişmeden geçip gidiyordu: okul otobüsünde akşamdan kaldığımız sabahlar, havuz başında uyuyakaldığımız için yanıp kızaran sırtlarımız, votkanın leş gibi benzin kokusu ve Popper'dan hep yükselen ıslak köpek ve klor kokusu, Boris'in bana sabırla küfretmeyi öğrettiği gibi Rusça sayı saymayı, yol sormayı, içki ısmarlamayı öğretmesi. Evet, lütfen, isterim. Teşekkürler, çok naziksiniz. *Govorite li vy po angliyski?* İngilizce konuşabiliyor musunuz? *Ya nemnogo govoryu porusski.* Ben birazcık Rusça konuşabiliyorum.

Yaz ya da kış, günler başımızı döndürerek geçip gidiyordu; çöl havası burun deliklerimizi kavuruyor, boğazlarımızı kurutup kaşındırıyordu. Her şey komikti, her şey bizi güldürüyordu. Bazen güneş batmadan hemen önce, gökyüzünün maviliği mora çalmaya başlarken, Maxfield Parrish tarzı çarpıcı, elektrik yüklü bulutlar bütün altın pırıltıları ve bembeyaz halleriyle batıdaki Mormonlara gelen Kutsal Vahiy misali çöle hüküm sürüyordu. *Govorite medlerıno,* dedim, yavaş konuş ve *Povtorite, pozhaluysta.* Tekrar et, lütfen. Ama artık birbirimize öylesine uyum sağlamıştık ki istemediğimiz sürece konuşmamıza bile gerek yoktu; yalnızca tek bir kaşı havaya kaldırararak ya da dudak bükerek birbirimizi histeri krizine sokmayı iyi biliyorduk. Geceleri yerde bağdaş kurup öyle yemek yiyor, okul kitaplarımızda yağlı parmak izleri bırakıyorduk. Yediğimiz şeyler kötü beslenmemize yol açıyordu, kollarımızda ve bacaklarımızda hafif morluklar oluşmuştu - vitamin eksikliğinden, dedi okul hemşiresi, kıçımızdan fena halde acıtan birer iğne vurdu ve renkli bir şişe dolusu çocuklara verilen çiğneme haplarından verdi. ("Kıçım acıyor," dedi Boris kalçasını ovuşturup okul otobüsündeki metal oturaklara sövüp sayarak.) Sürekli yüzmekten baştan ayağa her yanım çillenmişti; (şimdiye kadarki en uzun halinde olan) saçlarımın rengi havuzdaki kimyasallar yüzünden açılmıştı ve genel anlamda iyiydim ama göğsümde asla kaybolmayan bir ağırlık vardı ve yediğimiz bütün o şekerler

yüzünden arka dişlerim çürüyordu. Bunun dışında iyiydim. Ve zaman böyle mutlu mesut geçip gidiyordu, derken -on beşinci doğum günümden hemen sonra- Boris, Kotku adında bir kızla tanıştı ve her şey değişti.

Kotku adı (Ukraynaca hali: *Kotyku)* ona olduğundan daha ilgi çekici bir hava katıyordu ama aslında gerçek adı değildi bu, Boris'in ona taktığı bir takma addı sadece ("yavru kedi"nin Lehçesi). Soyadı Hutchins idi, kendi adıysa Kylie ya da Keiley veya Kaylee gibi bir şeydi, bütün hayatı boyunca Nevada, Clark County'de yaşamıştı. Bizim okula gitse ve bizden sadece bir sınıf üstte olsa da yaşça bizden çok daha büyüktü - benden tam üç yaş büyüktü. Boris, belli ki bir süredir ona göz koymuştu ama ben, Boris bir öğleden sonra kendini yatağın ayak ucuna atıp, "Ben âşığım," deyinceye kadar bunun farkında bile değildim.

"Ah, öyle mi? Kime?"

"Yurttaşlık dersinden bir çıtır. Hani şu ot aldığım kız. Yani o da on sekiz yaşında, inanabiliyor musun? *Tanrım,* öyle *güzel* ki."

"Ot mu aldın?"

Neşeyle güldü ve beni omzumdan yakaladı; benim en zayıf noktamı, kürek kemiğimin hemen altındaki, parmağını sokup bastırdığında beni ciyak ciyak bağırttığı noktayı çok iyi biliyordu. Ama hiç havamda değildim, ona sertçe vurdum.

"Ah! Siktir!" dedi Boris, yuvarlanarak benden uzaklaştı, parmak uçlarıyla çene kemiğini ovuşturuyordu. "Neden böyle bir şey yaptın şimdi?"

"Umarım canın yanmıştır," dedim. "Şu bahsettiğin ot nerede?"

Boris'in aşk meselesinden daha fazla söz etmedik, en azından o gün için ama birkaç gün sonra matematik dersinden çıkarken onu dolapların orada bir kıza doğru iyice yanaşmış halde gördüm. Boris yaşına göre öyle çok uzun sayılmazdı ama bu kız bizden yaşça ne kadar büyük görünürse görünsün, ufak tefek bir şeydi: çıkık elmacık kemikleri, parlak alnı ve keskin, parlak, üçgen biçimli yüzüyle tahta göğüslü, kalçası bile olmayan sıska bir kızdı. Burnunda hızma vardı. Kolsuz, siyah bir bluz giymişti. Tırnaklarında soyulmuş siyah ojeler vardı, saçları turuncu-siyah röfleliydi, siyah göz kalemiyle belirginleştirilmiş keskin, parlak, klor mavisi gözleri vardı. Kesinlikle hoş bir kızdı, seksiydi hatta ama bana attığı bakış kaygı vericiydi; şirret bir fast food tezgâhtarı ya da belki kötü bir bebek bakıcısını anımsatıyordu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" dedi Boris hevesle, okuldan sonra yanıma

geldiğinde.

Omuzlarımı silktim. “Hoş kız. Galiba.”

“Galiba mı?”

“Yani, Boris, demek istediğim, sanki yirmi beş yaşındaymış gibi görünüyor.”

“Biliyorum! Harika!” dedi, serseme dönmüş gibiydi. “On sekiz yaşında! Yasal olarak yetişkin! Sorunsuzca içki alabilir! Hem bütün hayatı boyunca burada yaşamış, bu yüzden hangi mekânların yaş kontrolü yapmadığını biliyor.”

II

Hadley, Amerikan tarihinde yanımda oturan, üstü yazılı ceketler giyen şu çenesi düşük kız, ona Boris’in yaşı büyük kadınını sorduğumda yüzünü buruşturdu. “*O* mu?” dedi. “*Tam* bir sürtük.” Hadley’nin ablası, Jan, Kyla ya da Kayleigh ya da adı her ne haltsa onunla aynı sınıftaymış. “Ve annesi, duyduğum kadarıyla cidden fahişeymiş. Arkadaşın hastalık falan kapmamak için dikkat etse iyi eder.”

“Peki,” dedim, onun bu hararetli hali beni şaşırtmıştı ama belki de şaşırmamalıydım. Hadley, tam bir asker çocuğuydu, yüzme takımındaydı ve okul korosunda şarkı söylüyordu; üç çocuklu normal bir ailenin çocuğuydu, Almanya’dan getirdiği Gretchen isimli Weimaraner cinsi bir köpeği ve eve dönmesi gereken saati geçirdiğinde bağırıp çağıran bir babası vardı.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Hadley. “Diğer kızların sevgilileriyle yiyişir, başka kızlarla yiyişir, *herhangi* biriyle yiyişebilir. Ayrıca bence ot da içiyor.”

“Aa,” dedim. Bu faktörlerden hiçbiri bana göre Kylie ya da adı her neyse o kızı sevmemek için geçerli bir sebep değildi, hele de Boris’le ben de son birkaç aydır kendimizi ot içmeye yürekten adamışken. Benim canımı sıkan - hem de çok sıkan- şey, Kotku’nun (ondan Boris’in ona koyduğu isimle bahsedeceğim, zira gerçek adının ne olduğunu hatırlamıyorum) bir gecede ortaya çıkıp âdeta Boris’in mülkiyetini eline almış olmasıydı.

Önce cuma gecesi işi çıktı. Sonra bu, bütün hafta oldu - yalnızca geceleri değil, gündüzleri de. Çok geçmeden, yok Kotku şöyle yok Kotku böyle

derken, bir de baktım akşam yemeğini Popper ve ben baş başa yiyip bir başımıza film izliyoruz.

“Harika biri değil mi?” diye sordu bana bir kez daha, onu bizim eve ilk kez getirdikten sonra - oldukça başarısız bir akşamdı, üçümüz de öylesine kafayı bulmuştuk ki yerlerimizden kıpırdayamıyorduk bile, sonra o ikisi aşağı kattaki koltuğun üzerinde debelenirken ben yerde sırtım onlara dönük bir biçimde oturdum ve *The Outer Limits* dizisinin tekrarına konsantre olmaya çalıştım. “Ne diyorsun?”

“Yani, ne bileyim...” Ne söylememi istiyordu ki? “Senden hoşlanıyor. Belli.”

Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Hava yüzmek için çok rüzgârlı ve serin olsa da yine havuz başındaydık. “Hayır, ciddi misin? *Sen* ne düşünüyorsun *onun* hakkında? Doğruyu söyle, Potter,” dedi ben tereddüt edince.

“Bilmiyorum,” dedim kuşkuyla ve sonra hâlâ bana bakmayı sürdürünce, “Doğrusunu söyleyeyim mi?” diye devam ettim. “Bilmiyorum, Boris. Her şeyi göze almış birine benziyor.”

“Evet? Bu kötü bir şey mi?”

Ses tonundan bunu gerçekten merak ettiği belliydi, öfkeli değildi, alaycı değildi. “Yani,” dedim, afallamıştım. “Belki de değildir.”

Boris -votkadan yanakları pembe pembe olmuştu- elini kalbinin üstüne koydu. “Ben onu seviyorum, Potter. Ciddiyim. Bu, hayatım boyunca başıma gelen en gerçek şey.”

Öyle utanmıştım ki gözlerimi kaçırdım.

“O küçük sıska cadı!” Mutlulukla iç geçirdi. “Kollarımdayken öyle cılız ve hafif ki! Hava gibi!” Boris, esrarengiz biçimde Kotku’ya tam da benim rahatsız edici bulduğum nedenlerle hayranlık duyuyordu: o bir deri bir kemik sokak kedisi vücudu, o cılız, ilgiye muhtaç yetişkinliği yüzünden. “Ve öyle cesur ve zeki ki, öyle büyük bir kalbi var ki! Tek istediğim ona kol kanat germek ve onu o Mike denen heriften uzak tutmak. Anlıyor musun?”

Hiç sesimi çıkarmadan kendime bir votka daha doldurdum, aslında hiç ihtiyacım olmamasına rağmen. Kotku meselesi iki açıdan da kafa karıştırıcıydı -Boris’in bizzat kendisinin de sesinde mutlak bir gurur tınısıyla söylediği gibi- Kotku’nun bir erkek arkadaşı vardı zaten: havuz temizleme hizmetinde çalışan, yirmi altı yaşında, motosikletli bir adam olan Mike McNatt. “Harika,” demiştim, Boris bana bu haberi daha önce verdiğinde. “Havuz temizleme işine yardım etmesi için onu buraya getirmeliyiz.” Yüzme

havuzuyla ilgilenmekten (büyük ölçüde benim üzerime düşen bu işten) bıkmış usanmıştım artık, özellikle de Xandra eve asla yeteri kadar ya da doğru türden kimyasal getirmediği için.

Boris ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. “Durum ciddi, Potter. Bence Kotku’nun ondan ödü kopuyor. Ondan ayrılmak istiyor ama korkuyor. Onu askere gitmek için başvurmaya ikna etmeye çalışıyor.”

“Bu herifin senin peşine düşmemesi için dikkat etsen iyi olur.”

“Benim mi?” Öfkeyle kahkaha attı. “Ben onun için endişeleniyorum. Öyle ufacık ki! Otuz yedi kilocuk!”

“Ya, ya.” Kotku “anoreksiya sınırında” olduğunu öne sürüyor ve bütün gün hiçbir şey yemediğini söyleyerek bütün işleri Boris’e yaptırabiliyordu.

Boris kafama bir tane patlattı. “Bütün gün burada böyle tek başına oturuyorsun,” dedi, hemen yanıma oturup ayaklarını havuza soktu. “Bu akşam Kotku’nun eve gelsene. Yanında birini getir.”

“Mesela?..”

Boris omuzlarını silkti. “Hani şu senin tarih sınıfındaki saçı erkek gibi kesilmiş seksi minyon sarışına ne dersin? Hani şu yüzücü?”

“Hadley mi?” Kafamı salladım. “Mümkünatı yok.”

“Evet! Getirmelisin! Çünkü kız çok seksi! Ve kesinlikle gelecektir!”

“İnan bana, bu hiç iyi bir fikir değil.”

“Senin yerine ona ben sorarım! Hadi ama. Sana hep yakın davranıyor, her zaman seninle konuşuyor. Onu arasak mı?”

“Hayır! O iş öyle değil, dur,” dedim, ayağa kalkmaya kalkışınca onu kolundan tuttum.

“Götün yemedi mi?”

“Boris.” Telefon etmek için içeri gidiyordu. “Sakın. Ciddiyim. Gelmez zaten.”

“Nedenmiş o?”

Sesindeki o alaycı tını sinirimi bozmuştu. “Doğrusunu istersen... Çünkü...” Tam ağzımı açıp tek doğru sebep, *Çünkü Kotku orospunun teki* diyecektim ki bunun yerine, “Bak, Hadley onur listesinde falan. Kotku’nun evinde takılmak istemeyecektir.”

“Ne?” dedi Boris, olduğu yerde arkasını döndü, sinirlenmişti. “O kaltak ne dedi sana?”

“Hiçbir şey. Sadece...”

“Evet, bir şeyler söylemiş!” Şimdi yeniden havuza doğru geliyordu.

“Anlatsan iyi edersin.”

“Hadi ama. Bir şey yok. Sakin ol, Boris,” dedim, ne kadar öfkeli olduğunu görünce. “Kotku ondan kaç yaş büyük. Aynı sınıfta bile değiller.”

“O kalkık burunlu kaltak. Kotku ona ne yapmış ki sanki?”

“Sakin ol.” Gözüm votka şişesine ilişti, üstüne vuran beyaz güneş ışığıyla aydınlanınca bir ışın kılıcına dönmüştü. Boris çok fazla içmişti ve kavga etmek, isteyeceğim son şeydi. Ama ben de onu bu konudan uzaklaştırmak için komik ya da kolay bir yol bulamayacak kadar sarhoştum.

III

Boris’ten hoşlanan bizim yaşımızda bir sürü kız vardı - en dikkat çekeni, Danimarkalı Saffi Caspersen idi, İngilizceyi yüksek tonlu bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu, bir Cirque de Soleil prodüksiyonunda ufak bir rolü vardı ve bizim dönemimizdeki kızların açık ara farkla en güzeliydi. Saffi İngilizce dersini bizimle birlikte alıyordu *(Yalnız Bir Avcıdır Yürek* hakkında söyleyecek ilginç fikirleri vardı) ve mesafeli biri olarak tanınsa da Boris’ten hoşlanıyordu. Bunu herkes anlayabilirdi. Boris espri yaptığında gülüyordu, çalışma grubunda onun yanında aptal gibi davranıyordu, onu koridorda coşkuyla Boris’le konuşurken görmüştüm, Boris de o elini kolunu fazlasıyla kullanan Rus haliyle onunla coşkuyla konuşuyordu. Yine de -esrarengiz biçimde- hiç ondan hoşlanıyora benzemiyordu.

“Ama neden?” diye sordum Boris’e. “Sınıftaki en güzel kız o.” Danimarkalıların hep iri yarı ve sarışın olduklarını sanırdım ama Saffi ufak tefek ve kumraldı, gördüğüm profesyonel biri tarafından çekilmiş, göz alıcı sahne makyajlı fotoğrafında daha da öne çıkan masalsı bir güzelliği vardı.

“Güzel bir kız, evet. Ama pek seksi sayılmaz.”

“Boris, o kız *acayip* seksi. Sen aklını mı kaçırdın?”

“Ah ama çok fazla çalışıyor,” dedi Boris, bir elinde birasıyla yanıma oturup diğer eliyle sigarama uzanarak. “Fazla dümdüz. Durmadan ders çalışıyor ya da prova yapıyor falan. Kotku,” ağzından koca bir sigara dumanı bulutu çıkardı, sigarayı bana geri uzattı, “o, bizim gibi.”

Sesimi çıkarmadım. Nasıl olmuştu da bütün dersleri ileri seviye sınıflarda

almaktan Kotku gibi bir enkazla eş tutulmaya kadar düşmüştüm?

Boris dirseğiyle beni dürtükledi. “Bence ondan asıl sen hoşlanıyorsun. Saffi’den.”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Öyle öyle. Ona çıkma teklif etsene.”

“Evet, belki,” dedim ama buna cesaret edemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Eski okulumda, yabancılar ve değişim programlarıyla gelen öğrenciler kibarca bir kenarda dururdu, orada olsa Saffi gibi biri daha ulaşılabilir olabilirdi ama Vegas’ta çok popüler biriydi o, etrafı bir dolu insanla çevriliydi ve bir de onu nereye götüreceğim gibi büyük bir dert daha vardı. New York’ta olsa bu da kolaydı; onu buz pateni yapmaya götürebilirdim ya da sinemaya veya planetaryuma gidelim mi diye sorardım. Ama Saffi Caspersen’ı oyun parkında madde çekerken ya da kese kâğıdının içinden bira içerken veya Boris’le benim birlikte yaptığımız herhangi bir şeyi yaparken hayal bile edemiyordum.

IV

Onu hâlâ görüyordum ama eskisi kadar değil. Gittikçe daha fazla geceyi Kotku ve annesiyle birlikte Duble S Apartları’nda geçirmeye başlamıştı - burası aslında kısa süreli ikamet edilen türden bir oteldi, havaalanıyla şehir merkezi arasındaki otobanda, kaçak göçmenlere benzer heriflerin havuzu çevreleyen bahçede dikilip motosiklet parçaları hakkında tartıştıkları, 1950’lerden kalma yıkık bir motor pistiydi. (“Duble S?” demişti Hadley. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? ‘Sıçanlar ve Sinekler.’”) Kotku, neyse ki bizim eve gelirken Boris’e pek sık eşlik etmiyordu ama o yanımızda değilken bile Boris hep ondan bahsediyordu. Kotku’nun müthiş bir müzik zevki varmış ve ona içinde kesinlikle dinlemem gereken acayip ateşli hip hop parçalarının bulunduğu bir karışık CD yapmış. Kotku pizzasını sadece yeşil biberli ve zeytinli seviyormuş. Kotku bir elektronik klavye almayı cidden *cidden* çok istiyormuş - bir de Siyam kedisi ya da belki bir dağ gelinciği istiyormuş ama Duble S’te evcil hayvan bakılmasına izin verilmiyormuş.

“Cidden, onunla daha fazla vakit geçirmen lazım, Potter,” dedi omzuyla omzuma vurup. “Onu seveceksin.”

“Ah, yapma,” dedim benim yanımda nasıl da zoraki davrandığını düşününce - olmadık anlarda çirkin bir tavırla gülüşünü, bana sürekli buzdolabına gidip ona bira getirmemi emredişini.

“Hayır! Seni seviyor! Gerçekten! Demek istediğim, seni küçük kardeşi olarak görüyor. Bunu bana kendi söyledi.”

“Benimle tek kelime bile konuşmuyor.”

“E sen onunla konuşmuyorsun da ondan.”

“Siz düzüşüyor musunuz?”

Boris sabırsız bir ses çıkardı, işler istediği gibi gitmediğinde çıkarırdı bu sesi. “Aklın hep pisliğe çalışıyor,” dedi, gözlerinin önüne düşen saçları arkaya atarak ve sonra, “Ne? Ne sanıyorsun? Sana haritasını yapmamı mı istiyorsun?” diye çıkıştı.

“Haritasını *çizmemi* mi?”

“Ha?”

“Bu fiille kullanılır. ‘Sana haritasını çizmemi mi istiyorsun.’”

Boris gözlerini devirdi. Ellerini kollarını havada sallaya sallaya yine Kotku’nun ne kadar zeki olduğundan, kafasının nasıl da “zehir gibi” çalıştığından, ne kadar akıllı olduğundan, ne kadar çok şey yaşadığından, daha onu tanıma zahmetine bile girmeden onu yargılayarak ve küçümseyerek ne büyük bir haksızlık ettiğimden dem vurmaya başladı ama ben bir yandan onun konuşmasını dinler, diğer yandan televizyondaki eski suç filmini *(Fallen Angel,* Dana Andrews) izlerken Kotku’yla aslında zekâsı dersi ekstra yardım almadan geçemeyecek kadar kıt (bizim beklentileri olağanüstü derecede düşük olan okulumuza göre bile) öğrenciler için açılan yurttaşlık dersi iyileştirme sınıfında tanıştıklarını düşünmeden edemedim. Boris -matematiği hiç çaba göstermeden başarmasına ve dil konusunda tanıdığım herkesten çok daha iyi olmasına rağmen- yabancı olduğu için bu Aptallar İçin Yurttaşlık dersini mecburen alıyordu: bu, onun müthiş zoruna giden bir okul kuralıydı. (“Neden peki? Günün birinde milletvekilliğine adaylığımı koyacağa mı benziyorum?”) Ama -on sekiz yaşındaki (!), doğma büyüme Clark Countyli (!)- Kotku’nun böyle bir bahanesi de yoktu. Sık sık kendimi bunun gibi kötücül düşünceler içinde yakalıyordum ve bu düşünceleri kafamdan atmak için elimden geleni yapıyordum. Bana neydi ki? Evet, Kotku kaltağın tekiydi; evet, normal yurttaşlık dersini geçemeyecek kadar

mankafaydı ve sürekli bir şeylere takılıp duran, marketten aldığı ucuz halka küpeler takıyordu ve evet sadece ve sadece otuz yedi kilo mu ne olsa da yine de korkudan ödümü bokuma karıştırıyordu, yeterince kızarsa o sivri burunlu çizmeleriyle beni öldürünceye kadar tekmeleyebilirmiş gibi geliyordu. (“Küçük bir kavgacı zencinin teki o,” demişti Boris’in kendisi böbürlenerek bir keresinde hoplaya zıplaya ortalığa çete simgeleri ya da onun çete simgesi sandığı şeyleri saçarken ve bana Kotku’nun nasıl bir kızın saçlarını kanatıncaya kadar çekip kopardığını anlatmak lütfunda bulunmuştu -bu. Kotku’nun yaptığı bir başka şeydi, sürekli ürkütücü kız kavgalarına karışıyordu, çoğunlukla kendisi gibi işe yaramaz beyaz kızlarla kapışıyordu ama arada bir Latin ya siyahi gerçek çete üyesi kızlarla dalaştığı da oluyordu.) Boris’in hoşlandığı boktan kızdan kime neydi? Biz hâlâ arkadaş değil miydik? En iyi arkadaş? Hatta âdeta kardeş değil miydik?

Kaldı ki Boris’le aramızdaki şeyi tam olarak tanımlayacak bir sözcük yoktu. Kotku hayatımıza girinceye kadar, bunun üzerinde neredeyse hiç düşünmemiştim bile. Olay sadece parlak ışığa karşı panjurların kapalı tutulduğu, boş şeker paketlerinin ve kurumuş portakal kabuklarının halının üzerine fırlatıldığı klimalı odalarda, (Boris’in hayran olduğu) The White Album’den “Dear Prudence”ın ya da Radiohead’in benzer bir hüzünlü eski şarkısının tekrar tekrar çalındığı, tembel ve sarhoş geçirilen uyuşuk öğleden sonralardan ibaretti:

For a minute
I lost myself, I lost myself

Kokladığımız yapıştırıcı, pervanelerin hiddetli rüzgârı gibi karanlık, mekanik bir uğultu halinde ortaya çıkardı: *motorlar açık!* Uçaktan arka üstü düşen hava dalışçıları gibi sırtüstü yataktaki karanlığa düşerdik, yine de -kafan o kadar iyiyken, kendinden o kadar geçmişken- suratındaki poşete dikkat etmen gerekirdi yoksa kendine geldiğinde saçından ve burnunun kenarlarından kurumuş yapıştırıcı kalıntıları toplamak zorunda kalırdın. Bitkin uykular, sırt sırta, sigara külü ve köpek kokan çarşafların üzerinde, Popçik de ters dönmüş horuldardı, dikkatle dinlersen, duvardaki havalandırmadan esen havanın içindeki subliminal fısıltıları duyabilirdin. Rüzgâr bir an olsun kesilmeksizin aylar geçiyordu; esen kumlar tıkır tıkır pencerelere vuruyor, havuzun yüzeyi kırış kırış bir kız kurusuna benziyordu.

Sabahları demli çay, çalıntı çikolata. Boris avucuyla bir tutam saçımı çeker ve kaburgalarıma dirsek atardı. *Uyan artık, Potter. Kalkma zamanı.*

Kendi kendime onu özlemediğimi söylüyordum ama özlüyordum. Tek başıma kafayı buluyor, on sekiz yaşından büyüklere uygun programları ve Playboy kanalını izliyordum, gelmiş geçmiş en sıkıcı kitaplar olarak birbirlerine bağlanıp öyle satılmaları gereken *Gazap Üzümleri'*ni ve *The House of the Seven Gables'ı* okudum ve âdeta binlerce saat boyunca -çabalasam Danca öğrenmeye ya da gitar çalmaya yetecek kadar uzun bir süre boyunca- Boris'le birlikte caddenin sonundaki borcu yüzünden mal sahibinin elinden alınmış evlerden birinde bulduğumuz bombok kaykayla sokaklarda boş boş dolaştım. Hadley ile birlikte yüzme takımının partilerine gittim -içki içilmeyen, ebeveynlerin de bulunduğu türden partilerdi- ve hafta sonlarındaysa doğru dürüst tanımadığım çocuklarla ebeveynlerin olmadığı, Xanax'larla Jaegermeister bardaklarının havada uçuştuğu partilere katıldım, sabahın ikisinde o tıslayan CAT otobüsüne binip eve giderken kafam öyle güzel oluyordu ki koridora düşmeme engel olmak için önümdeki koltuğa tutunmam gerekiyordu. Okuldan sonra canım sıkılırsa gidip Del Taco ve alışveriş merkezindeki atari salonları arasında dolanan o uyuşuk, büyük otçu gruplardan birine takılmam yeterliydi.

Ama yine de yalnızdım. Özlediğim şey Boris'ti, onun bütün o fevri pisliğiydi: hüzünlü, gözü kara, hiddetli, korkunç derecede düşüncesiz. Marketten aşırdığı elmaları, okuduğu Rusça romanları, dibine kadar kemirilmiş tırnakları ve tozun toprağın içinde sürüklenen ayakkabı bağlarıyla soluk ve solgun Boris. Canı isterse tabağımdaki yemeğimi kapan ve sarhoş olup tokatlanmış gibi kıpkırmızı bir suratla yerde sızan -umut vadeden alkolik, dört dilde önüne gelene söven küfürbaz- Boris. Sıkça yaptığı gibi sormadan bir şeyleri alsa bile -ufak tefek şeyler sürekli kayboluyordu, DVD'ler ve dolabımdaki okul eşyalarım, hatta onu birden çok kez ceplerimi kurcalayıp para ararken yakalamıştım-kendi eşyaları onun için o kadar değersizdi ki aslında yaptığı hırsızlık sayılmazdı bile; eline ne zaman biraz para geçse onu tam ikiye böler ve benimle paylaşırdı ve eğer istersem (hatta bazen Bay Pavlikovsky'nin laf arasında çok beğendiğimi söylediğim altın çakmağını sırt çantamın dış cebinde buluvermem gibi, istemediğimde bile) ona ait olan herhangi bir şeyi seve seve bana verirdi.

İşin komik yanı, bütün bu olup bitenin aksine biraz fazla sevecen olan Boris olduğu için kaygılanırdım, tabii *sevecen* kelimesi doğru sözcükse.

Yatakta dönüp kolunu belime doladığı ilk seferinde uykuyla uyanıklık arasında bir an için ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakakalmıştım: yerdeki pis çoraplarıma, boş bira şişelerine, *Kanlı Madalya* kitabının ciltsiz kopyasına bakar -utanıp- yapmacık bir esnemeyle yatakta yuvarlanıp ondan uzaklaşmaya çalışırdım ama o tam aksine, uykulu, sokulgan bir hareketle iç çekip beni daha da yakınına çekerdi.

Şişşt, Potter, diye fısıldardı enseme. *Korkma, benim.*

Tuhaftı. Tuhaf mıydı? Öyleydi, aynı zamanda değildi de. Yıkanmamış, keskin bira kokusu ve kulağımda duyduğum nefesiyle yatışır, çok geçmeden yeniden uykuya dalardım. Bunu olduğundan daha fazla anlam yüklemeden açıklamamın imkânsız olduğunun farkındaydım. Korkuyla sıçrayıp uykumdan uyandığım gecelerde yanımdaydı, dehşetle yataktan fırladığımda beni yakalar, çarşafların arasına hemen yanına çekerdi, o genizden gelen ve uykudan yabancılaşan sesiyle Lehçe bir şeyler mırıldanırdı. iPod'umdan müzik dinlerken (Thelonious Monk, the Velvet Underground gibi annemin sevdiği müzikleri) birbirimizin kollarında uyuyakalırdık ve bazen deniz kazazedeleri ya da küçük çocuklar gibi birbirimize sımsıkı sarılmış halde uyanırdık.

Ve bir de (işin pis yanı, beni rahatsız eden kısmı da buydu) çok daha muğlak ve bombok başka geceler de vardı, yarı giyinik bir halde boğuştuğumuz, banyodan gelen zayıf ışıkla ve gözlüklerim olmadan her şeyin haleli ve kıpır kıpır göründüğü: ellerimiz birbirimizin üzerinde, kaba ve hızlı hareketler, bir tekmeyle devrilivermiş biralar halının üzerinde köpüklenmiş - olup biterken eğlenceli ve çok da abartılacak bir durum değildi, gözlerim geriye doğru kayıp her şeyi unuttuğumda kesilen nefesime değiyordu ama ertesi sabah yatağın iki ucunda yüzüstü yatmış, inleyerek uyandığımızda her şey kıpırtılı, kötü ışıklandırılmış deneysel bir film misali uzaklaşıp titreşen ışıklar haline geliyordu, Boris'in alışkın olmadığım yüz ifadeleri çoktan kaybolup hafızamın derinliklerine gitmiş oluyor ve bu olanların hiçbiri gerçek hayatlarımızda bir rüyadan daha fazla anlam taşımıyordu. Bundan hiç söz etmezdik, gerçek gibi değildi zaten, okula gitmek için hazırlanırken birbirimize ayakkabı fırlatır, su sıçratırdık, akşamdan kalma halimizden kurtulmak için aspirin çiğner, otobüs durağına giden yol boyunca gülüşür, şakalaşırdık. Bilseler insanların yanlış şeyler düşüneceklerini biliyordum, kimsenin öğrenmesini istemiyordum ve Boris'in de istemediğini biliyordum ama bununla birlikte, bu konuda kafası öyle

rahatmış gibi görünüyordu ki bunun gülünüp geçilecek bir şey olduğundan, ortada öyle çok ciddiye alınıp galeyana gelecek bir şey olmadığından gayet emindim. Ama yine de birkaç defa, cesaretimi toplayıp bir şeyler söylesem mi acaba diye düşündüm: buna bir dur demek, kesinlikle yanlış bir fikre kapılmasın diye bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için. Ama böyle bir an hiçbir zaman gelmedi. Şimdiyse ortaya çıkıp bütün her şeyi daha da tuhaflaştırmanın hiçbir anlamı yoktu, bu gerçek beni ne kadar rahatsız ederse etsin.

Onu böylesine özlüyor olmaktan nefret ediyordum. Evde su gibi içki içiliyordu, Xandra tarafından neyse ki, kapılar çarpılıyordu ("Eh, ben yapmadıysam eğer, sen yapmış *olmalısın,"* diye bağırdığını duymuştum Xandra'nın) ve Boris yokken (Boris evdeyken ikisi de hareketlerine daha çok dikkat ediyordu) her şey çok daha zordu. Sorunun kaynağı Xandra'nın bardaki çalışma saatlerinin değişmiş olmasıydı. İşyerindeki çalışma planı tamamen değişmişti; çok fazla stres altındaydı, birlikte çalıştığı insanlar ya işten ayrılmış ya da farklı saatlerde mesai yapıyorlardı; çarşamba ve pazartesi günleri okula gitmek için uykudan kalktığımda o işten daha yeni gelmiş oluyor, gidip uyuyamayacak kadar gergin olduğu için televiz yonun karşısında oturup tek başına en sevdiği sabah programını izliyor, Pepto-Bismol şurubunu doğrudan şişesinden içiyordu.

Beni merdivenlerde görünce, "Koca yaşlı ve bitkin ben," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Gidip biraz yüzmelisin. Uykunu getirecektir."

"Yok, sağ ol. Sanırım Pepto'mla birlikte burada takılacağım. Ne ürün yapmışlar ama. Bu kesinlikle balonlu sakız aromalı müthiş bir güzellik."

Babama gelince: o artık evde daha fazla vakit geçiriyordu - benimle birlikte takılıyordu, çalkantılı ruh halleri beni yıpratsa da bu durum hoşuma gidiyordu. Futbol sezonu başlamıştı, neşesi hareketlerine yansıyordu. BlackBerry'sini kontrol edip "çak bir beşlik" yaptıktan sonra kalkıp odanın içinde dans etmeye başladı: "Ben bir dâhi miyim neyim, ha? Neyim?" Maç analizlerine, takım karşılaştırmalarına ve -arada sırada- *Akrep: Spor Sezonu Tahminleriniz* adlı bir kitaba başvuruyordu. "Hep bir çıtayı tutturman lazım," dedi, onu tabloları inceler ve sanki gelir vergisini hesaplıyormuş gibi döve döve hesap makinesinin tuşlarına vururken bulduğumda. "Bu işten seni geçindirecek kadar para yapmak istiyorsan yüzde elli üçü, elli dördü bulman lazım, görüyorsun, sadece ve sadece eğlence amaçlı, öyle bir beceri falan

gerektirmiyor, ben de kendime limitler belirliyorum ve asla onları aşmıyorum ama disiplinli bir şekilde çalışırsan bu bahis işinde ciddi anlamda para yapabilirsin. Olaya bir yatırımcı gibi yaklaşman gerekir. Bir taraftar gibi değil, hatta bir kumarbaz gibi de değil çünkü işin sırrı şu, maçı genelde daha iyi olan takım kazanır ve oranları belirleyenler sayıları belirlemekte ustadır. Sanılanın aksine, bu oranları belirleyenler için de bazı kısıtlamalar vardır. Bu da kimin kazanacağını değil, insanların kimin kazanacağını düşündüğünü tahmin etmektir. Yani bu oran kendi favorinle gerçek değerler arasında bir yerdedir. *Ha siktir*, sayı çizgisindeki tutucuyu görüyor musun? Pittsburglu bir tanesi daha şurada duruyor, şimdi sayı yapacaklarına kafamıza sıksalar daha iyi, her neyse, dediğim gibi, takımını beş dakika spor sayfasına bakıp öyle seçen Joe Beefburger'ın aksine ben cidden oturup ödevimi yapsam mesela? Avantaj kimde? Bak, ben Giants yense de yenilse de kendini takımına kaptıran o mallardan değilim, siktir, annen sana bunları da söyleyebilirdi. Akrep burcu, kontrol demektir, tam da ben yani. Ben rekabetçiyimdir. Ne pahasına olursa olsun kazanmak isterim. Aktörlük gücümü de buradan alırdım, oyunculuk yaptığım zamanlarda. Güneş Akrep burcunda, Aslan yükseliyor. Hepsi benim haritamda. Sen Yengeç burcusun mesela, münzevi Yengeç, kendi kabuğuna çekilir, tam bir kapalı kutu, tamamen farklı. Bu kötü değil, kötü bir şey değil kesinlikle, öyle işte. Neyse, her neyse, ben her zaman savunma çizgilerini kılavuz edinirim ama yine de yıldızların oyun günündeki geçişlerine ve güneş sistemindeki ilerlemelerine dikkat etmekte de fayda var..."

"Seni bu işlere Xandra mı bulaştırdı?"

"Xandra mı? Vegas'taki bahisçilerin yarısının telefonundaki hızlı aramalarda bir astrolog kayıtlıdır. Her neyse, dediğim gibi, diğer bütün şartlar eşitken, gezegenler bir fark yaratır mı? Evet. Buna kesinlikle evet demek zorundayım. Hani bir oyuncu iyi bir gün mü geçiriyor, kötü bir gün mü geçiriyor, keyifsiz mi, falan filan gibi. Doğrusu, nasıl söylesem, ha ha, biraz *gerildiğinde* avantajlı olmanı sağlar, gerçi," bir lastikle tutturulmuş yüzlüklerden oluşuyormuş gibi görünen şişkin bir para tomarını gösterdi, "bu yıl benim için cidden harika bir yıl oldu. Yüzde elli üç, yılda bin oyun. Sihirli nokta bu."

Pazar günlerine büyük bahis günü derdi. Uyandığımda onu alt katta dört bir yana dağılmış gazete hışırtılarının arasında, sanki Noel sabahıymış gibi capcanlı ve hareketli bir halde buluyordum, etrafta dört dönüyor, dolapları

açıp kapatıyor, BlackBerry'sinden bahis takipçisiyle konuşuyor ve doğrudan paketinden katır kutur mısır cipsi yiyordu. Büyük maçlardan biri oynanırken aşağıya inip onunla birlikte biraz izlersem eğer kazanırsa bazen bana da "al bir parça" deyip yirmi beş dolar, elli dolar falan verirdi. "İlgini çeksin diye," derdi koltukta oturduğu yerden öne doğru eğilip telaşla ellerini ovuşturarak. "Bak, ihtiyacımız olan şey, maçın ilk yarısında Colts'un haritadan silinmesi. Mahvolması. Ve Cowboys ve Niners'ta da skorun ikinci yarıda otuzun üstüne çıkması gerek, evet!" diye bağırdı yumruğunu havaya kaldırıp coşkuyla zıplayarak. "Topu düşürdü! Redskins kaptı! Harekete geçtik!"

Ama bu çok kafa karıştırıcıydı çünkü topu kaybeden Cowboys'tu. Bense Cowboys'un en az on beş farkla kazanması gerektiğini sanmıştım. Babamın bu maç yarısı değişiklikleri benim takip edemeyeceğim kadar aniydi ve sık sık yanlış takım için tezahürat yapıp mahcup oluyordum, yine de maçlar arasında, sahalar arasında rastgele değişebilen bu çılgın coşkusu, gün boyu yağlı yiyecekler atıştırmak ve havadan yağıyormuşçasına bana doğru fırlattığı yirmilikler ve ellilikleri toplamak hoşuma gidiyordu.

Diğer zamanlarda -kendisini boğuk bir coşku dalgasına kaptırıp koyverdikten sonra- anladığım kadarıyla maçların nasıl gittiğiyle çok da alakası olmayan karmaşık bir huzursuzluk kaplıyordu içini ve ortada benim görebildiğim hiçbir sebep olmaksızın iş hayatındaki başarısızlık yüzünden kafayı sıyırmış bir adam havasıyla ellerini tepesinde birleştirip boş boş bakarak odanın içinde volta atıyordu: koçlarla, oyuncularla konuşuyor, onlara sorunlarının ne olduğunu, ne halt yediklerini soruyordu. Bazen tuhaf, âdeta yalvarır bir tavırla peşimden mutfağa geliyordu, "içeride beni öldürüyorlar," diyordu şakayla, mutfak tezgâhına dayanıp bu gülünç hali, kamburu çıkmış duruşu, kurşun yarasıyla iki büklüm olmuş bir banka soyguncusunu akla getiriyordu.

Oran x. Oran y. Koşulan yard, korunan saha. Maç gününde, saat beşe kadar falan, beyaz çöl aydınlığı pazar gününün esas kasvetini -kışa dönen sonbaharı, ertesi gün okul olduğunun farkındalığıyla ekim akşamının yalnızlığını- geciktiriyordu ama futbolla geçen bu öğleden sonraların sonuna doğru, kalabalıkların havasının değiştiği, ekranda ve ekran dışında da her şeyin tenhalaşıp belirsizleştiği, verandaya çıkan cama vuran metalik ışıltının önce altın, sonra grimsi renklere döndüğü, uzun gölgelerin ve gecenin çöl dinginliğine, silkinemediğim bir hüzne, soğuk yağmurlar ta doğudaki üniversite kasabalarına düşerken stadyumun çıkış kapılarına doğru akın eden

sessiz insanların hissine dönüştüğü uzun, dingin bir an olurdu.

Böyle anlarda beni ele geçiren paniği ifade etmek çok zordu. Maç günlerinin böylesine, âdeta kan kaybedercesine bir süratle dağılıp gitmesi, bana New York'taki evimizin kutulara doldurulup uzaklara götürülmesini anımsatıyordu: altımda basacak toprak yokmuş, her şey akıp gidiyormuş, tutunacak hiçbir şey yokmuş gibi. Üst katta odamın kapısını kapatır, bütün ışıkları açar, eğer elimde varsa ot içer, portatif hoparlörlerimden müzik dinlerdim -daha önce dinlemediğim türden şeyler, Şostakoviç ve Erik Satie gibi iPod'uma annem için koyduğum ve o zamanlar hiç şans vermediğim şeyler dinlerdim- ve kütüphaneden aldığım kitaplara bakardım: çoğu sanat kitabıydı çünkü bana onu hatırlatıyorlardı.

Hollanda Resim Sanatının Şaheserleri. Delft: Altın Çağ. Rembrandt'ın Çizimleri, Anonim Talebeleri ve Takipçileri. Okuldaki bilgisayara bakınca Carel Fabritius hakkında bir kitap olduğunu görmüştüm (sadece yüz sayfalık, minicik bir kitaptı) ama bu kitap okul kütüphanesinde yoktu ve okulda bilgisayar kullandığımız zaman öyle yakından izleniyorduk ki internet üzerinden herhangi bir araştırma yapamayacak kadar paranoyaklaşıyordum - özellikle de düşüncesizce tıkladığım bir link *(Het Puttertje, Saka Kuşu,* 1654) beni adım ve adresimle kaydolmam gereken Kayıp Sanat Veritabanı adlı, ürkütücü ölçüde resmî görünüşlü bir siteye yönlendirince. Hiç beklemediğim bir anda *Interpol* ve *Kayıp* sözcüklerini karşımda görünce öylesine paniklemiş ve bilgisayarı toptan kapatmıştım ki bunu yapmamamız gerekiyordu. Ben daha bilgisayarı yeniden açmaya fırsat bulamadan Kütüphaneci Bay Ostrow, "Ne yaptın sen?" diye tepemde belirdi. Omzumun üzerinden uzandı ve şifreyi girmeye başladı. "Ben..." Arama geçmişini incelemeye başlayınca kendime rağmen porno bakmadığım için rahatladım. Babamın Noel'de verdiği beş yüz dolarla kendime ucuz bir laptop almak istemiştim ama bu para bir şekilde elimden çıkıvermişti - Kayıp Sanat, dedim kendi kendime; *kayıp* kelimesi yüzünden panik yapmaya hiç gerek yoktu, tahrip olmuş sanat da kayıp sanat sayılırdı, öyle değil mi? Oraya hiçbir isim yazmamış olsam da bu veritabanım okulumun IP adresinden kontrol etmeyi denemiş olmak beni kaygılandırıyordu. Bildiğim kadarıyla benimle görüşmeye gelen müfettişler beni takip ediyorlar ve Vegas'ta olduğumu biliyorlardı; aradaki bağlantı, küçük olsa da gerçekti.

Tablo bana göre oldukça zeki bir fikirle selo bantla karyola başlığımın arkasına yapıştırılmış temiz, pamuklu bir yastık kılıfının içinde saklı

duruyordu. Hobie'den eski eşyalara ne kadar özenle dokunulması (bazen özellikle hassas nesnelerde beyaz pamuklu eldivenler kullanırdı) gerektiğini öğrenmiştim ve tabloya asla çıplak elle dokunmamıştım, onu sadece kenarlarından tutmuştum. Babam ve Xandra evde olmadığı ve bir süre daha eve geri dönmeyeceklerinden emin olduğum zamanlar haricinde onu olduğu yerinden hiç çıkarmadım, yine de onu gözümle görmediğimde bile sahip olduğu derinlik ve sağlamlık, altyapıyı destekleyişi ve o görünmez, temel gerçekliği yüzünden orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu; tıpkı uzaklarda bir yerde balinaların Baltık sularında tüm kaygılardan uzak yüzdüklerini ve gizemli zaman dilimlerindeki keşişlerin dünyanın selameti için hiç durmaksızın ilahiler söylediklerini bilmenin verdiği rahatladık gibi rahatlatıyordu içimi. Onu çıkarmak, ona dokunmak, ona bakmak öyle üstünkörü yapılacak şeyler değildi. Onu almak için uzanma eyleminde bile bir genleşme, bir sürüklenme ve yükselme hissi vardı ve öylesine tuhaf bir an geliyordu ki soğutulmuş çöl havasından kuruyan gözlerle ona yeterince uzun süre baktığımda onunla aramızdaki boşluk yok oluyordu, öyle ki ona baktığımda gerçek olan kendim değil de tablo oluveriyordu.

1622-1654. Bir ilkokul öğretmeninin oğlu. Kendisine ait olduğu bilinen bir düzineden az sayıda eser var. Delft şehir tarihçisi Van Bleyswijck'e göre, sabah saat on buçukta barut cephaneliği patladığı anda Fabritius stüdyosunda Delft Oude Kerk zangoçunun resmini yapıyordu. Ressam Fabritius'un cesedi stüdyosunun enkazından kasaba sakini komşuları tarafından, "müthiş bir keder"le "ve epey güçlükle" çıkarılmıştı, kitabın söylediğine bakılırsa. Bu kısa kütüphane kitabı kayıtlarında hemen dikkatimi çeken şey şans unsuru oldu: aynı görülmeyen noktada birleşen rastlantısal felaketlerdi benim ve onun başına gelenler; babam herhangi bir alaycı ya da kibirli bir yorumla değil, aksine kendi hayatında da hüküm süren kaderin gücünü saygı dolu bir kabullenişle *büyük patlama* diyordu buna. Oturup yıllarca aradaki bağlantıların üzerinde çalışabilirdiniz - bu yalnızca bir şeylerin bir araya gelmesi, bir şeylerin dağılmasıydı, *zaman sıçramasıydı,* annem müzenin önünde duruyordu ve zaman titreşti, ışık tuhaflaştı, belirsizlikler engin bir parlaklığın eşiğinde dönüp durmaya başladı. Her şeyi değiştirebilecek ya da değiştirmeyebilecek, rastgele şans.

Üst katta banyonun lavabosundan akan çeşme suyu içilmeyecek kadar klorluydu. Geceleri kuru bir rüzgâr sokaktaki çöpleri ve bira kutularını beraberinde sürüklüyordu. Nem ve rutubet, antikalar için dünyadaki en kötü

şeydi, Hobie öyle söylemişti; oradan ayrıldığımda tamir etmekte olduğu uzun, ayaklı saatin alt kısmındaki ahşabın nemden ötürü nasıl çürüdüğünü göstermişti bana (“Birileri bir kova suyla yerdeki taş döşemeyi yıkayınca görüyor musun şimdi bu ahşabın nasıl yumuşadığını, nasıl yıprandığını?”).

Zaman sıçraması: bir şeyleri iki ya da ikiden fazla kez görmenin yolu. Babamın ritüelleri, bahis sistemleri, bütün o kehanetleri ve büyülerinin görünmeyen şekillerden oluşan bir farkındalık alanına dayandığı gibi, Delft’teki patlama da şimdiki zamana sıçrayan karmaşık olayların bir parçasıydı. Çok yönlü neticeleri başınızı döndürebilirdi. “Para önemli değil,” dedi babam. “Paranın tek temsil ettiği şey olayın enerjisi, anlıyor musun? Onu nasıl izlediğin önemli. Şansın akışı önemli.” Saka kuşu, parlak, sabit gözlerle bakışlarını hiç ayırmadan bakıyordu bana. Ahşap levha ufacıktı, sanat kitaplarımdan birinde belirtildiği gibi, “bir A-4 kâğıdından ancak birazcık daha büyüktü”, gerçi bütün bu tarihler ve boyutlar meselesi, bütün bu kuru ders kitabı bilgileri, Packers dördüncü çeyrekte iki sayı öndeyken ve sahaya incecik, buz gibi bir kar düşmeye başlamışken gazetelerin spor sayfalarında yazanlar kadar yersiz kalıyordu. Tablo ve onun o sihri ve canlılığı, artık oyunu, kimin yenip kimin yenildiğini umursamadığın, yalnızca kelimelere dökülemeyen o esintili anın tadını çıkarmak istediğiniz, karların düştüğü, yeşilimsi ışığın ve kar tanelerinin kameraların önünde fırıl fırıl döndüğü o tuhaf, neşeli ana benziyordu. Ben de o tabloya baktığımda tek bir noktada bu aynı benzerliği duyumsuyordum: şimdi ve sonsuza kadar var olan göz alıcı bir güneş çarpması anı. Nadiren fark ediyordum sakanın bileğindeki zinciri ya da bunun, bu küçücük yaratık için -ancak kanatlarını çırpan, hep aynı ümitsiz yere konmak zorunda bırakılan bu zavallıcık için- ne zalim bir hayat olduğunu.

V

İşin güzel yanı, babamın bu denli iyi olmasından memnundum. Haftada en az iki kez beni akşam yemeklerine götürüyordu, beyaz masa örtülü restoranlarda hoş akşam yemekleri yiyorduk, sadece ikimiz. Bazen Boris’i de bizimle gelmesi için davet ediyordu ve Boris her zaman bu davetlerin üzerine

atlıyordu -güzel bir yemek yiyecek olmanın cazibesi, Kotku'nun yerçekimini andıran çekim gücünden bile ağır basıyordu- ama tuhaftır, babamla ikimiz yalnız olduğumuzda bu yemeklerden daha çok keyif alıyordum.

"Biliyor musun?" dedi babam, bu akşam yemeklerinden birinde tatlımızı yiyip geceyi uzatır, okuldan, her türlü şeyden (bu yeni, ilgili baba! nereden çıkmıştı böyle?) konuşur, laflarken. "Buraya geldiğinden beri seni tanımaya başlamaktan çok keyif alıyorum, Theo."

"Şey, ıı, evet, ben de," dedim, utanmıştım ama söylediğimde ciddiydim.

"Demek istediğim," babam elini saçlarının arasından geçirdi, "bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim, evlat. Çünkü ben büyük bir hata yaptım. Annenle olan ilişkimin seninle olan ilişkimin arasına girmesine izin vermemeliydim. Hayır, hayır," dedi, elini havaya kaldırarak. "Bunun için anneni suçlamıyorum, bütün bunları aştım artık. Sadece, o seni o *kadar çok* seviyordu ki ben kendimi hep aranıza girmeye çalışan biriymiş gibi hissettim. Kendi evimde yabancı türünden bir durum işte. Siz ikiniz çok yakındınız," güldü, hüzünle, "üçüncü bir kişiye pek yer yoktu."

"Şey..." Annem ve ben evin içinde parmak uçlarımızda yürür, fısıldaşır, ondan uzak durmaya çalışırdık. Sırlar, kahkahalar. "Yani ben sadece..."

"Hayır, hayır, ben senden özür dilemeni falan istemiyorum. Baba olan benim, doğru olanı benim yapmam gerekirdi. Durum tam bir kısır döngüydü, bilmem anlatabiliyor muyum? Benim kendimi dışlanmış, ötelenmiş hissetmem, çok içmem. Ki bunların hiçbirinin olmasına izin vermemeliydim. Senin hayatının, ne bileyim, gerçekten önemli yıllarını kaçırdım. Bununla yaşaması gereken benim."

"Iıı..." Kendimi öyle kötü hissetmiştim ki söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

"Seni zor durumda bırakmaya çalışmıyorum, dostum. Sadece artık arkadaş olabildiğimiz için mutlu olduğumu söylüyorum."

"Ya evet," dedim dibini kazıdığım krem briile tabağına bakarak, "ben de."

"Ve demek istediğim, bunu telafi etmek istiyorum. Biliyorsun, bu yıl spor bahislerinde epey iyi iş çıkarıyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Senin için bir tasarruf hesabı açmak istiyorum. Anlarsın işte, kenara az buçuk bir şeyler koymak. Çünkü biliyorsun, senin için annen kadar iyi şeyler yapmadım ve evden çekip gittiğim onca ayı da düşünürsek."

"Baba," dedim, afallamıştım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

“Ah ama yapmak istiyorum! Sosyal güvenlik numaran var, değil mi?”

“Tabii.”

“Peki, kenara koyduğum bir on bin var. Bu iyi bir başlangıç olur. Eve gittiğimizde bunu bir düşün, sonra bana o numaranı ver de bankaya bir dahaki uğrayışımda senin adına bir hesap açayım, tamam mı?”

VI

Boris’i okul dışında neredeyse hiç görmüyordum, babamın bizi kurabiye ve soğanlı poğaça yemek için Mirage’daki Carnegie Deli’ye götürdüğü cumartesi öğleden sonraları hariç. Ama sonra Şükran Günü’nden birkaç hafta önce, onu hiç beklemediğim bir zamanda merdivenleri güm güm çıkarak odama geldi ve, “Babanın işleri yolunda gitmiyor, bundan haberin var mıydı?” dedi.

Okul için okuduğum *Silas Marner*’i elimden bıraktım. “Ne?”

“İki yüz dolarlık masalarda oynuyor, tek atışta iki yüz dolar,” dedi. “Beş dakikada kolaylıkla bin kâğıt kaybedebilirsin.”

“Bin dolar onun için hiçbir şey,” dedim. Sonra Boris karşılık vermeyince, “Ne kadar kaybettiğini söyledi?” diye sordum.

“Söylemedi,” dedi Boris. “Ama çok.”

“Seninle taşak geçmediğinden emin misin?”

“Olabilir,” dedi dirseklerinin üzerinde geriye doğru dayanarak. “Senin haberin yok muydu?”

“Yani...” Benim bildiğim kadarıyla bir önceki hafta Biliş kazandığında babam ortalığın tozunu attırmıştı. “Nasıl *bu kadar* kötü durumda olabileceğini anlamıyorum. Beni Bouchon falan gibi yerlere götürüyor.”

“Evet ama belki de bunun için de iyi bir sebebi vardır,” dedi Boris bilmiş bilmiş.

“Sebep mi? Ne sebebi?”

Boris bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu, sonra fikrini değiştirdi. “Yani kim bilir?” dedi, bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. “Baban, kısmen Rus sayılır.”

“Doğru,” dedim, ben de uzanıp bir nefes aldım. Boris’le babamın o

ellerini kollarını sallaya sallaya yaptıkları “entelektüel sohbetler” sırasında Rus tarihindeki meşhur kumarbazlardan söz ettiklerini duymuştum: Puşkin, Dostoyevski, bilmediğim başka isimler.

“Yani her zaman işlerin ne kadar kötü olduğundan bahsedip durmak tam Rus işidir, bilirsin. Hayat harika gitse bile bunu kendine sakla. Şeytanı kışkırtmak istemezsin.” Babamın elden düşme gömleklerinden birini giyiyordu, neredeyse transparan hale gelecek kadar yıpranmıştı ve üstüne öylesine büyük geliyordu ki bir Arap ya da Hintli kostümünün bir parçasıymış gibi üstünden düşüyordu. “Fakat söz konusu baban olunca şaka mı yapıyor ciddi mi ayırt etmek bazen güç olabiliyor.” Sonra dikkatle suratıma baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Hiç.”

“Konuşacağımızı biliyor. Bana da bu yüzden söyledi. *Senin* öğrenmeni istemeseydi bana anlatmazdı.”

“Evet.” Durumun böyle olmadığından adım gibi emindim. Babam havasındaysa kendi şahsi hayatım patronunun karısıyla ya da uygunsuz kim varsa onunla seve seve konuşabilecek türden bir adamdı.

“Sana kendisi anlatırdı,” dedi Boris, “bilmek istediğini düşünseydi eğer.”

“Bak. Senin de dediğin gibi bazen biraz fazla abartır.” Babamın mazoşizmden, abartılı hareketlerden hoşlanan bir yanı vardı; birlikte geçirdiğimiz pazar günlerinde ah vah ederek talihsizliklerini abartırdı, bir düzine başka oyunu kazansa ve kazançlarını hesap makinesinde toplaması gerekse de tek bir oyunu bile kaybettiğinde “bittiğini” ve “mahvolduğunu” söyleyerek yüksek sesle yakınırdı.

“Yani, evet, doğru,” dedi Boris söylediklerimi mantıklı bularak. Sigarayı elimden geri aldı, bir nefes çekti ve sonra dostane bir tavırla bana geri uzattı. “Gerisi senin olsun.”

“Hayır, sağ ol.”

Televizyonun ve babamın izlediği futbol maçının gürültüsünü duyabildiğimiz bir sessizlik oldu. Sonra Boris yeniden dirseklerinin üzerine dayandı ve “Aşağıda yiyecek ne var?” diye sordu.

“Hiçbir bok yok.”

“Dünden kalma Çin yemeği vardır sanmıştım.”

“Artık yok. Biri yemiş.”

“Ha siktir. Belki Kotku’nun evine giderim, annesinin dondurulmuş pizzaları oluyor. Gelmek ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

Boris güldü ve çok yapmacık görünen bir çete işareti yaptı. “Keyfin bilir, yo,” dedi o “çete” sesiyle (kendi normal sesinden ancak yaptığı el hareketi ve “yo” sesiyle ayırt edilebiliyordu). Ayağa kalktı ve sallana sallana yürüyüp odadan çıktı. “Bu zencinin karnını doyurması gerek.”

VII

Boris ve Kotku hakkındaki en tuhaf şey, ilişkilerinin çabucak itici, rahatsız edici bir hal almış olmasıydı. Hâlâ durmadan yiyişiyorlar, ellerini birbirlerinin üzerinden zor ayırıyorlardı ama ağızlarını açtıkları anda sanki on beş yıllık evli bir çifti dinliyormuş gibi oluyordun. Alışveriş merkezinin yemek katında yedikleri son öğle yemeğini kimin ödediği gibi önemsiz para meseleleri yüzünden didişiyorlardı; kulak misafiri olduğum konuşmaları aynen şu şekildeydi:

Boris: “Ne! Ben kibarlık yapmaya çalışıyordum!”

Kotku: “Eh, bu çok da kibar sayılmaz.”

Boris, ona yetişmek için peşinden koşarak: “Ciddiyim, Kotyku! Gerçekten! Sadece kibarlık etmek istemiştim!”

Kotku: (somurtur)

Boris, onu öpmeye çalışır ama başaramaz: “Ne yaptım ki ben? Sorun ne? Neden artık kibar olmadığımı düşünüyorsun?”

Kotku: (sessizlik)

Havuzcu adam Mike -Boris’in rakibi- sorunu Mike’ın Sahil Güvenlik’e katılmak gibi son derece uygun bir karar almasıyla çözülmüştü. Kotku, görünüşe bakılırsa her hafta onunla saatlerce telefonda konuşuyordu, bu her nedense Boris’i hiç rahatsız etmiyordu (“Sadece ona destek olmaya çalıyor, anlıyor musun?”). Ama okuldayken rahatsız edici derecede kıskanç oluyordu. Kotku’nun ders programını ezbere biliyordu ve derslerimiz bittiği anda sanki İş İspanyolcası dersi sırasında onu boynuzlayacağından şüpheleniyormuş gibi koşa koşa kızı bulmaya gidiyordu. Bir gün okuldan sonra Popper ve ben evde baş başayken beni arayıp, “Tyler Olowska adındaki herifi tanıyor musun?” diye sormuştu.

“Hayır.”

“Senin Amerikan Tarihi sınıfındaymış.”

“Üzgünüm. Sınıf çok kalabalık.”

“Peki, bak. Onunla ilgili bir şeyler öğrenebilir misin? Nerede yaşadığını falan mesela?”

“Nerede *yaşadığını* mı? Kotku’yla alakalı bir mesele mi?” Aniden -beni müthiş şaşırtarak- kapının zili çaldı: dört yüksek çan sesi. Las Vegas’a geldiğimden beri, hiç kimse evimizin zilini çalmamıştı, tek bir kez bile. Öte yandan bunu Boris bile duymuştu.

“O da ne?” dedi. Köpek kendi etrafında daireler çizerek dönüyor ve avazı çıktığı kadar havlıyordu.

“Kapıda biri var.”

“*Kapıda* mı?” Oturduğumuz -tek bir komşunun olmadığı, çöplerin toplanmadığı, sokak lambasının bile olmadığı- ıssız sokak için bu büyük bir olaydı. “Kim geldi sence?”

“Bilmiyorum. Seni geri ararım.”

Popçik’i -ciddi anlamda kendini kaybetmişti- kucağıma aldım ve (o kucağımdan inmek için kıpırdanıp acı acı havlarken) tek elimle kapıyı açmayı başardım.

“Şuna da bir bakın hele,” dedi Jersey aksanlı hoş bir ses. “Ne tatlı bir ufaklık.”

Parlak öğleden sonra ışığında gözlerimi kırpıştırarak yaşını belli etmeyen çok uzun, çok çok bronz tenli, çok zayıf bir adama bakarken buldum kendimi. Biraz rodeocuya biraz da boku yemiş bir eğlence mekânı sahibine benziyordu. Altın çerçeveli pilot gözlüklerinin camlarının üst kısmı mora boyalıydı; inci çıtçıtlı kırmızı bir kovboy gömleğinin ve siyah kot pantolonun üstüne beyaz spor bir ceket giymişti ama gözüme en çok çarpan şey saçları olmuştu: dokusu fiberglas yalıtım malzemesinden yapılmış gibi görünüyordu ve teneke kutusunun içindeki ayakkabı cilası kadar koyu kahve renkte, kısmen peruk kısmen nakil ya da spreylenmiş gibiydi.

“Hadi, koy onu yere!” dedi, hâlâ kucağımdan inmek için debelenen Popper’a doğru kafasını sallayarak. Sesi kalındı, tavrı sakin ve samimiydi; bütün o botlarıyla falan aksanı dışında tam bir Teksaslıydı. “Bırak koştursun! Benim için sakıncası yok. Köpekleri severim.”

Popçik’i serbest bırakınca kamp ateşinin başındaki sırık gibi bir kovboyu andıran bir duruşla öne doğru eğilip köpeğin başını okşadı. Saçıyla başıyla

her ne kadar yabancı görünürse görünsün, kendiyle oldukça barışık olduğunu gösteren hali ve tavrına hayran kalmadan edemedim.

“Evet, evet,” dedi. “Seni küçük adam. Evet öylesin!” Yakından bakınca, güneş yanığı yanaklarının kurumuş bir elma gibi minicik çizgilerle dolu, kırış kırış olduğunu gördüm. “Benim evimde de bundan üç tane var. Minik peniler.”

“Anlamadım?”

Ayağa kalktı; bana gülümsediğinde, düzgün, göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişleri ortaya çıktı. “Minyatür pinscher,” dedi. “Nevrotik piç kuruları, evden çıktığım anda her şeyi ısırıp paramparça ediyorlar ama onları seviyorum. Senin adın ne delikanlı?”

“Theodore Decker,” dedim onun kim olduğunu merak ederek.

Yine gülümsedi, yarı karanlık pilot gözlüklerinin ardındaki gözleri küçük ve ışıl ışıldı. “Hey! Başka bir New Yorklu! Sesinde duyabiliyorum bunu, haksız mıyım?”

“Doğru.”

“Manhattanlı bir çocuk, tahminim bu yönde. Doğru mu?”

“Doğru,” dedim, sesimde duyduğu şeyin tam olarak ne olduğunu merak etmiştim. Daha önce kimse yalnızca konuşmamı duyduktan sonra Manhattan’dan geldiğimi tahmin etmemişti.

“Güzel, hey, ben de Canarsie denim. Orada doğdum büyüdüm. Doğudan biriyle tanıştığıma her zaman memnun olurum. Ben Naaman Silver.” Elini uzattı.

“Tanıştığıma memnun oldum, Bay Silver.”

“Bay, ha!” İçten kahkahalar attı. “Kibar çocukları severim. Artık senin gibi çocuklardan pek yapmıyorlar. Sen Yahudi misin, Theodore?”

“Hayır, efendim,” dedim ve sonra keşke evet deseydim diye düşündüm.

“Bak, sana ne diyeceğim. New Yorklu kim olursa olsun, bana göre fahri Yahudi sayılır. Ben öyle görüyorum. Canarsie’ye gittin mi hiç?”

“Hayır, efendim.”

“Eh, zamanında muhteşem bir halkı vardı ama şimdi...” Omuzlarını silkti. “Ailem dört nesildir oradaydı. Büyükbabam Saul, Amerika’daki ilk koşer restoranlarından birini işletiyordu. Büyük, meşhur bir yerdi. Ben çocukken kapandı ama. Ve sonra babam ölünce dayım Harry ve ailesine daha yakın olalım diye annem bizi Brooklyn’e taşıdı.” Elini zayıf kalçasına dayadı ve bana baktı. “Baban evde mi, Theo?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Arkama, evin içine doğru baktı. “Yazık oldu. Ne zaman döner biliyor musun?”

“Hayır, efendim,” dedim.

“Efendim. Bu hoşuma gitti. Sen iyi bir çocuksun. Sana bir şey diyeyim mi, bana senin yaşlarındaki halimi anımsatıyorsun. Yeşivadan yeni çıkmış halimi,” ellerini havaya kaldırdı, güneş yanığı, kıllı bileklerinde altın bileklikler vardı, “ve bu eller? Süt gibi bembeyazdı. Tıpkı seninkiler gibi.”

“Hımm,” hâlâ tuhaf şekilde kapıda dikiliyordum, “içeri girmek ister misiniz?” Yabancı birini eve davet etmem doğru muydu emin değildim ama yalnızdım ve canım sıkılıyordu. “Dilerseniz bekleyebilirsiniz. Ama babam eve ne zaman döner hiç bilmiyorum.”

Bir kez daha gülümsedi. “Hayır, teşekkürler. Uğramam gereken daha başka yerler var. Ama bak sana diyeceğim, seninle açık konuşacağım çünkü sen iyi bir çocuksun. Babana beş puan verdim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, efendim.”

“Eh, Tanrı seni korusun. Bilmen de gerekmiyor zaten ve umarım hiçbir zaman bilmezsin. Ama şunu söyleyeyim, iyi bir iş politikası sayılmaz.” Elini dostane bir tavırla omzuma koydu. “İster inan ister inanma, Theodore, ben insani ilişkilerde iyiyimdir. Bir adamın evine gidip onun çocuğuyla muhatap olmaktan hoşlanmam, şimdi seninle yaptığım gibi. Bu doğru bir şey değil. Normal şartlarda babanın çalıştığı yere giderdim ve karşılıklı oturup konuşmamızı orada yapardık. Fakat senin baban peşinden koşulması zor bir adam, belki sen de biliyorsundur bunu.” Evin içinde telefonun çaldığını duyabiliyordum: arayan Boris’ti, bundan emindim. “Belki gidip şu telefonu açsan daha iyi olacak,” dedi Bay Silver kibarca.

“Hayır, sorun değil.”

“Git hadi. Bence açmalısın. Ben burada bekliyor olacağım.”

Kendimi gittikçe daha da rahatsız hissederek içeri girdim ve telefonu açtım. Tahmin ettiğim gibi, arayan Boris’ti. “Kimmiş?” dedi. “Kotku değildi, değil mi?”

“Hayır. Bak...”

“Bence şu Tyler Olowska denen herifle eve gitti. İçimde tuhaf bir his var. Yani belki de onunla *eve* gitmemiştir. Ama okuldan birlikte çıktılar, park yerinde onunla konuşuyordu. Son dersini onunla birlikte alıyor, ağaç işi

becerileri mi ne haltsa...”

“Boris, üzgünüm, şu anda *cidden* konuşamam. Seni geri arayacağım, tamam mı?”

“Telefondakinin baban olmadığına inanıyorum,” dedi Bay Silver kapıya geri döndüğümde. Arkasına, kaldırımın kenarına park etmiş beyaz Cadillac’a baktım. Arabanın içinde iki adam vardı, bir şoför ve ön koltukta oturan başka bir adam daha. “Baban değildi, öyle değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“O olsaydı bunu bana söylerdin, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Sana neden inanmıyorum acaba?”

Sessiz kaldım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Önemli değil, Theodore.” Yine eğilip Popper’ın kulaklarının arkasını kaşıdı. “Er ya da geç onu yakalayacağım. Ona ne dediğimi söylemeyi unutmazsın değil mi? Uğradığımı da?”

“Unutmam efendim.”

Uzun parmağını bana doğru uzattı. “Benim adım neydi?”

“Bay Silver.”

“Bay Silver. Doğru. Bir kontrol edeyim dedim.”

“Ona ne dememi istiyorsunuz?”

“Ona kumar turistler içindir dediğimi söyle,” dedi. “Yerliler için değil.” Zayıf, bronz elini kafamın tepesine koydu ve usul usul okşadı. “Tanrı seni korusun.”

VIII

Yarım saat kadar sonra Boris kapıda belirdiğinde ona Bay Silver’ın ziyaretini anlatmaya çalıştım ama beni birazcık dinlese de daha çok başka bir çocukla, şu adı Tyler Olowska mıdır nedir, golf takımında ve bizden bir yaş büyük olan şu zengin, otçu çocukla flört ettiği için Kotku’ya kızgındı.

“Siktirsin gitsin!” dedi öfkeyle burnundan soluyarak, bizim evde alt katta yerde oturuyor, Kotku’nun esrarından içiyorduk. “Telefonuna bakmıyor. Biliyorum, şu anda onunla, bunu *biliyorum.”*

“Hadi ama.” Bay Silver konusunda endişeli olduğum gibi, Kotku hakkında konuşmaktan da bıkmış usanmıştım. “Çocuk muhtemelen ondan biraz ot falan alıyordu.”

“Öyle ama dahası da var, *biliyorum.* Artık gece onlarda kalmamı istemiyor hiç, bunu fark ettin mi? Artık hep *yapacak işleri* var. Ona aldığım kolyeyi bile takmıyor.”

Gözlüğüm burnumdan aşağı kaymıştı, onu burun kemiğimin üstüne ittim. Boris o aptal kolyeye para bile vermemişti, alışveriş merkezinde ben (okul ceketli, namuslu bir vatandaş olarak) satış görevlisi kızı annemin doğum günü için babamla ne almalıyız gibi aptal ama kibar sorularla meşgul ederken, Boris kolyeyi kapıp koşarak dışarı çıkmıştı. “Hah,” dedim, anlayışlı görünmeye çalışıyordum.

Boris kaşlarını çatıyordu, kaşları fırtına bulutlarına benzemişti. “Tam bir fahişe. Geçen gün ne oldu? Sınıfta ağlıyormuş numarası yapıyordu, şu Olowska denen piç kurusunun ona *acımasını* sağlamaya çalışıyordu. Ne amcık ama.”

Omuzlarımı silktim -bu noktadan sonra bana söyleyecek bir şey kalmamıştı- esrarlı sigarayı ona uzattım.

“Sırf parası var diye hoşlanıyor ondan. Ailesinin iki tane Mercedes’i var. E sınıfı.”

“Yaşlı kadın arabası o.”

“Saçma. Rusya’da mafya babaları kullanır. Ve...” derin bir nefes çekti, nefesini tutuyor, gözleri sulanarak *bekle, bekle, en iyi kısmı geliyor, dayan, al şunu, tutar mısın?* dercesine ellerini sallıyordu, “bu çocuk ona nasıl sesleniyor biliyor musun?”

“Kotku?” Boris, ona Kotku diye seslenmekte öylesine ısrarcıydı ki okuldaki insanlar da -öğretmenler bile- ona Kotku diye seslenmeye başlamıştı.

“Tam üstüne bastın!” dedi Boris, öfkelenmişti, ağzından dumanlar saçıyordu. “*Benim* adım! Ona *benim* taktığım *kliytchka.* Hem, geçen gün okul koridorunda o herifin Kotku’nun saçlarını karıştırdığını gördüm.”

Sehpanın üzerinde, fişlerin ve para üstlerinin yanında, babamın cebinden çıkarıp bıraktığı yarısı erimiş bir çift nane şekeri vardı, bir tanesinin paketini açıp ağzıma attım. Paraşütçü gibi havalarda uçuyordum ve şekerin tatlılığı, ateş gibi bütün vücudumu ürpertiyordu.

“Saçlarını mı karıştırdı?” dedim, şeker dişlerime çarpıp takırdıyordu.

“Anlamadım?”

“İşte böyle,” dedi, cigaradan son bir nefes alıp söndürürken eliyle saç dağıtma hareketi yaptı. “Buna ne deniyor bilmiyorum.”

“Ben olsam kafaya takmazdım,” dedim kafamı koltuğa dayayarak. “Hadi şu nane şekerlerinden birini denemen lazım. Tatları cidden harika.”

Boris eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra üstündeki suları silkeleyen bir köpek gibi kafasını salladı. “Vay,” dedi ellerini darmadağınık saçlarının arasından geçirerek.

“Yaa. Bence de,” dedim, bir an için titredikten sonra. Düşüncelerim ağda gibi uzayıp gidiyor, yüzeyde ilerleyemeyecek kadar yavaşlıyordu.

“Ne?”

“Boka batmış haldeyim.”

“Harbiden mi?” Güldü. “Ne kadar battın?”

“Ta şurama kadar, dostum.” Ağzımın içindeki nane şekeri yoğun ve kocaman geliyordu, koca bir kaya parçası gibi, o ağzımdayken zar zor konuşabiliyordum.

Huzur dolu bir sessizlik oldu. Saat akşamüstü beş buçuktu ama havadaki aydınlık hâlâ saf ve çarpıcıydı. Beyaz gömleklerimden bazıları dışarıda, havuzun kenarında asılıydı ve yelkenler misali baş döndürürcesine dalgalanıyor ve kanat çırpıyorlardı. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarım alev alev yanıyordu, sallanıp duran bir teknedeymişim gibi, yeniden (ansızın çok rahat bir hale gelen) koltuğa gömüldüm ve İngilizce dersinde okuduğumuz Hart Crane’i düşündüm. Brooklyn Köprüsü’nü. New York’tayken nasıl olmuştu da hiç şiir okumamıştım? Ve nasıl olmuştu da neredeyse her gün görmeme rağmen köprüye hiç dikkat etmemiştim? Martılar ve baş döndüren damlalar. *Sinemaları, panoramik aldatmacaları düşünüyorum...*

“Onu boğabilirim,” dedi Boris bir anda.

“Ne?” dedim, sadece *boğmak* kelimesini ve Boris’in şüpheye yer bırakmayacak ölçüde çirkin ses tonunu duymuş, afallamıştım.

“Lanet sıska kancık. Beni deli ediyor.” Boris omzuyla beni dürtükledi. “Hadi ama, Potter. O iğrenç sırıtışını suratından söküp almak istemez miydin?”

“Yani...” dedim, şaşkın bir duraksamadan sonra; bu besbelli tuzak bir soruydu. “Kancık da ne demek?”

“Amcıkla aynı şey aslında.”

“Aaa.”

“Yani, o kim ki!”

“Doğru.”

Bunu, ayağa kalkıp müzik açmayı düşündüğüm ama ne açacağıma karar veremedim uzun ve tuhaf bir sessizlik izledi. Hareketli bir şeyler açmak doğru olmaz gibi geliyordu ve onu iyiden iyiye coşturacak karanlık ya da öfkeli bir şeyler açmaksa isteyeceğim son şeydi.

“Hımm,” dedim, yeterince uzun olduğunu umduğum bir duraksamadan sonra, “*Dünyalar Çarpışıyor* başlayacak on beş dakika sonra.”

“Ben ona göstereceğim dünyalar nasıl çarpışıyormuş,” dedi Boris esrarengiz bir sesle. Ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Duble S’e?” dedi Boris kaşlarını çatarak. “Hiç durma, istediğin gibi gül,” dedi sertçe, gri *sovietskoye* yağmurluğuna kollarını geçirirken. “O adama borçlandığı parayı ödemezse babanın başına Üç S gelecek, ne haber?”

“Üç S mi?”

“‘S’ilahla vurulacak, ‘S’andığa konulacak ve ‘S’azlığa atılacak,” dedi Boris, simsiyah, Slav tınılı bir kıkırdamayla.

IX

Bu bir film falan mıydı yoksa? Merak ediyordum. Üç S? Nereden uydurmuştu böyle bir şeyi? O öğleden sonra olanları kafamdan çıkarıp atmakla iyi bir iş çıkarmış olsam da Boris bu veda cümlesiyle adamakıllı ödümü koparmıştı ve oturma odasında bir saat falan *Dünyalar Çarpışıyor* ekranda sesi kısık bir şekilde dönerken kaskatı kesilmiş halde oturdum, buz makinesinin çatırtılarını ve bahçe şemsiyesine vuran rüzgârın tıkırtısını dinledim. Popper da -ruh halimi derhal kavramıştı- en az benim kadar diken üstündeydi, evin içindeki sesleri anlamak için havlayıp duruyor ve koltuğun üzerine zıplıyordu - öyle ki karanlık bastıktan hemen sonra, bir araba gerçekten garaj yoluna döndüğünde fırlayıp kapıya koştu ve beni korkudan ölecek hale getirecek kadar büyük bir yaygara kopardı.

Ama gelen yalnızca babamdı. Dağılmış ve bakışları donuklaşmış gibi görünüyordu, belli ki keyfi yerinde değildi.

“Baba?” Kafam hâlâ o kadar güzeldi ki kendi sesim bile çok uzaktan ve bir acayip geliyordu kulağıma. Babam merdivenlerin başında durdu ve bana baktı. “Bir adam geldi. Bay Silver diye biri.”

“Ah, öyle mi?” dedi babam olabildiğince sıradan bir durummuş gibi davranarak. Ama elini tırabzandan ayırmadan, hiç kıpırdamadan dikiliyordu hâlâ.

“Sana ulaşmaya çalıştığını söyledi.”

“Ne zaman oldu bu?” dedi odaya doğru geri dönerken.

“Bugün öğleden sonra saat dört gibiydi sanırım.”

“Xandra burada mıydı?”

“Onu hiç görmedim.”

Bir elini omzumun üzerine koydu ve bir süre bir şeyler düşündü. “Peki,” dedi, “bu konuda hiçbir şey söylemezsen çok sevinirim.”

Boris’in cigarasının sonunun hâlâ küllükte durduğunu fark etmiştim. Ona baktığımı gördü, uzanıp eline aldı ve kokladı.

"Kokusunu almıştım,” dedi elindeki cigarayı ceketinin cebine atarken. “Sen de leş gibi kokuyorsun, Theo. Siz çocuklar nereden buluyorsunuz bunları?”

“Her şey yolunda mı?”

Babamın gözleri biraz kızarmış ve odağını yitirmiş gibi görünüyordu. “Tabii ki yolunda,” dedi. “Sadece yukarı çıkıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım.” Üstü başı sert, bayat tütün dumanı ve bakara salonundaki Çinli iş adamlarından kaptığı bir alışkanlıkla her zaman içtiği ginsengli çay kokuyordu: özellikle bu çay onun terine keskin, yabancı bir koku veriyordu. Merdivenlerden sahanlığa çıkarken onu izledim ve cigaranın kalanını ceketinin cebinden çıkarıp dalgın dalgın yeniden burnunun altına sürerek kokladığını gördüm.

X

Üst katta -yatak odamın kapısı kilitli ve hâlâ huzursuz olan Popper odanın içinde gezinip dururken- aklıma tablo geldi. “Yatak başlığının arkasındaki yastık kılıfı” fikrimle gurur duymuştum hep ama şimdi, bu tabloyu evin

içinde saklamanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlıyordum - birkaç bina aşağıdaki (Vegas'a geldim geleli boşaltıldığını hiç görmediğim) çöp bidonuna ya da sokağın karşısındaki terk edilmiş evlerden birine saklamak istemediğim müddetçe başka da seçeneğim yoktu gerçi. Boris'in evi de benimkinden daha güvenli sayılmazdı, yeterince iyi tanıdığım ya da güvendiğim başka kimse de yoktu. Diğer tek yer okuldu ve o da kötü bir fikirdi ama yine de henüz aklıma gelmeyen daha iyi bir seçenek olduğundan emindim. Okulda sık sık dolap araması yapıyorlardı ve şimdi -Boris aracılığıyla da olsa bir şekilde Kotku'yla bağlantılı olunca- akıllarına estikçe gelip arama yapabilecekleri pislik tiplerden biri de bendim muhtemelen. Yine de biri onu okuldaki dolabımda bulsa bile -bu ister okul müdürü ister korkutucu basketbol koçu Bay Detmars isterse de arada bir öğrencilere gözdağı vermek için bir güvenlik firmasından getirttikleri Kiralık Polisler olsun- yine de babamın ya da Bay Silver'ın bulmasından daha iyiydi. Yastık kılıfının içindeki tablo, bantlanmış birkaç kat resim kâğıdına -okuldaki resim odasından aldığım iyi kalite, arşivlik kâğıda- sarılıydı, onun altında da tablonun yüzeyini kâğıttaki asitlerden (asit var mı yok mu bildiğimden değil) korumak için çift katlı temiz beyaz pamuklu bulaşık bezi vardı. Ama tabloyu bakmak için o kadar sık çıkarıyordum ki -kolayca çekip almak için bantlanmış kenarının tepesini kesip açarak- artık kâğıt yıpranmış, bant da yapışkanlığını yitirmişti. Birkaç dakika yatakta yatıp gözlerimi tavana diktikten sonra, ayağa kalktım ve taşındığımız zamandan kalma ağır işlerde kullanılan ekstra büyük koli bandını aldım ve sonra yastık kılıfını yatak başlığının arkasındaki yerinden çıkardım.

Ellerimi ona sürüp de açıp şöyle bir bakmamak çok zordu - çok davetkârdı çünkü. Çabucak açıp çıkardım ve ışıltısı beni derhal sarıp sarmaladı; yanındayken sevildiğinizi bildiğiniz ve kendinizi güvende hissettiğiniz biriyleyken kalp atışlarınızın yavaşlayıp dinginleşmesi gibi derin, kanınızı kaynatan türden bir gerçeklik ahenginden başka türlü açıklanamayacak âdeta müzikli, içten bir tatlılıktı bu. Bir güç, bir ışıltı saçıyordu etrafına, New York'taki eski odama vuran dingin ve aynı zamanda canlandırıcı sabah güneşi misali bir tazelik, keskin kenarlı her şeyi eriten ve gerçekte olduğundan daha narin, sevimli bir hale getiren ve geçmişin bir parçası olduğu ve telafi edilemeyeceği için de daha sevimli olan bir ışık: duvar kâğıdı ışıldıyordu, eski Rand McNally küresi yarı gölgede kalmıştı.

Küçük kuş, sarı kuş. O sersemlik halinden kendimi sarsarak kurtarıp

tabloyu kâğıtlara sarılmış bulaşık bezinin içine geri koydum ve babamın eski spor gazeteleriyle iki üç defa (hatta dört? beş?) sardım -o kafayı bulmuş, kararlı halime kendimi kaptırıp dürtülerimle hareket ederek- gazete kâğıdının tek bir parçası bile görünmeyene ve koskoca bir ekstra büyük koli bandı bitene kadar etrafında doladım da doladım. O paketi hiç kimse öyle bir hevesle açamayacaktı. Sadece makas da değil, elinde bir bıçak olsa bile, keskin bir bıçak olsa bile tabloya kadar ulaşmak epey uzun bir zamanını alacaktı. En sonunda işim bittiğinde -elimdeki paket tuhaf bir bilim kurgu filminden fırlamış bir kozaya benziyordu- bu mumyalanmış tabloyu bütün o yastık kılıfıyla falan sırt çantamın içine koydum, çantayı da ayak ucumdaki yatak örtülerinin altına. Popper rahatsız edici bir biçimde inleyerek kendine yer açmak için yerini değiştirdi. Her ne kadar minnacık ve komik görünüşlü olursa olsun hiddetle havlayabilirdi ve benim yanımdaki yeri konusunda da çok hassastı ve ben uyurken odama biri girecek olsa -Xandra ya da babam bile, ki zaten ikisini de pek sevmiyordu- hemen üstlerine atlayıp tehlikeye dikkat çekeceğini biliyordum.

Güven verici bir düşünce olarak başlayan şey bir kez daha yabancılar ve haneye tecavüz düşüncelerine dönüşüyordu. Klima o kadar soğuk üflüyordu ki tir tir titriyordum ve gözlerimi kapattığımda kendimi bedenimden çıkıyor, ipini koparmış bir balon gibi hızla havaya uçuyormuşum gibi hissediyordum ama gözlerimi açtığım anda tüm vücudumu sarsan güçlü bir sarsıntıyla irkiliyordum. Bu yüzden gözlerimi kapalı tutup Hart Crane'in şiirinden hatırlayabildiğim kadarını hatırlamaya çalışıyordum ki aklımda çok bir şey kalmamıştı, yine de *martılar ve trafik ve kargaşa ve şafak vakti* gibi sözcükler müthiş mesafeleri, yüksekten alçağa sürüklenmeleri beraberinde getiriyordu ve tam içim geçecekken East River yakınlarındaki eski dairemizin oradaki daracık, rüzgârlı, egzoz kokulu parka, nehir hızla baş döndürücü akıntılarla girdaplar yapar ve bazen iki farklı yönde akıyormuş gibi görünürken hemen üzerindeki trafiğin gürültüsünün hepsini silip attığına dair zapt edemediğim bir duyusal hafızanın içinde buluyordum kendimi.

XI

O gece pek uyuyamadım ve okula gidip tabloyu dolabıma sakladığımda o kadar yorgundum ki (şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi Boris'in tepesinden inmeyen) Kotku'nun dudağının şişmiş olduğunu fark etmedim bile. Ancak son sınıftaki sıkı tiplerden Eddie Riso'nun "Kamyon mu çarptı?" diye sorduğunu duyunca gördüm birinin Kotku'nun suratını fena halde dağıttığını. Biraz asabi kahkahalar atarak etrafta dolaşıyor, insanlara ağzına araba kapısının çarptığını söylüyordu ama bunu (en azından benim için) inandırıcı olmayacak şekilde biraz utanarak yapıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum Boris'e, onu İngilizce sınıfında yalnız (daha doğrusu nispeten yalnız) yakaladığımda.

Omuzlarını silkti. "Yapmak istemezdim."

"Ne demek 'yapmak istemezdim'?"

Boris şaşırmış görünüyordu. "Beni mecbur bıraktı!"

"Seni mecbur bıraktı," diye tekrarladım.

"Bak, sırf onu kıskanıyorsun diye..."

"Siktir lan," dedim. "Sen de Kotku da umurumda bile değilsiniz, kendi derdim bana yeter. İstersen kafasını patlat, sanki çok umurumda."

"Ah, Tanrım, Potter," dedi Boris, bir anda ayılmıştı. "Geri mi geldi yoksa o adam?"

"Hayır," dedim kısa bir duraksamadan sonra. "Henüz değil. Yani ne bileyim, siktir et," dedim Boris gözlerini dikip bana bakmayı sürdürünce. "Bu *onun* sorunu, benim değil. Bir yolunu bulmak zorunda."

"Ne kadar borcu varmış?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Parayı ona sen veremez misin?"

"Ben mi?" Boris gözlerini kaçırdı. Kolunu dürtükledim. "Hayır, sen ne demek istiyorsun, Boris? *Ben* ona veremez miymişim? Sen neden bahsediyorsun?" dedim yine karşılık vermeyince.

"Boş ver," dedi hızlıca, sırasında arkasına yaslandı ve ben de bu konuşmayı sürdürme şansı bulamadım çünkü tam da o anda Spirsetskaya sınıfa girdi ve tamamen o sıkıcı *Silas Mamer*'dan konuşmaya hazırlanmıştı.

XII

O gece babam en sevdiği Çin lokantasından aldığı, benim sevdiğim baharatlı mantılardan ekstra bir porsiyon daha koydurduğu poşet dolusu yiyecekle birlikte eve erken geldi, keyfi o kadar yerindeydi ki sanki Bay Silver'ı ve bir gece önce olanları ben kafamdan uydurmuştum.

"Eee..." dedim ve durdum. Çin böreklerini bitiren Xandra lavaboda bardakları yıkıyordu ama onun yanında konuşmaktan da çekinmeyecek kadar doluydu içim.

Babam o kocaman "baba gülümsemesi"yle gülümsedi bana, bu gülümseme bazen hosteslerin onu birinci sınıf bölüme geçirmesini bile sağlardı. "Eee ne?" dedi Szechuan soslu karides kutusunu kenara itip bir tane fal kurabiyesi almak için uzanırken.

"Iıı..." Xandra suyu epey açmıştı. "Her şeyi yoluna koydun mu?"

"Neyi?" dedi usulca. "Bobo Silver'ı mı diyorsun?"

"Bobo?"

"Dinle, umarım o olayı kafana takmamışsındır. Takmadın, değil mi?"

"Şey..."

"Bobo..." güldü, "ona 'The Mensch[37]' derler. Aslında çok tatlı bir adamdır, yani onunla sen de konuştun, sadece küçük bir anlaşmazlık yaşadık, o kadar."

"Beş puan ne demek?"

"Bak, sadece ufak bir karışıklık oldu. Demek istediğim, bu insanlar tuhaf tipler. Kendilerine ait dilleri, işleri kendilerine göre halletme şekilleri var. Ama, hey," güldü, "bak bu harika, onunla Caesars'ta buluştuğumda, Bobo'nun 'ofisim' dediği yer orası, anlarsın ya, Caesars'taki havuz başı, her neyse, onunla buluştuğumda bana ne deyip durduğunu biliyor musun? 'Senin çok düzgün bir oğlun var, Larry.' 'Gerçek bir küçük centilmen.' Demek istediğim, ona ne söyledin bilmiyorum ama sana cidden bir teşekkür borçluyum."

"Hah," dedim renksiz bir sesle, kendime biraz daha pilav koydum. Ama içten içe onun ruh halindeki bu yükselmeyle âdeta sarhoş olmuştum - küçük bir çocukken sessizlikler bölündüğünde, ayak sesleri yeniden hafiflediğinde ve onu yeniden bir şeylere gülerken, aynada tıraş olup bir şarkı mırıldanırken duyabildiğimizde hissettiğim aynı sevinç seliyle sarhoş olmuştum.

Babam fal kurabiyelerinden birini kırıp açtı ve güldü. "Şuna baksana," dedi, kâğıdı top haline getirip bana doğru fırlattı. "Çin mahallesinde kim

oturup bütün bu saçmalıkları kafasından uyduruyor merak ediyorum.”

Yüksek sesle okudum: “Talih için görülmedik bir donanımınız var, dikkatli kullanın!”

“Görülmedik donanım?” dedi Xandra, arkadan gelip kollarını babamın boynuna doladı. “Kulağa biraz müstehcen geliyor.”

“Ah.” Babam dönüp onu öptü. “Senin aklın fikrin hep orada. Gençlik çeşmesi.”

“Galiba.”

XIII

“Bir keresinde senin dudağını şişirmiştim,” dedi Boris, okul otobüsündeki tatlı sabah sessizliğinde bir anda bu konuyu açmasına bakılırsa Kotku meselesi yüzünden kendini suçlu hissediyordu.

“Ya evet, ben de senin kafanı duvara vurmuştum.”

“Öyle yapmak istememiştim!”

“Ne yapmak istememiştin?

“Ağzına vurmak!”

“Ona vurmayı istedin yani?”

“Bir bakıma evet,” diye kaçamak bir yanıt verdi.

“Bir bakıma.”

Boris bıkkın bir ses çıkardı. “Ona ne kadar üzgün olduğumu söyledim! Aramız şu anda gayet iyi, hiçbir sorun yok! Hem ayrıca, sana ne bundan?”

“Konuyu *sen* açtın, ben değil.”

Bir an için tuhaf, kararsız bir ifadeyle bana baktı, sonra güldü. “Sana bir şey diyebilir miyim?”

“Ne?”

Kafasını benimkine yaklaştırdı. “Kotku’yla ben dün gece tribe girdik,” dedi usulca. “Birlikte LSD çaktık. Harikaydı.”

“Ciddi misin? Nereden buldunuz?” Bizim okulda eks bulmak oldukça kolaydı -Boris’le ben de en az on defa almış, çölde yürüyüp yarı hezeyanlı bir halde yıldızlara baktığımız, kelimelerle ifade edilemeyecek büyülü geceler geçirmiştik- ama kimsede LSD yoktu.

Boris burnunu ovuşturdu. “Ah. Şey. Kotku’nun annesi silah dükkânında çalışan, Jimmy adında ürkütücü yaşlı bir herif tanıyor. Bize beş vuruşluk ayarladı, neden beş tane aldım bilmiyorum, keşke altı tane alsaydım. Her neyse, hâlâ biraz daha var. Tanrım, müthişti.”

“Ah, öyle mi?” Şimdi ona daha yakından bakınca göz bebeklerinin genişlemiş ve bir tuhaf gözüktüğünü fark ediyordum. “Hâlâ kıyaksın galiba?”

“Belki biraz. Sadece iki saatçik uyudum. Her neyse, aramızı tamamen düzelttik. Hani sanki annesinin yatak örtülerinin üstündeki çiçekler bile samimiydi. Ve biz de o çiçeklerle aynı şeyden yapılmaydık ve birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi anladık ve ne olursa olsun birbirimize ihtiyacımız olduğunu ve aramızda geçen bütün o nefret dolu şeylerin sadece ve sadece aşktan kaynaklandığını da.”

“Vay be,” dedim, Boris’in kaşlarını çatarak bana bakışından anladığım kadarıyla sesim istediğimden daha kederli çıkmıştı. “Eee?” dedim Boris bana bakmayı sürdürünce. “Ne var?”

Gözlerini kırpıştırıp kafasını salladı. “Hayır, onu *görebiliyorum* işte. Şu keder yüklü pusu, hani başının etrafındaki. Sanki bir asker ya da onun gibi bir şeymişsin gibi, *tarihten* biriymişsin gibi, bütün bu derin hislerle bir savaş meydanında yürüyorsun sanki...”

“Boris, senin kafan hâlâ gidik.”

“Hiç de değil,” dedi sersem sersem. “Şak diye bir girip bir çıkıyorum sanki. Ama gözümün ucuyla olması gerektiği gibi baktığımda nesnelerden çıkan renkli kıvılcımları hâlâ görebiliyorum.”

XIV

Hem babam hem de Boris-Kotku cephelerinde hiçbir hadise yaşanmaksızın bir hafta on gün geçti - bu süre yastık kılıfını eve getirmemde sıkıntı olmayacağını düşünmeme yetti. Onu okuldaki dolabımdan çıkarırken fazlasıyla hacimli (ve ağır) göründüğünü fark etmiştim ve evde üst katta onu yastık kılıfından çıkardığımda bunun nedenini anladım. Onu sarıp bantlarken belli ki aklım pek yerinde değilmiş: ağır işler için üretilmiş o ekstra büyük fiber destekli koli bandıyla sarılmış kat kat gazeteler, korkudan ödüm

koptuğu ve kafamın güzel olduğu o anda mütevazı bir tedbir gibi gelmişti ama şimdi, öğlen güneşinin ayık aydınlığında odama geri getirdiğimde aklını kaçırmış ve/veya evsiz biri tarafından sarıp sarmalanmış, daha doğrusu mumyalanmış gibi görünüyordu: üstünde o kadar çok bant vardı ki artık kare şeklinde değildi, köşeleri bile yuvarlaktı. Mutfakta bulabildiğim en keskin bıçağı aldım ve başta bıçağın kayıp tabloya zarar vereceğinden korkup temkinlice ama sonra daha çok çaba harcayarak köşelerden birini kestim. Ama daha yedi sekiz santimlik bir kısmını kesebilmiştim ve ellerim şimdiden yorulmaya başlamıştı ki alt kattaki kapıdan eve giren Xandra'nın sesini duydum ve tabloyu bir süre evde olmayacaklarından emin olduğum bir zamana kadar yastık kılıfının içine koyup yeniden yatak başlığının arkasına bantladım.

Boris, kafası yerine gelir gelmez elinde kalan asit vuruşlarından iki tanesini birlikte yapacağımıza söz vermişti, aynen şöyle söylemişti; hâlâ biraz uçmuş hissediyormuş, bana öyle söylüyordu, okuldaki sırasının taklit ağaç damarı desenlerinin hareket ettiğini görüyormuş ve ilk ot içişinde de birkaç defa tekrar tekrar tribe girdiği olmuş.

"Bu biraz fazla değil mi?" dedim.

"Hayır, sorun yok. İstediğim zaman bırakabilirim. Bence oyun parkında almalıyız," diye ekledi. "Şükran Günü tatilinde mesela." Issız oyun parkı eks alacağımız her defasında gittiğimiz yerdi ama ilkinde Xandra gelip odamın kapısına vurmuş ve çamaşır makinesini tamir etmesine yardım etmemizi istemişti ve bunu elbette yapamamıştık ama kırk beş dakika boyunca çamaşır odasında onunla dikilince taklanın en güzel kısmı büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

"Eksten çok daha güçlü mü olacak?"

"Hayır, yani evet ama harika bir şey, güven bana. Kotku'yla hep dışarıda, açık havada yapmak istiyorum ama orası otobana *çok fazla* yakın, bütün o ışıklara, arabalara... Belki bu hafta sonu?"

İşte bu dört gözle beklenecek bir şeydi. Ama tam yeniden kendimi iyi ve umut dolu hissetmeye başlamıştım ki -ESPN kanalı bir haftadır açık değildi ki bu kesinlikle bir tür rekordu- okuldan eve geldiğimde babamı beni beklerken buldum.

"Seninle konuşmam gerek, Theo," dedi, evden içeri adımımı atar atmaz. "Bir dakikan var mı?"

Olduğum yerde kalakaldım. "Şey, peki, tabii." Oturma odası âdeta

soyguna uğramış gibi görünüyordu - kâğıtlar etrafa saçılmıştı, koltuğun yastıkları bile yerlerinden oynamışa benziyordu.

Volta atmayı kesti - sanki dizini sakatlamış gibi biraz zorlanarak yürüyordu. “Buraya gel,” dedi sıcak bir ses tonuyla. “Otursana.”

Oturdum. Babam yüksek sesle nefes verdi, elini saçlarının arasından geçirdi.

“Avukat,” dedi, ellerini dizlerinin arasına sokup öne doğru eğilerek açık yüreklilikle gözlerimin içine baktı.

Bekledim.

“Annenin avukatı. Demek istediğim, bu biraz acil oldu farkındayım ama benim için ona bir telefon etmen gerekiyor.”

Hava rüzgârlıydı; dışarıda, uçuşan kumlar cam kapılara vuruyor ve verandanın tentesi çırpınan bir bayrak gibi sesler çıkararak vuruyordu. “Ne?” dedim dikkatli bir duraksamadan sonra. Annem o gittikten sonra bir avukatla konuşacağından bahsetmişti -boşanma davası için diye düşünmüştüm- ama bu işin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Evet...” Babam derin bir nefes aldı, tavana baktı. “Durum şöyle. Sanıyorum artık spor bahisleri yapmadığımı fark etmişsindir, ha? Şey,” dedi, “bunu bırakmak istiyorum. İyi durumdayken deyim yerindeyse. Bu demek değil ki,” durdu, düşünüyor gibiydi, “yani doğrusunu istersen, yapmam gerekenleri yapıp disiplinli davranarak epey iyi bir iş çıkardım. Karmaşık hesaplar yapıyorum. Aklıma estiği gibi bahis oynamıyorum. Ve yani dediğim gibi, oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Şu son birkaç ayda epey para zulaladım. Sadece...”

“Doğru,” dedim kuşkuyla, onun bu sözlerini izleyen sessizlikte, nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

“Demeye çalıştığım, neden riske gireyim ki? Çünkü...” elini kalbinin üstüne koydu, “ben bir *alkoliğim.* Bunu ilk kabul etmesi gereken benim. *Tek bir yudum bile* içemiyorum. Tek bir kadeh çok fazla geliyor, bin kadehse yetmiyor. İçkiyi bırakmak yaptığım en iyi şeydi. Ve söylemeye çalıştığım, iş kumara gelince bağımlılık eğilimlerime rağmen durum hep biraz daha farklı oldu, hata yaptığım elbette olmuştur ama hiçbir zaman ne bileyim, zimmetine para geçiren ve ailesini, işini falan mahveden adamlardan biri haline gelecek kadar abartmadım. Ama,” güldü, “bunun er ya da geç başına gelmesini istemiyorsan en iyisi oradan ufak ufak uzaklaşmak, haksız mıyım?”

“Yani?” dedim tedirginlikle, sözlerine devam etmesini bekliyordum.

“Yani... of!” Babam ellerini saçlarının arasından geçirdi, küçük bir çocuk gibi şaşkın, tedirgin görünüyordu. “Durum şu. Şu anda ciddi anlamda büyük değişiklikler yapmak istiyorum. Çünkü ta en başından müthiş bir işe girişmek gibi bir fırsatım var. Bir arkadaşımın restoranı var. Ve demek istediğim, bu hepimiz için *gerçekten* harika bir şey olacak, hayatta bir kez karşına çıkacak türden bir fırsat. Anlıyor musun? Xandra işyerinde oldukça zor zamanlar geçiriyor, patronu tam bir pislik falan, ne bileyim işte, bunun çok daha akla yatkın bir iş olacağını düşünüyorum.”

Babam? Bir restoran? “Vay be, bu harika!” dedim. “Vay.”

“Evet.” Babam kafasını salladı. “*Gerçekten* harika. Ama sorun şu ki böyle bir yer açmak...”

“Ne tür bir restoran?”

Babam esnedi, kızarmış gözlerini ovuşturdu. “Ah, bilirsin, sıradan Amerikan yemekleri. Biftekler, hamburgerler falan filan. Sadece gerçekten basit ve iyi hazırlanmış yemekler. Sorun şu ki arkadaşımın bu yeri açması ve restoran vergilerini ödemesi için...”

“Restoran vergileri mi?”

“Ah, Tanrım, evet, ne gibi ücretler ödemen gerektiğine inanmazsın. Restoran vergilerini, içki ruhsatı vergilerini, mali sorumluluk sigortasını ödemen gerek, böyle bir yerin düzgün çalışmasını sağlamak için yüksek miktarda bir harcama yapman gerek.”

“Peki.” Bu konuşmayla nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyordum. “Tasarruf hesabımdaki paraya ihtiyacın varsa...”

Babam afallamış görünüyordu. “Ne?”

“Biliyorsun. Benim için açtığın şu hesap. Eğer oradaki paraya ihtiyacın varsa sorun değil.”

“Ha, evet.” Babam bir an için sessiz kaldı. “Sağ ol. Bunun için sana minnettarım, dostum. Ama aslında,” ayağa kalkmıştı, odanın içinde yürüyordu, “mesele şu ki bunu yapabileceğimiz gerçekten zekice bir yol biliyorum. Yalnızca kısa vadeli bir çözüm, mekânı açıp düzgün işlemesini sağlayana kadar, anlarsın ya. Birkaç hafta içerisinde geri alırız, demek istediğim, böyle bir yerde o konumuyla falan para basmak için ruhsat almış gibi olursun. Sadece ilk masraflar. Bu şehir vergiler, ücretler vesaire anlamında çılgın bir yer. Yani,” güldü, özür dilercesine, “acil bir durum olmasa bunu asla istemezdim, biliyorsun.”

“Anlamadım?” dedim, kafam karışmıştı.

“Demek istediğim, söylediğim gibi, benim için bu aramayı yapman gerek. İşte numara burada.” Her şeyi bir parça kâğıdın üstüne yazmıştı benim için - 212’li bir numaraydı gördüğüm kadarıyla. “Bu adamı arayıp onunla kendin konuşman gerek. Adı Bracegirdle.”

Önce kâğıda, sonra babama baktım. “Anlamıyorum.”

“Anlamak zorundasın. Yapman gereken tek şey benim dediklerimi söylemek.”

“Bu işin benimle ne alakası var?”

“Bak, sen sadece yap. Ona kim olduğunu söyle, onunla konuşman gerektiğini, bir iş meselesi olduğunu, falan filan...”

“Ama...” Kimdi ki bu adam? “Ona ne söylememi istiyorsun?”

Babam derin bir nefes aldı, yüz ifadesini kontrol altında tutmaya çabalıyordu, bunu yapmakta epey başarılıydı.

“Bu adam bir avukat,” dedi iki nefes arasında. “Annenin avukatı. *Şu* miktarda parayı göndermek için gerekli ayarlamaları yapması lazım...” Parmağıyla işaret ettiği miktarı görünce gözlerim yerlerinden fırlayacaktı neredeyse. *65.000$.* “Şu hesaba gönderecek.” Parmağını sürükleyip hemen altındaki bir rakam dizisini gösterdi. “Ona seni özel bir okula göndermeye karar verdiğimi söyle. Adını ve Sosyal Güvenlik numaranı alması gerekecek. İşte bu kadar.”

“Özel okul mu?” dedim, zihnim allak bullak olup bir süre duraksadıktan sonra.

“Yani, biliyorsun, vergi meselesi yüzünden.”

“Ben özel okula gitmek istemiyorum ki.”

“Bekle, bekle, önce beni dinle. Bu birikim senin yararına kullanıldığı sürece, yasal anlamda hiçbir sorun çıkmaz. Ve bu restoran da *tamamen* bizim yararımıza, görüyorsun. Belki de nihayetinde en çok da senin yararına. Ve yani bu aramayı ben kendim de yapabilirim ama bu işi olması gerektiği gibi kotarırsak diğer türlü devletin kasasına gidecek otuz bin doları da kurtarmış oluruz. Kahretsin, istersen seni özel okula da *gönderirim.* Yatılı okula. Bütün o ekstra parayla seni Andover’a bile gönderebilirim. Ama paranın yarısının Gelirler İdaresi’ne gitmesini istemiyorum, ne dediğimi anlıyor musun? Hem yani bütün bu düzenlemelere bakacak olursak üniversiteye gitme zamanın geldiğinde bu iş *senin için* epey maliyetli olacak çünkü oradaki bütün o paraya bakılırsa burs almaya hak kazanamayacaksın. Üniversitelerde maddi yardım sağlayan tipler derhal o hesaba bakacak ve seni farklı bir gelir

dilimine sokup daha ilk yılda paranın yüzde yetmiş beşini alıverecekler, puf! Bu şekilde hiç olmazsa paranın tamamı bir işe yaramış olacak, anlıyor musun? Hemen şimdi. Gerçekten bir faydası olacağı zaman."

"Ama..."

"Ama..." Tiz bir ses, yuvarlanmış bir dil, aptal bir bakış. "Ah, hadi ama, Theo," dedi normal sesiyle, yüzüne bakmaya devam edince. "Yemin ederim, buna harcayacak hiç vaktim yok. Bu aramayı derhal yapman gerekiyor, doğudaki bürolar kapanmadan önce. Bir şey imzalaman gerekiyorsa kâğıtları kargolamasını söylersin. Ya da fakslamasını. Bu işi olabildiğince çabucak halletmemiz lazım, anlaşıldı mı?"

"Ama bunu neden *benim* yapmam gerekiyor?"

Babam bir of çekti, gözlerini devirdi. "Bak, bana bunu yapma, Theo," dedi. "Meblağı bildiğini biliyorum çünkü senin gelen postaları kontrol ettiğini gördüm, evet," dedi ben itiraz edince, "evet, kontrol ediyorsun, her gün ok gibi fırlayıp o posta kutusuna bakıyorsun."

Bu dedikleriyle öylesine afallamıştım ki nasıl karşılık vereceğimi bile bilmiyordum. "Ama..." Kafamı eğip kâğıda baktım ve o rakam bir kez daha gözüme çarptı: *65.000$.*

Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan babam öne atıldı ve suratıma bir tane patlattı; öyle sert ve hızlı vurdu ki bir an için neye uğradığımı şaşırdım. Sonra daha gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan bir tane daha vurdu, karikatürlerdeki gibi BAM diye suratıma kamera flaşı gibi çarptı, bu kez yumruk atmıştı. Ben sendelerken -dizlerimin bağı çözülmüştü, her yeri bembeyaz görüyordum- beni boğazımdan yakaladığı gibi sertçe havaya kaldırdı ve parmak uçlarımda durmaya zorladı.

"Bana bak." Suratıma suratıma bağırıyordu, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı ama Popper deli gibi zıplayıp havlıyordu ve kulaklarımdaki çınlama öyle bir hale gelmişti ki bana bağırışı radyo cızırtısı gibi geliyordu. "Bu adamı arayacaksın," kâğıdı suratıma doğru sallıyordu, "ve ben sana ne bok diyorsam aynen söyleyeceksin. Bunu olması gerektiğinden daha zor bir hale getirme çünkü şu adamı derhal aramazsan sana bunu *yaptırırım,* Theo, yalan yok, kolunu kırarım, seni bokunu çıkarana kadar döverim. Tamam mı? Tamam mı?" diye tekrarladı baş döndürücü, kulak tırmalayıcı sessizlikte. Sigara kokan nefesi ekşi ekşi yüzüme vuruyordu. Boğazımı sıkmayı bıraktı, geri çekildi. "Beni duyuyor musun? Bir şey söyle."

Kolumla yüzümü kapadım. Gözümden yaş süzülüyordu ama

otomatikman olmuştu bu, musluk suyu gibi, hiçbir duygu barındırmıyordu.

Babam gözlerini sımsıkı kapattı, kafasını salladı. “Bak,” dedi gevrek bir sesle, hâlâ nefes nefeseydi. “Üzgünüm.” Hiç de üzgün *görünmüyordu*, zihnimden silmenin çok zor olacağı şekilde gördüğüm kadarıyla, hâlâ beni bokumu çıkarıncaya kadar dövmek istiyormuş gibi görünüyordu. “Ama yemin ederim, Theo. Bu işte bana güven. Benim için bunu yapmak zorundasın.”

Her şey bulanıktı, iki elimle uzanıp gözlüklerimi düzelttim. Öylesine yüksek sesle nefes alıp veriyordum ki odadaki en gürültülü şey benim nefesimdi.

Babam, ellerini kalçasına koymuş, gözlerini tavana dikmişti. “Ah, hadi ama,” dedi. “Kes şunu.”

Hiçbir şey söylemedim. Saatler gibi gelen bir iki dakika boyunca orada öylece durduk. Popper havlamayı kesmişti ve ne olup bittiğini anlamaya çalışıyormuşçasına kaygıyla bir ona bir bana bakıyordu.

“Yalnızca... yani biliyorsun...” Şimdi aklı başına gelmişti yine. “Üzgünüm, Theo, yemin ederim çok üzgünüm ama başım cidden belada, bu paraya acil ihtiyacımız var, şu anda gerçekten.”

Gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu: bakışları içten ve duyarlıydı. “Kim bu adam?” dedim, ona değil, arkasındaki duvara bakarak, sesim her nedense yanık ve bir tuhaf çıkıyordu.

“Annenin avukatı. Sana daha kaç kez söylemem gerekecek?” Bana vurmaktan acıtmış gibi parmaklarının boğumlarını ovuşturuyordu. “Bak, mesele şu ki, Theo,” bir kez daha iç çekti, “yani üzgünüm ama yemin ederim, çok önemli bir durum olmasa böyle allak bullak olmazdım. Çünkü cidden, cidden çok zor bir durumdayım. Bu yalnızca geçici bir durum, anlıyor musun? Bu iş yoluna girinceye kadar. Ama eğer alacaklılardan bazılarına ödeme yapmaya başlamazsam bütün her şey yerle bir olabilir, işte böyle,” parmaklarını şıklattı. “Geri kalanını seni daha iyi bir okula göndermek için *kullanacağım.* Özel bir okula belki. Bunu isterdin, değil mi?”

Kendi attığı nutuğun heyecanına kapılarak numarayı çevirmeye başlamıştı bile. Telefonu bana uzattı ve -biri cevap vermeden önce-koştu ve karşı odadaki paralel telefonu kaldırdı.

“Alo,” dedim, telefonu açan kadına, “şey, affedersiniz,” sesim çatlak ve pürüzlüydü, neler olup bittiğine hâlâ inanamıyordum. “Bay... şeyle görüşebilir miyim, m...”

Babam parmağıyla kâğıdı işaret ediyordu: *Bracegirdle.*

“Bay, ıı, Bracegirdle ile,” dedim yüksek sesle.

“Peki kim arıyor diyeyim?”

Babam paralel telefondan dinlediği için hem onun hem benim sesim çok yüksek çıkıyordu. “Theodore Decker.”

“Ah, evet,” dedi bir erkek sesi telefonun diğer ucundan. “Merhaba! Theodore! Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Sesin nezle olmuşsun gibi geliyor. Söyle bana. Sen nezle mi oldun yoksa?”

“Iıı, evet,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Babam, odanın diğer tarafından dudaklarıyla *larerıjit* kelimesini heceliyordu.

“Ne yazık,” dedi yankılanan sesi - öyle yüksek çıkıyordu ki telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırmak zorunda kaldım. “İnsanların senin olduğun yerde, o güneş ışığında nezleye yakalanacakları hiç aklıma gelmezdi. Her neyse, beni aramana sevindim, seninle doğrudan iletişim kurmanın bir yolunu bulamamıştım. Her şeyin hâlâ çok zor olabileceğini biliyorum. Ama umarım işler seni son görüşümden beri biraz daha yoluna girmiştir.”

Sesimi çıkarmadım. Ben bu adamla tanışmış mıydım?

“Kötü bir zamandı,” dedi Bay Bracegirdle, sessizliğimi doğru şekilde yorumlayarak.

Kadifemsi, akıcı ses tonu bir şeyler çağrıştırıyordu. “Tamam, vay canına,” dedim.

“Kar fırtınası, hatırladın mı?”

“Doğru.” Annem öldükten belki bir hafta sonra falan gelmişti: bembeyaz saçlı, yaşlıca bir adam - şık giyimliydi, çizgili bir gömlek giymiş ve bir papyon takmıştı. O ve Bayan Barbour birbirlerini tanıyor gibiydiler ya da en azından adam Bayan Barbour’u tanıyormuş görünüyordu. Kanepeye en yakın koltuğa, hemen karşıma oturmuş ve bir dolu şeyden, karmakarışık işlerden bahsetmişti, yine de bütün o anlattıklarının arasından kafama gerçek anlamda kazınanı annemle nasıl tanıştıklarını anlatışı olmuştu: müthiş bir kar fırtınası, görünürde tek bir taksi yokmuş -derken- Seksen Dördüncü Caddeyle Park’ın köşesine ardında sulu karları püskürterek dolu bir taksi yanaşmış. Camı açılmış, annem (“bütün o sevimliliğiyle!”) Doğu Elli Yedinci Cadde’ye kadar devam edeceğini, kendisinin de o yöne mi gitmek istediğini sormuş.

“O fırtınayı hep anlatırdı,” dedim. Babam -telefon hâlâ kulağında-sertçe

bana bakıyordu. “Şehirdeki hayatın durduğu fırtına.”

Adam güldü. “Ne tatlı bir kadındı! Uzun bir toplantıdan çıkmıştım, Park ve Doksan İkinci Cadde’nin köşesinde yaşlı bir vakıf yöneticisi, bir taşımacılık şirketinin vârisiyle. Şimdi öldü maalesef. Her neyse, cadde üzerindeki çatı katından aşağıya bir indim ki, elimde dava dosyalarını taşıdığım çanta vardı bir de tabii, kar bir karış olmuş. Müthiş bir sessizlik. Park Bulvarı’nda çocuklar kızak kaydırıyordu. Her neyse, trenler Yetmiş İkinci Cadde’den yukarı çıkmıyordu ve ben oracıkta, dizime kadar kara batmış, yürümekte bile zorlanır halde kalakalmıştım, derken, ta da! İçinde annenle birlikte sarı bir taksi çıkıp geldi! Tekerleklerini gıcırdatarak durdu. Anneni sanki bir arama kurtarma ekibi göndermişti... ‘Atlayın, sizi de bırakayım.’ Şehir merkezi tamamıyla terk edilmiş gibiydi... Kar taneleri döne döne düşüyordu ve şehirdeki bütün ışıklar açıktı. Ve biz o taksinin içinde, saatte üç kilometre hızla ilerliyorduk, atlı kızağa binsek daha iyiydi, kırmızı ışıkları falan transit geçiyorduk, durmanın bir anlamı yoktu. Fairfield Porter hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum, kısa süre önce New York’ta bir sergisi olmuştu, derken söz Frank O’Hara ve Lana Turner’a ve o eski Horn and Hardart otomatlarını nihayet hangi sene kapattıklarına geldi. Ve sonra karşılıklı binalarda çalıştığımız ortaya çıktı! Hani ne derler, güzel bir dostluğun başlangıcıydı bu.”

Dönüp babama baktım. Yüzünde komik bir ifade vardı, halının üzerine kusuverecekmiş gibi dudaklarını sımsıkı kapatmıştı.

“Annenin mal varlığından bahsetmiştik biraz, hatırlarsan,” dedi telefonun diğer ucundaki ses. “Çok konuşmadık gerçi. Zamanı değildi. Ama kendini konuşmaya hazır hissettiğinde beni görmeye geleceğini ummuştum. Gideceğini bilseydim sen şehirden ayrılmadan sana telefon ederdim.”

Babama baktım, elimdeki kâğıda baktım. “Ben özel okula gitmek istiyorum,” dedim pat diye.

“Gerçekten mi?” dedi Bay Bracegirdle. “Bence bu harika bir fikir olabilir. Nereye gitmeyi düşünüyordun? Doğuya dönmeyi mi? Yoksa oralarda bir yer mi?”

Bunu hiç düşünmemiştik. Babama baktım. “Ah,” dedim, “ah.” Bu sırada babam suratını ekşiterek bana bakıyor ve telaş içinde elini sallıyordu.

“Orada, batıda iyi yatılı okulları olabilir ama hiçbirini bilmiyorum,” diyordu Bay Bracegirdle. “Ben Milton’a gittim, benim için harika bir deneyimdi. En büyük oğlum da oraya gitti, yalnızca bir yıl devam etti gerçi,

onun için hiç de uygun bir yer sayılmazdı...”

O konuşmaya devam ederken -Milton’dan Kent’e kadar arkadaşlarının ve tanıdıklarının çocuklarının gittikleri çeşitli yatılı okulları anlatırken- babam bir not karalamıştı, kâğıdı bana doğru fırlattı. *Parayı bana gönder,* diyordu. *Teminatı.*

“Iıı,” dedim, konuya daha başka nasıl gireceğimi bilemiyordum, “annem bana para bıraktı mı?”

“Şey, pek sayılmaz,” dedi Bay Bracegirdle, bu soru karşısında biraz durgunlaşmışa benziyordu ya da belki de lafını böyle tuhaf bir şekilde kestiğim için de olabilirdi. “Son zamanlarda bazı maddi sıkıntılar yaşıyordu, senin de bunun gayet farkında olduğundan eminim. Ama senin bir 529’un var. Ve ayrıca ölmeden hemen önce senin için küçük bir UTMA[38] da açmıştı.”

“O nedir?” Babam -gözleri bende- konuşmamızı dikkatle dinliyordu.

“Reşit olmayanlara tek tip transfer. Eğitimin için kullanılmak üzere. Ama başka bir şey için kullanılamaz, en azından sen reşit olana kadar.”

“Neden kullanılamıyor?” dedim kısa bir duraksamadan sonra çünkü bu son noktayı üzerine basa basa söylemişti.

“Çünkü yasalar böyle,” dedi sertçe. “Ama tabii okula gitmek istiyorsan bir şeyler ayarlanabilir. En büyük oğlunun 529’unun bir kısmını en küçük çocuğunu şık bir anaokuluna göndermek için kullanan bir müşteri tanıyorum. Yıllık yirmi bin dolar harcamanın o düzeyde eğitim için gereksiz olduğunu düşündüğümden değil, Manhattan’daki en pahalı boya kalemlerini kullanıyorlardı belli ki! Ama evet, anlayacağın üzere, olay bu şekilde işliyor.”

Dönüp babama baktım. “Yani bana diyelim ki 65.000$ gönderme şansınız yok,” dedim. “Hemen şimdi ihtiyacım olsa bile.”

“Hayır! Kesinlikle yok! Bu yüzden bu fikri aklından çıkarıp at.” Tavrı değişmişti, belli ki benim hakkımdaki düşüncelerini yeniden gözden geçiriyordu, artık annemin oğlu ve İyi Bir Çocuk değil, açgözlü, küçük pisliktim. “Bu arada, neden özellikle o rakama karar verdiğini sorabilir miyin?

“Iıı...” Yine dönüp bir eliyle gözlerini kapamış olan babama baktım. *Siktir,* diye düşündüm ve sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

“Neyse, önemi yok,” dedi Bay Bracegirdle ipeksi bir sesle. “Bu zaten mümkün değil.”

“Hiçbir şekilde?”

“Hiçbir şekilde, hiçbir suretle.”

“Tamam, peki...” Düşünmek için beynimi zorluyordum ama zihnim aynı anda iki yönde işliyordu. “Bir kısmını gönderebilir misiniz, o zaman? Yarısını mesela?”

“Hayır. Para işinin doğrudan seçeceğin okul ya da üniversiteyle ayarlanması gerekiyor. Başka bir deyişle okul faturalarını ben göreceğim ve ben ödeyeceğim. Epey kâğıt işi de var tabii. Ve olmaz ya hani olur da üniversiteye *gitmemeye* karar verirsen...” Adam, annemin benim için ayarladığı birikimin detaylarıyla ilgili kafa karıştırıcı bir biçimde konuşmayı sürdürdükçe (bütün bu ayarlamalar babam ya da ben asıl harcanabilir meblağa hemen elimizi sürmeyelim diye oldukça kısıtlayıcıydı), ahizeyi kulağından uzaklaştıran babamın yüzünde âdeta korku dolu bir ifade vardı.

“Şey, ıı, bunları öğrenmem iyi oldu, teşekkür ederim, efendim,” dedim konuşmayı kısa kesmeye çaba göstererek.

“Vergi avantajları da var tabii. Parayı bu şekilde ayarlamanın. Ama annenin asıl istediği şey babanın bu paraya hiçbir şekilde dokunamamasını sağlamaktı.”

“Aa?” dedim tereddütle, onun bu sözlerini izleyen uzun sessizlikte. Adamın ses tonundaki bir şeyler, paralel telefonda duyulabilir şekilde (ben duyabiliyordum - o duyabiliyor muydu bilmiyorum) nefes alıp veren Darth Vadervari varlığın babam olabileceğini bildiğinden kuşku duymama neden olmuştu.

“Başka hususlar da var. Demek istediğim...” uygun miktarda sessizlik, “sana bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama yetkisiz bir kişi iki kez hesaptan büyük miktarlarda para çekmeye çalıştı.”

“Ne?” dedim, karnıma bir yumruk yemiş gibi olmuştum.

“Anlayacağın üzere,” dedi Bay Bracegirdle, sesi denizin dibinden konuşuyormuşçasına uzaktan geliyordu, “bu hesabın vasisi benim. Ve annen öldükten yaklaşık iki ay sonra, mesai saatleri içerisinde Manhattan’daki bankaya biri gelmiş ve belgeler üzerinde imzamı taklit etmeye çalışmış. Eh, merkez şubedekiler beni tanıyor ve hemen beni aradılar ama onlar daha telefondan benimle konuşurken güvenlik görevlisi yaklaşıp adama kimliğini sormasına fırsat bulamadan kapıdan çıkıp gitmiş. Bu, Tanrım, iki yıl önce yaşandı. Ama sonra, daha geçen hafta sana bununla ilgili yazdığım mektubu aldın mı?”

“Hayır,” dedim bir şey söylemem gerektiğini fark edince.

“Yani çok detaylarına girmeyeceğim, tuhaf bir telefon aldık. Oradaki avukatın olduğunu öne süren birinden. Paranın transfer edilmesini rica ediyordu. Ve sonra, durumu biraz araştırınca sosyal güvenlik numarana erişebilen biri senin adına oldukça büyük miktarda bir kredi almak için başvuruda bulunmuş ve almış da. Bu konuda bir şeyler biliyor olabilir misin? Neyse, endişelenecek bir şey yok,” diye devam etti ben bir şey söylemeyince. “Elimde nüfus cüzdanının bir kopyası var ve bu belgeyi krediyi veren bankaya faksladım ve bu para hattını derhal kapattırdım. Equifax ve diğer bütün kredi kuruluşlarını alarma geçirdim. Reşit olmasan ve yasal olarak böyle bir sözleşmenin altına imza atamayacak olsan da reşit olduğun anda senin adına yapılan bütün bu borçlardan sorumlu sayılabilirsin. Ne olursa olsun, bundan sonra sosyal güvenlik numaran konusunda çok dikkatli olmanı öneririm. Yeni bir numara çıkarttırmak da mümkün teorik olarak ama bürokratik işlemler öyle bir baş belası ki bunu hiç tavsiye etmem...”

Telefonu kapattığımda soğuk soğuk terlemiştim ve babamın kopartacağı kıyamate hiç ama hiç hazır değildim. Kızgın olduğunu -bana kızdığını- sanıyordum, ahize elinde orada öylece dikiliyordu hâlâ, ona biraz yakından bakınca ağladığını fark ettim.

Korkunçtu. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üstüne kaynar su dökülmüş gibi -kurt adama dönüşüyormuş gibi- işkenceye uğruyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Onu orada bıraktım -Popçik benim önümden merdivenlere atılmıştı bile, belli ki o da bu ulumaların bir parçası olmak istemiyordu- odama girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve başım ellerimin arasında yatağımın kenarına oturdum, bir aspirin almak istiyor ama hapı almak için aşağı kattaki banyoya gitmek istemiyordum, Xandra’nın acele edip eve gelmesini diliyordum. Alt kattan yükselen çığlıklar korkunçtu, sanki babam bir pürmüzle yakılıyordu. iPod’umu aldım, moral bozmayan türden yüksek sesli müzikler bulmaya çalıştım (Şostakoviç’in Dördüncü Senfonisi klasik müzik olsa da moral *bozucuydu*) ve kulaklıklarımı takıp yatağa uzandım, gözlerimi tavana diktim. Popper ise kulakları hava olduğu yerde dikiliyor, gözlerini kapalı kapıya dikmiş bakıyordu, ensesindeki tüyler bile diken diken olmuştu.

XV

“Bir servetin olduğunu söyledi,” dedi Boris o gecenin ilerleyen saatlerinde oyun parkında uyuşturucunun işe yaramasını beklerken. Bu iş için başka bir geceyi seçseydik keşke diye düşünüyordum aslında ama Boris kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağı konusunda ısrarcıydı.

“Bir servetim olup bunu sana söylemediğime inandın yani?” Sonsuzmuş gibi gelen bir süredir salıncaklarda oturuyor, bilmediğim bir şeyin olmasını bekliyorduk.

Boris omuzlarını silkti. “Bilmem. Bana söylemediğin bir sürü şey var. Ben olsam *sana* söylerdim. Sorun değil ama.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Belli belirsiz de olsa ayağımın ucundaki çakıl taşlarının arasında uyuşuk uyuşuk dönüp duran gri kaleydoskop desenleri görmeye başlamıştım - kirli buz, elmas, kırık cam pırıltıları. “İşler korkutucu bir hal alıyor.”

Boris beni hafifçe dürtükledi. “Benim de sana söylemediğim bir şey var, Potter.”

“Ne?”

“Babamın gitmesi gerek. İş için. Birkaç ay içinde Avustralya’ya geri dönüyor. Oradan sonra da Rusya’ya sanırım.” Belki yalnızca beş saniyecik süren bir sessizlik oldu ama sanki bir saat sürmüş gibi geldi. Boris? Gidecek miydi? Her şey donmuş gibiydi, sanki evren durmuştu. “Şey, *ben* gitmiyorum,” dedi Boris tüm sakinliğiyle. Ay ışığının altındaki yüzü, sessiz film döneminden siyah beyaz bir film gibi, sinir bozucu, elektrikle aydınlatılmış gibi titrek bir ışığa bürünmüştü. “Siktir et. Ben kaçıyorum.”

“Nereye?”

“Bilmem. Gelmek ister misin?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden ama sonra, “Kotku da gelecek mi?” diye sordum.

Yüzünü ekşitti. “Bilmiyorum.” Bu film gibi hava, öyle çıplak bir sahne ışıklandırması haline gelmişti ki gerçek hayata dair bütün görüntüler ortadan kaybolmuştu; nötrlenmiş, kurgulanmış, donuklaştırılmıştık, görüş alanımın sınırları siyah bir dikdörtgenle çizilmişti, Boris’in ağzından çıkanların alttan altyazı olarak aktığını görebiliyordum. Derken, âdeta tam da aynı anda, bu alt kısım karnımdan pat diye düştü. *Ah, Tanrım,* diye düşündüm, ellerimi

saçlarımın arasından geçirip neler hissettiğimi dile getiremeyecek kadar kendimden geçmiş gibi hissediyordum.

Boris hâlâ konuşuyordu ve o anda, bu keskin gölgeli ve renk körü, pürüzlü Nosferatu dünyasında sonsuza dek yitip gitmek istemiyorsam onu dinlemenin ve nesnelerin bu yapay dokularına takılıp kalmamanın önemli olduğunu fark ettim.

"...yani, sanırım anlıyorum," diyordu Boris kederle, yanan filmdeki benekler ve yağmur damlalarının etrafında dans ederken. "Onun için kaçmak bile değil bu, yaşını doldurmuş, anlıyor musun? Ama bir ara sokaklarda yaşamış ve bundan hiç hoşlanmamış."

"Kotku sokaklarda mı yaşamış?" Ona karşı dalga dalga kabaran beklenmedik bir şefkat duyuyordum - âdeta sinematik bir müzik eşliğinde, bir şekilde ayarlanmış gibi görünse de içinde barındırdığı üzüntü tamamıyla gerçekti.

"Yani ben de yaptım bunu, Ukrayna'dayken. Ama ben arkadaşlarım Maks ve Seryozha'yla olurdum ve birkaç günden fazla da sürmezdi. Bazen çok eğlenceli oluyordu. Metruk binaların bodrumlarında uyurduk - içer, butorfanol alır, hatta kamp ateşi bile yakardık. Ama babam ayıldığında eve dönerdim hep. Kotku'nun durumundaysa olay tamamen farklı. Annesinin erkek arkadaşlarından biri ona bir şeyler yapıyormuş. Bu yüzden kaçmış. Kuytu köşelerde uyumuş. Para dilenmiş, para için heriflere sakso çekmiş. Bir süre okula gitmemiş, bütün bu olanlardan sonra geri dönüp okulu bitirmeye çalışması bile cesaret işi. Çünkü yani insanlar konuşuyor. Bilirsin."

Sessizleşmiştik, bütün bunların ne kadar korkunç olduğunu düşünüyorduk, ben bir de bu birkaç cümlede Kotku'nun ve Boris'in hayatlarının bütün ağırlığını ve zorluğunu kendim yaşamışım gibi hissediyordum.

"Kotku'yu sevmediğim için üzgünüm," dedim, bu konuda samimiydim.

"Eh, ben de üzgünüm," dedi Boris karşılığında. Sesi kulaklarımdan geçmeden doğrudan beynime işliyor gibiydi. "Ama o da seni sevmiyor. Senin şımarık olduğunu düşünüyor. Onunla benim yaşadığımız türden şeylerin yakınından bile geçmediğini."

Bu haklı bir eleştiri gibi görünüyordu. "Haklı," dedim.

Ağır ve titrek bir zaman geçmiş gibiydi: titreşen gölgeler, görünmeyen bir sinema makinesinin durağan uğultusu. Elimi uzatıp baktığımda yanmakta olan bir film parçası gibi benekli ve parlaktı.

“Vay, şimdi ben de görüyorum," dedi -saniyede on dört karelik, elle hareket ettirilmişçesine yavaş çekimde- bana doğru dönerek. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ve göz bebekleri kararmış ve büyümüştü.

“Görüyorum derken?” dedim dikkatle.

“Bilirsin.” Işıklandırılmış, siyah beyaz elini havada salladı. “Her şeyin dümdüz olduğunu, tıpkı bir film gibi.”

“Ama sen...” Yalnızca ben değil miydim? O da mı görüyordu?

“Elbette,” dedi Boris, gizli bir kaynaktan gelip tam arkasına vuran ışıkla, her geçen saniye daha az insan, daha çok 1920’lerden kalma bozuk bir parça gümüş nitrat parçasına benziyordu. “Keşke renkli bir şeyler olsaydı ama. ‘Mary Poppins’ gibi mesela.”

Öyle deyince kontrol edilemez biçimde gülmeye başladım, öyle ki az kalsın salıncaktan düşecektim çünkü o anda onun da benimle tıpa tıp aynı şeyi gördüğünden emin olmuştum. Dahası: bunu biz *yaratıyorduk.* Uyuşturucunun görmemizi sağladığı ne varsa, bunu ikimiz birlikte inşa ediyorduk. Ve bu farkındalıkla birlikte bu sanal gerçeklik simülatörü renklere bürünüverdi. İkimizde de aynı anda oldu, pat! Birbirimize baktık ve kahkahalar attık, her şey sinir bozucu biçimde komikti, parktaki kaydırak bile bize gülüyordu ve bir noktada, gecenin o geç saatinde çocuk merdiveninde sallanır ve ağızlarımızdan bir kıvılcım sağanağı taşarken kahkahanın ışık, ışığın kahkaha ve bunun de evrenin sırrı olduğunu idrak ettim. Saatlerce bulutların anlamlı desenlere bürünüşünü izledik; denizyosunu (!) olduğunu sanıp tozun toprağın içinde yuvarlandık, sırtüstü uzanıp kucaklayıcı ve kıymet bilir yıldızlara Beatles’tan “Dear Prudence”ı söyledik. Muhteşem bir geceydi - hayatımın en müthiş gecelerinden biriydi aslında, sonrasında yaşananlara rağmen.

XVI

Boris bizim evde kaldı çünkü bizim ev oyun parkına daha yakındı ve o (kafası dumanlı olduğu hali için kullandığı en favori deyimiyle) *v gavno* idi, “bok surat” ya da “boka batmış” gibi bir anlama geliyordu bu - her halükârda gecenin karanlığında kendi evine gidemeyecek kadar dağılmış durumdaydı.

Neyse ki öyleydi de ertesi gün öğleden sonra saat üç buçukta Bay Silver uğradığında evde yalnız değildim.

Doğru düzgün uyumamamıza ve ayakta zor duruyor olmamıza rağmen her şey hâlâ birazcık da olsa büyülü ve ışık doluydu. Portakal suyu içip çizgi film seyrediyorduk (akşamın o neşeli Technicolor[39] modunu uzatmaya yaradığından iyi bir fikirdi) ve kapı çaldığında o öğlen ikinci esrarlı sigaramızı paylaşmayı henüz bitirmiştik - bu ise kötü fikirdi. İnanılmaz gergin haldeki Popçik her nasılsa kafamızın yerinde olmadığını hissediyor ve sanki bize cin çarpmış gibi havlayıp duruyordu - kapıyı duyunca böyle bir şey bekliyormuşçasına derhal o tarafa koştu. Ve göz açıp kapayıncaya dek geri dönüp üstüme atladı. "Lanet olsun," dedim.

"*Ben* bakarım," dedi Boris hemen, Popçik'i koltuğunun altına aldı. Tam bir umursamazlık havasında hop diye ayağa fırladı, ayakları da üstü de çıplaktı. Ama neredeyse bir saniye sonra geri döndü, beti benzi atmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, söylemesine gerek de yoktu. Ayağa kalktım, spor ayakkabılarımı giydim ve bağcıklarını sımsıkı bağladım (olur da kaçmak zorunda kalırsam diye, marketten bir şeyler aşırmadan önce bunu yapmayı alışkanlık haline getirmiştim) ve kapıya gittim. Gelen yine Bay Silver'dı - yine o beyaz spor ceketi, ayakkabı boyası saçlarıyla falan- ama bu defa yanında kollarının her yerini saran soluk mavi dövmeleriyle iri yarı bir adam duruyor ve elinde alüminyum bir beyzbol sopası tutuyordu.

"Hey, Theodore!" dedi Bay Silver. Beni gördüğü için gerçek anlamda mutlu olmuşa benziyordu. "Ne haber?"

"İyi," dedim, esrardan uçmuş kafamın bir anda nasıl düzeliverdiğine hayret ediyordum. "Ya siz?"

"Fena değil. Şuran fena morarmış, dostum."

Refleks olarak uzanıp yanağıma dokundum. "Ah..."

"Ona bir baktırsan iyi edersin. Arkadaşın babanın evde olmadığını söyledi bana."

"Ii, doğru."

"Sizde her şey yolunda mı? Bu öğle vaktinde canınızı sıkan herhangi bir sorun var mı?

"Iıı, hayır, pek sayılmaz," dedim. Diğer herif tehdit edercesine sopayı sallıyordu, gerçi bunu yapmasa da her türlü tehdit ediciydi zaten ama özellikle tehdit etmek için yaptığının fazlasıyla farkındaydım.

“Çünkü eğer böyle bir sorun olursa?” dedi Bay Silver. “Herhangi bir sorunun varsa? Bunun çaresine işte *böyle* bakabilirim.”

Bu adam neden bahsediyordu? Arkasına, sokağa, arabasına baktım. Camları karartılmış da olsa içinde bekleyen başka adamlar olduğunu görebiliyordum.

Bay Silver derin bir iç geçirdi. “Hiçbir sorunun olmadığını duyduğuma sevindim, Theodore. Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.”

“Pardon, anlamadım?”

“Çünkü mesele şu,” diye devam etti sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. “*Benim* bir sorunum var. Gerçekten büyük bir sorun. Babanla ilgili.”

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı eğip kovboy çizmelerine baktım. Siyah timsah derisinden yapılmışlardı, yumurta topukluydu, burnu öyle sivriydi ve cilalanıp öyle parlak bir hale getirilmişti ki annemin ofisinde çalışan uçuk stilist Lucie Lobo’nun her zaman giydiği tam kız işi kovboy çizmelerini anımsatmışlardı bana.

“Bak, durum şöyle,” dedi Bay Silver. “Babana ait elli binlik bir senet tutuyorum elimde. Ve bu benim için büyük sorunlar yaratıyor.”

“Parayı bir araya getiriyor,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Belki de ne bileyim, ona birazcık daha zaman verseniz...”

Bay Silver bana baktı. Gözlüklerini düzeltti.

“Dinle beni,” dedi makul bir ses tonuyla. “Baban bir avuç geri zekâlının sikik bir topun peşinden koşması üzerine kendi kıçını tehlikeye atıyor, yani kullandığım dilin kusuruna bakma. Ama onun gibi bir adama karşı anlayışlı davranmak benim için çok zor. Yükümlülüklerini yerine getirmiyor, ödemeyi üç hafta geciktirdi, telefonlarıma geri dönmüyor,” babamın suçlarını parmaklarıyla bir bir sayıyordu, “bu öğlen benimle buluşmak için plan yapıyor ve sonra ortaya çıkmıyor. Oturup o beleşçiyi kaç saat bekledim ben, biliyor musun? *Tam bir buçuk saat.* Sanki başka, daha önemli işlerim yokmuş gibi.” Başını yana eğdi. “Baban gibi herifler yüzünden ben ve bu Yurku gibi tipler iş yapıyoruz. Böyle çıkıp evinize gelmek hoşuma gidiyor mu sence? Ta buraya kadar gelmek?”

Bunun yanıtlanmayı beklemeyen bir soru olduğunu sanmıştım -onlar gibi aklı başında hiçbir adam ta buraya, yaşadığımız yere gelmekten hoşlanmazdı- ama üstünden uzun bir zaman geçtikten sonra o hâlâ bir cevap bekliyormuşçasına yüzüme bakınca sıkıntıyla gözlerimi kırpıştırdım ve “Hayır,” dedim.

“Hayır. Bu doğru, Theodore. Kesinlikle hiç hoşlanmıyorum. Bütün bir öğleden sonramızı baban gibi bir beleşçinin peşinden koşarak harcamaktan başka yapacak daha iyi işlerimiz var, benim de Yurko’nun da, inan bana. Bu yüzden bana bir iyilik yap lütfen ve bu meseleyi iki centilmen gibi yoluna koyabileceğimizi, benimle karşılıklı oturup bu işi çözmesi gerektiğini babana söyle.”

“Çözmek mi?”

“Bana olan borcunu getirmesi gerekiyor.” Gülümsüyordu ama pilot gözlüklerinin tepesindeki gri renkli kısım ona rahatsız edici ölçüde itici bir hava katıyordu. “Ve ona bunu benim için yapması gerektiğini söylemeni istiyorum, Theodore. Çünkü buraya bir dahaki gelişimde inan bana bu kadar nazik olmayacağım.”

XVII

Oturma odasına geri döndüğümde Boris çizgi filmin sesini kapatmış sessizce oturuyor ve -az önceki öfkesine rağmen- şimdi kucağında uykuya dalmış olan Popçik’i okşuyordu.

“Saçma,” dedi kısaca.

Bu sözcüğü öyle bir telaffuz etmişti ki ne dediğini anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti. “Haklısın,” dedim, “ucubenin teki olduğunu söylemiştim sana.”

Boris kafasını salladı ve sırtını koltuğa yasladı. “O peruklu, ihtiyar Leonard Cohen kılıklı heriften bahsetmiyorum.”

“Peruk mu takıyor sence?”

Kimin umurunda der gibi suratını buruşturdu. “O da öyle ama ben şu iri yarı Rus’u kastediyorum, elinde şu metal şey olan, ne diyorsunuz ona?”

“Beyzbol sopası.”

“Sırf gözdağı vermek içindi,” dedi küçümseyerek. “Sadece seni korkutmaya çalışıyordu, dingil.”

“Rus olduğunu nereden biliyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Biliyorum işte. ABD’de kimsede öyle dövmeler olmaz. Rus vatandaşı kesin. Benim de Rus olduğumu anladı, daha ağzımı

açtığım anda.”

Orada öylece oturmuş bomboş baktığımı fark etmeden önce epey bir zaman geçmişti. Boris uyandırmamak için çok usulca hareket ederek Popçik’i kaldırıp koltuğun üstüne koydu. “Bir süre buradan dışarı çıkmak ister misin?”

“Tanrım,” dedim bir anda kafamı sallayarak -bu ziyaret üstümdeki etkisini her nedense şimdi göstermişti, gecikmiş reaksiyon- “siktir, *keşke*, babam evde olsaydı. Biliyor musun? Keşke o adam onu eşek sudan gelinceye kadar dövseydi. Ah, keşke. Bunu hak ediyor.”

Boris ayak bileğime bir tekme attı. Ayakları kirden simsiyahtı ve ayrıca ayak tırnaklarında siyah ojeler vardı, Kotku’nun sayesinde.

“Dün ne yedim biliyor musun?” dedi neşelenerek. “İki Nestle çikolata yedim ve bir Pepsi içtim.” Boris için bütün çikolatalar ‘Nestle çikolatası’, bütün gazlı içeceklerse ‘Pepsi’ idi. “Peki bugün ne yedim biliyor musun?” Başparmağıyla işaret parmağım birleştirerek sıfır yaptı. “*Sıfır.*”

“Ben de hiçbir şey yemedim. Bu mal, insanın iştahını kapatıyor.”

“Evet de benim bir şeyler yemem lazım. Midem...” Suratını buruşturdu.

“Gidip krep yemek ister misin?”

“Evet, ne olursa, hiç önemli değil. Paran var mı?”

“Etrafa bir bakacağım.”

“Güzel. Sanırım bende de bir beş dolar olacaktı.”

Boris ayakkabılarını ve gömleğini bulmak için odayı ararken ben yüzüme biraz su çarptım, göz bebeklerimi ve çenemdeki morluğu inceledim, yanlış iliklendiğini görünce gömleğimin düğmelerini baştan ilikledim ve sonra Popçik’i dışarı çıkarmaya gittim, bir süre tenis topunu atarak onunla oyun oynadım, tasmasından tutulup yürüyüşe çıkarılmadığı için kendisini kafese kapatılmış gibi hissettiğini biliyordum. Popçik’le birlikte içeri geri döndüğümüzde Boris -artık giyinikti- aşağa kattaydı; çabucak oturma odasını araştırdık, çeyrekliklerimizi ve onluklarımızı bir araya getiriyor, nereye gitmek istediğimizi ve oraya en çabuk nasıl gideceğimizi konuşuyor, gülüşüp şakalaşıyorduk ki bir anda Xandra’nın evin kapısından içeri girdiğini ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle orada öyle dikildiğini fark ettik.

İkimiz de derhal konuşmayı kestik ve sessizlik içinde bozukluklarımızı saymayı sürdürdük. Xandra’nın normalde eve geldiği zaman değildi ama çalışma programı öyle düzensizdi ki daha önce de bizi böyle şaşırttığı olmuştu. Fakat sonra, tereddüt ediyormuş hissini veren bir sesle adımı söyledi.

Bozuk paralarla uğraşmayı bıraktık. Xandra bana genelde *ufaklık* ya da *hey sen* ya da Theo dışında herhangi bir şekilde seslenirdi. İşyerinde giydiği üniformasının hâlâ üzerinde olduğunu fark ettim.

“Baban bir araba kazası geçirmiş,” dedi. Sanki bunu bana değil de Boris’e söylüyormuş gibiydi.

“Nerede?” dedim.

“İki saat falan önce olmuş. Hastanedekiler beni işyerinden aradı.”

Boris ve ben birbirimize baktık. “Vay be,” dedim. “Ne olmuş? Arabayı hurdaya mı çevirmiş?”

“Kanındaki alkol oranı .39’muş.”

Bu rakam benim için hiçbir anlam ifade etmese de içki içtiği gerçeği ediyordu. “Vay,” dedim, bozuklukları cebime attım. “Eve ne zaman geliyor peki?”

Boş gözlerle bana baktı. “Eve mi?”

“Hastaneden yani.”

Hızlı hızlı kafasını sallıyordu, oturmak için bir sandalye arandı ve sonra bulup oturdu. “Anlamıyorsun.” Yüzündeki ifade bomboş ve bir tuhaftı. “Öldü. Baban ölmüş.”

XVIII

Sonraki altı yedi saat şaşkınlık içinde geçti. Xandra’nın arkadaşlarından birkaçı eve geldi: en yakın arkadaşı Courtney, işyerinden Janet ve Xandra’nın eve davet ettiği her zamanki tiplere kıyasla daha nazik ve normal olan Stewart ile Lisa adlı bir çift. Boris tüm cömertliğiyle Kotku’nun otundan kalanları sarmış ve bu orada bulunan herkes tarafından minnetle karşılanmıştı ve neyse ki biri (Courtney olabilir) pizza sipariş etmişti, nasıl olmuştu da Domino’s’un siparişi ta bizim eve kadar getirmesini sağlamıştı, bilmiyorum çünkü bir yıldan fazladır Boris ve ben aklımıza gelen bütün tatlı sözleri ve bahaneleri kullanıp dil dökmüş ve yalvarmıştık.

Janet kolunu Xandra’nın beline dolamış yanında oturuyor, Lisa başını okşuyor, Stewart mutfakta kahve yapıyor, Courtney sehpanın üzerinde neredeyse Kotku’nunkiler kadar ustalıklı bir cigara sarıyordu. Boris ve bense

serseme dönmüş bir halde arka tarafta bir yerlerde takılıyorduk. Sigaraları hâlâ mutfak tezgâhının üzerindeyken ve eski, beyaz tenis ayakkabıları arka kapının orada dururken babamın öldüğüne inanmak zordu. Görünüşe bakılırsa -bütün bu bilgiler yanlış sıralamada gelmiş, parçaları kafamda birleştirmek zorunda kalmıştım- babam öğlen saat ikiden hemen önce, Lexus'la otobanda yolun yanlış tarafına sapıp karşısına çıkan traktör römorkuna bodoslama dalmış ve oracıkta ölmüştü (şanslıymış ki traktörün şoförü ya da traktöre arkadan çarpan arabanın içindeki yolcular ölmemişti ama arabanın şoförünün bacağı kırılmıştı). Kanda çıkan alkol hem şaşırtıcıydı hem de değildi -onu içerken görmesem de babamın yeniden içmeye başlamış olabileceğinden şüpheleniyordum zaten- ama gördüğüm kadarıyla Xandra'yı en çok şaşkına çeviren babamın müthiş sarhoş olmasından çok (direksiyon başında neredeyse bilinçsiz haldeymiş) kaza mahalliydi - Vegas'ın dışında, batı yönünde, çöle giden yolda. "Bana söylerdi, bana söylerdi," diye cevap veriyordu kederle, Courtney'nin sorduğu sorulardan biri ya da diğerine, bense ellerimi gözlerimin üstüne kapatmış halde yerde otururken herhangi bir şey hakkında doğruyu söylemenin babamın huyu olduğunu mu sanıyor diye düşünüyordum.

Boris kolunu omzuma attı. "Haberi yok, değil mi?"

Bay Silver'dan bahsettiğini biliyordum. "Söylemeli miyim sence..."

"Nereye gidiyordu?" diye soruyordu Xandra, Courtney ve Janet'a, sanki onların bu bilgiye sahip olmalarını bekliyormuş gibi âdeta öfkeyle. "Ta oralarda ne işi vardı?" Onu böyle iş üniformalarının içinde görmek çok tuhaftı çünkü normalde evin kapısından içeri girdiği anda derhal üstünü değiştirirdi.

Boris, "Yapması gerektiği gibi o adamla buluşmaya gitmemiş belli ki," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Belki de gidip Bay Silver'la karşılıklı oturup konuşmaya *niyet etmişti.* Ama -annem ve benim çok sık, çok kaçınılmaz biçimde yaptığını bildiğimiz gibi- her zamanki bahanesiyle sakinleşmek amacıyla bir iki kadeh atmak için barın birinde durmuştu muhtemelen. O noktada kafasından ne geçtiğini kim bilebilirdi ki? Bu koşullar altında çıkıp bunu Xandra'ya söylemenin bir faydası yoktu ama daha önce de kesinlikle borçları yüzünden şehirden kaçtığı olmuştu.

Ağlamadım. Şüphe ve panik soğuk dalgalar halinde yüzüme çarpıp dursa da olup biten her şey son derece gerçek dışı geliyordu ve etrafıma bakınıp

babamı aramayı sürdürüyordum, bir odanın içinde onu başkalarınınkinden ayıran sesinin -o rahat, makul, aspirin reklamı sesinin *(beş doktordan dördü...)*- diğerlerininkinin arasında olmadığı gerçeği tekrar tekrar çarpıyordu yüzüme. Xandra oldukça soğukkanlı olmakla -gözlerinin yaşını silip pizza için tabak getiriyor, herkese başka bir yerden gelmiş gibi görünen kadeh kadeh kırmızı şarap dolduruyordu- yeniden gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geliyordu. Bir tek Popçik mutluydu; evde nadiren bu kadar çok insan oluyordu, birinden diğerine koşuyor, tekrar tekrar geri püskürtülmeyi aldırmıyormuş gibi görünüyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, göz yaşartan bir anda -Xandra belki yirminci defa Courtney'nin kollarında ağlıyordu, *ah Tanrım, o gitti, inanamıyorum*- Boris beni kenara çekti ve "Potter, benim gitmem lazım," dedi.

"Hayır, gitme lütfen."

"Kotku çılgına dönecek. Çoktan annesinin evinde olmam gerekiyordu! Kırk sekiz saattir beni görmüyor."

"Bak, isterse buraya gelebileceğini söyle ona, neler olduğunu anlat. Şimdi gidersen her şey daha da bok olacak."

Xandra'nın dikkati misafirler ve üzüntü yüzünden yeterince dağınıktı ve bu sayede Boris üst kata çıkıp Kotku'yu onun yatak odasından arayabildi - genellikle kapısı kilitli tutulan ve Boris'le benim hiç görmediğimiz odadan. Yaklaşık on dakika sonra basamakları hızla inerek aşağıya geldi.

"Kotku kalmamı söyledi," dedi yanıma oturmak için koltuğa sığışırken. "Sana ne kadar üzgün olduğunu söylememi istedi."

"Vay be," dedim, dokunsan ağlayacak haldeydim, ne kadar şaşırdığımı ve etkilendiğimi görmesin diye elimle yüzümü ovuşturdum.

"Eh, yani, nasıl bir şey olduğunu o da biliyor. Onun babası da ölmüş."

"Öyle mi?"

"Evet, birkaç yıl önce. Bir motor kazasında. O kadar da yakın değillermiş..."

"Kim ölmüş?" dedi Janet, ot ve güzellik ürünleri kokan ipek bluzlu, kıvırcık saçlı varlığıyla bize doğru yanaştı.

"Başka biri daha mı ölmüş?"

"Hayır," dedim kestirip atarak. Janet'tan hoşlanmıyordum - Popper'a bakmaya gönüllü olup sonra onu mama kabıyla baş başa bırakıp eve kilitleyen beyinsiz oydu.

“Sana sormadım, ona sordum,” dedi, bir adım geri çekilip dumanlı dikkatini Boris’e yönlendirdi. “Biri mi öldü? Yakın olduğun biri?”

“Birkaç kişi, evet.”

Janet gözlerini kırpıştırdı. “Nerelisin sen?”

“Neden soruyorsun?”

“Sesin çok tuhaf. İngiliz falan gibi ama değil. İngiliz ve Transilvanya karışımı sanki.”

Boris kahkahalarla güldü. “Transilvanya mı?” dedi azı dişlerini göstererek. “Seni ısırmamı ister misin?”

“Ah, komik çocuklar,” dedi hayal meyal, şarap kadehinin altıyla hafifçe Boris’in kafasının tepesine vurmadan önce, sonra gitmek üzere olan Stuart ve Lisa’ya hoşça kal demek için yürüyüp uzaklaştı.

Xandra görünüşe bakılırsa bir hap almıştı. (“Belki de birden fazla,” dedi Boris kulağıma.) Her an bayılıverecekmiş gibi görünüyordu. Boris -ben pisliğin teki olduğum için ama bunu yapmak içimden gelmemişti işte- elindeki sigarayı aldı ve söndürdü, sonra da Courtney’nin onu merdivenlerden çıkarıp kapısı açık kalacak şekilde yatak örtülerinin üstüne yüzüstü yatırdıkları odasına götürmesine yardım etti.

Boris ve Courtney onun ayakkabılarını çıkarırlarken ben kapı eşiğinde dikiliyordum - bir kerecik de olsa babamla ikisinin sürekli kilitli tuttukları bu odayı görmek ilgimi çekmişti. Kirli bardaklar ve küllükler, bir yığın *Glamour* dergisi, pufpuf yeşil yatak örtüleri, kullanmama asla izin verilmeyen dizüstü bilgisayar, egzersiz bisikleti - burada bir egzersiz bisikleti olduğu kimin aklına gelirdi? Xandra’nın ayakkabıları çıkmıştı ama üstünü giyinik bırakmaya karar verdiler. “Geceyi burada geçirmemi ister misin?” diye soruyordu Courtney alçak sesle Boris’e.

Boris, hiç çekinmeden gerindi ve esnedi. Gömleği yukarı sıyrılmıştı ve kot pantolonun beli o kadar düşüktü ki iç çamaşırı giymediğini görebiliyordunuz. “Çok düşüncelisin,” dedi. “Ama artık mışıl mışıl uyuyor, sanıyorum.”

“Benim için sakıncası yok.” Belki kafam iyiydi -kafam *harbiden* iyiydi- ama Courtney, Boris’e öyle yakın duruyordu ki sanki onunla sevişmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ve bu çok gülünçtü.

Yarı tıksırık ya da kahkaha gibi bir ses çıkarmış olmalıydım -ki Courtney tam da Boris’e yaptığım komik hareketi, kapıyı işaret eden başparmağımı görebileceği bir anda bana döndü- *onu buradan defet!*

“İyi misin sen?” dedi soğuk bir ifadeyle, beni baştan aşağıya süzüyordu. Boris de gülüyordu ama Courtney ona doğru döndüğünde kendini toparlamıştı, yüzünde hisli ve kaygılı bir ifade vardı ve bu beni daha da güldürüyordu.

XIX

Eve gelenlerin hepsi gittiğinde Xandra kendinden geçmişçesine uyuyordu - öyle derin bir uykuydu ki bu, Boris onun (hap ve para buluruz diye talan ettiğimiz) çantasından bir cep aynası çıkardı ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için burnunun altına tuttu. Cüzdanında iki yüz yirmi beş dolar vardı, bu parayı aldığım için kendimi hiç de kötü hissetmedim, sonuçta onun kredi kartları ve henüz nakde çevirmediği iki yüz yirmi beş dolarlık bir çeki daha vardı.

“Xandra’nın gerçek adı olmadığını biliyordum,” dedim, ehliyetini Boris’e doğru fırlattım: turuncuya çalan bir surat, kabartılmış farklı bir saç, isim Sandra Jaye Terrell, hiçbir kısaltması yok. “Bu anahtarların nereyi açtığını merak ediyor musun?”

Boris -eski bir filmdeki doktor karakteri gibi,yatağın başucunda, hemen yanında oturmuş parmaklarıyla Xandra’nın nabzını ölçüyordu-aynayı kaldırıp ışığa tuttu. *“Da, da,”* dedi, sonra anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Ha?”

“Baygın.” Bir parmağıyla Xandra’nın omzunu dürtükledi ve sonra uzanıp bir dolu ıvır zıvırı ayıkladığım komodin çekmecesine bir göz attı: bozukluklar, oyun pulları, dudak parlatıcısı, bardak altlıkları, takma kirpikler, aseton, yırtık pırtık bir kitap *(Hatalı Alanlarınız),* parfüm numuneleri, eski tip kasetler, süresi on yıl önce dolmuş sigorta kartları ve Reno’daki bir hukuk bürosunun üstünde ALKOLLÜ ARAÇ KULLANIMI VE BÜTÜN UYUŞTURUCU SUÇLARINI TEMSİL EDİYORUZ yazan eşantiyon kibrit kutuları.

“Hey, bunlar benim olsun,” dedi Boris uzanıp bir kutu prezervatifi cebe attı. “Bu da ne?” İlk bakışta teneke kola kutusuna benzeyen bir şeyi eline almıştı ama sallayınca tıngırdadı. Kulağını kutuya dayadı. “Ha!” deyip bana

doğru fırlattı.

“Aferin.” Kapağını çekip çıkardım -çakma olduğu çok belliydi- ve içindekileri komodinin üstüne boşalttım. “Vay,” dedim birkaç saniye sonra. Görünüşe göre Xandra bahşişlerini -kısmen nakit, kısmen oyun pulu- bunun içinde saklıyordu. Bir dolu başka şey daha vardı -o kadar çoktu ki neye bakacağımı şaşırıyordum- ama gözlerim doğruca babam evi terk etmeden hemen önce annemin kaybettiği elmas zümrüt küpelere kaydı. “Vay,” dedim bir kez daha, küpelerin tekini başparmağımla işaret parmağımın arasında tutup havaya kaldırarak. Annem her kokteylde ya da şık giyimli ortamda bu küpeleri takardı - taşlarının mavi-yeşil şaffaflığı, o muzip sabahın üçü pırıltısı en az gözlerinin rengi ya da saçlarının baharatsı yoğun kokusu kadar ona ait bir parçaydı.

Boris kesik kesik gülüyordu. Derhal gözüne çarpan nakit paranın arasından bir film kutusu bulup çıkarmış, titreyen ellerle kapağını açmıştı. Serçe parmağının ucunu içine batırıp tadına baktı. “Bingo,” dedi, parmağını diş etlerine sürdü. “Kotku buraya gelmediğine çok pişman olacak.”

Avuçlarımın içindeki küpeleri ona doğru uzattım.

“Oo, güzel,” dedi, onlara doğru düzgün bakmamıştı bile. Komodinin üstüne döktüğü bir yığın tozu toparlıyordu. “Onlar için birkaç bin dolar alırsın.”

“Bunlar annemindi.” Babam annemin takılarının çoğunu daha New York’tayken satmıştı, alyansı da dâhil. Ama şimdi -görüyordum ki- Xandra bu takıların bir kısmını kendine ayırmıştı ve seçtiği şeyleri görünce tuhaf biçimde üzülmüştüm - inciler ya da yakut broş değil de annemin ergenlik günlerinden kalma, pahalı olmayan şeylerdi bunlar, hatta lisenin ilk yılından kalma, at nalı, bale ayakkabısı ve dört yapraklı yonca şıkırtılı şans bilekliğini bile almıştı.

Boris doğruldu, burun deliklerini sıkıştırdı, boru haline getirdiği banknotu bana uzattı. “Biraz ister misin?”

“Hayır.”

“Hadi ama. Kendini daha iyi hissettirecek.”

“Hayır, sağ ol.”

“Burada dört beş paket kadar kokain olmalı. Belki daha fazla! Bir tanesini kendimize ayırıp gerisini satabiliriz.”

“Sen bu malı kullanmış mıydın daha önce?” dedim şüpheyle Xandra’nın yüzükoyun yatan bedenine bakarak. Kendinde olmadığı gayet belli olsa da bu

tarz konuşmaları onun yanında yapmaktan hoşlanmıyordum.

“Evet. Kotku bayılıyor buna. Pahalıdır gerçi.” Bir dakika için bilincini yitirmişe benziyordu, sonra hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. “Vay be. Hadi hadi,” dedi gülerek. “Al bak. Neler kaçırdığını bilmiyorsun.”

“Ben yeterince boktan bir haldeyim,” dedim elimdeki paraları toparlayarak.

“Evet ama bu seni ayıltacak.”

“Boris, ben artık oyalanamam,” dedim, küpeleri ve şans bilekliğini cebime koydum. “Eğer gideceksek şimdi gitmemiz lazım. İnsanlar çıkıp gelmeden.”

“Hangi insanlar?” dedi Boris kuşkuyla, parmağını burnunun altına sürtüyordu.

“İnan bana, göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor. Çocuk hizmetleri geliveriyor, birdenbire.” Nakit paraları saydım - bin üç yüz yirmi bir dolar artı bozukluklar, oyun pullarının değeri bundan da fazlaydı, beş bin dolara yakındı ama onları da Xandra’ya bırakabilirdik. “Yarısı sana, yarısı bana,” dedim, elimdeki paraları iki eşit parçaya bölmeye başladım. “Burada iki bilet almaya yetecek para var. Son uçuşu yakalamak için harhalde artık çok geç ama yine de evden çıkıp havaalanına gidecek bir araba bulmamız lazım.”

“Şimdi? Bu gece mi?”

Paraları saymayı bırakıp ona baktım. “Burada kimsem yok benim. Hiç kimse. *Nada*. Beni daha ne olduğunu bile anlamadan evin birine sokuverecekler.”

Boris başıyla Xandra’yı işaret etti, yatağın üzerinde yüzükoyun yatmış haliyle daha çok ölü birine benziyor olması sinir bozucuydu. “Peki ya o ne olacak?”

“Ne saçmalıyorsun sen be?” dedim kısa bir duraksamadan sonra. “Ne yapalım? Uyanıp onu soyup soğana çevirdiğimizi görmesini mi bekleyelim?”

“Bilmem,” dedi Boris şüpheyle Xandra’ya bakarak. “Ona acıyorum nedense.”

“Acıma o zaman. *O* beni istemiyor. Başına kaldığımı anladığı anda onları kendisi arayacaktır.”

“Onlar? Bu *onlar* kimmiş anlamıyorum ben.”

“Boris, ben reşit değilim.” İçimde fazla tanıdık bir panik duygusunun yükseldiğini duyumsuyordum - belki bir ölüm kalım meselesi değildi ama o anda bana öyle geldiği kesindi, ev dumanla doluyor, bütün çıkışlar

kapanıyordu sanki. “Senin ülkende nasıl işliyor bilmiyorum ama benim ne bir ailem kaldı ne de arkadaşım...”

“Ben! Ben varım ya!”

“Sen ne yapacaksın ki? Beni evlat mı edineceksin?” Ayağa kalktım. “Bak, eğer geleceksen acele etmeliyiz. Pasaportun var mı? Uçağa binerken ihtiyacımız olacak.”

Boris elerini havaya kaldırarak o Rusvari *bu kadarı yeterli* hareketini yaptı. “Bekle! Her şey çok hızlı olup bitiyor.”

Kapıya doğru giderken yarı yolda durdum. “Senin sorunun ne, Boris?”

“*Benim* sorunum mu?”

“Kaçmayı isteyen *sendin*! Seninle gitmemi isteyen sendin! Daha dün gece.”

“Nereye gidiyorsun? New York’a mı?”

“Başka nereye olacak?”

“Ben sıcak bir yere gitmek istiyorum,” dedi hemen. “Kaliforniya’ya.”

“Sen kafayı yemişsin. Kimi tanıyoruz ki orada?..”

“Kaliforniya!” diye bağırdı.

“Peki...” Kaliforniya hakkında ben neredeyse hiçbir şey bilmiyor olsam da (mırıldanıp durduğu “California Über Alles” şarkısı dışında) Boris’in benden de az şey bildiği kesindi. “Kaliforniya’nın neresine? Hangi şehre?”

“Kimin umurunda?”

“Orası büyük bir eyalet.”

“Müthiş! Çok eğlenceli olacak. Kafamız sürekli kıyak olacak, kitap okuyacağız, kamp ateşi yakacağız. Kumsalda uyuyacağız.”

Katlanılamayacak kadar uzun bir süre ona baktım. Yüzü alev alev yanıyordu ve kırmızı şarap yüzünden ağzının etrafı simsiyah leke olmuştu. “Pekâlâ,” dedim, adımımı uçurumdan aşağı attığımın ve hayatımın en büyük hatasını yapmak üzere olduğumun gayet farkındaydım; ufak çaplı hırsızlıklar, dilenci kutusu, yol kenarlarında uyuklamalar ve evsizlik, kendimi asla toparlayamayacağım bir rezillik.

Neşeliydi. “Sahile gidiyoruz o halde? Hı?”

İnsan yanlış yola işte böyle sapıyordu: bu kadar çabuk. “Sen nereye istersen,” dedim gözlerimin önüne düşen saçları geriye atarak. İnanılmaz yorgun ve bitkindim. “Ama hemen gitmemiz lazım. Lütfen.”

“Nasıl yani, hemen şimdi?”

“Evet. Eve gidip bir şeyler alman gerekiyor mu?”

“Bu gece?”

“Ben şaka yapmıyorum, Boris.” Onunla tartışmak içimdeki paniğin yeniden yükselmesine neden oluyordu. “Ben öyle oturup bekleyemem...” Tablo sorun yaratacaktı, onu nasıl halledeceğimden emin değildim ama Boris’i evden çıkarır çıkarmaz bir şeyler bulabilirdim. “Hadi, lütfen.”

“Devlet Koruması Amerikada o kadar kötü mü?” dedi Boris şüpheyle. “Sanki polisler kadar kötülermiş gibi anlatıyorsun.”

“Benimle geliyor musun? Evet mi, hayır mı?”

“Biraz zamana ihtiyacım var. Demek istediğim,” dedi, peşimden geliyordu, “hemen şimdi gidemeyiz! Cidden, yemin ederim. Birazcık bekle. Bana bir gün ver! Bir güncük!”

“Neden?”

Ne diyeceğini bilemez haldeydi. “Yani, şey çünkü...”

“Çünkü?..”

“Çünkü... çünkü Kotku’yu görmem gerek! Ve daha bir sürü şey! Ciddiyim, *bu gece* gidemezsin,” diye tekrarladı ben hiçbir şey söylemeyince, gözünün önündeki saçları geriye itti. “Güven bana. Pişman olacaksın, çok ciddiyim. Bizim eve gel! Gitmek için sabaha kadar bekleyelim!”

“Ben bekleyemem,” dedim sertçe, paranın benim payıma düşen yarısını alıp odama doğru yürüdüm.

“Potter...” peşimden geliyordu.

“Evet?”

“Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.”

“Boris,” dedim ona doğru dönüp, “ne diyorsun ya? Ne var?” dedim karşılıklı durmuş birbirimize bakarken. “Bir şey söyleyeceksen hiç durma, hemen söyle.”

“Korkarım seni kızdıracak.”

“Neymiş? Ne yaptın?”

Boris sesini çıkarmıyor, başparmağının kenarını kemiriyordu.

“Eee, ne?”

Gözlerini kaçırdı. “Kalmak zorundasın,” dedi belli belirsiz. “Hata yapıyorsun.”

“Unut gitsin,” dedim, yeniden arkamı döndüm. “Benimle gelmek istemiyorsan gelme, tamam mı? Ama ben bütün gece burada zaman harcayamam.”

Boris yastık kılıfının içinde ne olduğunu sorabilirdi -öyle sanıyordum-

hele de şu fazla hevesli sarıp sarmalama işinden sonra aldığı şişkin ve tuhaf şekilden sonra. Ama onu yatak başlığının arkasından çıkarıp (iPodum, defterim, şarj aletim, *Yel, Kum ve Yıldızlar*, annemin birkaç fotoğrafı, diş fırçam ve birkaç giysi ile birlikte) küçük valizime koyarken sadece kaşlarını çatıp baktı, hiçbir şey söylemedi. Dolabımın arkasından okul ceketimi (annem ilk aldığı zaman bana çok büyük gelirken şimdi çok küçük geliyordu) alınca kafasını salladı ve "Bu, çok iyi fikir," dedi.

"Ne?"

"Seni daha az evsiz gösterecek."

"Kasım ayındayız," dedim. New York'tan sadece bir tanecik kalın kazak getirmiştim, ceketi de valize koyup fermuarını çektim. "Hava soğuk olacak."

Boris yüzünde küstah bir ifadeyle duvara yaslandı. "Ne yapacaksın peki? Sokakta mı, tren istasyonunda mı, nerede yaşayacaksın?"

"Daha önce yanlarında kaldığım arkadaşımı arayacağım."

"O insanlar seni istiyor olsalardı çoktan evlat edinirlerdi zaten."

"Edinemediler! Nasıl edineceklerdi ki?"

Boris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni istemedi o aile. Bunu bana sen kendin söyledin, hem de kaç defa. Hem onlardan hiç haber de almadın."

"Bu doğru değil," dedim, kısacık bir an için tereddüt ettikten sonra. Daha birkaç ay önce Andy bana uzunca (ona göre uzun sayılırdı) bir e-posta göndermiş, okulda olup bitenlerden, bizim sınıftaki kızlara sarkıntılık eden tenis hocası skandalından bahsetmişti, gerçi o hayat bana artık o kadar uzaktı ki okuduklarım sanki hiç tanımadığım insanlar hakkındaymış gibi hissetmiştim.

"Çok fazla çocuk?" dedi Boris, ukala bir tavırla. "Kalacak yer yok? Biraz olsun hatırladın mı bari? Annesinin ve babasının gitmenden memnuniyet duyduklarını söylemiştin."

"Siktir git." Başıma çoktan büyük bir ağrı saplanmıştı bile. Sosyal Hizmetler yine ortaya çıkıp beni bir arabanın arkasına koyarlarsa ne yapacaktım? Kimi arayacaktım Nevada'da? Bayan Spear? The Playa? Bize model almadan model tutkalı satan şişman model dükkânı tezgâhtarını mı?

Boris alt kata kadar peşimden geldi, aşağıda, oturma odasının ortasında işkence edilmiş gibi görünen Popper tarafından durdurulduk - bizi görür görmez hemen yanımıza koşmuş, sonra durmuş ve neler olup bittiğini biliyormuş gibi ikimize bakmaya başlamıştı.

"Ha siktir," dedim, çantamı yere bıraktım. Bir sessizlik oldu. "Boris,"

dedim, “sen...”

“Hayır.”

“Peki ya Kotku...”

“Hayır.”

“Peki, siktirin gidin,” dedim Popper’ı kaldırıp kolumun altına sıkıştırarak. “Onu kilitleyip açlıktan ölmeye terk etsin diye burada bırakamam.”

“Peki nereye gidiyorsun?” dedi Boris ben ön kapıya doğru yönelince.

“Ha?”

“Yürüyerek? Havaalanına mı?”

“Bekle,” dedim, Popçik’i yere koydum. Bir anda midem bulanmış ve içtiğim kırmızı şarabı hemen oracıkta halıya kusuverecekmişim gibi hissetmiştim. “Uçağa köpek alırlar mı?”

“Hayır,” dedi Boris acımasızca, kemirdiği tırnağını yere tükürdü.

Tam bir pislik gibi davranıyordu, onu yumruklamak istiyordum. “Tamam o zaman,” dedim. “Belki havaalanında birileri onu almak ister. Ya da siktir ya, trenle giderim ben de.”

Yine alaycı bir şey söyleyecekti, dudakları çok iyi tanıdığım bir biçimde büzüldü ama tam da o anda -ansızın- yüzünde bocalayan bir ifade belirdi ve arkama dönüp baktığımda merdivenlerin başındaki sundurmada ayakta zor duran, rimeli akmış, çıldırmış gibi bakan Xandra’yı gördüm.

Donakalmış bir halde ona bakıyorduk. Yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre geçtikten sonra, ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, dengesini bulmak için tırabzana tutundu ve sonra çatlak bir sesle konuştu: “Larry anahtarlarını banka kasasına mı bırakmış?”

Donakalmış bir halde ona baktık, sorusuna yanıt beklediğini anlayıncaya kadar epey zaman geçmişti. Saçları karmakarışıktı, kafası tamamen karışmışa benziyordu ve olduğu yerde düzgün duramıyor, her an merdivenlerden yuvarlanıverecekmiş gibi görünüyordu.

“Iıı, evet,” dedi Boris yüksek sesle. “Yani hayır.” Ve sonra, Xandra orada öyle dikilmeye devam edince, “Her şey yolunda. Sen yatağına geri dön,” diye karşılık verdi.

Xandra bir şeyler mırıldandı ve -ayaklarının üzerinde doğru dürüst duramaz halde- sendeleye sendeleye uzaklaştı. İkimiz bir süre hiç kıpırdamadan olduğumuz yerde kalakaldık. Sonra -sessizce, ensemde bir karıncanlanma hissiyle- çantamı aldım ve ön kapıdan çıktım (o evi ve onu son görüşüm oldu bu, gerçi şöyle dönüp son bir kez bakmadım bile), Boris ve

Popçik de arkamdan geldi. Üçümüz birlikte, hızla yürüyerek evden uzaklaşıp sokağın sonuna vardık, Popçik'in tırnakları kaldırımın üzerinde tıkırdıyordu.

"Pekâlâ," dedi Boris, süpermarkette yakalanmaktan kıl payı kurtulduğu zamanlarda takındığı neşeli ses tonuyla. Tamam. Belki de öyle *düşündüğüm kadar* kendinden geçmemiş olabilir."

Soğuk terler dökmüştüm ve gece havası -biraz serin olsa da- iyi gelmişti. Batı taraflarında sessiz Frankenstein şimşekleri karanlığı ikiye bölüyordu.

"Yani en azından ölmemiş, ha?" Kıkırdadı. "Onun için endişeleniyordum. Tanrım."

"Telefonunu kullanayım mı?" dedim, kollarımı ceketime sokmaya çalışıyordum. "Bir araba çağırmam lazım."

Cebini kurcaladı ve telefonu bana doğru uzattı. Kullan at telefonlardandı bu, Kotku'ya göz kulak olmak için almıştı.

Arama yaptıktan sonra telefonu ona geri uzattığımda, "Hayır, sende kalsın," dedi ellerini havaya kaldırarak. Lucky Taksi, 777-7777, bu numara Vegas'taki tüm güven vermeyen otobüs duraklarının oturaklarına yapıştırılmış olurdu. Sonra cebinden bir tomar para -Xandra'dan aldığımız paranın ona düşen yarısını- çıkarıp zorla bana vermeye çalıştı.

"Unut gitsin," dedim, arkama dönüp kaygıyla eve doğru baktım. Yeniden uyanır da bizi bulmak için sokağa çıkar diye korkuyordum. "O para senin."

"Hayır! Senin ihtiyacın olabilir!"

"İstemiyorum," dedim, zorla elime tutuşturmaya kalkışmasını engellemek için ellerimi ceplerime soktum. "Hem senin de paraya ihtiyacın olabilir."

"Hadi ama, Potter! Keşke *hemen şu anda* gitmeseydin." Eliyle sokağı, sıra sıra dizili boş evleri gösterdi. "Bizim eve gelmeyeceksen bile bir iki gün şunlardan birinde kalsana! Şuradaki tuğla evin içinde mobilya bile var. İstersen sana yiyecek bir şeyler de getiririm."

"Ya da hey, Domino's'u da arayabilirim," dedim telefonu ceketimin cebine koyarken. "Sonuçta artık ta buraya kadar sipariş getiriyorlar."

Yüzünü buruşturdu. "Hemen kızma."

"Kızmıyorum." Doğrusu, kızmıyordum da ama zihnim öyle allak bullak olmuştu ki bir anda uyanıp suratımda bir kitapla uyuyakaldığımı anlayacakmışım gibi hissediyordum. Boris'in gökyüzüne bakıp kendi kendine annemin en sevdiği Velvet Underground şarkılarından birinin sözlerini mırıldandığını fark etmiştim: *But if you close the door... the night*

could last forever...[40]

“Peki ya sen?” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Ha?” dedi yüzünde bir gülümsemeyle bana bakarak.

“Senden ne haber? Seni bir daha görecek miyim?”

“Belki,” dedi, Karmeyvrallag’daki Bami ve meyhanecinin karısı Judy’yle ve hayatında ayrılması gereken diğer herkesle vedalaşırken kullandığını sandığım aynı neşeli ses tonuyla. “Kim bilir?”

“Bir iki gün içinde yanıma gelecek misin?”

“Şey...”

“Sonradan katıl bana. Bir uçak bileti al, paran var. Seni arayıp nerede olduğumu söylerim. Hayır deme sakın.”

“Peki o zaman,” dedi Boris aynı neşeli sesle. “Hayır demeyeceğim.” Ama aslında hayır *dediği* ses tonundan gayet belliydi.

Gözlerimi kapadım. “Ah, Tanrım.” Öyle yorgundum ki ayakta zor duruyordum; uzanıp yere yatıverme isteğiyle savaşmak zorunda kalıyordum, somut bir çekim gücü beni kaldırıma doğru çekiyordu. Gözlerimi açtığımda Boris’in kaygılı bir yüzle bana baktığını gördüm.

“Şu haline bak,” dedi. “Neredeyse yere yığılacaksın.” Elini cebine attı.

“Hayır, hayır, hayır,” dedim, elinde ne olduğunu görünce geri çekilerek. “Asla olmaz. Unut gitsin.”

“Kendini daha iyi hissedeceksin!”

“Diğer mal için de aynı şeyi söylemiştin.” Daha fazla su yosunuyla ya da şarkı söyleyen yıldızlarla uğraşacak halde değildim. “Ciddiyim, kesinlikle istemiyorum.”

“Ama bu farklı. Tamamen farklı. Seni *ayıltacak.* Zihnini açacak, söz veriyorum.”

“Peki.” İnsanı ayıltıp zihnini açacak türden bir uyuşturucu pek Boris’in tarzı değildi aslında ama bana kıyasla daha kafası yerinde göründüğü açıktı.

“Bana bak,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

“Evet.”

Beni kandırdığının farkındaydı. “Sence ben saçmalıyor muyum? Bunları kafamdan mı uyduruyorum? Hayır, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum! Al,” dedi elinin tersine bir parça dökerek, “hadi. Seni besleyeyim.”

Bir tarafım beni oyuna getireceğini bekliyordu, oracıkta bayılacağımı ve kim bilir nerede, belki de sokağın karşısındaki boş evlerden birinde gözlerimi

açacağımı düşünüyordu. Bütün bunları kafaya takamayacak kadar yorgundum, hem belki daha iyi bile olurdu. Öne doğru eğildim ve burun deliklerimden birine parmağının ucuyla bastırmasına izin verdim. “İşte!” dedi beni cesaretlendirerek. “İşte böyle. Şimdi içine çek.”

Neredeyse hemen o dakikada, *gerçekten* daha iyi hissettim. Mucize gibiydi. “Vay be,” dedim o keskin, tatlı sızıdan sonra burnumu sıkarak.

“Ben sana söylemedim mi?” Biraz daha dökmeye başlamıştı bile. “Al bakalım, diğer burnuna. Sakın nefes verme. Tamam, *şimdi.”*

Her şey gözüme daha aydınlık ve daha açık görünmeye başlamıştı, Boris bile.

“Ben sana ne dedim?” Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi şimdi. “Beni dinlemediğin için üzgün müsün?”

“Sen bunu satacak mısın şimdi, *Tanrım,”* dedim gökyüzüne bakarak. “Neden?”

“Doğrusu, çok para ediyor. Birkaç bin dolar kadar.”

“Bu kadarcığı?”

“Bu kadarcık değil bu! Kim bilir kaç gram, belki yirmi, belki daha fazla. Küçük parçalara ayırıp K. T. Bearman gibi kızlara satarsam bir servet kazanırım.”

“Sen K. T. Bearman’ı tanıyor musun?” Bizden bir sınıf büyük olan Katie Bearman’ın kendi arabası vardı - siyah, üstü açılır bir araba ve bizim sosyal çevremizden öyle uzaktı ki bize göre âdeta bir film yıldızı sayılırdı.

“Tabii. Skye, K.T., Jessica, bütün o kızları. Her neyse,” bana yeniden o küçük şişeyi teklif etti, “Kotku’ya o istediği klavyeyi alabilirim artık. Para derdimiz bitti.”

Biraz ileri geri yürüdükten sonra gelecek ve genel olarak her şey hakkında kendimi daha iyimser hissetmeye başlamıştım bile. Ve biz orada durmuş burunlarımızı ovuşturur ve sokağın ortasında geyik yaparken, Popper merakla bize bakarken, New York’un mükemmelliği tam da dilimin ucundaydı, gerçekleştirilmesi mümkün bir gözden kayboluştu. “Yani, orası harika,” dedim. Sözcükler içimden döne döne, yuvarlanarak çıkıyorlardı. “Gerçekten gelmek *zorundasın.* Brighton Plajı’na gideriz, bütün Ruslar orada takılır. Yani ben daha hiç gitmedim. Ama oraya giden bir tren var, hattın son durağı orası. Orada büyük bir Rus topluluğu var, tütsülenmiş balık ve mersin balığı yumurtası yapan restoranlar var. Annemle hep bir gün oraya gitmekten bahsederdik, birlikte çalıştığı kuyumcu ona gidilecek iyi yerleri söylemişti

ama hiç fırsatını bulamadık. Harika olduğundan eminim. Hem hani okul için yetecek param var, sen de *benim* okuluma gidebilirsin. Hayır, kesinlikle gidebilirsin. Benim bursum var. Yani vardı. Ama adam dedi ki hesabımdaki para eğitim için kullanıldığı müddetçe sorun yok, *herhangi* birinin eğitimi için olabilir. Sadece benim değil. İkimize yeter de artar bile. Gerçi yani devlet okulu da olur, New York'taki devlet okulları iyidir, o okullara giden birilerini tanıyorum, bana devlet okulu da uyar."

Ben hâlâ gevezelik etmeye devam ediyordum ki Boris, "Potter," dedi. Ben daha ona karşılık vermeye fırsat bulamadan iki elini birden yüzüme koydu ve beni dudağımdan öptü. Ve ben öyle kalakalmış, gözlerimi kırpıştırırken -ben daha ne olduğunu anlayamadan olup bitivermişti- Popper'ı kollarından tutup kaldırdı ve onu da havada, burnunun ucundan öptü. Sonra köpeği bana uzattı. "Araban orada," dedi Popper'ın kafasını son defa okşarken. Ve dönüp baktığımda -hakikaten- bir araba yolun karşı tarafında yavaş yavaş ilerliyor, adresi bulmaya çalışıyordu.

Karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk, ben tamamen afallamış bir halde, zor nefes alıyordum.

"Bol şans," dedi Boris. "Seni unutmayacağım." Sonra Popper'ın kafasını okşadı. "Hoşça kal, Popçik. Ona iyi bak, tamam mı?" dedi bana.

Daha sonra -taksideyken ve sonrasında da- o anı başa alacak ve öylesine el sallayıp yürüyüp gittiğime hayret edecektim. Neden kolundan tutup ona son bir kez daha arabaya binmesi için yalvarmamıştım, *hadi ama, lanet olsun, Boris, okulu kırmak gibi işte, güneş açtığında mısır tarlalarına bakarak kahvaltı ederiz*? Doğru anda doğru şekilde sorsaydım, ne dersem diyeyim yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu ve daha ona arkamı dönerken bile arkamdan koşup geleceğini ve gülerek arabada yanıma oturuvereceğini biliyordum, ona son bir kez daha sorsaydım eğer.

Ama sormadım. Ve doğrusu, sormadığım belki de daha iyi olmuştu - tabii bunu şimdi söylüyorum ama o zamanlar uzun bir süre pişmanlık duyacaktım bundan. Her şeyden çok, bu alışılmadık gevezelik eden ve konuşmak isteyen halimde, dilimin ucuna kadar gelen, sokağın ortasında yüksek sesle söylemesem de ikimizinde gayet bildiği bir şey olmasına rağmen asla dile getirmediğim şeyi ağzımdan kaçırmadığıma memnundum - bu, elbette, *seni seviyorumdu.*

XX

Çok yorgundum ve uyuşturucunun etkisi uzun sürmedi, en azından kendini iyi hissetme kısmı.

Taksi şoförü -konuşmasından anladığım kadarıyla buraya sonradan gelmiş bir New Yorkluydu- bir şeylerin yolunda olmadığını hemen çaktı ve bana Ulusal Kaçak Bürosu'nun santralinin kartını vermeye çalıştı ama almadım. Beni tren istasyonuna götürmesini istediğimde (Vegas'ta tren var mı onu bile bilmiyordum ama olmalıydı herhalde) kafasını salladı ve "Biliyorsun, değil mi, ufaklık, Amtrak trenlerine köpek almıyorlar?" dedi.

"Almıyorlar mı?" dedim, kalbim sıkışıyordu.

"Uçağa belki alırlar, bilmiyorum." Biraz kilolu, bebek yüzlü, genç bir adamdı, hızlı konuşuyor, üstünde PENN & TELLER: RIO'DA SAHNEDE yazan bir tişört vardı. "Onu koyacağın bir kutu falan olmalı ama. Belki de senin için en iyisi otobüstür. Ama belli bir yaşın altındaki çocukların ebeveyn izni olmadan seyahat etmesine izin vermiyorlar."

"Sana söyledim! Babam öldü! Kız arkadaşı da beni doğudaki ailemin yanına gönderiyor."

"Tamam, hey, endişeleneceğin hiçbir şey yok o zaman, değil mi?"

Yolculuğun geri kalanı boyunca çenemi kapalı tuttum. Babamın öldüğü gerçeğini daha tam olarak idrak edememiştim ve arada bir otobanda hızla geçip giden ışıklar mide bulandırıcı bir akın halinde üstüme çullanıp bunu hatırlatıyorlardı. Bir kaza. Hiç olmazsa New York'tayken sarhoş halde araba kullanmasından endişelenmiyorduk - en büyük korkumuz bir arabanın önüne düşmesi ya da sabaha karşı üçte barın birinden sendeleye sendeleye çıkarken cüzdanı için bıçaklanmasıydı. Naaşına ne olacaktı peki? Annemin küllerini Central Park'a saçmıştım, aksi yönde bir kural olmasına rağmen üstelik, bir akşam hava kararırken Andy ile birlikte göletin batı tarafındaki ıssız bir yere gitmiş ve -Andy etrafı kolaçan ederken- küpü boşaltmıştım. Beni ondan geri kalanları etrafa saçıyor olmaktan çok daha fazla rahatsız eden şey, elimdeki küpün gazetedeki porno ilanlarından koparılma parçalarla sarılmış olmasıydı: SABUNLU ASYALI ÇITIRLAR ve ISLAK SICAK ORGAZMLAR, ay taşı rengindeki gri toz mayıs alacakaranlığında havalanıp dağılırken gözüme çarpan rastgele ifadelerden ikisiydi.

Derken ışıklar yandı ve araba durdu. "Pekâlâ, ufaklık," dedi şoför kolunu

koltuğunu arkasına dayayıp bana doğru dönerek. Greyhound otobüs terminalinin park alanındaydık. “Adın ne demiştin?”

“Theo,” dedim hiç düşünmeden ve daha o anda pişman oldum.

“Pekâlâ, Theo. Ben J.P..” Elimi sıkmak için arka koltuğa kadar uzandı. “Bir konuda tavsiye vermemi ister misin?”

“Tabii,” dedim hafiften korkuya kapılarak. Olup biten bunca şeyin arasında ki çok şey olup bitiyordu, bu adamın Boris’in beni sokağın ortasında öptüğünü görmüş olabileceği düşüncesi beni inanılmaz rahatsız ediyordu.

“Beni hiç ilgilendirmez ama bu tüy yumağını içine koyacağın bir şey bulman gerekecek.”

“Anlamadım?”

Başıyla çantamı işaret etti. “Onun içine sığar mı?”

“Hımm...”

“Gerçi o çantayı da bir kontrol etmen gerekecek muhtemelen. Otobüse alman için fazla büyük olabilir, bagaja koyabilirler. Uçak gibi değil tabii.”

“Ben...” Düşünemeyeceğim kadar çok şey vardı. “Benim hiçbir şeyim yok.”

“Bekle bakalım. Buradaki ofisime bir bakayım.” Arabadan indi, arkadan dolandı ve elinde bir sağlıklı gıda dükkânının üstünde *Yeşeren Amerika* yazan büyük, kanvas alışveriş poşetiyle geri döndü.

“Senin yerinde olsam,” dedi, “içeriye bu tüy yumağı olmadan girer biletimi öyle alırdım. Onu burada benim yanımda bırak, ne olur ne olmaz, tamam mı?”

Yeni arkadaşım, Greyhound’un bir ebeyveyn tarafından imzalanmış Refakatsiz Çocuk formu olmadan seyahat etmeye izin vermediği konusunda haklıydı ve çocuklar için daha başka kısıtlamalar da vardı. Gişedeki görevli - saçlarını geriye doğru sımsıkı toplamış soluk tenli bir Meksika kökenli Amerikalı- monoton bir ses tonuyla uzun ve meşum bir liste halinde saymaya başladı bunları. Aktarma yok. Tek seferde beş saatten uzun yolculuk yapmak yok. Refakatsiz Çocuk Formu’nda adı geçen kişi yanıma geçerli kimlik belgesiyle birlikte gelmezse Çocuk Koruma Hizmetleri’nin nezaretine ya da gideceğim şehirdeki yerel emniyet görevlilerine teslim edilecektim.

“Ama...”

“On beş yaşından küçük tüm çocuklar. İstisnasız.”

“Ama ben on beş yaşından *küçük* değilim,” dedim, resmî görünümlü devlet tarafından verilen New York kimliğimi bulup çıkarmaya çalıştım. “On

beş *yaşındayım.* Bakın.” Enrique -kendi deyimiyle Sistem’e dâhil olmak zorunda kalma ihtimalimi öngörerek- annem öldükten kısa süre sonra şehir merkezine, bu kimlik için fotoğraf çektirmeye götürmüştü beni ve o zaman buna, Büyük Birader’in her yere uzanan pençelerine (“Vay be, sana ait bir barkod,” demişti Andy merakla kimliğe bakıp) içerlemiş olsam da şimdi beni şehir merkezine götürüp ikinci el bir motorlu araç gibi kayıt ettirme öngörüsüne sahip olduğu için ona minnettardım. Görevli kadın karta birkaç farklı ışık altında birkaç farklı açıdan bakıp nihayet gerçek olduğuna kanaat getirirken ben uyuşmuş bir halde bir mülteci gibi uyduruk floresanların altında bekledim.

“On beş,” dedi şüpheyle, kartı bana uzatırken.

“Doğru.” Yaşımı göstermediğimin farkındaydım. Popper konusunda dürüst davranmanın söz konusu bile olmadığını da masanın önünde kırmızı harflerle KÖPEK, KEDİ, KUŞ, KEMİRGEN, SÜRÜNGEN YA DA BAŞKA. BİR HAYVAN TAŞINAMAZ yazan büyük levhadan anlamıştım.

Otobüs konusundaysa şanslıydım: on beş dakika içinde terminalden kalkan aktarmalı bir 1.45 New York otobüsü vardı. Makine mekanik bir şapırtıyla biletimi tükürürken şaşkınlık içinde durmuş Popper’ı ne halt edeceğimi düşünüyordum. Dışarıya çıkarken bir yanım taksi şoförümün çekip gittiğini -belki de daha sevgi dolu ve güvenli bir yuva bulmak için Popper’ı alıp kaçtığını- umut ediyordu ama aksine onu bir kutu Red Bull içip cep telefonuyla konuşurken buldum, Popper ise görünürde yoktu. Beni karşısında dikilirken görünce telefonu kapattı. “Ne düşünüyorsun?”

“Nerede o?” Zihnim allak bullak olmuş halde arka koltuğa baktım. “Ne yaptın ona?”

Taksici güldü. “Bir yokmuş ve... bir varmış!” Abartılı bir hareketle ön yolcu koltuğunda duran kanvas çantanın üstünde duran darmadağınık katlanmış *U.S.A. Today* gazetesini kaldırdı ve altından, çantanın dibindeki bir karton kutunun içinde mutlu mesut bir halde kıtır kıtır patates cipsi yiyen Popper çıktı. “Hedef şaşırtma,” dedi. “Kutu çantanın içini dolduruyor ve böylece içindeki köpeğin şekli belli olmuyor, hem ona da hareket edecek daha geniş bir alan bırakmış oluyor. Ve gazete de müthiş bir destek. Hem onun üstünü kapıyor hem çantayı dolu gösteriyor hem de ağırlık yapmıyor.”

“Sence orada olması iyi olacak mı?”

“Şey, yani, öyle ufacık ki ancak iki kilo mu, üç kilo mu? Sessiz midir?”

Şüpheyle kutunun dibinde kıvrılmış yatan Popper’a baktım. “Her zaman

değil.”

J.P. elinin tersiyle ağzını sildi ve patates cipsi paketini bana uzattı. “Huysuzlanmaya başlarsa ona bunlardan ver. Birkaç saatte bir duracaksınız zaten. Olabildiğince otobüsün en arka taraflarında oturmaya çalış ve işini halletmesi için dışarı salmadan önce onu istasyondan uzak bir yere götürdüğünden emin ol.”

Çantayı omzuma aldım ve kolumu üstüne koydum. “Anlaşılıyor mu?” diye sordum ona.

“Hayır. Bilmesem anlamazdım. Ama sana bir ipucu vereyim mi? Bir sihirbaz sırrı?”

“Tabii.”

“Öyle kafanı eğip çantaya bakıp durma. Çantadan başka nereye bakarsan bak. Manzaraya, ayakkabı bağlarına... işte, aynen böyle, harika. Kendinden emin ve doğal ol, işin sırrı bu. İnsanların gözlerini dikip sana baktıklarını fark edersen de bir sakarlık etmek ya da lenslerini arıyormuş gibi yapmak da işe yarar. Cipsleri dök, ayağını çarp, içeceğin boğazına kaçsın, ne olursa.”

Vay canına, diye düşündüm. Demek ki oraya boşuna Lucky Taksi demiyorlardı.

Yine güldü, sanki düşündüklerimi yüksek sesle dile getirmişim gibi. “Hey, bu çok aptalca bir kural, otobüse köpek binemezmiş,” dedi, Red Bull’undan büyük bir yudum daha alarak. “Ee, ne yapacakmışsın yani? Onu yolun kenarına mı atıverecekmişsin?”

“Sen sihirbaz falan mısın?”

Güldü. “Nereden anladın? Orleans tarafında bir barda kart numaraları yaptığım bir gösterim var, içeri girmeye yaşın yetiyor olsaydı, bir ara uğrayıp numaralarımı görmeni isterdim. Her neyse, işin sırrı, dikkatlerini hilebazlığın döndüğü şeyden tamamen *uzağa* çekmek. Sihirbazlığın ilk kuralı budur ufaklık. Hedef şaşırtmak. Bunu asla unutma.”

XXI

Utah. Gün ağarırken San Rafael Swell, insanlıktan uzak, Mars’a benzer manzaralar: kumtaşı ve şist, vadiler ve ıssız, pas kızılı platolar. Uyumakta

güçlük çekiyordum, biraz uyuşturucu yüzünden, biraz da Popper kımıldanır ya da mızmızlanır diye gözümü kırpmıyordum ama biz eğri büğrü dağ yollarında ilerlerken o tamamen sessizdi, hemen yanımdaki, pencere kenarındaki koltuğa koyduğum çantasının içinde sessizce oturuyordu. Şansıma, valizim otobüste yanıma alabileceğim kadar küçük *çıkmıştı*, birkaç şey yüzünden buna çok sevinmiştim: kazağım, *Yel, Kum ve Yıldızlar* ve hepsinden öte, böyle sarıp sarmalanmış ve gözden uzakta da olsa bir savaşçının harp meydanına götürdüğü kutsal bir eşya gibi koruyucu bir nesneymiş hissi veren tablom. Arka tarafta kucaklarında bir yığın plastik yemek kutusuyla oturan utangaç görünümlü İspanyol kökenli çiftten ve kendi kendine konuşan ihtiyar sarhoş bir adamdan başka kimse yoktu. Utah boyunca bütün o dolambaçlı yolları sorunsuzca geçtik ve elli dakikalık bir mola vereceğimiz Colorado, Grand Junction'a ulaştık. Valizimi jetonlu dolaba kilitledikten sonra Popper'ı otobüs terminalinin arkasına, şoförün görebileceğinden uzak bir yere götürdüm, bize Burger King'den birer hamburger aldım ve çöpte bulduğum eski bir yemek kutusunun plastik kapağıyla ona su verdim. Grand Junction'dan ta Denver'daki molaya kadar bir saat on altı dakika uyudum, Denver'da tam da güneş batarken otobüsten inmenin katıksız rahatlığıyla Popper'la koştuk, koştuk, bilmediğimiz loş sokaklara koştuk, neredeyse kaybolduğumuzdan korkar olmuştum ama sonra çalışanları genç ve cana yakın olan ("Onu da getir içeri!" demişti tezgâhın arkasındaki mor saçlı kız Popper'ı dükkânın ön tarafına bağladığımı görünce, "biz köpeklere bayılırız!") ve iki hindili sandviçin (biri benim biri Popper için) yanında bir vegan browni ve yağlı bir kesekâğıdı dolusu ev yapımı vejetaryen köpek bisküvisi aldığım bir hippi kafesi buldum. Bilinmedik bir karanlık kıta ayrımı ve Rocky dağları boyunca hızla geçip giderken krem rengi kâğıt zayıf bir ışık çemberi altında sararırken saatlerce okudum, Popper ise Denver'daki koşturmalarının ardından mutlu mesut çantasının içinde uyukluyordu. Bir ara uyudum, sonra uyandım ve biraz daha okudum. Saat sabah karşı ikide, tam da Saint-Exupery çöldeki uçak kazasının hikâyesini anlatırken Kansas, Salina'ya ("Amerika'nın Kavşağı"na) vardık -eski püskü bir sodyum lambasının altında, yirmi dakikalık ihtiyaç molasında, Popper'la birlikte ıssız bir benzin istasyonunun park alanında karanlığın ortasında koşturduk, kafam hâlâ kitapla doluydu, öte yandan hayatımda ilk defa annemin durumunda olmanın tuhaflığına seviniyordum- acaba o da babasıyla gezerken Dokuzuncu Cadde eyaletlerarası çıkışından vızır vızır arabaların

geçtiği, ışıklandırılmış tahıl silolarının kilometrelerce uzanan boşlukta uzay gemileri gibi belli belirsiz göründüğü bu kasabadan geçmiş miydi? Otobüse geri döndüğümde Popçik de ben de -uykulu, pis, yorgun ve üşümüş haldeydik- Salina'dan Topeka'ya, Topeka'dan terminale sabaha karşı girdiğimiz Missouri, Kansas City'ye kadar uyuduk.

Annem büyüdüğü yerin nasıl dümdüz olduğunu sık sık anlatırdı bana -öylesine düz ki kilometrelerce uzanan bozkırlar boyunca hortumların döne döne ilerlediğini görebilirmişsiniz- ama ben hâlâ bu uçsuz bucaksızlığa, bu bitmek bilmez gökyüzüne inanmakta güçlük çekiyordum, öyle büyüktü ki bu sonsuzluk karşısında kendinizi kırılmış ve ezilmiş hissediyordunuz. Öğlene doğru, St. Louis'te bir buçuk saatlik bir mola verdik (Popper'ın yürümesi ve öğle yemeği olarak berbat bir biftekli sandviç yemek için bolca zaman vardı fakat bu muhit öyle çok fazla uzaklaşılmayacak kadar tehlikeli görünüyordu) ve -terminale geri döndüğümüzde- tamamen yeni bir otobüse aktarma yaptık. Derken -yalnızca bir ya da iki saat geçtikten sonra- otobüsün durmasıyla uyandım ve uyanır uyanmaz Popper'ın burnunu kutudan dışarı çıkarmış halde sessizce oturduğunu ve pasparlak pembe bir ruj sürmüş, orta yaşlı siyahi bir kadının tepemde dikilmiş bağırdığını fark ettim: "O köpeği otobüse sokamazsın!"

Ne olduğunu anlayamadan kadına bakıyordum. Sonra kafasındaki şapkasına ve üniformasına bakınca maalesef onun herhangi bir yolcu değil otobüsün şoförü olduğunu anladım.

"Dediğimi duydun mu?" diye tekrarladı, agresifçe kafasını sağa sola sallaya sallaya. Profesyonel bir boksör kadar iriydi; göğsünün üstündeki gözalıcı isim etiketinde *Denese* yazıyordu. "O köpeği *otobüse sokamazsın"* Sonra -sabırsızca- *onu şu lanet çantanın içine geri sok!* dercesine bir hareket yaptı elini sallayarak.

Gazeteyle Popper'ın kafasının üstünü kapadım -rahatsız olmuşa benzemiyordu- ve hızla içim çekilerek yerime oturdum. Illinois'da, Effingham adlı bir kasabada durmuştuk: Edward Hopper tablolarından çıkma evler, film setiymiş havası veren bir mahkeme binası, el yazısıyla *Fırsatların Kavşağı!* yazan bir afiş.

Şoför parmağını havada döndürdü. "Siz buradaki insanlar, bu köpeğin burada kalmasına karşı çıkıyor musunuz?"

Arka taraftaki yolcuların - (pala bıyıklı derbeder adam, dişleri telli yetişkin kadın, yanında ilkokul yaşındaki kızıyla gergin siyahi bir anne, W.

C. Fields'ı andıran, burun tüplü ve oksijen kapsüllü ihtiyar) hepsi konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu ama gözleri faltaşı gibi açılmış küçük kız belli belirsiz kafasını sallıyordu: *hayır.*

Şoför bekledi. Etrafına bakındı. Sonra yeniden bana döndü. "Pekâlâ. Bu senin ve kuçukuçun için iyi haber, tatlım. Ama HERHANGİ biri," parmağını bana doğru sallıyordu, "diğer yolculardan HERHANGİ biri HERHANGİ bir zamanda senin otobüse hayvan sokmandan şikâyet ederse seni otobüsten indirmek zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

Beni otobüsten atmıyor muydu? Kıpırdamaktan ya da tek kelime etmekten korkarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı daha da ürkütücü bir şekilde.

"Teşekkür ederim..."

Biraz kavgacı bir tavırla kafasını salladı. *"Ah,* hayır. Bana teşekkür etme, tatlım. Çünkü tek bir şikâyet geldiği anda seni bu otobüsten atacağım. Tek bir şikâyette."

Kadın otobüsün koridoru boyunca yürüyüp motoru çalıştırırken ben hâlâ tir tir titreyerek yerimde oturuyordum. Otobüs sallana sallana park alanından çıkarken ben diğer yolculara bakmaya bile çekiniyordum, oysa ki hepsinin bana baktıklarını hissedebiliyordum.

Dizimin hemen yanındaki Popper ufacık puf sesi çıkarıp kutunun içindeki yerini değiştirdi. Popper'ı her ne kadar sevsem ve ona acısam da bütün köpekleri göz önüne alınca onu hiçbir zaman öyle özellikle ilgi çekici ya da zeki bulmamıştım. Aksine kaç defa keşke daha havalı bir köpek olsaydı, bir İskoç çoban köpeği ya da bir labrador veya bir kurtarma köpeği falan olsaydı demiştim, barınaktan alınma bir kırma belki, top yakalayan ve insanları ısıran türden kavgacı, küçük bir it - doğrusu, o her nasıl bir köpekse tam tersi işte: Popper tam bir kız köpeğiydi, oyuncak gibi, son derece nonoş, sokakta gezdirmeye utanacağınız türden bir köpekti. Sevimli olmadığından değil; aslında birçok insanın sevdiği türden, hoplayıp zıplayan ufacık bir tüy yumağıydı - belki ben değil ama koridorun karşı tarafındaki gibi küçük bir kız onu yolun kenarında bulup evine götürür ve saçlarına bir kurdele bile takardı.

Hâlâ kaskatı kesilmiş halde yerimde oturuyor, o korku anını tekrar yaşıyordum: şoförün gelişi, yaşadığım şok. Beni asıl korkutan şeyse, beni Popper'ı otobüsten atmaya zorlarsa benim de Illinois'un kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde onunla birlikte otobüsten inmek zorunda kalacağımın (ve

acaba ne yapacağımın?) farkına şimdi varmamdı. Yağmur, mısır tarlaları: yolun kenarında kalakalmak. Böylesine gülünç bir hayvana nasıl bu kadar bağlanmıştım? Xandra'nın seçtiği bir süs köpeğine?

Illinois ve Indiana boyunca gözümü kırpmadan sarsıla sarsıla yerimde oturdum: uyuyamayacak kadar korkuyordum. Ağaçlar çıplaktı, verandalarda Cadılar Bayramı'ndan kalma çürümüş balkabakları duruyordu. Koridorun karşı tarafında, annesi kolunu küçük kızına dolamış usulcacık bir şarkı mırıldanıyordu: *Sen benim günışığımsın.* Taksicinin verdiği patates cipsinden kalan kırıntılar dışında yiyecek hiçbir şeyim yoktu ve -ağzımda çirkin, tuzlu bir tat, yanımızdan geçip giden sanayi tesisleri, kimsenin bilmediği küçücük kasabalar- kendimi üşümüş ve kimsesiz hissediyor, dışarıdaki sevimsiz arazilere bakıyor ve ta ne kadar zaman önce annemin bana söylediği şarkıları düşünüyordum. *Toot toot tootsie goodbye, toot toot tootsie, don't cry.*[41] Nihayet -Ohio'da hava kararır ve ta uzaklardaki kederli küçük evlerin ışıkları yanarken- biraz uyuklayacak kadar güvende hissettim kendimi, uykumda kafam önüme düşüp durdu, ta ki Cleveland'e, sabahın ikisinde otobüs değiştirdiğim soğuk, beyaz ışıklı şehre kadar. Biri bizi görür korkusuyla (çünkü sırrımız ortaya çıkarsa ne yapacaktık? Sonsuza dek Cleveland'de mi kalacaktık?) ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen Popper'ı öyle çok uzun bir yürüyüşe çıkaramadım. Ama o da korkmuş görünüyordu; bir sokağın köşesinde on dakika boyunca tir tir titreyerek durduk, sonra ona biraz su verdim, onu çantanın içine geri koydum ve otobüse binmek için terminale geri döndüm.

Gecenin bir yarısıydı ve herkes ayakta uyuyor gibiydi, bu da aktarma işini daha kolay bir hale getirdi ve ertesi gün öğle vaktinde otobüsün birikmiş kar yığınlarının üstünden çatur çutur geçip gittiği Buffalo'da yeniden aktarma yaptık. Hafiften nemli, sert rüzgâr insanın canını acıtıyordu; son iki yılı çölde geçirince gerçek kışın neye benzediğini -can yakan ve sert- unutmuştum. Boris hiçbir mesajıma yanıt vermemişti, bu belki anlaşılabilir bir durumdu çünkü mesajları Kotku'nun telefonuna gönderiyordum ama yine de bir mesaj daha gönderdim: BFALO NY NYC BU GECE. UMARM HER EY YOLNDADR X'TEN HBR VAR MI?

Buffalo, New York City'den bayağı uzaktı ama Syracuse'daki Popper'ı yürütüp su verdiğim ve başka hiçbir şey olmadığı için ikimize de birer peynirli kek aldığım rüya gibi, telaşlı mola dışında neredeyse bütün bir yol

süresince, Batavia ve Rochester ve Syracuse ve Binghamton boyunca yanağımı cama dayayıp uyumayı başardım, çatlaktan soğuk hava geliyor, camın sarsıntısı beni *Yel, Kum ve Yıldızlar*'a ve çölün ta üstünde bir yerlerde yalnız bir kokpite geri götürüyordu.

Sanırım Cleveland'deki moladan beri yavaş yavaş hastalanmaya başlamıştım bile ama Port Authority'de nihayet otobüsten indiğimde akşam olmuştu ve alev alev yanıyordum. Üşümüştüm, bacaklarım tir tir titriyordu ve egzoz gazları, çöpleri ve dört bir yandan hızla gelip geçen tanımadığım bir dolu insanla -deliler gibi özlediğim- şehir yabancı, gürültülü ve soğuk geliyordu.

Terminal polislerle doluydu. Nereye baksam kaçak barınakları, kaçak yardım hatları afişleri vardı ve telaşla dışarı çıkarken özellikle bir kadın polis bana gözlerini dikmiş bakıyordu -altmış küsur saatlik otobüs yolculuğundan sonra, pis ve yorgundum ve düzgün görünmediğimin farkındaydım- ama kimse beni durdurmadı ve sokağa çıkıp iyice uzaklaşıncaya kadar arkama dönüp bakmadım. Sokakta farklı yaşlardan ve uyruklardan birçok adam bana sesleniyordu, dört bir yandan yumuşak sesler geliyordu *(hey, kardeşim! nereye gidiyorsun? götüreyim mi?)* ama özellikle kızıl kafalı bir adam hoş, normal ve benden çok fazla büyük görünmese ve neredeyse arkadaş olabileceğim türden bir tipe benzese de onun neşeli merhabasını göz ardı edip nereye gideceğimi biliyormuşum gibi yürümeye devam edebilecek kadar New Yorkluydum.

Popper'ın kutudan çıkıp yürüyünce sevinçten havalara uçacağını düşünmüştüm ama onu kaldırıma koyduğumda Sekizinci Cadde ona çok fazla geldi ve öyle korktu ki bir iki bloktan fazla gidemedi; daha önce hiçbir şehrin caddesinde yürümemişti, her şey korkutuyordu onu (arabalar, kornalar, insanların bacakları, kaldırım boyunca uçuşup duran boş poşetler) ve öne doğru sıçrıyor, kaldırıma doğru fırlıyor, oraya buraya zıplıyor, korkuyla arkama saklanıyor ve tasmasının kayışını bacaklarımın etrafında doluyordu, öyle ki bir defasında sendeleyip neredeyse hızla gelen bir kamyonetin önüne düşüyordum. Onu yerden kaldırıp kıçına bir şaplak atarak çantasına geri soktuktan sonra (sessizleşinceye kadar kızıp eşelenip durdu) iş çıkış saati kalabalığının ortasında durup kendimi toparlamaya çalıştım. Her şey hatırladığımdan çok daha kirli ve nahoş görünüyordu - çok daha soğuktu da, sokaklar eski bir gazete kadar griydi. Annemin söylemeyi sevdiği gibi *Que*

faire?[42] O neşeli, umursamaz sesiyle bunu dediğini duyar gibiydi.

Babam mutfak dolaplarını çarpa çarpa ve bir içki istediğinden yakına yakına evin içinde dört dönerken "bir içki istemenin" nasıl bir şey olduğunu - su değil, Pepsi değil ya da başka bir şey değil de alkol istemenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiştim. *Artık biliyorum,* diye düşündüm kederle. Bir bira için ölebilirdim ama bir dükkâna girip kimliğimi göstermeden bir bira almayı deneyemeyeceğimin farkındaydım. Özlemle Bay Pavlikovsky'nin votkasını hayal ettim, çoktan kanıksamaya başladığım o günkü sıcak ateşi.

Dahası da vardı; açlıktan ölüyordum. Lüks bir *cupcake* dükkânından birkaç metre uzaktaydım ve o kadar açtım ki derhal içeri girip gözüme çarpan ilk keki satın aldım (içi vanilya dolgulu yeşil çay aromalı olduğu ortaya çıktı, tuhaf ama yine de lezzetliydi). Şeker beni neredeyse anında kendime getirmişti ve kremayı parmaklarımdan yalayarak kekimi yerken, aval aval önümdeki her biri başka bir amacın peşinde koşturan izdihama bakıyordum. Vegas'tan ayrılırken bütün işlerin yolunda gideceği konusunda kendimden çok daha emindim. Bayan Barbour çıkıp geldiğimi haber vermek için Sosyal Hizmetler'i arar mıydı? Aramayacağını düşünüyordum ama şimdi şüpheliydim. Ve bir de "çok da önemsiz olmayan" Popper sorunu vardı çünkü (süt ürünleri, ağaç yemişleri, yapışkan bant, sandviç hardalı ve her evde karşınıza çıkacak türden yirmi beş ayrı şeyin yanı sıra) Andy'nin köpeklere de şiddetli alerjisi vardı - sadece köpeklere de değil, kedilere, atlara, sirk hayvanlarına ve biz ta ikinci sınıftayken sınıfımızda duran kobay faresine de ("Fare Newton"), bu yüzden Barbourların evinde hiç evcil hayvan yoktu. Bu, Vegas'tayken üstesinden gelinemeyecek bir sorunmuş gibi gelmemişti ama şimdi -hava buz gibiyken ve gitgide kararırken Sekizinci Cadde'de duruyorken- öyle geliyordu.

Başka ne yapacağımı bilmediğimden doğuya, Park Bulvarı'na doğru yürümeye başladım. Rüzgâr sertçe yüzüme vuruyor, havadaki yağmur kokusu beni endişelendiriyordu. New York'taki gökyüzü batıdakinden daha alçak ve ağırmış gibi görünüyordu - kalın bir kâğıdın üstüne kurşun kalemle çizilip silgiyle silinince iz bırakmış gibi, kirli bulutlar. Sanki çöl ve bütün o enginlik, uzaklık görüşümü tamamen değiştirmiş gibiydi. Her şey rutubetli ve basık geliyordu gözüme.

Yürümek bacaklarımdaki kas tutulmasını açmıştı. Doğuya, kütüphaneye yürüdüm (Aslanlar! Memleketine geri dönen bir askerin evini ilk kez görmesi

gibi, bir an için olduğum yerde kalakaldım) ve sonra dönüp Beşinci Cadde'ye çıktım -sokak lambaları yanıyordu, gece için boşalmaya başlamışsa da hâlâ epey yoğun sayılırdı- oradan da Central Park'ın güney tarafına yürüdüm. Ne kadar yorgun ve üşümüş olsam da Park'ı görünce yüreğim sızladı ve Elli Yedinci Cadde (Keyif Caddesi!) boyunca koşup yapraklarla kaplı bir karanlığa çıktım. Kokular, gölgeler, hatta çınar ağaçlarının benekli soluk gövdeleri bile beni keyiflendiriyordu ama yine de bu elle tutulur, gerçek olanın ardında bambaşka bir park görüyordum; geçmişe giden bir harita, hatıralarla, uzun zaman önceki okul gezileriyle ve hayvanat bahçesi ziyaretleriyle kararan hayalet bir park. Beşinci Cadde tarafındaki kaldırım boyunca yürüyor, içeriye doğru bakıyordum; patikalara sokak lambalarının ışıklarıyla taçlanmış ağaçların gölgeleri vuruyor, *Aslan, Cadı ve Dolap'*tâki orman gibi gizemli ve davetkâr görünüyordu. Dönüp bu aydınlık patikalardan birinden yürüyüp gitsem yine bambaşka bir yıla, hatta belki farklı bir geleceğe, annemin -işten daha yeni çıkmış- göletin oradaki bankta (bizim bankımızda) oturmuş, biraz rüzgârda kalarak beni bekliyor olacağı bir geleceğe çıkar mıydım? Cep telefonunu çantasına koyup beni öpmek için ayağa kalkar mıydı? *Selam, delikanlı, okul nasıldı, akşam yemeği için ne istersin?*

Derken -ansızın- durdum. Takım elbiseli tanıdık biri omzuma çarpıp yanımdan geçip gitmiş, kaldırımda benden biraz ileride yürüyordu. Beyaz saçların yarattığı şaşkınlık karanlıkta iyice göze çarpıyordu, uzatılıp arkadan bir kurdeleyle tutturulması gerekiyormuş hissi veren beyaz saçlar; dalgındı, her zamankinden daha darmadağınıktı ama yine de onu hemen tanımıştım, kafasının şekli hayal meyal Andy'nin aksi gibiydi: Bay Barbour, elinde evrak çantasıyla işten çıkmış evine gidiyordu.

Ona yetişmek için koşturdum. "Bay Barbour?" diye seslendim. Kendi kendine konuşuyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Onu kolundan yakalayıp, "Bay Barbour, ben Theo," dedim yüksek sesle.

Şaşırtıcı bir hiddetle döndü ve elimi silkip attı. Kuşkusuz Bay Barbour'du bu, onu nerede olsa tanırdım. Ama bana bakan gözleri bir yabancıya aitti - parlak, sert ve aşağılayıcı.

"Bu sadaka isteyenler de yetti artık!" diye bağırdı yüksek sesle. "Kaybol."

Cinneti gördüğümde tanımalıydım. Oyun günü babamın yüzünde beliren ifadenin biraz daha coşkulu haliydi - ya da hatta kendini kaybedip beni

dövdüğü zamanki halinin. İlacını kullanmadığı zamanlarda Bay Barbour'un yakınlarında olmamıştım hiç (Andy'nin normal olarak babasının "coşkuları"ndan söz etmesi yasaklanmıştı, Dışişleri Bakanı'nı aramaya ya da işe giderken pijama giymeye kalkıştığı nöbetlerden haberim yoktu o zamanlar); bu öfke benim tanıdığım şaşkın ve dalgın Bay Barbour'un karakterine o kadar aykırıydı ki tek yapabildiğim utanç içinde geri çekilmek oldu. Uzun bir an boyunca bana baktı ve sonra (sanki pismişim gibi, sanki ona dokunarak pisliğimi ona da bulaştırmışım gibi) kolunu silkeledi ve sonra yürüyüp gitti.

"O adamdan para mı istiyordun?" diye sordu bir adam ben şaşkın bir halde kaldırımda dikilirken bir anda yanıma sokulup. Ben kafamı başka tarafa çevirince, "Para mı istiyordun?" dedi biraz daha ısrarla. Tıknaz bir tipi vardı, takım elbisesi ona yavan, kurumsal ve "evli çocuklu" havası katıyordu ve o ağlak tavrı tüylerimi ürpertiyordu. Ben ondan uzaklaşmaya çalıştıkça o benim yoluma çıkıyordu ve sonra ağır elini omzuma koyunca panik içinde dönüp elinden kurtuldum ve parkın içine doğru koştum.

Sonbahar yapraklarıyla sararıp ıslanan patikalardan gölete doğru ilerledim ve içgüdüsel olarak doğrudan Randevu Noktasına (annemle bankımıza koyduğumuz isim) gidip tir tir titreyerek oturdum. Bay Barbour'u sokakta görmek insanın aklına en gelmeyecek, en inanılmaz tesadüftü; o ilk tuhaflık ve kafa karışıklığından sonra beni sevinçle selamlayacak, birkaç soru soracak, *ah, neyse boş ver, boş ver, bunları konuşmak için daha çok vaktimiz olacak* ve eve kadar benimle birlikte yürüyeceğini sanmıştım, sadece beş saniyeliğine de olsa. *Aman Tanrım, ne macera ama. Andy seni gördüğüne çok sevinecek!*

Tanrım, diye düşünüyordum, elimi saçlarımın arasından geçirirken hâlâ olayın etkisi altındaydım. İdeal bir dünyada Bay Barbour o ailenin sokakta karşılaşmayı en çok isteyeceğim ferdi olurdu - Andy'den de çok, Andy'nin kardeşlerinden kesinlikle daha çok, hatta o donuk duraksamaları, bana yabancı olan toplumsal incelikleri ve davranış biçimleri, o dondurucu ve anlaşılmaz bakışlarıyla Bayan Barbourdan bile daha çok.

Sırf alışkanlıktan, kim bilir belki on beininci kez mesaj gelmiş mi diye telefonumu kontrol ettim ve sonunda bir mesaj geldiğini görünce kendime rağmen neşelendim, numarayı tanımıyordum ama Boris olmalıydı.SLM! UMARM SN DE IYISINDR.COK KIZGN DEGİL.XNR'YI ARA TMM MI BASIMIN ETINI YIYOR

Onu geri aramaya çalıştım -yoldayken de neredeyse elli defa mesaj atmıştım- ama kimse cevap vermedi, Kotku'nun telefonuysa doğrudan telesekretere düşüyordu. Xandra bekleyebilirdi. Popper'la birlikte Central Park'ın güney tarafına geri dönerken tezgâhını o akşamlık kapatmak üzere olan birinden üç sosisli aldım (biri Popper'a, ikisi bana) ve Scholar's Gate'in iç tarafında gözlerden uzak bir bankta oturup sosislilerimizi yerken önümdeki seçenekleri gözden geçiriyordum. Çöldeyken New York'a dair kurduğum fantezilerde Boris'le benim St. Marks ya da Tompkins Meydanı taraflarında sokaklarda yaşadığımız, bir defasında Andy ile birlikte üstümüzde okul üniformalarımızla yanlarından geçerken bizimle alay eden aynı kaykaycı çocuklarla takılıp dilenme kaplarımızı tıngırdattığımız gibi eğlenceli görüntüler de yer alıyordu bazen. Ama kasım soğuğunda yalnızken ve ateşim çıkmışken gerçek anlamda sokakta uyuma fikri o kadar da çekici gelmiyordu.

İşin boktan yanı şuydu: Andylerin evinden sadece beş blok uzaktaydım. Ona telefon etmeyi düşündüm, belki de benimle buluşmasını istemeyi ve sonra bundan vazgeçtim. Çaresiz kalırsam onu kesinlikle arayabilirdim, seve seve evden sıvışır, bana giyecek bir şeyler ve annesinin cüzdanından aşırdığı paraları getirirdi, kim bilir, belki önceki günden kalma bir sürü yengeç etli kanepe ve Barbourların hep yedikleri şu kokteyl fıstıklarından bile getirirdi. Ama *sadaka* kelimesi kaynar su dökülmüş gibi hâlâ yakıyordu canımı. Andy'yi her ne kadar sevsem de aradan neredeyse iki yıl geçmişti. Ve Bay Barbour'un bana nasıl baktığını unutamıyordum bir türlü. Belli ki bir şeyler yolunda gitmiyordu, kötü bir şeyler vardı ama ne olduğundan emin değildim - yine de asla peşimi bırakmayan, o hayatımın her yanını zehirleyen utanç, değersizlik ve "yük oluyorum" düşüncesiyle bundan da benim sorumlu olduğumu hissediyordum.

İstemeden -öylece boşluğa bakıyordum- karşı taraftaki banklardan birinde oturan bir adamla göz göze geldim. Hemen kafamı çevirdim ama artık çok geçti; ayağa kalmış, bana doğru geliyordu bile.

"Sevimli köpek," dedi Popper'ı okşamak için yere eğilirken ve ben karşılık vermeyince, "Senin adın ne bakalım?" diye sordu. "Yanına oturmamın sakıncası var mı?" Sırım gibi bir adamdı, ufak tefekti ama gücü kuvveti yerindeydi ve kokuyordu. Gözlerine bakmaktan kaçınarak ayağa kalktım ama ondan uzaklaşmaya yeltenince hemen kolunu uzattı ve beni bileğimden yakaladı.

"Sorun ne," dedi çirkin bir sesle, "beni sevmedin mi?"

Bileğimi döndürüp elinden kurtuldum ve koştum, Popper da peşimden koşuyordu, caddeye doğru ama fazla hızlıydı, şehir trafiğine, hızla gelip geçen araçlara alışkın değildi, onu tam zamanında yakaladım ve Beşinci Cadde'yi koşarak geçip Pierre'e çıktım. Beni kovalayan adam -trafik ışıkları değişince diğer tarafta kapana kısılmıştı- yayaların dikkatini çekip dönüp ona bakmalarına neden oluyordu; otelin sıcak, güzel aydınlatılmış girişinin etrafa saçtığı ışığın altında -hoş giyimli çiftler, taksi çağıran kapı görevlileri- kendimi güvende hissedince yeninden dönüp baktığımda adamın parka doğru yürüyerek gözden kaybolduğunu gördüm.

Sokaklar hatırladığımdan çok daha gürültülüydü, ayrıca çok daha kötü kokuyordu. A La Vieille Russie'nin olduğu köşede dikilirken o tanıdık, eski şehir merkezinin kötü kokusunun etkisi altına girdiğimi fark ettim: at arabaları, otobüs egzozları, parfüm ve sidik. Uzun zaman Vegas'ı geçici bir yer olarak görmüştüm, benim gerçek hayatım New York'tu ama öyle miydi gerçekten? Bergdorf'un önünden hızla geçip giden, az da olsa seyrekleşmiş kalabalığı inceleyerek *artık değil,* diye düşündüm sıkıntıyla.

Ateşim çıktığı için her yanımın ağrımasına ve feci şekilde üşüyor olmama rağmen on blok falan yürüdüm, bacaklarımdaki sızıyı ve kasılmayı, otobüsün insanın her yerine nüfuz eden titreşimini üstümden atmaya çalıştım. Ama en sonunda hava dayanamayacağım kadar soğudu ve bir taksi yakaladım. Beşinci Cadde'den Village'a giden otobüse binip gitmek kolay olabilirdi, yarım saat falan sürerdi belki ama üç tam günü otobüste geçirdikten sonra, otobüsün sarsıntısına bir dakika daha katlanmanın düşüncesine bile dayanamıyordum.

Durup dururken pat diye Hobie'nin evine gitmek konusunda çok da rahat hissetmiyordum kendimi, hiç rahat hissetmiyordum aslında çünkü bir süredir iletişimimiz kopmuştu ve bu benim hatamdı, onun değildi; bir noktadan sonra, mektuplarını yanıtlamayı bırakmıştım. Bir açıdan bu kopuş doğal bir süreçti, başka bir açıdansa Boris'in lakayt yorumları ("ihtiyar ibne") sinsice beni ondan soğutmuştu ve yolladığı son iki üç mektuba cevap vermemiştim.

Kendimi kötü hissediyordum, kendimi berbat hissediyordum. Kısa bir yolculuk olmasına rağmen arka koltukta içim geçmiş olmalı ki taksici aracı durdurup, "Burası iyi mi?" dediğinde sıçrayarak kendime geldim ve bir an için afallamış bir halde durup nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Dükkân -taksici gaza basıp uzaklaşırken fark etmiştim- kapalı ve karanlıktı, sanki New York'tan uzakta geçirdiğim bütün o zaman zarfında bir

daha hiç açılmamıştı. Camları kirle kaplıydı ve -içeri bakınca- mobilyaların bazılarının üstüne çarşaf örtüldüğünü gördüm. Başka hiçbir şey değişmemişti sanki, bütün o eski antikaların -mermer kakaduların, obelisklerin- bir kat daha tozla örtülmesinin dışında...

Kalbim acıyordu. Zili çalacak cesareti toplayana kadar bir, iki dakika sokakta dikildim. O uzak yankıyı dinlerken yıllar geçmiş gibi geliyordu ama muhtemelen üstünden hiç zaman geçmemişti bile; kendimi evde kimsenin olmadığına inandırmak üzeredeydim ki (Bu durumda ne yapacaktım? Times Meydanı'na geri yürüyüp bir yerlerde ucuz bir otel mi bulacaktım, yoksa kaçaklarla ilgilenen polislere teslim mi olacaktım?) kapı bir anda açıldı ve kendimi Hobie'ye değil, benim yaşımda bir kıza bakarken buldum.

Bu oydu - Pippa. Hâlâ ufacıktı (ben ondan çok daha fazla uzamıştım) ve zayıftı ama onu son gördüğüm zamana kıyasla çok daha sağlıklı görünüyordu, yüzü daha dolgundu; bir sürü çili vardı, saçları da farklıydı, uzayıp daha farklı bir renk ve yapıya bürünmüştü, kızıl-sarı değil, daha koyu, pas rengindeydi ve Margaret teyzesinin saçları gibi biraz dağınıktı. Bir erkek çocuğu gibi giyinmişti, ayaklarında çoraplar ve altında eski fitilli kadifeden bir pantolon, üstünde çok büyük gelen bir kazak vardı. Bir erkek çocuğundan tek farkı boynuna ancak kafayı fırlatmış bir ninenin giyeceği türden pasparlak, pembe-turuncu çizgili bir şal bağlamış olmasıydı. Çatık kaşlarla kibar ama ketum bir tavırla o altın kahve gözleriyle bana boş boş bakıyordu: bir yabancı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Beni unutmuş, diye düşündüm sıkıntıyla. Beni hatırlamasını nasıl bekleyebilirdim ki? Çok uzun zaman geçmişti; ben de farklı görünüyordum, biliyordum. Öldüğünü sandığım birini görmek gibiydi bu.

Ve sonra merdivenlerden patır patır inerek üstünde boya lekeli pantolonu ve dirsekleri çıkmış hırkasıyla arkasında biri belirdi - Hobie. *Saçlarını kestirmiş,* aklıma ilk gelen bu oldu; saçları hatırladığımdan daha kısa ve daha beyazdı. Yüzündeki ifade biraz tedirgin görünüyordu; kalbim duracakmış gibi hissettiğim kısacık bir anda onun da beni tanımadığını düşündüm ama sonra: "Aman Tanrım!" dedi, bir anda bir adım geri çekilerek.

"Benim," dedim çabucak. Kapıyı suratıma kapatacak diye korkuyordum. "Theodore Decker. Hatırladın mı?"

Pippa hemen dönüp ona baktı -*beni* tanımadıysa da belli ki adımı tanımıştı- ve yüzlerinde beliren samimi hayret ifadesi beni öylesine şaşırtmıştı ki ağlamaya başladım.

“Theo.” Beni bir baba gibi öyle kocaman, öyle sımsıkı kucakladı ki daha fazla ağlamaya başladım. Sonra elini, tek başına güven ve otorite timsali olan o sapasağlam elini omzumun üstüne koydu. Beni atölyenin, hayalini kurduğum o loş yaldızların ve zengin ahşap kokularının arasından geçirip merdivenlerden üst kata, kadifeleri, ayaklı vazoları ve bronzlarıyla uzun süredir görmediğim oturma odasına çıkardı. “Seni görmek ne güzel,” diyordu. “Çok bitkin görünüyorsun” ve “Ne zaman döndün?” ve “Karnın aç mı?” ve “Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün!” ve “Şu saçlara bak! Orman Çocuğu Mowgli gibi!” ve (bu defa biraz endişeyle) “Burası sana fazla kapalı mı geldi? Pencereyi açayım mı?” ve Popper kafasını çantadan dışarı çıkarınca: “Aaa! Bu da kim?”

Pippa gülerek Popper’ı havaya kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Ateşten ötürü kafam öylesine sersemlemişti -elektrikli ısıtıcının çubukları gibi kıpkırmızı ışık ve ısı saçıyordu sanki- ve kendini öyle serbest bırakmıştı ki ağladığım için utanç hissetmiyordum bile. Orada olmanın rahatlığı ve acı çeken, dolup taşan kalbimden başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Mutfakta mantar çorbası vardı, pek canım çektiği söylenemezdi ama sıcaktı ve ben ölesiye üşüyordum - çorbamı içerken (Pippa yerde bağdaş kurmuş Popper’la oynuyor, boynundaki nine şalının ponponunu Popper’ın yüzüne doğru sallıyordu. Popper/Pippa, isimlerinin arasındaki benzerliği daha önce nasıl fark etmemiştim ki?) Hobie’ye birazcık, karmakarışık bir şekilde babamın ölümünden ve olup bitenlerden bahsettim. Kollarını önünde kavuşturmuş beni dinlerken yüzünde müthiş kaygılı bir ifade vardı, inatçı kaşları ben konuştukça daha da çatılıyordu.

“Onu araman lazım,” dedi. “Babanın karısını.”

“Ama o babamın karısı değil ki! Sevgilisi sadece. Hem ben onun umurunda bile değilim.”

Ciddiyetle kafasını salladı. “Fark etmez. Onu arayıp iyi olduğunu söylemek zorundasın. Evet, evet bunu yapmak zorundasın,” dedi sesini yükselterek, ben itiraz etmeye kalkışınca. “Aması maması yok. Hemen şimdi. Şu anda. Pips,” mutfakta eski model bir duvar telefonu vardı, “hadi gel benimle, bir süre buradan toz olalım.”

Xandra konuşmak isteyeceğim dünya üzerindeki son insan olsa da -özellikle de yatak odasını yağmalayıp bahşiş paralarını çaldıktan sonra- orada olduğum için içim öyle rahatlamıştı ki Hobie’nin istediği ne olursa olsun yapardım. Numarayı çevirirken muhtemelen telefonu açmayacağını

söylüyordum kendi kendime (evi her zaman o kadar çok avukat ve fatura tahsildarı arıyordu ki Xandra çoğu zaman tanımadığı numaralardan gelen aramaları hiç açmıyordu bile). Bu yüzden daha ilk çalışta telefonu açmasına çok şaşırdım.

"Kapıyı açık bırakmışsın," dedi hiç vakit kaybetmeden suçlayıcı bir sesle.

"Ne?"

"Köpeği dışarı çıkarmışsın. Kaçıp gitmiş, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Herhalde bir arabanın altında falan kalmıştır."

"Hayır." Gözlerimi tuğla döşeli avlunun karanlığına dikmiştim. Yağmur yağıyor, damlalar pencerelerin camlarına sertçe vuruyordu, neredeyse iki yıldır gördüğüm ilk gerçek yağmurdu bu. "O benim yanımda."

"Ah." Rahatlamışa benziyordu. Sonra daha sert bir sesle, "Sen neredesin? Boris'le bir yere mi gittin?" diye sordu.

"Hayır."

"Onunla konuştum, kafayı üşütmüş, sesinden belliydi. Nerede olduğunu bana söylemedi. Bildiğini biliyorum." Orada saat daha erken olsa da sesi içki içiyormuş ya da ağlıyormuş gibi pürüzlü çıkıyordu. "Seni polise ihbar etmeliyim, Theo. O parayı ve malı çalan siz ikinizdiniz biliyorum."

"Evet, tıpkı senin annemin küpelerini çaldığın gibi."

"Ne..."

"Şu zümrüt küpeler. Onlar büyükanneme aitti."

"Ben onları *çalmadım."* Artık öfkelenmişti. "Bu ne cüret? Larry *verdi* onları bana, şeyden sonra..."

"Evet. Annemden çaldıktan sonra."

"Şey, affedersin ama annen öldü."

"Evet ama onları çaldığında daha ölmemişti. Annem ölmeden bir yıl falan önce çaldı onları. Annem sigorta şirketini aramıştı," dedim sesimi daha da yükselterek. "Ve polis zaptı tutturdu." Polis kısmı doğru muydu bilmiyordum ama doğru olabilirdi de.

"Hımm, evlilikte mal paylaşımı diye bir şey duymadın sanırım sen."

"Doğru. Ve sanırım sen de aile yadigârı diye bir şey duymadın. Seninle babam evli bile değildiniz. Onları sana vermeye hakkı yoktu."

Sessizlik. Telefonun diğer ucundaki çakmağının sesini ve yorgun bir nefes çekişini duyabiliyordum. "Bak, ufaklık. Sana bir şey diyeyim mi? Para konusunda değil, harbiden. Ya da kokain. Yine de şunu kesinlike söyleyebilirim, ben senin yaşındayken böyle şeyler yapmıyordum. Sen çok

zeki olduğunu falan sanıyorsun ya hani ve bence de öylesin kesinlikle ama çok yanlış bir yoldasın, sen ve şu adı her neyse o. Evet, evet," dedi sesini benimkinden daha da yükselterek, "ben onu da seviyorum falan ama hiç sağlam pabuç değil o çocuk."

"Sen ne anlarsın ki!"

Güldü, sevimsizce. "Evet, ufaklık, tahmin et? Birkaç kez takip ettim, *anlıyorum*. Daha on sekizine girmeden kendini parmaklıkların ardında bulacak o ve her şeyine bahse girerim ki sen de orada onun yanında olacaksın. Yani seni suçlayamam," dedi yeniden sesini yükselterek, "babanı sevdim ama beş para etmezdi ve bana anlattıklarından anladığım kadarıyla annen de beş para etmezmiş."

"Peki. Kes artık. Siktir git." Sinirden tir tir titriyordum. "Kapatıyorum artık."

"Hayır, bekle. Bekle. Özür dilerim. Annen için öyle dememeliydim. Seninle konuşmak istememin sebebi bu değildi. Lütfen. Bir saniye bekler misin?"

"Bekliyorum."

"Öncelikle, bilmek isteyeceğini farzediyorum, babanı yaktırıyorum. Senin için de uygun mu?"

"Canın ne istiyorsa öyle yap."

"Onu hiçbir zaman sevmedin, değil mi?"

"Bitti mi?"

"Bir şey daha. Nerede olduğun umurumda bile değil, doğrusunu söyleyeyim. Ama seninle iletişime geçmem için bir adrese ihtiyacım var."

"Nedenmiş o?"

"Hemen öyle ukalalık taslama. Bir noktada okuldan falan birileri arayacaktır..."

"Hiç sanmam."

"Ve ne bileyim işte, nerede olduğuna dair bir açıklama yapmak için ihtiyacım olacak. Polislerin kayıp çocuk diye etrafa resimlerini falan asmasını istemiyorsan tabii."

"Sanırım bu çok uzak bir ihtimal."

"Çok uzak bir ihtimal," diye tekrarladı gıcık bir sesle benim sesimi taklit ederek. "Evet, öyle olabilir. Ama adresini ver böylece ödeştik sayalım. Yani," dedi ben karşılık vermeyince, "şunu açıklığa kavuşturalım, nerede olduğunun benim için hiçbir önemi yok. Bir sorun falan çıkacak olursa ve sana ulaşmam

gerekirse burada böyle eli kolu bağlı kalakalmak istemiyorum sadece.”

“New York’ta bir avukat var. Adı Bracegirdle. George Bracegirdle.”

“Numarası var mı sende?”

“Araştırırsın,” dedim. Pippa köpeğe bir kâse su vermek için mutfağa gelmişti, durum bir tuhaftı, onunla göz göze gelmek zorunda kalmamak için yüzümü duvara döndüm.

“Brace *Girdle*?” diyordu Xandra. “Böyle mi okunuyor? Ne biçim bi isim bu ya?”

“Bak, onu bulabileceğinden eminim.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Xandra, “Ne var biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Ölen senin babandı. Senin öz baban. Ve sen sanki ölen bir, ne bileyim, köpekmiş gibi davranıyorsun diyeceğim ama köpekmiş gibi *bile* değil. Çünkü araba çarpan köpek olsaydı bunu umursayacağını biliyorum, en azından umursayacağını sanıyorum.”

“Onun beni umursadığı kadar umursuyorum onu diyelim.”

“Pekâlâ, *sana* bir şey diyeyim mi? Sen ve baban senin sandığından çok daha fazla benziyorsunuz birbirinize. Sen onun çocuğusun, tamam mı, tepeden tırnağa.”

“Peki sen de tamamen saçmalıyorsun,” dedim, kısa, ağır bir duraksamanın ardından - durumu gayet güzel özetleyen bir şekilde cevabı yapıştırmıştım bana göre. Ama telefonu kapattıktan çok sonra bile, sıcak küvetin ve yarattığı parlak sisin içinde oturmuş hapşırır ve titrerken (Hobie’nin verdiği aspirinleri içip, onun peşinden koridoru geçip küf kokulu misafir odasına giderken, *şifayı kapmışa benziyorsun, hazanın altında fazladan battaniyeler var, hayır, hayır, daha fazla konuşmak yok, seni artık yalnız bırakacağım)* yüzümü o ağır, yabancı kokulu yastığa dönerken söylediği son sözler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Bu doğru değildi - en az annem hakkında söyledikleri kadar yanlıştı. Hattın diğer ucundan gelen o kulak tırmalıyıcı, kuru sesi hatırlamak bile kendimi kirlenmiş hissetmeme neden oluyordu. *Siktir et onu*, diye düşündüm uykulu uykulu. Unut gitsin. O artık milyonlarca kilometre uzakta. Ama yorgunluktan ölüyor olsam da -ölmekten de beter durumda olsam da- ve bu külüstür pirinç yatak hayatımda yattığım en yumuşak yatak olsa da onun o çirkin sözleri rüyalarımda bile peşimi bırakmadı.

III

Başkalarına karşı kendimizi olmadığımız biri gibi göstermeye öyle alışmışız ki en sonunda kendimize bile olmadığımız biri görünmeye başlıyoruz.

— François de La Rochefoucauld

7. Bölüm

Dükkânın Ardındaki Dükkân

I

Çöp kamyonlarının gürültüsüne uyandığımda sanki paraşütle bambaşka bir evrene atlamış gibiydim. Boğazım acıyordu. Kuş tüyü yorganın altında yatarken kurumuş karışımların ve yanık şömine odununun karanlık havasını ve terebentin, reçine ile verniğin -belli belirsiz- her dem yeşil kokusunu içime çektim.

Bir süre orada öylece yattım. Popper -gece ayak ucuma kıvrılıp uyumuştu- görünürde yoktu. Leş gibi kirli giysilerimle uyumuştum. En sonunda -bir hapşırık krizinin zorlamasıyla- ayağa kalktım, kollarımı geçirip kazağımı tişörtümün üstüne giydim ve yastık kılıfının hâlâ orada olduğundan emin olmak için elimi yatağın altına soktum, sonra soğuk döşemelere güçlükle basarak banyoya gittim. Saçlarım kuruyup düğüm düğüm olmuştu, taranıp açılamayacak kadar dolaşıktı ve suyla biraz ıslatıp en başından taramayı denediysem de bir tutamı öylesine keçe gibi olmuştu ki en sonunda vazgeçip o tutamı çekmecede bulduğum paslı bir tırnak makasıyla güç bela kesip attım.

Tanrım, diye düşündüm, hapşırmak için aynadan uzaklaşırken. Uzun süredir bir aynanın karşısına geçmemiştim ve şimdi kendimi zor tanıyordum: çürük çene kemiği, çeneye serpiştirilmiş sivilceler, soğuktan kızarıp şişmiş bir surat - gözlerim de şişmişti, ağır, uykulu göz kapaklarım bana sakat, evde eğitim gören bir mankafa görüntüsü vermişti. Ateşli silahlar ve süt tozu stoklanmış bir bodrumdan alınıp yerel emniyet güçlerince kurtarılmış, bir tarikatın yetiştirdiği bir çocuğa benziyordum.

Saat geç olmuştu: dokuz. Odamdan dışarı adımımı atar atmaz WNYC'deki klasik sabah programını duydum, sunucunun sesinde, Köchel sayılarını Sutton Place'teki evimizde uyandığım sayısız sabahlarda duyduğum aynı sıcak, devlet radyosu mırıltısını anımsatan hayalî bir aşinalık vardı. Mutfakta Hobie'yi önünde bir kitapla masada otururken buldum. Ama kitabı okumuyordu; odanın karşı tarafına bakıyordu. Beni gördüğünde şaşırdı.

"Evet, işte buradasın," dedi, ayaklanıp bir yığın postayı ve faturayı

darmadağınık halde bir kenara iterek oturmam için yer açtı. Dizleri çıkmış kadife fitilli pantolonu ve güvelerin yediği delik deşik, eski püskü kazağını giymiş, atölyede çalışmaya hazırdı; açılan alnı ve kısa kesimli saçları yüzünden Hadley'in Latince kitabının kapağındaki mermerden yapılma Roma senatörünün hantal, şakakları kel görüntüsüne benziyordu. "Bugün nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler." Sesim pürüzlü ve çatlaktı.

Kaşları yine çatıldı ve bana sert bir bakış attı. "Tanrı aşkına!" dedi. "Bu sabah sesin karga gibi çıkıyor."

Bu da ne demekti? Utançtan yüzüm alev alev yanarak benim için çıkardığı sandalyeye oturdum -gözlerine bakmayacak kadar utanıyordum- kitabına baktım: kırış kırış deri ciltliydi, Lord Bilmemne'den *Hayat ve Edebiyat*, emlak satışlarından birinden gelen, kalçasını kırmış, çoluğu çocuğu olmayan, pek üzücü Poughkeepsieli ihtiyar Bayan Falanca Filanca'dan kalma eski bir baskı.

Hobie, önüme bir tabak koymuş, şimdi de bana çay dolduruyordu. Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak kafamı önüme eğdim ve tostumu didiklemeye başladım, boğazım yutkunamayacak kadar acıdığı için neredeyse boğulacaktım. Fincanı biraz fazla hızlı kapıverince çayı masa örtüsünün üstüne döktüm ve örtüyü kurulayacağım derken elim ayağıma dolaştı.

"Hayır, hayır, önemli değil, al."

Peçetem sırılsıklam olmuştu, onu nereye koyacağımı bilemiyordum, o kafa karışıklığında onu alıp tostumun üstüne bırakıverdim ve gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim," dedim pat diye.

"Özür mü?" Sanki tam olarak bilmediği bir yerin adresini sormuşum gibi bakıyordu suratıma. "Ah, yapma ama..."

"Lütfen beni gönderme."

"Bu da ne demek? *Göndermek*? Nereye gönderecekmişim?" Yarım ay şeklindeki gözlüklerini indirip onların üzerinden bana doğru baktı. "Saçmalama," dedi şakacı, yarı kızgın bir sesle. "Seni göndereceğim yer dosdoğru yatağına geri gitmek olacak, onu söyleyeyim. Sesin vebaya yakalanmış gibi çıkıyor."

Ama bu tavrıyla bana güven vermeyi başaramamıştı. Utançtan kaskatı kesilmiş, ağlamaya başlamamaya kararlı halimle kendimi dimdik, ocağın yanındaki, bir zamanlar Cosmo'nun sepetinin durduğu kimsesiz yere bakarken buldum.

“Ah,” dedi Hobie, o boş köşeye baktığımı görünce. “Evet. Ne yaparsın? Duvar gibi sağırdı, haftada üç dört kez kriz geçiriyordu falan ama yine de onun sonsuza kadar yaşamasını istedik. Çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladım. Bana Welty’nin Cosmo’dan önce gideceğini söyleselerdi... Welty hayatının yarısını o köpeği veterinere götürüp getirmekle geçirdi. Bana bak,” dedi ses tonunu değiştirip, ben hâlâ tek kelime etmeden perişan halde kıpırdamadan oturmaya devam edince öne doğru eğilip gözlerime bakmaya çalıştı. “Hadi ama. Büyük zorluklardan geçtiğinin farkındayım ama şimdi bunları kafaya takmanın hiç gereği yok. Çok sarsılmış görünüyorsun, evet evet öyle görünüyorsun,” dedi kesin bir ses tonuyla. “Çok sarsılmışsın kesinlikle ve Tanrı seni korusun!” dedi geri çekilerek. “Kötü bir şeyler kaptığın da belli. Hiç suratını asma, her şey yolunda. Sen şimdi neden yatağına geri gitmiyorsun, bütün her şeyin üstesinden daha sonra geliriz.”

“Biliyorum ama,” gökgürültüsü gibi çağlayan hapşırığı bastırmak için kafamı başka tarafa çevirdim, “gidecek hiçbir yerim yok.”

Arkasını sandalyesine yasladı; kibar, ölçülü, birazcık da cansız bir tarafı vardı. “Theo...” parmağıyla alt dudağına vurdu, “kaç yaşındasın sen?”

“On beş. On beş buçuk.”

“Peki,” nasıl soracağını bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, “büyükbabandan ne haber?”

“Ah,” dedim kısa bir duraksamadan sonra çaresizce.

“Onunla konuştun mu? Gidecek hiçbir yerin olmadığını biliyor mu?”

“Şey, lanet olsun...” (ağzımdan kaçıvermişti, Hobie beni yatıştırmak için elini havaya kaldırdı) “anlamıyorsun. Demek istediğim, Alzheirmer’ı mı var nesi var bilmiyorum ama onu aradıklarında benimle konuşmayı istemedi bile.”

“Yani...” Hobie çenesini avucunun içine dayadı ve şüpheci bir öğretmen gibi gözlerini bana dikti, “onunla konuşmadın.”

“Hayır, yani şahsen konuşmadım, bir kadın vardı yardımcı olan.” Xandra’nın arkadaşı Lisa (tedirgin bir tavırla peşimden gelmiş, nazik fakat giderek artan kaygılı bir ifadeyle “ailenin” haberdar edilmesi gerektiğini söylemişti) ona verdiğim numarayı çevirmek için uzak bir köşeye çekilmişti ve telefonu kapattığında yüzünde öyle bir ifade vardı ki Xandra’nın o akşamki tek kahkahayı atmasına bile neden olmuştu.

“Bir kadın mı?” dedi Hobie aramıza çöken sessizlikte, bir akıl hastasıyla konuşurken takınılacak türden bir sesle.

“Evet. Demek istediğim,” bir elimle yüzümü ovuşturdum, mutfaktaki renkler fazla yoğundu, başım dönüyor, kontrolü kaybediyormuş gibi hissediyordum, “galiba telefonu Dorothy açmış ve Lisa’nın dediğine göre ‘tamam, bekle,’ demiş. ‘Ah, hayır!’ ya da ‘Ne oldu?’ veya ‘Bu korkunç bir şey!’ bile dememiş, sadece ‘Bekle, onu telefona çağırayım,’ demiş. Sonra büyükbabam gelmiş telefona ve Lisa ona kazadan bahsetmiş, Lisa’yı dinlemiş ve sonra bunu duyduğuna üzüldüğünü söylemiş ama Lisa sesinin *tonunu* duyacaktınız dedi. Ben ne yapabilirim ya da cenaze ne zaman diye bile sormamış. Yani sadece aradığınız için teşekkürler, çok sağ olun, güle güle, o kadar. Bunu ona ben de söyleyebilirdim,” diye ekledim Hobie karşılık vermeyince gerilip. “Çünkü anlayacağın, onlar babamı cidden sevmiyorlardı, *gerçekten* sevmiyorlardı. Dorothy onun üvey annesi ve ilk günden beri birbirlerinden nefret etmişler ama Büyükbaba Decker’la da hiç anlaşamamış...”

“Tamam tamam. Sakin ol...”

“...ve şey, çocukken babamın başı belaya girmiş, bunun da onlarla bir alakası olabilir. Ne için olduğunu bilmiyorum ama bir şey için tutuklanmış, neden olduğunu gerçekten bilmiyorum ama kendimi bildim bileli onunla asla zaman geçirmek istemediler, benimle de zaman geçirmek istemediler hiç...”

“Sakin ol! Ben seni...”

“...çünkü yemin ederim, onlarla neredeyse hiç karşılaşmadım sayılır, onları hiç tanımıyorum ama benden nefret etmeleri için hiçbir sebep yok, büyükbabam da öyle çok iyi biri sayılmaz, aslına bakılırsa babama çok kötü davranırmış...”

“Şişşt! Uzatmak yok! Ben seni hiçbir şey için zorlamıyorum, ben sadece şunu bilmek istiyorum, hayır, şimdi beni dinle,” dedi sözünü kesmeye kalkışınca masanın üzerinde uçan bir sineği kovalıyormuş gibi sözlerimi eliyle savuşturarak.

“Annemin avukatı burada. Şehirde. Benimle onu görmeye gelir misin? Hayır,” dedim hemen, kaşlarının çatıldığını görünce ne diyeceğimi şaşırarak, “öyle ciddi anlamda *avukat* avukat değil ama para işleriyle ilgileniyor. Onunla telefonda konuşmuştum. Oradan ayrılmadan önce.”

“Pekâlâ,” dedi Pippa gülerek, soğuktan yanakları pembe pembe olmuştu. “Bu köpeğin nesi var? Hiç araba görmemiş mi?”

Parlak kızıl saçlar, yeşil yün bere, onu günışığında görmenin şoku yüzüne bir kova buz gibi su yemek gibiydi. Yürüyüşünde muhtemelen kazadan

kalma bir aksama vardı ama bunda bile bir dans adımına zarif bir giriş yaparcasına çekirge yumuşaklığı vardı ve soğuğa karşı öyle kat kat giyinmişti ki ayakları olan rengârenk, küçük bir kozaya benziyordu.

“Kedi gibi miyavlıyordu,” dedi o bir dolu desenli atkısından bir tanesini çıkarırken. Popçik tasmasının kayışı ağzında, onun ayak ucunda dans ediyordu. “O tuhaf sesi hep çıkarır mı? Yani yanımızdan bir taksi geçse hop, havada! Sanki uçurtma diye uçuruyordum onu! İnsanlar gülmekten yarıldı. Evet,” köpekle konuşmak için yere eğilerek parmaklarıyla kafasının tepesini kaşıdı, “senin, senin banyo yapman lazım, değil mi? Malta Teriyeri mi bu?” dedi kafasını kaldırarak.

Kafamı hararetle salladım, elimin tersini ağzıma kapatıp hapşırığımı bastırmaya çalışıyordum.

“Köpekleri severim.” Ne dediğini zar zor duyuyordum, gözlerimin içine bakan gözlerinin büyüsü altındaydım. “Bir köpek kitabım var ve orada ne kadar cins varsa hepsini ezberledim. Büyük bir köpek alacak olsaydım Peter Pan’daki Nana gibi bir Newfoundland alırdım, küçük bir köpek alsaydım... şey, sürekli fikrimi değiştiriyorum. Şu küçük teriyerlerin hepsini seviyorum, özellikle de Jack Russellları, sokakta falan hep öyle komik ve öyle şekerler ki. Ama harika bir Basenji de tanıyorum. Ve geçen gün cidden müthiş bir Pekinezle tanıştım. Gerçekten çok çok ufacık ve çok zeki. Çin’de sadece hanedandan gelenler bakabiliyormuş onlara. Çok eskiden kalma bir cins.”

“Malta Teriyerleri de çok eski,” diye vırakladım, katkıda bulunacak ilgi çekici bir bilgiye sahip olduğuma sevinmiştim. “Onların soyu da ta antik Yunan’a dayanıyor.”

“Sen bu yüzden mi Malta Teriyeri almayı seçtin? Kökleri eskiye dayandığı için mi?”

“Iıı...” Öksürüğümü bastırmaya çalışıyordum.

O ise başka bir şeyler söylüyordu -ama "bana değil, köpeğe- bense bir başka hapşırık krizine daha tutulmuştum. Hobie hemen elinin altındaki en yakın şeyi kaptığı gibi -bir peçete- bana uzattı.

“Pekâlâ, bu kadar yeter,” dedi. “Doğru yatağa dönüyorsun. Hayır, hayır,” dedi, peçeteyi ona geri vermeye kalkışınca. “Sende kalsın. Şimdi söyle bakalım,” dedi dökülen çayım ve sırılsıklam olmuş tostumla mahvolmuş tabağıma bakıp, “kahvaltı için sana ne getireyim?”

Hapşırıkların arasında Boris’ten kaptığım Rusvari omuz silkme hareketini yaptım: *ne olursa.*

“Peki o zaman, senin için sakıncası yoksa biraz yulaf ezmesi yapacağım. Boğazından kolay geçer. Çorabın var mı?”

“Hımm.” Pippa köpekle ilgileniyordu, hardal sarısı kazağı, sonbahar yaprağı misali saçları ve diğer bütün renkleriyle mutfağın parlak renkleriyle -sarı bir kâsenin içinde parlayan benekli elmalar, Hobie’nin boya fırçalarını sakladığı kahve kutusunun içinden göz kırpan gümüşi pırıltılar- karışıp karman çorman oluyordu.

“Pijaman?” diye sordu Hobie. “Yok mu? Welty’ninkilerden bir şeyler ayarlayabilir miyim bir bakayım. Şu üstündekileri çıkarınca onları da makineye atacağım. Şimdi, toz ol bakalım,” dedi, eliyle omzuma vurunca bir anda yerimden sıçradım.

“Ben...”

“Kalabilirsin. Canın istediği sürece. Ve merak etme, avukatını görmeye seninle birlikte geleceğim, her şey yoluna girecek.”

II

Yalpalaya yalpalaya, titreyerek karanlık koridordan geçtim ve ağır, buz gibi yatak örtülerinin arasına girdim. Oda rutubet kokuyordu ve bakacak birçok şey olmasına rağmen -bir çift topraktan mitolojik ejderha, Viktorya tarzı boncuk işi resimler, hatta bir kristal top- koyu kahverengi duvarlar ve bu duvarların kakao tozuna benzer kupkuru dokusu, beni içlerine çekiyor -ta içime dolan ve sıcak, eski moda seslerle konuşan cana yakın bir kahverengiydi bu- ve Hobie’nin sesini, hatta Welty’nin sesini duyuyormuşum hissiyle dolduruyordu, öyle ki çıkan ateşimin kızıl akıntısında sürüklenirken onların varlığıyla sarıp sarmalandığımı hissediyordum. Pippa ise kendine özgü kıpır kıpır, rengârenk bir hale saçıyordu etrafına, bütün o kafa karışıklığında karanlığın içinde uçuşan kızıl yaprakları ve şenlik ateşi kıvılcımlarını ve bir de tablomu düşünüyordum, böylesine zengin, karanlık, ışığı emen bir zemin üzerinde nasıl görüneceğini. Sarı tüyler. Kızıl ışıltı. Kapkara, parlak gözler.

Zınk diye uyandım -yine otobüsteymişim ve biri sırt çantamın içinden tabloyu alıyormuş diye korkuyla, yerimden sıçrayarak- ve Pippa’yı uykulu

köpeği kucağına alırken gördüm; saçları, odadaki her şeyden daha parlaktı.

“Üzgünüm ama dışarı çıkması gerek,” dedi. “Sakın suratıma hapşırma.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Affedersin, merhaba,” dedim aptal aptal, kolumu yüzüme kapatarak. Sonra, “Daha iyi hissediyorum,” diye ekledim.

O rahatsızlık verici altın sarısı gözleri odada gezindi. “Sıkıldın mı? Sana renkli kalemler getirmemi ister misin?”

“Renkli kalem mi?” Şaşırmıştım. “Neden ki?”

“E, çizmek için...”

“Yani...”

“Sorun değil,” dedi. “Yalnızca hayır diyebilirsin.”

Hızla dışarı çıktı, Popçik de hemen peşinden koştu; ardında bir tarçınlı sakız kokusu bırakmıştı, aptallığımın altında ezilerek yüzümü yastığa gömdüm. Bunu birine söyleyeceğime ölmeyi yeğlerdim ama fazla uyuşturucu kullanmış olmam beynime ve sinir sistemime zarar mı verdi diye merak ediyordum, hatta belki ruhuma da onarılamaz ve henüz kendini belli etmeyen bir zarar vermiş olabilirdi.

Orada endişe içinde yatarken cep telefonum bipledi: BIL BAKALIM NERDEYIM? MGM GRANDIN HAVUZUNDA!!!

Gözlerimi kırpıştırdım. BORIS? yazdım cevap olarak.

EVET, BENIM!

Orada ne işi vardı ki? Y MSN? yazdım.

EVET AMA COK UYKUM VAR! U BTOPLARDAN CAKIP DURUYORUZ TANRIM :-)

Ve sonra bir bip sesi daha:

MUTHIS EGLENIYORUZ. PARTI PARTI. SEN? KOPRU ALTINDA MI KALIYORSUN?

NYC, yazdım buna yanıt olarak. HASTA YATAKTAYIM. SEN NEDEN MGMGR'DESIN?

KY VE AMBER O DIGERLERIYLE BURDAYIZ!!!!;-)

Bir saniye kadar sonra: WHITE RUSSIAN DIYE BI ICKI DUYMUŞ MUYDUN? TADI COK GUZEL ADI COK KOTU 4 TANE ICTIM AMA

Kapı vuruldu. “İyi misin?” dedi Hobie, kafasını kapıdan içeri sokarak. “Sana bir şeyler getireyim mi?”

Telefonu bir kenara bıraktım. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Peki, acıktığın zaman bana söyle lütfen. Evde bir dolu yiyecek var,

buzdolabı öyle tıka basa dolu ki kapıyı zor kapatıyorum, Şükran Günü için misafirlerimiz gelmişti de. Bu ses de ne?” dedi etrafına bakınarak.

“Bir şey değil, telefonum.” Boris mesaj atmıştı: SON BIRKAC KADEHE INANAMZSN!!!

“Pekâlâ, seni onunla baş başa bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Hobie odadan çıkar çıkmaz duvara döndüm ve ona cevap yazdım: MGMGR? KT BEARMAN'LA?!

Neredeyse anında cevap geldi: EVET! AMBER & MIMI & JESICA & KT'NIN *UNIYE* GIDEN ABLASI JORDAN DA VAR:-D INANABILIYO MSN??? COK KOTU BI ZAMANDA GITTIN!!!;-

Sonra neredeyse hiç zaman geçmeden, ben daha cevap bile veremeden, GITMEM GRK. AMBER TLFNUNU ISTIY0 BENI DAHA SNRA ARA, yazdı. Ona cevap yazdım ama karşılık gelmedi ve bundan sonra Boris’ten uzun, çok uzun bir süre hiç haber alamayacaktım.

III

O gün ve Welty’nin şaşırtıcı derecede yumuşak eski pijamalarıyla yatıp kalkarak geçen sonraki bir iki gün daha ateşim yüzünden öyle allak bullak ve dengesizdim ki kendimi tekrar tekrar Port Authority’de insanlardan kaçarken, kalabalıkları ite kaka, üstüme yağlı sular damlaya damlaya tünellere dalarken veya yine Las Vegas’ta o CAT otobüsünde uçuşan kumlar pencerelere vururken ve bilet ücretini ödeyecek hiç param yokken rüzgârın dövdüğü endüstriyel plazaların önünden geçip giderken buluyordum. Zaman, otobanda patinaj çektiren buzlu yollar gibi geçip gidiyordu altımdan, tekerleklerim bir yere takılınca ani, keskin parlamalarla bölünüyor, bir anda normal zamana savruluveriyordum: Hobie bana aspirin ve buzlu zencefilli gazoz getiriyor ve -yıkanmış, kabarık tüylü ve kar beyazı- Popçik, ayaklarımın etrafında volta atıp durmak için yatağımın ayakucunda zıplıyordu.

“Hişşt,” dedi Pippa yatağımın yanına gelip o da oturabilsin diye kenara kaymam için beni dürtükleyerek. “Kay bakalım.”

Doğrulup oturdum, el yordamıyla gözlüklerimi bulup taktım. Rüyamda

tabloyu görüyordum, onu dışarı çıkarmış, bakmıştım, yoksa bakmamış mıydım? Uykuya dalmadan önce kaldırdığımdan emin olmak için endişeyle etrafa bakınırken bulmuştum kendimi.

“Ne var, ne oldu?” Bakışlarımı onun yüzüne çevirmek için zorluyordum kendimi.

“Hiç.”

Sırf yastık kılıfına dokunmak için birkaç kez yerde sürünerek yatağın altına girmiştim ve şimdi dikkatsizlik edip onu yatağın altından görünecek şekilde bırakmış olmaktan korkuyordum. *Aşağıya bakma sakın*, diyordum kendi kendime. *Ona bak.*

“Al bakalım,” dedi Pippa. “Sana bir şey yaptım. Elini uzat.”

“Vay canına,” dedim avucumun içindeki ucu sivri, çimen yeşili origamiye bakarak. “Teşekkürler.”

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Iıı...” Geyik? Karga? Ceylan? Paniğe kapılarak dönüp ona baktım.

“Pes mi ettin? Bu bir kurbağa! Anlamadın mı? Al, komodinin üstüne koy. Şurasına bastırınca zıplaması lazım, gördün mü?”

Ne yapacağımı bilemeden elimdeki kurbağayla uğraşırken, bana bakan gözlerinin farkındaydım - içlerinde bir ışık ve çılgınlık taşıyan, bir kedinin gözlerindeki gibi kayıtsız bir güç taşıyan gözler.

“Şuna bakabilir miyim?” Uzanıp iPod’umu kaptı ve ekranı kaydırarak incelemeye koyuldu. “Hımm,” dedi. “Güzel! Magnetic Fields, Mazzy Star, Nico, Nirvana, Oscar Peterson. Hiç klasik yok mu?”

“Şey, birkaç tane olacaktı,” dedim, utanmıştım. Nirvana dışında okuduklarının hepsi aslında anneme aitti, hatta Nirvana şarkılarının bir kısmı bile onundu.

“Sana birkaç CD hazırlayabilirdim. Ama bilgisayarımı okulda bıraktım. Sanırım birkaç şarkıyı e-posta atabilirim, şu sıralar daha çok Arvo Pârt dinliyorum ben, hiç neden diye sorma, kulaklıkla dinlemek zorunda kalıyorum çünkü sınıf arkadaşlarımı gıcık ediyor.”

Bakışlarımı yakalayacak diye korkarak gözlerimi ondan ayırmayı başaramayarak, başını eğmiş, iPod’umu inceleyişini izledim: kulakları pespembeydi, kabarık yara izi ateş kızılı saçlarının altından kendini hafifçe belli ediyordu. Profilden bakınca aşağıya doğru bakan gözlerinin üzerindeki göz kapakları uzun ve ağırdı, bana kütüphaneden alıp alıp incelediğim *Kuzey Avrupa Şaheserleri* kitabındaki melekleri ve küçük uşakları anımsatan bir

şeyler vardı yüzünde.

“Hey...” Sözcükler boğazımda düğümlendi.

“Evet?”

“Iıı...” Neden önceki gibi değildi? Neden söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu aklıma?

“Ooo...” Kafasını kaldırıp bana baktı ve sonra yeniden gülmeye başladı, konuşamayacak kadar çok gülüyordu.

“Ne var?”

“Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?” dedim, paniklemiştim.

“Böyle...” Suratıma bakan o patlak gözlü yüz ifadesini nasıl yorumlayacağımdan emin değildim. Boğulan biri? Mongoloid? Balık? “Kızmasana. Sen çok ciddisin. Ben sadece...” Başını eğip iPod’a baktı ve yine gülme krizine girdi. “Ooo,” dedi, “Şostakoviç, *ağır.*”

Ne kadarını hatırlıyordu? Merak ediyordum, utançtan alev alev yansam da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu sorulacak türden bir şey değildi ama bilmek istiyordum yine de. O da kâbuslar görüyor muydu? Kalabalıktan korkuyor muydu? Terleyip paniğe kapılıyor muydu? O da benim gibi, sanki patlama ruhum ile bedenimi birbirlerinden bir kulaç uzakta kalacak şekilde ayırmış gibi kendini uzaktan izliyormuş hissine kapılıyor muydu hiç? Bu kahkaha patlamasında Boris’le geçirdiğim çılgın gecelerden çok iyi tanıdığım kendiliğinden çıkıveren bir kayıtsızlık, ölümü kıl payı kaçırmış olmakla ilişkilendirdiğim (en azından kendim için) havai ve histerik bir yan vardı. Çöldeyken gülmekten karnıma ağrılar girdiği, bitmesi için saatlerce iki büklüm yerlerde kıvrandığım geceler olurdu, öyle ki sırf bitsin diye kendimi bir arabanın önüne atabilirdim.

IV

Pazartesi sabahı, iyi olmaktan çok uzak olsam da kendimi ağrıların ve uyuşuklukların yarattığı o puslu havadan kurtardım ve görev duygusuyla güçlükle de olsa mutfağa gidip Bay Bracegirdle’ın ofisini aradım. Ama onunla konuşmak istediğimde sekreteri (beni beklemeye aldıktan ve hemen

ardından biraz fazla hızlıca bana geri döndükten sonra) Bay Bracegirdle'ın ofis dışında olduğunu ve hayır, ona ulaşabileceğim bir numara olmadığını ve hayır, maalesef ne zaman geri döneceğini bilmediğini söyledi. Başka bir şey var mıydı?

"Peki..." Ona Hobie'nin numarasını bıraktım; durumu hemen kavrayamayıp randevu almadığım için pişmanlık duyuyordum ki telefon çaldı.

"212, ha?" dedi gür, zeki ses.

"Vegas'tan ayrıldım," dedim aptal gibi; kafamın içine yer eden nezle sesimin genizden ve kıt zekâlı çıkmasına neden oluyordu. "New York'tayım."

"Evet, o kadarını anladım." Ses tonu dostane ama mesafeliydi. "Senin için ne yapabilirim?" Ona babamdan bahsedince derin bir nefes verdi. "Ah," dedi dikkatli bir tavırla. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne zaman oldu?"

"Geçen hafta."

Lafımı hiç kesmeden beni dinledi; ona olup bitenleri anlatmak için harcadığım yaklaşık beş dakika içinde en az iki tane gelen aramayı reddetti. "Vay canına," dedi ben konuşmayı bitirince. "Ne hikâye ama, Theo."

Vay canına: başka bir durumda olsam beni gülümsetebilirdi. O kesinlikle annemin tanıdığı ve sevdiği biriydi.

"Orada olaylar senin için çok korkunç bir hal almış olmalı," dedi. "Elbette kaybın için son derece üzgünüm. Bütün bunlar *çok* üzücü. Ama doğrusunu istersen ve bunu şimdi sana söylerken çok daha rahat hissediyorum, baban çıkageldiğinde kimse ne yapacağını bilemedi. Annen tabii ki bazı şeyleri benimle paylaşmıştı, Samantha bile bazı kaygılarını dile getirmişti, yine de anlayacağın üzere, zor bir durumdu. Ama kimsenin böyle bir şeyi beklediğini sanmıyorum. Beyzbol sopalı eşkıyalar falan."

"Şey..." *Beyzbol sopalı eşkıyalar,* bu detayı yakalayacağını hiç düşünmemiştim aslında. "Elinde sopayla orada durdu sadece. Yani bana vurduğu falan yok."

"Şey..." Güldü, havadaki gerginliği dağıtan rahat bir gülüştü bu. "Altmış beş bin dolar *fazla* kesin bir miktarmış gibi gelmişti zaten. Şunu da söylemeliyim, telefonda konuştuğumuzda hukuki danışmanın olarak biraz yetki alanımı aştım ama şartları göz önüne alarak beni affedeceğini umuyorum. Ama bir bit yeniği olduğunu sezmiştim."

"Anlamadım?" dedim, mideme bir ağrı saplanmıştı.

“Telefondayken. Para konusunda. Parayı *çekebilirsin,* 529’dan en azından. Büyük bir vergi cezası ödersin ama bu mümkün.”

Mümkün mü? Parayı alabilir miymişim? Alternatif bir gelecek beliriverdi hemen zihnimde: Bay Silver parasını almış, babam üstünde bornozu BlackBerry’sinden maç skorlarını kontrol ediyor, bense Spirsetskaya’nın dersinde yayılmış oturan Boris’in karşı sırasındayım.

“Gerçi hesaptaki paranın aslında o miktardan biraz daha az olduğunu söylemeliyim,” diyordu Bay Bracegirdle. “Kenarda durdukça durmadan büyüyor gerçi! Şartları düşününce bir kısmını şimdi kullanman için gerekli ayarlamaları yapamayacak değiliz tabii ama annen maddi sıkıntı çekerken bile bu paraya dokunmamaya kararlıydı. İsteyeceği son şey babanın bu paraya el sürmesiydi. Ve evet, aramızda kalsın ama kendi kefaletinle şehre geri dönmen çok zekice bir hareket bence. Üzgünüm,” boğuk bir konuşma, “on birde bir görüşmem var, ona yetişmem lazım, artık Samantha’da kalıyorsun anladığım kadarıyla?”

Bu soru üzerimde tam bir soğuk duş etkisi yarattı. “Hayır,” dedim, “Village’da aile dostlarımızın yanında kalıyorum.”

“Pekâlâ, muhteşem. Sen kendini nasıl rahat hissedeceksen. Her neyse, korkarım artık kaçmam gerek. Bu konuşmaya ofisimde devam etmeye ne dersin? Bir randevu ayarlayın diye seni yeniden Patsy’ye bağlayacağım.”

“Harika,” dedim, “teşekkürler.” Ama telefonu kapattığımda kendimi berbat hissediyordum, sanki biri elini göğsümden içeri sokmuş ve çirkin, ıslak bir şeyi kalbimin üstüne atıp gidivermişti.

Mutfağın önünden geçerken yüzümün aldığı ifadeyi görünce bir anda durup, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Hobie.

“Evet.” Ama koridordan odama giden yol çok uzun gelmişti ve kapıyı kapatıp kendimi yatağın üstüne atar atmaz ağlamaya başladım, daha doğrusu yüzümü gömdüğüm yastığın içinden yarı ağlıyor, yarı korkunç, kuru hırıltılar çıkarıyordum. Popçik ise tişörtüme patisini vuruyor ve burnunu endişeyle enseme sürüyordu.

V

Bundan önce kendimi daha iyi hissediyordum fakat her nasılsa bu haber beni yeniden hasta etmişti. Gün tükenirken ve ateşim o en baştaki baş döndürücü titremeye doğru yükselirken düşünebildiğim tek şey babamdı: *onu aramam lazım*, diye düşünüyordum, tam içim geçmek üzereyken yataktan kafamı kaldırmaya çalışıyordum, sanki ölümü gerçek değil, yalnızca bir provaymış gibi, bir deneme çalışmasıymış gibi; gerçek ölümse (kalıcı olan) gerçekleşmek üzereymiş ve bunu durdurmaya zamanım varmış gibi ama ancak onu bulabilirsem, ancak cep telefonuna cevap verirse, ancak Xandra ona işyerinden ulaşabilirse, *onu yakalamalıyım, ona haber vermeliyim.* Derken, daha sonra -gün bitip karanlık basınca sıkıntılı bir yarı rüya haline girmiş oluyordum, rüyamda babam uçak rezervasyonlarının içine ettiğim için beni fena azarlıyordu, tam o sırada koridordaki ışığı fark ediyordum, arkadan ışık vuran minicik bir gölgeyi - Pippa, sanki biri arkasından itivermiş gibi sarsak bir adımla bir anda odaya dalıyor, şüpheyle arkasına bakıyordu: “Onu uyandırmalı mıyım?”

“Bekle,” dedim - biraz ona, biraz da hızla karanlığın, uzun, kemerli bir kapının diğer tarafındaki kudurmuş bir stadyum kalabalığının içine geri çekilen babama. Gözlüklerimi gözüme takınca dışarı çıkıyormuş gibi paltosunu üstüne giydiğini gördüm.

“Affedersin,” dedim, kolumu gözlerimin önüne siper ederek, lambanın parlak ışığı karşısında kafam allak bullaktı.

“Hayır, asıl sen beni affet. Şey, sadece, yani... ” yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye attı, “ben gidiyorum da sana veda etmek istedim.”

“Veda mı?”

“Ah.” Soluk renkli kaşları çatıldı, dönüp kapı girişindeki (çoktan ortadan kaybolmuş) Hobie’ye baktı ve sonra yine bana doğru döndü. “Pekâlâ. Şey.” Sesinde hafif bir panik seziliyordu. “Ben geri dönüyorum. Bu gece. Neyse, seni görmek güzeldi. Umarım senin için her şey yolunda gider.”

“Bu gece mi?”

“Evet, birazdan uçuyorum. Teyzem beni yatılı okula gönderdi,” dedi ben şaşkın gözlerle ona bakmayı sürdürünce. “Şükran Günü için buradaydım. Doktoru görmeye gelmiştim. Hatırladın mı?”

“Ah. Doğru.” Direkt ona bakıyor ve hâlâ uyuyor olduğumu umut ediyordum. Yatılı okul hayal meyal bir şeyler anımsatıyor gibiydi ama bunun rüyamda gördüğüm bir şey olduğunu sanıyordum.

“Evet,” dedi, tedirgin görünüyordu. “Buraya daha erken gelmemen kötü

oldu, çok eğlenceliydi. Hobie yemek yaptı, bir sürü insan geldi. Her neyse, gelebildiğim için bile çok şanslıydım, Doktor Camenzind'den izin almam gerekti. Benim gittiğim okulda Şükran Günü falan yok."

"Orada ne yapıyorlar?"

"Kutlamıyorlar. Yani belki de kutlayanlar için hindi falan yapıyorlardır."

Bana okulun adını söylediğinde -ağzından yarıkomik espri gibi çıkmıştı- şaştım kaldım. Institut Mont-Haefeli, İsviçre'deki bir okuldu, itibarlı sayılmazdı bile, Andy'ye göre, sadece en salak ve en sorunlu kızların gittiği bir yerdi.

"Mont-Haefeli? Ciddi misin? Ben oranın çok şey olduğunu sanıyordum," *psikiyatrik* kelimesi yanlış olurdu, "vay be."

"Eh. Margaret Teyze alışacağımı söylüyor." Komodinin üstündeki origami kurbağayla oynuyor, onu zıplatmaya çalışıyordu ama kurbağa yamulup yana yattı. "Hem manzarası Caran D'Ache kutusunun üstündeki dağa benziyor. Karla kaplı tepeler, çiçekli çayırlar falan. Bunun dışında neredeyse hiçbir şeyin olmadığın o sıkıcı Avrupa korku filmlerinden biri gibi."

"Ama..." Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi ya da belki hâlâ uykudaymışım gibi bir hisse kapılmıştım. Mont-Haefeli'ye giden tanıdığım tek kişi James Villiers'ın kız kardeşi Dorit Villiers idi ve söylentilere bakılırsa oraya gönderilmesinin sebebi erkek arkadaşını elinden bıçaklamasıydı.

"Evet, tuhaf bir yer," dedi, sıkkın gözleri odanın içinde titreşiyordu. "Kaçıklar okulu. Kafamdaki travmayla gidebileceğim pek fazla yer de yoktu gerçi. Hemen bitişiğinde bir klinik var," dedi omuzlarını silkerek. "Doktorlar hep görevde. Düşündüğünden daha ciddi bir durum. Demek istediğim, kafama aldığım darbeden beri bazı sıkıntılarım var ama tabii kafayı yemiş ya da hırsızlık yapmaya başlamış değilim."

"Evet, ama..." hâlâ *korku filmi* kısmını zihnimden atmaya çalışıyordum, "İsviçre? Çok havalı."

"Sen öyle diyorsan."

"Le Rosey'ye giden Lallie Foulkes adında bir kız tanıyorum. Her sabah çikolata molası verdiklerini söylemişti."

"Eh, bize kızarmış ekmeğimizin üstüne sürmeye reçel bile verilmiyor." Siyah paltosunun üzerindeki elleri solgun ve çilliydi. "Sadece yeme bozukluğu olan kızlara veriliyor. Çayına şeker koymak istiyorsan hemşirenin odasındaki paketlerden çalmak zorundasın."

“Hımm...” Gitgide kötüleşiyordu. “Dorit Villiers adında bir kız tanıyor musun?”

“Hayır. Oradaymış ama sonra onu başka bir yere göndermişler. Sanırım birinin yüzünü tırnaklamaya kalkışmış. Onu bir süre kilit altında tutmuşlar.”

“Ne?”

“Tabii onlar buna *öyle* demiyor,” dedi burnunu kaşıyarak. “La Grange dedikleri çiftliğe benzer bir bina var, bilirsin, sütçü kızlı ve sahte bir köy havası verilmiş. Yurt binalarından daha güzel. Ama kapılarında alarm takılı ve gardiyanları falan var.”

“Yani, şey...” Dorit Villiers’ı düşündüm -kabarık kıvırcık altın sarısı saçlar, üşütük bir Noel ağacı meleği gibi boş boş bakan mavi gözler- ve ne diyeceğimi bilemedim.

“Orası sadece gerçekten deli kızları koydukları yer. La Grange. Ben Bessonet’deyim, Fransızca konuşan bir grup kızla birlikte. Fransızcayı daha iyi öğreneyim diye böyle yaptılar ama bunun tek sonucu, benimle kimse konuşmuyor.”

“Ona orayı sevmediğini söylemelisin! Teyzene.”

Yüzünü buruşturdu. “Söylüyorum. Ama sonra oranın ne kadara mal olduğunu anlatmaya başlıyor. Ya da onun kalbini kırdığımı söylüyor. Her neyse,” dedi *gitmem gerek* tınısında bir sesle, sıkıntıyla omzunun üstünden bakarak.

“Hı hı,” dedim sonunda, kafa karışıklığıyla bir süre duraksadıktan sonra. Gece gündüz, yaşadığım hezeyanlar onun evde olduğunu biliyor olmamla, koridordan gelen sesini, hatta ayak seslerini duydukça yükselen enerji dolu mutluluk akınlarıyla renklenmişti: battaniyelerden bir çadır yapacaktık, buz pistinde beni bekliyor olacaktı, ben iyileşince birlikte yapacağımız her şey yoğun bir heyecanla dolup taşıyordu - aslında bir şeyler *yapmıştık* da mesela gökkuşağı renginde şekerlerden kolyeler yaparken radyoda “Belle and Sebastian” çalıyordu ve sonra, daha sonra Washington Square’da var olmayan bir kumarhane salonunda dolaşıyorduk.

Hobie’nin sessizce koridorda beklediğini fark ettim. “Üzgünüm,” dedi kol saatine bakarak. “Sizi acele ettirmekten gerçekten nefret ediyorum ama...”

“Tabii,” dedi Pippa. Sonra bana döndü. “Hoşça kal o halde. Umarım kendini daha iyi hissedersin.”

“Bekle!”

“Ne var?” dedi yarı dönerek.

“Noel için geri geleceksin, değil mi?”

“Hayır, Margaret Teyze’de olacağım.”

“Ne zaman geleceksin peki?”

“Şey...” Tek omzunu silkti. “Bilmiyorum. Bahar tatilinde belki.”

“Pips...” dedi Hobie ama aslında ona değil, bana söylüyordu.

“Peki,” dedi Pippa, gözlerinin üstüne düşen saçları yana attı, dış kapının kapandığını duyana kadar bekledim. Sonra yataktan çıkıp perdeyi açtım. Tozlu camların ardından ikisinin birlikte ön kapının merdivenlerinden inişlerini izledim, Pippa pembe atkısı ve şapkasıyla Hobie’nin iri, iyi giyimli cüssesinin yanında hızlı hızlı hareket ediyordu. Onlar köşeyi döndükten sonra da bir süre pencerede durup boş sokağa baktım. Sonra kendimi terk edilmiş hissedince ve başım dönmeye başlayınca yorgun adımlarla onun odasına doğru yürüdüm ve -içimdeki isteğe karşı koyamayarak- kapıyı birazcık araladım.

Oda iki yıl önceki haliyle aynıydı, yalnızca biraz daha boştu. *Oz Büyücüsü* ve Save Tibet posterleri. Tekerlekli sandalye gitmişti. Pencerenin pervazı kar tanelerinden bembeyaz çakıl taşlarıyla dolmuştu. Ama oda o kokuyordu, onun varlığıyla sıcak ve canlıydı hâlâ ve orada durup onun havasını içime çekerken yüzümde kocaman, mutlu bir gülümsenin belirdiğini hissettim, sırf orada onun masal kitaplarının, onun parfüm şişelerinin, saç tokalarını koyduğu pırıltılı kutunun ve sevgililer günü koleksiyonunun yanında olduğum için: kâğıt danteller, aşk tanrısı ve kumrular, kalplerine gül buketlerini bastırmış Edward döneminden kalma âşıklar. Sessizce, çıplak ayaklı olmama rağmen parmak uçlarımda şifoniyerin üstündeki gümüş çerçeveli fotoğraflara doğru yürüdüm -Welty ve Cosmo, Welty ve Pippa, Pippa ve annesi (aynı saçlar aynı gözler) ve yanlarında genç ve daha zayıf bir Hobie- odanın içinde hafif bir hırıltı oldu. Suçüstü yakalanmış gibi arkamı döndüm - biri mi geliyordu? Hayır, Popçik’ti bu, banyo yaptıktan sonra pamuk gibi bembeyaz olmuştu, yapılmamış yatağın yastıklarının arasına gömülmüş, mutlu mutlu, hafif bir mırıltıyla ve salyalarını akıta akıta horulduyordu. Acınası bir yanı olsa da -eski bir paltonun içine sokulmuş bir yavru köpek gibi, geride bıraktıklarıyla teselli bulmaya çalışarak- ben de yatak örtülerinin arasına girip onu teselli eden şeyin kokusuna ve yanağıma değen ipeksi hissine aptal aptal sırıtarak onun yanına kıvrıldım.

VI

“Vay vay vay,” dedi Bay Bracegirdle önce Hobie’nin sonra benim elimi sıkarken. “Theodore bunu söylemek zorundayım, büyüdükçe annene daha çok benziyorsun. Keşke seni böyle görebilseydi.”

Gözlerine bakmaya ve utanmış görünmemeye çalıştım. İşin aslı, annemin düz, açıklı koyulu saçlarını almış olsam da babama çok daha fazla benziyordum, bu öyle bir benzerlikti ki hiçbir geveze seyirci, herhangi bir kafedeki hiçbir garson bunu belirtmeden geçemezdi - katlanamadığını ebeveynime benzemekten hiç mutluluk duymadığımdan değil ama aynaya bakınca onun o somurtkan, sarhoş araba kullanan yüzünün daha genç halini görmek, hele de şimdi o öldükten sonra, iyiden iyiye can sıkıcıydı.

Hobie ve Bay Bracegirdle sakin sakin sohbet ediyorlardı, Bay Bracegirdle Hobie’ye annemle nasıl tanıştıklarını anlatıyor, Hobie de o günü anımsıyordu: “Evet! Hatırlıyorum, daha bir saat bile olmadan otuz santimi bulmuştu! Tanrım, müzayededen çıkmıştım ve tek bir şey bile hareket etmiyordu, şehrin yukarı yakasında, şu eski Parke-Bernet’teydim...”

“Madison’da, Carlyle’ın karşısındaki?”

“Evet, eve kadar epey uzun bir yürüyüş yapmıştım.”

“Siz antikayla uğraşıyorsunuz, öyle değil mi? Village’da, Theo bahsetmişti.”

Kibar kibar oturdum ve onların sohbetini dinledim: ortak arkadaşlar, galeri sahipleri ve sanat koleksiyoncuları, Rakerlar ve Rehnbergler, Fawcettler ve Vogeller, Mildebergerler ve Depewler’den yok olup giden New York simgelerine, kapatılan Lutece’ye, Le Caravelle’e, Cafe des Artistes’e... “Annen ne derdi kim bilir, Theodore, Cafe des Artistes’e bayılırdı.” (Bunu nereden biliyordu? Merak ediyordum). Babamın, kötü anlarında annemle ilgili yaptığı imalara bir an bile inanmamış olsam da *görünüşe bakılırsa* Bay Bracegirdle annemi düşündüğümden çok daha yakından tanıyordu. Raflarındaki hukuksal olmayan kitaplar bile aralarındaki benzerliği, ortak ilgi alanlarını açığa vuruyordu. Sanat kitapları: Agnes Martin, Edwin Dickinson. Şiirde de öyle, ilk baskıları olanlar: Ted Berrigan. Frank O’Hara, *Meditations in an Emergency.* Eve yüzünde mutlu bir pembelikle elinde Frank O’Hara’nın aynı basım kitabıyla geldiği günü anımsadım - kitabı Strand’te bulduğunu düşünmüştüm çünkü böyle bir şeyi alacak paramız yoktu. Ama

şimdi düşününce bana kitabı nereden aldığını söylemediğini fark ettim.

“Pekâlâ, Theodore,” dedi Bay Bracegirdle beni kendime getirerek. Biraz yaşlıca da olsa boş zamanlarının büyük bir kısmını tenis kortunda geçiren birinin hoş, güneş yanığı görüntüsüne sahipti; gözlerinin altındaki koyu renk torbacıklar onu neşeli bir pandaya benzetiyordu. “Sen artık yargıcın bu konuda isteklerini göz önünde bulunduracağı kadar büyüksün,” dedi. “Özellikle de velayetin anlaşmalı olacağından...” dedi Hobie’ye, “elbette önümüzdeki ara dönem için bir geçici velayet almaya çalışabiliriz ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Bu düzenlemenin çocuğun yararına olduğu açık, tabii sizin için de uygunsa?”

“Tabii ki,” dedi Hobie. “O mutluysa ben de mutluyum.”

“Şu anki şartlarda gayriresmî yetkilerle Theodore’un yetişkin vasisi olarak hareket etmeye tam anlamıyla hazırlıklı mısınız?”

“Gayriresmî, kravatlı, ne gerekirse.”

“Okul işiyle de ilgilenmemiz gerekiyor. Yatılı okuldan bahsetmiştik, hatırladığım kadarıyla. Ama şimdilik düşünülecek çok fazla şey var zaten, öyle değil mi?” dedi yüzümdeki acıklı ifadeyi fark edince. “Daha yeni gelmişken ve tatiller de yaklaşırken seni hemen göndermek ya da bütün kararları şu anda vermek gerektiğini zannetmiyorum,” dedi Hobie’ye bir bakış atarak. “Bu dönemin sonuna kadar beklersen daha iyi olacak sanırım, bütün bunları daha sonra hallederiz. Ve biliyorsun, elbette bana *istediğin* zaman ulaşabilirsin. Gece gündüz fark etmez.” Bir kartvizitin arkasına telefon numarasını yazıyordu. “Bu benim ev numaram, bu da cep numaram, ah, ah, bu ne kötü bir öksürük böyle!” dedi bakışlarını kaldırıp. “Fena öksürüyorsun, bir doktora görünüyorsun, değil mi? Ve bu da Bridgehampton’daki numaram. Umarım beni herhangi bir nedenle aramak için tereddüt etmezsin, neye ihtiyacın olursa.”

Başka bir öksürüğü daha bastırmak için güçlükle yutkundum. “Teşekkür ederim...”

“İstediğin kesinlikle bu, değil mi?” Kendimi tanık sandalyesinde oturuyormuşum gibi hissetmeme yol açan bir ifadeyle, delici gözlerle bana bakıyordu. “Önümüzdeki birkaç hafta süresince Bay Hobart’ın yanında kalmak?”

Önümüzdeki birkaç hafta sözü hoşuma gitmemişti. “Evet,” dedim ağzımın içinden konuşarak, “ama...”

“Çünkü...” Ellerini önünde birleştirdi, sırtını koltuğuna yasladı ve

dikkatle yüzüme baktı. “Yatılı okul uzun vadede senin için kesinlikle en iyisi ama doğrusunu istersen, koşullara bakacak olursak sanırım Buck-field’deki arkadaşım Sam Ungerer’e bir telefon edip seni oraya hemen şimdi sokabileceğimizi sanıyorum. Bir şeyler ayarlanacaktır. Harika bir okuldur. Ve sanırım yurtta kalmak yerine okul müdürünün ya da öğretmenlerden birinin evinde kalman da ayarlanabilir, bir aile ortamında olabilesin diye, eğer böylesi daha çok hoşuna gidecekse.”

O ve Hobie, ikisi de bana bakıyordu, sanırım cesaretlendirircesine. Bense ayakkabılarıma bakıyordum, nankörlük etmek istemiyordum ama bu öneriler silsilesinin sona ermesini diliyordum. “Pekâlâ.” Bay Bracegirdle ve Hobie bir an için birbirlerine baktılar - Hobie’nin yüzündeki ifadede bir teslimiyet ve/veya hayal kırıklığı görüyordum ama yanılıyor muydum? “İstediğin buysa ve Bay Hobart da buna katılıyorsa ben şu an için bu ayarlamada hiçbir sorun görmüyorum. Ama nerede olmak istediğini düşünmende ısrar ediyorum, Theodore, böylece işe koyulup önümüzdeki okul dönemi ya da eğer istersen belki de yaz okulu için bir şeyler bulmaya çalışalım.”

VII

Geçici velayet. Sonraki haftalarda işe koyulmak ve *geçicinin* ne anlama geldiği hakkında çok kafa yormamak için elimden geleni yaptım. Şehirdeki erken üniversite programlarına başvurdum - Hobie’nin yanında kalma işi herhangi bir nedenle yürümezse dağın başında bir yere gönderilmemi engeller diye bir mantık yürütüyordum. Bütün gün odamda, zayıf ışıklı bir lambanın altında, Popçik hemen ayak ucumda, halının üstünde horuldarken sınav hazırlık kitapçıklarının üstüne eğilmiş, tarihleri, ispatları, teoremleri, Latince sözcükleri, rüyalarımda bile upuzun listeler okuyup düzgün söyleyemeyeceğim diye umutsuzluğa kapıldığım İspanyolca bir dolu düzensiz fiili ezberlemeye çalışıyordum.

Gözümü yükseklere dikerek kendimi cezalandırıyordum - belki de annem adına yapıyordum bunu. Ödev yapma alışkanlığımı kaybetmiştim, Vegas’ta çalışmalarımı tam olarak sürdürmüş sayılmazdım ve ezberlenecek bunca şeyi görmek bile bana ışıklar yüzüme çevrilmiş, doğru cevabı bilmiyormuşum ve

başarısız olmam tam bir felaket olacakmış gibi bir işkence hissi veriyordu. Gözlerimi ovuşturarak soğuk duşlar ve buzlu kahveyle kendimi uyanık tutmaya çalıştım, kendi kendime ne kadar iyi bir şey yaptığımı söyleyerek daha da cesaretlenmeye çalıştım ama bu bitmek bilmez ineklemeler bütün o yapıştırıcı madde çekmekten çok daha büyük bir öz yıkımmış gibi geliyordu ve gözlerimin kızarıp sulanmaya başladığı bir noktada çalışma işinin kendisi, beni etrafımda olup bitenleri anlamaktan alıkoyacak kadar bitkin hale getiren bir tür uyuşturucu olup çıkmıştı. Yine de bütün bu çalışmalara minnettardım çünkü beni zihinsel anlamda düşünemeyecek kadar sefil bir halde tutuyordu. Bana işkence eden utançsa pek net bir temeli olmadığı için çok daha fazla yıpratıcıydı: neden bu kadar kusurlu, değersiz ve yanlış hissettiğimi bilmiyordum, sadece öyle hissediyordum işte ve kafamı ne zaman kitaplarımdan kaldırsam yüzüm iki yandan hücum eden sümüğe karışmış yaşlara bulanmış oluyordu.

Bu kısmen tabloyla ilgiliydi. Onu saklamanın iyi bir yere varmayacağını biliyordum ve yine de artık ortaya çıkıp anlatamayacak kadar uzun süredir elimde tutuyordum onu. Bay Bracegirdle'a güvenip söylemek fazla gözü kara bir hareket olurdu. Durumum şüpheliydi; o daha şimdiden beni bir yatılı okula göndermek için biraz fazla hevesliydi. Ve sıklıkla yaptığım gibi durumu Hobie'ye açmayı düşündüğümdeyse kendimi hiçbiri bir diğerinden daha olası görünmeyen çeşitli teorik senaryoların içine sürüklenirken buluyordum.

Tabloyu Hobie'ye verecektim ve o da "ah, lafı bile olmaz" diyecek ve bir şekilde (bu kısımda, işin lojistik tarafı konusunda bazı sıkıntılarım vardı) çaresine bakacaktı ya da tanıdığı birilerini arayacaktı ya da ne yapılacağı konusunda müthiş bir fikri olacaktı ya da hiç umursamayacaktı ya da kızacaktı ve her nasılsa her şey yoluna girecekti.

Ya da: Tabloyu Hobie'ye verecektim ve polisi arayacaktı.

Ya da: Tabloyu Hobie'ye verecektim ve tabloyu sahiplenecek ve sonra, "Ne diyorsun, sen delirdin mi? Tablo mu? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyecekti.

Ya da: Tabloyu Hobie'ye verecektim ve o kafasını sallayıp beni anlıyormuş gibi görünecek ve bana doğrusunu yaptığımı söyleyecekti ama sonra ben odadan çıkar çıkmaz kendi avukatını arayacak ve ben ya bir yatılı okula ya da ıslahevine gönderilecektim (ki tablolu ya da tablosuz, bütün senaryolarımın sonu bir şekilde buraya varıyordu).

Ancak içimdeki huzursuzluk büyük ölçüde babamla alakalıydı. Ölümünün benim suçum olmadığının farkındaydım ama yine de içimde bir yerlerde, mantıksız, kesinlikle sarsılmaz bir yerde benim suçum olduğunu da biliyordum. Son çaresizliğinde ondan büyük bir soğukkanlılıkla uzaklaştığıma bakılırsa yalan söylemiş olması söz konusu bile olamazdı. Belki de borcunu ödemenin benim elimde olduğunu biliyordu - bu gerçek, Bay Bracegirdle ağzından kaçırdığından beri aklımdan hiç çıkmıyordu. Masa lambasının ardında kalan gölgelerin içinden Hobie'nin topraktan ejderhaları yusyuvarlak camdan gözleriyle bana bakıyorlardı. Ona kasten kazık attığımı mı düşünmüştü? Ölmesini istediğimi mi? Geceleyin dayak yediğini ve kumarhanelerin park yerlerinde kovalandığını görüyordum rüyamda ve pek çok kez birdenbire uykudan uyanıp onu yatağımın yanındaki sandalyede oturmuş beni izlerken buluyordum, sigarasının alevi karanlıkta parıldıyordu. *Ama bana senin öldüğünü söylediler,* diyordum yüksek sesle, orada olmadığını fark etmeden önce.

Pippa yokken ev ölüm sessizliğindeydi. Kapısı kapalı muntazam odalar ölü yapraklar gibi baygın ve nemli kokuyorlardı. Dalgın dalgın dolaşıp onun eşyalarına bakıyordum, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyor, küvet giderindeki kızıl saç teli ya da koltuğun altına kaçmış top halindeki çorabı gibi incecik bağlarla hâlâ bağlı olduğumu hissetmek için çaba gösteriyordum. Ama onun varlığının gergin telaşını özlesem de ev, evin verdiği güven ve sarmalanmışlık hissi beni teselli ediyordu: eski portreler ve zayıf ışıklı koridorlar, yüksek sesle tıkırdayan saatler... Sanki Marie Celeste'e miço olarak girmiştim. Durgun sessizliklerin, gölge ve derin güneş ışığı denizlerinin içinde hareket ederken ayaklarımın altındaki eski tahta döşemeler bir gemi güvertesi gibi gıcırdıyor, Altıncı Cadde'deki trafiğin gürültüsü ancak duyulabilecek ölçüde kulağıma çalınıyordu. Yukarıda, diferansiyel denklemlerini, Newton'ın Soğuma Yasası'nı, bağımsız değişkenleri çözmeye çalışıp serseme dönerken, *Ta'nın türevini götürecek bir sabit sayı olduğu gerçeğini kullandık,* Hobie'nin aşağı kattaki varlığı bir dayanak noktası, dostane bir ağırlıktı: aşağıdan yükselen tokmağının sesini duymak ve sessizce aletleri, tutkalları ve rengârenk ahşaplarıyla oyalandığını bilmek beni avutuyordu.

Barbourlardayken cep harçlığım olmaması süregelen bir sıkıntıydı; öğle yemeği parası, okuldaki laboratuvar ücreti ve diğer ufak tefek masraflar için Bayan Barbour'dan para dilenmek, kendisinin düşüncesizce harcadığı

miktarlara oranla büyük korku ve endişeye neden oluyordu. Ama Bay Bracegirdledan aldığım para sayesinde haber bile vermeden Hobie'nin evine demir attığım için kendimi biraz daha az tuhaf hissediyordum. Popçik'in veteriner ücretlerini ödeyebiliyordum; küçük bir servet sayılırdı bu çünkü çürük bir dişi ve kalp kurdu sorunu vardı - Xandra, benim bildiğim kadarıyla Vegas'ta olduğum bütün o süre zarfında ona ne bir ilaç vermiş ne de aşı yaptırmıştı. Kendi dişçi faturalarımı da ödeyebilmiştim, oldukça hatırı sayılır bir meblağdı (altı dolgu, dişçi koltuğunda cehennem gibi geçen on saat) ve kendime bir dizüstü bilgisayar ve bir iPhone, ayrıca ihtiyaç duyduğum ayakkabıları ve kışlık giysileri almıştım. Ve -Hobie market alışverişi parasını almayı kabul etmese de- ben yine de dışarı çıkıp onun için market alışverişi yapıyor ve parasını kendim ödüyordum - süt, şeker ve çamaşır deterjanı gibi şeyleri Grand Union'dan, taze ürünleri ise sık sık Union Meydanı'nda kurulan pazardan alıyordum; üzüntüyle bakıp tek kelime etmeden kilere götürdüğü büyük çamaşır deterjanı kutularının aksine, yabani mantar, kırmızı elma, üzümlü ekmek gibi onun hoşuna gittiği belli olan küçük zevklerdi bunlar.

Her şeyin bir Broadway prodüksiyonuymuş gibi prova edilip programlandığı, Andy'nin ürkek bir mürekkep balığı gibi odasına gönderilip her zaman geri planda bırakıldığı boğucu mükemmelliğiyle Barbourların evinin kalabalık, karmaşık ve aşırı resmî atmosferinden tamamen farklıydı burası. Aksine, Hobie büyük bir deniz memelisi gibi kendine ait ılımlı bir atmosferde yaşayıp gidiyordu; koyu kahve çay lekeleri ve tütün taneleriyle evdeki bütün saatlerin farklı bir zamanı gösterdiği ve zamanın aslında standart ölçüye uymadığı, bunun yerine, dünyanın fabrikadan çıkma, tutkalla yapıştırılmış halinden çok uzakta, bulunduğu antikalarla dolu ortamın hızına ayak uydurarak kendine özgü sakin tik taklarla dolanıp durduğu bir yerdi burası. Dışarı çıkıp sinemaya gitmeyi sevse de evde televizyon yoktu, son sayfaları ebrularla süslenmiş eski romanlar okurdu, cep telefonu yoktu, bilgisayarı, tarih öncesinden kalma IBM'i, bavul büyüklüğündeydi ve iş görmüyordu. Kusursuz bir sessizlikle kendini işine gömüyordu, ağaç kaplamaları buharla açıyor ya da bir keskiyle masa bacaklarını yivliyordu ve onun böyle mutlulukla kendini işine vermesi atölyeden yükselip kışın gürül gürül yanan bir odun sobasının sıcaklığı gibi bütün eve yayılıyordu. Dalgın ve sevecendi; bakımsız ve sarsak, fazla mütevazı ve kibardı; genellikle aşağıya doğru ona ilk seslendiğinizde duymazdı, hatta bazen İkincisinde bile

duymazdı; gözlüklerini kaybeder, cüzdanını, anahtarlarını, kuru temizlemeci fişlerini yanlış yerlere koyardı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yere düşürdüğü minicik bir aleti ya da bir demir parçasını bulmasına yardım etmem için beni sık sık aşağı kata çağırırdı. Arada sırada randevuyla dükkânı açardı, her seferinde ancak bir ya da iki saatliğine ama -gördüğüm kadarıyla- bu aslında sherry şişesini çıkarıp dostları ve tanıdıklarıyla zaman geçirmek için bir bahaneydi ve bir mobilyayı gösterdiğinde “oooo” ve “aaaa”larla çekmeceleri açıp kaparken, daha çok bir zamanlar Andy ve benim gösteriş yapmak için bütün oyuncaklarımızı ortaya çıkardığımız zamanlardaki halimize benziyordu. Gerçekten bir şey satıyorduysa da ben bunu hiç görmedim. Onun (kendi deyimiyle) uzmanlık alanı, topal sandalyelerin ve masaların bir kenara yığılmış onlarla ilgilenmesini bekledikleri atölyeydi ya da daha doğrusu “hastane” idi. Sera numuneleriyle uğraşan, her bir bitki yaprağındaki yaprak bitlerini temizleyen bir bahçıvan gibi, kendini her bir parçanın dokusuna ve damarlarına, gizli çekmecelere, izlere ve mucizelere veriyordu. Birkaç modern ağaç işi ekipmanına -bir freze, bir kablosuz matkap ve bir yuvarlak testere- sahip olsa da bunları nadiren kullanıyordu. (“Eğer kulak tıkacı gerektiriyorsa çok ilgimi çekmiyor demektir.”) Atölyeye erkenden iniyordu ve bazen elinde bir proje varsa karanlık çökene kadar orada kalıyordu ama genellikle hava kararmaya başlarken yukarıya çıkar ve -akşam yemeği için yıkanıp paklanmadan önce- kendine küçük bir su bardağında hep aynı şekilde iki parmak sek viski doldururdu: yorgun, cana yakın, ellerinin üstünde lamba isi, yorgunluğunda bir askeri anımsatan bir şeyler olurdu. SENİ YEMEGE GOTURDU MU? diyen bir mesaj çekti Pippa.

EVET 3 4 KEZ FALAN

SADECE BASKA KIMSENIN GITMEDIGI BOS RESTORANLARA GITMEYI SEVER.

HAKLISIN BENI GECEN HAFTA GOTURDUGU YER TUTANKAMON'UN MEZARINI ANDRIYODU

EVET O YALNIZCA SAHIPLERINE ACIDIGI YERLERE GIDIYO!CUNKU DÜKKANLARINI KAPATMALARINDAN KORKUYO,O ZAMAN KENDINI SUCLU HISSETCEK

ONUN YAPTIGI YEMEKLER DAHA COK HOSUMA GIDIYO

SANA ZENCEFILLI COREK YAPMASINI ISTE KESKE BIRAZ OLSAYSI SIMDI

Akşam yemeği günün en iple çektiğim zamanıydı. Vegas'tayken -özellikle de Boris, Kotku'yla çıkmaya başladıktan sonra- akşamları kendimi doyurmak için bir şeyler uydurmak zorunda kalmanın, elimde bir paket patates cipsiyle ya da babamın dışarıdan alıp getirdiği yiyeceklerden kalma üstü kurumuş bir pilav kutusuyla yatağımın kenarında oturmanın kederine asla alışamamıştım. Bunun tam aksine neyse ki Hobie'nin bütün günü akşam yemeği etrafında dönüyordu. Nerede yiyelim? Yemeğe kim geliyor? Ne pişireyim? Pot-au-feu sever misin? Hayır mı? Hiç yemedin mi? Limonlu pilav veya safran? İncir reçeli ya da kayısı? Benimle birlikte Jefferson Market'a kadar gitmek ister misin? Bazen pazar günleri misafir gelirdi, aralarında New School ve Columbia hocaları, Opera orkestrası ve koruma derneğinden hanımlar ve aynı caddede oturan bir sürü eski dostun yanı sıra bitpazarında George zamanından kalma takılar satan parmaksız eldivenli kaçık ihtiyar kadınlardan Barbourların evine de yaraşır zengin insanlara kadar her türden bir sürü tüccar ve koleksiyoncu da olurdu (öğrendiğim kadarıyla Welty hangi parçaları almaları gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunarak bu insanların birçoğunun koleksiyonlarını oluşturmasına yardımcı olmuştu). Yapılan konuşmaların çoğunu ağzım beş karış açık dinliyordum (St-Simon? Münih Opera Festivali? Coomaraswamy? Pau'daki villa?) Ama odalar muntazam ve gelenler "şık" kişiler olsa da Barbourların evindeki soğuk soğuk çınlayan ve belirli yiyeceklerle hazırlanan partilerinin aksine, Hobie'nin yemekleri insanların kendi kendilerine servis etmekte ya da tabaklarını kucaklarından yemekte sakınca görmedikleri türden yemeklerdi.

Aslına bakılırsa Hobie'nin konukları her ne kadar makbul ve ilgi çekici olsalar da beni Barbourlardan tanıyan biri çıkacak diye endişelenmeden edemiyordum. Andy'yi aramadığım için kendimi suçlu hissediyordum ama yine de babasıyla o caddede yaşadıklarımdan sonra kendime ait yaşayacak bir yerim olmadan yeniden şehre döndüğümü söylemek zorunda olmaktan çok daha fazla utanç duyuyordum.

Ve -çok önemli bir mesele olmasa da- Hobie'nin evine ilk nasıl çıkıp geldiğim ve şimdi burada olduğum gerçeği canımı sıkıyordu. Bu hikâyeyi, nasıl bir anda kapısında beliriverdiğimi, beni ne kadar rahatsız ettiğini görebildiği için hiç benim önümde anlatmamış olsa da yine de insanlara anlatıyordu - bunun için onu suçladığım yoktu; bu anlatılmayacak gibi bir hikâye değildi. "Welty'yi tamsaydın, taşlar öyle yerine oturuyor ki," dedi Hobie'nin yakın arkadaşı Bayan DeFrees. Kendisi on dokuzuncu yüzyıl

suluboya tabloları satıcısıydı, bütün o kolalı giysileri ve yoğun parfümleriyle sarılıp kucaklamaya bayılırdı ve ihtiyar hanımlara özgü konuşurken kolunu tutup elini okşama huyuna sahipti. “Çünkü hayatım, Welty *agoramanyaktı*. İnsanları severdi, bilirsin, piyasayı severdi. Orasını burasını her yanını severdi. Anlaşmaları, eşyaları, sohbetleri, değiş tokuş etmeyi... Çocukluğundaki Kahire’den kalmaydı bu, ayağında terliklerle sokak sokak gezip pazar yerlerinde halılarını sergilemek de onu çok mutlu ederdi, bunu hep söylerdim. Tanrı vergisi bir antikacılık yeteneğine sahipti o, neyin kime uygun olduğunu şıp diye bilirdi. Biri, hiçbir şey almaya niyeti olmadan, belki de sırf yağmurdan kaçmak için dükkâna girerdi mesela, ona hemen bir fincan çay ikram eder ve sonunda bir yemek odası masasını Des Moines’e kargoluyor olurdu. Ya da öğrencinin biri sırf hayranlıktan dükkâna uğrardı ve o, hemen ufak tefek, pahalı olmayan baskıları ortaya çıkarıverirdi. Herkes mutlu olurdu, anlıyor musun? Herkesin içeri girip büyük, önemli bir parça satın alacak durumda olmadığını bilirdi, olay tamamen çöpçatanlık etmekte, doğru yuvayı bulmakta saklıydı.”

“Doğru, insanlar ona güvenirdi de,” dedi Hobie, elinde Bayan DeFrees’in ufacık sherry bardağı ve kendisi için bir kadeh viskiyle içeri girerken. “Onu iyi bir satıcı yapan şeyin engeli olduğunu söylerdi hep ve bunda haklı olduğunu düşünüyorum ben de. ‘Sempatik topal.’ Hiç şikâyet etmezdi. Hep dışarıdaydı, hep bir şeyler aranırdı.”

“Ah, Welty asla hiçbir şeyin dışında değildi,” dedi Bayan DeFrees sherry bardağını alıp sevgiyle Hobie’nin kolunu okşarken, derisi kâğıt gibi incecik küçük eli gül şeklinde kesilmiş pırlantalarla ışıldıyordu. “O hep işin tam içinde olurdu, Tanrı onu kutsasın, hep o güzel gülüşüyle güler, bir kez bile şikâyet etmezdi. Her neyse, hayatım,” dedi bana geri dönerek, “bundan emin olabilirsin. Welty sana o yüzüğü vererek ne yaptığının *kesinlikle* farkındaydı. Çünkü onu sana vererek seni dosdoğru buraya, Hobie’ye getirdi, anlıyor musun?”

“Haklısınız,” dedim ve sonra yerimden kalkıp mutfağa gitmek zorunda kaldım, bu ayrıntı beni fena dağıtmıştı. Çünkü elbette bana verdiği tek şey o yüzük değildi.

VIII

Geceleyin artık benim odam olan, eski okuma gözlüklerinin ve dolma kalemlerinin hâlâ çekmecelerde durduğu Welty'nin eski odasında, sokaktan gelen sesleri dinleyerek ve içim içimi yiyerek uyuyamadan yatakta uzanıyordum. Vegas'tayken babam ya da Xandra tabloyu bulsalar da ne olduğunu anlamazlar, en azından hemen farkına varamazlar diye düşünüyordum. Ama Hobie anlardı. Eve geldiğim ve Hobie'yi elinde tablo, beni beklerken bulduğum -"Bu da ne böyle?"- senaryoları kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum çünkü böyle bir felakete karşı söylenebilecek hiçbir saçmalık, hiçbir bahane, hiçbir önleyici söz olamazdı ve dizlerimin üstüne çöküp yatağın altına uzanınca ve ellerimi yastık kılıfının üstüne koymak (hâlâ orada olduğundan emin olmak için körlemesine ve düzensiz aralıklarla yaptığım gibi) aşırı ısınmış bir mikrodalga yemeğini tutmak gibi hızlı bir tut ve bıraktan ibaretti.

Bir ev yangını. Bir yıkıcı ziyareti. Kayıp Eserler Veritabanı'nda büyük kırmızı harflerle yazan INTERPOL yazısı. Biri bağlantıyı kurmak istese Welty'nin yüzüğü benim o tablonun olduğu odada olduğumu gösteren kesin delildi. Odamın kapısı çok eskiydi ve menteşeleri tam olarak oturmuyordu, dolayısıyla ancak arkasına demir bir kapı tamponu koyarak kapalı tutabiliyordum. Peki ya beklenmedik bir dürtüyle kalkıp yukarı çıksa ve odayı temizlemeye karar verse ne olacaktı? Doğrusu, bu benim tanıdığım dalgın ve öyle çok da düzenli biri olmayan Hobie'nin karakterine aykırı görünüyordu. HAYIR PASAKLI OLUP OLMAMANI UMURSAMAZ CARSAFLARI DEGISTIRIP TOZ ALMAK DISINDA ODAMA HIC GIRMEZ yazmıştı Pippa ve benim derhal yatak örtülerini kaldırıp kırk beş dakika boyunca hummalı bir şekilde temiz bir tişörtle odamdaki bütün yüzeylerin -ejderhaların, kristal topun, yatak başlığının- tozunu almama yol açmıştı. Toz almak bir süre sonra takıntılı bir alışkanlık haline gelmişti, öyle ki evde Hobie'nin bir sürü toz bezi olmasına rağmen dışarı çıkıp kendi toz bezlerimi satın almıştım; onun benim toz aldığımı *görmesini* istemiyordum, tek umudum olur da kafasını odamdan içeri sokacak olursa *toz* kelimesinin aklına bile gelmemesiydi.

Bu yüzden evden uzun süreliğine ancak yanımda o varsa çıktığımda içim rahat ettiği için günlerimin büyük bir kısmını odamda, masanın başında,

nadiren yemek yemek için ara vererek geçiriyordum. Ve o dışarı çıktığında ben de onun peşine takılıp galerilere, emlak satışlarına, teşhir salonlarına, müzayedelere gidiyor, onunla birlikte ta en arkada dikiliyordum (öndeki boş sandalyeleri işaret ettiğimde "Hayır, hayır," demişti, "ayakları görebileceğimiz bir yerde durmak isteriz.") - başta heyecan vericiydi, tıpkı filmlerdeki gibiydi ama birkaç saat sonra *Kalkulus: Kavramlar ve Bağlantılar*'daki her şey kadar sıkıcı bir hale geliyordu.

Onun peşine takılmış Manhattan'ı dolaşırken öyle ya da böyle sanki hiç umrumda değilmiş gibi (biraz başarıyla) kayıtsız davranmaya çalışsam da aslında -ümitsizce yalnız olan- Popçik'in Vegas'tayken durmadan Boris'le benim peşime takılmasındaki aynı telaşlı ruhla yapışıyordum ona. Onunla birlikte kibirli öğle yemeği davetlerine gidiyordum. Onunla birlikte değer biçme toplantılarına gidiyordum. Onunla birlikte terzisine gidiyordum. Onunla birlikte pek kimsenin katılmadığı, 1770'lerin Philadelphia'sındaki vitrin imalatçıları derslerine gidiyordum. Onunla birlikte Opera Orkestrası'na gidiyordum, programlar çok sıkıcı olsa ve bir noktadan sonra bayılıp koridora yığılıvereceğimdem korkacak kadar uzun sürse de... Onunla birlikte (Park Bulvarı'nda, Barbourlara rahatsız edici ölçüde yakın bir yerde yaşayan) Amstisslere, Vogellara, Krasnowlara, Mildebergerlara akşam yemeği davetlerine gidiyordum; bu akşam yemeklerindeki sohbetler ya a) insanın gözlerini şaşılatacak kadar sıkıcıydı ya da b) *hımm* demekten başka bir tepki veremeyeceğim kadar beni aşıyordu. ("Zavallı çocuk, sana ümitsizce can sıkıcı geliyor olmalıyız," demişti Bayan Mildeberger neşeyle, ne kadar doğru bir laf ettiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.) Diğer arkadaşlarıysa, mesela Bay Abernathy gibi -babamın yaşındaydı, geçmişinde kötü anılan bir skandal ya da rezalet vardı- cıva gibi değişkendi ve kelimeleri üstüne basa basa telaffuz ederdi, beni tamamen görmezden gelirdi ("Bu çocuğu *nereden* aldığını söylemiştin James?"), bense Çin işi antikaların ve Yunan vazolarının arasında küçük dilimi yutmuş halde oturur, bir yandan zekice bir şeyler söylemek isterken diğer yandan dikkatini üstüme çekip dilimin tutulmasından ve tamamen afallamaktan ödüm kopuyordu. Haftada en az bir ya da iki defa Bayan DeFrees'in Doğu Yakası Altmış Üçüncü Cadde'deki antikalarla dolu evine gidiyorduk (Hobie'ninkinin şehrin yukarı yakasındaki eşiydi bu ev). Ben burada incecik bir sandalyenin hemen ucuna oturuyor ve pençelerini dizlerime geçiren ürkütücü Bengal kedilerini görmezden gelmeye çalışıyordum. (Odanın diğer tarafında Edward Lear suluboya tablolarına

bakarlarken o pek *alçak* sesiyle “Sosyal yönden dikkatli küçük bir çocuk, öyle değil mi?” dediğini duymuştum.) Bazen Christie’s ve Sotheby’s’teki Hobie’nin her parçayı tek tek incelediği, çekmeceleri açıp kapadığı, bana çeşitli işçilik örneklerini gösterdiği, bir kurşun kalemle elindeki katalogda bir yerleri işaretlediği gösterimlerde bize eşlik ederdi ve sonra -yol üzerinde bir iki galeriye uğradıktan sonra- o Altmış Üçüncü Cadde’ye geri dönerdi, bizse St. Ambroeus’a giderdik. Orada Hobie üstünde şık takım elbisesiyle tezgâhta oturur ve bir espresso içerken ben de bir çikolatalı kruvasan yer ve sırtlarında okul çantalarıyla içeri giren çocuklara bakar ve eski okulumdan tanıdığım kimseyi görmemeyi umut ederdim.

“Baban bir espresso daha içer mi?” diye sordu tezgâhın arkasındaki adam, Hobie tuvalete gitmek için yerinden kalkmışken.

“Hayır teşekkürler, sadece hesabı alalım.”

İnsanların Hobie’yi babam sanmalarından acınası ölçüde heyecan duyuyordum. Aslında dedem olabilecek yaşta olmasına rağmen Doğu Yakası’nda görebileceğiniz türden yaşlı Avrupalı babalarınkine benzer zinde bir görüntü çiziyordu - ikinci evliliklerini yapmış, elli ya da altmış yaşında çocuk sahibi olmuş kibar, heybetli, itidal sahibi bir adam. Üstünde galerilere giderken giydiği giysilerle espressosunu yudumlarken ve yüzünde huzurlu bir ifadeyle dışarıdaki caddeyi izlerken gören, onu İsviçreli bir sanayici ya da bir veya iki Michelin yıldızlı bir restoran sahibi sanabilirdi: varlıklı, geç bir evlilik yapmış, başarılı bir adam. *Neden,* diye düşündüm üzüntüyle, Hobie pardesünü koluna almış geri dönerken, *neden annem onun gibi biriyle evlenmemişti ki?* Ya da Bay Bracegirdle gibi biriyle? Gerçekten ortak yönleri olan biriyle - daha yaşlı belki ama cana yakın biriyle, galerileri, yaylı çalgılar dörtlülerini ve eski kitapçılara uğramayı seven biriyle, kibar, kültürlü, görgülü biriyle? Onun değerini bilecek, ona güzel kıyafetler alacak ve yıl dönümlerinde onu Paris’e götürecek ve ona hak ettiği hayatı verecek biriyle? Böyle birini bulması onun için hiç zor olmazdı, isteseydi eğer. Erkekler ona bayılırdı: kapı görevlilerinden okuldaki öğretmenlere, arkadaşlarımın babalarına ve hatta işyerindeki patronu Sergio’ya kadar (bu adam her nedendir bilmem, anneme Süslü derdi), hatta ve hatta Bay Barbour bile onlarda yatıya kaldığım zamanlarda annem beni almaya geldiğinde hemen öne atılıp onu selamlar, bol bol gülücükler saçar ve onu oturması için koltuğa doğru yönlendirirken hafifçe dirseğine dokunurdu, alçak ve candan bir sesle, “Oturmaz mıydınız? Bir şey içmez misiniz, bir fincan çay ya da başka bir

şey?” diye sorardı. Bay Bracegirdle’ın bana o kadar yakından bakmasının benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu -hiç- sanmıyorum: hani sanki ona bakıyor gibiydi ya da onun hayaletinin bende yer etmiş bir izine. Ama ölmesine rağmen babamın kökünü kazımak imkânsızdı, onu konu dışında bırakmak için her ne kadar çaba göstersem de - çünkü o hep oradaydı, ellerimde, sesimde, yürüyüşümdeydi, Hobie’yle restorandan çıkarken attığım delici yan bakışım ve hatta yalnızca başımın duruşu bile onun o eski, aynaya benzer herhangi bir yüzeyde kendine bir göz atma huyunu anımsatıyordu.

IX

Ocak ayında sınavlarım vardı: kolay olan ve zor olan. Kolay olan Bronx’taki bir lise sınıfındaydı: hamile anneler, çeşit çeşit taksi şoförleri ve kısa kürklü ceketleri ve parlak tırnaklarıyla Grand Concourse Mahallesi’nden kaz sürüsü gibi gürültücü kızlar. Ama sınav düşündüğüm kadar kolay değildi, New York eyaleti yönetimi gibi konularda beklediğimden çok daha fazla soru vardı (Albany parlamentosu yılın kaç ayı çalışmayı sürdürür? Bunu nereden bilecektim ki ben?) ve eve endişeli ve moralim bozulmuş bir halde döndüm. Zor olan sınavınsa (kaygılı ebeveynlerin dışarıdaki koridorlarda volta attığı kapısı kilitli bir sınıfta, bir satranç turnuvasının gergin havasında) sonunda kelimenin tam anlamıyla ne yaptığımdan haberimin olmadığı, birbirine müthiş yakın çoktan seçmeli şıklardan oluşan sorularıyla MIT çıkışlı, içine kapanık, tikli bir zavallı düşünülerek hazırlandığı belliydi.

Ne olmuş yani, dedim kendi kendime, ellerim ceplerimde, koltukaltlarım gergin sınıf ortamında tere batmış halde metroyu yakalamak için Canal Caddesi’nden yukarı doğru yürürken. Belki bu erken üniversite programına giremeyecektim - giremezsem ne olacaktı ki? Herhangi bir şansım olabilmesi için iyi, çok iyi bir sonuç almam, en iyi yüzde otuzluk dilimde olmam gerekiyordu.

Kibir: Hazırlık testlerinde dikkat çekici bir biçimde sürekli karşıma çıkan ama asıl sınavlarda doğru düzgün yer almayan bir sözcük. Üç yüz kadar kontenjan için beş bin kişiyle yarışıyordum - barajı aşamazsam ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, Massachusetts’e gidip Bay Bracegirdle’ın

bahsedip durduğu şu Ungerer adlı insanların yanında yaşamak zorunda kalmaya katlanabileceğimi sanmıyordum; şu iyi müdür ve Bay Bracegirdle'ın deyişiyle onun "tayfası", anne ve üç erkek çocuk. Bu çocukların da gülünç bir benzerlikle o eski korkunç günlerde Andy'yle beni dövüp zorla yerdeki top top tozları yedirenlerle aynı tipte, bir merdivene sıra sıra dizilmiş, bembeyaz dişlerini göstere göstere gülümseyen çocuklar olduklarını hayal ediyordum. Ama sınavda başarılı olamazsam (ya da daha doğrusu, erken üniversite programına girecek kadar iyi bir sonuç alamazsam) işleri nasıl New York'ta kalabileceğim şekilde ayarlayacaktım? Kesinlikle daha ulaşılabilir bir hedef seçmeliydim, şehirde hiç olmazsa alınma şansımın olacağı düzgün bir lise belirlemeliydim. Yine de Bay Bracegirdle yatılı okul konusunda, temiz hava, sonbahar renkleri, yıldızlı gökyüzü ve kır hayatının birçok zevkleri konusunda o kadar ısrarcıydı ki *(Stuyvesant.* New York'tan tamamıyla çıkıp gidebilecekken neden burada kalıp Stuyvesant'a gidesin ki? Bacaklarını gerip biraz daha rahat nefes almak varken? Bir aile ortamında olmak varken?") liselerden tamamen uzak durmuştum, en iyi olanlarından bile.

"Annenin senin için ne isteyeceğini çok iyi biliyorum, Theodore," demişti defalarca. "Senin temiz bir başlangıç yapmanı isterdi. Şehirden uzakta." Haklıydı. Ama onun ölümünü izleyen bütün o kargaşa ve saçmalık zincirinde bu eski dileklerin ne kadar yersiz kaldığını ona nasıl anlatabilirdim ki?

Cebimde metro kartımı arayarak ve kafamda bir dolu düşünceyle metro istasyonunun olduğu köşeyi dönerken bir gazete bayiinin önünden geçiyordum ve şu başlık hemen gözüme çarptı:

MÜZE ESERLERİ BRONX'TA BULUNDU
MİLYONLAR DEĞERİNDE ÇALINTI SANAT ESERİ

Olduğum yerde kalakaldım, yolcular iki yanımdan hızla akıp gidiyordu. Sonra -zorla, izlendiğim hissiyle, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparak- geri yürüdüm ve o gazetenin bir kopyasını aldım (gazete almak benim yaşımdaki bir çocuk için aslında o anda düşündüğümden çok daha az şüpheli bir eylemdi kesinlikle - ?), yolun karşı tarafına geçtim ve haberi okumak için Altıncı Cadde'deki banklara oturdum.

Polis, bir ihbarı değerlendirerek üç tabloyu Bornx'taki bir evde ele geçirmişti - bir George Van der Mijn, bir Wybrand Hendriks ve bir

Rembrandt, hepsi de patlamada müzeden kaybolmuş. Tablolar bir depolama alanında, alüminyum folyoya sarılmış ve binanın havalandırma ünitesinde kullanılan birkaç yedek filtrenin arasına saklanmış halde bulunmuştu. Hırsız, erkek kardeşi ve kardeşinin kayınvalidesi -evin sahipleri- gözaltında kefalet karşılığında serbest bırakılmayı bekliyorlardı; suçlu bulundukları takdirde ise yirmi yıla varan farklı cezalar almaları bekleniyordu.

Bu, zaman çizelgeleri ve bir krokiyle tamamlanmış tam sayfa bir haberdi. Hırsız -bir paramedik- binanın boşaltılma çağrısından sonra da içeride kalmayı sürdürmüştü; tabloları duvardan almış, bir çarşafın içine sarmış, katlanmış halde duran taşınabilir bir sedyenin altına gizlemiş ve hiç kimse farkına bile varmadan tablolarla birlikte müzeden çıkmıştı. “Değerini bilerek seçilmemişler,” diyordu haber için görüşülen FBI dedektifi. “Kapkaç. Adamın sanattan anladığı falan yokmuş. Tabloları eve götürdüğünde onlarla ne yapacağını bilememiş, bu yüzden durumu kardeşine anlatmış ve ikisi bir olup eserleri kayınvalidenin evine saklamışlar, kadının dediklerine bakılırsa bu durumdan kesinlikle haberi yokmuş.” İnternette birazcık araştırma yaptıktan sonra belli ki kardeşler, Rembrandt’ın satmaya çalışmak için fazla ünlü olduğunu anlamışlar ve daha az tanınan eserleri satmaya çalışmaları dedektifleri çatı katındaki zulaya götüren şey olmuş.

Ama haberin son paragrafı sanki kıpkırmızı basılmış gibi öne çıkıyordu.

> Hâlâ kayıp olan diğer eserler için dedektiflerin umutları yeniden yeşerdi ve yetkililer artık birkaç yerel kaynağın peşine düşüyor. FBI sanat suçları birimi ile işbirliği içinde çalışan şehir polislerinden Richard Nunnally, “Ağacı ne kadar sallarsan o kadar çok şey dökülür,” diyor. “Sanat hırsızlığı söz konusu olduğunda genellikle izlenen yol, parçaların ülkeden çabucak kaçırılmasıdır ama Bronx’ta ortaya çıkan durum bu işte daha çok amatörlerin, hiç düşünmeden çalıveren ve bu nesneleri nasıl satacağı ya da saklayacağı konusunda hiçbir fikri olmayan tecrübesiz kişilerin yer almış olabileceğini doğruladı.” Nunnally’ye göre, olay yerinde bulunan bir grup insana daha ulaşılıyor, onlar da sorgulanıyor ve yeniden araştırılıyor: “Artık açıkça görülüyor ki kayıp resimler burada, şehirde, hemen burnumuzun dibinde olabilir.”

Karnıma ağrılar girdi. Ayağa kalkıp gazeteyi en yakındaki çöp tenekesine

attım ve -metroya binmek yerine- Canal Caddesi'ne geri dönüp dondurucu soğukta bir saat kadar Çin mahallesinde dolaştım. Ucuz elektronik eşyalara, loş cam odaların içindeki kan kırmızı halılara, buğulanmış vitrinlerden içeriye, şişe geçirilip maun raflara dizilmiş Pekin ördeklerine baktım ve düşündüm: *siktir, siktir.* Kırmızı yanaklı sokak satıcıları, Moğollar gibi bir araya toplanmışlar, dumanlı mangalların başında bağırmıyorlardı. Bölge Savcısı. FBI. Yeni bilgiler. *Bu davaları hukukun elverdiği ölçüde ileriye götürmeye kararlıyız. Diğer kayıp eserlerin de ortaya çıkacağına olan inancımız tam. Interpol, Unesco ve diğer federal ve uluslararası organlar da bu vakada yerel yetkililerle işbirliği yapıyorlar.*

Her yerdeydi. Bütün gazetelerde bu haber vardı: Çince basılmış gazetelerde bile, ne olduklarını anlamadığım sebzelerin ve buzlu yılanbalıklarının durduğu tenekelerin içinden fırlayan Çince yazıların arasında kurtarılan Rembrandt portresinin resmi göze çarpıyordu.

"*Gerçekten* rahatsız edici," dedi Hobie o akşam Amstisslerde akşam yemeği yerken endişeyle kaşlarını çatarak. Kurtarılan tablolardan başka bir şeyden bahsedemiyordu. "Her yer yaralılarla dolu, insanlar kan kaybından ölüyor ve bu adam duvardan tabloları söküp kaçırıyor. *Yağmurun* altında beraberinde götürüyor onları."

"Eh, ben şaşırdığımı söyleyemeyeceğim," dedi dördüncü buzlu viskisini içmekte olan Bay Amstiss. "Annemin ikinci kalp krizinden sonra Beth Israel'den gelen sersemlerin ardında bıraktıkları pisliğe inanamazsınız. Halının *her* yeri simsiyah ayak izleriyle kaplıydı. Haftalarca yerlerden plastik iğne başlıkları topladık, köpek neredeyse yutuyordu bir tanesini. Ve bir şey kırmışlardı, değil mi Martha, porselenlerin durduğu vitrindeki bir şeyi, neydi o?"

"Dinle, beni paramediklerden şikâyet ederken göremeyeceksin," dedi Hobie. "Juliet hastalandığı zaman gelenlere hayran kalmıştım. Yine de tabloların çok fazla zarar görmeden bulunmalarına sevindim, bu gerçek bir... Theo?" dedi ansızın bana doğru dönerek, kafamı bir anda tabağımdan kaldırmama neden olmuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Üzgünüm. Sadece biraz yorgunum."

"Ona ne şüphe," dedi Bayan Amstiss tatlılıkla. Columbiada Amerikan tarihi dersi veriyordu; bu çiftten Hobie'nin sevdiği ve onun arkadaşı olan oydu, Bay Amstiss ise paketin talihsiz kısmıydı. "Yorucu bir gün geçirdin. Sınav için mi endişeleniyorsun?"

“Hayır, pek sayılmaz,” dedim hiç düşünmeden ve hemen sonra pişman oldum.

“Ah, *eminim* oraya girecek,” dedi Bay Amstiss. “Oraya gireceksin,” dedi bana, herhangi bir aptalın bile bunu başarabileceğini ima eden bir ses tonuyla ve sonra yeniden Hobie’ye döndü: “Bu erken üniversite programlarının çoğu bu ismi hak etmiyor, doğru değil mi, Martha? Abartılmış lise. Girmesi zor ama girmeyi başardıktan sonra çocuk oyuncağı. Bugünlerde çocuklar böyle değil mi zaten? Katılıyor, ortaya çıkıyor ve bir ödül bekliyorlar. Herkes kazanıyor. Martha’nın öğrencilerinden birinin geçen ne dediğini biliyor musun? Anlatsana, Martha. Dersten sonra çocuğun biri geliyor, konuşmak istiyor. Çocuk demek doğru değil aslında, lisansüstü öğrencisi. Ve ne diyor biliyor musunuz?”

“Harold,” dedi Bayan Amstiss.

“Sınavdaki performansından endişe duyduğunu söylüyor, tavsiye istiyor. Çünkü *bir şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyormuş*. Bu, sorunu ortadan kaldırıyor yani öyle mi? Amerikan tarihi lisansüstü öğrencisi? *Bir şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyor.”*

“Eh, Tanrı biliyor ya, bir şeyleri hatırlamakta ben de güçlük çekiyorum,” dedi Hobie neşeyle ve tabakları taşımak için ayağa kalkıp konuyu değiştirdi.

Ama o gece ilerleyen saatlerde Amstissler gittikten ve Hobie uykuya daldıktan sonra odamda oturup pencereden dışarısını, sokağı izledim, Altıncı Cadde’den geçen kamyonların gece yarısı ikide çıkardıkları uzak gürültüleri dinledim ve paniğimi yatıştırmaya çalışmak için elimden geleni yaptım.

Peki ne yapabilirdim? Dizüstü bilgisayarımın başında saatler geçirdim, hızlı hızlı yüzlerce habere göz attım - *Le Monde*, *Daily Telegraph*, *Times oflndia*, *La Repubblica,* okuyamadığım dillerde bile dünyadaki her gazete bu haberi veriyordu. Hapis cezasına ek olarak verilen para cezası yıkıcı bir miktardı: iki yüz bin, yarım milyon dolar. Daha kötüsü: evin sahibi olan kadın da suçlanıyordu çünkü tablolar onun mülkünde bulunmuştu. Ve bunun anlamı, büyük olasılıkla Hobie’nin de başının belaya gireceğiydi - benimkinden çok daha kötü bir belaya. Emekli bir güzellik uzmanı olan kadın, tabloların evinde olduğundan haberi bile olmadığını iddia ediyordu. Ama Hobie? Bir antika satıcısı? Bana masumca, iyi yüreklilikle kol kanat germesini bir kenara bırak, onun bu konuda hiçbir şey bilmediğine kim inanırdı?

Kafamdaki düşünceler kötü bir lunapark treni gibi yukarı aşağı, döne

döne altüst oluyordu.

Bu hırsızlar plansızca hareket ettilerse de ve sabıkaları temiz olsa da tecrübesizlikleri bizi bu davayı kanun hükmünde cezalandırmaktan alıkoymayacak. Londra'daki bir yorumcu, kurtarılan Rembrandt ile birlikte benim tablomdan da söz ediyordu: ...*dikkatleri daha çok halen kayıp olan çok daha değerli eserlere, özellikle de Corel Fabritius'un 1654 yılında yaptığı* Saka Kuşu *isimli eserine, sanat tarihinde eşsiz bir yeri olan ve bu nedenle de paha biçilemeyen bu esere çekti...*

Bilgisayarı üçüncü ve dördüncü defa başlangıç ayarlarına döndürdüm ve kapattım. Sonra biraz gerilmiş bir halde yatağa girip ışığı söndürdüm. Xandra'dan çaldığım bir torba dolusu hap hâlâ bendeydi. Boris'e göre hepsi ağrı kesici olan farklı renklerde ve boyutlarda yüzlerce hap ama bazen babamı nakavt etseler de bazen bütün gece uykusuz bıraktıklarından şikâyet ettiğini de duyuyordum, böylece -huzursuzluk ve kararsızlık içinde mide bulantıları çekip kıvranarak ve tavana vuran araba ışıklarına bakarak bir saat kadar, belki daha fazla yattıktan sonra- ışığı yeniden yaktım ve komodinin çekmecesini kurcalayıp o torbayı aradım ve biri uyutmazsa belki diğeri uyutur diye düşünerek biri mavi biri sarı iki farklı renkte hapı seçtim.

Paha biçilmez. Yatakta yuvarlanıp yüzümü duvara döndüm. Kurtarılan Rembrandt'a kırk milyon dolar değer biçilmişti. Ama kırk milyon yine de bir pahaydı.

Dışarıda, caddede bir itfaiye aracı sirenlerini çala çala hızla geçip sonra gözden kayboldu. Arabalar, kamyonlar, barlardan çıkan ve yüksek sesle kahkahalar atan çiftler. Kar gibi, çöldeki yıldızlar gibi rahatlatıcı şeyler düşünmeye çalışarak, yanlış karışımı yutup kazara kendimi öldürmeyeceğimi umut ederek öyle yatmış uzanırken internette okuduğum onca şeyin arasında edindiğim tek umut vadeden ya da teselli veren gerçeğe sıkı sıkı tutunmaya çalıştım: insanlar onları satmaya ya da başka bir yere taşıtmaya çalışmadıkları müddetçe çalıntı tabloların izlerinin sürülmesi imkânsızdı, işte bu yüzden de sanat hırsızlarının yalnızca yüzde yirmisi yakalanabiliyordu.

8. Bölüm

Dükkânın Ardındaki Dükkân, devamı

I

Tablo konusundaki korkum ve endişem öyle bir noktaya gelmişti ki her nasılsa mektubun gelişini gölgelemişti: erken üniversite programının bahar dönemine kabul edilmiştim. Bu haber öylesine şaşırtıcıydı ki zarfı masanın çekmecesine koydum ve iki gün boyunca Welty'nin isminin baş harflerini taşıyan bir yığın mektubunun yanında bekledi, ta ki en sonunda cesaretimi toplayıp merdivenlerin başına (dükkândan el testeresinin hışırtısı yükseliyordu) gidip seslenene kadar:

"Hobie?" Testere durdu. "Kabul edildim." Hobie'nin kocaman, solgun yüzü merdivenlerin dibinde belirdi.

"Bu da ne?" dedi, çalışırken girdiği trans halinden çıkamamıştı daha, tam olarak orada değildi, ellerini siliyor, siyah önlüğünün üzerinde büyük, beyaz el izleri bırakıyordu - ve sonra zarfı görünce yüzündeki ifade değişti. "Yoksa bu düşündüğüm şey mi?"

Tek kelime etmeden zarfı ona uzattım. Önce zarfa baktı, sonra bana - ve sonra İrlandalılara özgü olduğunu düşündüğüm o sert ve kendini bile şaşırtan kahkahalardan atmaya başladı.

"Aferin sana!" dedi önlüğünün iplerini çözüp onu merdivenlerin tırabzanlarına bırakırken. "Buna çok sevindim, ne yalan söyleyeyim. Seni toplayıp tek başına bir yerlere göndereceğimi düşünmekten nefret ediyordum. Peki bunu bana ne zaman haber vermeyi düşünüyordun? Okulun ilk günü mü?"

Onun ne kadar sevindiğini görünce kendimi berbat hissetmiştim. Kutlama yemeğinde -ben, Hobie ve Bayan DeFrees, ayakta kalmaya çalışan yakınlardaki bir İtalyan restoranında- bizimkinin dışında dolu olan tek masada şarap içen çifte baktım ve -umduğum gibi mutlu olmak yerine- tedirgin ve hissiz olduğumu fark ettim.

"Şerefine!" dedi Hobie. "İşin zor kısmı bitti. Artık biraz daha rahat bir nefes alabilirsin."

"*Çok* sevinmiş olmalısın," dedi Bayan DeFrees, bütün gece boyunca kolunu benimkine geçirmiş, hafifçe sıkıyor ve sevinçle cıvıldıyordu. *("Bien*

elegant görünüyorsunuz," demişti Hobie onu yanaklarından öperken: kır saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve pırlanta bileziğinin zincirlerinin arasından kadife kurdeleler sarkıyordu.)

"Tam bir fedakârlık örneği!" dedi Hobie ona. Arkadaşlarına ne kadar sıkı çalıştığımı ve ne kadar harika bir öğrenci olduğumu anlattığını duydukça kendimi çok daha kötü hissediyordum.

"Ah, bu harika. *Sevinmedin* mi yoksa? Hem de bu kadar kısa bir sürede! Biraz daha mutlu görünmeye çalış, tatlım. Ne zaman başlıyor okula?" dedi Hobie'ye.

II

Kabul edilmiş olmanın yarattığı travmanın ardından, erken üniversite programının korktuğum kadar zorlu olmadığını görmek güzel bir sürpriz oldu. Bazı açılardan şimdiye kadar gittiğim en az çaba gerektiren okuldu: ileri düzey sınıfları yoktu, giriş sınavları ve en iyi okullara girmek konusunda göz korkutmalar yoktu, insanı mahveden matematik ve dil koşulları yoktu - aslına bakılırsa hiçbir koşul yoktu. Giderek artan bir şaşkınlıkla içine düştüğüm bu müthiş akademik cennete bakıyor ve beş ilçedeki bu kadar zeki ve yetenekli lise öğrencilerinin neden buraya girmek için canlarını dişe taktıklarını anlıyordum. Burada test yoktu, sınav yoktu, not yoktu. Güneş panelleri yaptığınız ve Nobel ödüllü ekonomistlerin seminerlerine katıldığınız ve tek yapmanız gerekenin Tupac kayıtları dinlemek ya da *İkiz Tepeler*'in eski bölümlerini izlemek olduğu dersler vardı. Öğrenciler, canları isterse kendi Robotik ya da Oyun Tarihi derslerini oluşturmakta özgürdü. Dönem arasında evde yazılacak bir deneme ve dönem sonunda bir proje yapmak kaydıyla bir dolu ilgi çekici seçmeli ders arasından istediğimi seçmekte özgürdüm. Ama ne kadar şanslı olduğumun farkında olsam da benim için bu iyi talihimden ötürü mutluluk ya da en azından minnettarlık duymak imkânsızdı. Sanki ruhumun kimyasında bir şeyler değişikliğe uğramıştı, sanki aklımın asit dengesi değişmişti ve kendi dışımdaki dünyayı sertleşip kemikleşmiş canlı bir mercan parçası gibi tamir edilmesi ya da geriye döndürülmesi imkânsız şeylermiş gibi algılamaya başlamıştım.

Yapmam gerekeni yapabiliyordum. Daha önce de yapmıştım: hissizleşmiş, ilerlemiştim. Haftanın dört günü saat sekizde uyanıyor, Pippa'nın odasındaki ayaklı küvette duş alıyordum (karahindiba desenli duş perdesi, çilekli şampuanının kokusu beni onun varlığının etrafımda gülümsediği neşeli bir buharın içine sürüklüyordu). Sonra -bir anda dünyaya dalarak-o buhar bulutundan çıkıyor ve kendi odamda sessizce giyiniyordum ve -Popçik'i sürükleye sürükleye korkuyla havlayıp bir ileri bir geri zıplayıp durduğu caddenin sonuna kadar yürüttükten sonra- kafamı atölyenin kapısından içeri sokup Hobie'ye hoşça kal diyor, sırt çantamı omzuma taktığım gibi metroya binip iki durakta şehir merkezine varıyordum.

Çocukların çoğu beş ya da altı ders alıyordu ama ben en azında karar kılmıştım, dört: Sanat atölyesi, Fransızca, Avrupa Sinemasına Giriş, Çeviri Rus Edebiyatı. Aslında Rusça konuşma dersi almak istemiştim ama Rusça 101 -başlangıç düzeyi- güz dönemine kadar mevcut değildi. Sınıfa istemsiz bir kayıtsızlıkla gidiyor, benimle konuşulursa konuşuyor, ödevlerimi yapıyor ve eve geri yürüyordum. Bazen dersten sonra New York Üniversitesi'nin çevresindeki pinball makineleri ve plastik bitkileri olan, geniş ekran televizyonunda spor müsabakaları gösterilen ve "Happy Hour" süresince biranın bir dolar olduğu (ama bana bira verilmiyordu; reşit olmayan biri olduğum hayata en başından alışmak, boya kalemlerine ve anaokuluna geri dönmüşüm gibi zor geliyordu) ucuz Meksika ve İtalyan lokantalarında bir şeyler atıştırıyordum. Bardağımı limitsizce tekrar tekrar doldurduğum Sprite'lardan bedenime bir sürü şeker yükledikten sonra, kafamı önüme eğip iPod'umun sesini açarak Washington Meydanı Parkı'ndan geçip Hobie'nin evine yürüyordum. Duyduğum kaygıdan ötürü (kurtarılan Rembrandt hâlâ haberlerdeydi) uyumakta güçlük çekiyordum ve Hobie'nin evinin zili ne zaman çalsa sabahın beşine kurulmuş alarmla uyandırılmışım gibi yerimden sıçrıyordum.

"Şunu gözden kaçırıyorsun, Theo," dedi danışmanım Susanna (sadece ilk isimler: hepimiz dosttuk) "müfredat dışı etkinlikler, şehir içi kampüslerde okuyan öğrencileri bir araya getiren tek şeydir. Özellikle de yaşça daha küçük öğrencilerimizi. Yoksa kolaylıkla kaybolup gidebilirsin."

"Şey..." Haklıydı: okul ıssızdı. On sekiz, on dokuz yaşındakiler daha küçük olanlarla sosyalleşmiyordu ve benim yaşımda ve hatta benden küçük bir sürü öğrenci olsa da (IQ'su 260 olduğu söylentisi dolaşan on iki yaşında ufacık bir çocuk bile vardı) hayatları gerçek dünyadan o kadar uzaktı, dertleri

bana öyle saçma ve yabancı geliyordu ki sanki benim unuttuğum kayıp bir ortaokul dilini konuşuyor gibiydiler. Evde aileleriyle yaşıyorlardı; çan eğrisi ve değişim programıyla İtalya'ya gitmek ve yazın BM'de staj yapmak gibi dertleri vardı; önlerinde bir sigara yakacak olsan ödleri kopardı; hevesli ve iyi niyetliydiler, hasar görmemişlerdi, hayat hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Herhangi biriyle olan ortak yönlerime bakılacak olursa gidip PS 41'deki sekiz yaşındaki çocuklarla da takılsam olurdu.

"Fransızca dersi aldığını görüyorum. Fransızca Kulübü haftada bir kez, üniversiteler mahallesindeki Fransız restoranında toplanıyor. Ve salıları Alliance Française'e gidip Fransızca filmler seyrediyorlar. Bu hoşuna gidebilir belki."

"Belki." Fransızca bölümünün başkanı, yaşlıca bir Cezayirli, çoktan bana (ödümü koparark - kocaman, sert elini omzuma koyduğunda saldırıya uğramışım gibi yerimdem sıçramıştım) yaklaşmış ve lafı hiç uzatmadan dinlemeyi isteyebileceğim Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Guerre d'Algerie'den başlayarak modern terörizmin kökleri üzerine katılmayı isteyebileceğim bir seminer dersi verdiğini söylemişti. Programdaki öğretmenlerin kim olduğumu biliyormuş gibi görünmelerinden, sinema öğretmenim Bayan Lebowitz'in ("Bana Ruthie deyin") deyişiyle "trajedi"den haberleri olduğunu belli edercesine davranmalarından nefret ediyordum. O da -Bayan Lebowitz- *Bisiklet Hırsızları* üzerine yazdığım denemeyi okuduktan sonra Sinema Kulübü'ne katılmam için peşime düşmüştü; ayrıca her hafta onun deyimiyle "büyük soruların" tartışıldığı Felsefe Kulübü'nün de hoşuma gidebileceğini söylemişti. "Hımm, bakalım," demiştim kibarca.

"Yani, yazdığın denemeye bakılırsa senin, nasıl söylesem, daha çok metafizik bir alana kaydığın görülüyor. Neden iyi insanların acı çektikleri gibi," dedi ben yüzüne boş boş bakmayı sürdürünce. "Ve kaderin tesadüf eseri olması gibi. Senin yazdığın denemenin ele aldığı şey Di Sica'nın sinematik yönünden ziyade, içinde yaşadığımız dünyanın temelindeki kaos ve belirsizlik."

"Bilmem," dedim ortaya çıkan rahatsız edici sessizliği bölmek için. Yazdığım yazı gerçekten de bu dedikleriyle mi ilgiliydi? *Bisiklet Hırsızı*'nı (ya da *Kes*'i ya da *Mouette*'i, ya da *Lacombe Lucien*'i, daha doğrusu Bayan Lebowitz'in dersinde izlediğimiz müthiş iç karartıcı yabancı filmlerin hiçbirini) sevmemiştim bile.

Bayan Lebowitz o kadar uzun bir süre yüzüme baktı ki tedirgin oldum.

Sonra parlak kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve “Avrupa Sineması derslerinde yaptıklarımızın büyük çoğunluğu ağır şeyler. İşte bu yüzden film branşındakiler için verdiğim seminerlerden birine katılmak istersin belki diye düşünüyorum. ‘Otuzların Acayip Komedi Filmleri’ ya da belki ‘Sessiz Sinema’. *‘Dr. Caligari’* izliyoruz ama ayrıca bir sürü Buster Keaton, bir sürü Charlie Chaplin de izliyoruz, yine kaos işte ama çok da tehditkâr olmayan bir çerçevede. Hayat dolu şeyler.”

“Bakalım,” dedim. Başka bir ekstra saçmalık yükünün altına daha girmeye hiç niyetim yoktu, ne kadar hayat dolu olursa olsun. Zira -neredeyse daha kapıdan içeri adım attığım anda- erken üniversite programına girmek için çırpınmamı sağlayan o yanıltıcı enerji patlaması kaybolup gitmişti bile. Sunduğu bol olanaklar beni kıpırdayamaz hale getiriyordu; kesinlikle yapmak zorunda olduklarımın dışında tek bir şeyle bile uğraşmak istemiyordum.

Dolayısıyla hocalarımın coşkulu karşılamaları çok geçmeden vazgeçmeye ve muğlak, kişisel olmayan bir pişmanlığa dönüştü. Kendime meydan okumuyordum, becerilerimi geliştirmiyor, ufkumu genişletmiyordum, bana sunulan sayısız kaynaktan yararlanmıyordum. Susanna’nın kibarca ifade ettiği gibi, programa uyum sağlamıyordum. Doğrusu dönem ilerledikçe ve hocalarım benden yavaş yavaş uzaklaşıp ve gücendiklerini daha fazla belli ettikçe (“sunulan akademik imkânlar Theodore’u hiçbir anlamda daha fazla çaba göstermeye itmiyor”) bu programa kabul edilmemin tek sebebinin yaşadığım “trajedi” olduğuna dair şüphelerim daha da arttı. Kabul ofisindeki biri benim başvurumu kenara ayırmış, yöneticilerden birine götürmüştü, aman Tanrım, zavallı çocuk, terörizm kurbanı, falan filan, okulun sorumluluk alması gerek, kaç kişilik yerimiz kaldı, sizce onu da araya sıkıştıramaz mıyız? Belli ki burayı çok daha fazla hak eden Bronxlu bir ineğin hayatını mahvetmiştim - toplu konutlarda yaşayan, cebir ödevi için hâlâ dayak yiyip duran, klarnet bile çalan zavallı bir genç, ben onun haklı yerini gasbettiğim için Cal Tech’te akışkan mekaniği öğretmek yerine bir bilet gişesinde bilet kesecekti.

Bir hata yapıldığı belliydi. “Theodore derse çok az katılıyor ve derslerine gerçekten gerekenden daha fazla dikkat göstermek gibi bir çabası olmadığı açıkça görülüyor,” yazmıştı Fransızca hocam, beni yakından denetleyen bir yetişkin olmadığı için benden başka kimsenin görmediği iğneleyici sınav raporunda. “Hatalarının onu kendisini kanıtlamaya iteceği ve böylece bu durumdan ikinci dönemde yarar sağlayabileceği umulmaktadır.”

Ama durumumdan yarar sağlamak gibi bir isteğim yoktu, kendimi kanıtlamayı ise hiç düşünmüyordum. Hafızamı yitirmiş gibi sokaklarda dolaşıyor ve (ödevlerimi yapmak, dil laboratuvarına katılmak ya da davet edildiğim kulüplerinden birinde yer almak yerine) tek başıma metroya atlayıp hat sonundaki insanın ruhunu arındıran muhitlerdeki şarap mağazalarının ve saç örgüsü yapan dükkânların arasında geziniyordum. Ama bir süre sonra bu yeni keşfettiğim gezginlikten -öylesine binip geçtiğim yüzlerce kilometrelik tren yolundan- hevesim kaçtı ve bunun yerine, sessizce suyun dibine çöken bir taş parçası gibi, kendimi Hobie'nin bodrum katındaki aylak işlere, şehrin gürültüsünden ve ofis kulelerinin ve gökdelenlerin havayla taşınan vızıltısından korunduğum ve saatler boyunca masaları cilalayıp WNYC radyosunda klasik müzik dinlemekten mutlu olduğum yer hizasının altında kalan bu kucaklayıcı rehavetin içinde kendimi kaybetmeye başladım.

Neticede *passé composé*[43] ya da Turgenyev'in eserleri neden umurumda olsundu? Yorganı kafamın üstüne kadar uyumak ve çekmecelerinde eski deniz kabuklarının durduğu ve oturma odasındaki yazı masasının altında hasır sepetler dolusu nakışlı örtünün saklandığı, günbatımının ön kapının üstündeki pencereden keskin mercan ışık huzmeleri olarak içeri düştüğü huzurlu bir evde dolaşmak istemenin nesi yanlıştı? Çok geçmeden okul ve atölye arasında mekik dokuya dokuya bilindik sokaklardan geçtiğim ama bilinmedik koşullarda, bambaşka yüzlerin arasında yaşadığım önceki hayatımın çarpık, rüyaya benzer bir halini yaşadığım unutkan bir uykuya daldım ve okula giderken sık sık annemle yaşadığım o eski, kaybolmuş hayatımı düşünsem de -Canal Caddesi istasyonu, Kore pazarındaki ışıklandırılmış çiçek kovaları, herhangi bir şey tetikleyebiliyordu bunu- Vegas'taki hayatımın üzerine kapkara bir perde örtülmüştü sanki. Yalnızca bazen, savunmasız anlarda, bu öyle isyankâr patlamalar halinde çarpıyordu ki yüzüme, kaldırımın ortasında daha adımımı yere basamadan öylece kalakalıyordum. Bir şekilde şu an, çok daha küçük ve çok daha az ilgi çekici bir hale gelivermişti. Belki de o alev alev ergen sarhoşların sürekli ziyan oluşundan ve tantanasından bize ait küçük, çölde kudurup duran o iki kişilik savaşçı kabilesinden uzak kalınca sadece ayılıp kendime gelmiştim biraz; belki de büyürken böyle oluyordu işte ama Boris'i (Varşova'da, Karmeywallag'da, Yeni Gine'de, nerede olursa olsun) benim içine düştüğüm gibi ağırbaşlı bir "yetişkinliğe giriş" yaşarken hayal etmek imkânsızdı. Andy

ve ben -hatta Tom Cable ve ben- saplantılı bir biçimde hiç durmadan büyüdüğümüzde ne olacağımız hakkında konuşur dururduk ama Boris söz konusuysa, gelecek onun kafasında bir sonraki öğününden daha ileriye gidebilirmiş gibi görünmüyordu. Onu herhangi bir şekilde hayatını kazanmaya ya da toplumun üretken bir bireyi olmaya çalışırken hayal bile edemiyordum. Ve yine de Boris'le zaman geçirmek hayatın müthiş, saçma sapan olasılıklarla -okulda öğrettikleri her şeyden çok daha büyük şeylerle- dopdolu olduğunu bilmek demekti. Onu aramaya ya da mesaj çekmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim; Kotku'nun telefonuna attığım mesajlara cevap gelmiyordu, Vegas'taki ev telefonuysa kesikti. Onun geniş hareket alanını göz önüne alınca onu bir daha göreceğimi hayal bile edemiyordum. Ve yine de neredeyse her gün düşünüyordum onu. Okulda okumak zorunda olduğum Rus romanları bana onu anımsatıyordu; Rus romanları ve *Bilgeliğin Yedi Sütunu* ve hatta Aşağı Doğu Yakası - dövmeci salonları ve piruhi dükkânları, havadaki esrar kokusu, ellerinde market poşetleriyle sağa sola sallana sallana yürüyen yaşlı Polonyalı kadınları ve İkinci Cadde boyunca sıralanmış barların kapı girişlerinde sigara tüttüren çocuklarıyla.

Ve -bazen, umulmadık bir anda, neredeyse acı diyeceğim kadar şiddetle- babamı hatırlıyordum. Parlak renkleri ve köhneliği, anlaşılması zor değişken halleriyle Çin mahallesi onu getiriyordu aklıma: aynalar ve akvaryumlar, plastik çiçekler ve şans bambusu saksılarıyla süslü vitrinler. Bazen, Hobie'ye Pearl Paint mağazasından süngertaşı ve Venedik terebentini almak için Canal Caddesi'ne yürüdüğümde Mulberry Caddesindeki babamın sevdiği restorana kadar gitmiş buluyordum kendimi. E hattından çok uzakta değildi, sekiz basamakla bodrum katına indiğiniz lekeli formika masalı bir yerdi, menü Çince olduğu için parmağımla işaret ederek taze soğanlı kıtır krepler, baharatlı domuz eti alıyordum buradan. Yağlı kese kâğıtlarını yüklenmiş halde Hobie'nin evine ilk gidişimde yüzünde beliren anlamsız ifadeyle buz kesmiş ve bunu yaparken tam olarak ne düşündüğümü merak ederek rüyasının ortasında uykusundan uyandırılmış bir uyurgezer gibi odanın ortasına kalakalmıştım. Hobie'yi düşünmediğim belliydi; o gece gündüz Çin yemeği yemeye can atan biri değildi. "Ah, *severim,*" dedi Hobie alelacele, "sadece hiç aklıma gelmez." Ve aşağı katta, dükkânda doğrudan karton kutuların içinden yemiştik, Hobie üstünde siyah iş önlüğü ve dirseklerine kadar sıvanmış kollarıyla bir taburenin üstüne oturmuştu, yemek çubukları o kocaman parmaklarının arasında küçücük görünüyordu.

III

Hobie'de böyle gayriresmî bir şekilde kalıyor oluşum da beni endişelendiriyordu. Hobie'nin kendisi o kendini belli etmeyen iyilikseverliğiyle evinde olmama aldırış ediyormuş gibi görünmese de Bay Bracegirdle'ın bunu geçici bir düzenleme olarak gördüğü açıktı ve hem o hem de okuldaki danışmanım, okuldaki yurtlar yaşça büyük öğrenciler için ayrılmış olsa da benim durumum için bir şey ayarlanabileceğini açıklama zahmetine girmişlerdi. Ama ne zaman yaşam düzenlemesi konusu açılsa sessizliğe gömülüyor ve ayakkabılarıma bakıyordum. Yurtlar kalabalıktı, leş gibiydi, hapishane asansörü gibi zangırdayan, her yanına grafitiler yapılmış kafesli bir asansörü vardı: duvarlar konser posterleriyle kaplıydı, yerler dökülen biralardan yapış yapıştı, battaniyeye sarınmış zombi gibi tipler televizyon odasındaki koltukların üstünde uyukluyor ve saçı sakalına karışmış kafası kıyak herifler -benim gözümde yetişkin, yirmili yaşlarında kocaman, ürkütücü adamlardı- koridorda birbirlerine boş bira kutuları fırlatıyordu. "Evet, hâlâ biraz küçüksün," dedi Bay Bracegirdle -köşeye sıkıştırılınca- kafamdaki kaygıları ifade ettiğimde ama bu kaygıların asıl nedeni dile getiremediğim bir şeydi: içinde bulunduğum koşullara bakarsak nasıl gidip bir oda arkadaşıyla yaşayabilirdim ki? Güvenlik meselesi ne olacaktı? Yangın söndürme tesisatları? Hırsızlık? *Okul, öğrencilerin şahsi eşyalarından sorumlu değildir*, diyordu verilen kitapçıkta. *Öğrencilerin yanlarında getirebilecekleri değerli eşyalar için bir yurt sigorta poliçesi oluşturmalarını öneririz.*

Bu kaygı haliyle ne yapacağımı şaşırmış, kendimi Hobie için vazgeçilmez kişi haline getirme görevini üstlenmiştim: getir götür işlerini yapıyor, fırçaları temizliyor, restorasyon yaptığı işlerin envanterini çıkarmasına ve eski dolaplardan kalan tahtaları ve parçaları sınıflandırmasına yardım ediyordum. O, koltuk arkalıkları oyar ve yeni sandalyeleri eskilerine uyacak hale getirirken ben, mobilya cilası için elektrikli ocağın üstünde balmumu ve reçine eritiyordum: on altı ölçü balmumu, dört ölçü reçine, bir ölçü Venedik terebentini, şeker gibi sert olan ve tencerenin içinde karıştırmasını sevdiğim

kokulu bir karamela yaldızı. Çok geçmeden bana varaklama işlemi için kırmızıyı beyaz zemine nasıl koyacağımı öğretti: elin doğal olarak dokunacağı yerlere her zaman biraz altın rengi bırakılırdı, sonra yarıklara ve arka yüzeye lamba isi sürülerek biraz koyulaştırılırdı. (“Patinalama her zaman için bir parçanın en büyük sorunlarından biridir. Elindeki tahta yeniyse ve eskitilmiş bir görüntü vermek istiyorsan, yaldızlı patina yapılacak en kolay şeydir.”) Ve eğer lamba isinden sonra yaldız fazla parlak ve çiğ görünüyorsa bunu bir iğne ucuyla kazımayı -farklı derinliklerde hafif, düzensiz çizikler- ve bunun ardından üstündeki fazlalıkları almak için elektrikli süpürgeyi çalıştırmadan önce eski bir anahtarlıkla hafifçe düzeltmeyi öğretmişti bana. “Büyük ölçüde restore edilmiş parçalarda ne bir aşınmanın ne de saygıdeğer bir izin olduğu yerlerde, birkaç eski ve saygıdeğer izi senin bırakman gerekir. İşin sırrı,” diye anlattı elinin tersiyle alnını silerken, “asla çok iyi davranmamaktır.” *İyiden* kastı, *düzenli* idi. Fazla eşit ölçüde yıpratılmış şeylerin foyası hemen ortaya çıkardı; gerçek eskime, elimden geçen hakiki parçalardan gördüğüm kadarıyla tutarsız, eğri büğrü, değişken oluyor, orada yukarı burada aşağı duruyordu. Bir gülağacı dolabın bir tarafında üstüne vuran güneş yüzünden sıcak asimetrik çizgiler oluşurken, diğer tarafı ilk kesildiği günkü gibi koyu renk kalıyordu. “Ahşabı ne eskitir? Aklına ne gelirse. Sıcak ve soğuk, şömine isi, bir sürü kedi ya da şu,” deyip bir adım geri çekildi, bense parmağımı maun sandığın sert, pürüzlü yüzeyinde gezdirdim. “Bu yüzeyi ne bu hale getirmiş sence?”

“Vay canına,” uç kısmının -oyuncak fırında pişirirken üstünü yaktığınız ve yemek istemeyeceğiniz bir eşya gibi simsiyah ve yapış yapıştı-açık, yoğun bir parlaklık halinde açıldığı yere uzanırken topuklarımın üzerine çömeldim.

Hobie güldü. “Saç spreyi. Onlarca yıllık. İnanabiliyor musun?” dedi, bir kenarını tırnağıyla kazıyıp siyah bir parçayı söküp çıkardı. “İhtiyar güzel, bunu bir makyaj masası olarak kullanıyormuş. Yıllar içinde üstünü vernik gibi kaplamış. O saç spreylerinin içine ne koyuyorlar bilmiyorum ama çıkarması kâbus gibi, özellikle de ellilerden ve altmışlardan kalma bir parçaysa. Uç kısmını mahvetmemiş olsa gerçekten enteresan bir parça olabilirdi. Şimdi tek yapabileceğimiz üst kısmını temizlemek, böylece ahşabı yeniden görebileceğiz, belki hafif bir cila çekeriz. Güzel, eski bir şey ama, değil mi?” dedi içtenlikle parmağını kenarında gezdirerek. “Şu bacağın kıvrımına ve damarlandırmasına, şu şekline bir bak, şu tomurcukları görüyor musun, şurada ve şurada, nasıl özenle eşlendiğini?”

“Onu parçalayacak mısın?” Hobie bunu istenmeyen bir adım olarak görse de bir eşyayı parçalarına ayırmanın ve en baştan yeniden bir araya getirmenin cerrahi havası benim çok hoşuma gidiyordu - tutkal kurumadan hızlıca çalışmalıydık, doktorların acil bir apandisit ameliyatına koşuşturmaları gibi.

“Hayır,” kulağını tahtaya dayayıp parmağıyla vurdu, “epey sağlam görünüyor ama raylarında hasar var,” dedi, çektiği çekmece acı bir ses çıkararak sıkıştı. “Çekmeceye bir sürü ıvır zıvır doldurup durursan işte böyle olur. Bunları onaracağız.” Tahtanın tahtaya sürtmesinden çıkan ürkütücü ses karşısında yüzünü buruşturarak çekmeceyi çekip çıkardı. “Sıkıştığı yerleri planyayla düzleştireceğiz. Şu yuvarlanmayı görüyor musun? Bunu düzeltmenin en iyi yolu yivi kütleştirmek, bu onu genişletir ama manivelayla bu eski kirişleri kurtağızlarından çıkarmak zorunda kalacağımızı sanmıyorum, o meşe parçayla ne yaptığımızı hatırlıyorsun, değil mi? Ama,” parmağının ucunu sandığın kenarında gezdirdi, “maun biraz daha farklı. Ceviz de öyle. Tahtanın aslında sorun yaratmayan yerlerinden çıkarılıyor olması şaşırtıcı. Hele de maun, öyle sık damarlı ki özellikle de bu kadar yaşlı bir maun, gerçekten düzlemen gerekmeyen yerleri düzlemek istemezsin bile. Raylara birazcık parafin sürdün mü yepyeni olacaktır.”

IV

Ve zaman böyle akıp geçti. İlkbahar yaza dönüştü, nem ve çöp kokuları arttı, caddeler insanlarla doldu ve aylandız ağaçları yemyeşil yaprağa oturdu ve sonra yaz yerini sonbahara bıraktı, her yer ıssızlaşıp soğudu. Geceleri, *Yevgeni Onegin*’i okuyor ya da Welty’nin bir dolu mobilya kitabından birini (en sevdiğim: *Chippendale Mobilya: Hakiki ve Sahte* isimli iki ciltlik eski bir kitaptı) ya da Janson’ın kalın ve doyurucu *Sanat Tarihi*’ni inceliyor oluyordum. Bazen Hobie ile birlikte alt katta belki altı yedi saat boyunca doğru düzgün tek kelime etmeden çalışıyor olsam da onun ilgili bakışlarının altında kendimi hiç yalnız hissetmiyordum: annem olmayan bir yetişkinin böylesine anlayışlı ve uyumlu, böylesine tümüyle yanımda oluşu beni hayrete düşürüyordu. Aramızdaki büyük yaş farkı birbirimizden çekinmemize neden oluyordu; bir resmiyet, nesilsel bir farklılık vardı ama yine de o dükkânın

içinde öyle bir telepati geliştirmiştik ki o, daha istemeden doğru planyayı ya da keskiyi ona uzatıveriyordum. “Epoksi tutkallı” onun adi işler ve genellikle ucuz şeyler için kullandığı kısaltmaydı. Bana contalarının iki yüzyıl ya da belki daha fazladır hiçbir zarar görmeden kaldığı orijinal birkaç parça göstermişti ancak birçok modern işteki sorun çok sıkı olması, tahtaya fazla sıkı bağlanıp onu çatlatması ve nefes almasına izin vermemesiydi. “Asla unutma, bizim asıl çalıştığımız kişi, yüz yıllık bir parçayı restore eden kişi. Etkilememiz gereken kişi o.” Ne zaman bir mobilyayı tutkallayacak olsa, o parçaları doğru zıvana, doğru delik şeklinde düzenlerken her bir setin ağzı doğru olacak şekilde doğru mengeneleri ayarlamak benim işimdi - asıl tutkallama ve sıkıştırma işine zahmetli bir hazırlık, tutkal kurumadan önce sahip olduğumuz birkaç dakikada telaşla çalışırken Hobie’nin elleri bir cerrahınki kadar kendinden emindi, ben beceriksizlik ettiğimde doğru parçayı kapıverirdi, benim işimse daha çok o, mengeneleri geçirdiğinde parçaları bir arada tutmaktı (yalnızca sıradan G mengene ve F mengeneleri değil, aynı zamanda yatak yayları, çamaşır mandalları, eski nakış kasnakları, bisiklet iç lastikleri ve -ağırlık olsun diye- patiskadan dikilme renkli kum torbaları ve eski kurşun kapı tamponları ve dökme demirden kumbaralar gibi bu amaç için acayip eşyalarla dolu bir tepsisi de vardı).

Yardımıma ihtiyacı olmadığındaysa talaşları süpürür ve mandaldaki aletleri yerlerine yerleştirirdim ve -yapacak başka hiçbir şey olmadığında- oturup onun keskileri keskinleştirmesini veya elektrikli ocağın üzerine bir kâse sıcak su koyup buharla tahtaları esnetmesini izlemek de beni mutlu etmeye yeterdi. YOK ARTIK ORASI LES GİBİ KOKUYO, yazmıştı Pippa mesajında. KORKUNC Bl KOKU NASI DAYANIYOSUN BUNA? Ama ben seviyordum bu -canlandırıcı toksik- kokuyu ve ellerimin altındaki eski ahşabın dokusunu.

V

Bütün bu zaman zarfında Bronx’taki sanat hırsızı dostlarımla ilgili haberleri de dikkatle takip etmiştim. Hepsi suçlu bulunmuş -kayınvalide de dâhil- ve yasaların izin verdiği en ağır cezaları almışlardı: yüzlerce bin dolarlık para ve

beş ila on beş yıl arasında değişen, şartlı tahliye olasılığı olmayan hapis cezaları. Genel duruma bakılırsa Wybrand Hendriks tablosunu polisi arayan o tablo satıcısına satmaya çalışmak gibi bir aptallık yapmasalardı hâlâ Morris Heights'ta mutlu mesut yaşıyor ve annelerinin evindeki büyük İtalyan sofralarında karınlarını doyuruyor olacaklardı.

Ama bu benim kaygılarımı hafifletmiş değildi. Bir gün okuldan eve dönünce üst katın dumanlarla dolduğunu ve itfaiyecilerin benim odamın olduğu koridorda toplaştıklarını gördüm. "Fareler," dedi Hobie çıldırmış gibi bakan gözlerle beti benzi atmış bir halde, üzerinde işçi önlüğü ve koruyucu gözlüklerini çılgın bilim adamı misali kafasına takmış, evin içinde dolaşıyordu. "Tutkallı fare kapanlarından kuramıyorum, çok zalim geliyorlar bana ve ilaç sıkmayı da ihmal ettim ama yani, Tanrım, bu da çok fazla fakat elektrik kablolarını kemirip durmalarına müsaade edemem, alarm olmasa ev *böyle* havaya uçuverecekti, bak..." (itfaiyeciye döndü) "onu buraya getirsem olur mu?" Ekipmanların kenarından geçip, "Bunu görmen gerek..." dedi. Olabildiğince geride durup süpürgeliğin arkasında hâlâ için için yanan alazlanmış fare iskeleti yığınını işaret etti. "Şuna baksana! Bir yuva dolusu!" Hobie'nin evindeki bütün alarmlar harekete geçmiş olsa da -sadece yangın değil, soygun alarmı da- ve yangın koridordaki döşeme tahtasının bir kısmı dışında ciddi bir hasara neden olmamış olsa da bu olay beni fena sarsmıştı (ya Hobie evde olmasaydı? Ya yangın benim odamda başlasaydı?) ve süpürgeliğin elli altmış santimlik bir kısmından bu kadar çok fare çıkmasının başka yerlerde de bir sürü fare (ve bir sürü kemirilmiş kablo) olduğu anlamına geldiği sonucuna vararak Hobie'nin fare kapanlarından hoşlanmamasına rağmen benim birkaç tane kurmam gerekip gerekmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Bir kedi alma fikrim -Hobie ve kedisever Bayan DeFrees tarafından coşkuyla karşılansa da- onaylanmıştı ama eyleme geçirilmedi ve çok geçmeden unutulup gitti. Bundan yalnızca birkaç hafta sonra, kedi meselesini nasıl yeniden gündeme getirsem diye düşünürken, odama girer girmez Hobie'yi yatağımın yanındaki kilimin üzerinde diz çökmüş halde görünce yüreğim ağzıma geldi, neredeyse düşüp bayılacaktım, yatağın *altına* uzandığını sandım ama aslında yerdeki macun spatulasına uzanıyordu. Yatak odası penceresinin altındaki çatlak camı değiştiriyordu.

"Ah, merhaba," dedi Hobie, yerden kalkıp pantolonunun bacağını silkeledi. "Kusura bakma! Seni yerinden sıçratmak istemezdim! Sen

geldiğinden beri şuraya yeni bir cam takmak istiyordum. Bu eski pencerelerde dalgalı cam kullanmayı seviyorum tabii, şu Bendheimlardan ama parçalardan birkaçı düz olsa da çok bir şey fark etmez, şey, oraya dikkat et," dedi, "sen iyi misin?" diye sordu ben sırt çantamı yere atıp savaş meydanından çıkıp gelen şoktaki bir üsteğmen misali sandalyeye gömülünce. İyice kafayı üşütmüştüm, annemin deyişiyle. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hobie'nin bazen bana nasıl tuhaf tuhaf baktığının fazlasıyla farkında olsam da ona epey acayip göründüğüm belli olsa da yine de evin içinde çıkan en ufak tıngırtıda ufak çapta kendimi kaybediyordum. Ne zaman kapıya biri gelse irkiliyordum, telefon çaldığında üstüme kaynar su dökülmüş gibi sıçrıyordum, elektrik çarpması gibi "önsezilere" kapılıp -dersin ortasında- sıramdan kalkıp aceleyle eve gidiyor tablonun hâlâ yastık kılıfında olduğundan, kimsenin paketini açmaya ya da bandı sökmeye çalışmadığından emin oluyordum. Bilgisayarda, internette bulduğum sanat hırsızlığıyla ilgili yasalara göz atıyordum ama karşıma çıkan şeyler konuyla tamamen alakasızdı ve hiçbir uygun ya da işe yarar bakış açısı sağlamıyordu. Derken, Hobie'nin evinde bunlar dışında hadisesiz bir sekiz ay geçirdikten sonra, beklenmedik bir çözüm ortaya çıkıverdi.

Hobie'nin taşımacı depolamacı adamlarıyla aram iyiydi. Çoğu polis kuvvetlerine ya da itfaiyeye girememiş, yavaş hareket eden, babacan, New York'ta yaşayan İrlandalılardı -Mike, Sean, Patrick, Küçük Frank (küçük falan değildi aslında, buzdolabı kadar büyük bir adamdı)- ama Raviv ve Avi isimli iki İsrailli ve -en sevdiğim- Rus Yahudisi Grisha da vardı. ('"Rus Yahudisi' tam bir kavram kargaşası," diye açıklamıştı, mentollü sigara dumanını üfleyerek. "Rus zihniyeti için en azından. Çünkü antisemitist kafa için 'Yahudi' olmanın gerçek Ruslukla hiç alakası yok, Rusya'nın bu konuda kötü bir şöhreti var.") Grisha, hatırladığını iddia ettiği ("siyah su, tuz") Sivastopol'da doğmuş ama ailesi o daha iki yaşındayken göç etmiş. Sarı saçlı, bülbül yumurtası gözlü bir adamdı ve tuğla kırmızısı bir suratı vardı, içki göbeği yapmıştı ve üstüne başına pek önem vermiyordu ki çoğu zaman gömleğinin alt düğmeleri iliklenmemiş oluyordu ama yine de o rahat, kibirli tavrına bakınca yakışıklı bir adam olduğuna inandığı belliydi (hem kim bilir, belki de bir zamanlar öyleydi). Soğuk ifadeli Bay Pavlikovsky'nin aksine, Grisha epey gevezeydi, sürekli espriler yapar ya da gülünç, seri ateşli, monoton bir sesle, kendi deyişiyle *anekdoty* anlatırdı. "Küfredebildiğini mi sanıyorsun, *mazhor?"* demişti neşeyle, arada bir öğleden sonraları Hobie ile

birlikte oynadıkları atölyenin köşesindeki satranç setinin başındaydı yine. “Başla o zaman. Kulaklarıma inanamayayım.” Ve öyle bir göz yaşartıcı küfür sağanağına başlamıştım ki söylediklerimin tek kelimesini anlamayan Hobie bile elleriyle kulaklarını kapatıp arkasına yaslanmış ve kahkahalara boğulmuştu.

Kasvetli bir öğleden sonra, okuldaki ilk güz dönemine başlamamın üzerinden henüz çok geçmemişken, Grisha birkaç mobilya bırakmaya geldiğinde nasıl olduysa evde yalnızdım. “Hadi bakalım, *mazhor,”* dedi, sigara izmaritini yaralı başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup fırlattı. *Mazhor* -bana taktığı alaycı birkaç isimden biri- Rusçada “binbaşı” anlamına geliyordu. “Bir işe yara. Gel de kamyonetteki süprüntüyü taşımama yardım et.” Grisha için bütün mobilyalar “süprüntü”ydü.

Arkaya, kamyonete baktım. “Ne var orada? Ağır mı?”

“Ağır olsaydı, *poprygountchik*, sana sorar mıydım?”

Mobilyayı -dolgu malzemesiyle sarıp sarmalanmış, kenarları altın yaldızlı bir ayna, bir mumluk, bir yemek odası sandalyesi takımı- içeri taşıdık ve paketlerini açar açamaz Grisha, Hobie’nin üzerinde çalıştığı büfeye (önce parmak ucuyla dokunup yapışkan olup olmadığını kontrol ettikten sonra) sırtını dayadı ve Kool marka sigarasından bir tane yaktı. “İster misin?”

“Hayır, sağ ol.” Aslında isterdim ama Hobie’nin üstümden kokusunu almasından korkuyordum.

Grisha tırnakları kirli eliyle sigara dumanını yelleyip dağıttı. “Ee, ne yapıyorsun?” dedi. “Bugün bana yardım etmek ister misin?”

“Nasıl yardım edeceğim?”

“Çıplak kadınlı kitabını elinden bırak,” (Janson’ın *Sanat Tarihi*) “ve benimle Brooklyn’e gel.”

“Ne için?”

“Bu süprüntülerin bir kısmını depoya götürmem gerek, biraz yardım hiç fena olmaz. Mike’ın yardım etmesi gerekiyordu ama bugün *hastaymış*. Hah! Dün gece Giants maçı vardı, kaybettiler, oyuna epey para yatırmıştı. Inwood’daki evinde akşamdan kalma ve mosmor bir gözle yattığına bahse girerim.”

VI

Bir kamyonet dolusu mobilyayla Brooklyn'e doğru giderken Grisha bir yandan Hobie'nin iyi özellikleri, bir yandan da Welty'nin işini nasıl batırmakta olduğuna dair istikrarlı bir monoloğu sürdürdü. "Bu namussuz dünyada namuslu bir adam? İnzivada yaşayan. Paralarını her geçen gün sokağa attığını görmek benim ta buramı, yüreğimi acıtıyor. Hayır, hayır," dedi, ben bir şey söylemeye kalkışınca kirli avucunu havaya kaldırıp, "onun yaptığı iş, restorasyonlar, eski ustalar gibi elde çalışması falan zaman alıyor, anlıyorum. O bir sanatçı, iş adamı değil. Ama stoktakilerden kurtulup faturaları ödemek yerine neden ta Brooklyn Navy Yard'daki bir depoya para veriyor, bana bunu açıkla lütfen? Yani şu bodrumdaki ıvır zıvıra bak sadece! Welty'nin müzayededen aldığı şeyler, her hafta yenileri geliyor. Üst kat, depo, hepsi ağzına kadar dolu! Bir servetin üstünde oturuyor, hepsini satmak yüz yıl alır! İnsanlar vitrinden bakıyor, ellerinde nakit para, satın almak istiyorlar, üzgünüm hanımefendi! Siktirin gidin! Dükkân kapalı! O ise alt katta bütün o marangoz aletleriyle on saat uğraşıp bir boka yaramaz bir ihtiyar kadın sandalyesinin *şu kadarcık*," başparmağı ve işaret parmağıyla gösteriyordu, "bir parçasını oyuyor."

"Evet ama onun da müşterileri var. Daha geçen hafta bir sürü mal sattı."

"Ne?" dedi Grisha öfkeyle, gözünü yoldan ayırıp bana baktı. "Sattı mı? Kime sattı?"

"Vogellara. Onlar için dükkânı açtı, bir kitaplık, bir de oyun masası aldılar."

Grisha kaşlarını çattı. "*O* insanlar. *Arkadaşları* olacak sözde. Neden gelip ondan alıyorlar biliyor musun? Çünkü ondan düşük bir fiyata alabileceklerini biliyorlar, 'randevuyla çalışıyor,' ha! Dükkânını kapalı tutup o akbabalardan uzak dursa iyi eder. Demek istediğim," yumruğunu göğsüne koydu, "sen benim içimi biliyorsun. Hobie benim için aile gibidir. Ama," iki parmağını birbirine sürttü, eskiden Boris'in yaptığı *para! para!* hareketi, "iş meselelerinde akılsızlık ediyor. Son kibrit çöpünü, son yemek parçasını bile, artık her neyse, karşısına çıkan her sahtekâra ve üçkâğıtçıya verivеriyor. Bekle de gör, çok yakında, dört beş yıl içinde parasızlıktan sokaklara düşecek, dükkânı onun yerine işletecek birini bulamazsa."

"Kim gibi mesela?"

“Yani,” omuzlarını silkti, “kuzenim Lidiya gibi biri mesela. Kadın boğulan bir adama bile bir bardak su satabilir.”

“Bunu ona söylesene. Birini bulmak istediğini biliyorum.”

Grisha alay edercesine güldü. “Lidiya? O çöplükte mi çalışacak? Dinle beni, Lidiya altın, Rolex, Sierra Leone’den gelme pırlantalar satıyor. Lincoln Town Car ile gelip evinden alıyorlar onu. Beyaz deri pantolon... yerlere kadar samur kürk... *şuraya* kadar uzun tırnaklar. Böyle bir kadının bütün gün bir avuç tozla ve eski süprüntüyle dolu bir dükkânda oturması mümkün değil.”

Kamyoneti durdurdu ve motoru kapadı. Filmlerde gangsterlerin öldürecekleri adamları getirdikleri muhitlere benzer, boş arsalar ve araba tamirhaneleriyle dolu, deniz kenarında ıssız bir yerdeki büyük, kül grisi bir binanın önündeydik.

“Lidiya... Lidiya seksi bir kadındır,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Uzun bacaklar, göğüsler, güzel görünür. Hayat doludur. Ama bu işte, böyle parıltılı birini istemezsin, onun gibi.”

“Nasıl biri lazım o zaman?”

“Welty gibi biri. Onun masum bir yanı vardı, biliyor musun? Bir âlim gibi. Ya da rahip. Herkesin büyükbabasıydı. Ama aynı zamanda zeki bir iş adamıydı da. Herkese hoş ve kibar davranır, herkesle iyi anlaşır fakat müşterin en düşük fiyatın sende olduğuna inanıp sana güvendi mi senin de payına düşen kârı alman gerekir, ha! Ticaret budur, *mazhor*. Bu siktiğim dünya böyle yürür.”

Zili çalıp girdiğimizde içeride İtalyan bir adamın tek başına oturmuş gazete okuduğu bir masa olduğunu gördüm. Grisha kayıt işlemini yaparken ben, rafta, baloncuklu naylon ve koli bandı teşhirinin yanında duran broşürü inceledim:

ARISTON GÜZEL SANATLAR DEPOSU
TEKNOLOJİ HARİKASI BİR TESİS
YANGIN SÖNDÜRME, İKLİM DENETİMİ, 24 SAAT GÜVENLİK
DÜRÜSTLÜK - KALİTE - GÜVENLİK
BÜTÜN GÜZEL SANATLAR İHTİYAÇLARINIZ İÇİN
KIYMETLİ EŞYALARINIZ 1968’DEN BERİ EMİN ELLERDE

Resepsiyon görevlisi dışında kimse yoktu ortada. Servis asansörüne eşyaları yükledik ve bir anahtar kartı ve bir şifre yardımıyla asansörü altıncı

kata çıkardık. Uzun, meçhule giden koridorları, tavana monte edilmiş kameraları ve isimsiz numaralı kapıları, D Koridoru, E Koridoru, sonsuzluğa dek uzanıyormuş gibi görünen, yer altındaki askerî arşivleri ya da belki de fütüristik bir mezarlığın güvercin delikli duvarlarını andıran penceresiz Ölüm Yıldızı duvarlarını birbiri ardına geçtik.

Hobie'nin deposu geniş olanlardan biriydi, neredeyse bir kamyonun geçebileceği kadar geniş bir çift kapısı vardı. "İşte geldik," dedi Grisha, anahtarı asma kilide sokup çevirdi ve kapı metalik bir şıngırtıyla açıldı. "Burada duran bütün bu saçmalıklara bir bak." İçerisi öyle çok mobilya ve diğer eşyalarla (lambalar, kitaplar, çiniler, küçük bronzlar, kâğıtlar ve küflenmiş ayakkabılarla dolu eski B. Altman poşetleri) öyle tıklım tıklım doluydu ki ilk bakışta zihnim allak bullak oldu ve sanki yeni ölmüş yaşlı bir istifçinin çöp evine girmişim gibi hemen geri çekilip kapıyı arkamdan kapatmak istedim.

"Burası için ayda iki bin ödüyor," dedi üzüntülü bir ifadeyle, sandalyeleri taşıyıp tehlikeli bir biçimde kiraz ağacı bir masanın üstüne yığarken. "Yılda yirmi dört bin dolar! Bütün bu parayı bu bok çukuruna kira ödemeye vereceğine o paralarla sigarasını yaksa daha iyi ederdi."

"Peki ya şu daha ufak üniteler?" Kapıların bazıları epey küçüktü -bir valiz büyüklüğündeydi.

"İnsanlar kafayı yemiş," dedi Grisha bıkkın bir ifadeyle. "Kamyon büyüklüğünde bir yer için? Aylık yüzlerce dolar?"

"Yani demek istediğim," bunu nasıl soracağımı bilmiyordum, "insanların buraya yasadışı şeyler koymasına kim engel oluyor?"

"Yasadışı mı?" Grisha kirli bir mendille kaşlarına kadar inen ter damlacıklarını sildi, sonra uzanıp yakasının iç taraflarını da kuruttu. "Silah falan gibi şeyleri mi kastediyorsun?"

"Aynen. Ya da ne bileyim, çalıntı eşyaları."

"Ne mi engel oluyor? Sana söyleyeyim. Hiçbir şeyin engel olduğu yok. Buraya bir şey sakladın mı, gebertilmediğin ya da kodese tıkılmadığın ve ücreti ödememezlik etmediğin sürece kimse bulamaz onu. Buradaki eşyaların yüzde doksanı, eski bebeklik fotoğrafları, tavanarası ıvır zıvırları falan. Ama duvarların dili olsa, anlarsın ya? Nereye bakman gerektiğini bilirsen, muhtemelen milyon dolarlar gizlidir burada. Türlü çeşit sır. Silahlar, mücevherler, cinayet kurbanlarının cesetleri... manyak manyak şeyler. Hadi," kapıyı çarparak kapattı, sürgü kilidi geçirmekle uğraşıyordu, "şu lanet şeyi

geçirmeme yardım etsene. Buradan nefret ediyorum, Tanrım. Ölüm gibi geliyor, anlıyor musun?” Bomboş, bitmek bilmez görünen koridoru işaret etti. “Her şeyin üstüne kilit vurulmuş, hayattan koparılmış! Ne zaman buraya gelsem nefesim daralıyormuş gibi hissediyorum. O sikik kütüphanelerden bile daha kötü.”

VII

O gece Hobie’nin mutfağından telefon rehberini alıp odama götürdüm ve *Depolama: Güzel Sanatlar* başlığının altına baktım. Manhattan’da ve civar mahallelerde bir düzine kadar yer, birçoğunun da verdikleri hizmetleri anlatan gösterişli reklamları vardı: beyaz eldivenler, kapımızdan kapınıza! Gümüş rengi bir arkaplanın üstünde karikatür çizimli bir kahya teklifini sunuyordu: BLINGEN VE TARKWELL, 1928’DEN BERİ. *Çok çeşitli işletme ve özel müşterilerimize özel ve gizli, son teknoloji depolama çözümleri sunuyoruz.* Art'lech. Miras Kalan Eserler. Arşivleme Çözümleri. *Tesislerimiz higrotermograf kayıt ekipmanlarıyla izlenmektedir. Amerikan Müzeler Birliği koşullarında yirmi bir derece ve yüzde elli bağıl nem ile özel sıcaklık kontrolü sağlamaktayız.*

Ama bütün bunlar çok detaylıydı. En son isteyeceğim şey, bir sanat eseri sakladığıma dikkat çekmekti. Benim ihtiyacım olan, güvenli ve göze çarpmayacak bir şeydi. En büyük, en popüler depolama zincirlerinden birinin Manhattan’da yirmi farklı yeri vardı - bunlardan biri nehir yakınlarında, doğudaki altmışlı caddelerin oralarda, yani eski mahallemde, annemle yaşadığımız evden sadece birkaç sokak uzaklıktaydı. *Tesislerimiz 24 saat bekçili güvenlik komuta merkezimizle korunmakta ve duman ve yangın tespiti için son teknoloji önlemler içermektedir.*

Hobie koridordan bana sesleniyordu. “Efendim?” dedim boğuk bir sesle, sayfanın arasına parmağımı koyup rehberi kaparken sesim fazla yüksek ve bir tuhaf çıkmıştı.

“Moira geldi. Bizim mekâna gidip hamburger yemek ister misin?” Bizim mekân dediği The White Horse adlı bardı.

“Süper olur, bir dakikaya geliyorum.” Sarı Sayfalar’daki reklama geri

döndüm. *Yaz Eğlenceleri İçin Yer Açın! Spor ve hobi ekipmanlarınız için kolay çözümler!* Kulağa ne kadar kolay geliyordu böyle: kredi kartı gerekmiyordu, ücreti nakit ödüyor ve çekip gidiyordun.

Ertesi gün, okula gitmek yerine yastık kılıfını yatağımın altından çekip aldım; izole bantla iyice sarıp yapıştırdım, Bloomingdales'in kahverengi kâğıt poşetlerinden birinin içine koydum ve taksiye atlayıp Union Meydanı'ndaki spor eşyaları satan dükkâna doğru yola koyuldum. Biraz tereddütten sonra oradan ucuz bir iki kişilik çadır aldım, başka bir taksiye atlayıp Altmışıncı Cadde'ye gittim.

Depolama tesisinin uzay çağı tarzı camlı ofisindeki tek müşteri bendim ve göstermelik bir öykü (coşkulu bir kampçı, temizlik delisi anne) hazırlamış olsam da, masanın başındaki adam benim çadır etiketi ustaca dışarıya sarkan büyük, gösterişli spor çantamla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Dolabın ücretini nakit olarak bir yıllık -hatta belki iki yıllık?- olarak peşin ödemek istememi de kayda değer ya da olağandışı bulmuşa benzemiyordu kimse. Bu mümkün müydü? "ATM hemen ileride," dedi yazar kasanın başındaki Porto Rikolu, kafasını pastırmalı ve yumurtalı sandviçinden kaldırmadan işaret ederek.

Bu kadar kolay mı, diye düşündüm, asansörle aşağıya inerken. "Dolap numaranı bir kenara not et, şifreni de ve bunu güvenli bir yerde sakla," dedi kasadaki adam ama ikisini de çoktan ezberlemiştim bile, bu işin raconunu bilecek kadar James Bond filmi izlemiştim ve dışarı çıkar çıkmaz kâğıdı buruşturup çöp tenekesine fırlattım.

Binadan, binanın sığınak misali sessizliği ve havalandırma boşluklarında vızıldayan bayat esintisinden çıkıp uzaklaşırken kendimi sersemlemiş, zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum ve mavi gökyüzü ile dört bir yana yayılan güneş ışığı, tanıdık sabah egzoz pusu ile feryat figan araba kornaları caddeye çok daha büyük, çok daha güzel bir düzenle yayılmış gibiydi: kalabalıkların ve talihin güneşli dünyası. New York'a döndüğümden beri Sutton Place yakınlarına ilk gelişimdi bu; kendini yeniden eski, dostane bir rüyada bulmak gibiydi, geçmiş ve şimdi arasında gidip geliyordum, koşa koşa eve dönerken üstünde hoplayıp zıpladığım, öne doğru eğilip bir uçak olduğumu hayal ettiğim, kanatlarıma bir uçak gibi eğim verdiğim, *Geliyorum,* son bir sıçramayla hızla eve doğru hamle yaptığım aynı çatlak yollar, hatta aynı dükkânlar hâlâ işliyordu, -büfe, Yunan lokantası, şarap dükkânı- bütün unutulmuş tanıdık yüzler zihnimde dolaşıyordu, çiçekçi Sal

ve İtalyan restoranındaki Bayan Battaglina ve kuru temizlemecideki, boynuna geçirdiği mezurayla dizlerinin üstüne çöküp annemin eteğini işaretleyen Vinnie. Eski evimizden sadece birkaç blok ötedeydim: Elli Yedinci Cadde'ye, güneş ışıklarının vurduğu ve pencerelerden yansıyıp altın ışıltılar saçtığı o ışıl ışıl, tanıdık sokağa doğru bakınca aklıma geldi: Goldie! Jose!

Onları düşününce adımlarımı hızlandırdım. Sabahtı; biri ya da ikisi birden iş başında olmalıydı. Söz verdiğim gibi Vegas'tan kartpostal atmamıştım hiç: beni gördüklerine çok sevineceklerdi, hemen etrafıma toplanacak, bana sarılıp sırtıma birer şaplak atacaklar, olup biten her şeyi anlatınca duyduklarıyla ilgilenecek (ve üzüleceklerdi), babamın ölümü de dâhil. Beni kargo odasına çağıracaklar, belki bina yöneticisi Henderson'a da haber verecekler, binada olup biten dedikoduları anlatacaklardı bana. Ama köşeyi dönünce duran trafiğin ve araba kornalarının arasından, daha yarı yolda binanın çevresinin yapı iskeleleriyle sarıldığını ve pencerelerine resmî tebligatlar asılıp sıkı sıkı kapatıldığını gördüm.

Olduğum yerde kalakaldım, dehşete düşmüştüm. Sonra -gördüklerime inanamayarak- biraz daha yaklaştım ve durdum, afallamıştım. Art deco kapılar gitmişti ve -cilalı zemini ve güneş vuran ahşap kaplamalarıyla o serin, loş lobinin yerinde- çakıllı kumlar ve beton parçalarından bir oyuk açılmıştı ve baretli işçiler moloz dolu el arabalarıyla bu oyuktan dışarı çıkıyorlardı.

"Buraya ne oldu?" dedim biraz geride duran, öne eğilmiş suçlu suçlu kahvesini yudumlayan yüzü kir pas içindeki baretli bir adama.

"Ne demek ne oldu?"

"Ben..." Biraz geriye çekilip yukarıya bakınca yıkılanın sadece lobi olmadığını gördüm; bütün binayı yıkıp dökmüşlerdi, arka taraftaki bahçeyi bile görebiliyordunuz. Ön cephedeki sırlı mozaik hâlâ yerli yerinde duruyordu ama pencereler toz içinde ve bomboştu, arkalarında hiçbir şey yoktu. "Eskiden burada yaşardım. Neler oluyor?"

"Sahipleri sattı." Lobiden gelen matkap seslerinin üzerinden sesini duyurmaya çalışıyordu. "Son kiracıları da birkaç ay önce çıkardılar."

"Ama..." Kafamı kaldırıp bu boş kabuğa baktım, sonra içerideki tozlu, ışıklandırılmış enkaz yığınına bir göz attım - adamlar bağırıyor, her yerden kablolar sarkıyordu. "Ne yapıyorlar?"

"Lüks daireler. Değeri beş milyonun üzerinde, çatıda havuz falan olacak, inanabiliyor musun?"

"Aman Tanrım."

“Ya, buranın korunacağını sanırdın, değil mi? Eski, güzel bir binaydı, dün lobideki mermer basamakları matkapla sökmek zorunda kaldık, o basamakları hatırlıyor musun? Gerçekten çok yazık. Keşke onları tek parça halinde çıkarabilseydik. Eskiden olduğu kadar sık çıkmıyor böyle kaliteli mermerler karşına. Ne yapalım...” Omuzlarını silkti. “Bu şehir böyle işte.”

Yukarı kattaki birine -bir halatın ucuna bağladığı bir kova kumu aşağı sarkıtan bir adama-bağırdı. Bense karnıma ağrılar girerek eski oturma odamızın penceresinin altından ya da daha doğrusu ondan geriye kalan paramparça olmuş dış kabuğun altından yürümeyi sürdürdüm, kafamı kaldırıp yukarıya bakamayacak kadar canım sıkılmıştı. *Gözden uzakta, bebeğim,* demişti Jose, valizimi binanın kargo odasındaki rafa kaldırırken. Kiracılardan bazıları, mesela ihtiyar Bay Leopold yetmiş küsur yıldır o apartmanda yaşıyordu. Ona ne olmuştu? Ya da Goldie’ye veya Jose’ye? Ya da... hatta Cinzia’ya?.. Her zaman bir düzine hatta belki daha fazla yarı zamanlı temizlik işleri de yapan Cinzia binada yalnızca haftada birkaç saat çalışıyordu, o ana kadar Cinzia hiç aklımdan bile geçmemişti ama binadaki bütün bu sosyal sistem öyle sağlam, öyle değişmez görünüyordu ki her zaman uğrayıp insanları görebileceğiniz, bir merhaba deyip neler olup bittiğini öğrenebileceğiniz bir bağlantı noktasıydı burası. Annemi tanıyan insanlar. Babamı tanıyan insanlar.

Yürüyüp uzaklaştıkça dünya üzerinde varlığını kanıksadığım, birkaç sağlam ve değişmez dayanak noktalarından birini kaybetmiş olduğum için daha da çok üzülüyordum: tanıdık yüzler, neşeli selamlar: hey *manitol* Geçmişten geride kalan hiç olmazsa bu son mihenk taşının bıraktığım yerde durduğunu sanıyordum. Jose ve Goldie’ye bana verdikleri para için teşekkür etme imkânı bulamadığımı düşünmek tuhaf geliyordu şimdi -ya da daha da tuhafı, onlara babamın öldüğünü bile söyleyememiştim. Babamı bilen başka kimi tanıyordum? Ya da umursayacak başka kim vardı? Ayaklarımın altındaki kaldırım bile paramparça olacakmış ve Elli Yedinci Cadde’den boşlukta savrulmayı asla kesemediğim bir çukurun içine düşüverecekmişim gibi geliyordu.

IV

Bizi baba oğul yapan et ile kemik değil, yüreğimizdir.
-SCHILLER

9. Bölüm

Her Şey İmkân Dâhilinde

I

Sekiz yıl sonra bir öğle vakti -okulu bitirip Hobie için çalışmaya başladıktan sonra- tam Bank of New York'tan çıkmış, keyifsiz ve dalgın bir şekilde Madison'a doğru yürüyordum ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Dönüp baktım. Ses tanıdık geliyor ama adamı tanımıyordum: otuzlarında, benden daha iri, somurtuk gri gözleri ve omuzlarına gelen donuk sarı saçları olan biriydi. Üstündeki giysiler -tüvit kumaştan bol bir pantolon, şal yakalı kalın bir hırka- şehirdeki bir caddeden çok, çamurlu bir taşra sokağına daha uygundu ve imtiyazlarını boşa çıkarmış birinin tarifi zor görünüşü vardı onda, arkadaşlarının evindeki koltuklarda yatıp kalkan, uyuşturucu kullanan, ailesinin parasının bir kısmını çarçur etmiş biri gibi.

"Platt ben," dedi. "Platt Barbour."

"Platt," dedim, afallayıp bir süre duraksadıktan sonra. "Uzun zaman oldu. Aman Tanrım!" Bu ayık ve nazik görünen yayanın geçmişin Lacrosse oynayan haydutu olduğunu anlamak zordu. O küstahlık, gözlerindeki o eski agresif pırıltılar kaybolmuştu; artık bitkin görünüyordu ve gözlerinde kaygılı, kaderci bir ifade saklıydı. Karısının sadakatsizliği için endişelenen, banliyölerde yaşayan mutsuz bir koca ya da ikinci sınıf bir okulda çalışan gözden düşmüş bir öğretmen olabilirdi.

"Pekâlâ. Şey. Platt. Nasılsın?" dedim rahatsız edici bir sessizlik ortaya çıkınca, geriye doğru bir adım attım. "Hâlâ şehirde misin?"

"Evet," dedi, bir eliyle ensesini kaşıyordu, epey tedirgin olduğu belliydi. "Daha yeni bir işe başladım aslına bakarsan." Yıllar ona iyi gelmemişti; eski günlerde kardeşlerin en sarışını ve en yakışıklısı oydu ama şimdi gıdısı çıkmış ve şişmanlamıştı ve yüzü o eski aksi *Jungvolk*[44] güzelliğini yitirip kabalaşmıştı. "Akademik yayınlar basan bir yayınevinde çalışıyorum. Blake-Barrows. Merkezi Cambridge'da ama burada da bir ofisleri var."

"Müthiş," dedim, sanki bu yayınevinden haberim varmış gibi ama yoktu - kafamı sallıyor, cebimdeki bozukluklarla oynuyor ve daha şimdiden nasıl sıvışacağımı planlıyordum. "Pekâlâ, seni görmek harika. Andy nasıl?"

Yüzündeki ifade bir anda donmuş gibi geldi. "Haberin yok mu?"

“Şey...” Kem küm ediyordum. “MIT’de okuduğunu duydum. Bir iki yıl önce sokakta yürürken Win Temple’la karşılaşmıştım, Andy’nin burs kazandığını söylemişti, astrofizik miydi? Yani,” dedim gerilerek, Platt’ın bakışları rahatsız etmişti, “okuldakilerle pek temasım kalmadı aslına bakarsan...”

Platt eliyle ensesini ovuşturdu. “Üzgünüm. Sanırım sana nasıl ulaşacağımızı bilememiştik. Her şey hâlâ karmakarışık. Ama şimdiye kadar çoktan duymuş olacağını sanıyordum kesinlikle.”

“Neyi duymuş olacağımı?”

“O öldü.”

“Andy?” dedim ve o herhangi bir karşılık vermeyince, “Hayır,” diye üsteledim.

Kısacık bir an için yüzü buruştu, neredeyse gördüğüm an kayboldu. “Evet. Çok kötüydü, çok üzgünüm. Andy de babam da.”

“Ne?”

“Beş ay önce. O ve babam boğuldular.”

“Hayır.” Başımı eğip yere, kaldırıma baktım.

“Tekne alabora oldu. Kuzeydoğu Limanı açıklarında. Öyle çok fazla açılmamıştık aslında, belki de denize hiç açılmamalıydık ama babam... onun nasıl olduğunu bilirsin.”

“Aman Tanrım.” O kararsız ilkbahar öğle vaktinde okuldan çıkan çocuklar etrafımda koşuşturur ve ben orada öylece dururken, sanki hiç de komik olmayan bir şakaya maruz kalmışçasına kafama bir darbe yemiş gibi zihnim karmakarışık bir hale gelmişti. Andy yıllar içerisinde aklıma gelse de ve bir iki defa onu görmeyi istediysem de ben New York’a döndükten sonra onunla yeniden temasa geçmemiştik hiç. Günün birinde bir yerde onunla da karşılacağımızdan emindim, tıpkı Win, James Villiers ve Martina Lichtblau ve eski okulumdan birkaç kişiyle daha karşılaştığım gibi. Ama arada bir telefon açıp bir merhaba demeyi düşündüysem de nedense hiç yapmamıştım bunu.

“İyi misin?” dedi Platt, ensesini ovuşturuyordu, o da en az benim kadar huzursuz görünüyordu.

“Iıı...” Kendimi toparlamak için dükkânın vitrinine döndüm ve saydam hayaletim de bana doğru döndü, camdaki yansımada arkamdan insanlar gelip geçiyordu. “Tanrım,” dedim. “İnanamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bunu böyle sokağın ortasında yumurtladığım için özür dilerim,” dedi

Platt, şimdi de çenesini ovuşturuyordu. “Betin benzin attı.”

Beti benzi atmak: Bay Barbour’un sözü. Yüreğim cız ederek, Bay Barbour’un Platt’ın odasındaki çekmeceleri kurcalayıp benim için şömineyi yakmayı önermesi geldi aklıma. *Olanlar tam bir felaket, aman Tanrım.*

“Baban da mı?” dedim, sanki biri beni hemen şimdi derin uykumdan uyandırmış gibi gözlerimi kırpıştırarak. “Öyle mi demiştin?”

Etrafına bakındı, bir an için benim hatırladığım o eski, küstah Platt’ı geri getirecek şekilde çenesini hafifçe kaldırarak, sonra kolundaki saate baktı.

“Hadi, biraz vaktin var mı?” dedi.

“Şey...”

“Bir şeyler içelim,” dedi, eliyle omzuma vurdu, öyle sert vurmuştu ki sendeledim. “Üçüncü Cadde’de sakin bir yer biliyorum. Ne dersin?”

II

Neredeyse bomboş barda oturduk - bir zamanlar çok meşhur olan meşe lambri kaplı bar hamburger yağı kokuyordu, duvarlarında Ivy League üniversiteleri flamaları asılıydı, Platt ise öyle gelişigüzel, öyle tedirgin, tekdüze bir ses tonuyla öyle sessiz konuşuyordu ki dediklerini takip edebilmek için zorluyordum kendimi.

“Babacığım,” dedi, başını eğip cin ve misket limonu bardağına bakarak: Bayan Barbour’un içkisi. “Hepimiz bunu konuşmaktan kaçardık ama... Kimyasal dengesizlik diye bahsederdi büyükannem bundan. Bipolar bozukluk. İlk nöbetini ya da atağını veya adına her ne dersen, Harvard Hukuk’ta okurken geçirmiş, birinci sınıfta, ikinci sınıfı okuyamamış bile. Bütün o çılgınca planlar ve hevesler... Sınıfta kavgacıymış, sırası gelmeden konuşurmuş. *Essex* isimli balina avlama gemisi hakkında kitap uzunluğunda destansı bir şiir yazmış ama aslında beş para etmezmiş, derken herkesin sandığından çok daha dengeleyici bir unsur olduğu ortaya çıkan oda arkadaşı bir dönemliğine Almanya’ya okumaya gitmiş ve... işte. Büyükbabam Boston’a giden bir trene atlayıp onu almaya gitmiş. Commonwealth Bulvarı üzerindeki Samuel Elliot Morison heykelinin önünde yangın çıkardığı için tutuklanmış ve polisler onu yakalayınca tutuklanmaya tepki göstermiş.”

“Sorunları olduğunu biliyordum. Ama bu tarz şeyler olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Eh.” Platt içkisine baktı, sonra kadehini bir dikişte içti. “Bunlar ben doğmadan çok önce olmuş. Annemle evlendikten sonra işler değişmiş ve uzun bir süre ilaç kullanmış ama büyükannem olup bitenlerden sonra ona bir daha asla güvenmemiş.”

“Olup bitenler?”

“Ah, *biz* onunla çok iyi anlaşıyorduk tabii, torunları olarak,” dedi hemen. “Ama babamın gençken neden olduğu belalara inanamazsın... paraları çarçur etmiş, korkunç kavgalara karışmış, öfke nöbetlerine tutulmuş, reşit olmayan kızlarla rezalet sorunlar yaşamış... Gelip ağlar sızlar ve özür dilermiş ama sonra yine sil baştan aynı şeyler yaşanırmış. Büyükannem, büyükbabamın geçirdiği kalp krizinden onu sorumlu tuttu hep, büyükbabamın ofisinde kavga ediyormuş ikisi ve sonra *güm.* İlaçlarını kullandı mı kuzu gibi oluyordu ama. Müthiş bir babaydı, yani sen de biliyorsun. Biz çocuklarına karşı müthişti.”

“Çok şeker bir adamdı. Ben onu tanıdığımda.”

“Evet.” Platt omuzlarını silkti. “Öyle olabiliyordu. Annemle evlendikten sonra bir süre durulmuş. Sonra ne oldu hiç bilmiyorum. Korkunç hatalı yatırımlar yaptı, bu ilk işaret oldu. Gecenin bir yarısında tanıdıklara utanç verici aramalar yaptı, bu tarz şeyler. Ofisinde stajyerlik yapan üniversiteli bir kıza saplantılı bir biçimde vuruldu, annemin, ailesini tanıdığı bir kıza. İnanılmaz zordu.”

Her nedense Bayan Barbour’dan “annem” diye bahsettiğini duymak bana çok dokunmuştu. “Ben bunları hiç bilmiyordum,” dedim.

Platt kaşlarını çattı: çaresiz, kaderine boyun eğmiş bir ifadeydi bu, Andy’ye olan benzerliğini çarpıcı biçimde ortaya koyuyordu. “Bunlardan bizim bile haberimiz yoktu, çocuklarının bile,” dedi acı acı, başparmağını masa örtüsünün üstünde gezdiriyordu. “‘Babanız hasta’... bize söylenen buydu. Onu hastaneye yatırdıklarında ben okuldaydım, biliyor musun, onunla telefonda konuşmama bile hiç izin vermediler, çok hasta olduğunu söylediler ve ben haftalar boyunca onun öldüğünü ve bunu bana söylemekten çekindiklerini sandım.”

“Bütün bunları ben de hatırlıyorum.”

“Bütün bunları derken?”

“Şey, ıı, sinir krizini.”

“Ha, evet de...” gözlerinde beliren öfke pırıltısından ürkmüştüm, “bunun

‘sinir krizi’ mi, ölümcül kanser mi, yoksa ne sikim olduğunu *ben* nereden bilebilirdim ki? ‘Andy çok hassas... Andy’nin şehirde olması daha iyi... Andy’nin yatılı okulda yapabileceğini sanmıyoruz...’ Yani diyeceğim o ki annemle babam ayakkabılarımı kendi başıma bağlayabildiğim anda Prens George’s adlı aptal, lanet bir binicilik okuluna *beni* sepetleyiverdiler, üçüncü sınıf bir okuldu ama ah, karakterimi oluşturan bir tecrübe oldu. Gorton için müthiş bir hazırlık oldu ve cidden epey küçük çocukları alıyorlardı, yedi ila on üç yaş arası. Broşürünü görmeliydin, Virginia av kırsalı falan filan ama o resimlerdeki yemyeşil tepeler ve binici kıyafetlerinden ibaret değildi sadece. Bir engele takılıp omzumu kırdım ve beni boş bir garaj yoluna bakan revire koydular ama gelip giden tek bir araba bile yoktu. *Tek bir* insan evladı bile beni ziyarete gelmedi, büyükannem bile. Ayrıca doktor ayyaşın tekiydi ve omzumu yerine yanlış oturttu, hâlâ sıkıntı çekiyorum. Atlardan bugün bile nefret ediyorum. *Her* neyse...” Ses tonunu bilerek değiştirdi. “Beni oradan alıp Groton’a verdiklerinde babamla ilgili sorunlar doruk noktasına ulaşmış ve evden uzaklaştırılmıştı. Görünüşe bakılırsa metroda bir olay olmuştu... Çelişkili şeyler anlatılıyordu bu konu hakkında, babam bir şey söylüyor, polisler bambaşka bir şey söylüyordu *ama...”* yapmacık, kara mizahi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı, “babam deliler çiftliğine gitmişti! Sekiz hafta. Kemer yok, ayakkabı bağı yok, hiçbir keskin nesne yok. Orada ona şok tedavisi uyguladılar ve gerçekten işe yaramışa benziyordu çünkü eve geri döndüğünde yepyeni bir insan olmuştu. Yani sen de hatırlıyorsundur. Yılın babasıydı âdeta.”

“Peki...” Bay Barbour’la yoldaki o çirkin karşılaşmamız geldi aklıma, bu konuyu hiç açmamaya karar verdim. “Sonra ne oldu?”

“Eh, kim bilir? Birkaç yıl önce yeniden aynı sorunlar baş gösterdi ve tekrar oraya yatmak zorunda kaldı.”

“Ne gibi sorunlar?”

“Ah...” Platt yüksek sesle nefes verdi. “Hemen hemen aynı şeyler, utanç verici aramalar, insanların içinde taşkınlıklar vesaire. Hiçbir sorunu yoktu tabii, *o* tamamen iyi durumdaydı, her şey apartmanı yenilemeye başladıkları zaman başladı, buna karşı çıkıyordu, bitmek bilmeyen çekiç ve testere sesleri ve şehri mahveden bütün o şirketler, doğru olmayan hiçbir şey yoktu en başta ama sonra her şey bir şekilde çığ gibi büyüdü, takip edildiğini, fotoğraflandığını ve peşine ajanlar takıldığını sanmaya başladığı bir noktaya geldi. İnsanlara epey kaçıkça mektuplar yazdı, bu insanların bazıları kendi

şirketinde çalışanlardı... Yat Kulübü'nde büyük rezalet çıkardı... Üyelerin büyük bir bölümü şikâyetçi oldu, çok eski dostları bile ama onları kim suçlayabilir ki? Her neyse, babam hastaneden çıkıp eve ikinci kez döndüğünde, kesinlikle aynı adam değildi. Dengesizlikleri eskisi kadar şiddetli değildi ama konsantre olamıyordu ve her zaman çok asabiydi. Her neyse, yaklaşık altı ay kadar önce doktorlarını değiştirdi, işyerinden izin aldı ve Maine'e gitti, amcamız Harry'nin o taraflardaki küçük bir adacıkta bir evi var, bekçiden başka kimse yokmuş evde, babam da deniz havasının kendisine iyi geleceğini söyledi. Hepimiz sırayla gidip onun yanında kaldık... Andy Boston'da MIT'deydi o zamanlar, en son isteyeceği şey babamın sorumluluğunu yüklenmekti ama ne yazık ki ona hepimizden çok daha yakın olduğu için bu iş biraz onun üstüne kaldı."

"Şeye geri dönmedi yani, ee..." *deliler çiftliği* demek istemiyordum, "daha önce gittiği yere?"

"Yani onu buna kim ikna edecekti ki? Birini kendi iradesi dışında yollayıvermek kolay bir iş değil, hele de o kişi kendisinin herhangi bir sorunu olduğunu kabul etmiyorsa, ki o noktada artık babam da bunu kabul etmiyordu, hem ayrıca hepimiz bütün meselenin ilaçlar olduğuna, yeni doz etki eder etmez düzelip eskisi gibi olacağına inandırılmıştık. Bekçi bize sık sık haber veriyor, iyi beslendiğinden ve ilaçlarını aldığından emin oluyordu, babam da her gün telefonda psikiyatrıyla konuşuyordu, demek istediğim, doktoru her şeyin yolunda olduğunu *söyledi,"* dedi kendini savunurcasına. "Araba kullanması, yüzmesi, denize açılmasında bir sakınca yoktu, eğer canı bunları yapmak istiyorsa. Günün o geç saatinde açılmak çok da iyi bir fikir sayılmazdı ama yola çıktığımızda hava şartları çok kötü değildi, hem babamı biliyorsun. Gözüpek denizci havalarını falan. O kahraman, cesur tavırlarını."

"Haklısın." Bay Barbour'un "dalgalı sulara" açılma hikâyelerini çok duymuştum, sonunda üç eyalette olağanüstü hal ilan ediliği ve Atlantik kıyıları boyunca elektriklerin kesildiği poyraz fırtınasına yakalandığı, Andy'yi deniz tutunca, bir yandan teknenin içine dolan tuzlu suları tahliye etmeye çalışırken diğer yandan kustuğu hikâyeleri... Karanlığın ve şiddetli yağmurun içinde teknenin bir o yana, bir bu yana yattığı, sahil kordonunda kıyıya oturduğu geceleri. Bir kasırga sırasında Long Island Koyu açıklarına sürüklendiklerini ve telsizlerin kesildiğini Bay Barbour'un bizzat kendisi -Virgin Mary'sini içip pastırmalı yumurtayla pazar kahvaltısını yaparken kahkahalar atarak- birden fazla kez anlatmıştı. Bayan Barbour'un Park ve

Seksen Dördüncü Cadde'nin köşesindeki St. Ignatius Loyola'daki rahibe telefon ettiğini ve Sahil Güvenlik'ten teknenin kıyıya yanaştığı haberini alana kadar (Bayan Barbour'un!) bütün geceyi dua ederek geçirdiğini de anlatmıştı. ("Sert bir rüzgâr esti mi, soluğu Roma'da alır, öyle değil mi sevgilim? Haha!")

"Babam..." Platt üzüntüyle kafasını salladı. "Annem Manhattan ada olmasaydı onun burada bir dakika bile yaşayamayacağını söylerdi hep. Denizden uzak kaldığında perişan olurdu, suya hasret kalırdı, *görmeliydi, koklamalıydı,* çocukken onunla birlikte Connecticut'tan arabayla gelişlerimizi hatırlıyorum, 84'ten doğruca Boston'a gelmek yerine yolu kilometrelerce uzatıp ta sahil tarafından dolaştığımızı hatırlıyorum. Gözü hep Atlantik'teydi, bu konuda gerçekten çok çok hassastı, okyanusa yaklaştıkça bulutların nasıl değiştiği falan..." Platt çimento grisi gözlerini bir an için kapadı, sonra yeniden açtı. "Babamın küçük kız kardeşinin kendini boğduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi durgun bir sesle, öyle ki bir an için yanlış duyduğumu sandım.

Gözlerimi kırpıştırdım, ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır, bunu bilmiyordum."

"Evet, boğmuş kendini," dedi Platt donuk bir sesle. "Kitsey'ye onun adını vermişler. Bir parti sırasında East River'da bir tekneden atlamış, sözüm ona şakasına, hep böyle derlerdi, 'kaza' ama böyle bir şey yapılmaması gerektiğini herkes bilir, fena akıntı varmış, onu hemen sürüklemiş. Onu kurtarmak için denize atlayınca başka bir çocuk daha ölmüş. Ve bir de babamın amcası Wendell var, ta altmışlarda, yarı sarhoşmuş, bir gece millete kafa tutup anakaraya yüzmeye çalışmış. Demek istediğim, babam, o hep suyun kendisi için hayat kaynağı olduğunu, onun gençlik çeşmesi olduğunu falan söyler dururdu, öyleydi elbette. Ama onun için sadece hayat kaynağı değildi. Ölümdü de."

Karşılık vermedim. Bay Barbour'un spor adına öyle çok ikna edici, odaklama ya da bilgilendirici olmayan tekne hikâyeleri hep kendilerine özgü görkemli kaçınılmazlıkları ve ilgi çekici felaket işaretleriyle doluydu.

"Ve..." Platt'ın dudakları sımsıkı bir çizgiye dönüşmüştü, "tabii işin boktan yanı, deniz söz konusu olduğunda kendini ölümsüz sanmasıydı. Poseidon'un Oğlu! Batması imkânsız! Ve ona soracak olursan, deniz ne kadar dalgalı olursa o kadar iyiydi. Tam bir fırtına manyağı haline geliyordu, biliyor musun? Düşük basınç kahkaha gazı gibi bir şeydi onun için. Fakat o

gün... deniz çırpıntılı ama hava sıcaktı, sonbaharın o parlak, güneşli, tek yapmak istediğinin denize açılmak olduğu günlerinden biriydi. Andy gitmek zorunda olduğu için kızgındı, nezle oluyor gibiydi ve bilgisayar başında karmaşık bir şeylerle uğraşması gerekiyordu ama hiçbirimiz gerçek bir *tehlike* olabileceğini düşünmedik. Planımız onu denize çıkarmak, biraz sakinleştirmek ve bir umut rıhtımdaki restorana uğrayıp ona biraz yemek yedirmekti. Anlayacağın...” huzursuzca bacak bacak üstüne attı, “yalnızca ikimiz vardık, Andy ve ben ve doğrusunu söylemek gerekirse babam yine biraz tozutmuştu. Önceki günden beri diken üstündeydi, deli deli konuşuyor, yerinde duramıyordu. Andy annemi aradı çünkü yapacak işleri vardı ve onunla baş edebileceğini sanmıyordu, annem de beni aradı. Ben oraya gidip başka bir tekneyle yanlarına çıkana kadar, babam ücra bir yerlere kadar açılmıştı bile. Püsküren sular ve çıkan dumanlardan söz ediyordu hayranlıkla, vahşi yeşil Atlantik, kelimenin tam anlamıyla *uçuyordu.* Andy bu ruh halindeyken babama asla katlanamıyordu, odasına kapanıp kapısını kilitlemişti. Sanırım ben gelinceye kadar aşırı dozda babama maruz kalmıştı. Geriye dönüp baktığımda, biliyorum, pek mantıklı gelmiyor ama anlıyor musun, o tekneyi tek elle *kullanabilirdim* ben. Babam orada çileden çıkmış bir haldeydi ve ne yapacaktım, onunla boğuşup yere yatıracak ve üstünden kapıyı mı kilitleyecektim? Hem ayrıca Andy’yi biliyorsun, yemeği falan hiç düşündüğü yoktu, raflar bomboştu, buzdolabında da dondurulmuş pizzalardan başka bir şey yoktu... Kısa bir gezinti yapıp rıhtımda bir şeyler atıştırmak, iyi bir plan gibi görünüyordu, anlıyor musun? ‘Karnını doyurun,’ derdi annem, babam ne zaman biraz fazla coşkuya kapılmaya başlasa. ‘Midesine biraz yemek girsin.’ Her zaman ilk savunma hattı buydu. Onu bir yere oturtmak, kocaman bir biftek yedirmek. Çoğu zaman onu kendine getirmek için bu kadarı yeterliydi. Ve demek istediğim, karaya ayak bastığımızda kendini toparlamış olmazsa bifteği mifteği unutup gerekirse onu doğruca acile götürebileceğimiz düşüncesi de hep zihnimin bir köşesinde duruyordu. Ben sadece Andy’yi sağlama almak istedim. Birinin el atmasının işe yarayacağını sandım. Dürüst olmam gerekirse, bir önceki gece geç saatlere kadar dışarıdaydım, babamın deyişiyle, tam yelkenli hissetmiyordum kendimi.” Durdu, avuçlarını tüvit pantolonuna sildi. “Şey. Andy denizi hiç sevmezdi. Bildiğin gibi.”

“Hatırlıyorum.”

Platt acıyla yüzünü buruşturdu. “Andy’den çok daha iyi yüzen kediler

bile gördüm. Demek istediğim, doğrusu, Andy hayatımda gördüğüm spastik ya da geri zekâlı olmayan en sakar çocuktu... Aman Tanrım, onu tenis kortunda görmeliydin, onu Özel Olimpiyatlar'a sokalım diye espri yapardık, bütün ödülleri silip süpürürdü. Yine de teknede epey vakit geçiriyordu, Tanrı biliyor ya güvertede bir adam daha olması akıllıca olur gibi geldi ve babam en iyi halinde sayılmazdı, anlarsın ya? Tekneyi kolaylıkla idare edebilirdim, yani her şey *yolundaydı*, her şey tamamen yolunda olacaktı ama gözümü gökyüzünden ayırmamam gerekirken ben öyle yapmadım, rüzgâr esmeye başladı, biz mayistra yelkenine camadan vurmaya çalışıyorduk, babamsa ellerini kollarını sallaya sallaya yıldızların arasındaki boşluklara doğru bağırıp çağırıyordu, cidden tam anlamıyla kafayı üşütmüş gibi davranıyordu ve sonra yelken rüzgârla dolunca dengesini kaybetti ve denize düştü. Onu tekneye geri çekmeye çalışıyorduk, Andy ve ben ve tam da o sırada yanlış açıda alabanda olduk, dev bir dalga geldi, şu bir anda ortaya çıkıp şak diye vuruveren sert, yüksek dalgalardan biri ve güm, alabora olduk. Su çok soğuk sayılmazdı aslında ama on bir derece su içinde uzun süre kalırsan hipotermiye yakalanmana yeter ki biz de maalesef uzun süre suda kaldık, bunu babama söylemek istedim ama o *uçuyordu*, ta stratosfere doğru..."

Sıcakkanlı üniversiteli garson kız birer kadeh daha alır mıyız diye sormak için Platt'ın arkasından yaklaşmaktaydı. Bakışlarını yakaladım, hafifçe kafamı sallayarak onu uzaklaştırdım.

"Babamı götüren hipotermi oldu. Öyle zayıflamıştı ki vücudunda bir gram bile yağ kalmamıştı, bir buçuk saat suda kalıp o sıcaklıktaki suyun içinde çırpınmak buna yetmişti. Hiç kıpırdamadan durursan daha yavaş ısı kaybedersin. Andy," Platt, garsonun orada olduğunu sezmişe benziyordu, arkasını dönüp iki parmağını havaya kaldırdı, *birer kadeh daha*, "Andy'nin can yeleği, şey, onu hâlâ halata bağlı durumda teknenin arka tarafında sürüklenir halde buldular."

"Ah, Tanrım."

"Denize düştüğünde kafasından çıkmış olmalı. Kasıklardan geçirilip takılan bir kayış var, biraz rahatsızlık verici, kimse sevmez onu takmayı, neyse, Andy'nin yeleği oradaydı, cankurtaran halatına bağlı duruyordu hâlâ ama anlaşılan bütün kayışlarını bağlamamıştı, pislik herif. Yani demek istediğim," dedi sesini yükselterek, "*en* tipik şey. Anlıyor musun? O şeyi düzgünce bağlama zahmetine bile girememiş. Her zaman böyle kahrolasıca bir sakarın tekiydi zaten..."

Gözüm garsona ilişti, Platt'ın bir anda sesini ne kadar yükselttiğini fark ettim.

"Tanrım." Platt ansızın kendini masadan geriye doğru itti. "Andy'ye karşı hep nefret doluydum. Tam bir piç kurusuydu."

"Platt." Hayır değildin, demek istemiştim ama bu doğru değildi.

Bakışlarını yerden kaldırıp bana baktı, kafasını salladı. "Demeye çalıştığım şey, Tanrım." Gözleri Andy'yle oynamaya bayıldığımız bir bilgisayar oyunundaki (Air Cav II: Kamboçya Saldırısı) Huey pilotlarınınkiler gibi patlaktı ve boş boş bakıyordu. "Ona yaptığım bazı şeyleri düşününce. Kendimi asla affetmeyeceğim, asla."

"Vay canına," dedim rahatsız edici bir sessizlikten sonra, Platt'ın masanın üzerinde duran iri kemikli ellerine baktım - onca yıldan sonra hâlâ sert, gaddar görünen, o eski zalimliğinden izler taşıyan eller. Okuldayken ikimiz de sataşmalardan payımıza düşeni almış olsak da Platt'ın Andy'ye ettiği - yaratıcı, coşkulu, sadist- zulüm, işkenceye yakın sayılırdı: Andy'nin yemeklerine tükürür, oyuncaklarını kırardı ama bunların dışında akvaryumdan aldığı ölü lepistesleri ve internetten bulduğu otopsi resimlerini yastığının üzerine bırakır, Andy uyurken yatak örtüsünü kaldırıp üstüne işerdi (ve sonra *Android yatağını ıslatmış* diye bağırırdı), kafasını Irak'taki Ebu Gureyb Cezaevi'ni anımsatan tarzda zorla küvete sokardı, Andy ağlaya ağlaya nefes almaya çalışırken onu parktaki kum havuzuna yüzüstü bastırırdı. O hırıldar ve yalvarırken astım cihazını kafasının üstünde havada tutardı: *bunu mu istiyorsun? bunu mu istiyorsun?* Platt ve bir kemer, bir kır evinin tavanarası odası, bağlı eller, derme çatma bir ilmek içeren korkunç hikâyeler de vardı: çok çirkin. *Bakıcı yere vurduğumu duymamış olsaydı beni öldürecekti,* dediğini hatırlıyordum Andy'nin o uzak, hissiz sesiyle.

İncecik bir ilkbahar yağmuru barın camlarına vuruyordu. Platt kafasını eğip önündeki boş kadehe baktı, sonra bana döndü.

"Gelip annemi gör," dedi. "Seni görmeyi gerçekten çok istiyor."

"Şimdi mi?" dedim hemen o anda gitmemi kastettiğini anlayınca.

"Ah, lütfen gel. Şimdi olmasa da daha sonra. Hep yaptığımız gibi öyle sırf geçiştirmek için söz verme. Bu annemi çok mutlu edecek."

"Şey..." Şimdi kolundaki saate bakma sırası bana gelmişti. Halletmem gereken bazı işler vardı, aslına bakılırsa kafamda bir sürü şey ve canımı sıkan birkaç sorunum vardı ama saat geç oluyordu, votka kafamı bulandırmıştı, öğle vakti çoktan geçmişti bile.

“Lütfen,” dedi. İşaret edip hesabı istedi. “Sana rastlayıp sonra elimden kaçırdığımı duyarsa beni asla affetmez. Sadece bir dakikalığına uğramaz mısın?”

III

Antreye adım atmak, çocukluğuma açılan bir kapıdan içeri adım atmak gibiydi: Çini porselenler, ışıklandırılmış manzara tabloları, loş ışık veren ipeksi gölgeli lambalar, her şey tıpkı annemin öldüğü gece Bay Barbour’un bana kapıyı açtığı zaman olduğu gibiydi.

“Hayır, hayır,” dedi Platt, ben eski alışkanlıkla lumboz aynaya doğru yürüyüp oturma odasına gitmeye yöneldim. “Bu tarafa gel.” Dairenin arka tarafına doğru gidiyordu. “Artık resmiyetten vazgeçtik, annem insanları arka tarafta kabul ediyor, tabii eğer kabul ederse...”

Vakti zamanında Bayan Barbour’un dinlenme odasının yakınından bile geçmemiştim ama şimdi onun parfüm kokusuna -kendini hemen belli eden, temelinde pudralı bir koku barındıran beyaz bahar çiçekleri-yaklaşırken sanki rüzgâr açık pencerenin önündeki perdeyi havalandırıvermiş gibiydi.

“Eskiden yaptığı gibi öyle çok dışarı çıkmıyor artık,” dedi Platt sessizce. “O büyük yemek davetleri ve eğlenceler yok artık, belki haftada bir kere çaya biri gelir ya da bir arkadaşıyla yemeğe çıkar. O kadar.” Platt kapıya vurdu, dinledi. “Anne?” diye seslendi ve -hayal meyal bir karşılık alınca- kapıyı birazcık araladı. “Sana bir misafir getirdim. Sokakta kiminle karşılaştığımı hayatta tahmin edemezsin...”

Kocaman bir odaydı burası, 1980’lerin şeftali renginde, ihtiyar hanımefendi tarzı dekore edilmişti. Hemen girişin orada bir kanepe ve kolsuz koltuklardan oluşan oturma alanı vardı - bir dolu süs eşyası, iğne işi yastıklar, dokuz on tane Old Master çizimi: Mısır’a uçuş, Yakup ve Melek, büyük çoğunlukla Rembrandt’lar ama bir de kalemle çizilmiş kahve tonlarında küçücük bir Aziz Petrus’un ayaklarını yıkayan İsa resmi vardı, öyle ustaca yapılmıştı ki (İsa’nın sırtının yorgun çöküntü ve kıvrımı, Aziz Petrus’un yüzündeki muğlak hüzün) bizzat Rembrandt’ın elinden çıkmış bile olabilirdi.

Daha yakından bakmak için iyice yaklaştım ve odanın uzak bir köşesinde,

pagoda şekilli bir gölgesi olan lamba yandı. “Theo?” dediğini duydum ve işte oradaydı, acayip derecede geniş bir yatağın üstündeki yastık yığına sırtını dayamış oturuyordu.

“Sensin! İnanamıyorum!” dedi kollarını bana doğru uzatarak. “Ne kadar büyümüşsün! Nerelerdeydin sen? Artık burada, şehirde misin?”

“Evet. Bir süre önce geri döndüm. Harika görünüyorsunuz,” diye ekledim görev duygusuyla, aslında doğru olmasa da.

“Ya sen!” Ellerini benimkilerin üstüne koydu. “Ne kadar yakışıklı olmuşsun! Bense epey çöktüm.” Hatırladığımdan hem daha yaşlı hem daha genç duruyordu: yüzü çok solgundu, dudaklarında ruj yoktu, gözlerinin çevresinde çizgiler belirmişti ama cildi hâlâ bembeyaz ve pürüzsüzdü. Gümüşi sarı saçlarını (her zaman böyle gümüş renginde miydi, yoksa zamanla kırlaşmış mıydı?) taramadan, salık halde omuzlarına bırakmıştı, yarım ay şeklinde gözlükler takmış ve kar tanesi şeklindeki iri pırlanta bir broşla tutturulmuş saten bir lizöz giymişti.

“Ve şimdi beni burada, yaşlı bir denizcinin dul karısı gibi elimde iğne işimle görüyorsun,” dedi dizlerinin üzerindeki henüz tamamlanmış iğne işi kanaviçiye işaret ederek. Ayak ucundaki uçuk renkli kaşmir örtünün üzerinde bir çift küçük köpek -Yorkshire teriyerleri- uyuyordu ve bu ikiliden daha küçük olanı, beni fark edince ayağa fırlamış ve öfkeyle havlamaya başlamıştı.

Bayan Barbour onu sakinleştirmeye çalışırken ben sıkıntıyla gülümsüyor -diğer köpekte ayaklanıp curcunaya katılmıştı- ve etrafıma bakınıyordum. Yatak moderndi -büyük boydu, kumaş kaplı bir başlığı vardı- ama çocukken hiç ilgimi çekmeyecek bir sürü ilgi çekici eski eşya bulunuyordu. Belli ki evin Sargasso Denizi, özenle dekore edilmiş misafir odalarından sürgün edilmiş eşyaların kıyaya vurduğu yer burasıydı: birbirine uymayan sehpalar, Asya işi biblolar, gümüş yemek zillerinden oluşan eski bir koleksiyon. Durduğum yerden Duncan Phyfe’nin elinden çıkmışa benzeyen maun bir oyun masası vardı ve üstünde (ucuz emaye işi küllükler ve sayısız bardak altlıklarının arasında) tahnit edilmiş bir kardinal kuşu duruyordu: tüyleri solup pas rengine dönmüş, güvelerin delik deşik ettiği, kafası fena halde yamulmuş ve gözleri korku dolu kara boncuklar gibi görünen narin bir kuş.

“Çin Çin, şişşt, lütfen sessiz ol, buna tahammül edemiyorum. Bu Çin Çin,” dedi Bayan Barbour debelenen köpeği yakalayıp kollarının arasına alarak, “bu yaramaz olanı, öyle değil mi tatlım, bir an bile rahat durmuyor ve diğeri, şu pembe kurdeleli olanıysa, elementine. Platt,” diye seslendi havlama

seslerinin arasından. “Platt, bunu mutfağa götürür müsün? Misafir gelince tam bir baş belası oluyor,” dedi bana dönüp, “belki bir eğitmen getirtsem iyi olacak...”

Bayan Barbour, el işini toparlayıp kapağına bir süs tutturulmuş oval bir sepetin içine koyarken ben, yatağının yanıbaşındaki koltukta oturuyordum. Koltuğun döşemesi yıpranmıştı ve bu solgun çizgiler bana tanıdık geliyordu - eski oturma odası koltuğu yatak odasına sürülmüştü, yıllar yıllar önce bir gece onlarda yatıya kaldıktan sonra beni almaya geldiği zaman annemin oturduğunu gördüğüm koltuktu bu. Parmağımı döşemenin üzerinde gezdirdim. Bir ara annemin beni karşılamak için ayaklandığını gördüm, üstünde o gün giydiği aynı parlak yeşil palto vardı - sokakta insanlara onu durdurup nereden aldığını sorduracak kadar tarz görünüyordu ama yine de Barbourların evine gelmek hiç uygun kaçmıyordu.

“Theo?” dedi Bayan Barbour. “Bir şey içmek ister misin? Bir fincan çay? Ya da daha sert bir şeyler?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Yatağın üstündeki sırmalı kumaştan yatak örtüsüne hafifçe vurdu. “Gel, yanıma otur. Lütfen. Seni görebilmek isityorum.”

“Ben...” Aynı anda hem samimi hem mesafeli olan ses tonundaki müthiş keder beni de etkiledi ve birbirimize baktığımızda bütün bir geçmiş yeniden tanımlanmış ve bu ana odaklanmış gibi görünüyordu, cam gibi netti; ilkbaharın yağmurlu öğleden sonralarının, koridordaki koyu renkli sandalyenin, başımın arkasında duran tüy gibi hafif elinin dinginliğinin yarattığı karmaşa.

“Gelmene çok sevindim.”

“Bayan Barbour,” dedim, yatağa doğru ilerleyip kalçamın bir tarafıyla nazikçe oturdum, “Tanrım. İnanamıyorum. Bugüne kadar hiç haberim olmamıştı. Çok üzgünüm.”

Ağlamamaya çalışan küçük bir çocuk gibi dudaklarını sıkıyordu. “Evet,” dedi, “pekâlâ.” Aramıza ürkütücü ve kırılmayacakmış gibi görünen bir sessizlik duvarı örüldü.

“Çok üzgünüm,” diye tekrarladım, ısrarla, kulağa ne kadar hoyrat geldiğinin farkındaydım, daha yüksek sesle konuşursam üzüntümün gerçekliğini aktarabilirmişim gibi geliyordu.

Mutsuzca gözlerini kırpıştırdı ve ben, ne yapacağımı bilemeyerek uzandım ve elimi onun elinin üstüne koydum, uzun bir süre öyle rahatsız

edici biçimde oturduk.

Sonunda, ilk konuşan o oldu. “Her neyse.” Ben söyleyecek bir şey bulabilmek için kendimi parçalarken o cesurca tek bir gözyaşı döktü. “Ölmeden daha üç gün önce senden bahsetmişti. Nişanlıydı, evlenecekti. Japon bir kızla.”

“Şaka mı yapıyorsunuz? Gerçekten mi?” Çok üzgün olmama rağmen hafif de olsa gülümsememe engel olamadım: Andy ikinci dil olarak özellikle Japoncayı seçmişti çünkü *fanservice miko*lara[45] ve denizci kostümlü sürtük manga kızlara takıntısı vardı. “Japonya’dan gelme bir Japon mu?”

“Öyle sahiden. Tiz sesli ve pelüş oyuncak gibi mini minnacık bir şey. Ah evet, onunla tanıştım,” dedi bir kaşını havaya kaldırarak. “Pierre’de çay içip sandviçlerimizi yerken Andy bize çevirmenlik yapıyordu. Cenazeye de geldi tabii kızcağız, adı Miyako’ydu, öyle işte... Farklı kültürler falan ama Japonların çekingen olduklarıyla ilgili söylenenler doğruymuş.”

Küçük köpek Clementine, gelip kürk yaka gibi Bayan Barbour’un omzuna çıkıp boynuna dolanmıştı. “İtiraf etmeliyim, üçüncüyü almayı düşünüyorum,” dedi okşamak için elini köpeğe doğru uzatırken. “Ne diyorsun?”

“Bilmem ki,” dedim, telaşlanmıştım. Herhangi bir konuda herhangi birinin, özellikle de benim fikrime danışmak hiç Bayan Barbour’a özgü bir şey değildi.

“Benim için büyük teselli olduklarını söylemeliyim bu ikisinin. Eski dostum Maria Mercedes de la Pereyra cenazeden bir hafta sonra elinde bunlarla çıkıp geliverdi ansızın, üstü kurdelelerle süslü bir sepetin içinde iki yavru köpek, başta bundan çok emin olmadığımı belirtmeliyim ama aslına bakarsan bundan daha düşünceli bir hediye aldığımı hiç hatırlamıyorum. Daha önceleri Andy yüzünden hiç köpeğimiz olmamıştı. Müthiş alerjisi vardı. Hatırlıyorsundur.”

“Hatırlıyorum.”

Platt -üstünde hâlâ ölü kuşlar ve av tüfeği fişekleri yüzünden sarkmış o koca cepli tüvit av bekçisi ceketiyle- geri döndü. Bir sandalye çekip oturdu. “Ee, anneciğim,” dedi, alt dudağını ısırarak.

“Ee, Platypus.” Ciddi bir sessizlik. “İşyerinde günün iyi geçti mi?”

“Harikaydı.” Bundan kendisi de bir kez daha emin olmak istermişçesine kafasını sallıyordu. “Evet. Çok çok yoğundu.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Yeni kitaplar var. Bir tanesi Viyana Kongresi hakkında.”

“Başka yok mu?” Bana doğru döndü. “Ya sen, Theo?”

“Efendim?” dikiş sepetinin kapağındaki süse (bir balina avı gemisi) bakıyor ve zavallı Andy’yi düşünüyordum: kapkaranlık sular, tuz boğazını yakıyor, midesi bulanıyor suyun içinde çırpınıyor. En nefret ettiği elementin içinde ölmenin dehşeti ve zulmü. *Esas sorun benim teknelerden nefret ediyor olmam.*

“Anlat bakalım. Sen bugünlerde nelerle uğraşıyorsun?”

“Ee, antika satışlarıyla. Amerikan mobilyaları, çoğunlukla.”

“Yok artık!” Coşkuya kapılmıştı. “Ama bu *ne kadar* harika!”

“Evet, Greenwich Village’da. Dükkânı işletiyor ve işin satış kısmını idare ediyorum. Ortağım,” bu durum hâlâ o kadar yeniydi ki söylemeye ağzım alışmamıştı bile, “iş ortağım, James Hobart, zanaatkârımız, restorasyon işleriyle ilgileniyor. Bir ara gelip dükkânımızı ziyaret etmelisiniz.”

“Ah, nefis. Antikalar!” Derin bir iç çekti. “Eh, eski şeyleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Keşke benim çocuklarım da birazcık ilgilenselerdi. En azından bir tanesinin ilgileneceğini ummuştum hep.”

“Kitsey ne güne duruyor?” dedi Platt.

“Çok acayip,” diyerek devam etti Bayan Barbour, bunu duymamış gibi. “Çocuklarımın bir tanesinde bile sanatsal bir yetenek çıkmadı. Bu çok garip değil mi? Kültürsüz evlatlar, dördü birden.”

“Ah, yapmayın lütfen,” dedim elimden geldiğince şakacı bir ses tonu takınarak. “Toddy ve Kitsey’nin piyano dersleri aldıklarını hatırlıyorum. Andy’nin Suzuki kemanını da.”

Bunları ciddiye almadığını belirten bir hareket yaptı. “Ah, sen benim ne demek istediğimi biliyorsun. Çocuklarımın hiçbirinde *görsel* duyu yok. Tablolar, iç mekânlar ya da başka bir şeyin kıymetini ölçecek göz yok. Bak,” yeniden elimi tuttu, “*sen* küçükken, seni koridorda tablolarımı incelerken yakalardım. Her zaman dosdoğru en iyilerine giderdin. Frederick Church manzarama, Fitz Henry Lane’ime Raphaelle Peale’ime ya da John Singleton Copley’ime, hatırlarsın, şu oval portre, boneli kız olan, bakır üstüne yağlı boya?”

“O bir Copley miydi?”

“Öyle ya. Ve daha şimdi şu küçük Rembrandt’a bakarken gördüm seni.”

“Yani o *gerçekten* Rembrandt, öyle mi?”

“Evet. Bir tek o, ayak yıkamalı olan. Geri kalanlarsa onun ekolünden. Kendi çocuklarım bütün hayatları boyunca bu resimlerle bir arada yaşadılar ve hiçbir zaman en ufacık bir ilgi kırıntısı bile göstermediler, doğru değil mi, Platt?”

“Bazılarımızın da başka şeylerde sivrildiğini düşünmeyi yeğliyorum.”

Boğazımı temizledim. “Biliyorsunuz, ben sadece bir merhaba demek için uğramıştım,” dedim. “Sizi görmek harika, ikinizi de.” Dönüp Platt’ı da işin içine kattım. “Keşke daha mutlu koşullar altında olsaydı.”

“Kalıp bizimle akşam yemeği yemez misin?”

“Üzgünüm,” dedim, köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. “Kalamam, bu gece olmaz. Sadece hemen bir dakikalığına yukarı çıkıp sizi görmek istemiştim.”

“O zaman başka bir gün akşam yemeğine gelir misin? Ya da öğle yemeğine? Ya da bir şeyler içmeye?” Güldü. “Ya da canın neye isterse.”

“Bir akşam yemeğine gelirim elbette.”

Öpmem için yanağını uzattı, ben çocukken bunu hiç yapmamıştı, kendi çocuklarına bile.

“Yeniden burada olman ne kadar güzel!” dedi elimi tutup yüzüne bastırarak. “Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

IV

Kapıdan çıkıp gitmeden önce Platt tuhaf bir biçimde el sıkıştı benimle -çete üyesi, kardeşlik birliği üyesi, Uluslararası İşaret Dili karışımı bir hareket- nasıl karşılık vereceğimi şaşırdım. Şaşkınlıkla elimi uzattım ve -başka ne yapabileceğimi bilmediğim için- kendimi aptal gibi hissetsem de onunla yumruklarımızı çarpıştırdık.

“Ee, şey. Böyle karşılaştığımıza sevindim,” dedim tuhaf bir sessizlik olunca. “Beni ara.”

“Akşam yemeği için? Ah, evet. Muhtemelen evde yeriz, senin için de sakıncası yoksa, annem dışarı çıkmaktan cidden hiç hoşlanmıyor.” Ellerini ceketinin ceplerine daldırdı. Sonra beni hayrete düşürerek: “Eski dostun Cable’ı görüyorum bu aralar,” dedi. “Hatta arzu ettiğimden sık görüyorum

aslına bakarsan. Seninle görüştüğümü bilmek isteyecektir.”

“*Tom* Cable?” Duyduğuma inanamayarak güldüm, gerçi bu pek gülmek sayılmazdı; okuldan birlikte uzaklaştırılışımızı ve annem öldüğünde beni başından atışını hatırlayınca hâlâ canım sıkılıyordu. “Onunla görüşüyor musun?” dedim, Platt karşılık vermeyince. “Tom yıllardır aklımdan bile geçmedi.”

Platt pis pis sırıttı. “İtiraf etmeliyim ki o zamanlar, o çocuğun arkadaşı olan birinin Andy gibi bir süt çocuğuna katlanabilmesini tuhaf buluyordum,” dedi sessizce kapının dışına doğru eğilerek. “Umurumda olduğundan değil de. Tanrı biliyor ya Andy’nin onu dışarı çıkaracak ve ona kafayı falan bulduracak birine ihtiyacı vardı.”

Andrip. Android. Tek Taşak. Sivilce Surat. Sünger Bob Boklu Pantolon.

“Değil mi?” dedi Platt öylesine, suratımdaki boş ifadeyi yanlış yorumlayarak. “Senin bu işlere bulaştığını sanıyordum. Cable zamanında küçük bir esrarkeşti de.”

“Ben gittikten sonra olmuş olmalı.”

“Yani, belki de.” Platt, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şekilde bana bakıyordu. “Annem seni hiç o taraklarda bezi olacak bir çocukmuş gibi görmüyordu ama ben Cable’la kanka olduğunuzu biliyordum. Ve Cable küçük hırsızın tekiydi.” Sertçe -o eski, sevimsiz Platt’ı anımsatacak şekilde- güldü. “Bir şeylerini çalmayasın diye Kitsey ve Toddy’ye odalarının kapılarını kilitli tutmalarını söylemiştim.”

“Hepsi bu yüzden miydi yani?” Kumbara meselesini yıllardır düşünmüyordum.

“Yani ne diyeyim, Cable...” Kafasını kaldırıp tavana baktı. “Bak, Tom’un ablası Joey’le çıkıyordum, kahretsin, o da beş para etmezdi.”

“Doğru.” Minicik tişörtü ve siyah tangasıyla Hamptons’taki evlerinin koridorunda daha on iki yaşındaki bana sürtünen -on altı yaşındaki müthiş çekici- Joey Cable’ı gayet iyi hatırlıyordum.

“Aman Tanrım! Ne göt vardı ama kızda. Jakuzinin orada çırılçıplak kendini sergileyişini hatırlıyor musun? Her neyse, Cable. Hamptons’ta babamın kulübünde erkeklerin soyunma odasındaki dolapları karıştırırken yakalandı, on iki ya da on üç yaşında ya vardı ya yoktu. Bu sen gittikten sonra oldu, ha?”

“Öyle olmalı.”

“Bu tarz şeyler o taraftaki *birkaç* kulüpte birden yaşandı. Büyük

turnuvalar sırasında falan, gizlice soyunma odalarına girer ve eline ne geçerse yürütürmüş. Sonra, belki üniversiteye gidiyordur o zamanlar, ah, lanet olsun, neresiydi orası ya, Maidstone değildi de her neyse, Cable yaz dönemi için kulüp binasında bardakilere yardım etmek, araba kullanamayacak kadar dut gibi sarhoş olmuş ihtiyarları eve götürmek gibi şeyler yapacağı bir işe girmiş. Hoş çocuk, ağzı laf yapıyor, yani bilirsin. İhtiyarlara savaş hikâyelerini falan anlattırırmış. Sigaralarını yakar, yaptıkları şakalara gülermiş. Ama arada sırada bu ihtiyarların evlerinin kapısına kadar gitmelerine yardım eder ve ertesi gün insanların cüzdanları ortadan kaybolurmuş."

"Eh, ben onu yıllardır hiç görmedim," dedim sertçe. Platt'ın ses tonundan hoşlanmamıştım. "Şimdi ne yapıyor peki?"

"Yani, bilirsin. Yine yapacağını yapıyor. Aslına bakarsan arada sırada kız kardeşimle görüşüyorlar ama keşke buna bir son verebilseydim. Her neyse," dedi, hafiften değiştirdiği sesiyle, "ben de burada durmuş seni tutuyorum. Kitsey ve Toddy'ye seninle görüştüğümü anlatmak için sabırsızlanıyorum, özellikle de Todd'a. Onda epey bir etki bırakmışsın, her zaman senden bahseder. Önümüzdeki hafta sonu şehre gelecek, seni görmek isteyeceğinden eminim."

V

Kafamı boşaltmak için bir taksiye atlamak yerine yürüdüm. Tertemiz, yağmurlu bir ilkbahar günüydü, fırtına bulutları ışık huzmeleriyle deliniyor ve ofis çalışanları yaya geçitlerinde bekleşiyorlardı ama New York'ta ilkbahar benim için hep zehirli bir zaman olmuştu, annemin ölümü mevsimle bir yankı halinde nergislerle, tomurcuklanan ağaçlarla ve kan lekeleriyle, incecik bir halüsinasyon ve korku filiziyle (Xandra'nın deyişiyle *Müthiş! Eğlenceli!)* esip geçiyordu. Andy ile ilgili haberleri alınca, sanki biri bir x ışını düğmesine basmış ve her şeyi fotografik negatifine dönüşmüştürmüş gibiydi, öyle ki bütün o nergislere, köpeklerini gezdirenlere ve köşelerde düdük çalan trafik polislerine rağmen benim tek gördüğüm ölümdü: kaldırımlar ölülerle dolup taşıyordu, kadavralar sürüler halinde otobüslerden iniyor ve işten çıkıp acleleyle evlerine gidiyordu, yüz yıl içerisinde diş

dolguları, kalp pilleri ve belki birkaç giysi ve kemik parçası dışında onlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmayacaktı.

Akla hayale sığmıyordu. Andy'yi aramayı belki milyonlarca kez düşünmüştüm ve beni bundan alıkoyan şey yalnızca utanç olmuştu; eski zamanlardaki kimseyle görüşmediğim doğruydu ama arada sırada eski okulumuzdan birileriyle karşılaşıyordum ve eski sınıf arkadaşımız Martina Lichtblau (onunla geçen yıl, kısa ve pek tatmin edici olmayan bir ilişkimiz olmuştu, bir çekyatın üzerinde toplamda üç kaçamak düzüşme) ondan bahsetmişti. Andy Massachusetts'te şimdi, Andy'yle hâlâ görüşüyor musunuz, ah evet, her zamanki gibi koca bir inek hâlâ, gerçi artık kendini çok geliştirdi, yani neredeyse *retro* ve hatta *havalı* diyeceğim. Şişe camı gözlükler. Turuncu fitilli kadife pantolonlar ve Darth Vader'ın başlığı gibi bir saç kesimi.

Vay be, Andy, diye düşünmüştüm sevgiyle kafamı sallayıp Martina'nın çıplak omzunun üzerinden sigaralarından birine uzanırken. O zaman onu görmenin ne kadar güzel olacağını -New York'ta olmamasının ne kötü olduğunu- belki de tatil zamanı eve geldiğinde bir ara onu arayacağımı düşünmüştüm.

Ama aramamıştım. Paranoya sebebiyle Facebook ta hesabım yoktu ve haberlere nadiren bakıyordum ama yine de nasıl haberim olmadığını aklım almıyordu - gerçi son birkaç haftadır neredeyse başka hiçbir şey düşünemeyeceğim kadar dükkân için endişeleniyordum. Mali endişelerimiz olduğundan değil, neredeyse kelimenin tam anlamıyla çuvalla para kazanıyorduk, öyle çok para kazanıyorduk ki Hobie, kurtuluşunu bana bağladığı için (iflasın eşiğine gelmişti) beni ortağı yapmak için ısrar ediyordu, bense söz konusu şartlar altında buna pek istekli değildim. Ama benim bunu geçiştirme çabalarım onu kârda pay sahibi olmam konusunda daha da kararlı bir hale getirdi. Ben onun teklifini savuşturmaya çalıştıkça o daha da ısrarcı oldu, o tipik cömertliğiyle benim suskunluğumu "tevazu'ya bağlıyordu ama aslında benim asıl korkum ortaklığın dükkânda gayriresmî olarak dönen dolapları resmî olarak açıklığa kavuşturabileceğiydi - bilse, zavallı Hobie'yi John Lobb pabuçlarının tabanlarına kadar sarsacak dolaplardı bunlar. Bilmiyordu. Çünkü bir müşteriye kasten taklit bir mal satmıştım ve müşteri bunu anlamış ve kıyameti koparıyordu. Parasını geri vermekte benim için bir sakınca yoktu - aslına bakılırsa yapılacak tek şey bu parçayı zararına geri almaktı. Daha önceleri tıkır tıkır işlemişti. Büyük ölçüde

değiştirilmiş ya da tamamen bozulmuş parçaları orijinalmiş gibi satıyordum; olur da -Hobart ve Blackwell'in loş ışığı dışında- koleksiyoncu parçayı eve götürür ve kusurlu bir şey gözüne çarparsa ("Her zaman yanında bir cep ışığı taşı," diye nasihat etmişti Hobie bana, işe ilk başladığımda, "antika dükkânlarının çoğunun karanlık olmasının bir nedeni var.") o zaman -bu karışıklıktan ötürü çok üzgün olduğumu belirtirken aynı zamanda parçanın hakiki olduğu kanısında ısrar ederek- bütün cömertliğimle normal satış şartları ve koşulları altında koleksiyoncunun ödediğinden yüzde on daha fazla bir fiyata geri almayı öneriyordum. Bu benim iyi bir adam olduğumu, malımın sağlamlığına güvendiğimi ve müşterimin memnuniyetini garantiye almak için her çareye başvurmaya gönüllü olduğumu gösteriyordu ve çoğu kez müşteri yumuşayıp parçayı elinde tutmaya karar veriyordu. Ama güvensiz koleksiyoncuların teklifimi kabul ettikleri üç veya dört durumdaysa koleksiyoncunun farkına bile varmadığı şey taklit parçanın -açık değerini gösteren bir fiyata onun mülkiyetinden bana geçerken- tek bir gecede menşe kazandığıydı. Parça benim elime geri döndüğü anda, artık onun şöhretli Falan Filan koleksiyonunun bir parçası olduğunu gösteren resmî bir belge geçmiş oluyordu elime. Taklit parçayı Bay Falan Filan'dan (tercihen hobi olarak koleksiyon toplayan, bunun dışında *tek başına* koleksiyoncu olarak nam salmamış bir aktör ya da bir moda tasarımcısı) üstüne para vererek geri almama rağmen dönüp dolaşıp Chippendale'i Ethan Allan'dan ayıramayan ama Duncan Phyfe yazı masası ya da aldığı her ne haltsa onun tanınmış hayırsever/ iç mimar/Broadway'in parlayan yıldızı/"bunun gibi bir şey Bay Falan Filan'ın koleksiyonunun bir parçası olduğunu kanıtlayan "resmî belgeler"i görünce sevinçten deliye dönen bir Wall Street enayisine bazen iki katı fiyatına satabiliyordum.

Ve şimdiye kadar hep işe yaramıştı. Ama bu defa Bay Falan Filan -bu olayda Lucius Reeve isimli, Doğu Yakası'nda yaşayan seçkin bir ibneydi- zokayı yutmuyordu. En çok başımı ağrıtansa görünüşe göre adamın A: kasten kandırıldığını ki bu doğruydu ve B: Hobie'nin de bu işin içinde olduğunu, hatta bütün bu sahtekârlığın fikir babası olduğunu (bununsa gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu) düşünmesiydi. Bu hatanın tamamen bana ait olduğunda ısrar ederek durumu kurtarmaya çalıştığımda -öhö öhö, gerçekten efendim, Hobie ile aramızda bir yanlış anlaşılma olmuş, ben bu işte daha çok yeniyim ve umarım bu hatamı bana karşı kullanmazsınız, yaptığı işçilik öyle yüksek kalitede ki sizin de görebileceğiniz gibi bazen böyle karışıklıklar

yaşanabiliyor, öyle değil mi?- yaşını ve mesleğini belli etmeyen iyi giyimli Bay Reeve (“Bana Lucius de.”) amansızdı. “Bunun James Hobart’ın elinden çıktığını inkâr etmiyorsunuz yani?” demişti Harvard Club’da yediğimiz sinir bozucu öğle yemeği sırasında, sinsice sırtını sandalyesine geri yaslayıp parmağını soda bardağının ağzında gezdirerek.

“Bakın...” Onunla, garsonları tanıdığı, siparişi bloknot ve kalemle verdiği, cömertlik edip şunu bunu denemesini teklif edemeyeceğim bir yerde, kendi bölgesinde buluşmakla taktiksel bir hata yapmıştım, şimdi farkına varıyordum.

“Ya da bu oymalı zümrüdüanka motifini bir Thomas Affleck’ten, bir - evet evet, sanıyorum bir Affleck *bu*, en olmadı Philadelphia- kasten çıkarıp yine aynı dönemden bu hakikaten antika olan ama bunun dışında hiçbir özelliği olmayan konsolun üstüne monte ettiği parça? Aynı parçadan söz etmiyor muyuz biz?”

“Lütfen, bana izin verirseniz...” Pencere kenarında bir masaya oturtulmuştuk, güneş ışığı gözüme giriyordu, terliyordum ve tedirgindim.

“O halde bu kandırmacanın kasıtlı olmadığını nasıl savunacaksınız? Onun açısından ve sizin açınızdan?”

“Bakın...” Garson etrafımızda dolanıyordu, ondan uzaklaşmasını istedim. “Hata benim. Dediğim gibi. Ve parçayı çok daha yüksek bir fiyata geri almayı teklif ettim, bu yüzden daha başka ne yapmamı istediğinizden emin değilim.”

Sakin ses tonuma rağmen büyük bir sıkıntı içerisindeydim, üstünden on iki gün geçmesine karşın Lucius Reeve’in ona verdiğim çeki hâlâ bozdurmadığı gerçeğinin de hafifletmediği bir sıkıntı... Platt’le karşılaşmadan hemen önce, bankada bunu kontrol ediyordum.

Lucius Reeve’in ne istediğini bilmiyordum. Hobie hemen hemen tüm meslek hayatı boyunca bu tarz çıkma parça takılmış ve büyük ölçüde değiştirilmiş eşyalardan (onun deyimiyle “devşirmelerden”) hep yapmıştı; Brooklyn Navy Yard’daki depolama alanı etiketleri otuz küsur yıl öncesine kadar giden parçalarla dolup taşıyordu. Oraya ilk defa tek başıma gidip ciddi anlamda kurcaladığımda hâzinelerle dolup taşan Ali Baha’nın mağarasındaymışım gibi gerçek Hepplewhite, gerçek Sheraton’a benzeyen parçaları görünce yıldırım çarpmışa dönmüştüm. “Ah, Tanrım, hayır,” demişti Hobie, telefondaki sesi kesik kesik geliyordu, tesis âdeta bir yer altı sığınağıydı, telefon çekmiyordu, onu aramak için doğruca dışarı çıkmıştım,

rüzgâr esen yükleme iskelesinin üstünde durup tek kulağımı tıkayarak onu aramıştım. “İnan bana, gerçek olsalardı çoktan Christie’s’teki Amerikan Mobilyası departmanını aramış olurdum...” Hobie’nin devşirmelerine yıllarca hayranlık duymuştum ve hatta bazılarının yapımına yardım bile etmiştim ama (Hobie’nin en sevdiği sözü kullanacak olursam) beni çılgın bir kanıya vardıran şey, daha önce görmediğim bu parçalar tarafından böylesine kandırılmış olmanın şaşkınlığıydı. Sık sık kurtarılamayacak kadar hasar görmüş ya da kırılmış, müze kalitesinde bir parça gelirdi dükkâna; sanki yemek verilmemiş bebeklermiş ya da hırpalanmış kedilermiş gibi bu eski, şık kalıntılara kederlenen Hobie için kurtarabildiği kadarını (şuradan iki parça tokmak, buradan iyi bükülmüş birtakım ayak) kurtarma ve marangozluk ve doğramacılık becerilerini kullanarak onları bir araya getirip genç ve güzel Frankensteinlara dönüştürme göreviydi bu. Bu Frankensteinlar kimi zaman düpedüz hayal ürünü olurlardı ama bazen de dönemlerine öyle sadık modeller haline gelirlerdi ki gerçeğinden ayırt etmek imkânsız olurdu.

Asitler, boya, altın yaldız ve lamba isi, balmumu, kir ve toz. Tuzlu suyla paslandırılmış eski çiviler. Yeni ceviz üstüne nitrik asit. Zımparayla eskitilmiş çekmece rayları, yeni ahşabı yüz yıl yaşlandırmak için güneş lambası altında birkaç hafta beklet. Beş tane tahrip olmuş Hepplewhite yemek masası sandalyesinden, orijinallerini parçalarına ayırarak, (aynı döneme ait hasarlı mobilyalardan kurtarılmış tahtaları kullanıp) bu parçaları kopyalayarak ve yarısı orijinal, yarısı yeni parçalardan oluşacak şekilde yeniden bir araya getirerek sapasağlam ve tam anlamıyla hakiki görünen sekizli birtakım ortaya çıkarabilme kabiliyetine sahipti. (“Bir sandalye bacağı,” parmağını üstünde gezdirerek, “genellikle alt kısmı aşınmış ve yamulmuş olur, eski tahta bile kullansan eğer hepsinin birbirinin eşi olmasını istiyorsan yeni kesilmiş bacakların alt kısmını zincirlemen gerekir... çok çok hafifçe, canını çıkar demiyorum... belli belirsiz bir desen bırakmalısın hem, ön bacaklar genelde arkadakilerden birazcık daha fazla aşınmış olur, görüyor musun?”) Gerçek anlamda parçalarına ayrılmış on sekizinci yüzyıldan kalma bir büfeden aldığı orijinal ahşabı bizzat Duncan Phyfe’nin elinden çıkmış gibi görünen bir masaya dönüştürdüğünü görmüştüm. (“İdare eder mi?” demişti Hobie yüzünde kaygılı bir ifadeyle geri çekilirken, yarattığı mucizenin farkındaymış gibi görünmüyordu.) Ya da -Lucius Reeve’in “Chippendale” konsolunda olduğu gibi- basit bir parça onun ellerinde aynı dönemden kalma ihtişamlı, eski bir kalıntıdan kurtarılmış bir süs eklenerek neredeyse bir

şaheserden ayırt edilemez bir parçaya dönüşüyordu.

Daha iş bilir ya da daha az vicdanlı biri bu beceriyi muhtemel amaçlar için kullanıp bundan bir servet kazanırdı (ya da Grisha'nın haklı lafıyla "beş bin dolarlık bir fahişeden daha pis sikerdi"). Ama bildiğim kadarıyla bu devşirmeleri orijinalmiş gibi satma ya da aslına bakılırsa onları herhangi bir şekilde satma fikri Hobie'nin aklından bile geçmemişti ve onun dükkânda olup bitenlere tamamen ilgisiz kalması bana işletmenin para toplamasını ve ödenmemiş faturaların çaresine bakmasını sağlamak için hatrı sayılır bir özgürlük sağlamıştı. Bir yatırım bankerinin Kaliforniyalı genç karısına Israel Sack fiyatlarına sattığım tek bir "Sheraton" kanepe ve birtakım arkası şeritli sandalyelerden aldığım parayla eve gelen yüz binlerce dolarlık vergi borcunu ödeyebilmiştim. Aslında işten anlayan ama gözü Hobie ve Welty'nin antikacılar arasındaki şüphe götürmez ünlerinden başka bir şey görmeyen şehir dışından başka bir müşteriye sattığım bir yemek odası takımı ve bir "Sheraton" kanepe ile dükkânı borç batağından çıkarmıştım.

"Bu ne kadar elverişli bir durum?" dedi Lucius Reeve kibarca. "Dükkânın bütün işletmesini sana bırakması yani? Bütün bu sahtekârlıkları yaptığı bir atölyesi olması ama satış işini sana bırakarak kendini işin içinden sıyırması?"

"Size teklifimi sundum. Burada oturup bunları dinlemeyeceğim."

"Niçin oturmaya devam ediyorsunuz o halde?"

Devşirmelerini gerçekmiş gibi sattığımı öğrense Hobie'nin yaşayacağı şaşkınlıktan bir an bile şüphe etmedim. Bir kere onun çok daha yaratıcı çabalarının pek çoğu küçük yanlışlıklarla, âdeta şakalarla doluydu ve kasten sahtecilik yapan birinin yapacağı gibi öyle fazla titizleniyor, kılı kırk yarıyor da değildi. Ama gerçeğinden yaklaşık yüzde yirmi daha ucuza satarsam nispeten tecrübeli alıcıları bile kandırmanın çok kolay olduğunu fark etmiştim. İnsanlar ucuza kapattıklarını düşünmeyi seviyorlardı. Beş kerenin dördünde görmek istemedikleri şeyleri görmezden geliyorlardı. İnsanların dikkatini parçanın fevkalade noktalarına -el yapımı kaplamaya, güzel bir patinasyona, saygın izlere- nasıl çekeceğimi biliyordum, bakışlarını arkadaki yeniden yapılmış parçalardan, güçlü ışık altında bakılırsa dokuların tam olarak uyuşmadığı yerlerden uzak tutmak için parmağımı eşsiz pervaz kavisinde (Hogarth'ın bizzat kendisinin "güzellik çizgisi" dediği yerde) gezdirerek yapıyordum bunu. Bunun için hiç vakit kaybetmeyen -kendi kârını kaçınılmaz şekilde düşürme pahasına, eğitmeye hevesli- Hobie'nin aksine, müşterilerin parçanın alt kısmını incelemesini teklif etmekten kaçınırdım.

Ama olur da biri bakmak isterse diye, parçanın durduğu yerin çok, çok pis, elimdeki cep ışığınınsa şans eseri çok, çok zayıf olmasını sağlardım. New York'ta çok parası olan bir sürü insan vardı ve bir müzayede kataloğundaki benzer bir parçanın fotoğrafını bile gösterseniz, özellikle de harcadıkları başkasının parasıysa indirimli gördüğü bir şeyin üstüne atlayacak bir dolu dar zamanlı dekoratör bulunuyordu. Bir başka hileyse -farklı, daha bilgili müşterileri cezbedeceği düşünülen- bir parçayı dükkânın arka taraflarında bir yere kaldırmak, elektrikli süpürgeyi ters çevirip üstüne koymak (anında antikaya dönüştürür!) ve her şeye burnunu sokan müşterinin onu kendi başına keşfetmesine izin vermekti. Bakın, bütün bu tozlu ıvır zıvır altında, bir Sheraton kanepe varmış! Kazıklamaktan büyük bir zevk aldığım tiplerin kandığı bu tarz dalaverelerin sırrı aptalı oynamak, canı sıkılmış görünmek, elindeki defterle meşgulmüş gibi yapmak, elimde ne olduğundan haberim yokmuş gibi davranıp asıl kazıklananın *ben* olduğumu sanmalarına izin vermekti: elleri heyecandan tir tir titrerken, büyük miktarda nakit çekmek için aceleyle bankaya koştururken aslında hiç aceleleri yokmuş gibi yapmaya çalışırken bile. Eğer müşteri çok önemli biriyse ya da Hobie'yle bir bağlantısı varsa parçanın satılık olmadığını iddia edebilirdim her zaman. Kısa ve öz bir "satılık değil" yabancılar söz konusu olduğunda da genellikle doğru başlangıç noktasıydı çünkü bu yalnızca benim aradığım türden alıcının pazarlığı çabucak sonlandırmak istemesini sağlamakla kalmaz, aynı zamanda ters bir durum olduğu takdirde pazarlığı yarıda kesmeme imkân tanırdı. Hobie'nin yanlış bir zamanda üst kata çıkması ters gidebilecek en önemli şeydi. Bayan DeFrees'in de yanlış bir zamanda dükkâna gelivermesi ters gidebilecek ve ters giden bir diğer şeydi - tam satışı sonuçlandırmak üzereyken pazarlığı kesmek zorunda kalmıştım, tabii bu durum film yönetmeninin eşinin beklemekten yorulup kızmasına ve bir daha geri gelmemek üzere çıkıp gitmesine neden olmuştu. Siyah ışık ya da laboratuvar analizi dışında, Hobie'nin hilelerinin çok büyük bir kısmının çıplak gözle anlaşılması mümkün değildi. Dükkâna bir sürü ciddi koleksiyoncu gelip gitse de Queen Anne boy aynası diye bir şeyin hiçbir zaman yapılmadığını bilmeyecek bir dolu insan da geliyordu. Ama herhangi bir hata -diyelim ki o üreticiye ya da o döneme uymayan bir oyma işini ya da ağaç tipini- fark edecek kadar zeki biri çıksa dahi bir iki kez bunu bile göz ardı ettirecek şeyler söyleyecek kadar cesaret gösterdiğim olmuştu: parçanın özel bir müşterinin siparişi üzerine yapıldığı ve bu yüzden açıkçası sıradan bir parçadan çok değerli olduğunu

iddia etmek gibi.

Bu tedirgin ve telaşlı halimle neredeyse bilinçsizce dönüp parka doğru yöneldim ve gölete giden patikadan yürümeye başladım. İlkokuldayken kışın çoğu öğleden sonra Andy ile birlikte üstümüzde parkalarımızla oturup annemin gelip bizi hayvanat bahçesinden alması ya da bizi sinemaya götürmesi için beklediğimiz yere gittim - *randevu noktasında, tam on yedi sıfır sıfırda!* Ama artık ne yazık ki orada daha çok genellikle Jerome'yi, uyuşturucu aldığım bisikletli kuryeyi beklerken buluyordum kendimi. Yıllar önce Xandra'dan çaldığım haplar beni kötü bir yola sürüklemişti: oxyler, roxyler, morfin ve bulabilirsem Dilaudid, yıllarca sokaklarda birilerinden bulup satın almıştım bunları. Son birkaç aydır, kendimi tutup (genellikle) bir gün alıp bir gün almadığım bir programa uymaya çalışıyordum (gerçi "almadığım" gün dediğim şey beni hasta olmaktan alıkoyacak kadar düşük bir doz aldığım anlamına geliyordu) ama o gün resmî olarak "almayacağım" günlerden biri olmasına rağmen kendimi gittikçe daha kötü hissediyordum ve Platt'la içtiğim votkalar etkisini yitiriyordu. Üstümde hiçbir şey olmadığını gayet iyi biliyor olsam da kendimi yoklamayı sürdürüyordum, ellerim paltomun ve üstümdeki takım elbisenin ceketinin ceplerini tekrar tekrar kontrol edip duruyordu.

Üniversitede takdire ya da dikkate şayan hiçbir şey başaramamıştım. Vegas'ta geçen yıllarım beni herhangi bir anlamda sıkı çalışmaya uygun olmayan biri haline getirmişti ve yirmi bir yaşında (okulu bitirmek beklenildiği gibi dört değil, tam altı yılımı almıştı) nihayet mezun olduğumda ayrım göstermeksizin aynı şeyi yapmayı sürdürdüm. "Dürüst olmam gerekirse herhangi bir yüksek lisans programının sana şans vermesi için pek bir işaret göremiyorum," demişti danışmanım. "Özellikle de büyük ölçüde mali destek alman gerekeceği için."

Ama bunda hiçbir sorun yoktu; ben ne yapmak istediğimi biliyordum. Antika satıcılığı kariyerim daha aşağı yukarı on yedi yaşındayken, Hobie'nin dükkânı açmaya karar verdiği nadir öğleden sonralarından birinde tesadüfen üst katta olmamla başlamıştı bile. O zamana kadar Hobie'nin maddi sıkıntılarının farkına varmaya başlamıştım zaten. Grisha, Hobie hiç satmadan envanter biriktirmeyi sürdürdüğü takdirde yaşanacak vahim sonuçlardan bahsederken fazlasıyla haklıydı. ("Gelip dış kapıya tahliye emrini astıklarında o hâlâ alt katta boya yapıyor, tahta oyuyor olacak.") Ancak Gelirler İdaresi'nden gelen zarflar holdeki masanın üzerinde duran Christie's

katalogları ve tarihi geçmiş konser programlarının arasında birikmeye başladıysa da (Ödenmemiş Bakiye İhtarı, Borç Bakiyesi İhtarı Hatırlatması, İkinci Borç Bakiyesi İhtarı) Hobie, arkadaşları uğramadığı sürece dükkânı bir seferde yarım saatten daha uzun süre açık tutma zahmetine girmiyordu bile. Arkadaşlarının gitme vakti geldiğinde de gerçek müşterileri kışkışlıyor ve dükkâna kilit vuruyordu. Okuldan eve geldiğimde neredeyse her zaman kapıda "Kapalı" yazısını ve camlardan içeri bakmaya çalışan insanları görüyordum. İşin kötüsü, dükkânı birkaç saatliğine açık tutmayı başardığındaysa, bir fincan çay yapmak için yukarı çıkarken kapıyı açık ve kasayı başıboş bırakmak gibi bir huyu vardı; taşımacılarından Mike gümüş ve takı kasalarını kilitleme sağduyusunu göstermiş olsa da birkaç majolika ve krîstal eşya ortadan kaybolmuştu ve söz konusu gün ansızın üst kata çıkıverdiğimde Pilates dersinden yeni çıkmış gibi görünen spor giyimli bir anneyi bir kâğıt ağırlığını çantasına atarken yakalamıştım. "O elinizdeki sekiz yüz elli dolar," dedim ve kadın sesimi duyduğu anda donakaldı ve korku içinde bana baktı. Aslında yalnızca iki yüz elli dolardı ama tek kelime etmeden kredi kartını uzatmış ve satışı yapmama izin vermişti - muhtemelen Welty'nin ölümünden beri yapılan ilk kârlı satış işlemiydi bu çünkü Hobie'nin arkadaşları (esas müşterileri) Hobie'yi zaten fazlasıyla düşük olan fiyatları fahiş seviyelere düşürmeye ikna edebileceklerini çok iyi biliyorlardı. Arada sırada dükkândaki işlere de yardım eden Mike fiyatları kimseye ayrıcalık yapmadan yukarı çekiyor ve pazarlık yapmayı reddediyordu ve sonuç olarak çok çok az satış yapabiliyordu.

Aşağıya inip yaptığım büyük satışı haber verdiğimde (hikâyemde sattığım şey gümüş bir çaydanlıktı, kadını düpedüz soymuşum gibi görünsün istememiştim, hem ayrıca ufaklıklar dediği küçük eşyalarla pek ilgilenmediğini biliyordum, bunu da incelediğim antika üzerine kitapların dükkânın envanterinin büyük bir kısmını oluşturduğunu fark ettiğimde anlamıştım). "Aferin sana!" demişti Hobie çalışma lambasının ışığının altında gözlerini memnuniyetle kırpıştırarak. "Gözleri keskin küçük müşteri. Welty olsa kapının önüne bırakılmış bir bebek gibi kucaklardı seni, haha! Onun gümüşleriyle ilgilendiğin için!"

O günden beri öğleden sonraları Hobie alt katta kendi işine bakarken, ben de okul kitaplarımı alıp yukarı katta oturmayı alışkanlık haline getirmiştim. Başta yalnızca eğlence içindi - kafede içilen kahvelerden ve Walter Benjamin üzerine derslerden ibaret olan sıkıcı öğrenci hayatımda eksik kalan eğlence

için. Welty'nin ölümünden bu yana geçen yıllarda, Hobart ve Blackwell belli ki hırsızlar için kolay lokma olmak gibi bir ün edinmişti ve bu iyi giyimli arakçıları ile aşinaları suçüstü yakalamak ve onlardan büyük miktarlarda paralar koparmak, tam tersi olan mağaza hırsızlığı kadar heyecan vericiydi neredeyse.

Ama bunun dışında bir de ders aldım: ancak azar azar idrak edebildiğim ama aslında işletmenin temelinde yatan en doğru şey. Bu size kimsenin öğretmediği, kendi başınıza öğrenmeniz gereken bir sırdı: yani antika ticaretinde aslında "doğru" fiyat diye bir şey yoktu. Objektif değer -liste değeri- anlamsızdı. Eğer bir müşteri elinde parayla ve tamamen bilgisizce geliyorsa (birçoğunun yaptığı gibi) kitapların ne dediğinin, uzmanlarının ne dediğinin, Christie's'teki benzer parçaların son günlerde ne kadara gittiğinin hiçbir önemi yoktu. Bir nesne -*herhangi bir* nesne- birinden onun için ne kadar koparabiliyorsanız o değerdeydi.

Sonuç olarak dükkânı elden geçirmeye, bazı etiketleri kaldırmaya (müşteri fiyatı sormak için bana gelsin diye) ve diğerleriniyse değiştirmeye başladım - hepsini değil ama bazılarını. İşin sırrı, deneme yanılmayla yoluyla öğrendiğim üzere, fiyatların en az dörtte birini düşük tutmak ve geri kalanlarıysa yükseltmekti, bazen yüzde dört, hatta beş yüz kadar. Anormal derecede düşük fiyatlarla geçen yıllar sadık bir müşteri temeli oluşturmuştu; fiyatların dörtte birini düşük tutmak onların sadakatlerini sürdürmesini ve ucuzluk arayışındaki insanların, eğer ararlarsa hâlâ ucuz bir şeyler bulabilmesini sağlıyordu. Fiyatların dörtte birini düşük tutmak ayrıca ters etki yaratarak artan fiyatları nispeten haklı çıkarıyordu: her nedense bazı insanlar (olması gerektiği gibi ucuza) birkaç yüz dolara satılan daha sade ama kıyas götürür bir parçadansa, onun hemen yanında duran bir Meissen çaydanlığa bin beş yüz dolar ödemeye daha meyilli oluyorlardı.

İşte her şey böyle başladı; Hobart ve Blackwell, yıllarca süründükten sonra benim açık gözlülüğüm sayesinde kâr etmeye başladı. Ama sebep sadece para değildi. Ben işin bu hileli yanını seviyordum. Tamamen yanlış bir şekilde, dükkânına ayak basan herkesin tıpkı onun gibi mobilyaların büyüsüne kapıldığını sanan, bir parçanın kusurlarını ve meziyetlerini göstermede son derece gerçekçi olan Hobie'nin aksine ben tam tersi bir hünere sahip olduğumu keşfetmiştim: perdeleme ve gizleme, bayağı parçalardan insanların istemesini sağlayacak şekilde bahsetme becerisi. Bir parçayı satarken onu övmek (arkana yaslanıp oturmanın ve gafil müşterinin

tuzağıma düşmesine izin vermenin aksine) bir müşteriyi ölçüp tartmak ve tasarladıkları görüntüyü anlamak için oynanan bir oyundu - oldukları insanlar (çok bilmiş bir dekoratör? New Jerseyli ev hanımı? mahcup bir eşcinsel?) olmak istedikleri insanlardan çok çok uzaktı. En yüksek seviyelerde bile olay tamamen göz boyamadan ibaretti; herkes bir tiyatro sahnesi sunuyordu. İşin sırrı, aslında karşında duran özgüvensiz kişinin aksine, bu tasarıya, bu fantezi ürünü benliğe -o duayene, o zeki hedoniste- seslenmekteydi. Biraz geride durmak ve çok direkt olmamak daha iyiydi. Çok geçmeden nasıl giyineceğimi (göz alıcı düzeyde ölçülü) ve farklı ölçülerde nezaket ile rahatlık gerektiren kültürlü ve kültürsüz müşterilerle nasıl ilgileneceğimi öğrendim: her ikisinde de bilgi sahibi olduklarını farz etmek, vakit kaybetmeden pohpohlamak, vakit kaybetmeden ilgini yitirmek ya da tam olarak doğru anda geri çekilmekti tüm yapmam gereken.

Ama yine de bu Lucius Reeve meselesinde çok fena batırmıştım. Ne istediğini bilmiyordum. Özürlerimden öyle amansızca kaçınıyor ve öfkesini tamamen Hobie'ye yöneltiyordu ki önceden var olan bir hınç ya da nefrete dokunmak gibi bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Reeve'in adını anarak Hobie'ye niyetimi belli etmek istemedim ama dünyanın en iyi niyetli ve saf adamı olan Hobie'ye karşı kim böylesine şiddetli bir nefret duyabilirdi ki? Sosyete sayfalarında ufak çapta birkaç haber dışında, internette yaptığım aramanın sonucunda Lucius Reeve hakkında hiçbir şey bulamadım. Bir Harvard ya da Harvard Club üyeliği bile yoktu, Beşinci Cadde'de saygın bir adres dışında tek bir şey bile yoktu. Ailesine, işine ya da hayatını kazandığı şeye dair hiçbir iz yoktu. Ona bir çek yazmakla büyük aptallık etmiştim, kendime has açgözlülüğümü göstermiştim, bu parça için bir köken uydurmayı düşünmüştüm ama artık bu noktada bir mendilin altına konup masanın karşısına kaydırılacak nakit parayla dolu bir zarf bile onun bu meselenin peşini bırakmasını sağlamayı garanti edemezdi.

Yumruklarımı paltomun içine sokmuş, ilkbaharın neminden buğulanmış gözlüklerimle mutsuz mutsuz göletin çamurlu sularına bakarak dikiliyordum: birkaç mahzun kahverengi ördek, sazlara vuran plastik poşetler... Banklardan çoğu hayırseverlerin adlarını taşıyordu -Bayan Ruth Klein'ın ya da bilmem kimin anısına- ama annemin bankına, Randevu Noktası'na, parkın o kısmındaki bütün banklardan ayrı bir yerde tek başına duran o banka isimsiz bağışçısı tarafından çok daha gizemli ve kucaklayıcı bir mesaj bırakılmıştı: HER ŞEY İMKÂN DÂHİLİNDE. Ben doğmadan önceki zamanlardan beri

onun bankıydı bu; şehre ilk geldiği günlerde çalışmadığı öğleden sonraları kütüphaneden aldığı kitabıyla burada oturur, Modern Sanatlar Müzesi için müze giriş ücreti ya da Paris Tiyatrosu'nda sinema bileti parası gerektiğinde öğle yemeğini bir şey yemeden burada geçiştirirmiş. Daha ileride, göleti geçince, patikanın ıssızlaşıp karanlıklaştığı yerde Andy'yle birlikte onun küllerini saçtığımız bakımsız ve tenha alan vardı. Oraya gizlice girip şehir kurallarına meydan okuyarak külleri saçmaya, hem de özellikle oraya saçmaya beni ikna eden Andy idi: *yani ne bileyim, eskiden bizimle burada buluşurdu işte.*

Evet, ama fare zehiri, baksana şu levhalara.

Hadi ama. Şimdi yapabilirsin. Kimse gelmiyor.

Deniz aslanlarını da severdi. O tarafa gidip onlara bakardık hep.

Evet ama onu oraya boşaltmak istemezsin herhalde, orası leş gibi balık kokuyor. Ayrıca o kavanozun ya da her ne haltsa, odamda durması ödümü koparıyor.

VI

"Aman Tanrım," dedi Hobie, ışıkların altından bana daha yakından bakınca. "Yüzün bembeyaz kesilmiş. Hasta falan olmuyorsun ya?"

"Eee..." Ceketini koluna atmış, dışarı çıkmak üzereydi, arkasında sessizliklerini koruyan ve fesat fesat gülümseyen Bay ve Bayan Vogel duruyordu. Vogellarla (ya da Grisha'nın onlara taktığı adla, "Akbabalar"la) aramıza dükkânın sorumluluğunu üstlendiğimden beri epey bir soğukluk girmişti. Benim gözümde Hobie'den çaldıkları bir dolu, bir dolu parçayı düşünerek ilgilerini çekeceğinden belli belirsiz kuşkulandığım her şeye fahiş fiyatlar biçiyordum ve Bayan Vogel -aptal değildi- doğrudan Hobie'ye telefon etmeye başladıysa da (başka yollar kullanmanın yanı sıra) Hobie'ye söz konusu parçayı çoktan sattığımı ve etiketini sökmeyi unuttuğumu öne sürüp onu kösteklemeyi genellikle başarırdım.

"Karnını doyurdun mu?" Hobie, o narin yumuşacık düşünceliliği ve akılsızlığıyla, Vogellarla benim artık birbirimize karşı mesafeli bir saygıdan başka hiçbir şey duymadığımızın farkında bile değildi. "Hemen caddenin

aşağısına gideceğiz yemek için. Bizimle gelsene sen de, ne dersin?”

“Hayır teşekkürler,” dedim. Soğuk sahte gülümsemesi, o pürüzsüz, kocamış sütçü kız yüzünde akik parçaları gibi duran gözleriyle Bayan Vogel’ın içimi daraltan bakışlarının farkındaydım. Çoğunlukla karşısına geçip onun yaptığı gibi dişlerimi göstere göstere sırıtmaktan büyük zevk alırdım ama haşin hol ışıklarının altında kendimi yapış yapış ve bitkin, her nedense alçalmış hissediyordum. “Sanırım, şey, ben bu gece evde yiyeceğim, teşekkürler.”

“Kendini iyi hissetmiyor musun?” dedi Bay Vogel mülayim bir tavırla - kelleşmeye başlamış, çerçevesiz gözlüklü bir orta batılıydı, kruvaze ceketinin içinde aşırı ciddi görünüyordu, bankeriniz oysa ve kredi borcunuzu aksattıysanız vay halinize. “Ne yazık.”

“Seni görmek çok hoş,” dedi Bayan Vogel, bir adım yaklaşıp tombul elini kolumun üstüne koyarak. “Pippa’nın ziyareti hoşuna gitti mi? Onu keşke biz de görebilseydik ama hep sevgilisiyle meşguldü. Sen ne düşünüyorsun onun hakkında, adı neydi?” Hobie’ye doğru döndü. “Elliot?”

“Everett,” dedi Hobie tarafsızca. “Hoş çocuk.”

“Evet,” dedim ceketimi çıkarmak için arkamı dönerken. Londra’dan gelen uçaktan henüz inmiş Pippa’yı yanında bu “Everett” ile görmek hayatımın en berbat şoklarından biri olmuştu. Günleri, saatleri saymış, uykusuzluk ve heyecandan titreyerek kendimi beş dakikada bir saate bakmaktan alıkoyamamış, kapı zilini duyunca yerimden sıçrayıp kapıyı açmak için kelimenin tam anlamıyla koşmuştum ve tam karşımda, züppe İngiliz herifle el ele dikiliyordu.

“O ne iş yapıyor peki? O da müzisyen mi?”

“Müzik kütüphanecisi aslında,” dedi Hobie. “Günümüzde bütün o bilgisayarlarla falan nasıl bir iştir bu hiç bilmiyorum.”

“Ah, eminim Theo bu konuda her şeyi biliyordur,” dedi Bayan Vogel.

“Hayır, pek sayılmaz.”

“*Siber* kütüphaneci?” dedi Bay Vogel, hiç huyu değilse de yüksek sesle ve neşeyle kıkırdadı. Bana doğru döndü: “Dedikleri doğru mu? Günümüzün gençleri kütüphaneye bir kez bile adımlarını atmadan okulu bitirebiliyormuş artık.”

“Hiçbir fikrim yok.” Müzik kütüphanecisiymiş! Uzattığı o nemli İngiliz elini sıkarken hissettiklerimi (karnıma ağrılar giriyordu, dünyanın sonu gelmişti) yüzüme yansıtmamak için varımı yoğumu ortaya koymuştum,

Merhaba, ben Everett, sen de Theo olmalısın, senin hakkında çok şey duydum, bık bık bık, gözlerini dikmiş kendisini deşip canını çıkaran yabancıya bakan süngülenmiş Amerikan askeri misali kapının önünde donakalmıştım. İnce yapılı, iri gözlü herifin tekiydi, masum, mülayim, sinir bozucu ölçüde neşeliydi, ergen gibi kot pantolon ve kapüşonlu svetşört giymişti ve odada baş başa kaldığımızda bana attığı kaçamak, mahcup gülücük beni öfkeden deliye döndürmüştü.

Kaldıkları sürenin her anı tam bir işkence olmuştu. Bir şekilde atlatmayı başardım. Elimden geldiğince onlardan uzak durmaya çalıştım (duygularımı gizlemekte ne kadar başarılı olursam olayım, ona karşı medeni davranmakta güçlük çekiyordum; onunla ilgili her şey, o pembemsi teni, coşkulu kahkahası, gömleğinin kol manşetlerinden fırlayan kılları, üstüne çullanıp o at gibi İngiliz dişlerini dökme isteği uyandırıyordu bende ve masanın karşısından ona bakarken elindeki o eski antika Specks düşse ve hayalarını patlatıverse ne hoş bir sürpriz olmaz mı diye düşünüyordum acımasızca) yine de ne kadar çaba göstersem de Pippa'dan uzak kalmayı başaramadım, göze batacak şekilde etrafından bir an olsun ayrılmıyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Onun yakınlarındaysam eğer acı verici ölçüde heyecanlanıyordum: kahvaltı masasındaki çıplak ayakları, çıplak bacakları, sesi. Kazağını üstünden çıkarırken hiç ummadık anda bir an için beyaz koltuk altlarını görmek. Koluma dokunan elinin verdiği ızdırap. "Selam, aşkım. Selam, canım." Arkamdan yanaşıp elleriyle gözlerimi kapatması: sürpriz! Pippa benimle ilgili her şeyi, yaptığım her şeyi bilmek istiyordu. İki kişilik Queen Anne koltukta yanıma sıkışıp bacaklarımız birbirine değecek biçimde oturması: *ah, Tanrım.* Ne okuyordum? iPod'uma bakabilir miydi? O muhteşem kol saatini nereden almıştım? Bana ne zaman gülümsese cennet de onunla birlikte geliyordu. Ve onu tek başına yakalamak için her bahane uyduruşumda o herif damlıyordu, pat pat pat, utangaç sırıtışıyla kolunu Pippa'nın omzuna atıyor, her şeyi mahvediyordu. Yan odada konuşmalar, bir kahkaha patlaması: o ikisi benim hakkımda mı konuşuyorlardı yoksa? Elini onun beline koyuyordu! Ona "Pips" diye sesleniyordu! Gelişinin tek katlanılır ya da eğlenceli sayılabilecek anı -yaşlanınca hırçınlaşan-Popçik'in durup dururken o herifin üstüne atılması ve onu başparmağından ısırıvermesi olmuştu - "Ah, Tanrım!" Hobie alkol getirmek için koşuşturuyor, Pippa somurtuyor, Everett sakinliğini korumaya çalışsa da fena bozulduğu belli oluyordu: tabii, köpekler harikadır! Onlara bayılırım! Ama annemin alerjisi

olduğu için hiç köpeğimiz olmadı. Pippa'nın eski bir okul arkadaşının "kötü bir benzeri" (kendi sözü) imiş Everett, Amerikalı anne, sayısız kardeş, Cambridge'de anlaşılması güç matematiksel/felsefi bilmemne dersleri veren baba, Pippa gibi o da "veganlık sınırında" bir vejetaryenmiş; korktuğum gibi, ikisinin aynı evde yaşadığı (!) ortaya çıkmıştı - tabii ziyaretleri boyunca da onun odasında yatmıştı ve beş gece boyunca, orada olduğu bütün süre zarfında, öfke ve kederden içim içimi yiyerek gözümü kırpmamış, yan odadan gelen her nevresim hışırtısına, her iç çekişe ve fısıltıya kulak kabartmıştım.

Ama yine de -Hobie ve Vogelların arkasından el sallayıp, "İyi eğlenceler!" demiş ve suratımı asarak arkamı dönmüştüm- ne bekliyordum ki? Bu "Everett" denen adamın yanında benimle konuşurken takındığı o temkinli, nazik tavır beni çileden çıkarmış, yüreğimi parçalamıştı. Görüştüğüm biri olup olmadığını sorduğunda "Yok," demiştim kibarca, "pek sayılmaz." Ama aslında (anlaşılır, umutsuz bir şekilde bundan gurur duyuyordum) birbirlerinden haberi bile olmayan iki farklı kızla yatıyordum. Bir tanesinin başka bir şehirde erkek arkadaşı, diğerininse sıkıldığı, yatakta beraber olurken aramalarını engellediği bir nişanlısı vardı. İkisi de hoş kızlardı, nişanlısını boynuzlayan kızsa çok çok güzeldi -tıpkı Carole Lombard'ın gençliğiydi- ama ikisi de benim için gerçek bir şey ifade etmiyordu; yalnızca onun yerine koymaya çalıştığım şeylerdi.

Hissettiklerim canımı sıkıyordu. Böyle "kalbi kırık" (ne yazık ki aklıma ilk gelen sözcük bu oldu) oturmak aptallıktı, cıvıklıktı, rezillikti ve zayıflıktı - ühü ühü ühü, o Londra'da, başkasıyla birlikte, bir şarap al ve Carole Lombard'ı becer ve bununla başa çık. Ama onu düşünmek öyle bitmek bilmez bir ızdırap veriyordu ki ağrıyan bir diş misali, onu unutmak mümkün olmuyordu. İstem dışı, ümitsiz, takıntılı bir durumdu. Yıllarca sabah gözümü açtığımda hatırladığım ilk şey, uykuya dalarken zihnimde dolaşan son şey o olmuştu ve gün içinde de zorla, bir saplantı gibi, her seferinde acı veren bir darbe halinde aklıma geliyordu: Londra'da saat kaçtı? Sürekli ekleyip çıkarıp aradaki zaman farkını hesaplıyor, takıntılı bir biçimde telefonumdan Londra'daki hava durumunu kontrol ediyordum, 12 derece, saat 10.12 ve hafif yağışlıydı; ben Greenwich ve Yedinci Cadde'nin köşesinde, kapısına tahtalar çakılarak kapatılmış St. Vincents Hastanesi'ne ait binanın önünde dikilirken, torbacımla buluşmak için şehir merkezine yürürken, peki ya Pippa ne yapıyordu, neredeydi? Bir taksinin arka koltuğunda, dışarıda akşam

yemeğinde tanımadığım insanlarla bir şeyler içiyor, hiç görmediğim bir yatakta mı yatıyordu? Ümitsizce dairesinin fotoğraflarını görmek istiyordum, sırf fantezilerimde çok ihtiyaç duyduğum kimi detayları eklemek için ama sormaya çekiniyordum. Kalbim sızlayarak yatak örtülerini düşünüyordum, neye benzediklerini, koyu bir yurt odası rengindeydi benim hayallerimde, karman çorman olmuş, yıkanmamış, bir öğrencinin loş yuvası, bordo ya da mor bir yastık kılıfının üzerindeki solgun, çilli yanaklar, camlarına vuran İngiltere yağmuru. Odamın hemen dışındaki koridorda sıralanmış fotoğrafları -farklı yaşlarda bir sürü farklı Pippa- günlük işkencemdi, her seferinde beklenmedik, her seferinde yepyeni. Ama gözlerimi onlardan uzak tutmaya çabalasam da sanki kazara bakışlarım onlara kayıyordu ve işte oradaydı, başka birinin yaptığı espriye gülüyor ya da ben olmayan birine gülümsüyordu, her seferinde taptaze bir acı, tam kalbime vurulmuş bir darbeydi.

Ve işin garip yanı, çoğu insanın onu benim gördüğüm gözle görmediğini, o ayarı kaçmış yürüyüşü ve kızıl kafasıyla, tam bir hayalete benzeyen solgun teniyle onu biraz tuhaf görünümlü bulduğunu biliyordum. Hangi aptalca sebepten ötürü bilmiyorum ama nedense dünya üzerinde onun gerçekten kıymetini bilen tek insan olduğumu, onu ne kadar güzel bulduğumu bilse çok şaşıracağını, etkileneceğini ve hatta belki de kendisini çok farklı bir gözle görmeye başlayacağını zannediyordum. Ama böyle bir şey asla olmadı. Ben de öfke içinde onun kusurlarına odaklandım; bilerek ve isteyerek, tuhaf zamanlarda ve pek iyi görünmediği açılardan çekilmiş fotoğraflarını inceledim -uzun burun, çökmüş yanaklar, (yürek parçalayıcı renklerine rağmen) soluk renkli kirpiklerinin ardında çıplak görünen gözler- Huck-Finn kadar sadeydi. Ama bütün bu halleri bile -bana göre- öyle sevecen ve özeldi ki beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Öyle çok güzel bir kız olsa, benim dengim olmadığını düşünerek kendimi avuturdum ama onun bu sade halinin bile aklımdan bir an için çıkmıyor ve beni allak bullak ediyor olması, bunun -kaygı verici biçimde- bedensel arzudan çok öte bir aşk, ruhumun yıllar boyunca çırpınıp bir türlü kurtulamayacağı bir katran çukuru olduğunu gösteriyordu.

İçimdeki en derin, en sarsılmaz parçam için mantığın hiçbir yararı yoktu. O, annemle beraber yitirdiğim kayıp krallığım, incinmemiş yanımdı. Onunla ilgili her şey büyülü bir karfırtınasıydı benim için -koleksiyonunu yaptığı antika biblolar ve nakışlı Çin işi ceketlerden Neal’s Yard Remedies’ten aldığı

kokulu şişelere kadar- onun çok uzaklardaki bilinmeyen hayatının parlak ve büyülü bir yanı vardı hep: Vaud Suisse, 23 Rue de Tombouctou, Blenheim Crescent CR2-6BN, benim hiç görmediğim ülkelerdeki möbleli odalar. Bu Everett'in ("kilise faresi kadar fakir" - kendi sözü) Pippa'nın parasıyla, daha doğrusu Welty Amca'nın parasıyla geçindiği belliydi, okuldaki son dönemimde yazdığım Henry James ödevimden bir alıntı yapmam gerekirse, eski Avrupa genç Amerika'yı yağmalıyordu.

Ona bir çek yazıp Pippa'yı terk etmesini sağlayabilir miydim? Dükkânda tek başıma hareketsiz geçen serin öğleden sonraları bu fikir geliyordu aklıma: *hemen bu gece çıkıp gideceksen elli bin, onu bir daha asla görmeyeceksen yüz bin.* Para sıkıntısı olduğu çok belliydi; ziyareti süresince telaşla ceplerini kurcalayıp durmuş, sürekli ATM'ye uğramış, her seferinde yalnızca yirmi dolar çekmişti, aman Tanrım.

Ümitsiz vakaydı bu. Bu Bay Müzik Kütüphanesici'nin Pippa'yı benim onu önemsediğimin yarısı kadar bile önemsemesinin imkânı yoktu. Biz birbirimize aittik; bir rüya kadar haklı ve büyülüydü, gerçekliği su götürmezdi, ona dair düşünceler zihnimin her köşesini ışıkla dolduruyor ve orada olduklarının farkında bile olmadığım mucizevi tavan aralarını, o söz konusu olmadığı müddetçe varolmayan dehlizleri aydınlığa boğuyordu. Onunla birlikte olmanın bir yolu olarak en sevdiği Arvo Pârt'ı tekrar tekrar çalıyordum; alıp iştahla okumam, onun düşüncelerinin içine sızmam, bir tür telepati kurmam için yeni okuduğu bir kitaptan söz etmesi yeterliydi. Dükkâna gelip giden kimi nesneler -bir Playel piyano, çizik çizik olmuş Rus işi tuhaf bir işlemeli akik- onunla benim, haklı olarak, bir arada yaşıyor olmamız gerektiğini gösteren hayata dair somut eserlermiş gibi geliyordu. Ona otuz sayfa uzunluğunda e-postalar yazıyor ve sonra göndermeden siliyordum, bunun yerine daha fazla aptal durumuna düşmemi önlemek için matematiksel bir formül geliştirdim: her zaman onun gönderdiği e-postadan üç satır daha kısa, her zaman onun cevap yazmak için beklediği süreden bir gün daha uzun. Bazen yataktayken -iç çektiren, afyonlu, erotik düşlerin rüzgârına kapılıp-onunla uzun, içten sohbetler ediyordum: *biz etle tırnak gibiyiz,* dediğimizi hayal ediyordum birbirimize (bütün klişeliğiyle), bir elimiz diğerinin yanağında, *asla ayrılamayız.* Sapığın teki gibi, o banyoda kaküllerini kırptıktan sonra çöp tenekesinden geri aldığım sonbahar yaprağı rengi saç tutamını saklıyordum ve çok daha tüyler ürpertici olanı ise hâlâ onun ot kokan, vejetaryen teriyle beni mest eden yıkanmamış bir gömleğini

de saklıyordum.

Ümitsiz vakaydı. Ümitsiz olmaktan da öte, utanç vericiydi. Ziyarete geldiği zamanlarda odamın kapısını hep bir parça aralık bırakırdım, çok da üstü kapalı olmayan bir davet sayılırdı. Adımlarındaki o sevimli aksama bile (karada yürümek için fazla hassas olan küçük bir denizkızı misali) beni çıldırtıyordu. O, her şeyin içinden geçen sırma teldi, bütün dünyanın onun karşısında, yalnızca onun karşısında başkalaştığı, güzellikleri büyüten bir mercekti. İki defa onu öpmeye çalışmıştım: birinde sarhoş halde taksideyken, diğerinde havaalanındayken; onu yine aylarca (ya da kim bilir, yıllarca) göremeyeceğim düşüncesiyle ümitsizliğe kapılmıştım. "Özür dilerim," demiştim bir tık gecikerek.

"Sorun değil."

"Hayır, gerçekten, ben..."

"Dinle," tatlı, umursamaz bir gülümsemeyle, "sorun değil. Ama uçuşum için yolcuları almaya birazdan başlarlar." (Yolcu almaya başladıkları falan yoktu aslında.) "Gitmem gerek. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Kendine iyi bak. Bu "Everett" denen adamda ne buluyordu ki? Benim yerime böyle gevşek balçık gibi bir herifi tercih ettiğine bakılırsa beni çok sıkıcı buluyor olmalı diye düşünmeden edemiyordum. *Günün birinde, çocuklarımız olunca...* o herif bunu yarı şaka yarı ciddi bir tavırla söylediyse de kanım donmuştu. O tam da bir bebek bezi poşetini ve içi pamukla doldurulmuş bir dolu bebek eşyasını çekiştire çekiştire ortalıkta dolaşırken görebileceğiniz o embesil tiplerden biriydi... Pippa'ya karşı biraz daha zorlayıcı olmadığım için kendime kızıyordum ama aslında onun tarafından cesaretlendirici en ufak bir işaret görmeksizin daha fazla ileri gitmemin imkânı yoktu. Zaten yeterince utanç vericiydi: ne zaman adı geçse Hobie'nin fazla hassasiyet göstermesi, sesindeki temkinli monotonluk. Ama ona duyduğum hasret, her an geçmek üzere olduğundan emin olmama rağmen yıllarca süregelen kötü bir nezle gibiydi. Bayan Vogel gibi bir mal bile bunu görebiliyordu. Pippa bana umut verecek bir şey yapmış da değildi, tam aksine, eğer beni biraz olsun önemseseydi okul bittikten sonra Avrupa'da kalmak yerine New York'a geri dönerdi ve ben yine de her nedense bu eve ilk geldiğim gün yatağının kenarında otururken bana nasıl baktığını aklımdan silip atabilmiş değildim. Çocukluğumdan kalma o öğleden sonranın hatırası beni yıllarca ayakta tutmuştu. Sanki -annemin yokluğunda duyduğum yalnızlıkla- öksüz kalmış bir hayvan misali onu benimsemiştim ama aslında

kanan bendim, aldığı kafa darbesi yüzünden çok fazla ilaç almıştı ve aklı pek yerinde değildi, kollarını kapıdan içeri giren ilk yabancının boynuna dolamaya hazırdı.

Jerome'un deyimiyle "afyonlar"ım eski bir tütün kutusunun içindeydi. Şifonyerin mermer taşının üstünde, biriktirdiğim eski tip Oxycontin'lerden birini ezdim, iyice incelttim ve Christie's kartımla çizgiler halinde ayırdım ve -cüzdanımdaki en gıcır gıcır parayı rulo haline getirip- masanın üzerine eğildim, az sonra olacaklar gözlerimi yaşartıyordu: sıfır noktası, bam, gırtlağının gerisinde bir yerde keskin bir tat ve sonra ani bir rahatlama, sırtüstü yatağa düşüverme, bu eski, tatlı yumruk beni tam kalbimden vurdu: katıksız haz, acıtan ve parlayan, ıstırabın teneke kutu tıkırtılarından çok çok uzakta.

VII

Barbourlara yemeğe gittiğim gece hava yağmurlu ve fırtınalıydı, rüzgâr öyle sert esiyordu ki şemsiyemi zar zor açık tutabiliyordum. Altıncı Cadde'de binecek taksi yoktu, yayalar yanlamasına yağan yağmurun içinde başlarını öne eğmiş ilerlemeye çalışıyorlardı; ıslak, rutubetli bir yer altı sığınağına benzeyen metro platformunun beton tavanından bir şekilde su damlaları damlıyordu.

Dışarı çıktığımda Lexington Bulvarı ıssızdı, yağmur damlaları kaldırımların üzerinde dans ediyor ve pıtırdıyordu, caddedeki bütün gürültüleri daha da büyütüyormuş gibi görünen şiddetli bir yağmur yağıyordu. İri yağmur damlaları taksileri kamçılıyordu. Metro istasyonunu birkaç bina geçtikten sonra çiçek almak için bir markete daldım. Bir tanesi çok az görüneceği için zambaklardan üç demet aldım; minicik, fazla sıcak dükkâna girince çiçeklerin kokusu beni çok fena çarptı ve ancak kasaya geldiğimde nedenini anladım: bu koku, annemin cenaze merasimindeki hastalıklı derecede tatlı kokunun aynısıydı. Yeniden dışarı çıkıp su basmış kaldırımlardan Park Bulvarı'na koşarken -çoraplarım sırılsıklam olmuş, buz gibi yağmur yüzüme vuruyordu- onları aldığıma pişman olmuştum ve az kalsın çöp tenekesinin birine atıverecektim ama sağanak yağmur öyle

şiddetliydi ki bir an için olsun yavaşlayamadım ve koşmayı sürdürdüm.

Apartman holünde dikilirken -saçlarım kafama yapışmış, sözümona su geçirmez yağmurluğum su dolu küvete sokulup çıkarılmış gibi sırılsıklam- kapıyı bir anda iri yarı, temiz yüzlü bir üniversiteli açtı ve bu delikanlının Toddy olduğunu anlamak bir iki saniyemi aldı. Üstümden akan sular için özür dileme fırsatı bile bulamadan sırtıma bir şaplak atıp bana sımsıkı sarıldı.

"Aman Tanrım!" dedi beni oturma odasına doğru yönlendirirken. "Montunu alayım ve bunları da, annem onlara bayılacak. Seni görmek süper! Ne kadar zaman oldu?" Platt'tan daha iri ve daha gürbüzdü, Barbourlarınkine pek benzemeyen kirli sarı saçları ve yine Barbouriarınkine pek benzemeyen bir gülümseme vardı suratında - ironik bir yanı olmaksızın neşeli ve capcanlıydı.

"Evet..." Aslında hiç paylaşmadığımız eski, mutlu bir samimiyet varsayımından kaynaklanıyor gibi görünen sıcaklığı bana kendimi bir tuhaf hissettirmişti. "Uzun zaman oldu. Sen şimdi üniversitede okuyor olmalısın, değil mi?"

"Evet, Georgetown'da, hafta sonu için geldim. Siyaset bilimi okuyorum ama aslında kâr amacı gütmeyen bir yönetime girmeyi, gençlerle ilgili bir şeyler yapmayı umuyorum." Halihazırdaki öğrenci birliği gülümsemesiyle bir zamanlar Platt için umulan o müthiş başarılı kişi haline geldiği belli oluyordu. "Ve demek istiyorum ki umarım bunu söylediğim için beni tuhaf karşılamazsın ama bunun için bir anlamda sana teşekkür etmeliyim."

"Anlamadım?"

"Şey, yani. Yoksun genç insanlarla çalışmak istediğim için. Üzerimde oldukça büyük bir etki bırakmıştın, bilirsin, ta yıllar önce bizim evde kaldığın zamanlarda. Gerçekten gözümü açmama yardımcı oldu senin durumun. Çünkü daha üçüncü sınıftayken bile senin sayende günün birinde yapmak istediğim şeyin bu, yani çocuklara yardım etmekle ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyordum."

"Vay be," dedim, ben hâlâ şu *yoksun* lafına takılı kalmıştım. "Hah. Müthiş."

"Ve demek istediğim, bu gerçekten heyecan verici, Washington'ı ne kadar biliyorsun bilmiyorum ama orada yeterli hizmet alamayan bir sürü mahalle var, ben de okuma ve matematikte sıkıntı yaşayan çocuklara özel ders veren bir hizmet projesinde yer alıyorum ve bu yaz, Habitat for Humanity ile Haiti'ye gidiyorum..."

“Bu o mu?” Parkelere vuran kibar topuk tıkırtısı, hafifçe koluma dokunan parmak uçları ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Kitsey kollarını boynuma dolamıştı, ben de onun beyaz sarı saçlarının içinden gülümsüyordum.

“Ah, sırılsıklam olmuşsun,” dedi, bir adım geri çekilip bana bakarken. “Şu haline bak. Buraya nasıl geldin Tanrı aşkına? Yüzerek mi?” Bay Barbour’un uzun, şekilli burnunu, onu neredeyse bir budala gibi gösteren açık bakışlarını almıştı. Sırt çantasıyla cebelleşirken yüzü kıpkırmızı kesilen, dokuz yaşındaki dağınık saçlı, okul üniformalı halinin hemen hemen aynısıydı ancak şimdi, bana baktığında, büyüyüp nasıl da soğuk, mesafeli bir güzelliğe sahip hale geldiğini görüp şaşırmıştım.

“Ben...” Şaşkınlığımı gizlemek için dönüp yağmurluğumla ve çiçeklerle ilgilenen Toddy’ye baktım. “Kusura bakmayın ama bu çok tuhaf. Yani... hele sen.” (Toddy’ye dönmüştüm.) “Seni en son gördüğümde kaç yaşındaydm? Yedi? Sekiz?”

“Bilmez miyim?” dedi Kitsey. “Küçük sıçan, artık *tam* bir adam olmuş, öyle değil mi? Platt...” Platt sallana sahana yürüyerek oturma odasına girdi, yüzü tıraşsızdı, bir Synge oyunundaki mahzun bir balıkçı gibi, tüvit pantolon ve kalın bir Donegal kazak giymişti üstüne. “Nerede oturalım istiyor?”

“Hımm...” Tıraş olma vakti gelmiş yanağını kaşıyor, utanmış görünüyordu. “Aslına bakarsanız arka tarafta, kendi köşesinde. Senin için de sakıncası olmaz, değil mi?” dedi bana bakıp. “Etta oraya masayı kurdu bile.”

Kitsey kaşlarını çattı. “Ah, sizi sıçanlar. Yani sorun yok sanırım. Neden köpekleri mutfağa götürmüyorsun? Hadi,” elimden tuttu ve heyecanlı, delişmen, hatta âdeta şımarık bir tavırla beni koridora doğru çekiştirdi, “sana bir içki vermeliyiz, buna ihtiyacın olacak.” Bakışlarındaki sabitlikte ve bir de soluk soluğa kalışında Andy’den bir şeyler vardı - Andy’nin astımlı, beş karış açık ağzı onda hoş bir biçimde yeniden şekillenip aralık dudaklara ve âdeta genç bir yıldızın fısıltımsı ses tonuna dönüşmüştü. “Bizi oturma odasında ya da hiç olmazsa mutfakta oturtur diye umuyordum, onun o ini çok ürkütücü geliyor bana, ne içersin?” dedi büfenin, bardakların ve bir kova dolusu buzun durduğu bar kısmına dönerek.

“Şu Stolichnaya’dan biraz alırsam harika olur. Buzlu lütfen.”

“Ciddi misin? Bunu istediğinden emin misin? Hiçbirimiz içmiyoruz bundan, babamsa hep *bu* votkadan ısmarlardı,” (Stoli şişesini havaya kaldırdı) “çünkü bu marka hoşuna gidiyordu... çok Soğuk Savaşvari... nasıl

okunuyordu bir daha söylesene?..”

“Stolichnaya.”

“Kulağa pek otantik geliyor. Denemeyeceğim bile. Biliyor musun?” dedi üzüm sarısı gözlerini bana çevirerek. “Gelmeyeceğinden korkuyordum.”

“Dışarı çıkmak çok da fena sayılmaz.”

“Evet ama,” gözlerini kırpıştırdı, “bizden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Sizden nefret ettiğimi mi? Hayır.”

“Hayır mı?” Güldüğünde Andy’nin lösemiliymiş gibi solgun yüzünün Kitsey’de güzelliğe bürünüp bir Disney prensesinin pamuk helvamsı ışıltısına dönüştüğünü görmek büyüleyiciydi. “Ama ben berbat biriydim!”

“Umursamıyordum.”

“İyi bari.” Uzun bir duraksamadan sonra içkileri hazırlamaya geri döndü. “Sana çok fena davranıyorduk,” dedi açıkça. “Todd ve ben.”

“Hadi ama. İkiniz de çok küçüktünüz.”

“Evet ama,” alt dudağını ısırdı, “daha iyi olmalıydık. Hele de başına gelenlerden sonra. Ve şimdi... yani babamla Andy’ye olanlar...” Bekledim, bir şeyleri çözümlemeye çalışıyor gibiydi ama bunun yerine şarabından (beyaz, Pippa kırmızı içerdi) bir yudum aldı, sonra da bileğimin arkasına dokundu. “Annem dört gözle seni bekliyor,” dedi. “Bütün gün heyecandan yerinde duramadı. İçeri gidelim mi?”

“Kesinlikle.” Hafifçe, hafifçe, elimi dirseğine koydum, tıpkı Bay Barbour’un “kadın mezhebinden” konuklarına yaptığını gördüğüm gibi ve onu koridora doğru yönlendirdim.

VIII

Gece, geçmiş ve şimdinin bir rüya gibi birbirine karışmış haliydi: kimi açılardan mucizevi biçimde bozulmamış, diğer açılardansa acı verici ölçüde değişmiş bir çocukluk dünyası, sanki Geçmiş Noel Hayaleti ve Gelecek Noel Hayaleti bu akşama ev sahipliği yapmak için bir araya gelmişti. Ama Andy’nin yokluğunun (*Hani Andy ve ben?.. Hatırlıyor musunuz Andy?..)* mütemadi, çirkin sızısına ve müthiş değişmiş, tuhaflaşmış (Bayan Barbour’un odasındaki portatif masanın üstünde tavuklu tartlar mı duruyordu?) diğer her

şeye rağmen akşamın en acayip yanı akıl almaz biçimde ta iliklerime kadar duyumsadığım eve dönüş hissiydi. Etta bile merhaba demek için mutfağa uğradığımda hemen önlüğünü çıkarmış ve bana sarılmıştı: *gece izinliydim ama kalmak istedim, seni görmek istedim.*

Toddy ("Bana artık Todd de, lütfen.") babasına ait olan Masanın Kaptanı konumuna yükselmişti, biraz otomatik görünse de samimi olduğu belli olan bir tavırla sohbeti yönlendiriyordu. Gerçi Bayan Barbour'un benden başka kimseyle konuşmakla ilgilendiği yoktu -biraz Andy hakkında, çoğunlukla da ailesinden kalma, birkaçı 1940'larda Israel Sack'ten satın alınmış olsa da büyük bir kısmı ta koloni döneminden beri ailesine ait olan mobilyalardan konuşmuştuk- bir ara yemeğin ortasında masadan kalkmış, beni elimden tutup odadan çıkarmış ve 1760'lardan beri annesinin ailesine ait olan maun bir konsol ve sandalye takımını -Queen Anne, Salem Massachusetts- göstermişti. (Salem mi, diye düşünmüştüm. Onun bu Phipps ataları cadı yakanlardan mıydı? Yoksa bizzat cadıların kendisi mi? Gizemli, yalnız, kendine yeten, yalancılıktan uzak ve hem fesatlıktan hem de karizmadan nasibini alamamış Andy dışındaki diğer Barbourların hepsinin, Todd'un bile, esrarengiz bir yanı vardı, atalarının gecenin bir yarısı ormanda toplaşıp pagan ateşinin etrafında bağnaz kisvesinden sıyırılıp gülüp oynadıklarını hayal etmeyi fazlasıyla kolaylaştıran nezaket ve şeytanlık karışımı bir uyanıklık ve sinsilik seziliyordu.) Kitsey ile çok konuşamamıştık, pek fırsatımız olmamıştı, Bayan Barbour sağ olsun ama ne zaman onun olduğu tarafa baksam, beni izleyen gözlerinin farkındaydım. Platt -beş (ya da altı?) kocaman kadeh cin ve limondan sonra sesi kalınlaşmıştı- yemeğin ardından beni barın orada kenara çekti ve "Antidepresan kullanıyor," dedi.

"Aa?" dedim, şaşırmıştım.

"Kitsey'den bahsediyorum. Annem onlara elini bile sürmez."

"Şey..." Alçattığı sesi beni biraz tedirgin etmişti, sanki benim fikrimi soruyor ya da bir şekilde duruma müdahil olmamı istiyor gibiydi. "Umarım onda bende olduğundan daha fazla işe yararlar."

Platt bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra durup düşündü. "Hımm," hafifçe yalpaladı, "sanırım başa çıkmaya çalışıyor. Ama olup bitenler onun için çok ağırdı. Kits ikisiyle de çok yakındı, Andy'yle hepimizin olduğundan çok daha yakındı diyebilirim."

"Aa, öyle mi?" Çocukluğumuzdaki ilişkilerini düşünecek olursam kullanacağım sözcük 'yakın' olmazdı ama yine de mızırdanmak ya da alay

etmek için bile olsa Andy’nin erkek kardeşlerinden çok arka planda o vardı.

Platt bir of çekti - buram buram cin kokan nefesi beni az kalsın yere yığacaktı. “Ya, evet. Wellesley’yi dondurdu, okula geri dönecek mi emin değilim, belki New School’da birkaç ders alır, belki bir işe girer, olanlardan sonra Massachusetts’te olmak onun için çok zor, bilirsin. Cambridge’deyken sürekli bir aradalardı, gidip babama o bakmadığı için kendini berbat hissediyor tabii. Babamın dilinden herkesten çok o anlardı ama bir parti varmış, Andy’yi aramış ve onun yerine gitmesi için yalvarmış... işte.”

“Ha siktir.” Dehşete kapılmış bir halde elimde buz maşasıyla barın orada kalakaldım, kendi hayatımı mahveden aynı ben *neden* ve *keşke* zehriyle harap olan bir başka hayatı daha düşününce kendimi berbat hissetmiştim.

“Öyle,” dedi Platt kendine dopdolu bir kadeh daha cin koyarken. “Zor işler.”

“Ama kendini suçlamamalı. Suçlayamaz. Bu delilik. Yani,” dedim, Platt’ın içki kadehinin üzerinden attığı sulanmış, keskin nişancı bakışları sinirlerimi bozuyordu, “teknede o olsaydı, şimdi ölen Andy değil de o olacaktı.”

“Hayır, olmayacaktı,” dedi Platt açık açık. “Kits zehir gibi bir denizci. İyi reflekslere, omuzlarının üstünde iyi çalışan bir kafaya sahip, ta küçüklüğünden beri. Andy... yörünge-yörünge rezonansları ya da evindeyken bilgisayarında her ne hesaplama haltıyla uğraşıyorsa Andy’nin aklı ondaydı ve öyle zor durumda kalınca eli ayağına dolaştı. Lanet olsun, tam anlamıyla onluk bir hareket. Her neyse,” konuşmayı sakince sürdürdü - son sözlerine nasıl hayret ettiğimi fark etmişe benzemiyordu, “Kitsey bu aralar biraz boşlukta, bunu zaten anladığından eminim. Onu bir yemeğe falan çıkarmalısın, bu annemi sevinçten havalara uçurur.”

IX

Onlardan çıktığımda saat on biri geçiyordu, yağmur durmuştu ve sokaklar ıpıslak, ayna gibi parlıyordu; gece bekçisi Kenneth (aynı ağırlaşmış gözler ve bira kokusuyla, göbeğinin biraz daha büyümesi dışında pek değişmemişti) kapıdaydı. “Kendini özletme, tamam mı?” dedi, ben küçük bir çocukken ve

annem Barbourlarda yatıya kaldığım gecelerin ertesinde beni almaya geldiğinde de hep aynı şeyi söylerdi - aynı uyuşuk ses, sadece bir tık daha yavaş. Bir afet sonrası dumanı tüten Manhattanda bile, Barbourlar yukarıdaki dairelerinde ısınmak için *National Geographic* dergilerini yakıp cin ve konserve yengeç eti yiyerek yaşamayı sürdürürken, onun yırtık pırtık üniformalarının içinde yine neşeyle sallana sallana kapıda dikilirken hayal edebilirdiniz.

İçten içe kaynayan bir zehir gibi, akşamın her anına sinmiş olsa da Andy'nin ölümü hâlâ idrak edilemeyecek kadar ağırdı - yine de geriye dönüp bakınca bunun sanki o daha doğuştan ölümcül bir kusurdan muzdaripmiş gibi ölümünün esrarengiz bir şekilde kaçınılmaz gelmesi de çok tuhaftı. Daha altı yaşında bir çocukken bile -hayalperest, sakar, astımlı, umutsuz- talihsizlik ve erken ölüm lekesi o cılız, ufacık insanda alnına yazılmış gibi göze çarpıyor, sırtına kozmik bir *beni tekmele* yazısı iliştirilmişçesine kendini belli ediyordu.

Ve yine de dünyasının onsuz nasıl aksadığı da dikkate değerdi. Tuhaf, diye düşündüm, kaldırımdaki su birikintisinin üzerinden atlarken, birkaç saat her şeyi nasıl da değiştiriyor - ya da daha doğrusu, şimdinin, hasar görmüş ve aşınmış olsa da tükenmemiş, yaşayan bir geçmişin keskin sızısını taşıyordu. Andy hiç kimse iyi davranmazken iyi davranıyordu bana. En azından onun annesine ve kız kardeşine karşı iyi olabilirdim. O zamanlar farkında değildim ama şimdi kesinlikle farkına varıyordum, ızdırap çekip yalnızca kendi içime döndüğüm o uyuşukluk halinden sıyrılalı yıllar olmuştu; ümitsizlik ve trans hali, atalet ve kapalılık ve yüreğimi kemire kemire yiyip bitirme derken gözden kaçırdığım çok fazla küçük, kolay, günlük incelikler vardı. Ve hatta *incelik* sözcüğü bile bir hastane odasında şuursuzluk halinden uyanıp bütün o dijitalleştirilmiş makinelerin arasından seslerin ve insanların farkına varmaya başlıyormuşum gibi farklı geliyordu.

X

Jerome'un da bana sık sık anımsattığı gibi günaşırı bağımlılık da yine bağımlıktı, özellikle de işin günaşırı kısmına öyle çok sıkı sıkıya bağlı kalmadığım zamanlarda. New York türlü çeşit günlük metro ve kalabalık

korkularıyla doluydu; patlamanın aniliği peşimi hiç bırakmamıştı, her zaman bir şeylerin olmasını bekler gibiydim, her zaman göz ucuyla bakıp bir şeyler olacak sanıyordum, halka açık yerlerdeki insanların kimi davranışları bunu tetikleyebiliyordu, bir savaş zamanı baskısı, birinin yanlış bir biçimde yolumu kesivermesi ya da belli bir taraftan fazla hızlı yürümesi beni taşikardiye ve ağır bir panik haline sürüklemeye yetiyordu. Öyle ki kendimi en yakındaki banka zor atıyordum; hemen hemen kontrol edilemez kaygılarımı rahatlatmak için kullanmaya başladığım babamın ağrı kesicileri öyle coşkulu bir kaçış sağlamıştı ki çok geçmeden kıyak niyetine almaya başlamıştım onları: önce "sadece hafta sonları" kıyağıydı, sonra "okul sonrası" kıyağına, daha sonra ise ne zaman mutsuz olsam ya da canım sıkılsa (ki ne yazık ki çok sık oluyordu bu) beni kucaklayan sıcacık, ilahi bir saadete dönüştü. O aralar sırf çok önemsiz ve etkisiz göründükleri için göz ardı ettiğim ufacık hapların avuç dolusu içtiğim Vicodin'lerden ve Percocet'lerden on kat daha güçlü olduğu gibi dünyamı sarsan bir gerçeği keşfettim - Oxycontin'ler, 80'ler, toleransı olmayan birini öldürmeye yetecek kadar güçlüydü ama benim için artık böyle bir risk söz konusu değildi ve hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen oral narkotiklerimin on sekizinci doğum günümden kısa zaman önce, nihayet dibi göründüğünde, onları sokaktan bulup satın almaya mecbur kalmıştım. Torbacılar bile harcadığım tutarı eleştiriyorlardı, birkaç haftada bir binlerce dolar; Jack (Jerome'dan önceki) işini yürüttüğü leş gibi armut koltuğun üstünde oturmuş banka veznesinden yeni aldığım yüzlükleri sayarken bile defalarca fırça atmıştı bana. "Ateşe versen de olurdu, dostum." Eroin daha ucuzdu, torbası on beş papel. Ben damardan almıyor olsam da -Jack, bunu kendine iş edinip bir Quarter Pounder ambalaj paketinin arkasında benim için hesabı yapmıştı- bana çok daha makul bir masraf çıkaracağı kesindi; aylık dört yüz elli dolar civarlarında.

Ama eroini ancak biri teklif ederse kullanıyordum - bir vuruş orada, bir vuruş burada. Onu ne kadar sevsem de ne kadar canım çekse de asla gidip satın almadım. O zaman durmak için bir sebebim olmayacaktı çünkü. Öte yandan söz konusu tıbbi ilaçlar olunca masrafı işe yarar bir faktördü çünkü alışkanlığımı kontrol almakla kalmıyor, aynı zamanda bana her gün alt kata inip mobilya satmak için mükemmel bir sebep veriyordu. Uyuşturucu aldığında iş göremezsin lafı tamamen efsaneydi: damardan almak başka bir şeydi ama benim gibi -kaldırıma doğru uçan güvercinlerden bile korkup

yerinden sıçrayan, post travmatik stres bozukluğunu spastisite ve beyin felci raddesinde yaşayan- biri için haplar yalnızca işimi iyi yapmanın değil, yüksek işlev göstermenin de anahtarıydı. İçki insanları darmadağınık ve dikkatsiz hale getiriyordu: bunun için öğleden sonra saat üçte J.G. Melon'da oturmuş kendi haline üzülen Platt Barbour'a bakmak yeterliydi. Babama gelince, ayık kalmayı seçtikten sonra bile yumruğu yiyince sersemlemiş bir boksörün sarsaklığına sahip olmayı sürdürmüştü, bir telefonun ya da bir mutfak sayacının tuşlarına basmaktan bile aciz olabiliyordu, beyin ödemi diyorlardı buna, ağır içicilikten kalma bir hasar, asla düzelmeyen nörolojik bir zımbırtı. Muhakeme yeteneği ciddi derecede sıkıntılıydı, herhangi bir işte uzun vadede tutunamıyordu asla. Bense yani bir kız arkadaşım ya da sözünü edebileceğim uyuşturucu kullanmayan tek bir arkadaşım bile yoktu belki ama günde on iki saat çalışıyordum, hiçbir şey beni strese sokamıyordu, Thom Browne tasarımı takım elbiseler giyiyor, varlığına bile katlanamadığım insanlarla yüzümde bir gülümsemeyle sosyalleşiyordum, haftanın iki günü yüzüyor, arada sırada tenis oynuyordum, şekerden ve işlenmiş gıdalardan uzak duruyordum. Rahat ve cana yakın biriydim, bir deri bir kemiktim, kendime acımıyor ya da herhangi bir olumsuz düşünceye kapılmıyordum, müthiş bir satıcıydım - herkes öyle söylüyordu- ve işlerim öyle iyi gidiyordu ki uyuşturucuya harcadığım paranın eksikliğini fark etmiyordum bile.

Birkaç düşüş yaşamadım da değil - her şeyin göz açıp kapayıncaya kadarki birkaç tekinsiz anda buzlu yolda köprünün üzerinde kayıvermek gibi kontrolden çıktığı ve işlerin ne kadar hızla, ne kadar kötüye gidebileceğini gördüğüm öngörülemez düşüşler. Para meselesi değildi bu, daha çok giderek artan dozlardı mesele, sattığım parçaları unutma ya da faturaları göndermeyi unutma, bir şeyleri fazla kaçırdığımda ve aşağı kata biraz fazla donuk gözlerle ve kafayı bulmuş halde indiğimde Hobie'nin suratıma tuhaf tuhaf bakması. Yemekli davetler, müşteriler... *pardon, benimle mi konuşuyordunuz, bir şey mi demiştiniz? Hayır, sadece birazcık yorgunum, hastalanıyorum sanırım, ben belki biraz erken yatarım, millet.* Annemin açık renkli gözlerini miras almıştım ki bu da galeri açılışlarında güneş gözlüğü takamayınca sabitleşen göz bebeklerimi saklamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu - Hobie'nin çevresindeki kimsenin fark ettiği yoktu, (bazen) nispeten daha genç, daha uyanık birkaç eşcinsel herif dışında- müşterilerden birinin vücut geliştirmeci erkek arkadaşı resmî bir akşam yemeği sırasında, "Sen kötü bir çocuksun," diye fısıldamıştı kulağıma, epey ödümü koparmıştı. Ve müzayede

evlerinden birindeki muhasebe bölümüne gitmeye korkuyordum çünkü oradaki adamlardan biri -yaşlıca, İngiliz, kendisi de bağımlı-bana asılıyordu. Anlayan kadınlarla da karşılaşıyordum elbette: yattığım kızlardan biri -moda stajyeri- onunla Popçik'i soktuğum Washington Meydanı'ndaki küçük köpek yarışı sırasında tanışmıştık, parktaki banklarda otuz saniyecik yan yana oturmamızın ardından aynı durumdan muzdarip olduğumuzu her ikimiz de hemen anlamıştık. Ne zaman işler biraz çığırından çıkmaya başlayacak olsa geri sarıyordum ve hatta birkaç defa da tamamen bırakmıştım - en uzunu altı hafta sürmüştü. Bu herkesin yapacağı bir şey değil, diyordum kendi kendime. Tam anlamıyla bir disiplin meselesiydi. Ama artık bu noktada, yirmi altıncı yaşımın ilkbaharında son üç yıldır üst üste üç günden fazla temiz kalamamıştım.

Olur da canım isterse diye, tamamen bırakmanın yolunu da bulmuştum: çok kısa sürede kesme, yedi günlük bir program, bol miktarda Lopermid; yanmış sinir ileticilerim için magnezyum takviyesi ve serbest biçimli amino asitler; uyku için protein tozu, elektrolit toz, melatonin (ve esrar) kadar benim moda stajyerinin üstüne yemin ettiği, meyankökü ve boğa dikeni, ısırgan ve şerbetçiotu ve çörek otu tohumu yağı, kediotu kökü ve takke çiçeği özü gibi bitkisel karışımlar ve iksirler. Sağlıklı gıda deposundan aldığım, içi ihtiyacım olan her şeyle dolu bir poşetim vardı, bir buçuk yıldır dolabımın arkasında, yerde duruyordu. Hiçbirine elimi sürmemiştim, esrar hariç, o tükeneli çok olmuştu. Sorun (tekrar tekrar öğrendiğim gibi) bıraktığının otuz altıncı saatinde, vücudun tüm gücüyle başkaldırırken ve uyuşturucunun olmadığı hayatından geriye kalanlar bir hapishane koridoru gibi sevimsiz sevimsiz önünde uzanırken tam bir aptal gibi terk edip gittiğin o muazzam, kuş tüyü yatağa kendini sırtüstü bırakmak yerine, yola -sıkıntıya, acıya, çaresizliğe- devam etmek için gerçek anlamda zorlayıcı bir nedene ihtiyaç duyuyordun.

Barbourlardan eve döndüğüm gece etkisi uzun süren bir morfin tableti yuttum, eve ne zaman vicdan azabıyla ve kendimi toparlamam gerektiği hissiyle gelsem yapmayı alışkanlık haline getirdiğim gibi: düşük doz, herhangi bir şey hissetmem için gerekenin yarısından da azı, içkinin üstüne uyuyamayacak kadar gerilmemi önlemeye yetecek kadar. Ertesi sabah cesaretimi yitirmiştim (çünkü genellikle planın bu noktasında uykudan mide bulantılarıyla uyanınca çok geçmeden cesaretimi kaybediyordum) komodinin mermer yüzeyinde önce otuz ve sonra altmış miligram Roxicodon'u ezdim ve kestiğim bir pipet parçasıyla burnuma çektim. Sonra hapların geri kalanını

tuvalete atıp sifonu çekmek istemediğim için (iki bin dolardan fazla ediyorlardı) yataktan kalktım, giyindim, burnumu tuzlu suyla temizledim ve Jerome'un deyimiyle "geri çekilmeler" fazla rahatsız edici bir hale gelecek olursa diye etkisi uzun süren morfinlerden birkaç tanesini zulalayıp Redbreast Flake tütün kutusunu cebime attım ve -sabah saat altıda, Hobie uykudan uyanmadan önce- bir taksiye atlayıp depolama tesisine gittim.

Depolama tesisi -24 saat açıktı- danışma masasındaki televizyon seyreden boş bakışlı memuru saymazsak Mayalara ait bir mezar kompleksine benziyordu. Tüm gerginliğimle asansörlere doğru yürüdüm. Bu tesislere yedi yıldır sadece üç defa ayak basmıştım - her seferinde korku ve endişeyle ve sonra yukarıya, dolabın olduğu yere çıkmayı hiç göze alamamış, yalnızca hızla lobiye uğrayıp kirayı ödemiştim, nakit olarak: her defasında iki yıllık, yasaların izin verdiği maksimum süre.

Yük asansörü için bir anahtar kartı gerekiyordu, neyse ki yanıma almayı unutmamıştım. Ama ne yazık ki bir türlü tam olarak oturmuyordu ve -birkaç dakika boyunca masa başındaki memurun fark etmeyecek kadar dalgın olduğunu umarak- açık asansörün içinde durdum ve kartı kaydırıp çelik kapıların tıslayıp kapanması için uğraştım. Sanki izleniyormuşum gibi gerildiğimi hissederek, yüzümün monitörde görünen cızırtılı gölgeme yansımasını engellemek için elimden geleni yaparak sekizinci kata çıktım, 8D 8E 8F 8G, bejden başka hiçbir rengin olmadığı ve zamanın sonuna kadar tek bir tozun bile konmayacağı cüruf briketinden duvarlar ve ne idüğü belirsiz kapılar...

8R, iki anahtar ve şifreli kilit, 7522, Boris'in Vegas'taki ev telefonunun son dört rakamı. Kilit, metalik gıcırtılar çıkararak açıldı. Paragon Spor Malzemeleri'nden alınma alışveriş poşeti oradaydı işte - ufak çadırın etiketi sallanıyordu, King Kanopy, 43,99$, hâlâ yedi yıl önce aldığım günkü gibi gıcır gıcır ve yepyeni görünüyordu. Poşetin içinden bir kısmı görünen yastık kılıfının kumaşı bile şakaklarımda ufak çapta bir elektrik çarpması yaratarak feci şekilde kısa devre yapmama neden olduysa da beni yıldırım çaprmışa çeviren şey kokuydu - maskeleme bandının plastik, havuz kaplama brandası kokusu böyle küçücük bir yerde kapalı kalmaktan müthiş yoğun bir hale gelmişti, yıllardır hatırlamadığım veya düşünmediğim duyguları çağrıştıran, beni doğrudan çocukluğuma ve Vegas'taki odama götüren keskin bir polivinil kokusu: kimyasallar ve yeni halı, uyurken ve her sabah uyanınca tablonun yatak başlığının arkasına bantlı durduğu ve aynı yapıştırıcı

kokusunun burun deliklerime dolduğu zamanlar. Paketini yıllardır doğru dürüst açmamıştım; onu bir X-acto bıçakla açmak bile on on beş dakika alırdı ama orada öyle kendimden geçmiş gibi dururken (zaman kayması ve karmaşası, gözlerimi açıp kendimi uyurgezer gibi Pippa'nın odasında kapısında bulduğum, ne düşündüğüm ya da ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığı zamanki gibiydi neredeyse) âdeta hezeyana ulaşan arzuyla büyülenmiştim. Bunca zaman sonra ona yeniden uzansam dokunabileceğim kadar yakın olmak, kendimi bir anda orada olduğunun farkında bile olmadığım tehlikeli, hasret dolu bir eşikte bulmama neden olmuştu. Gölgelerin içinde bu mumyalanmış bohçanın -artık ne kadarcığı görülebiliyorsa- eski püskü, etkili, tuhaf derecede şahsi bir görünüşü vardı; cansız bir nesneden ziyade karanlığın içine hapsedilmiş ve çaresiz, feryat etmekten bile aciz, kurtarılmayı bekleyen ufacık, zavallı bir yaratıktı sanki. On beş yaşımdan beri tabloya bu kadar yakın olmamıştım ve onu oradan alıp kolumun altına sıkıştırmamak ve onunla birlikte buradan çıkıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama arka tarafımda tıslayarak yön değiştiren güvenlik kameralarını duyabiliyordum ve -kasılarak, hızlı bir hareketle- Redbreast Flake teneke kutumu Bloomingdale's poşetinin içine attım, kapıyı çarpıp kapadım ve kilitteki anahtarı döndürdüm. "Onları klozete atıp üstüne sifonu çekiver," Jerome'un son derece seksi kız arkadaşı Mya böyle tavsiye etmişti, "yoksa sabahın ikisinde kıçını kaldırıp kendini o depolama ünitesinde bulursun." Ama o kapıdan dışarı çıkarken o sersemlemiş ve dumanlanmış kafamdaki son şeydi o haplar. O bohça halindeki, yalnız ve çaresiz tabloyu görmek bile beni alıp yerle bir etmişti, sanki geçmişten gelen bir uydu sinyali araya girip bütün diğer yayınları bozmuş gibi.

XI

Uyuşturucu almadan geçirdiğim (nadir) günler kullandığım dozun artmasına engel olsa da geri çekilme dönemi beklediğimden çok daha kısa sürede tatsız bir hale gelmişti ve zor anlar için sakladığım haplara rağmen sonraki birkaç günü epey kötü geçirdim: ağzıma tek lokma koyamacak kadar midem bulanıyor, durmadan aksırıyordum. "Sadece nezle," dedim Hobie'ye. "İyiyim

ben.”

“Hayır, eğer miden de kötüyse grip olmuşsun demektir,” dedi Hobie suratını asarak, Bigelowdan Benadryl ve Imodium, Jefferson Market’ten ise kraker ve zencefilli gazoz alıp gelmişti. “Bu nereden çıktı anlamadım ki, çok yaşa! Senin yerinde olsam, bir doktora giderdim ve bunu da mesele yapmazdım.”

“Bak, basit bir virüs işte.” Hobie’nin çelik gibi bir bünyesi vardı; ne zaman hastalanacak olsa biraz Fernet Branca içer ve işine bakardı.

“Olabilir ama günlerdir ağzına tek lokma koymadın. Sürüne sürüne aşağıya inip kendini perişan etmenin âlemi yok.”

Ama çalışmak zihnimi dertlerden uzak tutuyordu. On dakikalık spazmlar halinde üşüyor, sonra terlemeye başlıyordum. Burnum akıyor, gözlerim yaşarıyor, kaslarım elektriğe tutulmuş gibi seğiriyordu. Havalar değişmişti, dükkân insanlarla, uğultuyla ve esintiyle doluydu; sokaklardaki çiçek açan ağaçlar beyaz, hezeyan tomurcuklarıydı. Satış kayıtlarını yaparken ellerim titremiyordu çoğu zaman ama içten içe kıvranıyordum. “İlk rodeo kötü sayılmaz,” demişti Mya. “Üçüncü ve dördüncüye geldiğinde ölsem de kurtulsam dersin.” Midem, oltanın ucundaki balık gibi kıvranıp çırpınıyordu; ağrılar, seğiren gergin kaslar, yatakta doğru düzgün yatıp rahat edemiyordum bile ve geceleri, dükkânı kapattıktan sonra, elimde bir bardak zencefilli gazoz ve şakağımda büyük ölçüde erimiş bir buz parçasıyla neredeyse dayanılmaz sıcaklıktaki bir küvetin içinde kıpkırmızı bir suratla aksırıp tıksırıyordum. Popçik ise -bir zamanlar yapmaya bayıldığı gibi patilerini küvetin kenarına koyup ayağa kalkamayacak kadar yaşlı ve yorgundu artık- banyo paspasının üstüne oturmuş endişeyle beni izliyordu.

Bunların hiçbiri korktuğum kadar kötü değildi. Ama bu kadar fena çarpacağını aklımın ucundan bile geçirmediğim şeyse, Mya’nın “ruhsal zırvalar” dediği şeydi, dayanılacak gibi değildi, sırılsıklam, kapkara bir korku perdesiydi. Mya, Jerome, benim moda stajyeri, uyuşturucu kullanan arkadaşlarımın çoğu benden çok daha uzun bir süre yaşamışlardı bunu ve dumanlı kafalarla bir araya toplanmış, bırakmanın nasıl olduğundan konuşurken (belli ki bırakmaktan söz etmeye bile katlanabildikleri tek zaman kafaları iyi olduğu zamandı) herkes tekrar tekrar işin zor kısmının fiziksel semptomlar olmadığı, benimki gibi basit bir alışkanlıkta bile yaşayacağım depresyon için “hayal ettiğimle uzaktan yakından alakası yoktu” diyeceğim konusunda beni uyarmıştı, bense kibarca gülümserken kafamı aynaya

dayayıp düşünüyordum: *iddiasına var mısınız?*

Ama doğru sözcük *depresyon* değildi. Bu, keder ve tiksintiyi içinde barındıran, insanlıktan çok uzak bir düşüştü: zamanın başlangıcından bu yana bütün insanlığı ve bütün insani çabaları tüketen hasta, sırılsıklam bir bulantıydı. Biyolojik düzenin insanı kıvrandıran iğrençliğiydi. Yaşlılık, hastalık, ölüm. Kimsenin kaçma şansı yoktu. Güzel olanlar bile çürümek üzere olan yumuşamış meyveler gibiydi. Ve yine de insanlar hâlâ bir şekilde düzüşmeye ve üremeye ve mezara girecek yepyeni yemler doğurmaya, sanki bu kurtarıcı ya da iyi ya da hatta ahlaken takdire şayan bir şeymiş gibi ızdırap çekecek yepyeni varlıklar meydana getirmeye devam ediyorlardı: kazanma ihtimali olmayan bir oyuna daha çok masum yaratığı sürüklemek. Kıvranıp duran bebekler ve hantal, kayıtsız, hormon ilaçlarına boğulmuş anneler. *Ah, şu tatlılığa baksanıza? Oy oy oy.* Çocuklar geleceğin cehennemlerinde - bıktırıcı işler, iflasa sürükleyen ipotekler, kötü evlilikler, saç dökülmeleri, kalça protezleri, bomboş bir evde yapayalnız içilen kahveler ve hastanede bir kolostomi torbası- kendilerini neyin beklediğinden habersiz, oyun parklarında bağrışa çağrışa kaydıraklardan kayıyorlardı. Çoğu insan bu çıkmazın altında yatan temel vahşetin, bazen bir nebze daha gizemli ya da daha az tiksindirici görünmesini sağlayan incecik, dekoratif ciladan ve ustalıkla hazırlanmış sahne ışıklarından memnun görünüyordu. İnsanlar kumar oynuyor, golf oynuyor, çalışıyor, dua ediyor, bahçelerinde bitkiler yetiştiriyor, hisse alıp satıyor, seks yapıyor, yeni arabalar alıyor, yoga yapıyor, evlerini yeniden dekore ediyor, haberleri izleyip öfkeleniyor, çocuklarının üstüne titriyor, komşularının dedikodusunu yapıyor, restoran eleştirilerini inceliyor, hayır kuruluşları kuruyor, hükümet adaylarını destekliyor, Amerika Açık Tenis Turnuvası'na katılıyor, yemek yiyor, seyahate çıkıyor, türlü çeşit cihaz ve aletlerle dikkatlerini dağıtıyor, kendilerini ardı arkası kesilmeden dört bir yandan hücum eden bilgi, mesaj, iletişim ve eğlence bombardımanına maruz bırakıyorlardı; sırf nerede olduğumuzu, ne olduğumuzu unutmak için. Ama güçlü ışık altında bakınca üstünü kapatabileceğiniz uygun bir koza yoktu. Baştan aşağı kokuşmuştu. Bütün zamanını ofiste harcamak, tam bir görev duygusuyla iki nokta beşlik hedefini tutturmak, emeklilik partinde kibar kibar gülümsemek, sonra huzurevinde nevresimlerinin üstünde oturup arpacık kumrusu gibi düşünmek ve konserve şeftalini yerken tıkanıvermek. Hiç doğmamış olmak daha iyiydi - hiçbir şey istememiş olmak, hiçbir şey ummamış olmak. Ve bütün bu ruhsal çalkantı ve yenilgi Popçik'in sürekliği

tekrar eden bir deri bir kemik kalmış, kaburgaları bir inip bir kalkar halde yanlamasına yerde yattığı görüntüleriyle ya da yarı rüyalarla birbirine karışıyordu -onu bir yerde unutmuşum, tek başına bırakmışım ve beslemeyi unutmuşum, ölüyormuş- defalarca, odada benim yanımdayken bile bir anda pat diye aklıma geliyor, suçluluk duygusuyla Popçik nerede diye yerimden sıçrıyordum ve bu sırasıyla çelik tabutunun içinde kilitli duran paketlenmiş yastık kılıfının bir anda zihnimde beliren görüntüleriyle karışıyordu. Yıllar yıllar önce o tabloyu neden o depoya koyduğumu -her şeyden önce onu neden sakladığımı-hatta müzeden neden alıp çıkardığımı artık hatırlamıyordum bile. Zaman bulanıklaştırmıştı bunu. O varolmayan bir dünyanın parçasıydı - ya da daha doğrusu, sanki iki ayrı dünyada yaşıyormuşum gibiydi ve o depo dolabı gerçek olandan ziyade hayalî dünyanın bir parçasıydı. O dolabı unutmak kolaydı, orada değilmiş gibi davranmak da; bir yanım dolabın kapağını açıp onun ortadan kaybolduğunu görmeyi umuyordu, tıpkı öldürüp mahzenin birine tıktığım bir insan cesedi gibi, böyle bir şey olmayacağını bilsem de onu orada bıraktığım sürece sonsuza dek o karanlığın içinde kapatılmış halde beni bekleyeceğini bilsem de...

Sekizinci sabah, dört saatlik berbat bir uykunun ardından terden sırılsıklam olmuş bir halde uyandım. İçim bomboştu ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar ümitsiz hissediyordum kendimi ama yine de Popçik'i caddenin sonuna kadar yürütebilecek ve sonra mutfağa gidip Hobie'nin zorla ağzıma tıkıştırdığı nekahet kahvaltısını -suda yumurta ve İngiliz çöreği- yiyebilecek kadar ayakta durabiliyordum.

"Ee, artık zamanı gelmişti." Kendi kahvaltısını bitirmiş, hiç acele etmeden tabakları toparlıyordu. "Kireç gibi bembeyaz kesilmiş suratın. Bir hafta boyunca tuzlu krakerden başka bir şey yemesem ben de öyle olurdum. Senin birazcık güneş ışığına, birazcık hava almaya ihtiyacın var. Sen ve köpeciğin birlikte uzun bir yürüyüşe çıkmalısınız."

"Haklısın." Ama sessiz ve loş dükkândan başka hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

"Seni rahatsız etmek istemedim, çok halsizdin," kafasını dostça yana eğerken takındığı "artık işe geri dönelim" ses tonu huzursuzca gözlerimi kaçırıp önümdeki tabağa bakmama neden olmuştu, "ama sen işle ilgilenemez haldeyken seni birkaç kez ev telefonundan aradılar."

"Öyle mi?" Cep telefonumu kapatıp çekmecenin içine koymuştum,

Jerome’dan mesaj gelmiştir korkusuyla açıp bakmamıştım bile.

“Son derece kibar bir kız,” gözlüklerinin üstünden bakarak not defterine danıştı, “Daisy Horsley?” (Daisy Horsley, Carole Lombard’ın gerçek ismiydi). “İşiyle meşgul olduğunu söyledi.” (*Nişanlım ortalıkta, uzak dur* demenin şifresiydi.) “Ve onunla temasa geçmek istersen mesaj atman gerekiyormuş.”

“Peki, harika, teşekkürler.” Daisy’nin büyük, saygın Ulusal Katedral düğünü, eğer cidden gerçekleşirse haziran ayında olacaktı, ondan sonra da onun deyimiyle, *boyfriend*’iyle Washington’a taşınacaktı.

“Bayan Hildesley de aradı, şu kiraz ağacından şifonyer için, şu başlıklı olan değil, diğeri. İyi bir teklifle geldi, sekiz bin, ben de kabul ettim, umarım sakıncası yoktur, bana sorarsan o şifonyer üç bin bile etmez. Bir de şu herif aradı iki kez, Lucius Reeve diye biri.”

Kahvem -günlerdir midemin alabildiği tek şey- boğazıma kaçıyordu az kalsın ama Hobie bunu fark etmişe benzemiyordu.

“Bir numara bıraktı. Senin neden aradığını bildiğini söyledi. Ah,” oturdu, bir anda avucunun içiyle masaya vurdu, “ve Barbourların çocuklarından biri aradı!”

“Kitsey mi?”

“Hayır.” Çayından bir yudum aldı. “Platt? Adını doğru mu söylüyorum?”

XII

Lucius Reeve ile baş etme fikri, hem de ilaç almadan, beni depolama ünitesine geri yollamaya yetecekti neredeyse. Barbourlara gelince, Platt’la konuşmaya da can atmıyordum ama neyse ki telefonu açan Kitsey oldu.

“Senin için bir akşam yemeği vereceğiz,” dedi bir anda.

“Pardon, anlamadım?”

“Sana söylemedik mi? Ah, belki de seni ben aramalıydım! Her neyse, annem seni gördüğüne *çok* sevindi. Tekrar ne zaman geleceğini bilmek istiyor.”

“Şey...”

“Davete ihtiyacın var mı?”

“Yani, bir bakıma.”

“Sesin bir tuhaf geliyor.”

“Kusura bakma, şey, grip oldum.”

“Ciddi misin? Aman Tanrım. Hepimiz gayet iyiyiz, bizden kapmış olabileceğini sanmıyorum, affedersin,” dedi arka taraftan gelen belirsiz bir sese. “İşte... Platt telefonu elimden almaya çalışıyor. Daha sonra konuşuruz.”

“Selam, kardeşim,” dedi Platt telefonu eline alınca.

“Selam,” dedim şakağımı ovuşturarak, Platt’ın bana *kardeşim* demesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

“Ben...” Ayak sesleri, bir kapı kapandı. “Lafı dolandırmadan konuya girmek istiyorum.”

“Evet?”

“Mobilya meselesi,” dedi samimi bir ses tonuyla. “Bazılarını bizim için satma şansın olur mu?”

“Tabii.” Oturdum. “Annen hangi parçaları satmayı düşünüyor?”

“Şey,” dedi Platt, “durum şu ki bu meseleyle annemin canını sıkmayı hiç istemiyorum, eğer mümkünse. Buna hazır olduğundan emin değilim, bilmem anlatabiliyor muyum.”

“Aa?”

“Şey, yani o kadar çok eşyası var ki... Maine’deki ve depodaki şeylere bir daha dönüp bakmayacak bile, anlıyor musun? Sadece mobilya da değil. Gümüş, madenî para koleksiyonu... Bayağı önemli şeyler olduklarını düşünüyorum ama dürüst olacağım, bok gibi görünen seramikler de var. Mecazi anlamda demiyorum. Tam manasıyla inek boku parçalarından söz ediyorum.”

“Sanırım soracağım şey bunları neden satmak istediğin olacak.”

“Şey, satmayı *gerektiren* bir durum yok,” dedi telaşla. “Ama mesele şu ki annem bu eski püskü saçmalıkların çoğundan bir türlü kopamıyor.”

Gözümü ovuşturdum. “Platt...”

“Yani orada öylece duruyorlar. Bütün o ıvır zıvır. Çoğu bana ait zaten, madenî paralar ve eski silahların falan bazıları çünkü büyükannem onları bana bıraktı. Demek istediğim,” gevrek bir sesle, “seninle açık konuşacağım. Müşterisi olduğum başka bir adam var ama doğrusu, ben seninle çalışmak isterim. Bizi tanıyorsun, annemi tanıyorsun ve bana makul bir fiyat vereceğini biliyorum.”

“Pekâlâ,” dedim tereddütle. Bunu sabırsız, bitmeyecekmiş gibi gelen bir

sessizlik izledi -sanki önümüzdeki senaryoyu okuyorduk ve o, müthiş bir özgüvenle repliğimin devamını okumamı bekliyordu- onu nasıl atlatacağımı düşünüyordum ki gözüm Lucius Reeve'in Hobie'nın açık, okunaklı el yazıyla yazılmış adına ve numarasına ilişti. "Şey, ıı, durum biraz karışık," dedim. "Demek istediğim, gerçekten bir şey diyebilmem için bütün o şeyleri bizzat görmem gerekir. Haklısın, haklısın," araya girip birtakım fotoğraflardan bahsetmeye çalışıyordu, "ama fotoğraflar yeterli sayılmaz. Ayrıca ben madenî para ya da senin sözünü ettiğin türden seramikler satmıyorum. Hele de madenî para söz konusuysa sadece ve sadece bununla uğraşan bir satıcıya gitmelisin. Ama bu süre zarfında," dedim -hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu- "eğer mesele birkaç bin kaldırmaksa sanırım sana yardımcı olabilirim."

Bu onu tam anlamıyla susturdu. "Öyle mi?"

Gözlüklerimin altından burnumu kaşıdım. "Mesele şu. Bir parçanın menşeini belirlemeye çalışıyorum, tam bir kâbus, adam peşimi bırakmıyor, parası neyse verip parçayı ondan geri almayı denedim ama adam olay çıkarmaya niyetli gibi görünüyor. Neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Her neyse, benim bu parçayı başka bir koleksiyoncudan satın aldığımı kanıtlayan bir satış senedi ibraz edebilirsem, bu çok işime yarar sanıyorum."

"Yani annem seni yere göğe sığdıramıyor," dedi bozuk bir sesle. "Ne istersen yapacağından eminim."

"Şey, mesele şu ki," Hobie alt katta matkabı çalıştırmıştı, ama ben yine de sesimi alçalttım, "bu konuştuklarımız ikimizin arasında kalıyor elbette, değil mi?"

"Elbette."

"Anneni bu işin içine karıştırmak için hiçbir sebep görmüyorum aslına bakarsan. Ben geçmiş tarihli bir satış senedi yazabilirim. Ama eğer bu adam herhangi bir şey sorarsa ki sorabilir, yapmak istediğim şey onu sana yönlendirmek, ona senin numaranı veririm, ailenin en büyük çocuğu, annesi yakın zamanda sevdiklerini kaybetti, falan filan..."

"Kim bu adam?"

"Adı Lucius Reeve. Adını duymuş muydun?"

"Hayır."

"Şey, bil diye söylüyorum, anneni tanıyor ya da bir zamanlar tanışmış olması hiç de olasılık dışı değil."

"Bunun sorun olacağını sanmam. Annemin bugünlerde kimseyle

görüştüğü yok.”

Duraksadı, bir sigara yaktığını duyabiliyordum. “Pekâlâ, bu herif aradı diyelim.”

Ona o sandıklı konsolu tarif ettim. “Bir fotoğrafını e-postayla gönderebilirim. En belirgin özelliği üstündeki zümrüdüanka oyması. *Senin* ona söyleyeceğin tek şey, olur da ararsa bu parçanın Maine’deki evinizde durduğu, ta ki birkaç yıl önce annen onu satmaya karar verinceye kadar. Onu iflas eden bir satıcıdan almış olmalıydı, birkaç yıl önce ölen yaşlı bir adamdan, adını hatırlamıyorsun, kahretsin, bir bakman gerek. Yine de eğer üstelerse,” birkaç çay lekesinin ve düşük ısıda birkaç dakika ısıtıp kırış kırış bir hale getirmenin bit pazarından aldığım 1960’lardan kalma makbuz defterindeki boş makbuzları daha da yaşlandırabilmesinin insana parmak ısırttığını öğrenmiştim zaman içinde, “o satış senedinin bir kopyasını da senin için hazırlamak benim için hiç zor olmayacaktır.”

“Anladım.”

“Pekâlâ. Her neyse,” etrafı kolaçan edip sigara arıyordum ki sigaram yoktu, “sen kendi üstüne düşeni halledersen, biliyorsun işte, *olur da* bu adam ararsa beni desteklersen, bu parçanın ederinin yüzde onunu sana vereceğim.”

“Ne kadar bu dediğin?”

“Yedi bin dolar.”

Platt güldü - tuhaf ölçüde mutlu ve vurdumduymaz geliyordu gülüşü kulağa. “Babam hep siz bütün antikacı heriflerin sahtekâr olduğunuzu söylerdi zaten.”

XIII

Telefonu kapattım, üstümden koca bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Bayan Barbour’un payına düşen ikinci ve üçüncü sınıf antikaları vardı ama bunların yanında, Platt’ın ne yaptığını bilmeden onun arkasından iş çevirip satacağını düşünmenin bile beni rahatsız ettiği bir dolu değerli parçaya da sahipti. “Gafil avlanma”ya gelince - biri süregelen ve tam anlaşılmamış bir belaya bulaşmışsa o da Platt idi. Daha önceki yıllar da onun evden defedilmesinin üzerine düşünmediysem de bu durumun üstü öyle özenle

kapatılmıştı ki oldukça ciddi, kontrol altına alınmadığı takdirde işin içine polisin de dâhil olabileceği bir şeyler yapmış olması mümkündü ve bu, tuhaf bir şekilde parasını alıp çenesini kapalı tutacağı konusunda ona güvenebileceğimi bir kez daha kanıtlıyordu. Ayrıca -bunu düşünmek bile yüreğime su serpiyordu- dünya üzerinde Lucius Reeve'e aldırış etmeyecek ve onun gözünü korkutacak biri varsa, o da Platt'tı: birinci sınıf bir züppe ve başlı başına zorbanın teki.

"Bay Reeve?" dedim nazik bir biçimde, telefonu açtığında.

"Lucius deyin, lütfen."

"Peki o halde, Lucius." Sesini duyunca öfkeden elim ayağım buz kesiyordu ama Platt'ı kendi tarafıma çektiğimi bilmek beni olmam gerekenden daha kibirli yapmıştı. "Telefonunuza istinaden arıyorum. Aklınızda ne var?"

"Muhtemelen sizin düşündüğünüz şey değil," dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Öyle mi?" dedim rahat bir tavırla ama ses tonu beni afallatmıştı. "Peki o halde. Lütfen beni bilgilendirin."

"Bunu yüz yüze yapmamı yeğleyeceğinizi sanıyorum."

"Pekâlâ. Şehir merkezine ne dersiniz?" dedim çabucak. "Geçen sefer siz beni kulübünüze götürme lütfunda bulunmuştunuz."

XIV

Seçtiğim restoran Tribeca'daydı; şehir merkezinden Hobie ya da arkadaşlarından biriyle karşılaşırsam diye pek endişelenmeyeceğim kadar uzaktı ve Reeve'in dengesini bozacak kadar (öyle umuyordum) genç bir kalabalık vardı. Gürültü, ışıklar, sohbet, durmadan birbirine değen bedenler: zinde, körelmemiş duyularımla, kokular can alıcıydı, şarap, sarımsak, parfüm ve ter, mutfaktan hızla çıkarılan hâlâ cızırdayan limon otlu tavuk ve turkuaz renkli sıralar, hemen yanımda oturan kızın parlak turuncu elbisesi, bunların hepsi doğrudan gözlerime püskürtülen endüstriyel kimyasallardı sanki. Midem sinirden kuduruyordu, cebimdeki tomardan aldığım bir asit gidericiyi kemiriyordum ki kafamı kaldırdım ve zürafa gibi upuzun, dövmeli -uyuşuk

ve boş bakışlı- güzel hostesin Lucius Reeve'i tüm ilgisizliğiyle masama doğru yönlendirdiğini gördüm.

"Ah, merhaba," dedim, onu selamlamak için ayağa kalkmadan. "Sizi görmek ne güzel."

Tiksintiyle etrafa bakınıyordu. "Burada oturmak zorunda mıyız gerçekten?"

"Neden olmasın?" dedim tatlılıkla. Gidiş gelişin tam ortasındaki bu masayı bilerek seçmiştim; bağırmamızı gerektirecek kadar gürültülü değil ama rahatsız etmeye yetecek kadar da gürültülüydü, ayrıca güneşin *onun* gözüne girmesini sağlayacak bir sandalyede oturmak zorunda kalıyordu.

"Bu tam manasıyla bir saçmalık."

"Ah. Üzgünüm. Eğer buradan memnun değilseniz..." Makamına geri dönen ve etrafa boş bakışlar atan dalgın genç zürafaya başımla işaret ettim.

Durumu kabullenip -restoran hınca hınç doluydu- oturdu. Konuşması ve hareketleri gergin ve zarif olsa da ve üstündeki takımı onun yaşındaki bir adam için modaya uygun sayılsa da tavırları bana bir balon balığını anımsatıyordu - ya da karikatür bir diktatörü veya bisiklet pompasıyla şişirilmiş bir atlı polisi: çukur bir çene, hamur gibi yusyuvarlak bir burun, gergin bir çizgi halindeki ağız ve bunların hepsi tüm tombulluğu, öfkesi, yüksek tansiyon kaynaklı pembeliğiyle parıldayan bir suratın tam ortasına yerleştirilmişti.

Yemekler geldikten sonra -önündeki bir dolu çıtır çıtır *wonton* parçası ve kıvır kıvır taze soğana bakınca yüzünün aldığı şekle bakılırsa Asya füzyon mutfağı pek hoşuna gitmiyordu- bana söylemek istediği her neyse söylemesi için onu kendi haline bıraktım. Welty'nin eski makbuz defterlerinden birindeki boş bir sayfaya yazıp beş yıl önceki tarihi attığım sahte satış senedinin karbon kopyası göğüs cebimde duruyordu ama mecbur kalıncaya kadar onu ortaya çıkarmaya niyetim yoktu.

Bir çatal istedi, biraz ürkütücü görünen "akrep karides" tabağından mimari bir özenle konmuş birkaç parça sebzeyi kaldırıp kenara koydu. Sonra bana baktı. O jambon pembesi yüzündeki küçük, keskin gözleri masmavi parlıyordu. "Müzeyi biliyorum," dedi.

"Nesini biliyorsunuz?" dedim, bir an için şaşırıp bocaladıktan sonra.

"Ah, lütfen. Neden söz ettiğimi sen gayet iyi biliyorsun."

Ta omurga kemiğime keskin bir korkunun saplandığını duydum, yine de gözlerimi tabağımdan ayırmamaya gayret ettim: beyaz pilav ve sotelenmış

sebzeler, menüdeki en sade şey. “Peki, sakıncası yoksa. Bu konu hakkında konuşmamayı yeğlerim. Üzücü bir konu.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.” Bunu öyle alaycı ve kışkırtıcı bir ses tonuyla söylemişti ki kafamı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. “Benim annem öldü, eğer söylemeye çalıştığınız buysa.”

“Evet, annen.” Uzun bir duraksama. “Welton Blackwell de.”

“Doğru.”

“Evet, yani. Gazetelere çıktı, Tanrı aşkına. Bunu herkes biliyor. Ama...” dilinin ucunu üst dudağında gezdirdi, “benim merak ettiğim şey şu. James Hobart neden şu masalı şehirdeki herkese dolaşıp anlattı durdu? Senin elinde ortağının yüzüğüyle bir anda onun kapısında belirmen? Çünkü çenesini kapalı tutsaydı şayet, kimse aradaki bağlantıyı kurmayacaktı.”

“Ne demeye çalıştığınızı anlamıyorum.”

“Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun. Sende benim çok istediğim bir şey var. Birçok insanın istediği bir şey, aslına bakarsan.”

Yemek çubuklarını tam ağzıma götürüyordum ki yemeyi kestim. Ani, düşüncesiz tepkim, derhal kalkıp o restoranı terk etmeyi istemek oldu ama aynı anda bunun ne kadar aptalca olacağını da fark ettim.

Reeve sandalyesinde arkasına yasladı. “Hiçbir şey söylemiyorsun.”

“Çünkü söylediklerinize bir anlam veremiyorum,” diye sertçe karşılık verdim, yemek çubuklarım elimden bıraktım ve birdenbire -bir şekilde bu hareketin hızında- aklım babama gitti. O bu durumu nasıl idare ederdi?

“Çok tedirgin görünüyorsun. Nedenini merak ediyorum.”

“Sanırım bütün bunların konsolla ne alakası olduğunu göremiyorum. Çünkü burada onun için buluştuğumuzu zannediyordum.”

“Neden bahsettiğimi sen çok iyi biliyorsun.”

“Hayır...” kulağa hakiki gelen, duyduklarıma inanamadığımı gösteren bir kahkaha, “korkarım bilmiyorum.”

“Her şeyi bir bir anlatmamı mı istiyorsun? Hemen burada? Pekâlâ, anlatacağım. Sen, Welton Blackwell ve yeğeniyle birlikteydin, üçünüz birden Galeri 32’deydiniz ve *sen,*” ağır, alaycı bir gülümseme, “oradan çıkıp giden tek kişiydin. Ve Galeri 32’den başka neyin çıktığını hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?”

Sanki bütün aklım çekilmiş gibiydi. Etrafımızda, her yerde çatal bıçakların tıkırtısı, kahkahalar, seslerin yankıları tuğla kaplı duvarlardan sekiyordu.

“Görüyor musun?” dedi Reeve kendini beğenmiş bir tavırla. Yeniden yemeğine dönmüştü. “Çok basit. Yani herhalde,” dedi azarlar gibi bir ses tonuyla, çatalını tabağının kenarına bıraktı, “herhalde bunu kimsenin anlayacağını düşünmedin? Tabloyu aldın ve yüzüğü Blackwell’in ortağına getirdiğinde ona tabloyu da verdin, hangi sebeple bilmiyorum, evet, evet,” dedi ben bir şeyler söylemeye çalışınca, sandalyesini biraz yana kaydırdı, gözlerini güneşten korumak için elini siper etti, “sonunda kendini James Hobart’ın *vesayetinde* buldun. Tanrı aşkına, onun vesayeti altına girdin ve o zamandan beri senin o küçük yadigârını oraya buraya götürüyor ve onu bağış toplamak için kullanıyor.”

Bağış toplamak? Hobie? “Oraya buraya mı *götürüyor*?” dedim ve sonra durumu kendime hatırlatıp düzelttim. “Neyi götürüyor?”

“Bak, bu ‘neler oluyor?’ numarası can sıkıcı bir hale gelmeye başladı.”

“Hayır, ben ciddiyim. Sen neden bahsettiğini sanıyorsun?”

Reeve dudaklarını büzdü, halinden çok memnun görünüyordu. “O eşsiz bir tablo,” dedi. “Küçük, güzel bir aykırılık, tam manasıyla emsalsiz. Onu Mauritshuis’de ilk gördüğüm zamanı asla unutmayacağım... Oradaki bütün o eserlerden çok daha başkaydı gerçekten ya da bana sorarsan zamanına ait bütün diğer eserlerden. 1600’lerde yapılmış olduğuna inanmak güç. Tüm zamanların en müthiş küçük tablolarından biri, sence de öyle değil mi? Neydi...” Durdu, hafif alaycı bir biçimde... “Neydi şu koleksiyoncunun söylediği, bilirsin, şu sanat eleştirmeni, Fransız, onu yeniden keşfeden adam? Bir soylunun ambarına gömülü olarak bulmuş, ta 1890’larda ve o zamandan sonra ona sahip olmak için,” (parmaklarıyla tırnak işareti yaparak) ‘“ümitsiz çabalar’ göstermiş. ‘Sakın unutma, bu küçük saka kuşu ne pahasına olursa olsun benim olmalı.’ Ama elbette benim bahsettiğim söz bu değil. Ben bu ünlü sözünü kastediyorum. Tabii sen bunu biliyor olmalısın. Bunca zaman sonra tabloya ve tarihine epey aşina olmuş olmalısın.”

Peçetemi masanın üstüne bıraktım. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Geri adım atmayıp bunu söylemeye devam etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *İnkâr, inkâr, inkâr,* babamın -mafya avukatını oynadığı büyük iş yapan filminde- vurulmadan hemen önce müvekkiline öğütlediği gibi.

Ama beni gördüler.

Başka biri olmalı.

Üç görgü tanığı var.

Dikkate alma. Hepsi yanılıyor. "Ben değildim."

Gün boyu benim aleyhimde tanıklık yapmaları için insanları getiriyor olacaklar.

İyi o zaman. Bırak getirsinler.

Biri pencerenin güneşliğini indirmiş, masamızı zebra desenli bir gölgenin altında bırakmıştı. Reeve, küstahça beni süzdü, çatalını parlak turuncu renkte bir karidese saplayıp yedi.

"Demek istediğim, düşünüp duruyorum," dedi. "Belki sen bana yardım edebilirsin. Onun büyüklüğündeki başka hangi tablo onun mükemmelliğine yaklaşabilir? Belki şu sevimli, küçük Velásquez, bilirsin, Villa Medici bahçesi. Tabii eşsizlik konusunda seninkinin eline su dökemez."

"Neden bahsettiğinizi bana bir kez daha anlatır mısınız? Zira nereye varmaya çalıştığınızdan emin olamıyorum."

"İstersen aynen böyle devam et," dedi nezaketle, peçetesiyle ağzını sildi. "Kimseyi kandırdığın yok. Yine onu o kaşkavalların eline verip tehlikeye atmanın müthiş sorumsuz bir davranış olduğunu söylemeliyim."

Şaşkınlık içerisinde ki bu defaki tam anlamıyla gerçekti, içinde hayret barındırabilecek bir ışık belirdiğini gördüm gözlerinde. Ama ne olduğunu anlamadan kayboluverdi.

"Böylesine değerli bir şeyi öyle insanların eline veremezsin," dedi, hızla lokmasını çiğnemeye koyuldu. "Sokak eşkıyaları, kara cahiller."

"Dediklerinize hiçbir anlam veremiyorum," diye çıkıştım.

"Öyle mi?" Çatalını bıraktı. "Pekâlâ. Benim teklifim, neden bahsettiğimi anlama zahmetine girersen şayet, onu senden satın almak."

Stres anlarında sıklıkla olduğu gibi kulağım -patlamadan kalma o eski ekoyla- çınlamaya başladı, inişe geçen bir uçağın çıkardığı tiz gürültü gibi.

"Bir rakamla adını koyayım mı? Pekâlâ. Sanıyorum yarım milyon bu işi görecektir, hemen şu anda telefonu elime alıp bir arama yapabilecek konumda olduğumu da düşünürsek," cep telefonunu cebinden çıkarıp masanın üstüne, su bardağının yanına koydu, "ve bu küçük girişiminize bir son verebileceğimi."

Gözlerimi kapadım, sonra yeniden açtım. "Bakın. Daha ne kadar söyleyebilirim? Ne düşünüyorsunuz gerçekten bilmiyorum..."

"Sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyeyim, Theodore. Düşündüğüm şey saklama, koruma. Senin ya da birlikte çalıştığın insanlar için çok önemli

olmadığı belli olan endişeler. Sen de bunun yapılacak en akıllıca şey olduğunun farkına varacaksın, senin için ve tablo için de. Belli ki bir servet yaptın ama onu böylesine riskli koşullarda ortalıkta dolaştırıp durmanın çok sorumsuzca olduğu konusunda sen de hemfikir değil misin?"

Ama suratıma yansıyan yapmacıksız şaşkınlık işe yaramışa benziyordu. Tuhaf, garip bir duraksamadan sonra takım elbisesinin göğüs cebine uzandı...

"Her şey yolunda mı?" dedi erkek manken görünümündeki garsonumuz bir anda ortaya çıkıp.

"Evet evet, yolunda."

Garson hemen ortadan kayboldu, güzel hostesle konuşmak için hemen restoranın diğer tarafına geçti. Reeve cebinden katlanmış birkaç yaprak kâğıt çıkardı, masa örtüsünün üzerinden bana doğru itti.

Bir internet sayfasının çıktısıydı bu. Hızla gözden geçirdim - FBI... uluslararası kuruluşlar... acemice yapılmış bir baskın... soruşturma...

"Bu da neyin nesi?" dedim, öyle yüksek sesle bağırmıştım ki yan masadaki kadın yerinden sıçradı.

Reeve -tüm dikkatini öğle yemeğine vermişti artık- hiçbir şey söylemedi.

"Hayır, ben ciddiyim. Bunun benimle ne alakası var?" Öfkeyle sayfayı inceliyordum... ihmal sonucu ölüme sebebiyet verme davası... Carmen Huidobro, Miami geçici eleman acentasından bir hizmetçi, eve baskına gelen polis memurları tarafından vurularak öldürülmüş... Bu haberin neresinin benimle alakası olduğunu soracaktım ki aniden kalakaldım.

> Bir resim üstadına ait olan ve kısa bir süre öncesine kadar tahrip olduğu düşünülen tablonun *(Saka Kuşu*, Carel Fabritius, 1654) Corteras'la yapılan anlaşmada rehin olarak kullanıldığı söylentileri dolaşıyordu ancak ne yazık ki tablo South Florida yerleşkesindeki baskında ortaya çıkmadı. Çalıntı sanat eserleri uyuşturucu kaçakçılığı ve silah ticareti için risk sermayesi sağlamak amacıyla değerli evrak olarak kullanılsa da Uyuşturucuyla Mücade Dairesi DEA, FBI'ın Sanat Suçları dairesinin meselenin "baştan savma" ve "acemice" ele alındığına dair yaptığı eleştirilere karşı kendilerini savunarak Bayan Huidobro'nun kazara ölümünden dolayı özür dileyen ve aynı zamanda polis memurlarının sanat eserlerini teşhis ve keşif edecek donanıma sahip olmadıklarını açıklığa kavuşturan bir basın açıklaması yayımladı. DEA basın bürosu sözcüsü Turner

> Stark, “Bunun gibi baskı altındaki durumlarda Amerika’nın denetimli madde yasalarının ihlallerini kovuştururken en yüksek önceliğimiz her zaman memurlarımızın ve sivillerin güvenliği olacaktır,” diye belirtti. Özellikle de Bayan Huidobro’nun yanlışlıkla öldürülmesi davasının ardından ortaya çıkan sansasyon, federal bürolar arasında çok daha büyük bir işbirliği olması gerektiğine dikkat çekti. “Tek bir telefon yetecekti,” dedi Interpol’ün Sanat Suçları biriminin sözcüsü Hofstede Von Moltke, dün Zürih’te düzenlenen basın toplantısında. “Ama bu insanların tutuklamalarını yapıp mahkûmiyet kararlarını belirlemekten başka hiçbir şey düşündükleri yoktu ve bu çok yazık oldu, zira artık tablo yeraltına karıştı ve yeniden ortaya çıkması onlarca yıl alabilir.” Yağmalanmış tablo ve heykellerin kaçakçılığının dünya çapında altı milyar dolarlık bir endüstri olduğu tahmin ediliyor. Tablonun görüldüğü doğrulanmadıysa da dedektifler bu türüne ender rastlanan Hollandalı şaheserin çoktan ülke dışına, büyük olasıkla da Hamburg’a götürüldüğünü ve burada herhangi bir müzayedede milyonlarca dolar kazandıracağı şekilde el değiştirdiğini düşünüyorlar.

Kâğıdı elimden bıraktım. Yemek yemeyi kesen Reeve yüzünde kedi gibi kurnaz bir gülümsemeyle dikkatle bana bakıyordu. Belki o armut şekilli suratındaki o ufacık gülümsemenin yapmacıklığından ama durup dururken kahkahalara boğuldum: dehşet ve rahatlama karışımı bastırılmış bir kahkaha, tıpkı alışveriş merkezinin peşimizden koşan (ve az kalsın bizi yakalayacak olan) şişman güvenlik görevlisi, yemek katındaki ıslak zeminin üzerinde kayıp kıç üstü düştüğünde Boris’le birlikte kahkahalarla güldüğümüz gibi.

“Evet?” dedi Reeve. Ağzının kenarında karideslerden kalma turuncu bir leke vardı, ihtiyar yaratık. “Seni ilgilendiren bir şey buldun sanırım?”

Ama benim tek yapabildiğim kafamı sallayıp restorandan dışarıya bakmak oldu. “Dostum,” dedim gözlerimi kurularayak, “ne diyeceğimi bilemiyorum. Belli ki hayal görüyorsun ya da... bilmiyorum.”

Reeve, kendi adına, hiç de tedirgin olmuşa benzemiyordu ama durumdan memnun olmadığı belliydi.

“Hayır, gerçekten,” dedim kafamı sallayarak. “Üzgünüm. Gülmemeliyim. Ama bu gördüğüm en gülünç saçmalık.”

Reeve peçetesini katlayıp masanın üstüne koydu. “Sen yalancının tekisin,” dedi keyifle. “Böyle kandırmacalarla kendini bu işten sıyırabileceğini sanıyor olabilirsin ama bunu yapamayacaksın.”

“İhmal sonucu ölüme sebebiyet? Florida yerleşkesi? Ne? Bunun benimle bir alakası olduğunu düşünüyor musun cidden?”

Reeve o ufacık, masmavi gözleriyle sertçe bana bakıyordu. “Makul davran. Sana bir çıkış yolu sunuyorum.”

“*Çıkış* yolu?” Miami, Hamburg, bu yerlerin adları bile beni kahkahalara boğmaya yetiyordu. “Neden çıkış yolu?”

Reeve peçetesiyle dudaklarını kuruladı. “Bunu bu kadar gülünç bulmana sevindim,” dedi sakince. “Çünkü sanat suçları dairesindeki burada adı geçen beyefendiye telefon edip ona sen, James Hobart ve birlikte çevirdiğiniz bu dolapla ilgili bütün bildiklerimi anlatmaya hazırım. Buna ne diyeceksin?”

Elimdeki kâğıdı önüne fırlattım, sandalyemi geriye çektim. “Hiç durma ve telefon et diyeceğim. Nasıl istersen. Diğer meseleyle ilgili ne zaman konuşmak istersen beni ara.”

XV

Momentum beni restorandan dışarı öyle hızla çıkardı ki nereye gittiğimin farkında bile değildim ama üç dört blok uzaklaşır uzaklaşmaz müthiş bir şiddetle titremeye başladım ve Canal Caddesi’nin hemen güneyindeki küçük, pis parkta durmak ve bir banka oturmak zorunda kaldım, kafam dizlerimin arasında, hızlı ve derin derin nefes alıyordum, Turnbull & Asser marka takım elbisemin koltuk altları terden sırılsıklam olmuştu, dışarıdan bakınca (farkındaydım, gazetelerle kendilerini yelpazeleyen ve kuşkuyla beni izleyen asık suratlı Jameikalı dadılara, ihtiyar İtalyanlara) aldığı kokainin etkisi geçmiş, yanlış tuşa basıp on milyon kaybetmiş acemi bir borsa simsarı gibi görünüyordum.

Sokağın karşısında küçük bir dükkân vardı. Nefes alıp verişim düzelir düzelmez oraya gittim -hafif ilkbahar esintisinde kendimi yapış yapış, üşümüş ve yapayalnız hissediyordum- ve soğuk dolabından bir Pepsi alıp paranın üstünü bile almadan parkın yapraklı gölgesine, kurum tozlu banka

geri döndüm. Güvercinler havada kanat çırpıyorlardı. Trafik gürül gürül tünelden geçip diğer kasabalara, diğer şehirlere, alışveriş merkezleri ve bulvarlara, eyaletler arası ticaretin engin, kişiliksiz akınları halinde ilerliyordu. Bu uğultuda müthiş, baştan çıkarıcı bir yalnızlık vardı, bir davet hatta, denizin çağrısı gibi ve ilk defa babamı hesabındaki bütün parayı çekmeye, temizleyicideki gömleklerini almaya, arabasının deposunu doldurup tek kelime etmeden şehirden kaçmaya iten dürtüyü anlıyordum. Güneşte kavrulmuş otoyollar, radyoda dönüp duran aramalar, tahıl ambarları ve egzoz dumanları, gizli bir kusur gibi göz önüne serilen geniş, bomboş araziler.

Düşüncelerim kaçınılmaz olarak Jerome'a kaydı. Adam Clayton Powell'da, üçüncü hattın son durağından birkaç blok mesafede yaşıyordu ama Yüz Onuncu Cadde'de, arada sırada buluştuğumuz Brother J's isimli bir bar vardı: müzik kutusunda Bili Withers parçalarıyla ve yapış yapış döşemeleriyle kariyerli alkoliklerin öğlen ikide üçüncü viskilerini gömdükleri tam bir emekçi batakhanesiydi. Ama Jerome bin dolardan daha az miktarda tıbbi ilaç satmıyordu ve bana memnuniyetle birkaç torba eroin vereceğini bilsem de bir taksiye atlayıp yola devam etmek ve doğruca Brooklyn Köprüsü'nden atlamak daha sıkıntısız olurmuş gibi geldi.

Chihuahua cinsi köpeği olan ihtiyar kadın, bir buzlu dondurma için kavga eden küçük çocuklar. Canal Caddesi üzerinden uzak, çılgın siren sesleri akıyordu, kulaklarımdaki çınlamayla çakışan resmî ama bu sahneye uymayan bir nota: mekanik bir savaş halini, gelen füzelerin aralıksız uğultusunu akla getiren bir yanı vardı.

Ellerimi kulaklarımın üstüne kapatıp (kulak çınlaması için bir işe yaramıyor, aksine daha da artırıyordu) hiç kıpırdamadan oturdum ve düşünmeye çalıştım. Konsol için çevirdiğim bu çocuksu entrikalar şimdi çok saçma geliyordu, doğrudan Hobie'ye gidip ne yaptığımı itiraf etmeliydim: pek hoş sayılmazdı, oldukça boktan bir durumdu aslında ama benden duyması çok daha iyiydi. Nasıl tepki vereceğini hayal edemiyordum: antikalar bildiğim tek şeydi, satış alanında başka bir iş bulmakta zorlanacaktım ama zorunda kalırsam atölyenin birinde bir işe girecek kadar anlıyordum o işten de, çerçeveleri yaldızlar ya da bobin keserdim; restorasyon işinde pek para etmiyordum ama antika tamiri işini adam gibi yapmaktan o kadar az insan anlıyordu ki birileri bana da bir iş verirdi kesin. O habere gelince: okuduklarım zihnimi allak bullak etmişti, sanki yanlış

filmin ortasına düşüvermiştim. Bir açıdan yeterince anlaşılırdı aslında: girişimci düzenbazın teki benim Saka Kuşu'mun sahtesini yapmıştı (boyut ve teknik anlamında düşünürsek sahtesini yapmak çok da zor görünmüyordu) ve şarlatan onu ortalıkta dolaştırıp uyuşturucu anlaşmalarında teminat olarak öne sürüyordu ve cahil uyuşturucu baronları ve federal ajanlar tarafından hatalı bir biçimde tespit ediliyordu. Ama bu hikâye ne kadar hayal ürünü ya da akıl dışı olursa olsun, tabloyla ya da benimle ne kadar alakasız olursa olsun, Reeve'in kurduğu bağlantı doğruydu. Hobie'nin onun evine çıkıp geldiğimi kaç kişiye anlattığını kim bilebilirdi ki? Ya da bu insanların bunu kaç kişiye anlattığını? Ama şimdiye kadar hiç kimse, Hobie bile, Welty'nin yüzüğü ile benim de tablonun durduğu galeride *olduğum* bağlantısını kurmamıştı. Babamın deyimiyle can alıcı nokta buydu. Beni hapse sokacak hikâye buydu. Panikleyen ve çaldığı tabloların çoğunu (Cranach, Watteau, Corot) *yakan* Fransız sanat hırsızı yalnızca yirmi altı ay hapis cezası almıştı. Ama orası Fransa'ydı, 11 Eylül'ün üzerinden daha çok zaman geçmemişti; federal terörle mücadele yasalarının yeni yönergesi uyarınca, müze hırsızlıkları fazladan, "kültürel eser yağmacılığı" gibi çok daha ciddi bir suça giriyordu. Cezalar çok daha sertleşmişti, özellikle de Amerika'da. Ve şahsi yaşamımı da öyle incelemeye gerek yoktu. Şanslıysam, beş ila on yıl bir ceza yerdim. Ki - dürüst olmak gerekirse- bunu hak etmiştim. Onu saklayabileceğimi nasıl düşünebilmiştim ki? Tabloyla ilgilenmek, onu ait yere geri götürmek istemiştim yıllarca ve yine de her nasılsa her seferinde bunu yapmamak için nedenler bulmuştum. Onun sarıp sarmalanmış, gizlenmiş bir halde orada olduğunu düşününce kendi kendimi mahvetmişim, hayatımı kaydırmışım gibi hissediyordum, sanki o deliğe sokup saklamak onun gücünü artırmış ve onu daha can alıcı ve ürkütücü bir hale sokmuş gibiydi. Her nasılsa bir depo dolabının içine gömülüp gizlenmişken bile, kendini oradan kurtarıp böyle düzmece bir öyküye bulaşmış, dünyanın belleğinde ışıldayan bir nur halini almıştı.

XVI

"Hobie, başım dertte."

Rötuşladığı Japon tarzı sandıktan kafasını kaldırdı: siyah üzerine altın rengi pagodalar, horozlar ve turnalar. “Yapabileceğim bir şey var mı?” Su bazlı akrilikle turnalardan birinin kanadını konturluyordu -şellak bazlı orijinalinden çok farklıydı ama restorasyonların ilk kuralı, bana çok önceleri öğrettiği gibi, asla tersine çeviremeyeceğin bir şey yapmamaktı.

“Aslına bakarsan mesele şöyle. Senin başını da derde soktum sayılır. Yanlışlıkla.”

“Pekâlâ...” fırçasının çizgisi asla tereddüt etmiyordu, “eğer Barbara Guibbory’ye Rhinebeck’teki evini dekore etmesine yardım edeceğimizi söylediysen bu işte tek başınasın. ‘Çakraların Renkleri.’ Hiç de böyle bir şey duymamıştım.”

“Hayır.” Söyleyecek komik ya da basit bir şeyler düşünmeye çalıştım - Bayan Guibbory, lakabı “Tuhaf” ona cuk oturuyordu, tam bir komediydi- ama beynim durmuştu. “Maalesef bu değil.”

Hobie doğruldu, boya fırçasını kulağının arkasına sıkıştırdı, acayip desenli bir mendille alnını sildi - mendilin üstüne Afrika menekşesine benzeyen mor renkli saykedelik bir desen çizilmişti, şehrin yukarı yakasındaki satışlardan birinde çılgın, ihtiyar bir kadının şahsi eşyalarının arasından bulduğu bir şeydi muhtemelen. “Neler oluyor peki?” dedi ciddi bir ses tonuyla, içinde boyalarını karıştırdığı fincan tabaklarından birine uzandı. Artık yirmili yaşlarımda olduğumdan, aramızdaki jenerasyonal resmiyet ortadan kalkmıştı, böylece eğer yaşasaydı babamla olacağımızı hayal etmekte bile zorlandığım bir şekilde oldukça samimi bir hale gelmiştik - babamlayken hep gergindim, yine neyin içine ettiğini öğrenmeye ve alacağım yanıtın yüzde kaç oranında doğru olacağını tahmin etmeye çalışıyordum.

“Ben...” Oturmadan önce boyalı olmadığından emin olmak için arkamda duran sandalyeye dokundum. “Hobie, ben aptalca bir hata yaptım. Hayır, gerçekten aptalca bir hata,” diye ekledim onun babacan, hatamı umursamayan tavrını görünce.

“Pekâlâ...” Fincan tabağına bir damlalıkla ham ombra damlatıyordu. “Aptalca mı bilmem ama geçen hafta Bayan Wasserman’ın masasının üzerindeki matkap izini görünce günümün tam anlamıyla mahvolduğunu sana söyleyebilirim. Güzel bir William & Mary masasıydı. Deliğe yaptığım yamayı fark etmeyeceğini biliyorum ama inan bana çok kötü bir andı.”

Yarı umursamaz tavrı işleri daha da kötü bir hale getiriyordu. Hızla, mideme ağrılar sokan rüya bir hızla, Platt ve göğüs cebimdeki geçmiş tarihli

faturayı atlayarak Lucius Reeve ve konsol meselesine bodoslama daldım. Bir kere anlatmaya başladım mı kendimi durduramayacakmışım gibi geliyordu şimdi, bir kasaba karakolunda ampul ışığı altında hiç durmadan konuşan otoyol katili gibi artık yapılacak tek şey konuşmak, konuşmak, konuşmaktı sanki. Hobie bir noktadan sonra çalışmayı bıraktı, fırçayı yeniden kulağının arkasına sıkıştırdı, o çok iyi tanıdığım Kuzey Kutbu'ndaki kendi içine çekilen kar tavuklarını andıran çatık kaşlarla, tek kelime etmeden beni dinliyordu. Sonra samur fırçasını kulağının arkasından aldı ve bir elbezine silip kurutmadan önce onu biraz suya batırdı.

"Theo," dedi bir elini havaya kaldırıp gözlerini kapatarak, nakite çevrilmeyen çek, çıkmaz sokak, kötü durum falan filan diyerek konuşmaya devam ederken bir anda sustum. "Dur. Konuyu anladım."

"Çok üzgünüm." Saçmalıyordum. "Bunu asla yapmamalıydım. *Asla.* Gerçekten tam bir kâbus. Çok öfkeli ve kinci, her nedense bize kafayı takmış gibi görünüyor, bilirsin, başka bir nedenden ötürü, bundan başka bir şey."

"Eh." Hobie gözlüklerini çıkardı. Bunu izleyen sessizlikte nasıl tepki vereceğini şekillendirmeye çalışırken ne kadar temkinli davranmaya uğraştığını görünce yaşadığı şaşkınlığı anlayabiliyordum. "Olan olmuş. Durumu daha kötü bir hale getirmenin bir anlamı yok. Ama," durdu ve düşündü. "Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum fakat konsolun bir Affleck olduğunu sandıysa bilgisinden daha çok parası olduğu kesin. Yetmiş beş bin ödemiş, o şeye verdiği para bu kadar mıydı?"

"Evet."

"Yani gidip kafasına bir baktırsın, tek diyeceğim bu. O kalitede parçalar on yılda bir ya da iki kez çıkar, o da *belki.* Ve öyle bir anda ortaya çıkıvermezler."

"Evet ama..."

"Ayrıca, *herhangi bir* aptal bile gerçek bir Affleck'in değerinin çok daha fazla olacağını bilir. Ev ödevini yapmadan kim çıkıp böyle bir parçayı satın alır ki? Ahmağın biri, işte o kadar. Hem," dedi konuşmama fırsat vermeden, "seni aradığında sen doğru olanı yapmışsın. Parasını geri ödemeye çalışmışsın ve o bunu kabul etmemiş, öyle demiştin değil mi?"

"Parasını geri vermeyi teklif etmedim. Parçayı ondan geri satın almaya çalıştım."

"Ödediğinden çok daha fazla bir fiyata! Peki bu işi mahkemeye götürürse sence bu durum nasıl görünür? Ki ben sana söyleyeyim, böyle bir şey

yapmayacak.”

Bunu izleyen sessizlikte çalışma lambasının soğuk ışığında ikimizin de devam etmekte ne kadar tereddüt ettiğinin farkındaydım. Popçik -Hobie’nin payandalı masanın pençeli ayaklarının arasına koyduğu katlanmış havlunun üzerinde şekerleme yapıyordu- uykusunda seğirdi ve homurdandı.

“Demek istediğim,” dedi Hobie, ellerindeki tozu silmiş, ne yapacağını bilen bir hayalet misali görünür bir durağanlıkla fırçasına uzanıyordu, “işin satış kısmı hiçbir zaman benim yetki alanım olmadı, bunu sen de biliyorsun ama uzun süredir bu işin içindeyim. Ve bazen,” fırçayla hızlı bir fiske vurdu, “abartı ile sahtekârlığın arasındaki çizgi epey bulanıktır doğrusu.”

Gözlerim, tereddütle Japon tarzı verilen sandıkta, bekledim. Nadide bir parçaydı, Boston’a geri dönerken evi için emekli bir deniz kaptanına verilen bir hediye: süsler ve deniz kabukları, hiç evlenmemiş kız kardeşlerce yapılmış Eski Ahit alıntılarıyla bezeli kanaviçeler, akşamları yakılan balina yağı kokusu, yaşlanmanın durgunluğu.

Hobie fırçayı bir kez daha elinden bıraktı. “Ah, Theo,” dedi yarı kızgın, elinin tersiyle alnını kaşımış ve kapkara bir leke bırakmıştı. “Şimdi kalkıp seni azarlamamı mı bekliyorsun? Adama yalan söyledin. Sonra hatanı düzeltmeye çalıştın. Ama adam satmak istemedi. Daha ne yapabilirsin ki?”

“Olay sadece o parça değil.”

“Ne peki?”

“Bunu asla yapmamalıydım.” Gözlerine bakamıyordum. “Bunu önce faturaları ödemek için, bizi borçtan çıkarmak için yaptım ve sonra sanırım, ne bileyim o parçaların bazıları öyle *büyüleyiciydi* ki beni serseme çevirdiler, depoda öyle duruyorlardı...”

Galiba duyduklarına inanamayacağını, sesini yükselteceğini, müthiş öfkeleneceğini sanıyordum. Ama çok daha kötüydü. Bir öfke patlamasını idare edebilirdim. Bunun yerine, tek kelime bile etmedi, yalnızca iş lambasının ışığıyla halelenmiş, keder yüklü gözlerle bana baktı, arkasındaki duvarda sıralanan aletler Mason ikonları gibi görünüyorlardı. Anlatmamam gerekenleri ona anlatmama müsade etti ve ben bunu yaparken beni sessizce dinledi ve nihayet konuştuğunda sesi her zamankinden daha kısık ve soğuktu.

“Pekâlâ.” Bir alegorinin parçası gibi görünüyordu: gölgelerin içinde, mistik, siyah önlüklü marangoz. “Tamam. Bu işi nasıl halletmeyi öneriyorsun peki?”

“Ben...” Beklediğim tepki bu değildi. Öfkesinden korkarak (Hobie iyi

huylu ve kolay öfkelenmeyen biri olsa da tersi fenaydı) her türlü gerekçeyi ve mazereti hazırlamıştım ama bu esrarengiz soğukkanlılığın karşısında davranışımı savunmak mümkün değildi. “Sen ne dersen onu yapacağım.” Çocukluğumdan beri bu kadar utandığımı ve küçük düştüğümü hissetmemiştim. “Bu benim hatam, bütün sorumluluğu üstleniyorum.”

“Yani. Parçalar etrafa dağılmış bile.” Konuşmaya devam ederken bir yandan da bir çözüm yolu düşünüyor gibiydi, sanki kendi kendine konuşuyordu. “Başka kimse seninle iletişime geçti mi?”

“Hayır.”

“Bu ne zamandır devam ediyor?”

“Ah,” en az beş yıl, “bir, bilemedin iki yıldır.”

Yüzünü buruşturdu. “Tanrım. Hayır, hayır,” dedi hemen, “bana karşı dürüst davrandığına sevindim. Ama bu işe girişmen, müşterilere ulaşman, kimi şüphelerin olduğunu söylemen gerek, bütün meseleyi anlatmana gerek yok, kafanda bir soru işareti oluştuğunu, parçaların menşeinden kuşku duyduğunu söyle ve ödedikleri parayı verip onları geri almayı teklif et. Eğer buna yanaşmazlarsa kendileri bilir. Sen teklif etmiş olursun. Ama yanaşırlarsa bunu yapmak zorunda kalacaksın, anlaşıldı mı?”

“Peki.” Söylemediğim -söyleyemediğim- şeyse müşterilerin dörtte birine ödeme yapacak kadar bile para olmadığıydı. Bir gün içinde iflas ederdik.

“Parçalar diyorsun. Hangi parçalar? Kaç tane?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Şey, biliyorum da ben sadece...”

“Theo, lütfen.” Artık sinirlenmişti, biraz olsun rahatladım. “Bu kadarı yeter. Bana doğruyu söyle.”

“Şey... anlaşmaları kayıt dışı yaptım. Nakit olarak. Ve yani hesap defterlerini kontrol etsen bile anlamanın imkânı yok...”

“Theo. Beni bir daha sormak zorunda bırakma. Kaç parça?”

“Ah,” iç çektim, “bir düzine? Belki?” diye ekledim Hobie’nin suratında beliren afallamış ifadeyi görünce. Aslında üç katı daha fazlaydı ama dolandırdığım insanların çoğu ya bunu anlamayacak kadar cahil ya da umursamayacak kadar zengindi.

“Aman Tanrım, Theo,” dedi Hobie, dili tutulmuş gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra. “*Bir düzine parça*? O fiyatlarda değil, öyle değil mi? Şu Affleck gibi değil?”

“Hayır, hayır,” dedim alelacele (ama aslında bazı parçaları onun iki katı fiyatına satmıştım). “Ve düzenli müşterilerimize değil.” En azından bu kısmı doğruydu.

“Kime o halde?”

“Batı Yakası. Sinemacılar, teknolojiyle uğraşan tipler. Wall Street’ten birileri, genç herifler, bilirsin, bilgisizler. Enayi parası.”

“Elinde müşterilerin listesi var mı?”

“Gerçek bir liste yok ama...”

“Onlara ulaşabilir misin?”

“Şey, durum biraz karmaşık çünkü...” Hakiki Sheraton’ları çok ucuza kapattıklarına inanıp beni kazıkladıklarını düşünerek parçaları alıp aceleyle ortadan kaybolanlardan endişe duymuyordum. Şu eski “Sorumluluk Alıcıya Aittir” kuralı işliyordu bu durumda. O parçaların hakiki olduğunu asla iddia etmemiştim. Beni endişelendiren, bile bile sattığım, bile bile yalan söylediğim insanlardı.

“Kayıt tutmadın.”

“Hayır.”

“Ama bir fikrin var. Onları arayıp bulabilirsin.”

“Az çok.”

“Az çok.’ Bu ne demek oluyor, anlamadım.”

“Bazı kâğıtlar var, nakliye formları falan. Onları bir araya getirebilirim.”

“Hepsini geri almaya yetecek paramız var mı?”

“Şey...”

“Var mı? Evet mi, hayır mı?”

“Iıı...” Ona gerçeği -hayır- söylememin imkânı yoktu. “İdare ederiz.”

Hobie gözünü ovuşturdu. “Eh, idare ederiz ya da etmeyiz, bunu yapmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok. Kemerleri sıkacağız. Bir süre zorlansak bile, vergileri geciktirsek bile. Çünkü,” dedi ona bakmayı sürdürünce, “o şeylerden birinin bile gerçek olduğunu iddia edemeyiz. Aman Tanrım,” dedi kafasını sallayarak, hâlâ inanamıyordu, “bunu neden yaptın ki? İyi taklitler bile değiller! Kullandığım malzemelerin bazıları, elime ne geçtiyse onu kullanmıştım, ne bulduysam bir araya getirmiştim...”

“Aslına bakarsan...” doğrusu, Hobie’nin işçiliği epey ciddi koleksiyoncuyu bile kandırmaya yetecek kadar iyiydi ama şimdi bundan bahsetmek çok da iyi bir fikir olmayabilirdi...

“...ve biliyorsun, mesele şu ki hakiki diyerek sattığın parçalardan biri bile

yanlış çıkarsa, *hepsi* yanlıştır. *Her şeyin* doğruluğu sorgulanır, bu dükkândan dışarı çıkan her bir mobilya parçasının. Bunu hiç düşündün mü, bilmiyorum."

"Eee..." Düşünmüştüm, hem de çok. Lucius Reeve ile yediğim o öğle yemeğinden beri neredeyse hiç durmadan bunu düşünmüştüm.

Öyle uzun bir süre öyle sessiz kaldı ki gerilmeye başladım. Ama yalnızca iç geçirdi ve gözlerini ovuşturdu, sonra bana kısmen arkasını dönüp yeniden işinin başına döndü.

Hiç sesimi çıkarmıyor, fırçasının kiraz ağacı üzerinde çizdiği parlak siyah çizgiyi izliyordum. Her şey yeniydi artık. Hobie ile ikimizin bir ortaklığı vardı, vergi beyannamemizi birlikte veriyorduk. Vasiyet hükümlerini yerine getirecek kişi bendim. Bir daire bulup kendi evime taşınmak yerine, üst katta kalıp ona aylık birkaç yüz dolarlık, sembolik bile sayılamayacak bir kira ödemeyi tercih etmiştim. Bir evim ya da bir ailem varsa şayet o da oydu. Aşağıya inip tutkallama işlerine yardım ettiğimde bana gerçekten ihtiyacı olduğu için değil, daha çok mengeneleri sıkıştırmanın ve yüksek sesle dinlediğimiz Mahler'in üzerinden bağıra bağıra konuşmanın zevkini yaşamak için yapıyordum bunu ve akşamları, barda birer içki içip kulüp sandviç yemek için White Horse'a gittiğimizde bu benim için günün en güzel zamanı oluyordu.

"Evet?" dedi Hobie gözlerini yaptığı işten ayırmadan, hâlâ arkasında durduğumun farkındaydı.

"Çok üzgünüm. Niyetim bu kadar ileri gitmek değildi."

"Theo." Fırça durdu. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun, birçok insan şimdi sırtına şaplağı indirecek. Ve sana karşı dürüst olacağım, bir yanım aynı şeyi hissediyor çünkü ne yalan söyleyeyim, neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum. Welty bile ki Welty de senin gibiydi, müşteriler ona bayılırdı, her şeyi satabilirdi ama o bile nadide parçaları satacağım diye uğraşırdı. Gerçek Hepplewhite, gerçek Chippendale! Onlardan kurtulamazdı! Ve sen oradaki bütün o hurdaları bir servet değerine elden çıkarıyorsun!"

"Hurda değiller," dedim, bir kez olsun doğruyu söylüyor olmaktan memnundum. "O parçaların büyük çoğunluğu gerçekten çok iyi. Beni bile kandırdılar. Sen onları kendin yaptığın için göremiyorsun sanırım. Ne kadar inandırıcı olduklarını yani."

"Evet ama..." duraksadı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu, "mobilyadan anlamayan insanların mobilyaya *para* harcamalarını sağlamak zordur."

“Biliyorum.” Ümitsizce doğru fiyatlarda satış yapmaya çalıştığım o verimsiz yıllarda, en aşağı iki yüz bin değerinde, önemli bir ayaklı şifonyer vardı elimizde, bir Queen Anne. Yıllardır dükkândaydı. Ama son zamanlarda birkaç makul teklif geldiyse de hepsini geri çevirmiştim, sırf böylesine kusursuz bir parça dükkânın iyi ışık alan girişinde durup arka tarafta gizlenen sahtekârlığı örten bir ışıltı saçıyor diye.

“Theo, sen bir mucizesin. Yaptığın işte bir dâhisin, buna kuşku yok. Ama...” Ses tonundan tereddüt okunuyordu yine, nasıl devam edeceğini bulmaya çalıştığını hissedebiliyordum. “Yani demek istediğim, satıcılar itibarlarıyla yaşar. Bu bir şeref sistemidir. Bilmediğin bir şey değil. Ağızdan ağıza dolaşır. Bu yüzden, demek istediğim,” fırçasını batırdı, miyop gözlerini kısıp sandığa baktı, “sahtekârlığı kanıtlamak zordur ama bunun çaresine şimdi bakmazsan, bir yerde karşımıza çıkacağı ve bizi bitireceği kesin.” Eli hiç titremiyordu; fırçasının çizgisi şaşmıyordu. “Büyük ölçüde restore edilmiş bir parça... siyah ışığı falan boş ver, birinin onu iyi aydınlatılmış bir odaya götürdüğünü düşün, gördüklerine şaşırırsın... kamera bile çıplak gözün asla ayırt edemeyeceği damarlardaki farklılıkları yakalar. Biri çıkıp bu parçalardan birini fotoğrafladığı anda ya da Tanrı korusun, Christie’s ya da Sotheby’s’teki Önemli Amerikan Eserleri satışına koymaya karar verdiği anda...”

Bir sessizlik vardı -aramızda büyüdükçe- daha da ciddileşen, kurtulması imkânsız bir hale gelen.

“Theo.” Fırça durdu ve sonra yeniden hareket etmeye başladı. “Senin için bahaneler bulmaya çalışmıyorum ama bunun farkında olmadığımı düşünme, seni bu duruma sokan kişi benim. Seni orada öyle tek başına, yalnız bırakarak. Senden ‘Ekmek ve Balık Muzicesi’ yaratmanı bekleyerek. Sen çok gençsin, evet,” dedi sertçe, lafını kesip araya girmeye çalışınca hafifçe bana doğru dönmüştü, “öylesin ve bu işin benim uğraşmaya tenezzül bir etmediğim her alanında çok çok yeteneklisin ve bizi bütün o borçlardan kurtarma konusunda öyle müthiş işler başardın ki bu da kafamı kuma gömmem için uygun koşulları sağladı benim için. Yukarıda neler olup bittiğinden haberim bile yoktu. Bu yüzden en az senin kadar ben de suçluyum.”

“Hobie, yemin ederim. Ben asla...”

“Çünkü...” ağzı açık boya şişesini havaya kaldırdı, ne için kullanıldığını hatırlamıyormuş gibi etiketine bir göz attı, sonra yeniden yerine koydu, “yani

gerçek olamayacak kadar iyiydi, öyle değil mi? Paralar oluk oluk akıyordu, harika değil mi? Peki ben öyle yakından soruşturdum mu? Hayır. Farkında değilim sanma, sen yukarıda o işleri çevirmeseydin burayı hemen kiraya vermek ve kendimize yaşayacak yeni bir yer aramak zorunda kalabilirdik. Bu yüzden bana bak, temiz bir sayfa açacağız, bütün pisliği temizleyeceğiz ve olduğu gibi kabul edeceğiz. Adım adım. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Bak, şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum," sakinliği yüreğimi parçalıyordu, "bu sorumluluk bana ait. İş o noktalara varırsa şayet. Bunu bilmeni istiyorum."

"Pekâlâ." Fırçasıyla fiske vururken, ustalığı hünerli ve dönüşlüydü, tuhaf ölçüde üzücüydü. "Her şeye rağmen bu meseleyi şimdilik burada bırakalım, olur mu? Hayır," dedi ben başka bir şey söylemeye kalkışınca, "lütfen. Bu durumu yoluna koymanı istiyorum ve benim üstüme düşen bir şey olursa elimden geleni yapacağım ama aksi takdirde, bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Tamam mı?"

Dışarıda yağmur vardı. Bodrum katı rutubetliydi, çirkin bir yer altı soğuğu hâkimdi. Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakalmıştım, onu izliyordum.

"Lütfen. Kızgın değilim, sadece işime bakmak istiyorum. Her şey yoluna girecek. Şimdi yukarıya çık, lütfen, olur mu?" dedi ben orada dikilmeyi sürdürünce. "Çok alengirli bir parça bu, rezil etmek istemiyorsam gerçekten konsantre olmalıyım."

XVII

Sessizce üst kata çıktım, ayaklarımın altındaki merdivenler feci şekilde gıcırdıyordu, Pippa'nın bakmaya bile dayanamadığını fotoğraflarının yanından geçtim. Hobie'nin yanına giderken önce önemsiz haberi vereyim, sonra asıl bombayı patlatırım diye düşünmüştüm. Ama kendimi böylesine kirli ve vefasız hissedince bunu yapamadım. Hobie bu tablo hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olacaktı. Onu da bu işin içine bulaştırmak her açıdan yanlıştı.

Yine de konuşabileceğim, güvendiğim biri olsaydı keşke diyordum.

Birkaç yılda bir, benim Saka Kuşu'mun ve ödünç alınmış iki Van der Ast'ın yanı sıra Orta Çağ'dan kalma çok değerli parçalarla birtakım Mısır antikalarının da dâhil olduğu kayıp şaheserler hakkında bir gazete haberi daha çıkıyordu; uzmanlar makaleler yazıyordu, hatta piyasada kitaplar bile vardı. FBI'ın internet sayfasında İlk On Sanat Suçu arasında geçiyordu; daha önceleri birçok insanın Galeri 29 ve 30'dan Van der Ast'ları kim aldıysa benim tabloyu da onun çaldığını düşündüğü gerçeğiyle kendimi avutuyordum. Galeri 32'deki neredeyse bütün cesetler çöken kapı girişinin yakınlarında yoğunlaşmıştı; dedektiflere göre üst pervaz çökmeden önce on, hatta belki de otuz saniye geçmişti ve bu süre birkaç insanın dışarı çıkabilmesine yeterdi. Galeri 32'deki enkaz beyaz eldivenler ve minik süpürgelerle müthiş bir dikkatle incelenmişti - ve *Saka Kuşu*'nun çerçevesi sağlam halde bulunduysa (ve Hollanda, Hague'daki Mauritshuis'in duvarına "kültürel mirasımızın yer doldurulamaz kaybının anısına" boş halde asıldıysa) da tablonun kendisine ait hiçbir iz, hiçbir boya kırıntısı bile bulunmamıştı. Ama bir tahtanın üzerine resmedildiği için *Saka Kuşu*'nun çerçevesinden ayrılıp patlamanın merkez üssü olan hediyelik eşya dükkânındaki oldukça büyük yangının içine düştüğüne dair bir iddia da ortaya atılmıştı (ve kendisine minnet duyduğum ünlü bir tarihçi bu konuda epey ısrarcıydı). Onu bir PBS belgeselinde görmüştüm, Mauritshuis'teki boş çerçevenin önünde ağır ağır, ileri geri yürüyor, tesirli, medyaya aşina bakışlarla kameraya bakıyordu. "Bu minik şaheserin Delft'teki barut patlamasından kurtulup yüzyıllar sonra insan işi bir başka patlamada yazgısına boyun eğmesi kaderin ancak O. Henry'nin ya da Guy de Maupassant'ın kaleminden çıkacak, gerçek hayatta rastlanmaz dediğimiz türden bir cilvesidir."

Bana gelince, resmî -birtakım kaynaklarda yayımlanmış, doğru kabul edilmiş- hikâye, bomba patladığında *Saka Kuşu*'nun durduğu odadan epey uzakta olduğumdu. Yıllar içerisinde birkaç yazar benimle görüşmeye çalışmıştı ve ben hepsini geri çevirmiştim ama bir sürü insan, görgü tanıkları, annemi son anlarında Galeri 24'te görmüştü, saten trençkotlu, koyu renkli saçlı güzel kadın ve bu görgü tanıklarının birçoğu benim de onun yanında olduğumu belirtmişlerdi. Dört yetişkin ve üç çocuk ölmüştü Galeri 24'te - ve bu hikâyenin halka sunulan, geçerli kabul edilen halinde, ben de o curcunanın içinde yere serilen ve gözden kaçan bedenlerden biriydim.

Ama Welty'nin yüzüğü benim nerede olduğumu gösteren somut bir

kanıttı. Neyse ki Hobie, Welty'nin ölümü hakkında konuşmayı sevmiyordu ama arada sırada -pek sık sayılmaz, genellikle gecenin bir yarısında, birkaç kadeh içtikten sonra- eski günleri yad ederdi. "Ne hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Bu bir mucize değil mi?" Günün birinde, birinin bu bağlantıyı kuracağı belliydi. Bunu hep biliyordum ve yine de kafamdaki o uyuşturulmuş sisin içinde bu tehlikeyi yıllarca göz ardı edip durmuştum. Belki kimsenin dikkatini çekmemişti. Belki hiçbir zaman hiç kimse bilmeyecekti.

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden Onuncu Cadde'ye bakıyordum - insanlar işten çıkıyor, akşam yemeği için dışarı çıkıyordu, tiz kahkahalar kopuyordu. Güzel, puslu yağmur damlaları penceremin hemen dışındaki sokak lambasının ışığında yere eğik düşüyordu. Her şey sarsak ve acımasız geliyordu. Canım fena halde bir hap istiyordu ve tam ayağa kalkıp kendime bir içki hazırlayacaktım ki -ışığın hemen dışında, caddedeki gidiş geliş trafiğinde olağandışı görünen- yağmurun altında tek başına ve hiç kıpırdamadan dikilen bir siluet çarptı gözüme.

Yarım dakika geçmişti ve o hâlâ orada duruyordu, odanın ışığını söndürdüm ve pencereye doğru yürüdüm. Benimkine karşılık veren bir hareketle, sokak lambasının ışığından iyice uzaklaştı; çehresi karanlığın içinde görünmese de onu ana hatlarıyla az çok görebiliyordum: yüksek, kamburu çıkmış omuzlar, kısa bacaklar ve İrlandalıları andıran kalın bir gövde. Kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt, ağır çizmeler. Bir süre hiç kıpırdamadan durdu, o saatte fotoğrafçı asistanlarının ve iyi giyimli çiftlerin, coşkulu üniversite öğrencilerinin akşam yemeği randevuları için yola çıktığı caddeye hiç uymayan, amele görünümlü bir siluetti. Sonra arkasını döndü. Hızla ve sabırsızca yürüyerek uzaklaşıyordu; bir başka sokak lambası ışığının altına adımını attığında ceplerini kurcaladığını, başı öne eğilmiş, telaşla telefonunda bir numarayı tuşladığını gördüm.

Perdeyi kapattım. Bir şeyler gördüğümden kesinlikle emindim, doğrusu, ben sürekli bir şeyler görüyordum, modern şehirde yaşamanın bir parçası olarak, bu yarı görünmez terör, felaket zerrelerinin arasında, araba alarmı çalınca yerimden sıçrıyor, hep bir şeylerin olmasını bekliyor, duman kokusu alıyor, kırılan camların seslerini duyuyordum zaten. Ve yine de - bu kez bunun benim hayal gücüm olduğundan o kadar emin değildim.

Çıt çıkmıyordu. Dantel perdelerin arasından giren sokak ışığı duvarlarda örümcek ağını andıran şekiller çıkarıyordu. Bunca zaman, bunun yani tabloyu

saklamanın bir hata olduğunu biliyordum ve yine de saklamıştım. Onu saklamanın sonunun iyi olmayacağı belliydi. Bir işime yaradığı ya da bana herhangi bir zevk verdiği de yoktu. Las Vegas'tayken canım ne zaman isterse ona bakabiliyordum, hastayken ya da uykum varken veya canım sıkkınken, sabahın köründe ve gecenin bir yarısında, sonbaharda, yazın, hava ve güneş ne zaman değişirse... Bir tabloyu müzede görmek başka bir şeydi, bütün o ışıklarda, ruh hallerinde ve mevsimlerde bin farklı şekilde görmek başka ve onu -ışıktan yapılmış, yalnızca ışığın altında yaşayabilecek bir şeyi- o karanlığın içine hapsetmek, nasıl ifade edeceğimi bile bilmediğim kadar çok açıdan yanlıştı. Yanlıştan da öte, çılgınlıktı.

Mutfaktan içi buz dolu bir kadeh aldım, büfeye gittim ve kendime biraz votka doldurdum, odama geri döndüm, iPhone'umu ceketimin cebinden çıkardım ve refleks olarak Jerome'un çağrı cihazının ilk üç rakamını tuşladıktan sonra kapattım ve bunun yerine Barbourların numarasını aradım.

Etta açtı. "Theo!" dedi, sesi neşeli geliyordu, arka taraftan mutfak televizyonunun sesi duyuluyordu. "Katherine'i mi aramıştın?" Kitsey'nin yalnızca ailesi ve çok yakın arkadaşları Kitsey derdi ona, geri kalan herkes için Katherine'di o.

"Orada mı?"

"Akşam yemeğinden sonra gelir. Senin aramanı beklediğini biliyorum."

"Hımm..." Elimde olmadan bunu duyduğuma sevindim. "Ona aradığımı söyler misin o zaman?"

"Bizi görmeye ne zaman geleceksin?"

"Yakında diye umuyorum. Platt oralarda mı?"

"Hayır, o da dışarıda. Ona aradığını ileteceğimden emin olabilirsin. En yakında zaman bizi görmeye gel, olur mu?"

Telefonu kapattım ve yatağımın kenarına oturup votkamı içtim.

İhtiyacım olduğu takdirde Platt'ı arayabileceğimi bilmek rahatlatıcıydı, tabloyla ilgili değil tabii, bundan bahsedecek kadar güvenmiyordum ona ama şu konsol meselesinde Reeve'le baş etme konusunda güveniyordum. Reeve'in bu konuda tek kelime bile etmemiş olması hayra alamet değildi.

Yine de - ne yapabilirdi ki? Düşündükçe benimle böyle açıkça yüzleşerek Reeve'in eline haddinden fazla güvendiğini anlıyordum. O mobilya için benim peşime düşmek onun ne işine yarayacaktı ki? Ben tutuklansam tablo bulunduğunda, sonsuza kadar elinden kaçıp gidiverse onun ne yararına olacaktı bu? Eğer onu istiyorsa kenarda durup onu tabloya götürmeme

müsade etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim lehime olan tek şey -*tek* şey- Reeve'in onun nerede olduğunu bilmemesiydi. Peşime kimi istiyorsa takabilirdi ama o depolama ünitesinden uzak durduğum sürece, onu bulmasının hiçbir yolu yoktu.

10. Bölüm

Budala

I

“Ah, Theo!” dedi Kitsey Noel’den hemen önce bir cuma günü öğleden sonra, annemin zümrüt küpelerinin tekini havaya kaldırıp ışığa tutarak. Bütün sabahı Tiffany’s’te gümüş ve porselen desenlerine bakarak geçirdikten sonra Fred’s’te uzun uzun öğle yemeği yemiştik. “Bunlar çok güzel! Ama...” Alnını kırıştırdı.

“Evet?..” Saat üçtü, restoran hâlâ gülüşüp konuşan insanlarla doluydu. Bir telefon açmak için masadan kalktığında küpeleri cebimden çıkarmış ve masa örtüsünün üstüne bırakmıştım.

“Şey, sadece merak ediyorum.” Almak isteyip istemediğinden emin olamadığı bir çift ayakkabıya bakıyormuşçasına kaşlarını çatmıştı. “Demek istediğim, bunlar muhteşemler! Teşekkür ederim! Ama... uygun olacak mı sence? O gün için?”

“Şey, sana kalmış,” dedim, Bloody Mary kadehime uzandım ve şaşkınlığımı ve rahatsızlığımı gizlemek için büyük bir yudum aldım.

“Çünkü zümrütler.” Küpelerden birini kulağına tuttu, bunu yaparken gözünün ucuyla düşünceli bir biçimde bakıyordu. “Zümrüde bayılırım! Ama...” Küpeyi bir kez daha havada tuttu, etrafa ışıklar saçarak parıldıyordu. “Zümrüt pek benim taşım sayılmaz. Bence biraz fazla sert görünebiliyorlar, ne demek istediğimi anlıyor musun? Hem de beyazın üstüne? Benim tenimde? Su yeşili! Annem de hiç yeşil giyemez.”

“Sen nasıl istersen.”

“Ah, kızdın işte.”

“Hayır, kızmadım.”

“Evet kızdın! Duygularını incittim!”

“Hayır, sadece yorgunum.”

“Canın çok sıkkınmış gibi görünüyorsun.”

“Lütfen, Kitsey, yorgunum.”

Kendimize bir daire bulmak için olağanüstü bir çaba gösteriyorduk, keyifle başladığımız sinir bozucu bir süreç olmuştu bu, başka insanların terk edilmiş hayatlarının hayaletleriyle dolu çıplak mekânlar ve boş odalar

çocukluktan kalma bir dolu kötü anıyı canlandırmıştı (benim için), içlerindeki hayat çıkıp gitmiş ve dahası, (besbelli) yalnızca benim duyabildiğim uğursuz, mekanik bir vızıltıyla titreşen koliler ve mutfak kokuları ve gölgeli yatak odaları, emlakçıların evlerin dolaşıp ışıkları açar ve paslanmaz çelikten ev aletlerini gösterirken cilalı yüzeylerde neşeyle çınlayan seslerinin dağıtmayı başaramadığı hırıltıyla nefes alıp veren bir kuruntu yaratmıştı.

Peki bunun nedeni neydi? Gördüğümüz her daire trajik sebeplerle boşaltılmamıştı sonuçta, bir şekilde inanıyordum buna. Baktığımız neredeyse her evde boşanma, iflas, hastalık ve ölüm kokusu alıyor olmam kötü bir yanılsamadan ibaretti kesinlikle - ve ayrıca, önceki gerçek ya da hayalî kiracıların dertleri Kitsey ya da bana nasıl zarar verebilirdi ki?

“Ümitsizliğe kapılma,” demişti Hobie (o da benim gibi odaların ve nesnelerin ruhları, zamanın geride bıraktıkları konusunda fazlasıyla hassastı). “Bunu bir iş olarak gör. Önemsiz ıvır zıvırlarla dolu bir kutuyu ayıklıyormuşsun gibi düşün. Dişlerini sıkıp aramaya devam ettiğin takdirde er ya da geç karşına bir yer çıkacak.” Haklıydı da. Sokağın karşısında keskin nişancıların silahlarını bana doğrulttuklarını hissetmediğim tek bir an bile geçiremeyeceğimi bildiğim, buzlu camlı hilkat garibelerinin ve yalnız, ihtiyar Yahudi kadınların hayaletlerinin peşini bırakmadığı savaş öncesi dönemden kalma kasvetli evleri bir bir dolaşırken sabrımı yitirmedim, Kitsey de öyle. Ev bulmanın eğlenceli olmasını kimse beklemiyordu.

Buna karşın, Kitsey’yle birlikte Tiffany’s’e gidip düğün hediyelerimizi belirleyecek olma fikri bana kafamızı dağıtacak bir hoşluk olur gibi gelmişti. Düğün hediyesi seçiminde bize yardımcı olacak kişiyle tanışmak, hoşumuza giden şeyleri belirlemek ve sonra el ele uçarcasına çıkıp bir Noel öğle yemeği yemek? Bunun yerine -hiç ummadığım bir şekilde-Noel’e bu kadar yakın zamanda bir cuma günü Manhattan’daki en kalabalık mağazalardan birinde dolaşmanın stresiyle serseme dönmüştüm: asansörler tıklım tıklımdı, merdivenler tıklım tıklımdı, saatler, atkılar, el çantaları, masa saatleri ve görgü kuralları kitapları ve mağazanın meşhur “Robin’s Egg Blue” marka porselenlerinin her çeşidinden büyük miktarlarda satın almak için vitrinlerin önünde itişip kakışan turist ve tatil müşterileriyle dolup taşıyordu. Beşinci katta saatlerce dolaştık durduk, danışmanımızsa “kusursuz hizmet” sağlamak ve seçimlerimizi güvenle yapmamıza yardımcı olmak için peşimizden bir an olsun ayrılmıyor ve öyle çok çaba gösteriyordu ki elimde olmadan gizlice takip ediliyormuşuz hissine kapılıyordum. (“Porselenlerinizin deseni her

ikinize de ‘biz buyuz, çift olarak’ demeli... tarzınızın önemli bir ifadesidir.”) Kitsey ise bir takımdan diğerine gidiyordu: “Altın yaldızlı şerit! “Hayır, mavi!” “Bekle... ilki hangisiydi?” “Sekizgen fazla mı kaçar?” Danışman kız da pek faydalı yorumlarıyla şakıyordu: kentsel geometriler... romantik çiçekler... ebedî zarafet... göz alıcı ışıltı... Ve tabii ki şu güzelmiş, şu da, bana ikisi de uyar, sen karar ver Kits, deyip durmama rağmen danışman kız bize daha fazla, daha fazla takım gösteriyor, belli ki bana daha net bir tercih yaptırmak için dil dökebileceğini umuyordu, her bir takımın güzel yanlarını bir bir anlatıyordu, burada yaldız, şurada elde boyanmış kenarlar, ta ki gerçekten düşündüğüm şeyi söylememe engel olmak için dilimi ısırmak durumunda kalıncaya kadar: bütün bu usta işçiliklerine rağmen Kitsey’nin x ya da y desenini seçmesinin benim için kesinlikle hiçbir farkı olmadığını çünkü benim gözümde hepsinin aşağı yukarı aynı olduğunu: yeni, albeniden uzak, ruhsuz, fiyatlardan bahsetmiyorum bile: daha dün yapılmış bir tabak için sekiz yüz dolar? Bir tabak? Bu soğuk, parlak, yeni çıkmış şeylerin yarı fiyatına alınabilecek on sekizinci yüzyıldan kalma güzelim takımlar vardı.

“Ama hepsini *tam olarak* aynı ölçüde beğenemezsin! Ve evet, kesinlikle dönüp dolaşıp Deco’ya geliyorum,” dedi Kitsey sabırlar etrafımızda dolanan satıcı kıza, “ama onu ne kadar beğensem de bizim için çok uygun olmayabilir sanki.” Sonra bana döndü: “Sen ne düşünüyorsun?”

“Sen ne istersen. Hangisini istersen. Gerçekten,” dedim, kibarlığını bozmadan gözlerini kırpıştırarak bana doğru baktığını görünce ellerimi ceplerime sokup gözlerimi ondan kaçırdım.

“Çok huzursuz görünüyorsun. Keşke hangisini beğendiğini bana söyleseydin.”

“Evet, ama...” Cenaze satışlarından ve dağılan evlerden sonra o kadar çok porselen kutusu açmıştım ki eskilerden kalma, pırıl pırıl görünüşlerinde âdeta tarifsiz bir keder olduğunu düşünüyordum, bu yüzden bu yepyeni, pasparlak yemek takımları bana üstü kapalı bir biçimde aynı oranda aydınlık ve trajediden uzak bir geleceği vaat ediyordu.

“Çini desenli mi? Yoksa Nil Kuşları desenli mi? Bir şey söyle Theo, birini ya da diğerini seçmen lazım.”

“Hangisini seçerseniz seçin hata yapmış olmazsınız. İkisi de zevkli ve şık. Şu daha sade, daha günlük,” dedi danışman yardımcı olmak istercesine, *sade,* bunalmış ve huysuz damat adaylarıyla uğraşırken kullandığı bir anahtar sözcüktü belli ki. “Gerçekten çok çok sade ve yalın.” Görünüşe göre günlük

yemek takımlarını (sanırım dostlarıma ev sahipliği yapacağım bütün o futbol maçı partilerinde kullanmak için, ha ha) damatların seçmelerine izin verilirken, “resmî takımların” işin uzmanlarına -hanımlara- bırakılması düğün alışverişi protokolünün bir parçasıydı.

Bir şey söylememi beklediklerini fark edince, “İyi,” dedim, istediğimden biraz fazla sertçe. Yalın, beyaz, modern çanak çömlek benim müthiş heyecan duyacağım türden şeyler değildi, hele de bir tabak için dört yüz dolar değer biçilirken. Arada sırada Ritz Kulesi’ne görüşmeye gittiğim baştan aşağı Marrimekko kaplı hoş, yaşlı hanımları getirmişti aklıma: kumlu sesli, türban takan, kollarına leopar desenli bileziklerini geçirmiş, Miami’ye taşınmayı dileyen dullar; daireleri yetmişlerde dekoratörleri aracılığıyla iyi bir Queen Anne pahasına alınmış ama (gönülsüzce de olsa bunu onlara söylemekle yükümlüydüm) değerlerini koruyamamış ve aldıkları fiyatın yarısına bile geri satılamayacak füme camlı ve krom kaplı çelik mobilyalarla doluydu.

“Porselen.” Düğün danışmanı kısa kesilip manikürlenmiş parmağını tabağın kenarında gezdirdi. “Çiftlerimin iyi gümüş, iyi kristal ve porselen hakkında nasıl düşünmelerini isterim biliyor musunuz? Bu bir gün sonu ritüelidir. Şarap, keyif, aile, birliktelik. İyi bir porselen takım evliliğinize kalıcı bir tarz ve romantizm katmanın harika bir yoludur.”

“Pekâlâ,” dedim bir kez daha. Ama hislerim beni sarmıştı ve Fred’s’te içtiğim iki Bloody Mary de bu hissi tam olarak silip atamamıştı.

Kitsey küpelere bakıyordu, şüphe içindeymiş gibi görünüyordu. “Peki, bana bak. Düğünde bunları *takacağım.* Çok güzeller. Ve bunların annene ait olduklarını da biliyorum.”

“Ben senin ne takmak istiyorsan onu takmanı istiyorum.”

“Ben sana *benim* ne düşündüğümü söyleyeyim.” Neşeli bir tavırla masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Bence senin biraz şekerleme yapmaya ihtiyacın var.”

“Kesinlikle,” dedim, avucunu yüzüme bastırıp ne kadar şanslı olduğumu anımsayarak.

II

Her şey çok çabuk gelişti. Barbourlarda yediğim akşam yemeğinden sonraki iki ay içinde Kitsey'le aşağı yukarı her gün görüşmeye başlamıştık - uzun yürüyüşler ve akşam yemekleri (bazen Paris Match ya da Le Bilbouquet, bazen mutfakta sandviç) ve eski günleri anan sohbetler: Andy ve Monopoly tahtasının başında geçen yağmurlu pazarlar hakkında ("Siz ikiniz *çok* kötüydünüz... Shirley Temple'a karşı Henry Ford ve J.P. Morgan oynuyordu sanki..."), ona *Pocahontas* yerine zorla *Hellboy* izletince ağladığı gece ve işkence gibi gelen ceket ve kravatlı geceler hakkında konuşuyorduk - o geceler en azından biz ufacık çocuklar için işkenceydi, Yat Kulübü'nde baston yutmuş gibi oturur, limonlu kolalarımızı içerdik. Bay Barbour ise yerinde duramadan bütün yemek salonuna göz gezdirir, Javier'i, o gülünç Xavier Cugat İspanyolcasını pratik etmek için ısrarla peşinden koştuğu en sevdiği garsonu arar dururdu... Okul arkadaşları, partiler, her zaman konuşacak bir şeylerimiz vardı, bunu hatırlıyor musun, şunu hatırlıyor musun, hani şunu yapmıştık... Tek olayın içki ve yatak olduğu ve birbirimize söyleyecek pek bir şeyimizin olmadığı Carole Lombard'la olduğu gibi değildi Kitsey'le ilişkimiz.

Kitsey ve ben birbirinden çok farklı insanlardık ama bunu sorun yapmıyorduk: sonuçta Hobie'nin makul bir biçimde ortaya koyduğu gibi, evlilik karşıtların birliği değil miydi zaten? Benim onun, onun benim hayatıma yepyeni farklar getirmesi gerekmiyor muydu? Hem ayrıca (diyordum kendi kendime) artık "yola devam etme", "oluruna bırakma", kapıları bana kilitli olan bahçeden vazgeçme vakti değil miydi? Asla elde edemeyeceğim bir şey için yas tutmak yerine "şu anı yaşamak", "şimdiye odaklanmak" gerekmez miydi? Yıllardır doymak bilmez bir keder çukurunda debelenip duruyordum: Pippa Pippa Pippa, neşe ve çaresizlik, asla tükenmiyordu, aslında hiçbir önemi olmayan olaylar beni havalara uçuruyor ya da kelimelere dökülmesi imkânsız bunalımlara sürüklüyordu, telefonumun ekranında beliren ismi ya da "Sevgiler" diyerek bitirdiği bir e-posta (ki Pippa herkese yolladığı bütün e-postalarını böyle bitirirdi) beni günlerce kuşlar gibi şakıtırken, şayet Hobie'yi aradığında benimle de konuşmak istemezse (ki neden istemek zorunda olsundu ki?) akla yatkın bütün gerekçelerin ötesinde kendimi harap ediyordum. Aldanıyordum ve bunu biliyordum. Daha kötüsü, Pippa'ya duyduğum aşk ta en dipte annemle, annemin ölümüyle, annemi kaybedip onu bir daha geri alamamakla birbirine karışıyor, bulanıyordu. Kurtarmak ve kurtarılmak için, geçmişi tekrar edip değiştirmek için

duyduğum o kör, çocuksu açlık kendisini her nasılsa gözü dönmüş bir biçimde ona bağlamıştı. Dengesiz, hastalıklı bir tarafı bir tarafı vardı bunun. Aslında olmayan şeyler görüyordum. Bir alışveriş merkezinde gözüne kestirdiği kızın peşine düşen karavan parkı sapığı olmaktan bir adım uzaktaydım. Çünkü işin doğrusu, Pippa ve ben birbirimizi belki iki yılda bir ancak görüyorduk. Birbirimize e-posta ve mesaj gönderiyorduk ama öyle düzenli olarak değil. Şehre geldiğindeyse kitap değiş tokuş ediyor, sinemaya falan gidiyorduk, arkadaştık, daha fazlası değil. Onunla ilişki yaşama umutlarım tamamıyla gerçek dışıyken, bu süregelen ızdırap ve yaşadığım hüsran ne yanından bakarsan bak ürkütücü bir gerçekti. Bu yersiz, umutsuz, karşılıksız saplantım hayatımın geri kalanını ziyan mı edecekti?

Kendimi çekip kurtarmak bilinçli bir karar olmuştu. Bunu yapabilmek için her şeyimi ortaya koymak zorunda kalmıştım, düştüğü tuzaktan kurtulmak uğruna bir uzvunu dişleyip koparmak durumunda kalan bir hayvan gibi. Ve bir şekilde yapmıştım bunu. Karşımda Kitsey duruyordu, o neşeli, üzüm sarısı gözleriyle bana bakıyordu.

Birlikte eğleniyorduk. İyi anlaşıyorduk. Şehirde geçireceği ilk yazdı bu. “Bütün hayatım boyunca, ilk defa...” -Maine’deki ev kapatılmıştı, Harry Amca ve kuzenler Kanada’ya, Magdalen Adaları’na gitmişlerdi-“...ve burada, annemin yanında yapacak hiçbir şey bulamıyorum, ah, *lütfen*, benimle bir şeyler yap. Rica etsem bu hafta sonu benimle birlikte sahile gelmez misin?”

Böylece, hafta sonları East Hampton’a gittik, yaz tatilini Fransa’da geçiren arkadaşlarının evinde kaldık ve hafta süresince de ben işten çıktıktan sonra şehir merkezinde buluşup yol kenarındaki kafelerde ılık şaraplar içtik: ateş gibi sıcak kaldırımları ve sigaramın ucundaki alevin kıvılcımlarını savuran metro ızgaralarından gelen sıcak rüzgârıyla ıssız Tribeca akşamları... Sinema salonları serindi hep, Old King Cole Salonu ve Grand Central’daki Oyster Bar da. Haftada iki gün öğleden sonra şapkasını ve eldivenlerini takıp, Jack Pürçeklerini ve derli toplu eteğini giyip, tıbbi kullanıma uygun güneş losyonunu tepeden tırnağa sürünüp (çünkü onun da Andy gibi güneşe alerjisi vardı) golf sopası takımını sığdırabileceği şekilde arka tarafı özel olarak ayarlanmış siyah Mini Cooper’ına atlayıp tek başına Shinnecock veya Maidstone’a gidiyordu. Andy’nin aksine o, gevezelik edip cır cır ötüyor, sinirleri bozulmuş gibi kendi yaptığı esprilere gülüyordu, babasının boşa harcanmış enerjisinin hayaletini taşısa da o ipini koparmışlıktan, o ironiden uzaktı. Onu pudralayıp yüzüne küçük bir ben kondursanız, o bembeyaz teni

ve pembe yanakları, o dudak uçuklatan neşesiyle Versay'da kraliçenin nedimeliğini yapan bir hanımefendi de olabilirdi pekâlâ. Rüzgârda etekleri uçuşan minicik keten elbiseler giyiyordu, hem kırda hem şehirde, aksesuar olarak büyükannesinin vintage timsah derisi çantalarından takıyordu ve dans ederken ya da yüzerken bir kenara atıverir sonra da nereye koyduğunu unutursa diye salına salına yürüdüğü ("Can yakan ayakkabılar!") müthiş yüksek topuklu Christian Louboutin'lerinin içine adının ve adresinin yazdığı bir etiket yapıştırırdı: gümüş rengi ayakkabılar, nakışlı ayakkabılar, kurdeleli ve sivri burunlu, bin dolarlık ayakkabılar. "Gıcık şey!" diye bağırmıştı merdivenlerin başından - sabahın saat üçünde, zil zurna sarhoş bir halde, ertesi gün çalışmam gerektiği için sendeleye sendeleye bir taksi bulmak için nihayet evden çıktığımda.

Bana evlenme teklif eden de oydu. Bir partiye giderken, yolda. Chanel No. 19, süt mavisi bir elbise. Park Bulvarı'na yeni adım atmıştık -ikimiz de yukarıda, evde içtiğimiz kokteyller yüzünden biraz çakırkeyiftik- ve kapıdan caddeye adım attığımız anda çat diye sokak ışıkları yanıvermişti, olduğumuz yerde kalakalmış, birbirimize bakmıştık: bunu *biz* mi yaptık? Öyle komik bir andı ki ikimiz de histerik kahkahalara boğulmuştuk - üstümüze ışıklar yağıyordu, bütün Park Bulvarı'nı aydınlatabilirdik sanki. Ve Kitsey elimi tutup, "Bence ne yapmalıyız biliyor musun, Theo?" dediğinde, ne söyleyeceğini adım gibi biliyordum.

"Yapmalı mıyız?"

"Evet, lütfen! Sence de öyle değil mi? Hem bu annemi de çok mutlu ederdi bence."

Tarihi bile kesinleştirmemiştik. Kilisenin müsait olup olmamasına, cemiyetin olmazsa olmaz üyelerinin müsait olup olmamasına, başka birisinin katılacağı yarışa veya vade sonuna ya da bilmem nelere göre değişip duruyordu. Düğünün giderek nasıl böyle büyük bir mesele haline -yüzlerce kişilik konuk listesi, binlerce dolarlık masraf, bir Broadway şovunu andıran kostümlü ve koreografili- gelmeye başladığı, bu düğünün gitgide nasıl büyük bir prodüksiyona dönüştüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kimi zaman kontrolden çıkan düğünlerin suçlusunun gelinin annesi olduğunu biliyordum ama bu durumda suçu odasından nadiren çıkan ve kafasını dikiş nakış sepetinden nadiren kaldıran, telefonlara asla bakmayan, davetleri asla kabul etmeyen ve eskiden saçlarını bir gün olsun aksatmaksızın her gün, öğle yemeği için dışarı çıkmadan hemen önce saat on birde yaptıran biriyken artık

asla kuaföre bile gitmeyen Bayan Barbour'un üzerine atmak mümkün değildi.

"Annem *sevinmez mi?"* diye fısıldamıştı Kitsey, koşa koşa Bayan Barbour'un odasına geri dönerken o küçük, sert dirseğini kaburgalarıma geçirerek. Haberi alınca *(ona sen söyle,* demişti Kitsey, *senden duyarsa daha çok mutlu olur*) Bayan Barbour'un yaşadığı sevinç, hiç bıkmadan zihnimde yeniden, yeniden oynattığım bir an olmuştu, şaşkın gözleri, sonra gafil avlanan o soğuk, yorgun yüzünde açan mutluluk. Bir elini bana, diğerini Kitsey'ye uzatmıştı ve o güzel gülümsemesi -bunu asla unutmayacaktım- benim için her şeye değerdi.

Birini bu kadar mutlu etmeye gücümün yetebileceğini kim bilebilirdi? Ya da benim de bu denli mutlu olabileceğimi? Ruh halim tamamen değişmişti; yıllarca uyuşturulup kilitli tutulduktan sonra şimdi kalbim bir bardağın altında kıstırılmış arı gibi vızıldıyor, oradan oraya uçuşuyordu, her şey parlak, keskin, karmaşık, yanlıştı - ama çürük bir diş gibi, bozulmuş bir şeyin sebep olduğu mide bulandıran, pis ağrı gibi yıllar boyunca uyuşturucuların etkisinin altından beni yavaş yavaş tüketen tatsız ızdırabın aksine apaçık bir acıydı bu. Bu açıklık keyif veriyordu; sanki baktığım her şeyi bulandıran camları lekelenmiş gözlüklerimi çıkarmıştım artık. Bütün bir yaz boyunca âdeta çılgına dönmüştüm: tüylerim ürperiyor, müthiş bir enerjiyle doluyor, coşkuya kapılıyordum, cin ve karides kokteylleriyle ve tenis toplarının canlandırıcı Kuruşlarıyla hayatımı sürdürüyordum. Ve düşünebildiğim tek şey Kitsey, Kitsey, Kitsey idi!

Ve üstünden dört ay geçmişti, aylardan aralıktı, capcanlı sabahlar ve havada Noel çanları vardı; Kitsey ve ben nişanlıydık, evlenecektik ve ben ne kadar şanslıydım. Ama bütün bunlar, bu kalpler ve çiçekler, bu müzikal komedinin bitişi her ne kadar mükemmel olsa da kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Bilmediğim bir sebeple bütün bir yaz boyunca beni peşinde sürükleyip havalara uçuran enerji rüzgârı, ekim ayının ortasında beni yere çarpmış, hiç durmadan dört bir yana yayılan bir keder yağmurunun altına atmıştı: birkaç istisna (Kitsey, Hobie, Bayan Barbour) dışında insanların arasında olmaktan nefret ediyordum, insanların söylediklerine dikkatimi veremiyordum, müşterilerle konuşamıyordum, satacağım parçalara fiyat etiketi koyamıyordum, metroya binemiyordum, bütün insani eylemler anlamsız, anlaşılmaz geliyordu, bir ormanın içinde karıncalarla dolup taşan iç karartıcı bir tepeciğin üstündeydim, baktığım hiçbir yerde en ufak bir ışık bile

yoktu, ne sekiz haftadır hiç aksatmadan yuttuğum antidepresanların ne de öncekilerin birazcık bile faydası dokunmuştu (ama artık hepsini denemiştim; belli ki ben papatyalı çayırlar ve kelebekler değil, şiddetli baş ağrıları ve intihar düşünceleri geliştiren talihsiz yüzde yirminin arasındaydım). Ve karanlık arada bir etrafımdakilere, şafak vakti görülebilir hale gelen yatak odası mobilyaları gibi tanıdık şekillere anlam verebileceğim kadar dağılsa da yaşadığım rahatlama hissi asla geçici olmaktan öteye gidemiyordu çünkü nedense asla tam sabah olmuyordu, ben daha kendimi alıştıramadan her şey yeniden kararıyordu ve ben yeniden gözlerime mürekkep dökülmüş gibi karanlığın içinde çırpınıyor oluyordum.

Kendimi neden böyle kaybolmuş hissettiğimi bilmiyordum. Pippa'yı kafamdan atamamıştım ve bunun farkındaydım, asla atamayabilirdim ve bu, sahip olamayacağım birine âşık olmanın kederi, birlikte yaşamak zorunda kalacağım bir şeydi. Ama ayrıca ansızın yaşadığım bu güçlüğün rahatsız edici biçimde artan bir sosyal tempoya başkaldırış (ben öyle düşünüyordum en azından) olduğunu da biliyordum. Kitsey ve ben bir restoranın karanlık bir köşesindeki masanın aynı tarafında el ele tutuşarak baş başa geçirdiğimiz onarıcı akşamların keyfini çıkarmıyorduk. Bunun yerine, neredeyse her gece onun arkadaşlarıyla geçirilen akşam yemeği davetleri ve kalabalık restoran masaları vardı artık, hele de işten yorgun argın çıktıktan sonra (gergin, ilaçsız, son zerresine kadar enkaza dönmüş halimle) sosyal anlamda olması gerekten gayreti göstermekte zorlandığım yorucu etkinlikler şeklinde gerçekleşiyordu hepsi ve sonra bir de evlilik hazırlıkları başladı, en az onun kadar hevesle ilgilenmem beklenen, çığ gibi atran tırı vırı, broşürlerin ve alışverişin parlak pelür kâğıdından coşkusu geldi. Bu, Kitsey için tam zamanlı bir iş anlamına geliyordu: davetiyecileri ve çiçekçileri dolaşmak, ikram ve taşeron hizmeti veren yerleri araştırmak, kumaş numuneleri ve kutularca pötifur ve kek örneklerini biriktirmek, bir renk kartelasındaki neredeyse birbiriyle aynı tondaki fildişi ve lavanta renkleri arasında seçim yapmasına yardım etmem için ısrar edip surat asmak, nedimeleriyle birlikte bir dizi "kız kıza" pijama partisi ve benim için bir "erkek erkeğe hafta sonu" ayarlamak (Platt mı organize etti? Hiç olmazsa ayık kalacağımı hesaba katabilirdim) - ve sonra balayı planları, kuşe kâğıtlı kitapçık yığınları (Fiji mi, Nantucket mi? Mikonos mu Capri mi?) "Harika," deyip duruyordum sevimli, yeni, "Kitsey ile konuşma" sesime bürünüp, "hepsi müthiş görünüyor." Ama ailesini ve ailesinin suyla olan geçmişini düşününce, Viyana, Paris, Prag ya

da aslına bakılırsa kelimenin tam manasıyla lanet olasıca bir okyanusun ortasındaki bir ada olmayan hiçbir yerle ilgilenmiyor oluşu biraz tuhaf geliyordu.

Yine de gelecekten hiç bu kadar emin hissetmemiştim kendimi ve izlediğim bu yolun doğruluğunu kendime ne zaman hatırlatsam, ki bunu sıklıkla yapmak zorunda kalıyordum, aklım yalnızca Kitsey'ye değil, mutluluğu bana moral veren ve yıllardır için için kuruyan kalbimin damarlarını besleyen Bayan Barbour'a da gidiyordu. Verdiğimiz sevinçli haber onu görülebilir biçimde neşelendirmiş ve ayağa kaldırmıştı; evin içinde dolaşmaya başlamıştı, dudaklarına birazcık ruj sürmüş, yüzü pembeleşmişti ve benimle kurduğu en sıradan sohbet bile etrafımızdaki boşluğu büyüten ve sakince en karanlık köşelerime kadar işleyen sabit, durağan, huzurlu bir ışıkla renk kazanıyordu.

Kitsey bir anda masadan fırlayıp her zaman yaptığı gibi telefona bakmak için içeriye koşturunca ve odasındaki oyun masasının etrafında Bayan Barbour'la yalnız kalınca, "Bir daha bu kadar mutlu olacağımı hiç sanmıyordum," diye içini döktü sessizce bir akşam yemeği sırasında, tabağındaki kuşkonmaz filizlerini ve somon ızgarayı didikliyordu. "Çünkü sen Andy'ye karşı her zaman çok iyiydin, onu cesaretlendiriyordun, onun güvenini tazeliyordun. Senin yanındayken en iyi hali ortaya çıkıyordu hep. Ve bu ailenin resmî bir parçası olacağın, bunu artık resmiyete dökeceğimiz için çok seviniyorum çünkü ah, sanırım bunu söylememeliyim, umarım bir seferliğine böyle içten konuşmamın senin için sakıncası yoktur ama ben seni hep bizzat bana ait çocuklardan biri gibi düşündüm, bunu biliyor muydun? Sen daha ufacık bir çocukken bile." Bu sözler beni öyle şaşırttı ve etkiledi ki saçma sapan tepki verdim -telaştan kekeledim- o da halime acıyıp konuyu değiştirdi. Yine de bu sözleri ne zaman hatırlasam içimi sıcacık bir aydınlık kapladı. Aynı ölçüde tatmin edici (ve küçültücü) bir diğer anı da bu mutlu haberi telefon edip verirken Pippa'nın yaşadığı belli belirsiz, afallamış duraksamaydı. Bu duraksamayı zihnimde tekrar tekrar yaşamış, o sersemlemiş sessizliğinin tadını çıkarmıştım: "Ah?" Ve sonra kendini toparlamıştı: "Ah, Theo, ne kadar güzel! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!"

"Ah, o *harikadır,*" dedim haince. "Daha çocukkenden beri âşığım ona."

Bu -binbir farklı şekilde farkına varmaya devam ediyordum- kesinlikle doğruydu. Geçmişin ve şimdinin etkileşimi çılgıncasına erotikti: dokuz

yaşındaki Kitsey'nin on üç yaşındaki inek halimi hor görüşünü (gözlerini devirişini, yemekte benim yanıma oturmak zorunda kaldığında suratını asışını) anımsamaktan sonsuz bir zevk duyuyordum. Ve bizi çocukluktan beri tanıyan insanların gizleyemedikleri şaşkınlıklarını görmek çok daha fazla hoşuma gidiyordu: Sen ve Kitsey Barbour? Gerçekten mi? *Onunla* mı? Bundaki keyifli ve günahkâr yanı, düpedüz olasılıksızlığı seviyordum: annesi uykuya daldıktan sonra gizlice odasına girmeyi -çocukken kapısını suratıma kapattığı aynı oda, Andy'li günlerden beri değişmeyen pembe çiçekli aynı duvar kâğıdı, GİRİLMEZ, RAHATSIZ ETMEYİN yazıları- onu içeriye sürüklemeyi, Kitsey'nin arkamızdan kapıyı kilitlemesini, parmağını dudaklarıma götürmesini, dudaklarımın üzerinde gezdirmesini, yatağına o ilk, leziz atlayışımızı... "Annem uyuyor, şişşt!"

Her gün birçok kez kendime ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyordum. Kitsey hiç yorulmazdı, Kitsey hiç mutsuz olmazdı. Çekiciydi, coşkuluydu, tutkuluydu. Güzeldi, sokakta yürürken insanların dönüp baktıkları, ışık saçan, şeker beyazı bir güzelliğe sahipti. Ne kadar girişken olduğunu, dünyayla ne kadar ilgili olduğunu, ne kadar eğlenceli ve içten olduğunu hayranlıkla izliyordum -"Küçük kuş beyinli!" diyordu Hobie ona, müthiş bir şefkatle- içime çektiğim tazecik bir nefesti o! Herkes bayılıyordu ona. Ve kalbinin bulaşıcı yumuşaklığına rağmen Kitsey'nin hiçbir zaman hiçbir şeyden *etkilenmiyor* oluşunun oldukça önemsiz bir kusur olduğunu biliyordum. Eski erkek arkadaşları, haberlerde çıkan istismara uğramış hayvanlar ve memlekti Şikago'daki bazı modası geçmiş barların kapatılması söz konusu olduğunda eski sevgilim Carole Lombard'ın bile gözleri dolardı. Ama hiçbir şey özellikle acil ya da duygusal, hatta şaşırtıcı gelmiyor gibiydi Kitsey'ye. Bu açıdan, annesine ve erkek kardeşine benziyordu ama yine de Bayan Barbour'un ve Andy'nin, kendilerini dizginlemiş halleri Kitsey'nin ne zaman ciddi bir konu açılsa meseleyi ciddiyetsizleştiren ya da önemsizleştiren bir yorum yapmasından çok daha farklıydı. (İnsanlar annesini sorduklarında burnunu kırıştırarak yarı kaprisli bir tavırla iç çekip, "Hiç eğlenceli değil," dediğini duymuştum.) Yine de -bunu düşünmek bile kendimi korkunç hissetmeme ve karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu- Andy ve babasından ötürü üzüntü duyduğuna dair herhangi bir işaret aramayı sürdürüyordum ve bunu görememek beni rahatsız etmeye başlıyordu. Ölümleri onu hiç mi etkilememişti yani? Bir noktada bu konuyu hiç olmazsa konuşmamız gerekmeyecek miydi? Bir açıdan onun bu yiğitliğine hayranlık

duyuyordum: bir trajedi ya da her ne olursa olsun başı havada, yoluna devam ediyordu. Belki de sadece gerçekten çok, çok ihtiyatlıydı, çok fazla içine atıyordu, taktığı maskeyi ustalıkla taşıyordu. Ama -ilk bakışta müthiş kışkırtıcı görünen- bu pırıltılı sığlıklar, henüz derinlik kazanmamıştı, öyle ki zaman zaman bir derinliğe, yüzebileceğim kadar derin bir yere adım atarım umuduyla bu diz hizasındaki sularda oyalandığım gibi kaygı verici bir hisse kapılıyordum.

Kitsey hafifçe bileğimi sıkıyordu. “Efendim?” dedim.

“Barneys. Yani hazır buradayken? Belki de ev bölümünde şöyle çabucak bir dolaşmalıyız? Hediyelerimizi buradan seçersek bunun annemin pek hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama günlük kullanım için daha az geleneksel bir şey seçsek daha eğlenceli olabilir.”

“Olmaz,” uzanıp gözlüklerimi düzelttim, “gerçekten artık şehir merkezine geri dönmem lazım, eğer sakıncası yoksa. Bir müşteriyle görüşmem gerek.”

“Gece gelecek misin peki?” Kitsey yetmişli caddelerin doğu kısmında bir yerde iki ev arkadaşıyla, çalıştığı sanat organizasyonu şirketinin ofisinden çok da uzak olmayan bir evi paylaşıyordu.

“Emin olamıyorum. Akşam yemeğine çıkmam gerekebilir. Yapabilirsem kurtulmaya çalışırım.”

“Birer kokteyl için? Lütfen? Ya da akşam yemeğinden sonra bir kadeh içki içmek için hiç olmazsa? En azından *kısacık* bir zaman için bile uğramazsan herkes çok hayal kırıklığına uğrayacak. Charles ve Bette...”

“Deneyeceğim. Söz. Onları unutma,” dedim başımla hâlâ masa örtüsünün üzerinde duran küpeleri işaret ederek.

“Ah! Hayır! Tabii ki unutmayacağım!” dedi suçüstü yakalanmış gibi, onları kaptığı gibi bir avuç bozuk para gibi çantasının içine atıverdi.

III

Birlikte dışarıya çıkıp Noel kalabalığının içinde yürürken, kendimi sarsılmış ve kederli hissediyordum ve kurdele sarılmış binalar, ışıltılı vitrinler bu ezici kederi yalnızca daha derinleştirmeye yarıyordu: karanlık kış havası, mücevherler, kürkler ve zenginliğin bütün gücü ve melankolisiyle dolu gri bir

kanyon.

Benim neyim vardı? Kitsey'yle birlikte Madison Bulvarı'ndan karşıya geçerken, pembe Prada pardösüsünün etekleri kalabalığın içinde coşkuyla uçuşurken bunu düşünüyordum. Andy ve babasını aklından çıkarmayı başarmış görünüyor, hayatını yaşamayı sürdürüyor diye neden Kitsey'ye diş biliyordum? Ama -Kitsey'nin dirseğini kavrayıp karşılığında göz alıcı bir gülümsemeyle ödüllendirilince- bir an için de olsa yeniden hafifledim ve kaygılarımdan uzaklaştım. Reeve'i Tribeca restoranda bırakmamın üstünden sekiz ay geçmişti; henüz kimse sattığım kötü parçaların herhangi biri hakkında benimle iletişime geçmemişti, gerçi geçseler de hatamı kabul etmeye hazırdım: tecrübesizdim, bu işte yeniydim, işte paranız efendim, lütfen özrümü kabul edin. Geceleri uyanık bir halde yatağımda uzanırken, işler kötüye giderse en azından arkada peşine düşülecek pek iz bırakmadığımı düşünüp rahatlatıyordum kendimi: satışları zorunda kalmadıkça belgelememeye çaba göstermiştim, daha ufak parçalardaysa nakit ödeme karşılığında indirim yapmayı teklif etmiştim.

Ama yine de. Ama yine de. An meselesiydi. Müşterilerden biri ortaya çıktığı anda, gerisi çığ gibi gelecekti. Hobie'nin itibarını yerle bir ettiğim yeterince kötü değilmiş gibi, insanların paralarını geri ödeyemeyeceğim kadar çok talep doğduğu anda olay mahkemeye taşınacaktı: Hobie'nin, yani işletmenin müşterik sahibinin de adının geçeceği davalar. Mahkemeyi yaptıklarımdan onun haberi bile olmadığına ikna etmek gerekecekti, özellikle de yaptığım satışların bazıları Önemli Amerikan Eserleri kategorisindeyken - hem, iş bu noktaya geldiği takdirde beni tek başıma ortada bırakmak anlamına geliyorsa Hobie'nin kendini savunmak için sesini çıkaracağından bile emin olamıyordum. Şurası kesindi: birçok insanın o kadar çok parası vardı ki umurlarında bile değildi. Ama yine de. Ama yine de. Biri (sözgelimi) o Hepplewhite yemek sandalyelerinin koltuklarının altına bakmaya karar verdiğinde ve bunların birbirinin aynısı olmadığını fark ettiğinde ne olacaktı? Damarların farklı olduğunu, bacakların birbirine uymadığını? Ya da bir masaya tek başına değer biçtirmek istediğinde ve üstündeki cilanın 1770'lerde kullanılan ya da icat edilen tipte olmadığını öğrendiğinde ne olacaktı? Her gün bu sahtekârlığın ilk ne zaman ve nasıl su yüzüne çıkacağını merak ediyordum: avukatın birinden gelen bir mektup, Sotheby's'in Amerikan Mobilyası departmanından gelen bir telefon, benimle yüzleşmek için kalkıp dükkâna gelen bir dekoratör ya da koleksiyoncu Hobie de üst kata

çıkacak... bakın, bir sorunumuz var, biraz zamanınızı alabilir miyim?

Yaptıklarıma dair yuva yıkacak bilgiler düğünden önce ortaya çıktığı takdirde neler olabileceğinden hiç emin değildim. Düşünmeye bile katlanamayacağım kadar ağırdı bu. Evlilik hiç gerçekleşmeyebilirdi bile. Yine de -Kitsey'nin ve annesinin iyiliği için- durumun evlendikten sonra ayyuka çıkması çok daha korkunç olurdu, özellikle de Barbourların, Bay Barbour'un ölümünden önce oldukları kadar varlıklı bir durumda olmadıklarını düşününce. Nakit akışı sorunları vardı. Para güven fonlarında bağlıydı. Anneleri çalışanların bazılarını yarı zamanlı almaya başlamak, diğerleriniyse tamamen göndermek zorunda kalmıştı. Babalarıysa -evdeki antikalara daha fazla ilgimi çekmek için çabalarken Platt'ın anlattıklarına bakılırsa- son zamanlarda biraz keçileri kaçırmış ve tamamen "duygusal sebeplerle" (Bay Barbour'un büyük büyük büyükbabası Vista'yla birleştikten sonra ününü yitiren Massachusetts'teki tarihi kurucu bankalardan birinin müdürüymüş) portföyünün yüzde ellisinden fazlasıyla bir ticari bankacılık canavarı olan VistaBank'e yatırım yapmış. Ne yazık ki VistaBank kâr paylarını ödemeyi bırakmış ve Bay Barbour'un ölümünden kısa bir süre önce batmış. Bayan Barbour'un bir zamanlar çok cömert olduğu yardım kuruluşlarına olan desteği bu yüzden büyük ölçüde düşmüş, Kitsey de bu yüzden bir işe girmişti. Ve Platt'ın o güzelim küçük yayınevindeki editör pozisyonundan kazandığı para, sarhoş olduğunda bana sık sık hatırlattığı üzere, eski günlerde annesinin evin hizmetçisine ödediğinden bile daha düşüktü. İşler kötüye giderse Bayan Barbour'un yardım etmek için elinden geleni yapacağından adım gibi emindim ve Kitsey de eşim olarak, istese de istemese de yardımcı olmak zorunda kalacaktı. Ama bu onlara oynanmış çirkin bir oyun olurdu, hele de Hobie'nin hesapsız övgüsü hepsini (özellikle de ailesinin gitgide küçülen kaynakları için endişelenen Platt'ı) Kitsey'yi kurtarmaya gelmiş parasal bir sihirbaz olduğuma inandırmıştı bile. "Sen nasıl para *kazanacağını* biliyorsun," demişti açık açık, Kitsey takıldığı serserilerden biriyle değil de benimle evlendiği için hepsinin nasıl da sevinçten havalara uçtuklarını anlatırken. "O bilmiyor."

Ama beni hepsinden çok kaygılandıran Lucius Reeve idi. Onun bir daha şu konsol hakkında tek bir şey dediğini bile duymadıysam da yazın bir dizi can sıkıcı mektup yollamaya başlamıştı bana: tepesindeki bakır levhada adı: **LUCIUS REEVE** yazan mavi çerçeveli yazışma kâğıtlarına elde yazılmış, imzalanmamış mektuplar.

Yaptığım ne açıdan bakılırsa bakılsın adil ve makul teklifin üzerinden üç ay geçti. Önerimin akla yatkın olmadığını nasıl düşünebilirsin?

Ve daha sonra:

Sekiz hafta daha geçti. Yaşadığım ikilemi anlayabiliyorsundur. Hayal kırıklığım artıyor.

Ve sonra, bunun üzerinden üç hafta daha geçtikten sonra, tek bir satır:

Sessizliğin kabul edilemez.

Bu mektupların üzerine epey kafa yorsam da zihnimden çıkarıp atmaya çalışıyordum. Ne zaman aklıma gelseler -ki sıkça ve hiç umulmadık anlarda, yemeğin ortasında, çatalımı ağzıma götürürken aklıma geliveriyorlardı- sert bir tokatla gördüğüm rüyadan uyandırılmış gibi oluyordum. Boş bir çabayla Reeve'in restoranda ortaya attığı iddiaların tamamen yersiz olduklarını hatırlatmaya çalışıyordum kendime. Ona herhangi bir şekilde yanıt vermek aptallıktı. Yapılacak tek şey onu sokaktaki ısrarcı bir dilenciymiş gibi görmezden gelmekti.

Ama sonra bir anda ardı ardına iki rahatsız edici şey oldu. Hobie'ye öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormak için üst kata çıkmıştım. "Tabii, biraz bekle," dedi, gözlüklerini burnunun ucuna kondurmuş, büfenin üzerinde duran gelen postalara göz atıyordu. "Hımm," dedi ön tarafına bakmak için bir zarfı elinde çevirerek. Zarfı açtı ve içinden çıkan karta baktı, gözlüklerinin üstünden bakmak için onu bir kol mesafesi uzakta tuttu, sonra daha yakına getirdi.

"Şuna bir baksana," dedi. Kartı bana uzattı. "Bu da ne böyle?"

Reeve'in o çok tanıdık el yazısıyla yazılmış kartta sadece iki cümle yazıyordu: ne bir başlık vardı ne de bir imza.

Bu gecikme hangi noktada mantıksız gelecek? Genç ortağınıza teklif ettiğim şeye geçemez miyiz artık, zira bu açmazı sürdürmenin ikinize de hiçbir yararı yok?

"Ah, Tanrım," dedim kartı masanın üstüne koyup gözlerimi kaçırarak.

“Tanrı aşkına.”

“Ne?”

“Bu o. Şu konsolu alan.”

“Hım, şu,” dedi Hobie. Gözlüklerini düzeltti, gözlerini dikmiş hiçbir şey demeden bana bakıyordu. “Çeki bozdurdu mu?”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Hayır.”

“Bu bahsettiği teklif neyin nesi? Neden bahsediyor?”

“Bak...” Bir bardak su almak için lavaboya gittim, kendini toplamak için zamana ihtiyacı olduğunda babamın kullandığı bir numaraydı bu. “Senin de canını sıkmak istemedim ama bu adam tam bir baş belası olmaya başladı. Yolladığı mektupları açmadan çöpe atmaya başladım. Bir mektup daha alırsan sana da hemen çöpe atmanı tavsiye ederim.”

“Ne istiyor?”

“Şey...” musluk çok gürültü çıkarıyordu, bardağımı altına tuttum, “şey.” Döndüm, elimle alnımı sildim. “Bu tam bir delilik. O parçanın karşılığında ona bir çek yazdım, sana da söylediğim gibi. Onun ödediğinden de fazla bir rakam.”

“Sorun ne o zaman?”

“Ah,” sudan bir yudum aldım, “ne yazık ki onun kafasında başka bir şey var. Aşağıda bir seri üretim hattı kurduğumuzu düşünüyor ve kendini de bu işin içine sokmaya çalışıyor. Anlıyor musun, çekimi bozdurmak yerine? Bir ayağı çukurda ihtiyar bir kadın varmış, başında yirmi dört saat hemşireler bekliyormuş, onun dairesini de kullanmamızı istiyor ya...”

Hobie’nin kaşlara havaya kalktı. “Tuzak için?”

“Aynen,” dedim, bunu dile getirenin o olmasına sevinmiştim. “Tuzak” taklitlerin ya da değersiz antikaların ölüm döşeğine üşüşen akbabalara satılmak için özel konutlara -genellikle de yaşlı insanlara ait evlere- yerleştirilmesiyle yapılan dolandırıcılıktı: bu fırsatçılar oksijen çadırındaki yaşlı bir kadıncağızı kazıklamaya öyle heveslidirler ki asıl kazıklananın kendileri olduğunu fark etmezler bile. “Parasını geri vermeye çalışınca karşı teklif olarak bunu sundu. Parçaları biz sağlayacakmışız. Yarı yarıya bölüşülecekmiş. O zamandan beri beni taciz ediyor.”

Hobie bön bön bakıyordu. “Bu çok saçma.”

“Evet,” gözlerimi kapadım, burnumun üstünü kaşıdım, “ama çok ısrarcı. Bu yüzden sana tavsiyem...”

“Kadın kimmiş?”

“Kadın, yaşlı bir akraba falan herhalde.”

“Adı neymiş?”

Bardağı kaldırıp şakağıma koydum. “Bilmiyorum.”

“Burada mı? Şehirde mi?”

“Öyle sanıyorum.” Beni böyle soru yağmuruna tutacağını düşünmemiştim. “Her neyse, o şeyi çöpe at gitsin. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim ama cidden seni endişelendirmek istemedim. Onu dikkate almazsak bunu yapmaktan sıkılacaktır.”

Hobie önce kâğıda baktı, sonra bana. “Bunu saklıyorum. Hayır,” dedi sertçe, onu engellemeye çalışınca, “bu, mecbur kalırsak polise gitmemiz için yeter de artar bile. Konsol monsol umurumda değil, hayır, hayır,” dedi beni susturmak için elini havaya kaldırarak, “böyle olmayacak, sen durumu düzeltmeye çalıştın ve adam seni zorla yasadışı bir şeyin içine çekmeye çalışıyor. Bu mesele ne zamandır devam ediyor?”

“Bilmem. Birkaç ay falan?” dedim yüzüme bakmayı sürdürünce.

“Reeve.” Çatık kaşlarla elindeki kartı inceledi. “Moira’ya soracağım.” Moira, Bayan DeFrees’in ilk adıydı. “Bir daha bir şey yazarsa bana haber ver.”

“Tabii.”

Bayan DeFrees olur da Lucius Reeve tanıyorsa ya da adını duymuşsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum ama neyse ki bu konuda hiç ses çıkmadı. Hobie’ye gelen mektubun böyle muğlak olması müthiş bir şanstı. Ama verdiği gözdağı açıktı. Reeve’in yasalara başvurma tehdidini gerçekleştireceğinden korkmak yersizdi çünkü -bunu kendime tekrar tekrar hatırlatıyordum- tabloyu kendisi için elde etmesinin tek yolu bana onu ele geçirme özgürlüğünü tanımaktı.

Ama tam aksine, bu yalnızca sapkın bir biçimde tabloyu elimin altında tutma, ne zaman istersem açıp bakma isteğimi artırdı. Bunun imkânsız olduğunu bilsem de yine de düşünüyordum. Baktığım her yerde, Kitsey ile görmeye gittiğimiz bütün dairelerde onu saklayabileceğim potansiyel yerler görüyordum: yüksek dolaplar, taklit şömineler, ancak çok uzun bir merdivenle ulaşılabilecek geniş çatı kirişleri, bir manivelayla kolayca kaldırılabilecek yer döşemeleri. Geceleri uzandığım yerden karanlığa bakıyor, onu güvenle kilit altına alıp saklayabileceğim özel yapım ateşe dayanaklı bir dolap ya da -çok daha saçması- ancak şifreli kilitle açılabilen gizli, iklim kontrollü bir Mavisakal gömme dolabı hayal ediyordum.

Benim, benim. Korku, putperestlik, istifçilik. Fetişistin hazzı ve dehşeti. Aptallığımın tamamen farkında olarak bilgisayarıma ve telefonuma resimlerini indirmiştim, böylece gizli gizli resmi açıp dijital olarak canlanan fırça darbelerini, sıkıştırılıp noktalara ve piksellere dökülen bu on yedinci yüzyıl günışığı parçasını zevkle seyredebiliyordum ama rengi saflaştıkça, koyu renklerin verdiği karanlık his arttıkça, onun kendisine, o vazgeçilmez, olağanüstü, ışıkla yıkanmış nesneye duyduğum açlık da çoğalıyordu.

Tozsuz ortam. Yirmi dört saat güvenlik. Bir kadını yirmi yıl boyunca bir bodrum katında kilit altında tutan Avusturyalı adamı düşünmemeye çalışsam da maalesef aklıma gelen tek metafor buydu. Ya ölseydim? Bana otobüs çarpsaydı? O şekilsiz paket çöp sanılıp çöp yakma kazanına atılabilir miydi? İnternet sayfalarını saplantılı bir biçimde ziyaret edip durduğum için zaten bildiğim şeyle ilgili kendime bir güvence daha vermek adına tesise üç dört kez isimsiz telefonlar açmıştım: sıcaklık ve nem oranının, sanat eserlerinin muhafa edilebileceği aralıkta olduğu garanti ediliyordu. Bazen uykudan uyandığımda bütün bunlar bir rüyaymış gibi geliyordu ama çok geçmeden öyle olmadığını hatırlıyordum.

Reeve bir kedi misali köşeye sinmiş koşa koşa kaçmamı beklerken oraya gitmeyi düşünmem bile imkânsızdı. Sabırlı olmak zorundaydım. Ne yazık ki depolama ünitesine ödediğim kiranın vadesi üç ay içinde doluyordu ve bütün her şeyi göz önüne alınca, oraya gidip parayı şahsen ödemenin hiçbir anlamı yoktu. Grisha ya da diğer adamlardan birini oraya gönderip benim adıma ödemeyi nakit olarak yapmalarını istemem yeterli olacaktı, bunu sorgusuz sualsiz yapacaklarına olan güvenim tamdı. Ama sonra ikinci talihsizlik yaşanmıştı çünkü yalnızca birkaç gün önce, dükkânda tek başımayken ve haftanın sonunda makbuzlarımı toparlarken Grisha yanıma sokulup kafasıyla işaret ederek, "*Mazhor*, oturup konuşmamız lazım," deyince beni epey şaşırtmıştı.

"Öyle mi?"

"Sağlamsın değil mi?"

'Ne?

Yidce ve kötü bir Rusça arasında gidip gelen, berbat bir Brooklyn aksanıyla rap şarkılarından kaptığı argoyu karıştırdığı İngilizcesiyle bazen Grisha'nın kullandığı deyimleri anlayabilmem pek mümkün olmuyordu.

Grisha burnundan soluyordu. "Beni doğru anladığını sanmıyorum, şampiyon. Her şey kitabına uygun mu diye soruyorum sana. Yasal anlamda."

“Dur bir dakika,” dedim -bir rakam sütunun tam ortasındaydım- ve sonra kafamı hesap makinesinden kaldırdım. “Bekle, sen neden bahsediyorsun?”

“Sen benim kardeşimsin, seni suçladığım ya da yargıladığım falan yok. Sadece bilmem lazım, tamam mı?”

“Neden? Ne oldu?”

“İnsanlar dolaşıyor dükkânın etrafında, burayı gözetliyorlar. Bundan haberin var mı?”

“Kim?” Pencereden dışarıya bir göz attım. “Ne? Ne zaman oldu bu?”

“Sana sormak istedim. Kuzenim Genka’yla uğraştığı bir iş meselesi için Borough Park’ta konuşmaya gitmeye çekindim, o adamları üstüme çekmekten korktum.”

“Üstüne çekmek mi?” Oturdum.

Grisha omuzlarını silkti. “Dört beş defa oldu. Dün, kamyonetten inerken bir tanesini yine dükkânın önünde dolanırken gördüm ama sonra caddenin karşısına geçti. Kot pantolon giymiş, biraz yaşlıca, bayağı spor giyimli biri. Genka’nın hiçbir şey bildiği yok ama ödü koptu, bir işler çeviriyormuşuz gibi yani, sana bu konuda ne bildiğini sormamı söyledi bana. Hiç konuşmuyor, sadece durup bekliyor. Bu Shvatzah’la olan meselenle alakalı bir şey mi diye merak ettim,” dedi sesini alçaltarak.

“Hayır.” Shvatzah dediği Jerome’du, onu aylardır görmemiştim.

“İyi o zaman. Sana kötü haber vermek istemezdim ama poğlisler etrafı kokluyor olabilir bence. Mike... bunu o da fark etti. Kendi nafaka meselesi yüzünden olduğunu sandı. Ama adam sadece etrafta dolanıyor, hiçbir şey yapmıyor.”

“Bu ne zamandır devam ediyor?”

“Kim bilir? Ama en az bir ay. Mike’a sorarsan daha fazladır.”

“Bir daha ki sefere, gördüğünde onu bana da gösterir misin?”

“Özel dedektif olabilir.”

“Neden böyle söyledin?”

“Çünkü bazı açılardan eski bir aynasıza benziyor. Mike böyle düşünüyor, İrlandalı işte, aynasızlardan anlar, Mike yaşlı göründüğünü söyledi, emniyetten emekli olmuş bir poğlis mesela?”

“Pekâlâ,” dedim, penceremden dışarıya baktığımda gördüğüm şu tıknaz adamı düşünüyordum. Onu daha sonra dört ya da beş kez daha görmüştüm ya da ona benzeyen birilerini, mesai saatlerinde kapının önünde oyalanırken... her seferinde yanımda ya Hobie vardı ya da bir müşteri, durum karşısına

çıkmam için uygun değildi - üstündeki kapüşonluyla ve inşaat işçisi çizmeleriyle gözüme zararsız göründüyse de emin olmak zordu. Bir defasında -beni fena korkutmuştu- ona benzeyen bir adamı Barbourların apartmanının önünde dururken görmüştüm ama durup daha iyi bakınca yanıldığımı anlamıştım.

"Bayağıdır buralarda. Ama şunu dinle," Grisha duraksadı, "başka zaman olsa bir şey demezdim, belki önemli bir şey değildir ama dün..."

"Ee, ne? Devam et," dedim, ensesini ovuşturup suçlu suçlu etrafına bakınınca.

"Başka bir herif. Farklı biri. Daha önce de dükkânın önünde dolanırken görmüştüm. Dışarıda. Ama dün içeriye girdi ve adını vererek seni sordu. Bu adamın tipini hiç gözüm tutmadı benim."

Hızla oturduğum sandalyeye arkamı yasladım. Reeve hangi ara işi dükkâna şahsen uğrayacak raddeye getirmişti merak ediyordum.

"Onunla ben konuşmadım. Ben dışarıdaydım," kafasını sallıyordu, "orada. Kamyoneti boşaltıyordum. Ama onun içeriye girdiğini gördüm. İnsanın gözüne çarpacak türden bir adam. İyi giyimli, sıradan bir müşteri gibi değil. Sen öğle yemeğine çıkmıştın, Mike dükkânda yalnızdı, adam içeri giriyor, Theodore Decker diye soruyor. Tabii sen yoksun, Mike öyle söylüyor. 'Nerede peki?' diyor. Seninle ilgili bir sürü soru soruyor, burada mı çalışıyorsun, burada mı yaşıyorsun, ne zamandır, neredesin, falan filan."

"Hobie neredeydi?"

"Hobie'yi istememiş. Seni sormuş. Sonra," parmağıyla masanın üstüne bir çizgi çizdi, "dışarı çıkıyor. Dükkânın etrafında dolaşıyor. Oraya buraya bakıyor. Her tarafı inceliyor. İşte, ben olduğum yerden, caddenin karşısından görüyorum. Tuhaf görünüyor. Ve Mike bu ziyaretten sana bahsetmek istemedi çünkü belki önemli bir şey değildir, belki kişisel bir meseledir, biz uzak dursak daha iyi dedi ama o adamı ben de gördüm ve bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü hey, bela belayı tanır, anlıyor musun beni?"

"Neye benziyordu?" diye sordum ve sonra -Grisha cevap vermeyince- "ihtiyar bir adam? Şişman? Beyaz saçlı?" diye sordum.

Grisha sıkılmış gibi bir ses çıkardı. "Hayır hayır hayır." Kararlı bir şekilde kafasını sallıyordu. "Birinin dedesi olabilecek bir tip değildi."

"Nasıl biriydi o zaman?"

"Kavga etmek istemeyeceğin türden bir adama benziyordu, işte öyle biriydi."

Bunu izleyen sessizlikte, Grisha bir kutu Kool açtı, bana da bir tane uzattı. “Ee, ben ne yapmalıyım, *mazhor*?”

“Anlamadım?”

“Genka ve ben, endişelenmeli miyiz?”

“Sanmıyorum. Pekâlâ,” dedim, zafer kazanmış gibi şaplak atmam için uzattığı eline biraz sarsakça vurdum. “Tamam ama benim için bir iyilik yapar mısın? O ikisinden herhangi birini bir daha görürsen gelip bana söyler misin?”

“Tabii ki.” Duraksadı, soran gözlerle bana bakıyordu. “Genka ve benim endişelenmemiz gerekmediğinden eminsin?”

“Eh, sizin ne işler çevirdiğinizi bilmiyorum, öyle değil mi?”

Grisha cebinden kirli bir mendil çıkardı ve morarmış burnunu sildi. “Bu cevabını sevmedim.”

“Yani dikkatli olun işte. Ne olur ne olmaz.”

“Mazhor, aynısı senin içinde geçerli.”

IV

Kitsey’ye yalan söylemiştim, yapmam gereken bir iş falan yoktu. O Tiffany’s’e kristal bakmaya -daha kristalleri bile halledememiştik- geri dönmeden önce Beşinci Cadde’nin köşesinde, Barney’s’in önünde öpüşüp vedalaşmıştık ve ben Altıncı Hat metrosunu yakalamak için ayrılmıştım. Metro istasyonunun merdivenlerinden oluk oluk akan alışveriş canavarlarının arasına karışmak yerine, kendimi bomboş ve şaşkına dönmüş gibi hissediyordum, öyle dalgın, yorgun ve keyifsizdim ki Bloomingdales’ın yükleme alanının tam karşısındaki Subway Inn’in kirli camından içeriye baktım, *Yaratılan Adam* filminden çıkma bir zaman sıçraması, babamın içtiği günlerden beri hiç değişmemiş. Dışarıda: kara film neonu. İçeride: aynı kirli kırmızı duvarlar, yapış yapış masalar, kırık yer karoları, keskin Clorox kokusu ve omzuna bir bez parçası atmış, tek başına barda oturan gözü kan çanağına dönmüş bir adama içki dolduran kambur bir barmen. Annemle birlikte bir defasında Bloomingdale’s’te babamı kaybedişimizi hatırlıyordum ve annemin nasıl -bana çok gizemli gelmişti o zamanlar- dükkândan çıkıp

yolun hemen karşısına yürümeyi akıl ettiğini ve onu orada, hırıltılı ihtiyar bir kamyoncu ve kafasına bandana bağlamış evsizmiş gibi görünen yaşlı bir adamla dört dolarlık içkilerden yuvarlarken bulduğunu anımsıyordum. Bense rüzgârla taşınan ekşi bira kokusunun etkisi altına girmiş ve içerisinin sıcak, gizemli karanlığı, müzik kutusunun Alacakaranlık Kuşağı parıltısı ve içerilerde bir yerden yanıp sönen Buck Hunter atari oyunuyla büyülenmiş bir halde kapının dışında beklemiştim. Elinde alışveriş torbalarıyla bardan çıkıp elimden tutarken "Ah, yaşlı adam ve çaresizlik kokusu," demişti annem alaycı bir şekilde burnunu kırıştırarak.

Bir *shot* Johnny Walker Black, babamın şerefine. İki *shot* belki. Neden olmasın? Barın karanlık boşlukları sıcacık, dostane görünüyordu; sana bir an için kim olduğunu ve oraya nasıl geldiğini unutturacak o duygusal, biralı atmosfer. Ama son anda, kapıdan içeri adım attığımda ve barmen kafasını kaldırıp bana bakınca arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.

Lexington Bulvarı. Nemli rüzgâr. Tekinsiz ve küf kokulu bir öğleden sonra. Elli Birinci Cadde'deki durağın yanından geçip gittim, Kırk İkinci'dekinden de ve kafamı boşaltmak için yürümeye devam ettim. Kül rengi apartmanlar. Caddedeki insan kalabalıkları, çatı katı balkonlarında pırıldayan ışıklandırılmış Noel ağaçları ve dükkânlardan dışarı taşan kayıtsız Noel müzikleri ve bu kalabalıkların içinde kendime yol açıp ilerlemeye çalışırken zaten çoktan öldüğüm, bu caddenin, hatta şehrin bile içine alamayacağı kadar geniş bir kaldırım griliğinde ilerlediğim, ruhumun bedenimden ayrıldığı ve geçmişle gelecek arasında bir yerdeki sisin içinde diğer ruhların arasında sürüklendiği hissine kapıldım. Yürü Dur, yayalar gözlerimin önünde tek tek tuhaf biçimde terk edilmiş ve yapayalnız havada süzülüyordu, kulaklarını kulaklıklarla tıkamış ve dosdoğru önüne bakan bomboş suratlar, hiç ses çıkarmadan kıpırdanan dudaklar, caddelerden yükselen sesi boğan ezici, granit rengi gökyüzünün altında körleşip sağırlaşan şehir, çöp ve gazete kâğıdı, beton ve çisenti, bir kaya kadar ağır kirli kış griliği.

Bardan başarıyla kaçtıktan sonra gidip bir film izleyebilirim diye düşünmüştüm - bir sinema salonunun tenhalığının, popüler gösteriminin sonuna gelmiş bir filmin neredeyse kimsenin olmadığı öğleden sonra seansının beni toparlayabileceğini sanmıştım. Ama soğuktan sersemlemiş ve burnumu çekmeye başlamış halde İkinci ve Otuz İkinci caddelerin köşesindeki sinemaya vardığımda izlemek istediğim Fransız polisiye filmi

çoktan başlamıştı, kimlik değiştirmeli gerilim filmi de öyle. Geriye yalnızca tatil filmleri ve çekilmez romantik komediler kalmıştı: darmadağın gelinlerin, kavga eden nedimelerin, kollarında uluya uluya ağlayan iki bebek tutan Noel baba şapkalı perişan bir babanın olduğu film afişleri...

Taksiler dolmaya başlamıştı bile. Caddenin yukarısında, bu karanlık öğleden sonrada yalnız ofislerde ve kulelerde ışıklar yanıyordu. Döndüm, şehir merkezine doğru sürüklenmeye devam ettim, nereye gittiğim ya da neden gittiğim hakkında net hiçbir fikrim yoktu ve yürüdükçe Otuz İkinci Cadde'de karşıdan karşıya geçerken ve iş çıkış saati yollara dökülen yayaların arasında kendimi akıntıya kaptırır ve bir sonraki andan sonraki ana yuvarlanırken kendimi düğüm düğüm çözdüğüm, iplik iplik açtığım, üstümden paçavralar ve çaputlar döküldüğü gibi tuhaf derecede cazip bir his duyuyordum.

On on iki blok aşağıdaki bir sonraki sinemada da aynı şey oldu: CIA filmi başlamıştı, 1940'ların önemli kadınlarından birinin iyi eleştiriler alan biyografik filmi de. Fransız polis filmi bir buçuk saat sonra başlayacaktı ve eğer psikopat filmini ya da yürek burkan aile dramını izlemek istemiyorsam ki istemiyordum, geriye yalnızca daha fazla gelin ve bekarlığa veda partisi ve Noel şapkası ve Pixar kalıyordu.

On Yedinci Cadde'deki sinemaya vardığımda durup bilet gişesine bakmadım bile, yürümeye devam ettim. Her nedense, esrarengiz bir biçimde Union Meydanı'nı geçerken ve ansızın ortaya çıkıp beni sarsan karanlık bir girdabın içine sürüklenirken Jerome'u aramaya karar vermiştim. Bu kararda esrarlı bir keyif, azizlere yaraşır bir çile saklıydı. Elinde öyle hemen hap falan olacak mıydı ki yoksa o her zamanki eski sokak esrarından mı almak zorunda kalacaktım? Umurumda değildi. Aylardır uyuşturucu kullanmamıştım ama nedendir bilmem, Hobie'nin evindeki yatak odamda kafam önüme düşmüş ve bilincimi yitirmiş halde bir akşam geçirmek bütün bu Noel ışıklarına, Noel kalabalıklarına, o dehşet verici cenaze notalarıyla durmaksızın çınlayan Noel çanlarına, Kitsey'nin Kate's Paperie adlı dükkândan aldığı şeker pembesi not defterindeki NEDİMELERİM DAVETLİLERİM OTURMA PLANIM ÇİÇEKLERİM TEDARİKÇİLERİM KONTROL LİSTEM İKRAMLARIM başlıklı etiketlere verilecek müthiş makul bir yanıt gibi görünmeye başlamıştı.

Hızla geriye çekilirken -trafik ışığı değişmişti, az kalsın bir arabanın altında kalıyordum- sendeledim, neredeyse yere kapaklanıyordum. Büyük,

kalabalık bir düğünden duyduğum mantıksız korkunun üzerinde öyle çok kafa patlatmaya gerek yoktu - kapalı yerler, klostrofobi, ani hareketler, fobi tetikleyiciler her yerdeydi, nedense metro beni o kadar rahatsız etmiyordu, daha çok kalabalık binalarla ilgiliydi, her zaman bir şeyler olacakmış gibi hissediyordum, yükselen dumanlar, kalabalığın yanından hızla koşarak geçip giden bir adam, içinde on on beşten fazla insan varsa o sinema salonunda olmaya bile katlanamıyordum, parasını ödediğim biletimi de alıp doğruca dışarı çıkıyordum. Ve buna rağmen nedense bu devasa, hınca hınç dolu kilise seremonisi bir anda ortaya çıkıveren bir kalabalık gibi etrafıma toplanıyordu. Birkaç Xanax alacak ve ter dökerek o anın geçip gitmesini bekleyecektim.

O zaman da sanki bir fırtınanın içinde ilerlemeye çalışıyormuşuz gibi giderek artan bu sosyal uğultunun düğünden sonra durulacağını umut ediyordum çünkü tek istediğim Kitsey'yle yalnız başımıza olduğumuz o güzelim yaz günlerine geri dönebilmekti: baş başa yemekler, yatakta izlenen filmler. Bu bitmek bilmeyen davetler ve toplantılar beni yıpratıyordu. Kitsey'nin arkadaşlarından oluşan ışıl ışıl esen bir kasırga, gözlerimi sımsıkı kapatıp hayata sıkı sıkı tutunarak savuşturduğum kalabalık akşamlar ve telaşlı hafta sonları: Linsey? Hayır, Lolly? Üzgünüm... ve bu da?.. Frieda? Merhaba, Frieda ve... Trev? Trav? Seni görmek ne güzel! Onlar kır evleri, yönetim kurulları, okul bölgeleri, spor salonu rutinleri hakkında gevezelik ederken ben antika yemek masalarında kibar kibar oturuyor, baygınlık geçirinceye kadar içiyordum - haklısın, anne sütünden geçiş kusursuz oldu ama son günlerde uyku düzeninde büyük değişikler yaptık, bizim çocuklardan en büyüğü anaokuluna başlıyor ve Connecticut'taki sonbahar renkleri büyüleyici, ah evet, elbette, kızlarla olan yıllık gezimizi yapacağız ama yılda iki kez yaptığımız şu erkekler gezilerini de biliyorsunuz, Vail'e, Karayipler'e falan, geçen yıl İskoçya'ya gidip uçurma balıkçılığı yaptık ve gerçekten olağanüstü golf sahalarıyla karşılaştık, ah ama doğru, Theo, sen golf oynamıyordun, kayak yapmıyordun, tekneyle açılmıyordun, değil mi?

"Üzgünüm, maalesef hayır." Grup zihniyeti öyle bir noktaydı ki (özel şakalar ve şaşırtmacalar, herkes iPhone'da açılan tatil videolarının başında toplanıyor falan) aralarından herhangi birini tek başına bir filme giderken ya da bir barda kendi kendine yemek yerken hayal etmek bile imkânsızdı; bazen onlarla oturmanın yarattığı, bu adamların arasındaki samimi komite havası bende bir iş görüşmesine gelmişim hissi uyandırıyordu. Ve bütün bu hamile kadınlara ne demeliydi? "Ah, Theo! Ne kadar sevimli değil mi!" Kitsey bir

anda arkadaşlarından birinin yeni doğmuş çocuğunu kucağıma veriveriyordu, bense üstüme yanık bir kibrit atılmış gibi gerçek bir korkuyla geri çekiliyordum.

"Ah, erkeklerin alışması zaman alır bazen," diyordu rahatsızlığımı gören Race Goldgrab kayıtsızca, oturma odasının bir dadı gözetimindeki bölgesindeki ağlayan ve yuvarlanan bebek gürültüsünün üzerinden sesini duyurmaya çalışarak. "Ama sana şunu söyleyeyim, Theo, sana ait o minicik şeyi ilk defa kollarının arasına aldığında," karısının hamile göbeğini okşuyordu, "kalbin birazcık buruluyor. Çünkü ben küçük Blaine'i ilk gördüğümde..." yapış yapış suratı ve bütün sevimsizliğiyle yalpalaya yalpalaya ayaklarının üstünde durmaya çalışıyordu, "ve onun o iri, mavi gözlerine baktığımda... O güzeller güzeli bebek mavisine... *Bambaşka* bir adama *dönüştüm. Âşık* oldum. Şöyleydi sanki: hey, küçük dostum! Sen bana her şeyi öğretmeye geldin! Ve sana şu kadarını söyleyeyim, o ilk gülücükte ben de hepimiz gibi eriyip gittim, öyle değil mi, Lauren?"

"Müthiş," dedim kibarca, mutfağa gittim ve kendime koca bir kadeh votka koydum. Babam hamile kadınların yanında felaket derecede gıcık bir adam haline gelirdi (fazla düşüncesizce ettiği laflar yüzünden bir işinden kovulmuştu, ofisindeki damızlık kaçıklar fazla alınganlık etmişlerdi) ve bu basmakalıp "eriyip gittim" kafasından çok çok uzaktaydı, çocukların ya da bebeklerin etrafında olmaya katlanamazdı, çocuklarının üstüne titreyen ebeveynlerden, kendi karınlarına dokunup aptal aptal gülümseyen kadınlardan ve göğüslerine yatırdıkları bebeklerine sımsıkı sarılan adamlardan bahsetmiyorum bile, herhangi bir okul etkinliğine ya da çocuk partisine katılmak zorunda kaldığında sigara içmek için dışarıya çıkar ya da bir uyuşturucu satıcısı gibi köşelere çekilip suratını asardı. Belli ki kanımda çın çın çınlayarak dolaşan, doğurganlığa duyduğum bu şiddetli tiksinti bana ondan ve kim bilir, belki de Büyükbaba Decker'dan geçmişti; doğuştan, kalıtsal, genetik bir şeymiş gibi geliyordu.

Kafamı sallayarak o geceyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. O geniz yakan mutluluğu. "Hayır teşekkürler, Hobie, ben dışarıda yedim, sanırım bir kitap alıp doğruca yatağa gireceğim." O insanların konuştukları şeyler, erkeklerin bile, Goldfarblardaki o geceyi düşünmek öyle çılgın bir kafayı bulma isteği uyandırıyordu ki içimde düzgün yürüyemiyordum bile.

Astor Place'e -Afrikalı davulcular, tartışan sarhoşlar, bir işportacı tezgâhından yükselen tütsü dumanları- yaklaştıkça moralimin düzeldiğini

duyumsadım. Toleransım düşmüştü tabii: neşelendiren bir düşünce. Haftada sadece bir ya da iki hap, en korkunç sosyal etkinlikleri bile atlatmama yetecekti, hem yalnızca gerçekten çok çok ihtiyaç duyduğumda kullanacaktım. Hapların yokluğunda, çok fazla içmeye başlamıştım ve bu cidden bana hiç yaramıyordu; uyuşturucu ilaçlar aldığımda rahatlıyordum, hoşgörülü bir insan haline geliyordum, her şeye uyum sağlıyordum, derhal dışarıya çıkıp kafama bir tane sıkma isteği duymadan yorucu ya da gülünç saçmalıkları dinlemek zorunda kalacağım bütün o dayanılması zor ortamlarda saatlerce keyifle oturabilecektim.

Ama Jerome'u uzun zamandır aramamıştım ve bir kaykay dükkânın kapısından içeri girerken arama doğrudan telesekretere düştü - onun sesine hiç benzemeyen mekanik bir mesaj. Numarasını mı değiştirmiş yoksa diye düşündüm, ikinci denemeden sonra endişelenmeye başladım. Jerome gibi tipler -Jack'le, Jerome'dan öncekiyle, öyle olmuştu- onların düzenli müşterisi bile olsan ansızın ortadan kaybolabiliyorlardı.

Ne yapacağımı bilemeden St. Mark's Caddesi'nden geçip Tompkins Meydanı'a doğru yürümeye başladım. Tüm Gün Tüm Gece. Yirmi Bir Yaşından Küçükler Giremez. Şehir merkezinde, yüksek binalardan uzakta, rüzgârda insanın yüzüne daha sert vuruyordu ve yine de gökyüzü çok daha açıktı, nefes almak daha kolaydı. Çifter çifter pitbullar gezdiren kaslı adamlar, uçuş uçuş elbiselerin içindeki dövmeli Bettie Page tarzı kızlar, pantolonları üstlerinden düşen, ayakkabıları yamalı, dişleri Cadılar Bayramı'nın balkabağından alınmış gibi duran sarsak berduşlar. Dükkânların dışında, bir yığın güneş gözlüğü, kurukafalı bilezikler ve rengârenk travesti perukları. Bir yerlerde iğne değişimi yapılıyordu, belki de birden fazla yerde ama nerede olduğundan emin değildim; insanların dediklerine bakacak olursanız Wall Streetli herifler her zaman gelip sokaktan mal alıyorlardı ama ben nereye gideceğimi ya da kime yaklaşacağımı bilecek kadar zeki değildim, hem kemik çerçeveli gözlüklü ve fiyakalı saç kesimli, Kitsey'yle çeyizlik yemek takımı seçmeye uygun şekilde giyinmişken bana kim mal verirdi ki?

İç huzursuzluğu. Gizliliğin fetişizmi. Bu insanlar da -benim gibi— ruhun arka sokaklarını, fısıltılarını ve gölgelerini, elden ele geçirilen paraları, şifreleri, parolaları, ikinci benlikleri, hayatı sıradanlıktan uzaklaştıran ve yaşamaya değer kılan bütün gizli avuntuları biliyorlardı.

Jerome -ucuz bir suşi barın önündeki kaldırımda durmuş, kafamı

toplamaya çalışıyordum- Jerome bana bir bardan söz etmişti, kırmızı tenteli, St. Mark’s taraflarında, A Bulvarı’nda belki? Benim yanıma gelirken hep oradan geliyor ya da oraya bir uğramış olurdu. Barmen, sokaktan almak zorunda kalmamak için iki katı ücret ödemekten kaçınmayan müdavimlere tezgâh arkasında mal veriyordu. Jerome bu kadına her zaman teslimat yapıyordu. Adı -bunu bile hatırlıyordum- Katrina’ydı! Ama bu çevredeki her dükkân dışarıdan bakınca bara benziyordu.

A Bulvarı’ndan çıktım, Birinci Cadde’den indim. Tentesi kırmızı sayılmasa da -somon rengini andırıyordu ama bir zamanlar kırmızı olabilirdi- gördüğüm ilk bara daldım ve sordum: “Katrina burada mı çalışıyor?”

“Hayır,” dedi barda duran kavruk kızıl saçlı, elindeki birayı kaldırırken yüzüme bile bakmamıştı.

Pazar arabalı hanımlar kafalarını paketlerin üstüne dayamış uyuyorlardı. Pullu Meryem Ana ve ölüler günü figürleriyle dolu dükkân vitrinleri. Sessizce kanat çırpan gri renkli güvercin sürüleri.

“Bunu düşündüğünü biliyorsun, bunu düşündüğünü biliyorsun,” diyordu yakınlarımda bir ses...

Arkamı döndüm ve geçkin, iri yarı, ön dişi altın kaplamalı kocaman gülümsemesiyle siyahi bir adam elime bir kart tutuşturdu: DÖVMELER VÜCUT SANATI PIERCING.

Güldüm -o da güldü, sanki yalnızca ikimizin bildiği bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi bütün benliğimizle kahkahalar atarak gülüyorduk- kartı cebime attım ve yürümeye devam ettim. Ama bir süre sonra istediğim şeyi nereden bulabileceğimi ona sormadığıma pişman oldum. Bana söylemeyecek olsa da böyle bir şeyi bilebilecek birine benziyordu.

Vücut Piercingi. Akubası Ayak Masajı. Altın Alıyoruz Gümüş Alıyoruz. Beti benzi atmış bir dolu çocuk ve sonra, az daha ileride -tek başına- leş gibi bir yavru köpek ve bir kartona yazılmış okunamayacak kadar yıpranmış bir yazıyla solgun, ürkek bir kız. Kendimi suçlu hissederek para bulurum umuduyla ceplerimi kurcaladım, Kitsey’nin bana verdiği para klipsi çok sıkıydı, banknotları çıkarmakta güçlük çekiyordum, çıkarmaya uğraştıkça herkesin bana baktığının da farkındaydım ve sonra, “Hey!” diye haykırıp geri çekildim çünkü köpek iğne gibi sivri dişleriyle pantolonumun paçasından yakalamış çekiştiriyor, hırlayarak üstüme saldırmaya çalışıyordu. Herkes gülüyordu - çocuklar, bir işportacı, yere çömelip oturmuş cep telefonuyla konuşan saç fileli aşçı. Paçamı kurtarmak için pantolonumu yukarı çektim -

kahkahalar arttı-arkamı döndüm ve yaşadığım dehşetten kurtulmak için gördüğüm ilk bara girdim -üstü kırmızı desenli siyah tenteli- ve barmene, “Katrina burada mı çalışıyor?” diye sordum.

Barmen elindeki bardağı kurulamayı bıraktı. “Katrina?”

“Ben Jerome’un arkadaşıyım.”

“Katrina? Katya değil yani?” Barda oturan adamlar -Doğu Avrupalılar- sessizliğe bürünmüştü.

“Belki de, ee...”

“Soyadı ne?”

“Şey...” Deri ceketli bir adam kafasını eğmiş ve bir Bela Lugosi bakışı atmak için taburesini tamamen bana doğru çevirmişti.

Barmen de gözlerini ayırmaksızın bana bakıyordu. “Aradığın şu kız. Ondan ne istiyorsun?”

“Şey, ben aslında...”

“Saçları ne renk?”

“Iıı... sarı? Ya da daha doğrusu...” Yüzündeki ifadeye bakılırsa bardan yaka paça kovulmak üzereydim ya da çok daha kötüsü - gözüm barın arkasındaki Louisville Slugger beyzbol sopasına ilişmişti. “Benim hatam, unut gitsin...”

Bardan çıkmış, sokağın aşağısına doğru yürüyordum ki arkamdan birinin seslendiğini duydum: *“Potter!”*

Bir kez daha seslendiğini duyunca, olduğum yerde donup kaldım. Sonra duyduğuma inanamayarak arkama döndüm. Ve ben hâlâ inanamaz halde olduğum yerde dikilirken, insanlar iki yanımızdan akın akın geçip giderken o, güldü ve uzanıp kollarını boynuma doladı.

“Boris.” Boyu daha uzamış, yüzü daha da çökmüştü, üstünde uzun, siyah bir palto vardı, gözünün üstündeki eski yara izine birkaç yenisi daha eklenmişti. “Vay be.”

“Asıl sana vay be!” Bir adım geri çekilip bana şöyle bir baktı. “Hah! Şu haline bir bak! Uzun zaman oldu, değil mi?”

“Ben...” Konuşamayacak kadar afallamıştım. “Sen burada ne arıyorsun?”

“Asıl ben sormalıyım.” Beni tekrar baştan aşağı süzdü, sonra buralar bana ait dercesine eliyle sokağı işaret etti. “*Sen* burada ne arıyorsun? Bu sürprizi neye borçluyum?”

“Anlamadım?”

“Geçen gün senin dükkâna uğradım!” Yüzüne düşen saçları arkaya itti.

“Seni görmek için!”

“O sen miydin?”

“Başka kim olacaktı? Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

“Ben...” Kafamı salladım, inanmakta güçlük çekiyordum.

“Sen beni aramıyor muydun?” Şaşkınlıkla geri çekildi. “Öyle mi? Bu bir tesadüf mü? Müthiş! Peki suratın neden böyle bembeyaz kesti?”

“Ne?”

“Korkunç görünüyorsun!”

“Siktir lan.”

“Ah,” deyip kolunu boynuma attı. “Potter, Potter! Bu mor halkalar da ne böyle!” Parmağını gözünün altında gezdirdi. “Güzel takım ama. Ve hey,” beni serbest bırakıp başparmağı ve işaret parmağıyla şakağıma bir fiske attı, “gözündekiler aynı gözlükler mi? Onları hiç değiştirmedin mi?”

“Ben...” Tek yapabildiğim kafamı sallamaktı.

“Ne?” Ellerini öne uzattı. “Beni suçlamıyorsun değil mi, seni gördüğüme sevindiğim için?”

Güldüm. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. “Neden telefon numaranı bırakmadın?” dedim.

“Demek bana kızgın değilsin? Sonsuza dek nefret falan etmiyorsun?” Gülmese de keyifle alt dudağını ısırıyordu. “Sen,” başıyla sokağı işaret etti, “sen benimle kavga etmeyi falan istemiyorsun ya?”

“Selam,” dedi sırım gibi, çelik bakışlı bir kadın, siyah kot pantolonun içindeki kalçaları daracıktı, bana onun kız arkadaşı ya da karısı olduğunu düşündüren bir tavırla hemen gelip Boris’in yanına sokuldu. “Meşhur Potter,” dedi parmakları gümüş yüzüklerle dolu uzun, beyaz elini uzatarak. “Tanışmak büyük zevk. Hakkında çok şey duydum.” Boris’ten birazcık daha uzundu ve uzun, cansız saçları ile zarif, siyahlara bürünmüş piton gibi bir vücudu vardı. “Ben Myriam.”

“Myriam? Merhaba! Ben Theo, asıl adım.”

“Biliyorum.” Elimi sıkan eli soğuktu. Bileğinin içindeki mavi pentagram dövmesi gözüme çarptı. “Ama senden hep Potter diye bahsediyor.”

“Benden mi bahsediyor? Öyle mi? Ne diyor?” Yıllardır hiç kimse Potter dememişti bana ama onun bu yumuşak sesi o eski kitaplardaki unutulmuş bir sözcüğü, yılanların ve karanlık büyücülerin dilini getirmişti aklıma: Çataldili.

Kolunu omzuma atmış öyle duran Boris, o yanımıza gelince sanki bir parola söylenmiş gibi kolunu çekmişti. Bakıştılar -marketlerden hırsızlık

yaptığımız, tek bir kelime etmeden birbirimize *hadi gidelim* ya da *adam geliyor işte* diyebildiğimiz günlerden hemen tanımıştım bu bakışmayı-ve bocalıyor gibi görünen Boris, ellerinin saçlarının arasından geçirip dikkatle yüzüme baktı.

“Buralarda olacak mısın?” diye sordu geri geri yürürken.

“Nerelerde?”

“Bu civarlarda.”

“Olabilirim.”

“Ben,” durdu, kaşlarını çatıyordu, kafamın üzerinden sokağa doğru baktı, “ben seninle konuşmak istiyorum. Ama şimdi,” kaygılı görünüyordu, “iyi bir zaman değil. Belki bir saate?”

Myriam, bana doğru bir bakış atarak Ukraynaca bir şeyler söyledi. Bu kez açık bir bakışma oldu. Sonra Myriam ilgi çekici ölçüde samimi bir tavırla koluma girdi ve benimle birlikte yürümeye başladı. “İşte,” diyerek işaret etti. “Şu taraftan devam et, dört beş blok kadar. İkinci Cadde’nin sonunda bir bar var. İhtiyar Polonyalının yeri. Seninle orada buluşacak.”

V

Neredeyse üç saat sonra ben hâlâ Noel ışıklarının yanıp söndüğü, müzik kutusunda punk rock ve Noel’e özgü polka müziklerinden sinir bozucu bir karışımın çaldığı Polonyalının barındaki kırmızı vinil koltuklarda oturuyordum; beklemekten sıkılmıştım ve gelip gelmeyeceğini merak ediyor, acaba artık kalkıp eve mi gitsem diye düşünüyordum. Hakkında tek bir bilgi edinememiştim - her şey çabucak olup bitmişti. Geçmişte Boris’i aramak için Google’ın canını çıkarmıştım -ona dair tek bir iz yoktu- ama sonra Boris’in sanal alemde takip edilemeyecek türden bir hayat yaşadığına kanaat getirmiştim. Herhangi bir yerde, herhangi bir şey yapıyor olabilirdi: bir hastanede yerleri siliyor, balta girmemiş yabancı bir ormanda silah taşıyor, sokaklardan sigara izmariti topluyor olabilirdi.

İndirimli içecek saati bitmek üzereydi, birkaç öğrenci ve sanatçı tip, koca göbekli ihtiyar Polonyalıların ve kır saçlı, ellili yaşlarındaki punkların arasında göze batıyordu. Üçüncü votkamı yeni bitirmiştim; kadehleri bolca

dolduruyorlardı, bir tane daha söylemek aptallık olacaktı, bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum ama karnım aç değildi ve her geçen anda ruh halim daha keyifsiz ve kasvetli bir hale bürünüyordu. Bunca yıldan sonra beni böyle başından atıverdiğini düşünmek inanılmaz can sıkıcıydı. İşe mantıklı yanından bakmam gerekirse en azından dikkatimi uyuşturucu bulma işinden dağıtmıştı: aşırı doz almamıştım, bir çöp tenekesine eğilmiş kusmuyordum, kazıklanmamıştım ya da bir sivil polisten mal almaya çalışırken enselenmemiştim...

"Potter." İşte gelmişti, karşımdaki sıraya oturuyordu, geçmişi geri getiren bir hareketle gözünün önüne düşen saçları geriye attı.

"Ben de neredeyse kalkmak üzereydim."

"Kusura bakma." Aynı kirli, çekici gülümseme. "Halletmem gereken bir iş vardı. Myriam sana anlatmadı mı?"

"Hayır, anlatmadı."

"Şey. Ben öyle bir muhasebe bürosunda falan çalışıyor değilim. Bak," dedi öne doğru eğilerek, avuçlarını masanın üstüne dayamıştı, "bana kızma! Seninle karşılaşmayı beklemiyordum ki! Elimden geldiğince çabuk geldim! Koştum hatta!" Avucunu sıkıp uzandı ve hafifçe yanağıma vurdu. "Tanrım! Ne kadar uzun zaman oldu! Seni gördüğüme sevindim! Sen beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?"

Büyümüş, yakışıklı bir adam haline gelmişti. En biçimsiz ve en sıska halinde bile sevimli bir cinfikirlilik vardı hep zaten, fırıl fırıl gözler ve keskin bir zekâ ama o yarı aç hamlığı üstünden atmış ve geri kalan her şey yerli yerine oturmuştu. Cildi delik deşikti fakat giysileri üstüne oturuyordu, yüz hatları keskin ve gergindi, konser piyanisti edasındaki bir süvariyi andırıyordu; o küçücük, gri, kırık dişlerinin yerini -gördüğüm üzere- bir dizi tam-Amerikan inci gibi diş almıştı.

Baktığımı görünce başparmağının tırnağıyla gösterişli kesici dişlerinden birine hafifçe vurdu. "Yeni dişler."

"Fark ettim."

"İsveç'teki dişçi yaptı," dedi Boris garsona işaret ederken. "Kahrolası bir servete mal oldu. Karım başımın etini yedi, 'Borya ağzın, utanç verici!' Bunu asla yapmam diyordum ama şimdiye kadar paramı harcadığım en iyi şey oldu."

"Ne zaman evlendin?"

"Ha?"

“Keşke onu da getirseydin.”

Şaşkın görünüyordu. “Ne, Myriam’ı mı kastediyorsun? Hayır, hayır,” ceketinin cebine uzandı, telefonundan bir şeyler arıyordu, “Myriam benim karım değil! Bu,” telefonu bana uzattı, “benim karım *bu.* Ne içiyorsun?” dedi, garsona dönüp Lehçe bir şeyler söylemeden önce.

İPhone’daki fotoğrafta karlarla kaplı bir dağ evi vardı ve önünde, kayak takımlarının içinde güzel bir sarışın duruyordu. Hemen yanında, yine kayak takımlarının içinde, sıkı sıkı giyinmiş, cinsiyetleri belli olmayan iki küçük sarışın çocuk vardı. Şipşak çekilmiş bir fotoğraftan çok, sağlıklı bir İsviçre yoğurdu ya da Bircher müslisi reklamını andırıyordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. O eski, Rusvari hareketiyle bakışlarını uzaklara kaçırdı: *ya, gördün mü, işte böyle.*

“Senin *karın*? Ciddi misin?”

“Evet,” dedi tek kaşını havaya kaldırarak. “Ve çocuklarım. İkizler.”

“Ha siktir.”

“Evet,” dedi esefle. “Ben daha gençken doğdular, çok gençken. Pek iyi bir zaman değildi ama aldırmak istemedi, Borya, nasıl yapacaksın dedim, daha ne diyebilirdim ki? Doğrusunu istersen onları pek tanımıyorum. Aslında, küçük olanı, o bu resimde yok, onu hiç görmedim bile. Sanırım daha... kaç? Altı haftalık falan.”

“Ne?” Resme bir kez daha baktım, bu güzel İskandinav aileyi Boris’le bağdaştırmakta güçlük çekiyordum. “Boşandın mı?”

“Hayır hayır hayır,” votka gelmişti, buzlu sürahi ve iki küçük kadeh, ikimize de birer shot dolduruyordu, “Astrid ve çocuklar çoğunlukla Stockholm’deler. Arada bir, kışın Aspen’e gelir, kayak yapmaya, o bir kayak şampiyonuydu, on dokuz yaşındayken Olimpiyatlar’a katılmaya hak kazandı.”

“Öyle mi?” dedim, inanmadığımı belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Çocuklar, daha yakından bakınca çok daha barizdi, Boris’le uzaktan yakından kan bağına sahip olamayacak kadar sarışın ve gürbüzdüler.

“Evet evet,” dedi Boris ciddiyetle, kafasını hararetle sallayarak. “O her zaman kayak yapabileceği bir yerde olmak zorunda ve beni tanıyorsun, ben lanet olasıca kardan nefret ederim, ha! Babası tam bir sağcı, Nazi’nin teki aslını istersen. Bence onun gibi babası varken Astrid’in depresyon sorunu olmasına hiç şaşmamalı! Nasıl nefret dolu ihtiyar bir bok çuvalı! Ama çok mutsuz ve perişan insanlar, hepsi, bütün İsveçliler. Bir bakıyorsun gülüyorlar,

içiyorlar, sonra bir bakıyorsun, karanlık, tek kelime bile etmiyorlar. *Dziekuje*, [46]" dedi üstü küçük tabaklarla dolu bir tepsiyle geri gelen garsona: siyah ekmek, patates salatası, iki çeşit ringa balığı, ekşi kremaya batırılmış salatalık, lahana dolması ve yumurta turşusu.

"Burada yemek servisi yaptıklarını bilmiyordum."

"Yapmıyorlar," dedi Boris, bir dilim siyah ekmeğin üstüne tereyağı sürüp üzerine de tuz serperken. "Ama açlıktan ölüyorum. Yan taraftan bir şeyler getirmelerini istedim." *Shot* bardağını benimkine tokuşturdu. *"Sto lat!"* dedi - eskisi gibi kadeh kaldırıyordu.

"Sto lat." Votka aramalıydı ve tam anlayamadığım keskin bir otla tatlandırılmıştı. "Peki," dedim, ben de yiyeceklerden atıştırıyordum. "Myriam?"

"Ha?"

Çocukluğumuzdan kalma bir hareketle açık avuçlarımı havaya kaldırdım: *açıkla lütfen.*

"Ah, Myriam! Yanımda çalışıyor. Sağ kolum, sanırım öyle de denebilir. Ki sana söyleyeyim, bulup bulacağın bütün adamlardan çok daha iyidir. Ne hatun ama, Tanrım. Onun gibisi pek yoktur, demedi deme. Ağırlığınca altın eder. Hadi hadi," dedi, kadehimi yeniden doldurdu ve bana doğru uzattı. "Za *vstrechu!"* dedi kendi kadehini kaldırarak. "Kavuşmamıza!"

"Kadeh kaldırma sırası bende değil mi?"

"Evet, öyle," kadehlerimizi tokuşturdu, "ama karnım aç ve sen çok bekletiyorsun."

"Kavuşmamıza o zaman."

"Kavuşmamıza! Ve kadere! Bizi yeniden bir araya getirdiği için!"

Kadehlerimizi kafaya diker dikmez, Boris yeniden yemeklere saldırdı.

"Peki tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Şu, bu." Hâlâ bir çocuğun masum, doymak bilmez açlığıyla yiyordu. "Birçok şey. İdare ediyorum, anlıyor musun?"

"Peki nerede yaşıyorsun? Stockholm'de mi?" diye ekledim cevap vermeyince.

Elini havada salladı. "Her yerde."

"Nasıl yani?"

"Ah, bilirsin. Avrupa, Asya, Kuzey ve Güney Amerika..."

"Bu oldukça büyük bir alanı kapsıyor."

“Şey,” dedi, ağzı ringayla doluydu, çenesindeki ekşi krema topağını sildi, “ayrıca bir küçük işletme sahibiyim, bilmem doğru anlatabildim mi.”

“Anlamadım?”

Ağzındaki ringayı koca bir yudum birayla yuttu. “Nasıl olduğunu bilirsin. Kâğıt üzerindeki işim sözüm ona bir temizlik ajansı. İşçiler çoğunlukla Polonya’dan. İşletmenin adında küçük bir sözcük oyunu bile var: ‘Polonyalı Temizlik Hizmetleri’ Çaktın mı?” Yumurta turşusundan bir ısırık aldı. “Sloganımızın ne olduğunu tahmin edebilir misin? ‘Sizi temizleyeceğiz,’ ha ha!”

Bu dediğini hiç kurcalamamayı seçtim. “Yani bütün bu zaman zarfında hep Amerika’daydın?”

“Ah, hayır!” Birer shot votka daha doldurmuştu, kendi kadehini bana doğru kaldırıyordu. “Çok seyahat ediyorum. Yılın ancak belki altı, sekiz haftası falan buradayım. Ve geri kalan zamanda...”

“Rusya?” dedim, kadehi kafaya diktim, elimin tersiyle ağzımı sildim.

“Pek değil. Kuzey Avrupa. İsveç, Belçika. Arada bir Almanya.”

“Ben geri döndüğünü sanıyordum.”

“Ha?”

“Çünkü senden hiç haber alamadım.”

“Ah.” Boris mahcup mahcup burnunu kaşıdı. “Berbat bir zamandı. Evinizi hatırlıyor musun, o son gece?”

“Elbette.”

“İşte. Hayatımda o kadar uyuşturucuyu hiçbir arada görmemiştim. Otuz gram kadar falan kokain vardı ve bunun tek bir zerresini, çeyrek gramını bile satmadım. Bedavaya dağıttım, tabii okulda amma popülerdim ama ha! Herkes bayılıyordu bana! Fakat çoğunu kendim çektim. Sonra bulduğumuz o minik torbalar, türlü çeşit haplar, hatırlıyor musun? Şu yeşilleri? Bazıları çok ciddi kanser ilaçlarıydı, ölmek üzere olan hastalara verilenlerden, baban onları alıyorsa fena bağımlıymış demektir.”

“Evet, onların bir kısmıyla ben de tanıştım.”

“E tamam işte, sen de bilirsin! O sağlam yeşil oxylerden üretmiyorlar bile artık! Keşlere savaş açtılar, artık onları ne damardan ne burundan alabiliyorsun! Ama babana ne demeli? Yani içkiden *buna* geçmek? Ayyaşın teki olup sokaklara düşseymiş daha iyiymiş. İlk alışımda daha ikinci çizgiyi çekmeden bayıldım, Kotku orada olmasaydı...” parmağıyla gırtlağını kesermiş gibi yaptı, *“pıff.”*

“Aynen,” dedim, kendi aptal saadet anımı hatırlamıştım, Hobie’nin evinin üst katındaki masamın üstüne yüzüstü yığılışımı.

“Neyse...” Boris votkasını tek dikişte içti ve birer tane daha doldurdu. “Xandra satıyordu. *Onu* değil ama. O babanındı. Onun kendi malıydı. Ama diğerini çalıştığı yerde satıyormuş. Hani şu çift vardı ya, Stuart ve Lisa? Hani şu müthiş düzgün, emlakçı tipli insanlar? Xandra’ya onlar para sağlıyordu.”

Çatalımı elimden bıraktım. “Bunu sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü bana kendi anlattı! Ve sanırım Xandra malı veremeyince de çirkinleştiler. Sizin evde o kadar tatlı ve kibar olan Bay Avukat Surat ve Bayan Papatya Çanta... sırtını pışpışlayan, ‘biz ne yapabiliriz...’ ‘zavallı Xandra...’ ‘senin için çok üzgünüz...’ sonra malları gidince pof! Bambaşka bir hikaye! Bana anlatınca yaptığımız şey için gerçekten çok kötü hissettim kendimi! Başına büyük bela açtık! Ama o zamana kadar,” parmağını burnuna koydu, “her şey buraya kadar gelmişti. *Kaput.”*

“Dur bir dakika, bunu sana Xandra mı anlattı?”

“Evet. Sen gittikten sonra. Onun yanında yaşarken.”

“Biraz geriye sarman gerekecek.”

Boris iç çekti. “Şey, peki. Uzun hikâye. Ama birbirimizi uzun zamandır görmedik tabii, değil mi?”

“Sen Xandra’yla mı yaşadın?”

“Bilirsin işte, arada sırada. Dört beş ay kadar belki. O Reno’ya geri taşınmadan önce. Sonra onunla irtibatı kaybettim. Babam Avustralya’ya geri dönmüştü, tamam mı ve Kotku’yla durumumuz da sallantıdaydı...”

“Bu çok tuhaf olmuş olmalı.”

“Yani, sayılır,” dedi tedirgin bir tavırla. “Bak...” arkasına yaslanıp yeniden garsona işaret etti, “bayağı kötü bir durumdaydım. Günlerdir gözümü bile kırpmamıştım. Kokaini çok çekince nasıl olduğunu sen de bilirsin, korkunç. Ta ruhuna işleyen o bulantıyı bilirsin, hızlı hızlı nefes alıp vermeler, sanki ecel elini uzatıp seni alıverecekmiş gibi korku duymalar. Zayıf, pis, korkudan tir tir titriyordum. Minicik, yarı ölü bir kedi gibi! Hem Noel vakti gelmişti, herkes uzaklardaydı! Bir dolu insanı aradım, kimse telefonlarına bakmadı, arada bir havuz evinde kaldığım Lee denen bir herif vardı, ona uğradım ama o da gitmişti, kapılar kilitliydi. Yürüdüm, yürüdüm, tökezleye tökezleye! Üşümüş ve korkmuştum! Kimse evde yoktu! Böylece kendimi Xandra’nın evinde buldum. Kotku benimle konuşmuyordu o zamanlar.”

“Dostum, sendeki de iyi cesaretmiş. Bana bir milyon dolar verseler yine

de dönmezdim oraya.”

“Biliyorum, başta hiç yemedi ama *öyle* yalnız ve hastaydım ki. Ağzımın içi hep yara olmuştu. Hani böyle yere uzanıp yatmak ve saate bakıp kalp atışını saymak istersin ya? Ama uzanıp yatacak bir yerin yok? Saatin de yok? Ağlayacaktım neredeyse! Ne yapacağımı bilemedim! Hâlâ orada mı, değil mi onu bile bilmiyordum. Ama ışıkları yanıyordu, sokakta yanan tek ışık, dolaşıp cam kapıya gittim ve işte oradaydı, her zamanki Miami Dolphins tişörtü vardı üstünde, mutfakta margarita yapıyordu.”

“Ne yaptı peki?”

“Hah! Beni içeri almadı önce! Kapıda dikildi ve uzun bir süre bağırdı, küfretti, bana ağzına geleni söyledi! Ama sonra ağlamaya başladı. Ve ona onunla kalabilir miyim diye sorunca,” omuzlarını silkti, “olur dedi.”

“Ne?” dedim, uzanıp bana doldurduğu bardağı aldım. “Gerçek anlamda kalmaktan mı bahsediyorsun sen?”

“Korkmuştum! Odasında uyumama izin verdi! Televizyonda Noel filmleri açtı!”

“Hımm.” Ayrıntıları öğrenmek için onu zorlamamı istediğini görebiliyordum ama yüzündeki sinsi gülüşe bakınca bu odasında uyudum meselesine inanıp inanmadığımdan da emin olamıyordum. “Eh, sizin adınıza işlerin yoluna girmesine sevindim sanırım. Benim hakkımda bir şeyler söyledi mi?”

“Şey, evet biraz.” Kıkırdadı. “Aslına bakarsan çok şey söyledi! Çünkü şey, kızma ama bazı şeyleri senin üstüne attım.”

“Sana yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Evet, tabii ki!” Neşeyle kadehlerimizi tokuşturdu. “Çok teşekkürler! Sen de aynını yapabilirdin, benim için hiçbir sakıncası olmazdı. Ama doğrusunu istersen, beni gördüğüne sevinmişti bence. *Birini* gördüğüne. Demek istediğim,” *shot* bardağını kafaya dikti, “tam bir delilikti... o korkunç arkadaşları... orada tek başınaydı. Sürekli içiyordu, işe gitmekten korkuyordu. Başına bir şeyler gelebilirdi kolaylıkla, ne bir komşu vardı ne de başka bir şey, cidden ürkütücüydü. Çünkü Bobo Silver, şey, Bobo aslında çok da kötü bir adam değildi. ‘The Mensch?’ Ona boşuna bu adı takmamışlar! Xandra ondan ölesiye korkuyordu ama o, babanın borçları için onun peşine düşmedi, ciddi bir şekilde düşmedi en azından. Kesinlikle. Ki babanın bayağı bir borcu varmış. Muhtemelen Xandra’nın beş parası olmadığını anlamıştı, baban *Xandra*’nın da ağzına fena sıçmış. En azından biraz dürüst davranabilirmiş.

Varolmayan bir parayı alamazsın tabii. Ama şu diğer insanlar, sözde arkadaşları, tefeci gibi alçak çıktılar. Biliyor musun? Bana borçlusun, *cidden* sertti, fena bağlantıları vardı, korkutucuydu. Bobo'dan beter! Öyle çok büyük bir para da değildi ha ama onu verecek kadar bile parası yoktu işte ve diğerleri de çirkinleşiyorlardı, hepsi." Başını alay edercesine yana yatırdı, sinirli sinirli parmağını sallıyordu. '"*Siktir* git, seni bekleyecek değiliz, bir şeyler düşünsen iyi edersin,' falan. Her neyse, oraya geri gitmem iyi oldu çünkü ona biraz yardımım dokundu."

"Nasıl yardımın dokundu?"

"Aldığım paraları ona geri vererek."

"Saklamış mıydın ki?"

"Yok ya," dedi tabii ki. "Harcamıştım. Ama başka bir iş çeviriyordum o ara. Elimde kokain biter bitmez, parayı alıp silah dükkânındaki Jimmy'ye gitmiş ve biraz daha satın almıştım. Kendim ve Amber için alıyordum, sadece ikimiz için. Çok çok güzel bir kızdı, çok masum ve özel. Çok da küçüktü, daha on dört falandı! Ama MGM Grand'de geçirdiğimiz o gece, tek gecede çok yakınlaştık, bütün geceyi KT'nin babasının süitinin banyosunda yerde oturup konuşarak geçirdik. Öpüşmedik bile! Konuştuk konuştuk konuştuk! Az kalsın hıçkırıklara boğulacaktım. Birbirimize kalplerimizi açtık gerçekten. Ve," elini göğsünün üstüne koydu, "sabah olduğunda kendimi öyle üzgün hissettim ki, hani neden bitmek zorundaydı ki yani? Çünkü orada öyle sonsuza kadar oturup konuşabilirdik! Ve bundan gayet memnun ve mutlu olabilirdik! İşte bu kadar yakınlaştık, anlıyor musun, tek bir gecede. Her neyse, Jimmy'ye işte bu yüzden gittim. Elindeki kokain cidden bok gibiydi, Stewart ve Lisa'nınkinin yanından bile geçemezdi. Ama herkes öğrendi, anlıyor musun? Herkes MGM Grand'deki o hafta sonunu duydu, bendeki bütün o malı falan. Böylece insanlar bana gelmeye başladı. Yani daha okula gittiğim ilk günde bir düzine insan geldi. Üstüme paralar saçıyorlardı. 'Bana da biraz bulur musun... bana da biraz bulur musun... bana da biraz bulur musun kanka... bende dikkat eksikliği var, ödevlerimi yapmam için lazım...' Çok geçmeden üst sınıflardaki futbolculara ve basket takımının yarısına satmaya başladım. Bir sürü kıza da... Amber ve KT'nin arkadaşlarına... Jordan'ın arkadaşlarına da... UNLV'deki üniversiteli tiplere! Sattığım ilk birkaç partide zarar ettim, kaç para isteyeceğimi bilmiyordum, çok düşük bir fiyata çok büyük miktarlar satıyordum, herkes beni sevsin istiyordum falan filan. Ama olayı çözdükten sonra zengin oldum! Jimmy bana büyük indirim

yapıyordu, tabii kendisi de bu işten epey yeşillik kaldırıyordu. Ona büyük bir iyilik yapıyordum tabii, ona gidip mal almaktan korkan, Jimmy gibi tiplerden korkan çocuklara satarak. KT... Jordan... bu kızlarda bok gibi para vardı! Bana birilerini yollamaktan mutluluk duyuyorlardı, *her zaman.* Kokain Eks gibi değil, ondan da sattım ama onun satışları inişli çıkışlıydı, bir gün bir sürü satıyordun, sonra günlerce bir tane bile gitmiyordu, kokaininse müdavimleri vardı, haftada iki üç kez ararlardı. Yani, sadece KT bile...”

“Vay be.” Onca yıldan sonra adını duymak bile beni hâlâ heyecanlandırıyordu.

“Evet! KT’nin şerefine!” Kadehlerimizi kaldırdık ve içtik. “Ne güzellik ama!” Boris kadehi vurarak masaya koydu. “Onun yanında dizlerimin bağı çözülürdü. Sırf onunla aynı havayı soluduğum için.”

“Onunla yattın mı?”

“Hayır... Ah, Tanrım, denedim... ama kafasının güzel ve keyfi yerinde olduğu bir gece erkek kardeşinin odasında bana otuz bir çekti.”

“Dostum, cidden çok yanlış bir zamanda gitmiştin.”

“Aynen öyle. O daha fermuarını indirmeden donuma boşalmıştım bile. Ve KT’nin harçlığı,” boş kadehime uzandı, “ayda iki bin dolardı! Sırf kıyafet için aldığı para bu kadardı! Ki KT’nin zaten bir dolu kıyafeti vardı, yani neden daha fazlasını alsındı ki? Her neyse, Noel vakti geldiğinde hayat benim için tıpkı şu filmlerdeki gibi trink-trink ve dolar işaretleriyle doluydu. Telefonum bir an bile susmuyordu. Herkesin en yakın dostuydum! Daha önce hiç görmediğim kızlar gelip beni öpüyor, boyunlarından çıkardıkları altın kolyeleri veriyorlardı! Elime geçen her türlü malı kullanıyordum, her gün, her gece, avuç dolusu kokain çekiyordum ve hâlâ her yer para kaynıyordu. Okulumuzun Yaralı Yüz’üydüm âdeta! Çocuğun biri bana bir motorsiklet vermişti, başka bir tanesi, ikinci el bir araba. Yerdeki giysilerimi toplarken ceplerinden yüzlerce dolar düşüyordu, nereden geldiklerini bile bilmiyordum.”

“Kısa zamanda çok fazla bilgi yağmuru oldu.”

“Ya, sen bir de bana sor! Bu benim her zamanki öğrenme sürecim. Tecrübenin en iyi öğretmen olduğunu söylerler ki bu normalde doğrudur da ama bu tecrübe beni öldürmediği için şanslıyım. Bazen... arada sırada birkaç bira içince... belki bir iki çizgi çakarım. Ama çoğu zaman canım artık istemiyor bile. Kendimi fena tükettim. Benimle beş yıl önce karşılaşsaydın? Aynen şöyleydim,” yanaklarını içine çekiyordu, “ama...” garson elinde daha

fazla ringa ve birayla geri dönmüştü, “bütün bunlar yetti artık.” Beni baştan aşağıya süzdü. “Senden ne haber? Kendine iyi bakıyorsun, gördüğüm kadarıyla?”

“İdare ediyorum sanırım.”

“Hah! Kollarını oturduğu koltuğun arkasına attı ve sırtını koltuğa dayadı. “Hayatın cilvesi işte, değil mi? Antika ticareti? Şu ihtiyar ibne? Seni bu işe o mu soktu?”

“Aynen öyle.”

“Büyük işler, diye duydum.”

“Aynen öyle.”

Beni yine baştan aşağı süzdü. “Mutlusun?” dedi.

“Pek sayılmaz.”

“Dinle o zaman! Müthiş bir fikrim var! Gelip benim için çalış!”

Kahkahalara boğuldum.

“Hayır, dalga geçmiyorum! Hayır hayır,” dedi, ben karşılık vermeye çalışınca otoriter bir tavırla susturdu, yeni bir *shot* doldurdu ve masanın üstünde kaydırarak bana gönderdi. “Sana ne kadar veriyor? Ciddiyim. İki katını vereceğim.”

“Hayır, ben *işimi* seviyorum,” dedim sözcüklerin üstüne basa basa, bu kadar sarhoş muydum? “*Yaptığım* şeyi seviyorum.”

“Öyle mi?” Kadehini bana doğru kaldırdı. “O halde neden mutlu değilsin?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Nedenmiş o?”

Savuşturmak istercesine elimi salladım. “Çünkü...” Kaç bardak içtiğimin farkında bile değildim. “Öyle işte.”

“Mesele iş değilse ne o zaman?” Kendi kadehini kafasını dikmiş, gösterişli bir hareketle kafasını geriye yaslamıştı ve yeni gelen ringa tabağından atıştırmaya başladı. “Para sıkıntısı mı? Kız meselesi mi?”

“İkisi de değil.”

“Kız meselesi o zaman,” dedi zafer kazanmışçasına. “Biliyordum.”

“Dinle.” Kadehimdeki votkanın geri kalanını içtim, elimle masaya vurdum, tam bir dâhiydim, gülümsememe engel olamıyordum, yıllardır aklıma gelen en iyi fikirdi bu! “Yetti bu muhabbet. Hadi ama, gidelim! Sana çok büyük bir sürprizim var.”

“*Gidelim* mi?” dedi Boris, tüylerinin diken diken olduğunu

görebiliyordum. “Nereye gideceğiz?”

“Benimle gel. Göreceksin.”

“Ben burada kalmak istiyorum.”

“Boris...”

Arkasına yaslanmıştı. “Boş ver, Potter,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Sakin ol.”

“Boris!” Büyük bir hakaret duymayı bekliyormuşçasına dönüp bardaki kalabalığa baktım, sonra ona doğru döndüm. “Burada oturmaktan sıkıldım! *Saatlerdir buradayım.”*

“Ama...” Kızmıştı. “Bütün bu geceyi senin için boşalttım! Yapacak işlerim vardı! Gidiyor musun?”

“Evet! Ve sen de benimle geliyorsun. Çünkü...” kollarımı iki yana açtım, “sürprizi görmen lazım!”

“Sürpriz?” top haline getirdiği peçetesini masanın üstüne fırlattı. “Ne sürprizi?”

“Öğreneceksin.” Onun derdi neydi? Nasıl eğlenileceğini unutmuş muydu? “Hadi ama, buradan çıkalım artık.”

“Neden? Şimdi mi?”

“Çünkü!” Bar karanlık bir uğultuyla doluydu, hayatım boyunca kendimden hiç bu kadar emin olmamıştım, parlak zekâlılığımdan hiç bu kadar memnun olmamıştım. “Hadi. İçkini bitir!”

“Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?”

“Çok sevineceksin. Söz veriyorum. Hadi artık!” dedim, uzandım ve dostça omzundan tutup sarstım. “Yani atmıyorum, bu sürprizin ne kadar müthiş olduğuna inanamayacaksın.”

Kollarını önünde kavuşturup arkasına yaslanırken şüpheyle suratıma bakıyordu. “Bence sen bana kızgınsın.”

“Boris, siktir ama.” Öyle sarhoştum ki ayağa kalkarken sendeledim, masaya tutunmak zorunda kaldım. “Benimle tartışma. Gidelim hadi.”

“Bence seninle bir yere gitmek bir hata olacak.”

“Ah?” Biri yarı kapalı gözümle ona baktım. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Boris sakin sakin suratıma bakıyordu. Sonra burnunun üstünü kaşıdı ve “Bana nereye gideceğimizi söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“O halde bizi şoförümün götürmesinin sakıncası olmaz sanırım?”

“Şoförün mü?”

“Tabii. İki üç blok ileride bekliyor.”

“Siktir.” Bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve güldüm. “Senin *şoförün* mü var?”

“Onunla gitmemizin sakıncası olmaz o zaman?”

“Neden olsun ki?” dedim, kısa bir duraksamadan sonra. Ne kadar sarhoş olursam olayım, bu tavrı beni şok etmişti: daha önce hiç görmediğim garip, ihtiyatlı, mesafeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Boris votkasının kalanını tek yudumda içti ve sonra ayağa kalktı. “Pekâlâ,” dedi yanmayan bir sigarayı parmaklarının arasında çevirerek. “Bu saçmalığı aradan çıkaralım bakalım.”

VI

Ben Hobie’nin evinin dış kapısının kilidini açarken, Boris sanki kilitte dönen anahtarımın büyük bir patlamayı tetikleyeceğini düşünüyormuş gibi epey geride duruyordu. Şoförü arabayı evin önündeki dikkat çekici duman bulutunun içinde, yolun ortasına park etmişti. Arabaya bindiğimizde, Boris ve şoförü arasındaki konuşma Ukraynaca geçmişti: okulda aldığım iki sömestirlik konuşma Rusçası dersine rağmen tek kelime anlamamıştım.

“İçeri gelsene,” dedim, yüzümde oluşan gülümsemeyi güçlükle bastırıyordum. Ne düşünüyordu ki budala, üstüne atlayıp onu kaçıracağımı falan mı? Ama hâlâ dışarıda duruyordu, elleri paltosunun ceplerinde, omzunun üzerinden adı Genka ya da Gyuri ya da Gyorgi ya da ismi şimdi unuttuğum her ne sikim olan şoförüne bakıyordu.

“Sorun ne?” dedim. Kafam bu kadar güzel olmasaydı, bu paranoyak hali beni gerçekten çok sinirlendirebilirdi ama şimdi bunu yalnızca gülünç buluyordum.

“Bana tekrar söylesene, neden buraya gelmek zorundayız?” dedi, hâlâ epey geride duruyordu.

“Göreceksin.”

“Yani sen burada yaşıyorsun?” dedi şüpheyle girişteki hole bakarak. “Burası senin evin?”

Kapıyla uğraşırken beklediğimden çok daha fazla gürültü çıkarmıştım. Hobie evin içinde bir yerden, “Theo?” diye seslendi. “Sen mi geldin?”

“Evet.” Akşam yemeği için giyinmişti, takım elbise giymiş, boynuna kravat bağlamıştı. *Siktir,* diye düşündüm, *evde misafir mi var?* Bir anda daha akşam yemeği vaktinin bile gelmediğini fark ettim ama bana sabahın üçü gibi geliyordu.

Boris arkasındaki dış kapıyı açık bırakıp dikkatlice hemen arkama geçti, elleri hâlâ paltosunun ceplerinde, gözleri ise büyük bazalt vazolarda ve avizedeydi.

“Hobie,” dedim - tek kaşı havada, hole çıkmıştı bile, Bayan DeFrees de kaygılı bir yüz ifadesiyle tıpış tıpış hemen arkasından geliyordu. “Selam, Hobie, hani sana bahsettiğim...”

“Popçik!”

Küçük, beyaz yumak -holün başından ön kapıya doğru hantal hantal yürüyordu- bir anda donup kaldı. Sonra tiz bir çığlık koparıp elinden geldiğince hızlı bir şekilde (ki artık öyle çok hızlı koşamıyordu) koşmaya başlarken Boris -sevinçten çılgınlar gibi kahkahalar atıyordu- dizlerinin üstüne çöktü.

“Ah!” Popçik kıvranıp elinden kurtulmaya çalıştıkça yakasına yapışıyordu. “Şişmanlamışsın! Şişmanlamış!” dedi kızarak, Popçik ise zıplayıp onu yüzünden öpüyordu. “Onu şişmanlatmışsın! Evet, merhaba, *poustyshka,* seni küçük tüy yumağı, merhaba! Beni hatırladın, değil mi?” Arka üstü devrilmişti, yerde yatıyor ve gülüyordu, hâlâ sevinçten çığlıklar atan Popçik ise üstüne zıplıyordu. “Beni hatırlıyor!”

Hobie, gözlüklerini düzeltiyor ve yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifadeyle ayakta dikiliyordu - pek eğleniyora benzemeyen Bayan DeFrees ise Hobie’nin arkasında duruyor ve buram buram votka kokan ve halının üstünde köpekle yuvarlanan misafirime çatık kaşlarla bakıyordu.

“Sakın bunun,” dedi Hobie, ellerini takım elbisesinin ceketinin ceplerine soktu. “Bunun şey olduğunu söyleme?..”

“Ta kendisi.”

VII

Çok uzun kalmadık - Hobie yıllardır Boris hakkında çok şey duymuştu, bir şeyler içmeye gittik. Boris de en az onun kadar istekliydi, tıpkı Karmeywallaglı Judy ya da onun geçmişindeki efsanevi tiplerden biri çıkıp gelse benim de olacağım gibi - ama biz çok sarhoştuk ve çok gürültü çıkarıyorduk ve ayrıca bunun kibar kibar gülümsese de o minicik yüzüklü ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş holdeki sandalyenin üstünde oturan ve hiç sesi çıkmayan Bayan DeFrees'in keyfini kaçıracağını hissediyordum.

Bu yüzden evden çıktık - Popçik de peşimizde, heyecanla bizimle birlikte yürüyordu, Boris bağırıyordu, keyfi yerindeydi, arabasına bloğun etrafından dönüp bizi almasını işaret etti: "Evet, *poustyshka*, evet!" diyordu Popper'a. "O bizim! Bir arabamız var!"

Derken, birdenbire Boris'in şoförünün en az Boris kadar iyi İngilizce konuşabildiği ortaya çıktı ve eski dostlar gibi olduk üçümüz - Popper'ı da sayarsak, dördümüz; Popper arka ayaklarının üzerinde durup ön patilerini araba camına dayamış müthiş bir ciddiyetle Batı Yakası Otobanı'nın ışıklarına bakarken Boris bir yandan anlamsız sesler çıkararak onunla konuşur ve onu mıncıklar ve ensesinden öperken, aynı anda Gyuri'ye (şoför) hem İngilizce hem Rusça olarak benim ne harika biri olduğumu, onun gençlik arkadaşı ve kanı canı olduğumu! (Gyuri elimi sıkmak için tüm ağırbaşlılığıyla ön koltuğun üzerinden arka tarafa uzanıyordu) ve böyle iki sıkı dostun, bu kadar yıl ayrı kaldıktan sonra bu kocaman dünyada birbirlerini yeniden bulmalarının ne kadar kıymetli olduğunu anlatıyordu.

"Evet," dedi Gyuri kederli bir tavırla, Houston Caddesi'ne öyle sert ve keskin bir dönüş yaptı ki kapıya doğru savruldum. "Vadim ile ben de aynı öyleydik. Onun yasını tutmadığım bir gün bile yok, öyle büyük bir acı duyuyorum ki acımı çekmek için gece uykumdan uyanıyorum. Vadim benim kardeşimdi," arkasını dönüp bana baktı, arabayı kaldırıma doğru sürdükçe yayalar etrafa kaçışıyordu, karartılmış camların ardından bakınca şaşkın yüzler görünüyordu, "kardeşten de öte. Ben ve Borya gibi. Ama Vadim..."

"Korkunç bir şeydi bu," dedi Boris bana usulca ve sonra, Gyuri'ye de dönüp, "evet, evet, korkunç..." diye tekrarladı.

"Vadim'i çok erken verdik toprağa. Hani radyoda çalan şu şarkı var ya, bilir misin? Piano Man'i söyleyen adam söylüyor? 'Bir tek iyiler erken ölür.'"

"Gittiği yerde bizi bekliyor olacak," dedi Boris teselli etmek için uzanıp Gyuri'nin omzuna hafifçe vurdu.

“Evet, biz de ona bu dediğini yapmasını söyledik,” diye mırıldandı Gyuri, bir anda direksiyonu kırıp önümüzdeki arabayı öyle bir solladı ki öne doğru savruldum, Popçik ise olduğu yerden havalandı. “Bunlar öyle derin şeyler ki değerini anlatmaya sözcükler yetmez. İnsan dili ifade edemez. Ama o son anda elimde kürekle onu mezarına koyarken ruhumla konuştum onunla. 'Şimdilik hoşça kal, Vadim. Kapıları benim için açık bırak, kardeşim. Her neredeysen bana da oradan bir yer ayır.’ Ama Tanrı...” *lütfen,* diye geçiriyordum içimden, Popçik’i kucağımda tutmaya çalışırken bir yandan da sakin bir yüz ifadesi takınmaya uğraşıyordum, *Tanrı aşkına şu kahrolasıca yola bak,* “Fyodor, lütfen yardım et bana, Tanrı hakkında iki büyük soru var kafamda. Sen üniversite hocasısın,” (Ne?) “belki sen benim için yanıt verebilirsin. İlk sorum,” gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu, işaret parmağını havaya kaldırmıştı, “Tanrı’nın mizah anlayışı var mı? İkinci soru: Tanrı’nın *acımasız* bir mizah anlayışı mı var? Yani Tanrı kendini eğlendirmek için mi bizimle oyuncak gibi oynuyor ve bize işkence ediyor, bahçedeki böcekle uğraşan kötü bir çocuk gibi?”

“Ha,” dedim, gözlerinin hemen önümüzdeki dönemeçte değil de bende olduğunu görünce paniğe kapılmıştım, “şey, belki de, bilmiyorum ki, öyle olmadığını umuyorum tabii.”

“Bu soruları sormak için doğru adam bu değil,” dedi Boris, bana bir sigara uzattı, sonra bir tane de ön taraftaki Gyuri’ye verdi. “Tanrı Theo’ya epey işkence etti. Çile insana asalet katıyorsa şayet, o artık bir prens olmuş demektir. Şimdi, Gyuri,” duman bulutunun içinde arkasına yaslandı, “bize bir iyilik yap.”

“Ne olursa.”

“Bizi indirdikten sonra köpeğe göz kulak olur musun? Onu arka koltukta gezdir, nereye isterse götür.”

Kulüp Queens’te bir yerlerdeydi, tam olarak nerede olduğunu çıkartabilecek durumda değildim. Hapisten salıverilir verilmez gelip büyükbabanı yanaklarından öpeceğin türden bir odaymış havasını veren kırmızı halılı ön odada XVI. Louis tarzı koltuklarda oturan geniş aile tarzı sarhoş topluluklar, metalik altın rengi kumaş kaplı masaların etrafında bir şeyler yiyor, sigara içiyor, bağırışıyor ve birbirlerini sırtlarına vuruyorlardı. Arkada, koyu vernikli kırmızı duvarlarda kabloya geçirilmiş ampuller ve renkli alüminyumdan Noel çelenkleri ve Sovyet dönemi bayram süsleri - horozlar, kuluçkada kuşlar, kırmızı yıldızlar, uzay roketleri ve Kiril

alfabesiyle yazılmış ucuz sloganlarla *(Yeni Yılın Kutlu Olsun, Sevgili Stalin*) orak çekiçler- coşkulu ve derme çatma asılmış gibi görünüyorlardı. Boris (küp gibi sarhoştu, arka koltukta bir şişeden içmeye devam etmişti) kolunu omzuma dolamış ve etraftaki genç yaşlı herkese beni, Rusça konuşarak kardeşim diye tanıştırıyordu ve kadın erkek herkesin beni kucaklayıp öpmesine ve kristal buz kovalarındaki votka şişelerinden bana da birer kadeh doldurmaya çalışmasına bakınca bunu gerçek sandıklarını anlıyordum.

Nihayet bir şekilde arka tarafa -ta çenesine kadar Kiril alfabesiyle yazılmış dövmeleri olan yılan gözlü dazlak gansterlerin önünde durduğu siyah kadife perdelere- ulaşmayı başardık. İçeride, bu arka odada gümbür gümbür müzik çalıyor ve ağır bir ter, tıraş losyonu, esrar ve Cohiba purosu dumanı kokusu duyuluyordu: Armani eşofmanlar, pırlanta ve platinyum Rolex'ler. Bu kadar altın takan bu kadar çok adam daha önce hiç görmemiştim - altın yüzükler, altın zincirler, altından ön dişler. Yabancı, karmaşık, ışıl ışıl parlayan bir rüya gibiydi her şey; bense gözlerimi hiçbir yere odaklayamadığım ya da kafamı sallayıp zikzaklar çizmek ve Boris'in beni bu kalabalığın içinde bir yerlere sürüklemesine izin vermekten başka hiçbir şey yapamadığım tedirgin bir sarhoşluk halindeydim. Gecenin bir yarısında bir noktada Myriam bir gölge gibi yeniden ortaya çıktı; beni yanağıma törensel bir hareket gibi zamanda donup kalmış hissi veren ciddi ve ürkütücü bir öpücük kondurarak selamladıktan sonra Boris ile birlikte ortadan kayboldular, sigaraların birini yakıp birini söndüren zil zurna sarhoş Rus vatandaşlarıyla dolup taşan masada tek başıma bıraktılar. Hepsi kim olduğumu ("Fyodor!") biliyor gibiydi, sırtıma birer şaplak atıyor, kadehimi dolduruyor, yiyecek ve Marlboro ikram ediyor, öyle belli bir yanıt beklemeksizin candan bir tavırla bağıra çağıra Rusça bir şeyler söylüyorlardı bana...

Omzumda bir el. Biri gözlüklerimi çıkarıyordu. "Merhaba?" dedim bir anda kucağıma oturuveren yabancı kadına.

Zhanna. Selam, Zhanna! Ne yapıyorsun bakalım? Hiç. Sen? Güzellik salonunda bronzlaşmış ameliyatla büyütülmüş porno yıldızı memeleri elbisesinden taşıyordu. Falcılık bizde aileden gelir: el falına bakmama izin verir misin? Aa, tabii: İngilizcesi oldukça iyiydi ama kulüpteki şamatanın içinde ne dediğini anlamak çok zordu.

"Senin doğuştan filozof olduğunu görüyorum." Barbie pembesine boyalı tırnağıyla avcumdaki çizgilerin üzerinden geçiyordu. "Çok çok zekisin. İnişli

çıkışlı zamanlar yaşamışsın, hayatta yapmadığın pek bir şey kalmamış. Ama yalnızsın. Hayatının sonuna kadar birlikte olabileceğin bir kızla tanışmayı hayal ediyorsun, doğru mu?"

Derken Boris geri döndü, tek başına. Bir sandalye çekip oturdu. Yeni arkadaşımla aralarında Ukraynaca kısa, keyifli bir konuşma geçti ve bu konuşma kızın gözlüklerimi geri takması ve kucağımdan kalkmasıyla son buldu ama gitmeden önce Boris'ten bir sigara alıp yanağına bir öpücük kondurmayı da ihmal etmedi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum Boris'e.

"Daha önce hiç görmedim," dedi Boris kendisine de bir sigara yakarken. "Artık gidebiliriz istersen. Gyuri dışarıda bekliyor."

VIII

Vakit artık geç olmuştu. Kulüpteki curcunadan sonra arabanın arka koltuğunda olmak sakinleştirici gelmişti (ön panelin sıcak renkli parıltısı, alçak sesli radyo) ve Popçik, Boris'in kucağında uyurken gülüşüp konuşarak saatlerce gitmiştik. Gyuri boğuk sesiyle bağıra çağıra Brooklynde, "tuğlalar" dediği (toplu konutlar) yerlerde büyürken yaşadığı hikâyeleri anlatırken Boris ve ben şişedeki ılımış votkadan içiyor ve Boris'in paltosunun cebinden çıkardığı torbanın içinden kokain çekiyorduk. Boris torbayı arada bir ön tarafa, Gyuri'ye de geçiriyordu. Klima çalışıyor olsa da arabanın içinde yanıyordum; Boris'in de yüzü ter içindeydi ve kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Biliyorsun değil mi?" dedi -ceketini çoktan üstünden atmıştı, gömleğinin kol düğmelerini çıkarıp cebine koydu, şimdi de kollarını yukarı kıvırıyordu- "bana doğru düzgün giyinmeyi senin baban öğretti. Bunun için ona minnettarım."

"Evet, babam ikimize de çok şey öğretti."

"Evet," dedi içtenlikle - alay etmeksizin, coşkuyla kafasını sallıyor, elinin tersiyle burnunu siliyordu. "Tam bir centilmen görünürdü her zaman. Mesela kulüpteki heriflerin neredeyse hepsi deri ceketler, kadife eşofmanlar giyiyor, yeni göçmüş gibi görünüyorlar. Sade giyinmek çok daha iyi, baban gibi, güzel bir ceket, güzel bir saat ama *klássnyy*[47], bilirsin, basit, uyum

sağlamaya çalışmak en iyisi.”

“Doğru.” Benim işim böyle şeyleri fark etmek olduğundan, Boris’in kol saati çoktan gözüme çarpmıştı zaten -İsviçre yapımı, belki elli bine falan satılan, Avrupa çapkınlarının tercihi- fazla gösterişli olduğundan bana hitap etmiyordu pek ama kulübünde gördüğüm taş dizili altın ve platinyumlara kıyasla çok daha ölçülüydü. Tam o sırada kolunun iç kısmında mavi bir Yahudi yıldızı dövmesi gördüm.

“Bu da ne?” dedim.

Yakından bakabileyim diye bileğini havaya kaldırdı. “IWC. İyi bir saat bankada bekleyen nakit gibidir. Acil bir durumda onu her zaman rehin verebilir ya da satılığa çıkarabilirsin. Bu çelik gibi görünüyor ama aslına beyaz altın. Olduğundan daha az pahalı görünen bir saatin olması her zaman daha iyidir.”

“Hayır, dövmeyi diyorum.”

“Ha.” Gömleğinin kolunu biraz daha sıyırdı ve pişmanlıkla koluna baktı -ama ben artık koluna bakmıyordum. Arabanın içindeki ışık pek iyi sayılmazdı ama iğne izlerini gördüğümde tanırdım. “Yıldızı mı diyorsun? Uzun hikâye.”

“Ama...” İzleri sormamam gerektiğinin farkındaydım. “Sen Yahudi değilsin.”

“Hayır!” dedi Boris öfkeyle, gömleğinin kolunu yeniden aşağıya indirdi. “Tabii ki değilim.”

“Peki o halde, sanırım asıl soru neden?..”

“Çünkü Bobo Silver’a Yahudi olduğumu söyledim.”

“Ne?”

“Çünkü beni işe almasını istedim! Bu yüzden yalan söyledim.”

“Hadi canım.”

“Evet! Yaptım! Xandra’nın evine sık sık uğruyordu, sokakta dolanıp duruyordu, bir dolap mı dönüyor diye aranıyordu, baban belki ölmemiştir aslında falan gibi ve bir gün cesaretimi toplayıp onunla konuştum. Onunla çalışmayı önerdim. İşler çığrından çıkıyordu, okulda başım belaya girmişti, bazılarının rehabilitasyona girmesi gerekti, diğerleri kovuldu, Jimmy’yle bağlantımı koparmam gerekiyordu, anlıyor musun? Bir süre başka bir şeyler yapmak zorundaydım. Ve evet, soyadım hiç uymayabilir ama Boris, Rusya’da birçok Yahudinin ilk adıdır işte böylece neden olmasın diye düşündüm. Nereden anlayacaktı ki? Dövmenin işe yarayacağını düşündüm,

uygun olduğuma onu ikna etmek için, bilirsin. Bana yüz dolar borcu olan bir herife yaptırdım. Acıklı bir hikâye uydurdum, annem Polonyalı Yahudilerdenmiş, ailesi toplama kampına konmuş, ühü ühü ühü, aptal kafam, dövmenin Yahudi kurallarına aykırı olduğunu bilemedim. Ne gülüyorsun ya?" dedi kendini savunurcasına. "Benim gibi biri onun işine yarardı, anlıyor musun? İngilizce, Rusça, Lehçe, Ukraynaca konuşabiliyorum. Eğitimliyim. Her neyse, Yahudi olmadığımı biliyordu lanet herif, suratıma karşı güldü ama yine de işe aldı beni, sağ olsun."

"Babamı öldürmek isteyen o adamla nasıl çalışabildin?"

"O babanı öldürmek falan istemedi! Bu doğru değil, hiç adil de değil. Sadece korkutmak istiyordu! Ama evet onun için çalıştım, neredeyse bir yıl kadar."

"Ne işler gördün?"

"Kirli işler değil, ister inan ister inanma! Asistanlığını yaptım sadece, kuryelik yaptım, ayak işlerini gördüm falan. Küçük köpeklerini gezdirdim! Kuru temizlemeciden giysilerini aldım! Bobo zor bir zamanda iyi ve cömert bir dost oldu bana, âdeta babalık etti, bunu bütün kalbimle söylüyorum, çok ciddiyim. Kendi babamdan çok babalık yaptı bana. Bobo bana hep adil davrandı. Yalnızca adil de değil. Çok da iyi davrandı. Ondan çok şey öğrendim, onu iş başında izlerken. Bu yüzden bu yıldızı onun için taşımak çok koymuyor bana. Ve bu" kolunu pazusuna kadar sıyırdı, Kiril alfabesiyle bir şeyler yazan dikenli bir gül dövmesi çıktı ortaya, "bu da Katya için, hayatımın aşkı. Tanıdığım bütün kadınlardan çok daha fazla sevdim onu."

"Sen bunu herkes için söylüyorsun."

"Evet ama Katya söz konusu olunca doğruyu söylüyorum! Onun uğruna cam kırıklarının üstünde yürürüm! Onun uğruna cehenneme, ateşlere yürürüm! Canımı seve seve veririm! Dünya üzerinde başka hiç kimseyi Katya'yı sevdiğim kadar sevmeyeceğim, imkânı yok. Aradığım kadın oydu. Onunla bir güncük geçirebilmek için ölmekten mutluluk duyardım. Ama," gömleğinin kolunu yeniden indirdi, "bir insanın adını asla dövme yaptırmamalısın çünkü o zaman o insanı kaybedersin. Bu dövmeyi yaptırdığımda bunu bilemeyecek kadar küçüktüm daha."

IX

Carole Lombard şehirden taşındığından beri kokain çekmemiştim ve uyuma olasılığı yoktu şimdi. Sabahın altı buçuğunda, Gyuri hâlâ arka koltuktaki Popçik'i Aşağı Doğu Yakası'nda dolaştırıp duruyordu ("Onu büfeye götüreceğim! Jambonlu yumurtalı peynirli sandviç alacağım ona!"), bizse C Bulvarı'ndaki duvarlarına grafiti yapılmış ve günışığını kessin diye camlarına çuval bezi gerilmiş 24 saat açık bir barda, Kulüp Ali Baba, Shot Üç Dolar, Öğlen 10-12 Happy Hour, tribe girmiş gevezelik ediyor, kendimizi bayıltıp uyutmaya yetecek kadar bira içmeye çalışıyorduk.

"Üniversitedeyken ne yaptım biliyor musun?" dedim ona. "Bir yıl Rusça konuşma dersi aldım. Sırf senin yüzünden. Bayağı berbattım, cidden. Asla okuyabilecek hale gelemedim, bilirsin, oturup *Eugene Onegin'i* okuyacak hale, Rusçasından okumamız gerektiğini söylüyorlardı, çevirisi aynı tadı vermiyormuş. Ama seni çok düşündüm! Sen olsan söyleyeceğin saçma sapan şeyler geliyordu aklıma, bütün hatıralar kafamda yeniden canlanıyordu - ah, vay, dinle, 'Comfy in Nautica' çalıyor, duyuyor musun? Panda Bear! Bu albümü tamamen unutmuşum. Her neyse. Rus Edebiyatı dersim -çeviri Rus Edebiyatı- için *Budala* hakkında bir dönem ödevi yazdım, ciddiyim, kitabı okurken aklıma hep sen geliyordun, üst kattaki odamda babamın sigaralarını içtiğimiz zamanlar falan. Kafamda senin söylediğini hayal edince isimleri aklımda tutmak çok daha kolay oluyordu... Doğrusunu istersen, bütün bir kitabı senin sesinden dinledim sanki! Vegas'tayken altı ay falan *Budala*'yı okumuştun, hatırlıyor musun? Rusçasından. Uzun bir süre tek yaptığın buydu. Hatırlıyor musun uzun bir süre Xandra yüzünden alt kata inememiştin, ben sana yemek getirmek zorunda kalıyordum, Anne Frank gibiydi hani? Her neyse, ben İngilizcesini okudum, *Budala*'nın ama o noktaya gelmek istedim, anlıyor musun, Rusçamın yeterince iyi olmasını çok istedim. Ama asla olmadı."

"Okulu mokulu siktir et," dedi Boris, hiç etkilenmişe benzemiyordu. "Rusça konuşmak istiyorsan benimle Moskova'ya gel. İki ayda sökersin."

"Pekâlâ, bana ne iş yaptığını anlatacak mısın?"

"Anlattığım gibi. Şu bu. Geçinecek kadar işte." Sonra masanın altından bana bir tekme attı: "Senin durumun artık bayağı iyi, ha?"

"Hı?" Barın ön tarafında bizden başka yalnızca iki kişi daha vardı -güzel

insanlar, olağanüstü soluk tenli, her ikisi de kısa, koyu renkli saçlı bir erkek ve bir kadın, bakışları birbirine kenetlenmiş ve adam masanın üstünden kadının elini tutmuş, bileğinin iç kısmını öpüyor, usulca dişliyordu. *Pippa*, diye düşündüm, içim cız etti. Londra'da neredeyse öğle yemeği vaktiydi şimdi. Ne yapıyordu acaba?

"Seninle karşılaştığımızda nehre atlamaya gidiyormuş gibi görünüyordun."

"Kusura bakma, zor bir gündü."

"Güzel bir işiniz var ama," dedi Boris. Oturduğu yerden çifti göremiyordu o. "Siz partner misiniz yani şimdi?"

"Hayır! O anlamda değil."

"Onu kastetmedim ki zaten!" Boris ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Tanrı aşkına, Potter, bu kadar alıngan olma! Her neyse, o kadın, onun karısıydı, değil mi?"

"Evet," dedim huzursuzca, arkama yaslandım. "Yani, öyle sayılır. Hobie ve Bayan DeFrees arasındaki ilişki büyük bir gizemdi, Bay DeFrees ile halen geçerli olan evliliği gibi. "Yıllarca kadının dul olduğunu sandım ama öyle değilmiş. O," öne doğru eğildim, burnumu kaşıdım, "şey, şehrin yukarı yakasında yaşıyor, Hobie ise aşağı yakasında ama sürekli bir aradalar... Bayan DeFrees'in Connecticut'ta bir evi var, bazen hafta sonu için birlikte oraya gidiyorlar. Kadın evli ama. Kocasını hiç görmedim. Durumu çözemedim. Doğrusunu söylemek gerekirse bence yalnızca iki yakın arkadaşlar. Kusura bakma çok uzattım. Sana bütün bunları neden anlatıyorum hiçbir fikrim yok."

"Ve sana bu mesleği o öğretti! İyi bir dosta benziyor. Gerçek bir centilmen."

"Ha?"

"Patronun."

"O benim patronum değil! Ben onun iş ortağıyım." Uyuşturucunun şaşaalı kısmı geçiyordu; kulağıma vızır vızır kan doluyordu, çekirge ötüşü gibi keskin, tiz bir ses duyuyordum. "Aslına bakarsan işin satış kısmını tamamen ben yönetiyorum."

"Kusura bakma!" dedi Boris ellerini havaya kaldırarak. "Sinirlenmene gerek yok. Ama senden gelip benimle çalışmanı isterken ciddiydim."

"Peki benim bunu nasıl yanıtlamam gerekiyor?"

"Bak, sana borcumu geri ödemek istiyorum. Benim başıma gelen bütün

iyi şeylerden sen de payına düşeni al. Çünkü,” dedi gösterişli bir hareketle sözümü keserek, "ben her şeyi sana borçluyum. Hayatta başıma gelen iyi şeylerin hepsi, Potter, senin sayende başıma geldi.”

“Ne? Uyuşturucu satışı işine seni ben mi bulaştırdım? Vay be, peki,” dedim sigarasından bir tane alıp paketi ona doğru iterek, “bunu bildiğim iyi oldu, kendimi harika hissediyorum şimdi, teşekkürler.”

“Uyuşturucu satışı mı? Uyuşturucu satışından bahseden kim? Sana telafi etmek istiyorum. Yaptığım her şeyi. Bak sana söylüyorum, harika bir hayat bu. Birlikte çok eğleniriz.”

“Eskort kız hizmeti falan mı veriyorsun yoksa? Bunu mu diyorsun?”

“Bak, sana bir şey söyleyeyim mi?”

“Lütfen.”

“Sana yaptığım şeyden ötürü gerçekten çok üzgünüm.”

“Unut gitsin. Umurumda değil.”

“Senin sayende edindiğim bunca şeyin bir kısmını neden sen de paylaşmayasın? İşin kaymağını sen de ye?”

“Dinle, sana bir şey diyeyim mi, Boris? Ben riskli hiçbir işe karışmak istemiyorum. Üstüne alınma,” dedi, “ama ben zaten bir şeyin altından kalkmaya uğraşıyorum ve dediğim gibi artık nişanlıyım, işler değişti, böyle bir şeyi istediğimi hiç sanmıyorum...”

“O halde neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?”

“Ben bunu demek istemedim. Demek istediğim, şey, bu meseleye girmeyi hiç istemiyorum ama yapmamam gereken şeyler yaptım, onları yoluna koymak istiyorum. Yani onları nasıl yoluna koyacağımı bulmaya çalışıyorum.”

“İşleri yoluna koymak zordur. Bu şans her zaman geçmez insanın eline. Bazen yapabileceğin tek şey yakalanmamaktır.”

Güzel çift gitmek için ayaklanmıştı, el ele, boncuklu perdeyi kenara itip birlikte soğuk şafak vaktine doğru adım attılar. Boncukların onların gidişinin yarattığı akımla, kızın kalçalarının salınışıyla dalgalanıp tıkırdayışlarını izledim.

Boris arkasına yaslandı. Gözlerini benimkilere dikmişti. “Onu senin için geri almaya çalışıyorum,” dedi. “Keşke yapabilsem.”

“Neyi?”

Kaşlarını çattı. “Şey, dükkâna da bu yüzden uğramıştım. Biliyorsun. Şu Miami meselesini duymuşsundur eminim. Olay böyle manşetlere taşınınca ne

düşünürsün diye endişelendim ve doğrusu, olayı benim üzerimden ta sana kadar dayandırırlar diye de biraz korktum, anlıyor musun? Artık korkmuyorum ama, çok değil yani fakat yine de. Gırtlağıma kadar bu işin içine batmıştım tabii ancak kurdukları o düzenin kötü olduğunu *biliyordum.* İçgüdülerime güvenmeliydim. Ben," hızlıca biraz daha kokain çekmek için anahtarını torbanın içine daldırdı, barda bir tek biz vardık, dövmeli ufak tefek garson kız ya da hostes ya da her ne haltsa işte o da gözden kaybolmuş, köhne arka odaya -göz ucuyla gördüğüm kadarıyla- bahçe satışından alınma koltuklarda toplanmış 1970'lerden kalma bir pornoyu izleyen insanların yanına gitmişti, "her neyse. Korkunçtu. Tahmin etmeliydim. İnsanların canı yandı ve ben de ucuz kurtuldum ama çok kıymetli bir ders aldım bundan. Tanımadığın insanlarla iş yapmak -bir dakika, bekle, diğer taraftan da çekeyim- dediğim gibi, tanımadığın insanlar iş yapmak *her zaman* büyük bir hatadır." Burnunu parmağıyla tıkadı ve torbayı masanın altından bana uzattı. "Bu bildiğin ama hep unuttuğun bir şeydir. Büyük işlere yabancıları asla karıştırma! Asla! İnsanlar 'ah, bu adam iyidir' diyebilir, ben, ben buna inanmak isterim, yaradılışım böyle. Ama kötü şeyler böyle oluyor işte. Bak, ben dostlarımı tanırım. Ama dostlarımın dostlarını? Pek sayılmaz! İnsanlar böyle böyle AIDS kapıyorlar, yanlış mıyım?"

Bir parça daha kokain çekmek hataydı, daha yaparken biliyordum bunu; zaten fazlasıyla çekmiştim, çene kemiğim sımsıkı kilitlenmişti ve nabzım şakaklarımda küt küt atıyordu, ilk etkisinin geçmesinin yarattığı tedirginlik, paramparça olan cam tabaklarınkine benzer bir kırılganlık sarıp sarmalıyordu beni.

"Her neyse," dedi Boris. Çok hızlı konuşuyor, masanın altında ayağını sallayıp yere vuruyordu. "Onu nasıl geri alacağımı düşünüp duruyorum. Düşün düşün düşün! Tabii artık ben kendim kullanamam. Kendimi fena biçimde, yeterince yaktım. Tabii..." huzursuzca lafı değiştirdi, "seni tam olarak bu yüzden görmeye gelmedim. Kısmen özür dilemek istiyordum. Gelip yüz yüze bakıp 'özür dilerim' demek istedim. Çünkü doğrusunu istersen, çok üzgünüm. Kısmen de haberlerde çıkan bütün bu mesele için sana endişelenmemeni söylemek istedim çünkü belki şey diye düşünüyorsundur... şey, ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama senin bunu duyacağını ve korkacağını, neler olduğuna anlam veremeyeceğini düşünmekten hoşlanmadım. Olayın ucunun sana kadar varabileceğini düşünmekten de. Kendimi çok kötü hissettim. İşte bu yüzden seninle

konuşmak istedim. Seni işin dışında tuttuğumu anlatmak istedim, senin benimle olan ilişkini kimse bilmiyor. Ve dahası, gerçekten, gerçekten de onu geri almaya çalıştığımı söylemek istiyordum. Bunun için uğraştığımı. Çünkü," üç parmağının ucuyla alnına dokundu, "ben ondan bir servet kazandım ve onun yeniden senin olmasını cidden çok isterim, biliyorsun, bizzat kendisinin, eski günlerin hatırına, gerçekten senin olmasını, onu dolabında falan saklamanı, arada çıkarıp bakmanı, eski günlerdeki gibi, bilirsin? Çünkü onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Onu ben de sevmeye başlamıştım, aslını istersen."

Gözlerimi dikip ona baktım. Uyuşturucunun yarattığı yeni kıvılcımla, söylediği şeyler, en sonunda, anlamlı gelmeye başlamıştı. "Boris, sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bana bunu yüksek sesle söyletme."

"Boris..."

"Sana söylemeye çalıştım. Gitmemen için yalvardım. Bir güncük daha bekleseydin sana onu geri verecektim."

Boncuklu perde cereyan yüzünden hâlâ sallanıp tıkırdıyordu. Yılankavi camsı dalgacıklar. Ona bakarken bir rüyanın başka bir rüyayla karıştığı gibi muğlak, belli belirsiz bir hisle donakalmıştım: Tribeca restorandaki o sert öğle vaktinde çatal bıçakların tıkırtısı, masanın diğer tarafında pis pis sırıtan Lucius Reeve.

"Hayır," dedim - soğuk terler dökerken sandalyemi geriye ittim, ellerimi yüzüme kapattım. "Hayır."

"Ne yani, onu babanın aldığını mı sanıyordun? Böyle düşündüğünü umut ediyordum aslında. Çünkü gırtlağına kadar borca batmıştı. Ki senden çalıyordu zaten."

Ellerimi yüzümden çektim ve ona baktım, konuşamıyordum.

"Onu ben değiştirdim. Evet. O bendim. Bildiğini sanıyordum. Bak, çok üzgünüm!" dedi ben hâlâ şaşkınlık içinde ona bakmayı sürdürünce. "Okuldaki dolabımda saklıyordum. Şakasına işte, bilirsin. Yani," hafifçe gülümsüyordu, "belki de. Şaka sayılır. Ama dinle," dikkatimi çekmek için masanın üstüne vurdu, "yemin ederim, onu kendime saklamayacaktım. Planım bu değildi. Babana olacakları nereden bilebilirdim? Keşke o gece kalsaydın," kollarını iki yana açtı, "onu sana geri verecektim, yemin ederim

verecektim. Ama seni kalmaya ikna edemedim. Gitmen gerekiyordu! Hemen o anda! Gitmeliydin! Şimdi, Boris, şimdi! Sabaha kadar bile bekleyemem! Gitmeliyim, gitmeliyim, hemen şu anda! Bense sana ne yaptığımı anlatmaktan korktum."

Ona bakıyordum. Boğazım kupkuru olmuştu ve kalbim öyle hızla atmaya başlamıştı ki yapmayı düşünebildiğim tek şey hiç kıpırdamadan oturup yavaşlamasını ummaktı.

"İşte sinirlendin," dedi Boris kaderine boyun eğmişçesine. "Beni öldürmek istiyorsun."

"Bana ne demeye çalışıyorsun?"

"Ben..."

"Ne demek onu *değiştirdim*?"

"Bak," endişeyle etrafı kolaçan ediyordu, "üzgünüm! Birlikte kafayı bulmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bunun sonunda her şeyin belki de kötü bir biçimde ortaya dökületeceğini biliyordum! Ama," ellerini masanın üstüne koyup öne doğru eğildi, "kendimi çok kötü hissediyorum, yemin ederim. Öyle olmasaydı seni görmeye gelir miydim? Sokakta görünce sana seslenir miydim? Ve sana borcumu geri ödemek istediğimi söylediğimde? Ciddiyim. Bunu sana telafi edeceğim. Çünkü gördüğün gibi, bu resim bana bir servet kazandırdı, o bana..."

"Benim orada sakladığım paketin içinde ne var o zaman?"

"Ne?" dedi, kaşları çatıldı ve sonra sandalyesini arkaya itti ve çenesini içeri çekerek suratıma baktı: "Şaka yapıyorsun. Bunca yıldır sen hiç?.."

Yanıt veremedim. Dudaklarım kıpırdıyor ama hiç ses çıkmıyordu.

Boris masaya sertçe vurdu. "Seni budala. Onu hiç açmadığını mı söylüyorsun yani? Nasıl açmazsın..."

Yüzüm ellerimin arasında, ona hâlâ yanıt vermeyince masanın üstünden uzandı ve omzumu tutup beni sarstı.

"Ciddi misin?" dedi ısrarla gözlerime bakmaya çalışarak. "Açmadın mı? Bir bakmak için bile açmadın mı?"

Arka odadan gelen zayıf bir kadın çığlığı, anlamsız ve boş ve onu izleyen aynı ölçüde anlamsız erkek kahkahaları. Sonra daire testere gibi yüksek bir sesle barın arkasında bir blender çalışmaya başladı ve haddinden fazla bir süre de çalışmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu.

"Bilmiyor muydun?" dedi Boris gürültü nihayet bitince. Arka odadan kahkaha ve alkış sesleri geliyordu. "Nasıl bilemezsin..."

Ama tek kelime bile edemiyordum. Duvardaki çok katlı grafitiler, kamyon arkası yazıları ve karalamalar, göz yerine haçlar çizilmiş ayyaşlar. Arka taraftan, boğuk sesli bir tezahürat yükseliyordu: *hadi hadi hadi.* Gözlerimin önünde bir anda öyle çok şey olup bitiyordu ki nefes alıp vermekte bile güçlük çekiyordum

“Bunca yıldır?” dedi Boris hafiften kaşlarını çatarak. “Tek bir kez bile?..”

“Ah, Tanrım.”

“İyi misin?”

“Ben...” Kafamı salladım. “Bende öyle bir şey olduğunu nereden biliyordun ki? Bunu nereden biliyordun?” diye tekrarladım, ondan yanıt gelmeyince. “Odamı mı kurcaladın? Eşyalarımı?”

Boris bana baktı. Sonra ellerinin saçlarının arasından geçirdi ve, “Sarhoş olunca kendini kaybediyorsun, Potter, bunu biliyorsun değil mi?” dedi.

“Saçmalama,” dedim, duyduğuma inanmayıp bir an için duraksadıktan sonra.

“Hayır, ben ciddiyim,” dedi usulca. “Ben alkoliğim. Bunu biliyorum! On yaşımdayken, ilk içkimi içtiğim zamandan beri. Ama sen, Potter, sen benim babam gibisin. *O* da içer, etrafta dolaşır ama bilinci yerinde değildir, hatırlayamadığı şeyler yapar. Arabayı çarpar, ağzımı burnumu kırar, kavgaya karışır, kırık bir burunla ya da belki bambaşka bir şehirde, bir tren istasyonundaki bankın tekinde uyanır...”

“Ben öyle şeyler yapmıyorum.”

Boris iç çekti. “Haklısın, haklısın ama senin de hafızan gidiyor. Tıpkı babam gibi. Ve sen de kötü bir şeyler yaptın, şiddet uyguladın falan demiyorum, sen onun gibi şiddete meyilli değilsin ama bilirsin işte - ah, hani bir keresinde McDonald’s’taki oyun alanına gitmiştik, çocuk oyun alanına, o şişmeli şeyin üstüne bindiğinde o kadar sarhoştun ki kadın senin yüzünden polisleri aramıştı, seni derhal oradan çıkarmıştım, yarım saat Wal-Mart’ta durmuş, okul için kalem bakıyormuş gibi yapmıştık, sonra tekrar otobüse binmiş, otobüs durağına geri gitmiştik, o geceye dair herhangi bir şey hatırlıyor musun? Tek bir şey? ‘McDonald’s mı Boris? Ne McDonald’s’ı?’ ya da,” dedi, gürültüyle burnunu çekti, konuşmama fırsat vermeden devam etti, “ya da pert olduğun, *enkaza döndüğün* ve beni seninle birlikte ‘çölde yürüyüşe’ çıkmaya zorladığın günü? Tamam, hadi, yürüyüşe çıkıyoruz. Peki. Ama sen öyle sarhoşsun ki ayakta zor duruyorsun ve hava kırk derece. Sonra yürümekten yoruluyorsun ve kendini kumların üstüne atıveriyorsun. Ve seni

orada ölüme terk etmemi istiyorsun benden. ‘Bırak beni, Boris, bırak beni.’ Bunu hatırladın mı?”

“Sadede gel.”

“Ne diyebilirim ki? Mutsuzdun. Durmadan kendini kaybedinceye kadar içiyordun.”

“Sen de öyle.”

“Evet, hatırlıyorum. Merdivenlerde yüzükoyun sızmalar, hatırlıyor musun? Evden kilometrelerce uzakta, toprağın üzerinde uyanmalar, ayakların çalılıkların arasından fırlamış, oraya nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikrin yok? Siktir, bir keresinde gecenin bir yarısı Spirsetskaya’ya bir e-posta göndermiştim, korkunç bir sarhoş mektubu, güzel bir kadın olduğunu ve onu çok sevdiğimi söyleyen ki o ara seviyordum da, bir e-posta. Ertesi gün ayık kafayla okula gidince, ‘Boris, Boris, seninle konuşmam gerek,’ demişti. Gerçekten mi, ne konuda? O yine bütün kibarlığı ve tatlılığıyla beni mahcup etmemeye çalışmıştı. E-posta? Ne e-postası? Tek bir şey bile hatırlamıyorum ki! Bana şiir kitabından fotokopiler verip kendi yaşımdaki kızları sevmem gerektiğini söylerken suratım kıpkırmızı, orada öylece durmuştum! Elbette ben de aptalca şeyler yaptım. Senden çok daha aptalca şeyler! Ama ben,” dedi elindeki sigarayla oynayarak, “ben eğlenmeye ve mutlu olmaya çalışıyordum. Sen ölmek istiyordun. İkisi farklı şeyler.”

“Neden konuyu değiştirmeye çalıştığın hissine kapılıyorum?”

“Seni yargılamaya kalktığım yok! Sadece o zamanlar saçma sapan şeyler yaptık. Sanırım belki senin hatırlamadığın şeyler.” Yüzümün aldığı şekli görünce, “Hayır, hayır!” dedi çabucak kafasını sallayarak. “*Öyle* şeyler değil. Gerçi şunu söyleyeyim, aynı yatakta yattığım tek erkek sensin!”

Kahkaham öfkeyle ağzımdan âdeta fışkırarak çıktı, sanki öksürmüşüm ya da boğazıma bir şey kaçmış gibi.

“O mesele...” Boris mağrur bir tavırla arkasına yaslandı, iki parmağıyla tutup burun deliklerini kapadı. “Hah. Sanırım o yaşlarda oluyor bazen böyle şeyler. Gençtik ve kızlara ihtiyaç duyuyorduk. Sanırım sen başka bir şey olduğunu sanıyordun belki de. Ama, hayır, bekle,” dedi hemen, yüzündeki ifade değişmişti, kalkmak için sandalyemi geriye itmiştim, “bekle,” dedi bir kez daha, kolumdan yakaladı. “Gitme, lütfen, sana anlatmaya çalıştığım şeyi dinle, *Dr. No’*yu izlediğimiz geceye dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Sandalyemin arkasındaki paltomu alıyordum. Ama bunu duyunca durdum.

“Hatırlıyor musun?”

“Hatırlamam mı gerekiyor? Neden?”

“Hatırlamadığını *biliyorum.* Çünkü seni test ederdim eskiden. Dr. No’dan bahset, espri yap. Ne diyeceğini görmek için.”

“Dr. No ne alaka?”

“Seninle tanışmamızın üzerinden daha çok geçmemişti!” Bacağını deliler gibi sallıyordu. “Galiba votkaya alışkın değildin, bardağına ne kadar içki koyacağını hiç bilmezdin. Elinde kocaman bir bardakla, şu büyüklükte bir su bardağıyla içeri girdin, ha siktir dedim içimden. Hatırlıyor musun?”

“Buna benzer çok gece oldu.”

“Hatırlamıyorsun. Kusmuğunu temizlerdim, giysilerini makineye atardım, bunları yaptığımın farkına bile varmazdın. Ağlardın ve bana bir sürü şey anlatırdın.”

“Ne gibi şeyler?”

“Mesela...” Yüzünde hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir ifade belirdi. “Ah, annenin ölmesi senin hatanmış gibi... keşke ölen sen olsaymışsın... ölürsen belki o karanlığın içinde onunla birlikte olabilirmişsin... detaylara girmenin bir âlemi yok, kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Berbat bir haldeydin, Theo, seninle olmak eğlenceliydi, çoğu zaman! Her şeye ayak uydururdun! Ama berbat bir haldeydin. Belki de bir hastanede olmalıydın. Çatıya tırmanıp havuza atlamalar falan? Boynunu kırabilirdin, yaptığın tam bir çılgınlıktı! Geceleyin sırtüstü yolun ortasına uzanırdın, sokak lambası yoktu, seni görecek kimse yoktu, bir arabanın gelip seni çiğnemesini beklerdin, seni kavga dövüş ayağa kaldırıp zorla eve sokardım.”

“O Tanrı’nın bile unuttuğu sefil sokakta sabaha kadar da yatsam tek bir araba dahi geçmezdi. Orada uyuyabilirdim. Uyku tulumumu getirseydin.”

“Bu meseleyi hiç kurcalamayacağım. Sen kafayı sıyırmıştın. İkimizi de öldürebilirdin. Bir gece eline kibritleri almış evi ateşe vermeye kalkışmıştın, hatırladın mı?”

“Sadece şaka yapıyordum,” dedim huzursuzca.

“Peki ya halı? Koltuktaki kocaman yanık? O da mı şakaydı? Xandra görmesin diye yastıkları ters çevirmiştim.

“O beş para etmez koltuk o kadar adiydi ki hemen alev almıştı.”

“Doğru, doğru. Öyle olsun bakalım. Her neyse, bir gece *Dr. No*’yu izliyorduk, ben daha önce hiç izlememiştim ama sen izlemiştin, benim çok

hoşuma gitmişti ama sen *v'gavno*[48] modundaydın, sonra filmde adamın adasını gösterdi falan, adam düğmeye bastı ve çaldığı resmi gösterdi?"

"Ah, Tanrım."

Boris kesik kesik gülüyordu. "Bunu yaptın! Tanrı yardımcın olsun! Müthişti. Öyle sarhoştun ki ayakta duramıyordun. Sana bir şey göstereceğim! Harika bir şey! Gelmiş geçmiş en güzel şey! Televizyonun önüne geçiyordun. Hayır, ciddiyim! Bense filmi seyrediyordum, en güzel kısmını ama sen çeneni kapamıyordun bir türlü. Siktir git! Neyse, çekip gittin, küplere binmiştin, 'sen siktir git', *bir sürü* gürültü çıkardın. Pat küt pat küt. Ve sonra, elinde o resimle çıkıp geldin, anladın mı?" Güldü. "İşin komik yanı, benimle taşak geçtiğinden emindim. Dünyaca ünlü müzeden bir eser? Yok daha neler. Ama gerçekti. Herhangi biri bile anlayabilirdi bunu."

"Sana inanmıyorum."

"Pekâlâ ama dediğim doğru. *Biliyordum.* Çünkü öyle taklitler yapmak mümkün olsaydı Las Vegas dünya tarihinin en güzel şehri olurdu! Her neyse, çok komikti. Ben orada büyük bir gururla sana raftan elma ve şeker çalmayı öğretiyorum, sense dünyaca ünlü sanat şaheserini çalmışsın."

"Ben onu çalmadım."

Boris kıkırdadı. "Hayır, hayır. Açıklamıştın. Onu güvenli bir şekilde saklıyordun. Hayattaki büyük, önemli görevin. Şimdi sen bana," dedi, öne doğru eğildi, "onu gerçekten açıp bakmadığını mı söylüyorsun? Bunca yıl boyunca? Senin derdin ne?"

"Sana inanmıyorum," dedim bir kez daha. "Onu *ne zaman* aldın?" diye sordum bana gözlerini devirince. "Nasıl?"

"Bak, dediğim gibi..."

"Bu anlattıklarının tek kelimesine bile inanmamı nasıl beklersin?"

Boris yine gözlerini devirdi. Paltosunun cebine uzandı. iPhone'unda bir fotoğraf buldu. Sonra telefonu masanın üzerinden bana uzattı. Tablonun arkasının resmiydi bu. Ön tarafın reprodüksiyonunu her yerde bulabilirdiniz. Ama arka tarafı parmakizi gibi ayırt ediciydi: kahverengi ve kırmızı mühür mumu damlaları; bir gemi gövdesini ya da uzun zaman öncesine ait uluslararası bir anlaşmayı andıran, Avrupa damgalarından düzensiz bir kırkyama (Roma rakamları; kuştüyü kalemlerle atılmış ince ve uzun çizgili imzalar). Ufalanan sarılar ve kahveler, neredeyse organik bir dolgunlukla ölü yapraklar gibi katman katman görünüyordu. Telefonu cebine geri koydu.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra Boris bir sigara almak için uzandı.

“Bana artık inanıyor musun?” dedi sigara dumanını ağzının kenarından savurarak. Kafamın içindeki atomlar döne döne birbirlerinden ayrılıyorlardı. Son kokainin çaktığı kıvılcım sönmeye başlamıştı bile, kaygı ve tedirginlik, gök gürültülü sağanak yağmurdan önce çöken karanlık hava gibi çöküyordu üstüme. Uzun, karamsar bir an boyunca birbirimize baktık: yüksek kimyasal frekans, yalnızlığa karşı yalnızlık, bir dağın tepesindeki iki Tibetli keşiş gibi.

Derken tek bir kelime bile etmeden ayağa kalktım ve paltomu aldım. Boris de ayağa fırladı.

“Bekle,” dedi, onu omzumla itip yanından geçtim. “Potter? Böyle kızgın gitme. Bunu telafi edeceğim dedim ya? Ciddiyim...”

“Potter?” diye seslendi bir kez daha, ben tıkırdayan boncuk perdenin arasından geçip caddeye, şafak vaktinin kirli, gri aydınlığına adımımı atarken. C Bulvarı, beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme sevindiğim gibi sevinmişe benzeyen tek bir taksi dışında bomboştu; taksici hızla gelip hemen önümde durdu. O tek bir kelime daha söylemeye fırsat bulamadan taksiye atladım, basıp gittim ve onu orada, siyah paltosunun içinde, çöp tenekelerinin yanında dikilirken bıraktım.

X

Dişlerimi sıkmaktan ağrıyan bir çene ve infilak etmek üzere olan bir kalple depoya vardığımda saat sabahın sekiz buçuğu olmuştu. Bürokratik günışığı: yayaların sabahı uğulduyor, tehditle aydınlanıyordu. Ona çeyrek kala Hobie’nin evindeki odamda yerde oturuyordum ve zihnim bir o yana bir bu yana yön değiştiren, nereye gideceğini şaşıran, hızını yitirmiş bir topaç gibi fırıl fırıl dönüyordu. Halının üzerine bir çift alışveriş torbası atılmıştı; hiç kullanılmamış iki kişilik bir çadır, hâlâ Vegas’taki odam gibi kokan bej rengi perkal bir yastık kılıfı, tuvalete atıp üstüne sifonu çekmem gerektiğini bildiğim bir teneke kutu dolusu muhtelif Roxicodonlar ve morfinler, nabzım parmakuçlarımda atarak yirmi dakikalık hassas bir çalışma sonucunda fazla sert hareket edip kazara tabloyu çizerim korkusuyla bir X-acto bıçakla

titizlikle kestiğim ve nihayet bir tarafını açınca titreyen ellerimle özenle şerit şerit soyup çıkardığım arapsaçına dönmüş bir tomar koli bandı ve sonunda bulduğum -gazetelere sarılıp kartonların arasına sıkıştırılmış- içi yazılı bir Yurttaşlık dersi çalışma kitabı (*Demokrasi, Çeşitlilik ve Sen!)*

Pırıl pırıl çokkültürlü bir kalabalık. Kitabın kapağında Asyalı çocuklar, Latin çocuklar, Afrikalı Amerikalı çocuklar, Kızılderili çocuklar, başörtülü Müslüman bir kız ve tekerlekli sandalyedeki beyaz bir çocuk bir Amerikan bayrağının önünde el ele tutuşuyor ve gülümsüyorlardı. Boris kitabın içine, farklı etnik kökenlerden gelen kişilerin hep birlikte sevinçle topluma iştirak ettikleri ve yoksul mahallelerden çocukların ellerinde bir sulama kabıyla sosyal konut projesinin etrafında toplanıp dallarının her biri devletin farklı bir dalını temsil eden saksıdaki bir ağacı büyüttükleri iyi vatandaşlığın neşe saçan sıkıcı dünyasının sayfalarına üstlerine kendi adını yazdığı hançerler, etrafını Kotku'nun adının baş harflerinin süslediği güller ve kalpler ve kısmen doldurulmuş örnek bir testin üstüne, sinsice yan yan bakan bir çift casus gözü çizmişti:

> Neden insanların devlete ihtiyaçları vardır? *İdeolojiyi dayatmak, suçluları cezalandırmak ve insanlar arasında eşitliği ve kardeşliği teşvik etmek için*
>
> Bir Amerikan vatandaşının bazı görevleri nelerdir? *Meclis için oy vermek, çeşitliliği kutlamak ve ülkenin düşmanlarıyla savaşmak*

Hobie, şükürler olsun ki dışarıdaydı. Aldığım haplar işe yaramamıştı; düşüncelerimin oradan oraya uçmasından ve kalbimin müthiş bir hızla atmasından yorulmuş, kıvranmalı, düşmeli bir yarı rüya halinde yatakta iki saat kadar dönüp durduktan sonra Boris'in sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu - kendimi ayağa kalkmak, odada yarattığım dağınıklığı toplamak ve bir duş alıp tıraş olmak için zorladım: tıraş olurken kendimi kestim çünkü üst dudağım çektiğim burun kanamaları yüzünden neredeyse dişçi koltuğundan yeni kalkmış gibi uyuşuktu. Sonra kendime bir demlik kahve yaptım, mutfakta bayat bir çörek buldum ve onu yemek için kendimi zorladım. Öğlen olduğunda aşağıya inmiş, dükkânı açmıştım -tam da plastik yağmurluğunun içindeki postacı kadını (kesik dudağımı ve kanlı peçetemi görünce biraz paniğe kapılmış gibiydi, bu çapaklı gözlü halimden biraz uzakta duruyordu) yakalayacak zamanda ama lateks eldivenli elleriyle gelen postaları bana

uzatırken farkına vardım: ne anlamı vardı ki? Reeve, Hobie'ye canı ne isterse yazabilirdi -Interpol'ü bile arayabilirdi- artık kimin umurundaydı ki.

Yağmur yağıyordu. Yayalar sürü gibi bir araya toplanmış, aceleyle koşuşturuyordu. Yağmur camı sertçe döverken kaldırımdaki plastik çöp poşetlerinin üstüne boncuk gibi düşüyordu. Masanın başında, küf kokulu koltuğumda otururken oraya demir atmaya ya da hiç olmazsa dükkânın rengi solmuş ipeklileri ve loşluğunda, çocukluğumun yağmurlu, karanlık sınıflarınınkine benzeyen buruk kasvetinde teselli bulmaya çalıştım ama dopamin beni fena yere çarpmış ve ölüm gibi gelen bir şeyin öncü titremeleriyle baş başa bırakmıştı - önce karnında hissettiğin bir keder, alnının iç tarafına kadar vuran, dışarıda bıraktığım bütün karanlık, gümbür gümbür içime geri dönüyordu.

Tünel görüşü. Yıllardır herhangi bir gerçekliğin nüfuz etmesine imkân vermeyecek kadar donuk ve izole bir halde kendimi hayatın akışına bırakmıştım: çocukluğumdan beri, güzel kafayla Vegas'taki pelüş halının üzerine uzanmış tavan vantilatörüne güldüğüm günlerden beri yavaş, rahat dalgasıyla beni döne döne sürükleyen bir hezeyan, ama artık gülmüyordum, Rip van Winkle[49] yüz yıl kadar geç olsa da uyanmış, kafasını toprağın üstünde tutuyordu.

Her şeyi düzeltmenin yolu neydi? Yoktu ki. Boris onu alarak bana bir anlamda iyilik etmişti - en azından çoğu insanın bunu böyle göreceğini biliyordum; ben bu işten sıyrılmıştım; beni kimse suçlayamazdı; sorunlarımın en büyük kısmı bir hamlede çözülmüştü ama aklı başında herhangi birinin tablo meselesini üstünden attığına sevinip rahatlayacağını bilsem de ben yine de daha önce hiç çaresizlik, kendime duyduğum nefret ve utançla böylesine kavrulmamıştım.

Sıcak, bunaltıcı dükkân. Yerimde duramıyordum; ayağa kalkıyor, yerime oturuyordum, cama doğru yürüyor, sonra geri dönüyordum. Korku damlıyordu her şeyin üstünden. Porselen bir Pulcinella[50] nefretle bana bakıyordu. Mobilyalar bile gözüme hastalıklı ve orantısız görünüyordu. Şehrin bambaşka bir yerinde sakladığım sırra dayanarak daha iyi biri, daha bilge biri, daha soylu, değerli ve yaşamaya layık biri olduğuma nasıl inanmış olabilirdim ki? Ama inanmıştım işte. Tablo kendimi daha az ölümlü, daha az sıradan hissetmemi sağlamıştı. O destek ve kanıttı; o rızık ve paraydı. O bütün bir katedrali ayakta tutan kilit taşıydı. Aniden âdeta altımdan çekilerek

ortadan kaybolmasıyla bütün yetişkinlik hayatımın gizliden gizliye bu büyük, saklı, yabani hazla - bütün hayatımın onu her an paramparça edebilecek bir sırrın üstünde dengede durduğu inancıyla ayakta kaldığını öğrenmek korkunçtu.

XI

Hobie, saat iki gibi eve döndüğünde bir müşteri sokaktan gelip zilleri çıngırdatarak dükkana girdi.

“Dün gece tam bir sürpriz oldu yahu.” Yağmurdan yanakları pembe pempe olmuştu, yağmurluğunu üstünden çıkarıyor, suları silkeliyordu; müzayede evine gitmek için hazırlandığı belliydi, puanlı geniş kravatını takmış ve o eski, iyi takımlarından birini giymişti. “Boris!” Açık artırma iyi geçmişti, keyifli haline bakınca anlaşılıyordu; gerçi büyük fiyat tekliflerine girişmekten kaçınırdı, ne istediğini bilirdi ve çoğu zaman sakin geçen oturumlarda, karşısında teklif veren başka kimse olmadığında bir yığın güzelliği kapar gelirdi. “İkinizin gecenin tadını çıkardığınızı sanıyorum?”

“Ah.” Bir köşeye çökmüş, çayımı yudumluyordum; başımdaki ağrı korkunçtu.

“Hakkında onca şey duyduktan sonra onunla tanışmak tuhaftı. Bir kitap karakterleriyle tanışmak gibiydi. Onu hep *Oliver’*daki Artful Dodger gibi hayal etmiştim, ah, bilirsin, şu küçük çocuk, afacan, adı neydi. Jack bir şey. Yırtık pırtık ceketli. Yanakları hep kir içinde.”

“İnan bana, o zamanlar en az o kadar pisti.”

“Eh, bilirsin, Dickens, Dodger’a ne olduğunu anlatmaz bize. Büyüyüp saygın bir işadamı olmuştur belki, kim bilir? Hem Popper aklını kaçırmış gibi değil miydi? Bir hayvanın bu kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştim. Ah, evet...” dedi hafifçe bana dönerek, hâlâ yağmurluğuyla meşguldü; Popper’ın adını duyunca donup kaldığımı fark etmemişti, “unutmadan, Kitsey aradı.”

Karşılık vermedim; veremedim. Popper aklıma bile gelmemişti.

“Saat geç oluyordu, on gibi. Ona Boris’in geldiğini söyledim, eve uğradığınızı, sonra dışarı çıktığınızı, umarım sakıncası yoktur.”

“Tabii ki,” dedim, çaba gerektiren bir duraksamanın ardından, aynı anda

birden fazla yanlış yöne doğru dörtnala koşan düşüncelerimi toparlamaya çabalıyordum.

“Sana *ne* hatırlatmalıyım.” Hobie parmağını dudaklarına götürdü. “Bana bir vazife verilmişti. Dur bir düşüneyim. Aklıma gelmiyor,” dedi hafifçe irkilip kafasını salladıktan sonra. “Onu araman gerekiyor. Akşama yemek varmış, onu biliyorum, birinin evinde. Sekizde akşam yemeği. Bu kadarını hatırlıyorum. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.”

“Longstreetlerde,” dedim, kalbim acıyordu.

“Öyleydi galiba. Her neyse, Boris ha! Müthiş eğlenceli, müthiş büyüleyici. Ne kadar şehirdeymiş? Ne kadar burada olacakmış?” diye tekrarladı ben cevap vermeyince, yüzümü göremiyordu, dehşete kapılmış bir halde caddeye bakıyordu. “Onu bir akşam yemeğe çağırmalıyız, sence de öyle değil mi? Uygun olduğu birkaç geceyi sorsana ona? Yani sen de istersen,” dedi benden karşılık gelmeyince. “Sana kalmış. Bana söyle yeter.”

XII

Aşağı yukarı iki saat sonra -bitkin bir halde, başımdaki ağrının acısıyla gözlerimden yaşlar süzülürken- hâlâ deliler gibi Popper’ı nasıl geri alacağımı düşünüyor ve aynı anda yokluğunu açıklayacak bahaneler uyduruyor ve beğenmeyip vazgeçiyordum. Onu bir dükkânın önüne bağlayıp orada unuttum? Biri gelip kaçırmış? Yalan olduğu gün gibi ortadaydı: dışarıda şakır şakır yağmur yağıyor olmasının dışında, Popper öyle yaşlı ve huysuzdu ki ona tasma takıp kapının önündeki yangın musluğuna kadar bile götüremezdim. Bakıcı? Popper’ın bakıcısı, evinde oturmak yerine çalışan Cecelia adlı yoksul görünümlü, yaşlı kadın onu her zaman saat üç gibi geri getirirdi. Veteriner? Popper’ın hasta olmadığı gerçeğinin yanı sıra (ki madem öyleydi, bundan ona neden bahsetmemiştim ki?) Popper hep Hobie’nin Welty ve Chessie’li günlerden beri tanıdığı aynı veterinere gidiyordu. Doktor McDermott’un ofisi hemen caddenin sonundaydı. Onu neden başka bir yere götürecektim?

İnleyerek ayağa kalktım, pencereye doğru yürüdüm. Dönüp dolaşıp hep aynı çıkmaza düşüyordum, Hobie afallamış bir halde içeri giriyor, bir iki saat

içinde yapacağı gibi, dükkânı kolaçan ediyordu: “Popper nerede? Onu gördün mü?” Ve işte o kadar: sonsuz döngü; alt-tab yapıp çıkma şansı yok. Kapatmaya zorlayıp bilgisayarı kapatabilir, en baştan başlayıp yeniden çalıştırabilirdim ve oyun yine de kilitlenip aynı yerde donup kalırdı. “Popper nerede?” Hile kodu falan yok. *Game over.* O noktayı geçmenin hiçbir yolu yok.

Düzensiz sağanaklar halinde yağan yağmur yavaşlamış, çisentiye dönüşmüştü, kaldırımlar parlıyor ve tentelerden sular damlıyordu ve caddedeki herkes anı yakalamış, üstlerine birer yağmurluk geçirip köpeklerini de alıp sokağa fırlamış gibi görünüyordu: nereye baksam köpek görüyordum, lap lap yürüyen çoban köpeği, siyah standart kaniş, teriyer melezleri, retriever melezleri, yaşlıca bir Fransız buldok ve çenelerini havaya kaldırmış, kendini beğenmiş bir çift daksund, birbirlerinin peşi sıra yürüyüp gidiyorlardı. Endişe içinde koltuğuma geri dönüp oturdum, Christie’s satış kataloğunu elime alıp telaşla sayfalarını çevirmeye koyuldum: korkunç modernist suluboyalar, Viktorya tarzı kavga eden iki bufalo bronzu için iki bin dolar, saçmalık.

Hobie’ye ne diyecektim? Popper yaşlı ve sağırdı, evin seslendiğimiz zaman hemen duyamayacağı ücra yerlerinde uyurdu bazen ama çok geçmeden yemek vakti gelecekti ve Hobie’nin üst kata çıkıp koltuğun altında, Pippa’nın odasında ve her zamanki yerlerinde onu aramaya başladığını duyacaktım. “Popsky? Hadi oğlum. Yemek vakti!” Salağa yatabilir miydim? Onunla birlikte evi arıyormuş gibi yapabilir miydim? Suratımda şaşkın bir ifadeyle kafamı kaşıyabilir miydim? Gizemli gözden kayboluş? Bermuda Şeytan Üçgeni? Dükkânın kapı zili çıngırdayınca kalbim yerinden çıkarak bakıcıyı göreceğim düşüncesiyle kapıya doğru döndüm.

“Onu alıkoyacağım.”

Popper -ıslaktı ama bunun dışında yaşadığı maceradan memnun görünüyordu- Boris onu yere bırakınca bir an yerini yabancılayıp bacaklarını kastı ama sonra badi badi yürüyerek yanıma geldi, çenesinin altını kaşıyayım diye kafasını havaya kaldırdı.

“Seni birazcık bile özlemedi,” dedi Boris. “Birlikte güzel bir gün geçirdik.”

“Ne yaptınız?” dedim, oldukça uzun bir sessizlikten sonra çünkü söyleyecek başka hiçbir şey gelmemişti aklıma.

“Uyuduk, daha çok. Gyuri bizi eve bıraktı...” Koyulaşmış gözlerini kaşıdı ve esnedi. “Ve ikimiz birlikte güzel bir uyku çektik. Hatırlarsın, nasıl kıvırılıp

yatardı? Kafamın tepesinde kürklü bir şapka gibi?" Popper çenesini benim kafama koyup uyumayı sevmezdi hiç - bir tek Boris'le. "Sonra uyandık, ben bir duş aldım ve onu yürüyüşe çıkardım, çok uzağa değil ama çok uzaklaşmadı, ben birkaç telefon görüşmesi yaptım ve domuz pastırmalı bir sandviç yiyip arabaya atladık ve buraya geldik. Bak, çok üzgünüm!" dedi birdenbire, ben yanıt vermeyince, elini darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten. Ve her şeyi yeniden yoluna koyacağım, düzelteceğim, bunu yapacağım."

Aramızdaki sessizlik eziciydi.

"Her neyse, dün gece eğlendin mi? *Ben* eğlendim. Büyük gece eğlencesi! Bu sabah pek o kadar iyi hissetmiyordum gerçi. Lütfen bir şey söyle," dedi yine benden karşılık gelmeyince. "Bütün gün kendimi çok çok kötü hissettim."

Popper hırıltıyla soluya soluya odanın diğer tarafındaki su kabına gitmişti. Mutlu mutlu içmeye başladı. Uzun bir süre, onun tekdüze şapırtıları ve höpürtülerinden başka tek bir ses çıkmadı.

"Gerçekten, Theo," elini kalbine götürdü, "berbat hissediyorum. Hissettiklerimi -utancımı- ifade edebilecek kadar sözcük bilmiyorum," dedi bu kez biraz daha usulca, benden hâlâ cevap alamayınca. "Ve evet, şunu itiraf etmeliyim, bir yanım kendime soruyor, 'neden her şeyi mahvettin, Boris, neden o koca ağzını açtın ki?' diyor. Çünkü bunu kendime saklayabilirdim. Kolaylıkla! Asla bilmezdin! Ve her şey yine iyi güzel devam ederdi. Ama nasıl yalan söyleyebilir, sinsilik edebilirdim ki? En azından bunun için hak ver, hı?" dedi tedirginlikle ellerini ovuşturarak. "Ben korkak değilim. Yaptığımı kabul ettim. Senin neler olup bittiğini bilmediğin için endişelenmeni istemedim. Ve bunu sana telafi edeceğim, bir şekilde, söz veriyorum."

"Neden?" Hobie alt katta süpürgeyi çalıştırıyordu ama ben yine de sesimi alçalttım, Xandra aşağı kattayken ve tartıştığımızı duymasını istemediğimiz zamanlardaki aynı öfkeli fısıltıyla, "Neden?" diye sordum.

"Ne neden?"

"Neden aldın onu?"

Boris, biraz kendini beğenmiş bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Çünkü evine Yahudi Mafyası gidip geliyordu, işte bu yüzden!"

"Hayır, bu yüzden değil."

Boris iç çekti. "Şey, kısmen bu yüzden, birazcık. Sizin evde güvende

miydi ki? Hayır! Okulda da güvende değildi. Eski okul kitabımı aldım, onu gazetelerin içine sarıp sarmaladım ve aynı kalınlığa getirip bantladım...”

“Ben sana onu *neden* aldığını sordum.”

“Ne diyebilirim ki? Ben hırsızım.”

Popper hâlâ etrafa sıçratarak şapır şupur su içeriyordu. Öfkeyle, Boris’in geçirdikleri bu pek güzel günde onun önüne bir kap su koymayı akıl edip etmediğini merak ettim.

“Ve,” hafifçe omuz silkti, “onu istedim. Evet. Kim istemezdi ki?”

“Neden istedin? Para için mi?” diye ekledim, cevap vermeyince.

Boris yüzünü buruşturdu. “Tabii ki hayır. Öyle bir şeyi satamazsın. Gerçi itiraf etmeliyim, bir defasında başım beladaydı, dört beş yıl kadar önce, onu resmen satıyordum neredeyse, çok çok düşük bir fiyata hem de sırf başımdan atmak için. İyi ki yapmamışım. Başım dertteydi ve nakde ihtiyacım vardı. Ama,” sertçe burnunu çekti, sonra sildi, “onun gibi bir parçayı satmaya çalışmak yakalanmanın en hızlı yoludur. Bunu sen kendin de biliyorsundur. Kıymetli evrak olaraksa bambaşka bir hikâye! Teminat olarak ellerinde tutarlar, önüne malları sererler. Bu malları ya da her neyse onları satarsın, parayla geri dönersin, onlara payları neyse verirsin, resim sana geri döner, oyun biter. Anladın mı?”

Hiçbir şey söylemedim, hâlâ masamın üstünde açık duran Christie’s katalogunun yapraklarını çevirmeye başlamıştım.

“Ne derler bilirsin.” Sesi hem kederli hem ikna ediciydi. ‘“Eline şans geçen herkes çalar.’ Bunu senden iyi kim bilebilir ki? Öğle yemeğine para bulmak için dolabına bakıyordum ve düşündüm: ne? Merhaba? Bu da neyin nesi? Onu çaktırmadan oradan çıkarıp saklamak kolaydı. Ve sonra eski çalışma kitabımı alıp Kotku’nun atölye dersi sınıfına götürdüm, aynı büyüklükte, aynı kalınlıktaydı, aynı şekilde bantladık falan! Kotku da bana yardım etti. Ona bunu neden yaptığımı söylemedim ama. Kotku’ya bu tarz şeyler söyleyemezsin.”

“Onu çaldığına hâlâ inanamıyorum.”

“Bak. Sana bahaneler uydurmayacağım. Onu ben aldım. Ama,” zafer kazanmışçasına gülümsüyordu, “sahtekârlık ettim mi? Bu konuda yalan söyledim mi?”

“Evet,” dedim, duyduklarıma inanamadığım için bir süre duraksadıktan sonra. “Evet, bu konuda yalan söyledin.”

“Bana hiç doğrudan sormadın ki! Eğer sorsaydın sana söylerdim!”

“Boris, palavrayı kes. Yalan söyledin.”

“Pekâlâ, şimdi yalan söylemiyorum,” dedi Boris, hatasını kabullenmiş gibi etrafına bakınıyordu. “Şimdiye kadar çoktan anlayacağını sanıyordum! Yıllar önce! Ben olduğumu bildiğini sanıyordum!”

Ondan uzaklaşıp merdivenlere doğru yürüdüm, Popçik de peşimden geldi. Hobie elektrikli süpürgeyi kapatmıştı, göze batan bir sessizlik oluşmuştu, bizi duymasını istemiyordum.

“Çok net olamıyorum,” Boris gürültülü bir biçimde burnunu sümkürdü, kâğıt mendilin üstündekileri inceledi, yüzünü ekşitti, “ama Avrupa’da bir yerlerde olduğundan eminim.” Kâğıt mendili elinde top haline getirip cebine tıkıştırdı. “Genova, ihtimal dışı. Ama benim tahminimce Belçika ya da Almanya’da. Hollanda, belki. Orada daha iyi pazarlık yapabileceklerdir çünkü oradaki insanlar ona çok daha büyük hayranlık duyuyorlar.”

“Buna pek olasılıkları daraltmak denemez.”

“Peki, dinle. Güney Amerika’da olmadığına şükret! Çünkü o durumda, sana garanti ederim, onu bir daha görme imkânın olmazdı.”

“Kaybolduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum.

“Onun nerede olduğunu öğrenebileceğimi düşündüğümden başka hiçbir şey söylemiyorum ben. O da *belki*. Nasıl geri alacağımızı bilmek bambaşka bir şey. Böyle insanlarla daha önce hiç iş yapmadım.”

“Nasıl insanlarla?”

Boris, huzursuzca kıpırdandı, sessiz kaldı, gözlerini yerden ayırmıyordu: demir buldok heykelciklerinden, yığılı kitaplardan, bir sürü küçük halıdan...

“Antikaların üstüne işemiyor mu?” diye sordu başıyla Popçik’i işaret ederek. “Bütün bu güzelim mobilyaların üstüne?”

“Hayır.”

“Sizin evde hep yapardı. Alt kattaki halınızın her yeri sidik kokardı. Sanırım Xandra onu çişini oraya yapmadan dışarı çıkarma konusunda pek iyi sayılmazdı.”

“Nasıl insanlar?”

“Ha?”

“Nasıl insanlarla iş yapmamıştın?”

“Durum karışık. Eğer istersen sana anlatırım,” diye ekledi hemen, “ama bence ikimiz de yorgunuz ve şimdi hiç zamanı değil. Ama birkaç yeri arayacağım ve öğrendiklerimi sana da söyleyeceğim, tamam mı? Bir şey öğrendiğimde gelip sana da anlatacağım, söz veriyorum. Bu arada...”

Parmağıyla üst dudağına vuruyordu.

“Ne?” dedim şaşırarak.

“Şuran. Burnunun altı.”

“Tıraş olurken kestim.”

“Ah.” Orada öyle dikilirken ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu, sanki çok daha ateşli bir özrün ya da patlamanın eşiğindeymiş gibiydi fakat aramızda asılı duran sessizlik kesinlikle nihai bir hava taşıyordu ve sonunda ellerini ceplerine soktu. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ.”

“Sonra görüşürüz o halde.”

“Peki.” Ama o kapıdan çıkıp giderken ve ben pencerenin önünde durmuş onun tentelerden damlayan sulardan kaçınarak yürüyüp gidişini izlerken -yürüyüş şekli görüş açımdan çıktığını düşündüğü anda rahatlayıp hafiflemişti- bunun büyük bir ihtimalle onu son görüşüm olduğunu hissediyordum.

XIII

Kendimi nasıl hissetiğime bakınca ki esasen ölüme yakın bir histi, zira çirkin bir migrenöz baş ağrısı çekiyordum ve önümü görmekte zorlandığım bir acı içindeydim, dükkânı açık tutmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden güneş açmış, insanlar sokaklara çıkmış olsa da, “Kapalı” tabelasını çevirdim ve -endişeyle hemen arkamdan gelen Popçik’le- kendimi üst kata sürükledim, gözlerimin arkasına çekiç gibi inen ağrıdan yarı baygın bir halde akşam yemeğinden önce birkaç saat sızdım.

Kitsey ile Longstreetlere gitmeden önce akşam saat 7.45’te annesinin evinde buluşacaktık ama ben biraz erken gelmiştim -kısmen akşam yemeği için evden çıkmadan onu birkaç dakika da olsa yalnız başınayken görmek istediğim için, kısmen de Bayan Barbour’a bir şey vereceğim için-Hobie’nin emlak yığınlarından birinin içinde onun için nadir bulunacak bir sergi kataloğu bulmuştum, *Rembrandt’ın Çağında Baskı Resim.*

“Hayır hayır,” dedi Etta gidip ondan benim için Bayan Barbour’un kapısını tıklatmasını isteyince, “kendisi hazır ve nazır. Ona çay götüreli daha

on beş dakika bile olmadı.”

Bayan Barbour için “hazır ve nazır” pijamalar ve köpeklerin çiğnediği terliklerin üstüne giyiverdiği eski bir uzun kollu pelerindi. “Ah, Theo!” dedi, yüzünde beliren dokunaklı, sakınmasız gösterişsizlik, bir şeyden gerçekten mutluluk duyduğu nadir durumlardaki Andy’yi getiriyordu aklıma - postayla gelen Nagler 22mm teleskopik mercek mikroskopu ya da şövalyelerle, büyücülerle falan işi pişiren, kılıç kuşanan koca memeli kadınları gösteren porno sitesi LARP’ı (Live Action Role Play) keşfettiği gün gibi. “Ne tatlı, ne tatlı bir çocuksun sen!”

“Sizde zaten yoktu umarım?”

“Hayır,” sevinçle sayfalarını çeviriyordu, “müthişsin! Katiyen, asla inanmayacaksın ama ben bu sergiyi ta üniversitedeyken, Boston’da görmüştüm.”

“Harika bir sergi olmuş olmalı,” dedim koltuklardan birine yerleşirken. Bir saat önce mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha mutlu hissediyordum kendimi. Tabloyu düşündükçe mideme ağrılar girerek, baş ağrısından kıvranarak, Longstreetlerle yiyeceğimiz akşam yemeğinin düşüncesiyle bile ümitsizliğe düşerek, sıcak yengeç soslu ve benim istediğim beynimi havaya uçurmakken Forrest’ın ekonomi konusundaki düşüncelerini bildirmekten geri durmayacağı akşamı nasıl atlatacağımı merak ederek, hastalığımı mazeret göstererek bu akşamdan yırtmamız ve geceyi onun dairesinde, yatakta geçirmemiz için yalvarmak niyetiyle Kitsey’yi aramaya çalışmıştım. Ama -sinir bozucu bir şekilde Kitsey’nin dışarıda olduğu günlerde sıklıkla olduğu gibi- açtığım telefonlara bakılmadı, attığım mesajlara ve e-postalara yanıt verilmedi, aramalarım doğrudan bir bip sesiyle telesekterete düşüyordu - bu çok sık tekrar eden iletişim kesintilerinden yakındığımda, “Yeni bir telefon almam lazım,” demişti terslenerek, “bu telefonumda bir sıkıntı var.” Ama sokakta yürürken birkaç defa birlikte Apple mağazasına gidip yeni bir tane almayı teklif ettiğimdeyse her seferinde bir bahane uydurmuştu: kuyruklar çok uzundu, başka bir yere yetişmesi gerekiyordu, hiç modunda değildi, açtı, susamıştı, çişi gelmişti, başka bir zaman halledemez miydik?

Gözlerim kapalı, yatağımın kenarında otururken (ne zaman gerçekten ihtiyacım olsa, asla ulaşmayı başaramadığım gibi) ona yine ulaşamadığım için sinirlenirken, Forrest’ı arayıp hasta olduğumu ona söylemeyi düşünmüştüm. Ama kendimi ne kadar berbat hissetsem de yine de Kistey’yi

görmek istiyordum, hiç sevmediğim insanlarla birlikte oturduğum bir akşam yemeği masanın karşı tarafından bile olsa. Bu yüzden -kendimi yataktan kalkmaya zorlamak, şehrin öteki tarafına gitmek ve akşamın en ölümcül kısmını atlatmak için- eski günlerde benim için hafif bir doz denebilecek kadar hap almıştım. Ama baş ağrımı geçirmediyse de moralimi şaşırtıcı ölçüde düzeltmişti. Aylardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Sen ve Kitsey bu gece dışarıda mı yiyorsunuz?" dedi hâlâ sevinçle ona getirdiğim katalogun sayfalarını çeviren Bayan Barbour. "Forrest Longstreetlerde?"

"Doğru."

"O da sen ve Andy ile aynı sınıftaydı, değil mi?"

"Evet, öyleydi."

"O korkunç çocuklardan biri değildi, öyle değil mi?"

"Şey..." Euphoria beni yüce gönüllü biri haline getirmişti. "Pek sayılmaz." Ahmağın ve kalın kafalının teki olan Forrest ("Öğretmenim, ağaçlar da bitki sayılır mı?") Andy ve bana kasten ya da kötü niyetle herhangi bir şekilde işkence edebilecek kadar zeki biri olmamıştı hiçbir zaman. "Ama, evet, haklısınız, o da o grubun bir parçasıydı, hatırlarsınız, Temple ve Tharp ve Cavanaugh ve Scheffernan."

"Evet. Temple. *Onu* kesinlikle hatırlıyorum. Ve şu Cable denen çocuğu."

"Efendim?" dedim, biraz şaşırmıştım.

"*Onun* sonu hiç iyi olmadı," dedi kafasını katalogtan kaldırmadan. "Kredi borçlarıyla yaşıyor... hiçbir işte dikiş tutturamıyor, yasalarla da başı dertteymiş duyduğuma göre. Karşılıksız çekler yazmış, görünüşe bakılırsa annesi insanlar şikâyetçi olmasın diye epey uğraşmış. Ve şu Win Temple," dedi kafasını kaldırıp, ben Cable'ın aslında o saldırgan sporcu topluluğunun bir parçası olmadığını açıklamaya fırsat bulamadan. "Andy'nin kafasını duşların oradaki duvara vuran oydu."

"Evet, oydu." O duşlarla ilgili olarak Andy'nin kafası fayanslara vurulurken Scheffernan ve Cavanaugh'nun beni zorla yere yatırıp kıçıma deodorant şişesini sokmaya çalışmasından başka pek bir şey hatırlamıyordum.

Bayan Barbour -zarifçe üstündeki pelerine sarınmış, bir kızağa atlayıp Noel partisine gidiyormuş gibi dizlerinin üstüne de bir şal örtmüştü- hâlâ elindeki kataloğu inceliyordu. "O Temple denen çocuğun ne dediğini biliyor musun?"

“Efendim?”

“Şu Temple denen çocuk.” Gözleri hâlâ katalogdaydı; sesi ışıl ışıldı, sanki bir kokteylde, yabancının biriyle konuşuyordu. “Bahanesi neydi. Andy’yi neden bayılatana kadar dövdüğünü sorduklarında.”

“Bilmiyorum.”

‘“Çünkü o çocuk sinirlerime dokunuyor,’ demişti. Şimdi avukat olmuş diyorlar, umarım mahkeme salonunda sinirlerine hâkim olmayı başarıyordur.”

“Win en kötüleri değildi,” dedim, can sıkıcı bir sessizliğin ardından. “Hatta yanından bile geçemezdi. Cavanaugh ve Scheffernan ise...”

“Annesi dinlemiyordu bile. Cep telefonu elinde birileriyle mesajlaşıyordu. Müvekkillerinden biriyle ilgili acil bir durum varmış.”

Gömleğimin manşetlerine baktım. İşten sonra temiz bir gömlek giymeye özen göstermiştim -uyuşturucu kullanarak geçirdiğim yılların (antika sahteciliği yaptığım yıllardan bahsetmiyorum bile) bana öğrettiği bir şey varsa o da kolalı gömleklerin ve temizleyiciden yeni gelmiş takımların çok sayıdaki günahları gizlemekte epey yararlı olduklarıydı- aldığım morfin tabletleri yüzünden rahatlayıp dikkatsizlik etmiştim, hazırlanırken odamın içinde dolanıp Elliot Smith mırıldanıyordum *sunshine...been keeping me upfor days....* ve -şimdi farkına varıyordum- manşetlerden birini düzgün tutturamamıştım. Dahası seçtiğim ilmikler birbirine uymuyordu bile: biri siyah, diğeri maviydi.

“Dava açabilirdim,” dedi Bayan Barbour dalgın dalgın. “Neden yapmadık bilmiyorum. Chance bunun okuldaki durumu Andy için daha zor bir hale getireceğini düşündüğünü söylemişti.”

“Şey...” Manşetimi fark ettirmeden düzeltmemin yolu yoktu. Taksiye binene kadar beklemesi gerekecekti. “Duşlardaki olay aslında Scheffeman’ın suçuydu.”

“Evet, Andy de öyle söylemişti, o Temple denen çocuk da ama asıl darbe, o beyin sarsıntısı, *şüphesiz ki...”*

“Scheffernan sinsinin tekiydi. Andy’yi Temple’a doğru o itti, kavga başladığında Scheffernan soyunma odasındaydı ve Cavanaugh ile diğer çocuklarla birlikte katıla katıla gülüyordu.”

“Eh, ben bunu bilmiyorum ama David...” David, Scheffernan’ın asıl adıydı, “o pek diğerleri gibi değildi, hep çok nazikti, çok kibardı, onu burada birkaç kez misafir etmiştik, Andy’ye karşı da her zaman çok iyiydi. O doğum

günü partilerine falan gelen çocukların nasıl olduklarını sen de biliyorsun...”

“Evet, ama Scheffernan, Andy’ye kin güdüyordu hep. Çünkü Scheffernan’ın annesi hep Andy’yi ona örnek gösteriyordu. *Zorla* Andy’ye onu davet ettirtiyordu, *zorla* buraya gelmesini sağlıyordu.”

Bayan Barbour iç çekti ve fincanım masaya bıraktı. Yasemin çayı içiyordu; kokusunu oturduğum yerden alabiliyordum.

“Tabii, Tanrı biliyor ya sen Andy’yi bizden daha iyi tanıyordun,” dedi durup dururken, üstündeki pelerinin nakışlı yakasını biraz daha yukarı çekti. “Ben onu hiç olduğu haliyle görmedim ve bazı açılardan en sevdiğim çocuğum oydu. Keşke onu başka biri yapmaya çalışıp durmasaymışım. Sen onu olduğu gibi kabul etmeyi beceriyordun kesinlikle, babasıyla benden ya da Tanrı biliyor ya ağabeyinden bile daha fazla. Bak,” dedi hemen hemen aynı ses tonuyla, bu dediklerini takip eden soğuk sessizlikte. Hâlâ kataloğun sayfalarını çeviriyordu. “İşte Aziz Petrus. Küçük çocukları İsa’dan uzaklaştırıyor.”

Söz dinleyerek ayağa kalktım ve dolanıp arka tarafına geçtim. Bu eseri biliyordum, Morgan’daki en müthiş, en yürek hoplatan noktalardan biri, bilinen adıyla Hundred Guilder Print[51]: Rembrandt’ın, levha kaybolduğunda onu geri alabilmek için ödemek zorunda bırakıldığı bedel.

“Öyle ayrıntılı ki Rembrandt. Dinî nesnelerinde bile, sanki azizler bizzat çıkıp gelmiş de ona modellik yapmış gibi. Bu iki Aziz Petrus,” duvarda asılı duran kendi küçük dolmakalem çizimini işaret etti, “aralarında yıllar olan, tamamen farklı iki eser ama ruhen ve bedenen tıpatıp aynı adam, onu diğerlerinin arasında kolaylıkla ayırt edebilirsin, öyle değil mi? O kelleşen kafa. Aynı çehre, ağırbaşlı, hürmetkâr. İyiliği yüzünden okunuyor ve yine de hep o belli belirsiz endişe ve tedirginlik. İhanetin göze hemen çarpmayan gölgesi.”

O hâlâ başını eğmiş elindeki kataloga bakarken, ben Andy ve babasının hemen yanımızdaki masanın üstünde duran gümüş çerçeveli fotoğrafına bakakalmıştım. Şipşak çekilivermiş bir fotoğraftı sadece ama sahip olduğu, olacakları önceden hissettirme, fanilik ve kader hissiyle Hollanda ekolünden hiçbir üstat bu kompozisyonu bundan daha ustaca kuramazdı. Andy ve Bay Barbour, duvar apliklerinde sönmüş mumlarla, koyu renk bir fonun önündeler, Bay Barbour’un eli model gemilerinden birinin üstünde. Eli bir kafatasının üstünde olsaydı, yaratacağı etki bundan daha alegorik ya da tüyler

ürpertici olamazdı. Üstlerinde Hollandalı vanitas ressamlarının bayıldıkları kum saati yerine, Roma rakamlı yalın ve biraz da meşum bir saat duruyordu. Siyah akrep ve yelkovan: on ikiye beş var. Zaman tükeniyor.

“Anne...” Birden içeri dalan Platt’tı, beni görünce aniden durdu.

“Kapıyı tıklatma zahmetine girme, tatlım,” dedi Bayan Barbour kafasını katalogundan kaldırmadan, “her zaman beklerim.”

“Ben...” Platt yan gözle bana bakıyordu. “Kitsey.” Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. Ellerini ceketinin körüklü ceplerine soktu. “Gecikecekmiş,” dedi annesine.

Bayan Barbour irkilmişti. “Ah,” dedi. Birbirlerine baktılar ve aralarında söze dökülmeyen bir şeyler geçti sanki.

“Gecikecek miymiş?” diye sordum tatlılıkla dönüp ikisine da bakarak. “O nerede ki?”

Buna verilen bir cevap yoktu. Platt -annesine bakarak- ağzını açtı ve kapattı. Bayan Barbour ise yumuşak hareketlerle elindeki kataloğu kenara bıraktı ve bana bakmadan, “Şey, bilirsin işte, sanıyorum bugün yine dışarıda golf oynuyor olacaktı,” dedi.

“Öyle mi?” dedim, biraz şaşırmıştım. “Hava bunun için biraz kötü değil mi?”

“Trafik varmış,” dedi Platt hevesle annesine bir bakış atarak. “Trafiğe takılmış. Otoyol berbat durumdaymış. Forrest’ı aramış,” dedi bana dönerek, “yemeği geç saate almışlar.”

“Belki de,” dedi Bayan Barbour, kısa bir duraksanamın ardından düşünceli bir ifadeyle, “belki de sen ve Theo dışarı çıkıp birer içki içmelisiniz? Evet,” dedi Platt’a kararlı bir şekilde, sanki mesele karara bağlanmış gibi ellerini önünde kavuşturdu. “Bence bu harika bir fikir. Siz ikiniz çıkıp bir şeyler için. Ve sen!” dedi yüzünde bir gülümsemeyle bana dönerek. “Sen nasıl bir meleksin! Bu kitap için çok teşekkür ederim,” dedi, elimi tutmak için uzandı. “Dünyanın en güzel hediyesi.”

“Ama...”

“Evet?”

“Buraya dönüp kendine çekidüzen vermesi gerekmeyecek mi?” dedim, kafam karışıp biraz duraksadıktan sonra.

“Efendim?” İkisi de bana bakıyordu.

“Eğer golf oynadıysa? Gelip üstünü değiştirmesi gerekmeyecek mi? Forrestlara üstünde golf giysileriyle gitmek istemeyecektir,” diye ekledim,

dönüp bir birine bir diğerine bakarak ve sonra - ikisinden de karşılık gelmeyince, “burada bekleyebilirim,” diye belirttim.

Bayan Barbour düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü, gözleri ağırlaşmıştı - ve o anda, anladım. Yorulmuştu. Benimle birlikte oturup beni eğlendirmesi gerekeceğini beklemiyordu ancak bunu dile getiremeyecek kadar da kibardı.

“Gerçi,” dedim, ne yaptığımı bilerek ayağa kalktım, “saat geç oluyor, bir kokteyl hiç fena olmazdı...”

Tam da o anda, ceketimin cebindeki, bütün gün hiç sesi çıkmayan telefonum yüksek sesle çaldı: mesaj gelmişti. Elim ayağıma dolaşarak -öyle yorgundum ki kendi cebimin nerede olduğunu bulmakta bile zorlanıyordum- cep telefonumu bulmaya çalıştım.

Gelen mesaj tabii ki Kitsey’dendi, emojilerle dolup taşıyordu. Selam Cicim ben bi saat gecikicem! Umarım seni yakalamışımdır! Forrest & Celia yemek saatini erteledi, seninle 9’da orda buluşuruz, seni çoook seviyorum! Kits

XIV

Beş altı gün sonra, Boris’le geçirdiğim akşamın ardından kendimi hâlâ tam olarak toparlayamamıştım - hem müşterilerle, gidilecek müzayedelerle, bakılacak eşyalarla meşgul olduğum için hem de Kitsey ile neredeyse her gece bir başka yorucu etkinliğe katıldığım için: Noel partileri, smokinli davetler, Metropolitan Opera’da *Pelléas et Mélisande.* Sabah saat altıda kalkıyor, gece yarısından sonra yatağa giriyordum, hatta bir gece sabah ikiye kadar dışarıdaydım, kendime ayıracak hiç zamanım olmuyordu ve (daha da kötüsü) onunla yalnız vakit geçiremiyordum hiç, bu normalde deliye dönmeme neden olurdu ama bütün bu koşuşturma beni yorgunluktan öldürüyordu ve düşünmeye zamanım bile olmuyordu.

Bütün hafta boyunca dört gözle Kitsey’nin kız arkadaşlarıyla geçirdiği salı gününü beklemiştim - onu görmek istemediğimden değil ama Hobie akşam yemeği için dışarı çıkacaktı ve ben de kendi başıma kalmayı, buzdolabında önceki günlerden kalma yiyeceklerden atıştırmayı ve erkenden

yatağa girmeyi diliyordum. Ama akşam saat yedide, dükkânı kapatma zamanı geldiğinde hâlâ yapılacak işlerim vardı. Dekoratörün biri, mucizevi bir şekilde ta Welty'nin zamanından beri dolaplardan birinin üstünde toz tutmaya terk edilmiş pahalı, modası geçmiş ve satılması imkânsız bir kalaylı maşrapayı sormak için gelmişti. Bu maşrapa hakkında pek bir bilgim yoktu, bu yüzden *Antiques* dergisindeki okumak istediğim yazıyı eski nüshalarda arıyordum ki o gün için dükkânı kapatmamın üstünden daha beş dakika geçmeden Boris bir anda kaldırımda belirdi ve cam kapıyı tıklattı. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu; sağanağın altında bir paltonun içindeki gölgeden ibaretti, onu tanımam imkânsızdı fakat kapıya vuruşundaki ritim ta eski günlerden, babamın evinin etrafından dolaşıp verandaya geldiği ve onu içeri almam için camı hızlıca tıklattığı zamanlardan tanıdıktı.

İçeriye daldı ve hızla üstünü silkeledi, sular her yere saçıldı. "Benimle şehrin yukarı yakasına gelmek ister misin?" dedi herhangi bir girizgâha ihtiyaç duymadan.

"Meşgulüm."

"Ee?" dedi, sesi aynı anda hem çok sevecen hem de bıkkın ve belli belirsiz bir biçimde canı yanmış küçük bir çocuk gibi çıkmıştı, kafamı kitaplıktan çevirip baktım. "Neden diye sormayacak mısın? Gelmek isteyebilirsin bence."

"Şehrin yukarı yakasında nereye?"

"Orada birileriyle konuşacağım."

"Ve bu şeyle ilgili olacak?.."

"Evet," dedi ışıl ışıl bir sesle, sümkürdü ve burnunu sildi. "Kesinlikle. Gelmek zorunda değilsin, benim çocuklardan Toly'yi götürecektim ama bazı nedenlerden ötürü senin de orada olmanın iyi olabileceğini düşündüm. Popçik, evet, evet!" dedi, koşa koşa onu karşılamaya gelen köpeği kucaklamak için yere eğildi. "Ben de seni gördüğüme sevindim! Domuz pastırmasına bayılıyor," dedi bana dönüp, Popper'ın kulağının arkasını kaşıyor, burnunu köpeğin ensesine sürüyordu. "Onun için pastırma pişirdin mi hiç? Ekmeği de seviyor, yağıyla ıslatırsan eğer."

"Kiminle konuşacaksın? Kim bu kişi?"

Boris sular damlayan saçlarını arkaya attı. "Tanıdığım bir adam. Adı Horst. Myriam'ın eski bir arkadaşı. Bu anlaşmada onun da canı yandı, doğrusunu istersen bize yardım edebileceğini sanmıyorum ama Myriam onunla bir kez daha konuşmaktan zarar gelmeyeceğini söyledi. Ve ben de bu

konuda haklı olabileceğini düşündüm.”

XV

Arabanın arka koltuğunda şehrin yukarı yakasına giderken yağmur, camları öyle dövüyordu ki Gyuri bize sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalıyordu (“Ne berbat hava!”). Boris ise beni sessizce Horst hakkında bilgilendiriyordu. “Çok acıklı bir hikâye. Adam Alman. İlginç bir herif, çok zeki ve duyarlı. Önemli bir aileye mensup... bana bir defasında anlatmıştı ama unuttum. Babası yarı Amerikalıymış ve ona bir sürü para bırakmış ama annesi yeniden evlenince...” Burada dünyaca ünlü bir endüstri devinin adı geçti, eski, karanlık bir Nazi çağrışımıyla. “*Milyonlar*. Yani bu adamların ne kadar parası olduğuna inanamazsın. Para içinde yüzüyorlar. Para sıçıyorlar.”

“Evet, bayağı acıklı bir hikâyeymiş, anladım.”

“Şey... Horst fena halde eroinman. Beni tanıyorsun,” düşünceli bir tavırla omuz silkti, “kimseyi yargılamam ya da kınamam. Canın ne isterse yap, umurumda olmaz! Ama Horst, üzücü bir vaka. Eroin kullanan bir kıza âşık olmuş ve kız bunu da alıştırmış. Adamın nesi var nesi yoksa yemiş ve paralar suyunu çekince onu terk etmiş. Horst’un ailesi onu yıllar önce evlatlıktan reddetmiş. Ve o hâlâ bu korkunç, kokuşmuş kız için kendi kendini yiyor. Kız dediğime bakma, şimdi neredeyse kırk yaşında falan olmalı. Adı Ulrika. Horst’un eline ne zaman biraz para geçse bir süreliğine geri dönüyor. Sonra onu yine terk ediyor.”

“Adamın bu meseleyle ne alakası var?”

“Horst’un iş ortağı Sascha bu anlaşmanın ayarlamalarını yaptı. Ben adamla tanıştım, fena gibi görünmüyor ama nereden bileyim? Horst, Sascha’nın adamıyla şahsen hiç çalışmadığını söyledi bana ama benim acelem vardı ve işi yapmam gerektiği gibi araştırmadım...” Kollarını iki yana açtı. “Of! Myriam haklıydı, o hep haklıdır zaten, onu dinlemeliydim.”

Arabanın pencerelerinden cıva gibi ağır sular akıyor, bizi arabanın içine hapsediyordu, ışıklar bir uğultuyla göz kırpıyor ve eriyordu etrafımızda, aklıma Vegas’ta babam arabayı yıkatmaya giderken Boris’le benim de Lexus’un arkasına atlayıp onunla gittiğimiz zamanları getirmişti.

“Horst genelde iş yaptığı insanlar konusunda titizdir, bu yüzden sorun çıkmaz diye düşündüm ben de. Ama o çok kontrollüdür, anlıyor musun? ‘Olağandışı’ dedi. Alışılmadık.’ Yani, bu ne anlama geliyordu ki? Sonra oraya kendim gittim ki ne göreyim, bu insanlar delirmişti. Demek istediğim, tavuklara silah sıkacak türden deli. Ve bu gibi durumlarda, işin sakin ve sessizce halledilmesini istersin! Hani sanki, çok mu televizyon izlemişlerdir nedir? Hani böyle mi davranılır? Normalde bu gibi durumlarda herkes çok çok kibardır, kimsenin çıtı çıkmaz, sakin bir hava olur! Myriam dedi ki -ki çok haklıydı- silahları unut! Miami’de tavuk yetiştirmek nasıl manyakça bir şeydir yahu? Böyle önemsiz bir şey bile, burası Jakuzi muhiti, tenis kortları falan, anlıyorsun değil mi, burada kim tavuk besler? Tavukların bahçede gürültü yapıyor diye komşulardan birinin arayıp şikâyet etmesini istemezsin! Ama artık,” omuzlarını silkti, “oradaydım. İçerideydim. Kendi kendime fazla endişelenme dedim ama sonunda haklı çıktım.”

“Ne oldu?”

“Cidden hiç bilmiyorum. Bana vadedilen malların yarısını aldım, gerisi bir haftaya gelecek dediler. Bu çok da alışılmadık bir durum değil. Ama sonra tutuklandılar ve malın kalan yarısını alamadım, resmi de öyle. Horst, yani Horst da bulmak istiyor onu, o da epeyce yeşillik kaybetti. Her neyse, son konuştuğumuzdan beri biraz bilgi edinmiştir belki diye umuyorum.”

XVI

Gyuri bizi altmışlı caddelerin başında, Barbourların evinden çok da uzak olmayan bir yerde bıraktı. “Burası mı?” dedim Hobie’nin şemsiyenin üstünden yağmur sularını silkelerken. Beşinci Cadde’nin ilerisindeki büyük kireçtaşı evlerden birinin önündeydik - siyah demir kapılar, muazzam aslan başlı kapı tokmakları.

“Evet, burası babasının evi, diğer ailesi onu yasal olarak aileden çıkarmaya çalışıyor ama kolay gelsin onlara, ha ha.”

Paldır küldür içeri daldık, kafesli bir asansörle ikinci kata çıktık. Tütsü, esrar ve pişmekte olan spagetti sosunun kokusunu alabiliyordum. Sırık gibi, sarışın bir kadın -kısacık kesilmiş saçları ve bir deveninkini andıran küçük

gözlü, sakin bir yüzü vardı- kapıyı açtı. Eski moda bir yumurcak ya da gazete dağıtan çocuk gibi giyinmişti: kazayağı desenli pantolon, bilekte biten botlar, uzun kollu bir bluz, pantolon askıları. Tam burnunun ucuna iliştirilmiş tel çerçeveli Ben Franklin gözlükleri.

Tek bir kelime etmeden bize kapıyı açtı ve yürüyüp gitti, bizi bir Fred Astaire filmindeki bir yüksek sosyete setinin sahipsiz versiyonunu andıran loş, pis, balo salonu büyüklüğündeki misafir odasında yalnız bıraktı: yüksek tavanlar, parçalanan alçılar, kuyruklu piyano, kristallerinin yarısı kırık ya da kopuk, kararmış bir avize, sigara izmaritleriyle dolu geniş Hollywood merdivenleri. Arka fonda alçak sesle çalan Sufi ilahileri duyluyordu: *Allahû Allahû Allahû Hak Allahû Allahû Allahû Hak.* Biri duvara kara kalemle merdivenlerden yukarıya doğru sıralanan, bir filmin karelerini andıran gerçeğe uygun boyutlarda nü resimler çizmişti; yırtık pırtık bir Japon şiltesi, birkaç sandalye ve sokakta, çöpün kenarında bulunmuş gibi görünen masalar dışında pek mobilya yoktu. Duvarda boş resim çerçeveleri, bir koç kafatası vardı. Televizyonda, aralarına harfler montajlanmış geometrik yel değirmeni illüzyonları ve canlı çekim yarış arabası resimleriyle epileptik bir enerjiyle titreşen ve cızırdayan animasyonlu bir film oynuyordu. Bu televizyon ve sarışının gözden kaybolduğu kapı dışında tek ışık, erimiş mumlar, bilgisayar kabloları, boş bira şişeleri ve çakmak gazı kutuları, kutulu ve etrafa dağılmış yağlı pastel boya kalemleri, bir sürü ressam katalogları, aralarında Nabokov'dan *Cinnet* ve Heidegger'dan kapağı yırtılmış *Varlık ve Zaman'*ında bulunduğu Almanca ve İngilizce kitaplar, eskiz defterleri, sanat kitapları, kül tablaları ve yanık folyolar ve üstünde gri bir tekir kedinin uyuduğu leş gibi bir yastığın üstüne keskin, beyaz bir ışık vuran bir lambadan geliyordu. Ve kapının üstünde, bir Schwartzwald av köşkü ganimetini andıran bir çift geyik boynuzu tavan boyunca genişleyip yayılarak İskandinavya'da geçen korkunç bir peri masalı hissi uyandıran karmakarışık gölgeler yapıyordu. Yan odadan konuşma sesleri geldi. Pencereler raptiyelenmiş yatak çarşaflarıyla sokaktan ancak menekşe rengi bir aydınlık gelmesine izin verecek şekilde örtülmüştü. Etrafıma bakınırken karanlığın içinden şekiller çıkıyor ve bir rüya garipliğiyle biçim değiştiriyordu: öncelikle odayı eğreti bir şekilde ikiye ayırmak için gecekondu misali misinanın ucunda tavandan sarkan halıya yakından bakınca bir duvar halısı, hem de on sekizinci yüzyıldan ya da daha bile öncesinden kalma iyi bir duvar halısı, müzayedenin birinde yaklaşık kırk bin sterline satıldığını gördüğüm

bir Amiens'in neredeyse ikizi olduğunu anladım. Ve duvardaki çerçevelerin hepsi de boş değildi. Bazılarının içinde tablolar vardı ve bunlardan biri -bu zayıf ışıkta bile- bir Corot'ya benziyordu.

Tam ona yakından bakmak için adım atıyordum ki otuz ila elli yaşlarında olabilecekmiş gibi görünen bir adam kapıda belirdi: bitkin görünüyordu, ince, uzun boyluydu, dümdüz kum rengi saçları arkaya doğru taranmıştı, dizleri çıkmış siyah punk bir kot, leş gibi bir İngiliz komando kazağı ve üstünden düşen birtakım elbise ceketi giymişti.

"Merhaba," dedi bana belli belirsiz Alman esintili, sakin bir İngiliz sesiyle, "sen Potter olmalısın." Sonra Boris'e döndü. "Gelmenize sevindim. Siz ikiniz kalıp biraz takılın. Candy ve Niall, Ulrika'yla birlikte akşam yemeği hazırlıyor."

Duvar halısının arkasında, hemen ayak ucumda ansızın irkilmeme neden olan bir hareketlenme oldu: yerde kundaklanmış tipler, uyku tulumları, evsiz kokusu.

"Sağ ol, biz kalmayacağız," dedi kediyi kucağına almış kulaklarının arkasını kaşıyan Boris. "O şaraptan biraz alırız ama teşekkürler."

Horst tek kelime etmeden kendi kadehini Boris'e uzattı ve sonra yan odaya doğru seslenip Almanca bir şeyler söyledi. Bana döndü. "Sen satıcısın değil mi?" Televizyonun ışığında solgun ve donuk martı gözleri hiç kıpırdamaksızın parlıyordu.

"Doğru," dedim huzursuzlanarak. "Ah, teşekkürler." Başka bir kadın -alagarson kesimli, kahverengi saçlı, uzun siyah çizmeler ve süt beyazı bacaklarından birindeki kara kedi dövmesini gösterecek kadar kısa bir etek giymiş- bir şişe ve iki kadehle yanımıza gelmişti: biri Horst, biri benim için.

"*Danke,* tatlım," dedi Horst. Boris'e döndü. "Siz beyefendiler, biraz uçmak ister misiniz?"

"Şimdi değil," dedi yanımızdan uzaklaşan koyu renk saçlı kadından bir öpücük almak için öne doğru eğilen Boris. "Ama merak ediyordum. Sascha'dan ne haberler alıyorsun?"

"Sascha..." Horst yerdeki şiltenin üstüne çöktü ve bir sigara yaktı. Yırtık pantolonu ve asker çizmeleri 1940'lardan adı küçük harflerle yazılan türden bir Hollywood karakterinin hırpani bir versiyonu gibiydi, trajik kemancıları ve ezilmiş, kültürlü mülteci rolleriyle tanınan bir *mitteleuropäischer*.[52] "İrlanda'ya doğru kayıyor gibi iş. Bu iyi bir haber, bana sorarsan."

“Bu doğru gibi gelmiyor bana.”

“Bana da öyle ama insanlarla konuştum ve şimdilik doğru görünüyor.” Bir eroinmanın bozuk ritimli sessiz, vurgusuz ama hatasız telaffuzuyla konuşuyordu. “Yani yakında çok daha fazlasını öğreniriz diye umuyorum.”

“Niall’ın arkadaşları mı?”

“Hayır. Niall onlardan hiç haberi olmadığını söylüyor. Ama bu da bir başlangıç.”

Şarap kötüydü: süpermarketlerde satılan Syrah’lardan. Yerde yatan tiplerin yakınında durmak istemediğim için yana kayıp perişan haldeki bir masanın üstünde duran bir grup alçı çalışmasını incelemeye koyuldum: bir erkek gövdesi; belki yirmi beş otuz santimlik kumaş kaplı bir Venüs; sandaletli bir ayak. Bu zayıf ışığın altında Pearl Paint’te satılan alçılara -öğrencilerin bakıp eskiz çalıştığı stüdyo parçalarına- benziyorlardı ama parmağımı ayağın üstünde gezdirdiğimde, ipeksi ve taneciksiz mermerin yumuşaklığını hissettim.

“Neden onunla İrlanda’ya gitsinler ki?” dedi Boris huzursuzca. “Nasıl bir koleksiyoncu pazarı olabilir ki? Herkes oradan bir şeyler çıkarmaya çalışıyor sanıyordum ben, sokmaya değil.”

“Evet ama Sascha onun, resmi borcunu kapatmak için kullandığını düşünüyor.”

“Yani adamın orada bağlantıları var?”

“Belli ki.”

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Neye, bağlantıları olduğuna mı?”

“Hayır, borç meselesine. Bu adam altı ay önce sokaklardan jant kapakları çalıyormuş gibi görünüyor.”

Horst hafifçe omuzlarını silkti: uykulu gözler, çizgili bir alın. “Kim bilir? Bunun doğru olduğundan emin olamayız ama işi şansa bırakmaya hiç niyetim yok. Bunun için elimin kesilmesine izin verir miyim?” dedi ayağını miskin miskin yerdeki külün üstüne vurarak. “Hayır.”

Boris kaşlarını çatarak elindeki şarap kadehinin içine baktı. “Adam amatördü. İnan bana. Onu gözlerinle görseydin şıp diye anlardın.”

“Evet ama kumar oynamayı seviyormuş, Sascha öyle diyor.”

“Sascha sence de daha fazlasını biliyor olamaz mı?”

“Sanmıyorum.” Adamın tavrında tuhaf bir uzaklık vardı, sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. ‘“Bekle ve gör.’ Tek duyduğum bu. Tatmin

etmeyen bir yanıt. Bu iş baştan aşağı leş kokuyor, bana soracak olursan. Ama dediğim gibi, henüz işin sonuna gelmedik.”

“Peki Sascha şehre ne zaman dönüyor?” Odanın yarı aydınlık hali tıpkı uykudan sonra bile kaybolmayan muğlak bir rüya hali misali, beni dosdoğru çocukluğuma, Vegas’a götürmüştü: sigara dumanının yarattığı sis, yerde kirli giysiler, Boris’in ekranın değişmesiyle önce beyaza sonra maviye dönen suratı.

“Haftaya. Seni ararım. O zaman onunla kendin konuşursun.”

“Evet. Ama bence onunla birlikte konuşmalıyız.”

“Evet. Ben de öyle düşünüyorum. İkimiz de daha zeki davranacağız, gelecekte... böyle bir şeyin olması gerekmiyordu... ama her halükârda,” dedi dalgın dalgın, yavaş yavaş boynunu kaşıyan Horst, “onu fazla zorlamaktan çekindiğimi anlıyorsundur.”

“Bu Sascha’nın gayet işine geliyor.”

“Senin şüphelerin var. Anlat bana.”

“Bence...” Boris yan gözle kapıyı kolaçan etti.

“Evet?”

“Bence,” Boris sesini alçalttı, “sen onun fazla huyuna gidiyorsun. Evet evet.” Ellerini havaya kaldırdı. “Biliyorum. Ama bu adamın arkasında hiçbir iz bırakmadan sırra kadem basması için her şey uygun, hiçbir şey bilmiyor!”

“Evet, belki öyle,” dedi Horst. Kafası dağınıkmış, aklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu, odada küçük çocukları olan bir ebeveyn gibi. “Üstümde baskı yaratıyor bu, hepimizin üstünde. İşin kaynağına inmeyi ben de en az senin kadar istiyorum. Ama tek bildiğimiz, adam polismiş.”

“Hayır,” dedi Boris tereddüt bile etmeden. “Değildi. Değildi. Bunu biliyorum.”

“Yani, doğrusunu istersen ben de öyle olduğunu hiç sanmıyorum, bizim bildiğimizden çok daha fazlası var. Ben yine de umutluyum.” Çizim masasından ahşap bir kutu aldı ve onu karıştırmaya başladı. “Bir şeyler almak istemediğinizden emin misiniz beyler?”

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Daha fazla istediğim başka bir şey yoktu. Şu Corot’yu da yakından görmek isterdim ama bunu yapmak için yerdeki bedenlerin etrafından dolaşmak istemiyordum. Odanın diğer tarafında, lambri kaplamanın üstüne tutturulmuş başka tablolar da olduğunu fark etmiştim: bir natürmort, bir çift küçük manzara.

“Gidip bak istersen.” Bunu söyleyen Horst’tu. “Lepine taklit. Ama Claesz

ve Berchem satılık, eğer ilgileniyorsan.”

Boris güldü ve uzanıp Horst’un sigaralarından bir tane aldı. “Bir şey almaya niyeti yok onun.”

“Öyle mi?” dedi Horst neşeyle. “Çiftine iyi bir fiyat verebilirim. Satan kişinin onları elinden çıkarması gerekiyor.”

Bakmak için bir adım yaklaştım: natürmort, mum ve yarısı boş bir şarap kadehi. “Claesz-Heda?”

“Hayır, Pieter. Ama,” Horst elindeki kutuyu bir kenara bıraktı, sonra yanıma geldi ve bir kabloyla prize takılı duran masa lambasını kaldırdı, iki tabloyu da parlak, sert bir ışığa boğdu, “bu kısım,” parmağıyla havada bir kavis çizdi, “buradaki alev yansımasını görüyor musun? Ve masanın kenarını, şu kumaşı? Bir Heda bile olabilirmiş.”

“Güzel parça.”

“Evet. Kendi türünün güzel bir örneği.” Yakından Çin işi bir sandığın içine benzer tozlu ithalat mağazası kokusunu andıran yıkanmamış, cenabet bir koku yayıyordu. “Modern zevke göre biraz yavan kaçabilir. Klasikleştiren bir tarz. Fazla katmanlı. Yine de Berchem gayet iyidir.”

“Ortalıkta çok fazla taklit Berchem var,” dedim renk vermeyerek.

“Evet,” manzara tablosunun üstüne tutturulmuş lambadan gelen ışık mavimsiydi, tekinsizdi, “ama bu çok güzel... İtalya, 1655... aşı boyaları güzel, değil mi? Claesz pek o kadar güzel değil bence, çok erken zamanlarından, gerçi ikisinin menşei de kusursuz. İkisini bir arada tutmak hoş olurdu... bu ikisi birbirinden hiç ayrılmadı. Baba oğul gibi. Eski Hollandalı bir ailenin elinde bir araya geldiler, savaştan sonra kendilerini Avusturya’da buldular. Pieter Claesz...” Horst ışığı biraz daha yukarı koydu. “Claesz çok istikrarsız doğrusu. Mükemmel teknik, mükemmel yüzey ama bunda yanlış bir şeyler var, sence de öyle değil mi? Kompozisyon pek tutarlı değil. Anlamsız her nedense. Ayrıca...” Başparmağıyla tuvalden yayılan fazla parlak ışığı gösterdi; fazla verniklenmişti.

“Katılıyorum. Ve burada,” fazla hevesli temizlemenin boyayı kazıyıp donuklaştırdığı çirkin kavisi gösterdim parmağımla dokunmadan.

“Evet.” Bakışı samimi ve uykuluydu. “Çok doğru. Aseton. Bunu her kim yaptıysa vurulmayı hak ediyor. Yine de bunun gibi kötü koşullarda saklanmış orta seviye bir tablonun değeri, anonim bir eser bile olsa bir başyapıttan çok daha yüksek oluyor, işin ironik yanı bu, *benim için* daha değerli en azından. Manzaralar, özellikle. Satması çok, çok kolay. Otoritelerin çok dikkatini

çekmezler... bir tasvirden ayırt etmesi zordur... ve yine de birkaç yüz bin eder. Fabritius ise...” uzun, rahat bir ara, “tamamıyla farklı bir kalibrede. Elimden geçen en göz alıcı eser ve bunu hiç kuşku duymadan söyleyebilirim.”

“Evet, biz de işte bu yüzden onu geri almayı bu kadar istiyoruz,” diye homurdandı Boris gölgelerin arasından.

“Tam anlamıyla olağanüstü,” diye devam etti Horst sakince. “Bunun gibi bir natürmort,” elini (sararmış tırnaklar, elinin sırtında yara izli damarlar) usulca sallayarak Claesz’i gösterdi, “fazla ısrarcı bir *trompe l’oeil*.[53] Müthiş bir teknik beceri ama fazla incelikli. Saplantılı kusursuzluk. Ölüme benzer bir hali var. Bunlara natürmort denmesi oldukça mantıklı geliyor, öyle değil mi? Ama Fabritius...” dizlerini gevşetip bir adım geri attı, “*Saka Kuşu* teorisini biliyorum, buna gayet aşinayım, insanlar ona *trompe l’oeil* diyorlar ve gerçekten de çok uzaktan bile insanın gözüne çarpıyor. Ama ben sanat tarihçilerinin ne söylediklerini umursamıyorum. Doğru, *trompe l’oeil* gibi işleyen kısımlar var... duvar ve tünek, pirince vuran ışık huzmesi ve sonra... tüylü göğüs, en gerçekçisi. Kabarmış ve sönmüş. Yumuşak, yumuşak. Claesz o bitirişi ve kusursuzluğu son raddesine kadar götürürdü, van Hoogstraten gibi bir ressamsa daha ileri bile götürebilir, ta mezara kadar. Ama Fabritius... o bu üslupla oyun oynuyor... bütün *trompe l’oeil* fikrine ustaca yapıştırılmış bir cevap... çünkü eserin diğer kısımlarında -başı? kanadı?- hiç gerçekçi ya da aslına uygun değil, bize onu nasıl çizdiğini göstermek için imgeyi kasten parçalıyor. Lekeler ve benekler, fazla biçimli, fazla el işi, özellikle de boyun hattı, tek bir boya hamlesi, fazla soyut. Onu kendi zamanında olduğu kadar bizim zamanımızda da dâhi yapan şey tam olarak bu. Bu ikililik. İzi görüyorsun, resmi resim olarak görüyorsun ve üstüne üstlük capcanlı kuşu da görüyorsun.”

“Evet, tamam da,” diye homurdandı Boris spot ışığının ardındaki karanlıkta, çakmağını şaklatarak kapattı, “resim olmazsa görülecek bir şey de olmaz.”

“Aynen öyle.” Horst arkasını döndü, yüzü gölgeyle ikiye ayrıldı. “Şaka gibi bu Fabritius. Ta özünde bir şaka gizli. Ve bütün o çok müthiş üstadların yaptığı da bu. Rembrandt. Velasquez. Titian’ın son yılları. Şaka yapıyorlar. Kendilerini eğlendiriyorlar. İllüzyonu, aldatmacayı yaratıyorlar ama bir adım yaklaşınca? Fırça darbelerine dönüşüveriyor. Soyut, esrarengiz. Aynı anda

hem farklı ve hem de çok derin türden bir güzellik. Hem o şey hem de o şey değil. O bir tanecik, ufacık tablonun Fabritius'u gelmiş geçmiş en büyük ressamların mertebesine çıkardığını söylemeliyim. Ve *Saka Kuşu* ile! O küçücük boşlukta mucizesini gerçekleştiriyor. Gerçi şunu itiraf etmeliyim," dönüp bana baktı, "onu elime ilk kez aldığımda şaşırttı beni. O ne ağır öyle?"

"Evet," bu detayı fark etmesinden anlaşılmaz bir biçimde memnuniyet duymama engel olamadım, yarattığı bütün o çocukluk rüyaları ve çağrışım ağıyla, benim için tuhaf şekilde önemliydi, hassas noktamdı, "tahta levha sandığından daha ağır. Kendi sıkleti var."

"Sıklet. Hakikaten. Tam da bu kelime. Ve arka fonu, onu çocukken gördüğümden çok daha az sarı. Tablo bir temizlik işleminden geçmiş olmalı, doksanların başında sanıyorum. Muhafaza sonrası, daha aydınlık."

"Söylemesi güç. Kıyaslayabileceğim bir şey yok elimde."

"Yani," dedi Horst. Boris'in sigarasından çıkan, oturduğu yerde karanlığa doğru uzayıp giden duman, bizim durduğumuz ışıklandırılmış çembere bir kabare sahnesindeki gece yarısı havasını veriyordu. "Yanılıyor olabilirim. Onu ilk gördüğümde on iki yaşlarında falandım."

"Evet, onu ilk gördüğümde ben de o yaşlardaydım."

"Şey," dedi Horst bir kaşını kaşıyarak, ellerinin sırtında bozuk para büyüklüğünde morluklar vardı, "babam beni ilk ve son kez yanında iş seyahatine götürmüştü, Lahey'e. Buz gibi soğuk toplantı odaları. Tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Birlikte geçireceğimiz öğleden sonra Drievliet'e, lunaparka gitmek istemiştim ama bunun yerine o beni Mauritshuis'e götürdü.Müthiş bir müzeydi, birçok müthiş tablo vardı fakat benim gördüğümü hatırladığım tek tablo senin sakaydı. Bir çocuğun hoşuna gidecek türden bir tablo, öyle değil mi? *Der Distelfink.* Ben onu ilk böyle, Almanca ismiyle tanıdım."

"Ya, ya, ya," dedi Boris karanlığın içinden bezgin bir sesle. "Televizyondaki eğitim kanalına döndü bu."

"Modern resimler de alıp satıyor musun?" dedim, bunu izleyen sessizlikte.

"Şey..." Horst bitkin, buz gibi gözlerini bana dikti; *alıp satmak* doğru kelime değildi, sözcük seçimlerim onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. "Bazen. Yakın zamanda bir Kurt Schwitters vardı elimde, Stanton MacDonald Wright, onu tanır mısın? Hoş bir ressamdı. Daha çok karşıma neyin çıktığına bağlı. Dürüst olmak gerekirse. Peki sen hiç tablo alıp satıyor

musun?”

“Çok nadir. Sanat simsarları benden önce kapmış oluyorlar.”

“Çok yazık. Benim işimde önemli olan taşınabilirliktir. Elimde düzgün görünen bir belge olsa hemen elden çıkarabileceğim o kadar çok orta seviye parça var ki.”

Sarımsak kokusu; mutfakta takır tukur tencere sesleri; sidik ve tütsü kokulu belli belirsiz bir Fas pazarı esintisi. Gitgide monotonlaşan sufi ilahisi, Yaradan’a söylenen bitmek bilmeyen şarkılar, karanlıkta döne döne etrafımızda uçuşuyordu.

“Ya da bu Lépine. Oldukça iyi bir taklit. Bir adam var, Kanadalı, epey matrak biri, tanısan seversin, siparişle hazırlıyor. Pollacklar, Modiglianiler, seni memnuniyetle tanıştırabilirim onunla, eğer istersen. Benim açımdan çok para yok bu işte fakat eğer doğru yerde ortaya çıkarsa bir servet kazandırabilir de.” Sonra, bu sözlerini takip eden sessizlikte sakince, “Daha eski eserlerden İtalyanları görüyorum genelde ama benim tercihlerim Kuzey’e meyilli, anlayacağın gibi,” dedi. “Şimdi bu Berchem kendi türünün güzel bir örneği ama tabii bu kırık sütunlu, sıradan sütçü kızlı falan İtalyan tarzı manzaralar modern zevke pek uygun düşmüyor, öyle değil mi? Ben şuradaki van Goyen’i yeğlerim. Ne yazık ki satılık değil.”

“Van Goyen? Onun bir Corot olduğuna yemin edebilirdim.”

“Buradan bakınca evet, öyle sanmak mümkün.” Bu kıyaslama hoşuna gitmişe benziyordu. “Oldukça benzer ressamlar, Vincent’ın kendisi de belirtmiş bunu zaten, şu mektubu bilir misin? ‘Hollandalıların Corot’su’? Aynı yumuşaklıkta pus, sislerin açıklığı, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Nereden...” Tipik simsar sorusunu, *nereden buldun onu,* soracaktım ki kendimi tuttum.

“Şahane ressam. Çok üretken. Ve bu da bilhassa güzel bir örnek,” dedi bir koleksiyoncu gururuyla. “Oldukça keyifli detaylar var yakından bakınca, ufacık avcı, havlayan köpek. Ayrıca çok tipik bir şekilde geminin kıçına atmış imzasını. Çok çekici. Senin için sakıncası yoksa,” kafasıyla duvar halısının arkasındaki bedenleri işaret etti. “Git bir incele. Rahatsız olmazlar.”

“Hayır ama...”

“Yok...” bir elini havaya kaldırdı, “gayet iyi anlıyorum. Sana getirmemi ister misin?”

“Evet, görmeyi çok isterim.”

“Ona bayıldığımı söylemeliyim, gittiğini görmekten hiç hoşlanmayacağım. Van Goyen tablolarını kendisi satarmış. Hollandalı üstadların birçoğu da öyle. Jan Steen. Vermeer. Rembrandt. Ama Jan van Goyen,” güldü, “tıpkı arkadaşımız Boris gibiymiş. Her şeye el atmış. Tablolara, gayrimenkullere, lale tahminlerine.”

Karanlığın içindeki Boris, buna karşılık hoşnutsuz bir ses çıkardı ve tam bir şey söyleyecekti ki ağzına eski moda cıvalı bir termometre sokmuş, olsa olsa yirmi iki yaşında cılız, darmadağınık saçlı bir çocuk tablonun üstündeki lambadan gelen ışığa karşı elini gözlerine siper ederek sendeleye sendeleye mutfaktan çıkıverdi. Bornoz gibi neredeyse ta dizlerine kadar inen tuhaf, kadınsı, pamuk toplamış örme bir hırka giyiyordu; hasta ve kafası karışık görünüyordu, bir kolu yukarı sıvalıydı, iki parmağıyla kolunun iç kısmını ovuşturuyordu ve sonra bir de baktım ki dizleri iki yana ayrıldı ve yere yığıldı, termometre parkenin üstünde camsı bir ses çıkararak sıçradı ama kırılmadı.

“Ne oluyor?” dedi Boris, ayağa fırladı ve sigarasını söndürüp üstüne bastı, kedi kucağından yere zıplayıp gölgelere karıştı. Horst -kaşlarını çatarak- lambayı alıp yere koydu, ışık duvarlarda ve tavanda çılgınca sallandı. “Ah,” dedi aksi aksi, gözlerinin önüne düşen saçlarını arkaya attı, dizlerinin üstüne çöküp yerdeki genç adama baktı. “Geri çekil,” dedi öfkeli bir sesle, yanında donuk, koyu renk saçlı, ilgili görünen bir boksör ve on altı yaşından büyük olmayan, donuk bakışlı iki kolejli çocukla birlikte kapıda beliren kadına -ve hepsi hâlâ orada dikilip izlemeyi sürdürünce- onları eliyle kışkışladı. “Mutfağa dönün siz! Ulrika,” dedi sarışına, *“halt sie zurück.”*[54]

Duvar halısı kıpırdanıyordu; arka tarafında, battaniyelere sarılı kalabalıklar, uykulu sesler: *hı? was İst los?*[55]

“Ruhe, schlaft weiter,”[56] diye seslendi sarışın, Horst’a dönüp makineli tüfek gibi hızlı hızlı Almanca bir şeyler söylemeden önce.

Esnemeler; inlemeler; ta arkalarda bir yerlerde, yattığı yerde doğrulup oturan, uyku sersemi bir Amerikalı ciyak ciyak bağırıyordu: “Ha? Klaus? Ne dedi?”

“Kapa çeneni bebeğim ve geri dön *schlafen.*”[57]

Boris paltosunu almış, omuzlarına geçiriyordu. “Potter,” dedi ve sonra benden karşılık gelmeyince bir kez daha seslendi, korkulu gözlerle yere, çocuğun gurultular çıkararak nefes alıp verdiği yere bakıyordu: “Potter.”

Kolumu yakaladı. “Hadi, gidelim.”

“Evet, kusura bakmayın. Daha sonra konuşuruz. *Schiesse,”*[58] dedi kederle, bir ebeveynin çocuğunu çok da ikna edici olmayan azarlayıcı sesiyle, çocuğun hamur gibi gevşemiş omzunu sarsıyordu. “*Dummer Wischer! Dummkopf!*[59] Ne kadar aldı, Niall?” dedi yeniden kapıda beliren, yeren gözlerle olup bitenleri izleyen boksör tipliye.

“Biliyorsam ne olayım,” dedi İrlandalı kafasını kaygı verici bir biçimde sallayarak.

“Hadi Potter,” dedi Boris kolumdan çekiştirerek. Horst kulağını çocuğun göğsüne dayamıştı ve tekrar geri dönen sarışın hemen yanında dizlerinin üstüne çökmüş hava yolunu kontrol ediyordu.

Onlar hızlı hızlı Almanca bir şeyler konuşurken bir anda dışa doğru şişen Amiens’ın arkasında hareketlenmeler başlamıştı: solmuş çiçekler, bir *fête champêtre*,[60] kaynak sularının ve şarapların arasında kendilerini eyleyen bir dolu su perisi. Bir ağacın arkasından sinsice onları gözetleyen bir satire bakıyordum ki ansızın -bacağıma bir şey çarptı- bir el altımdan uzanıp pantolonumun paçasından yakalayınca fena irkildim. Yerdeki pislik içindeki kundaklardan biri -duvar halısının altından belli belirsiz görünen şişmiş, kıpkırmızı bir surat- uykulu, kibar bir sesle bana soruyordu: “O bir uçbeyi, tatlım, bunu biliyor muydun?”

Bacağımı çekip pantolonumu elinden kurtardım ve geri çekildim. Yerdeki çocuk biraz kafasını oynatıyor ve boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

“Potter.” Boris benim paltomu da almıştı ve resmen suratıma çarpıyordu. “Hadi! Gidelim! *Ciao,”* diye seslendi mutfağa doğru, çenesini hafifçe havaya kaldırarak (koyu renk saçlı güzel kafa kapı ağzında belirdi, elini sallayarak: *bay bay, Boris, bay bay!)* beni önüne kattı ve hemen arkamdan kapıdan çıktı. *“Ciao*, Horst!” dedi, elini kulağına götürerek *beni ara* hareketi yaparak.

“Tschau Boris! Bunun için kusura bakma! Yakında konuşacağız! Kalk,” dedi Horst, İrlandalı adam da gelip çocuğun diğer kolunu altından yakalayınca. Birlikte ayakları gevşemiş, parmakları yere değen çocuğu sürüklediler ve -kapı girişindeki telaşlı hareketliliğin arasında iki ergen panikle kaçışıyordu- Boris’in esmerinin minicik bir cam şişeden şırıngaya bir şey çektiği yan odanın aydınlık kapısına doğru taşıdılar.

XVII

Kafesli asansörle aşağıya inerken kendimizi bir anda sessizlikle sarıp sarmalanmış halde bulduk: dişlilerin gıcırtısı, çarkların çatırtısı.

Hava açılmıştı. “Hadi,” dedi Boris bana -yüzünde kaygılı bir ifadeyle caddeye göz atıyordu- paltosunun cebinden telefonunu çıkardı, “karşıya geçelim, hadi...”

“Nasıl yani?” dedim - biraz acele etsek ışığı yakalayabilirdik zaten, “911’i mi arıyorsun?”

“Hayır hayır,” dedi Boris, aklı başka yerdeydi, burnunu sildi, etrafına bakındı, “burada dikilip arabayı beklemek istemiyorum, arayıp bizi parkın diğer tarafından almasını söyleyeceğim. Parkın içinden geçeceğiz. Bazen bu çocuklardan bazıları biraz fazla mal içeren iğneler yaparlar,” dedi, arkama dönüp dönüp kaygılı gözlerle eve baktığımı görünce. “Merak etme. Düzelecek.”

“Pek düzelecekmiş gibi görünmüyordu.”

“Hayır ama nefes alıp veriyordu ve Horst’ta Narcan var. Bu onu kendine getirir. Sihir gibi bir şey, daha önce hiç gördün mü? İnsanı doğrudan yoksunluk evresine sokar. Kendini bok gibi hissedersin ama yaşarsın.”

“Onu hastaneye götürmeliler.”

“Neden ki?” dedi Boris haklı olarak. “Hastanedekiler ne yapacak? Narcan verecekler, o kadar. Horst onlardan daha çabuk verebilir. Ve evet, kusarak ve kafasına bıçak saplanmış gibi hissederek kendine gelecek ama ambulansta olmasından iyidir, PAT KÜT, üstündekini yırtıp açmalarından, suratına bir maske takmalarından, insanların uyandırmak için suratını tokatlayıp durmasından, işin içine yasaların karışmasından, herkesin çok sert ve yargılayıcı davranmasından iyidir, inan bana, Narcan, çok çok korkunç bir deneyim, herkesin sana kınayarak kötü kötü baktığı, bok gibi davrandığı, ‘uyuşturucu bağımlısı’ ‘aşırı doz’, bütün o çirkin bakışlar, belki istediğin zaman eve gitmene bile izin vermeyecekleri, belki psikiyatri koğuşuna koyacakları, sosyal hizmetler görevlisinin gelip o büyük ‘Yaşayacak Çok Şey Var’ konuşmasını yapacağı ve hepsinden öte belki polislerin hoş bir ziyaretiyle taçlanacak hastanede, o parlak ışıkların altında olmasan da yeterince berbat zaten. Bekle,” dedi, “bir saniye lütfen.” Ve telefonda Ukraynaca konuşmaya başladı.

Karanlık. Sokak lambalarının sisli halelerinin altında, parkın bankları yağmurdan sırılsıklamdı, tıp tıp tıp, ağaçlarsa ıslak ve kapkara. Ipıslak patikalar yapraklarla örtülüydü, birkaç yalnız memur hızlı hızlı evinin yolunu tutuyordu. Boris - başı aşağıda, elleri ceplerinde yere bakıyordu, telefonu kapatmış, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

“Pardon, anlamadım?” dedim ona yan yan bakarak.

Boris dudaklarını sıktı, başını arkaya attı. “Ulrika,” dedi asık suratla. “O kaltak. Kapıyı açan oydu.”

Alnımı sildim. Kendimi gergin ve hasta hissediyor, soğuk terler döküyordum. “Sen bu insanları nereden tanıyorsun?”

Boris omuzlarını silkti. “Horst’u mu?” dedi, bir yaprak yığınına tekmeyi savurdu. “Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Myriam’ı da onun sayesinde tanıdım, bizi tanıştırdığı için ona minnettarım.”

“Ee?”

“Ne?”

“Orada, yerdeki olay?”

“Şu çocuğu mu diyorsun? Yere yığılanı?” Boris o eski *kim bilir* yüz ifadesini takındı. “Onunla ilgileneceklerdir, sen merak etme. Olur böyle şeyler. Düzelirler hep. Cidden,” dedi daha içten bir ses tonuyla. “Çünkü dinle, dinle,” dedi, dirseğiyle beni dürtükleyerek. “Horst’un etrafında takılan çocuklar olur hep böyle, sürekli değişir, hep yeni bir kalabalık görürsün, üniversite, lise çağında çocuklar. Çoğu ailelerinden falan aldıkları bir sanat eserini ya da tabloyu takas etmek isteyen vakıf fonlu, zengin çocuklarıdır. Ona geleceklerini bilirler. Çünkü,” gözlerine düşen saçları geriye atmak için kafasını geriye attı, “Horst’un kendisi de bilirsin, bir iki yıl falan buralardaki hani şu zorla ceket giydiren lüks okullardan birine gitmiş. Uzun zaman önce, bin dokuz yüz seksenlerde. Buralara yakın bir yerde. Bir keresinde taksiyle geçerken göstermişti bana. Her neyse,” burnunu çekti, “yerdeki çocuk? O öyle sokaktan gelme fakir bir çocuk değil. Başına bir şey gelmesine izin vermezler. Umalım da dersini alsın. Genelde çoğu alır. O Narcan iğnesini yedikten sonra hayatında bir daha hiç o kadar hastalanmayacak. Hem Candy hemşiredir, çocuk kendine gelince onunla ilgilenecektir. Candy, şu esmer olan,” dedi, benden karşılık gelmeyince yine dirseğiyle kaburgalarımı dürtükledi. “Onu gördün değil mi?” Kıkırdadı. “Yani?” Elini aşağıya uzattı ve kadının çizmelerinin uzunluğunu göstermek için parmakucuyla diz kapağının üstüne "bir çizgi çekti. “Olağanüstü bir *hatun.* Tanrım, onu şu Niall

denen herifin, şu İrlandalının elinden alabilecek olsam, bunu kesin yapardım. Bir gün birlikte Coney Island'a gittik, sadece ikimiz, hiç bu kadar iyi vakit geçirmemiştim. Kazak örmeye bayılıyor, bunu hayal edebiliyor musun?" dedi gözünün ucuyla sinsi sinsi bana bakarak. "Öyle bir kadın, onun kazak örmeyi seven bir kadın olacağı aklına gelir miydi? Ama öyle! Benim için bir tane örmeyi bile teklif etti! 'Boris, sana bir kazak öreceğim, ne zaman istersen. Bana ne renk istediğini söylemen yeterli, hemen örerim!' dedi!"

Beni neşelendirmeye çalışıyordu ama konuşamayacak kadar sarsılmıştım. Bir süre ikimiz de başımız yerde öyle yürüdük ve karanlık parkın yürüyüş yolunda adımlarımızın tıkırtısından başka hiçbir ses yoktu, adımlarımız da sonsuzluğa ve etrafımızda koskocaman uzanan gecenin ardına kadar yankılanıyor gibiydi, araba kornaları ve sirenler sanki bir kilometre öteden geliyordu.

"Eh," dedi Boris az sonra, bana yan bir bakış daha atarak, "hiç olmazsa çözdüm artık, ha?"

"Neyi?" diye sordum, şaşırmıştım. Aklım hâlâ o çocukta ve kendi kıl payı kurtuluşlarımdaydı: Hobie'nin evinde üst kattaki banyoda bilincimi yitirişim, lavabonun kenarına çarptığım kanlar içindeki kafam, Carole Lombard'ın evinde mutfakta yerde kendime gelişim, beni sarsıp duran ve dördüncü dakikada uyandığın için şanslısın, beş dakika içinde kendine gelmeseydin 911'i arayacaktım diye bağıran Carole.

"Bundan neredeyse eminim. Resmi alan Sascha'ydı."

"Kim?"

Boris ters ters baktı. "Ulrika'nın erkek kardeşi, komik değil mi?" dedi, kollarını dar göğsünün üstünde birleştirdi. "Al birini vur ötekine, bilmem anlatabiliyor muyum? Sascha ve Horst epey sıkı fıkıdır, Horst onun aleyhine tek bir şey duymak istemez. Sascha'yı sevmemek imkânsız zaten, herkes bayılır ona. Ulrika'dan daha sıcakkanlıdır ama bizim kişiliklerimiz birbirine hiç uymaz. Horst dosdoğru bir adammış, bu ikisine ayak uydurmadan önce, herkes öyle söylüyor. Felsefe okuyormuş... babasının şirketini yönetmesi bekleniyormuş... ve bir de şimdiki halini gördün. Ancak Sascha'nın Horst'un arkasından iş çevireceği yüz yıl bile geçse aklıma gelmezdi. Orada konuşulanları takip etmişsindir?"

"Hayır."

"Şey, Horst, Sascha'nın sözlerinin altın değerinde olduğunu düşünüyor ama ben bundan pek emin değilim. Ve resmin İrlanda'da olduğunu da hiç

sanmıyorum. Niall, şu İrlandalı, bile orada olduğunu düşünmüyor. Ulrika'nın geri dönmesinden hiç hoşlanmadım, ne düşündüğümü açıkça söyleyemiyorum da. Çünkü," ellerini ceplerinin derinliklerine kadar soktu, "Sascha'nın böyle bir şeye cesaret edebilmesine biraz şaşırdım ve bunu Horst'a söylemeye cüret etmem ama başka bir açıklaması yok. Bence bütün bu kötü anlaşma, tutuklanma, polislere bulaşma falan hep Sascha'nın tabloyu alıp ortadan kalkması için bahaneydi. Horst'un etrafında onun üstünden geçinen onlarca insan var, fazla yumuşak ve güven dolu, hassas ruhlu, bilirsin, insanların iyi yönlerini görür - eh, o Sascha ve Ulrika'nın kendisinden çalmalarına izin verebilir, benim için hava hoş ama benden çalmalarına izin vermeyeceğim."

"Hımm." Horst'u pek inceleme fırsatım olmamıştı ama bana öyle çok hassas ruhlu biri gibi de gelmemişti.

Boris kaşlarını çattı, su birikintilerine tekme atıyordu. "Ama tek sorun... Sascha'nın adamı? Benimle görüştürdüğü adam. Gerçek adı nedir? Hiçbir fikrim yok. Kendini 'Terry' diye tanıttı ki bu doğru değildi, ben de kendi adımı kullanmıyorum ama 'Terry' Kanadalı, hadi oradan canım! Adam Çek Cumhuriyeti'ndendi, benden daha 'Terry White' değil yani anlayacağın! Bence o bir sokak suçlusu, hapisten yeni çıkmış, hiçbir şey bilmiyor, eğitimsiz, su katılmamış bir yabani. Bence yem olarak kullanmak için Sascha onu bir yerden buldu ve ona bu işe dâhil olması karşılığında biraz pay verdi, çerez parası denecek türden bir şeyler muhtemelen. Ama ben 'Terry'nin neye benzediğini biliyorum ve Antwerp'te bağlantıları olduğunu da biliyorum, ben de adamım Kiraz'ı arayacağım ve bu işin peşine takacağım."

"Kiraz?"

"Evet, adamım Victor'un *kliytchka'*sı, burnu kırmızı olduğu için ona bu adı taktık ama aynı zamanda Rusça adı Vitya, o da kirazın Rusçasına benziyor. Bir de Rusya'da çok ünlü bir pembe dizi var, *Kış Kirazı,* neyse açıklaması güç. Bu diziyle ilgili takılıyorum Vitya'ya, çok kızıyor. Her neyse, Kiraz herkesi, her şeyi tanır, bütün gizli konuşmaları duyar. Daha gerçekleşmemiş şeyleri bile iki hafta önce Kiraz'dan duyarsın. Yani kuşun için endişelenmene hiç gerek yok, tamam mı? Her şeyi yoluna koyacağımıza eminim."

"'Yoluna koymak' derken ne demek istiyorsun?"

Boris sıkıldığını belli eden bir ses çıkardı. "Çünkü bu kapalı bir çember, anlıyor musun? Horst işin para kısmı konusunda haklı. *Bu tabloyu hiç kimse*

satın almayacak. Satılması imkânsız. Ama karaborsa, takas? Sonsuza dek el değiştirip durabilir! Kıymetli, taşınabilir. Otel odaları, oradan oraya takas edilir. Uyuşturucular, silahlar, kızlar, nakit para, aklına ne gelirse."

"Kızlar?"

"Kızlar, oğlanlar, ne istersen. Bak, bak," dedi, bir elini havaya kaldırarak, "benim bu taraklarda bezim yok. Daha gençken ben kendim de satılmaktan ucuz kurtuldum, bu yılanlar Ukrayna'nın her yerinde ya da öyleydi diyeyim, her köşede, her tren istasyonunda ve sana şu kadarını söyleyeyim, eğer genç ve mutsuzsan bu iş bitmiş demektir. Gayet normal görünümlü bir adam sana Londra'da ya da aklına neresi gelirse oradaki bir restoranda iş bulmayı vadeder, uçak biletini ve pasaportunu ayarlar, hah. Sonra gözünü bir açarsın, bir bodrumda bileğinden zincirlenmiş halde uykudan uyanmışsın. Böyle bir işe asla bulaşmam. Yanlış bir iş. Ama yaşanıyor. Ve tablo benim ve Horst'un elinden bir çıktı mı, neye karşılık alınıp satıldığını kim bilebilir? Bir o grubun eline geçer, bir bu grubun. Demek istediğim," işaret parmağını havaya kaldırdı, "senin resmin oligarşik bir sanat manyağının koleksiyonuna girip kaybolmayacak. Bunun için fazla, çok fazla meşhur. Onu kimse satın almak istemez. Neden istesinler? Onunla ne yapabilirler ki? Hiçbir şey. Onu polisler bulmadığı müddetçe ki *bulmadılar,* bu kadarını biliyoruz..."

"Ben onu polislerin bulmasını istiyorum."

"Pekâlâ," Boris sertçe burnunun üstünü kaşıdı, "evet, çok asil gerçekten. Ama şimdilik benim *bildiğim* tek şey, onun *taşınacağı* ve nispeten küçük bir ağın içinde taşınacak. Victor Kiraz iyi bir dosttur ve bana çok borcu var. Bu yüzden neşelen!" dedi kolumdan tutarak. "Böyle bembeyaz ve hasta görünme! Çok yakında tekrar konuşacağız, söz veriyorum."

XVIII

Boris'in beni bırakıp gittiği ("Seni eve bırakamam! Geciktim! Bir yere gitmem lazım!") yerdeki sokak lambasının altında dururken öyle sarsılmış bir haldeydim ki yönümü bulmak için etrafıma bakınmam gerekti - Barok dönemden uçuk bir bunağı andıran Ahvyn'in köpüklü gri ön cephesi - fistolu kısımlara vuran projektör ışıkları, Petrossian'ın kapısındaki Noel süsleri ta

derinlere kazınmış bir anının çanlarını çalıyor: Aralık ayı, annemin kafasında bir kar şapkası: *burada bekle bebeğim, şu köşeye kadar gideyim de kahvaltı için kruvasan alayım...*

Kafam öyle başka bir yerdeydi ki hızla köşeyi dönüp gelen bir adam doğrudan gelip bana çarptı: "Önüne baksana!

"Pardon," dedim silkinerek. Bu kazanın suçlusu diğer adam olsa da -cep telefonuyla cır cır konuşmaya öyle dalmıştı ki nereye gittiğine bakmıyordu bile- kaldırımdaki birkaç kişi kınayan bakışlarını bana çevirmişti. Nefesimin tıkandığını ve kafamın karıştığını hissediyor, ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum. Metroya binip Hobie'nin evine gidebilirdim, canım metroya binmek isteseydi ama Kitsey'nin dairesi daha yakındı. O ve ev arkadaşları Francie ve Em hep birlikte kızlar gecesi için dışarıda olacaklardı (mesaj çekmenin ya da aramanın hiçbir anlamı olmadığı artık tecrübeyle sabitti; genellikle sinemaya gidiyorlardı) ama bende anahtar vardı, içeri girebilir, kendime bir içki hazırlayıp onun eve gelmesini beklerken biraz uzanabilirdim.

Hava açılmıştı, fırtına bulutlarının arasındaki boşluktan kasvetli ay apaçık görünüyordu; yeniden doğuya doğru yürümeye başladım, arada bir durup bir taksi yakalamaya çalışıyordum. Kitsey'nin evine telefon etmeden uğramak gibi bir alışkanlığım yoktu, daha çok ben ev arkadaşlarından, onlar da benden pek hoşlanmadığı için. Yine de Francie ve Em'e ve mutfaktaki yapmacık şakalaşmalarımıza rağmen Kitsey'nin dairesi New York'ta kendimi gerçek anlamda güvende hissettiğim birkaç yerden biriydi. Kitsey'nin evindeyken hiç kimse bana nasıl ulaşacağını bilmezdi. Orada her zaman geçicilik havası hâkimdi; o evde çok fazla kıyafeti yoktu ve genelde yatağının ayak ucundaki bavul rafının üstünde duran valizindekilerle idare ederdi; açıklaması zor nedenlerle uygun fiyatlı tasarım mağazalarından alınmış soyut desenli kilimler ve modern mobilyalarla keyifli ama az sayıda eşyayla döşenmiş dairenin boş, dinlendirici anonimliğini seviyordum. Kitsey'nin yatağı rahattı, okuma ışığı güzeldi, canımız isterse açıp yatağa uzanıp film izleyebildiğimiz büyük, plazma ekranlı bir televizyonu vardı ve paslanmaz çelik buzdolapları her zaman "kız yiyecekleri" ile dolu oluyordu: humus ve zeytin, kek ve şampanya, dışarıdan alınmış bir dolu saçma sapan vejetaryen salata ve farklı türden yarım düzine dondurma.

Cebimde anahtarları aradım, kapının kilidini dalgın dalgın açtım (yiyecek ne bulabilirim, dışarıdan mı ısmarlamam gerekir, o zaten bir yemiş olur, onu

beklemenin anlamı yok, diye düşünüyordum) ve kapı zincire takılıp kalınca neredeyse burnumu çarpıyordum.

Kapıyı kapattım ve bir an öylece kalakaldım, ne yapacağımı şaşırmıştım; kapıyı tangır tungur sesler çıkararak bir kez daha açtım: kırmızı koltuk, çerçevelenmiş mimari çizimler ve sehpanın üzerinde yanan bir mum.

“Merhaba?” diye seslendim. “Merhaba?” Bu kez daha yüksek sesle, derken içeride bir hareketlenme duydum.

Kapıya komşuları ayağa kaldıracak kadar sertçe vuruyordum ki bana oldukça uzun gelen bir zaman geçtikten sonra, Emily kapıya geldi ve aralıktan bana baktı. Üstünde kılıksız bir ev kazağı ve kıçını çok daha büyük gösteren türden iri desenli bir eşofman altı vardı. “Kitsey evde değil,” dedi soğuk bir sesle kapının zincirini açmadan.

“Evet, biliyorum,” dedim öfkeyle. “Sorun değil.”

“Eve ne zaman döner bilmiyorum.” İlk kez Barbourların evinde suratıma kapıyı çarpan dokuz yaşındaki tombul suratlı bir kız çocuğu olarak tanıştığım Emily, Kitsey’ye layık olmadığımı düşündüğü gerçeğini saklamaya çalışmıyordu hiç.

“Pekâlâ, içeri girmeme izin verecek misin, lütfen?” dedim, sinirlenmiştim. “Onu beklemek istiyorum.”

“Üzgünüm. Pek uygun bir zaman değil.” Em buğday rengi saçlarını hâlâ çocukluğunda olduğu gibi kısa ve perçemli kullanıyordu ve çenesinin duruşu -doğrudan ikinci sınıftaki haliyle- bana Andy’yi ve Em’den ne kadar nefret ettiğini hatırlatıyordu, Sümüklü Emmy, Emilizer.

“Saçmalama. Hadi ama. Bırak da içeri gireyim,” dedim öfkeyle bir kez daha ama o hâlâ sakince kapı aralığında dikiliyor, tam olarak gözlerimin içine değil ama yüzümün yan tarafında bir yerlere bakıyordu. “Bak, Em, ben sadece onun odasına gidip biraz uzanmak istiyorum...”

“Sanırım başka zaman gelsen daha iyi olacak. Üzgünüm,” dedi bunu izleyen kuşku dolu sessizlikte.

“Bak, ne yaptığınız umurumda bile değil,” Francie, diğer ev arkadaşı, hiç olmazsa yalandan da olsa nezaket gösteriyormuş gibi yapardı, “sizi rahatsız etmek istemiyorum, ben sadece...”

“Üzgünüm. Sanırım gitsen iyi olacak. Çünkü, çünkü bak, burada ben yaşıyorum,” dedi sesini benimkinden de yükselterek.

“Yok canım. Ciddi olamazsın.”

“Burada ben yaşıyorum,” sinirle gözlerini kırpıştırıyordu, “burası benim

evim ve buraya öyle canın ne zaman isterse elini kolunu sallaya sallaya gelemezsin.”

“Bırak bu ayakları ya!”

“Ve ve...” o da allak bullak görünüyordu, “bak, sana yardımcı olamayacağım, şu an gerçekten kötü bir zaman, bence gitsen çok iyi olacak. Tamam mı? Üzgünüm.” Kapıyı suratıma kapatıyordu. “Partide görüşürüz.”

“Ne?”

“Nişan partinizde!” dedi Emily, kapıyı yeniden birazcık aralayıp bana baktı, yeniden kapatmadan önce bir an için tedirgin mavi gözünü görebildim.

XIX

Birkaç saniye holde, birdenbire çöken sessizliğin içinde durdum, kapalı kapının göz deliğine bakakaldım ve bu sessizlikte Em’in de benden birkaç santim ötede, kapının diğer tarafında benim gibi kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabildiğimi sandım.

Pekâlâ, işte bu kadar, artık nedime listesinde değilsin, diye düşündüm arkamı dönüp Em için aklımdan geçirdiğim gelmiş geçmiş bütün merhametsiz düşünceleri fazlasıyla haklı çıkaran bu olay yüzünden aynı anda hem çok öfkeli hem de tuhaf şekilde eğlenmiş hissederek ve iddialı sesler çıkararak merdivenlerden takır tukur inerken. Kitsey Em’in “nezaketsizliği” için daha önce birden çok kez özür dilemişti ama bu, Hobie’nin deyişiyle en felaketiydi. Neden diğerleriyle birlikte sinemaya gitmemişti? İçeride biriyle mi birlikteydi? Kalın bilekli olsa ve pek çekici bir tip sayılmasa da Em’in bir erkek arkadaşı vardı, Citibank’ta yöneticilik yapan Bili adında işe yaramaz herifin tekiydi.

Parlak, siyah sokaklar. Apartmanın lobisinden çıkınca yan taraftaki çiçekçinin kapı boşluğuna girdim ve şehir merkezine doğru yola koyulmadan önce ne olur ne olmaz diye mesajlarımı kontrol ettim ve Kitsey’ye mesaj attım: filmden çıkmak üzereyse akşam yemeği için buluşup bir şeyler içebilir (yalnız, kız arkadaşlar olmadan: yaşanan olayın tuhaflığı bunu gerektiriyordu) ve -kesinlikle- Em’in davranışı hakkında şüpheli ve gülünç bir konuşma yapabilirdik.

Işıklandırılmış vitrin. Soğuk sandıklardan yükselen morgu çağrıştıran ışıklar. Su damlalarının süzüldüğü buğulanmış camların ardında, kanatlı orkideler vantilatörün cereyanıyla titreşiyorlardı: hayalet beyazı, ay gibi, meleksi. Ön tarafta kimileri binlerce dolara satılan daha alışılmadık türler duruyordu: tüylü ve damarlı, çilli ve dişli, kan lekeli ve şeytan suratlı, ceset küfü renginden, çürük moruna kadar değişen renklerde - gri kökleri yosunla kaplı saksısından kıvrıla kıvrıla yükselen fevkalade bir siyah orkide bile vardı. (“Lütfen sevgilim,” demişti Kitsey, Noel için yaptığım planları sezip, “bunu sakın aklından bile geçirme, hepsi fazlasıyla göz kamaştırıcı ve ben elimi sürdüğüm anda ölüp gidiyorlar.”)

Tek bir yeni mesaj bile yok. Ona hızlıca bir mesaj çektim (Beni ara, seninle konuşmam lazım, cok komik bir sey oldu xxxx) ve sinemadan daha çıkmadığından emin olmak için bir kez daha cep telefonundan aradım. Ama arama tam telesekretere düşecekti ki vitrinde, dükkânın arkasındaki yemyeşil ormansı derinliklerde bir yansıma gördüm ve -gördüğüme inanamayarak- arkama döndüm.

Kitsey idi bu, başı öne eğik, üstünde pembe Prada pardesüsü, tanıdığım bir adamla kol kola, fısır fısır bir şeyler konuşuyor -yıllardır görmesem de hemen tanımıştım bu adamı- aynı geniş omuzlar ve kemikleri gevşemişçesine sinsi bir yürüyüş - Tom Cable. Dalgalı kahverengi saçları hâlâ uzundu; okuldaki zengin, ot içen çocukların giydiği aynı giysileri giyiyordu hâlâ (Tretorn ayakkabılar, palto yerine kalın örgülü İrlanda işi bir hırka) ve kolunda şarap dükkânından alınma bir poşet taşıyordu, arada bir Kitsey ile birlikte gidip bir şişe şarap alıp geldiğimiz aynı dükkân. Ama beni asıl hayrete düşüren: *benim* elimi her zaman belirli bir mesafede tutan -beni arkasından sürükleyen, London Bridge oynayan bir çocuk gibi kolumu sallayıp duran- Kitsey, hazin bir biçimde onun dibine sokulmuştu. Bu akıl sır erdiremediğim görüntüyü zihnim bomboş bir halde izlerken -ışıklarda bekliyorlardı, önlerinden hızla bir otobüs geçti, beni fark edemeyecek kadar birbirleriyle ilgiliydiler- Kitsey’ye usulca bir şeyler söyleyen Cable onun saçlarını karıştırdı, sonra döndü ve onu kendine doğru çekip öptü, beni öptüğü bütün öpücüklerden çok daha kederli bir şefkatle karşılık verdiği bir öpücüktü bu Kitsey’nin.

Dahası karşıdan karşıya geçiyorlardı; hızla arkamı döndüm. Kitsey’nin birkaç adım ötemdeki apartmanının dış kapısından içeri girerlerken çiçekçi dükkânının ışıklandırılmış vitrininden gayet net görebiliyordum ikisini -

Kitsey üzgündü, duygu yüklü kısık, alçak bir sesle bir şeyler söylüyordu, Cable ona sarılıp sevgiyle kendine bastırırken Kitsey de yanağını onun koluna koyuyordu ve ne dediğini tam olarak anlayamasam da sesinin tonu gayet belirgindi: o üzgün haliyle bile ona duyduğu, karşılığında Cable'ın da ona beslediği aşikâr olan sevginin gizlenmesi mümkün değildi. Yoldan geçen herhangi bir yabancı bile anlayabilirdi bunu. Ve -birbirine yaslanmış bir çift sevgi dolu hayalet gibi yanımdan, karanlık vitrinden, sessizce geçip giderlerken- Kitsey'nin çabucak uzanıp yanağından süzülen bir gözyaşını sildiğini gördüm ve kendimi bu görüntü karşısında şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırırken buldum çünkü her nasılsa, beklenmedik bir şekilde, ilk defa, ağlıyordu Kitsey.

XX

Gecenin çoğunu uyanık geçirdim ve ertesi gün dükkânı açmak için aşağıya indiğimde kafam öyle meşguldü ki oturup yarım saat boş boş baktıktan sonra "Kapalı" levhasını ters çevirmeyi unuttuğumun ancak farkına vardım.

Kitsey'nin haftada iki kez Hamptons'a yaptığı geziler. Ekranda beliren yabancı numaralar, telefonu hızla kapamalar. Kitsey'nin yemeğin ortasında çalan telefonuna kaşlarını çatarak bakıp hemen kapatması: "Ah, Em işte." "Ah, annem işte." "Ah, tele pazarlamacı işte, beni listenin birine mi yazmışlar ne." Gecenin bir yarısı gelen mesajlar, âdeta deniz altından gelen bip sesleri, duvarlara yansıyan mavimsi sonar titreşimler, Kitsey'nin kapatmak için yataktan çırılçıplak fırlaması, karanlığın içinde parıldayan bembeyaz bacakları: "Ah, yanlış numara." "Ah, Toddy imiş, bir yerlerde kafayı bulmuş."

Ve en az bunun kadar kalbimi acıtansa: Bayan Barbour idi. Bayan Barbour'un alengirli durumlarda parmağı olduğunu gayet iyi biliyordum -hassas meseleleri perde arkasında ele alma becerisini de- ve bana doğrudan yalan söylememiş olsa da anladığım kadarıyla bu bilgi kesinlikle titizlikle atlanmış ve saklanmıştı. Ufak tefek bir sürü şey geliyordu aklıma, birkaç ay önce Bayan Barbour'un yanına girdiğimde onun interkomdan kapı görevlisine alçak, ısrarlı bir sesle, *Hayır, umurumda bile değil, onu yukarı*

gönderme, aşağıda beklesin dediğini duyduğum zaman mesela. Ve Kitsey, daha otuz saniye geçmeden, telefonuna gelen mesajları kontrol ettikten sonra, ayağa fırlamış ve bir anda Çin Çin ve Clemmy'yi hemen bloğun çevresinde kısa bir gezintiye çıkaracağını söylemişti! Ben bunun hiç üstünde durmamıştım; Bayan Barbour'un yüzünden beliren apaçık hoşnutsuzluğu ve - kapı Kitsey'nin ardından tık diye kapandığında- yenilenen sıcaklığı ve enerjisiyle bana doğru dönüp elimi tutmak için uzandığını fark etmek dışında.

O gece görüşecektik: arkadaşlarından birinin doğum günü partisinde ona eşlik edecektim ve sonra başka bir arkadaşın partisine uğrayacaktık. Kitsey, telefon etmemişti ama nabız yoklayan bir mesaj atmıştı. Theo, nbr? Ben işteyim. Ara beni. Bense hâlâ okuduğumu idrak edemeyerek boş boş bu mesaja bakıyor, yanıt vermeli miyim vermemeli miyim diye merak ediyordum - ne söyleyebilirdim ki? Tam da o sırada dükkânın kapısından pat diye Boris girdi. "Haberlerim var."

"Öyle mi?" dedim, bir an için kafamı toparlayamayıp sessiz kaldıktan sonra.

Alnını sildi. "Burada konuşabilir miyiz?" dedi etrafı kolaçan ederek.

"Ah." Kendimi toparlamak için silkelendim. "Tabii."

"Bugün çok uykuluyum," dedi gözünü ovuşturarak. Saçları her taraftan havaya dikilmişti. "Bir kahveye ihtiyacım var. Hayır, zamanım yok," dedi uykulu uykulu, bir elini havaya kaldırarak. "Oturamayacağım da. Sadece bir dakika kalabilirim. Ama iyi haber, resimle ilgili iyi bilgiler edindim."

"Nasıl oldu bu?" dedim ansızın Kitsey sisinden uyanarak.

"Eh, yakında göreceğiz," diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Neredeymiş?" Odaklanmak için uğraşıyordum. "İyi durumda mı? Nerede saklıyorlarmış?"

"Bunlar yanıt veremeyeceğim sorular."

"Onun..." Düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum, derin bir nefes aldım, kendime gelmek için başparmağımla masanın üstüne bir çizgi çizdim, kafamı kaldırıp baktım.

"Evet?"

"Onun belli bir sıcaklık aralığında ve belli bir nemde kalması lazım, bunu biliyorsun, değil mi?" Başka birinin sesiydi bu, benim değil. "Onu rutubetli bir garajda ya da öyle herhangi bir yerde tutamazlar."

Boris o eski, alaycı tavrıyla dudaklarını büzdü. "İnan bana, Horst o resme kendi bebeği gibi baktı. Ancak," gözlerini kapadı, "bu adamlar için aynı şeyi

söyleyemem. Üzgünüm ama üstün zekâlı tiplerden bahsetmediğimizin altını çizmek isterim. Onu bir pizza fırınının arkasında falan saklamaya kalkmayacak beyne sahip olduklarını umalım. Şaka yapıyorum," dedi mağrur bir tavırla, dehşete düşüp ağzım beş karış açık suratına bakınca. "Ancak duyduklarıma göre onu bir restoranda ya da bir restonanın yakınlarında saklıyorlarmış. Ya da bir restoranla aynı binada, her neyse işte. Bunu daha sonra konuşuruz," dedi elini havaya kaldırarak.

"Burada mı?" dedim duyduklarıma inanamayarak. "Şehirde mi yani?"

"Daha sonra. Bu mesele biraz bekleyebilir. Ama başka bir şey daha var," dedi bir anda kısılan bir ses tonuyla, başımın üstünden dükkânı kolaçan ediyordu. "Dinle, dinle. Sana asıl bunu söylemeye geldim. Horst, soyadının Decker olduğunu kesinlikle bilmiyordu, ta ki bugün telefonda bana sorana kadar. Lucius Reeve adında birini tanıyor musun?"

Yerime oturdum. "Neden?"

"Horst ondan uzak durmanı söylüyor. Senin antika alıp sattığını biliyor ama adını öğrenene kadar bu diğer meseleyle olan bağlantıyı kurmamış."

"Hangi diğer mesele?"

"Horst çok fazla detaya girmedi. Bu Lucius denen adamla ilişkin nedir bilmiyorum ama Horst ondan uzak durmanı söylüyor ve ben de bunu derhal öğrenmenin önemli olabileceğini düşündüm. Alakasız bir konuda Horst'la takışmış ve Horst da onun peşine Martin'i takmış."

"Martin?"

Boris elini salladı. "Martin'le tanışmadın. Tanışsaydın onu hatırlardın, inan bana. Her neyse, bu Lucius denen herif senin iş yaptığın çevre için bulaşmak istemeyeceğin türden biri."

"Biliyorum."

"Onunla ne alakan var? Eğer sormamın sakıncası yoksa?"

"Ben..." Bu işin detaylarına girmenin imkânsızlığıyla yine kafamı salladım. "Karmaşık bir durum."

"Pekâlâ, seninle ne işi var bilmiyorum. Yardımıma ihtiyacın olursa buna elbette hazırım, sana bunun sözünü veriyorum, Horst da öyle, bunu söyleyebilirim çünkü seni sevdi. Dün onu öylesine ilgili ve konuşkan görmek güzeldi! Yanında kendisi olabileceği ve aynı ilgi alanlarını paylaştığı pek insan olduğunu sanmıyorum çevresinde. Bu onun adına üzücü bir durum. Çok zekidir Horst. Paylaşacak çok şeyi var. Ama," saatine bir göz attı, "kusura bakma, kabalık etmek istemem ama başka bir yere gitmem gerek,

resim konusunda oldukça umutluyum ama! Bence büyük olasılıkla onu geri alabileceğiz! Yani," ayağa kalktı ve cesaretini belli edercesine yumruğuyle göğsüne vurdu, "cesaret! Çok yakında tekrar konuşacağız."

"Boris?"

"Hı?"

"Birlikte olduğun kız seni aldatsa ne yapardın?"

Boris'in jetonu -kapıya doğru giderken- biraz geç düştü. "Ne dedin?"

"Birlikte olduğun kızın seni aldattığını düşünseydim"

Boris kaşlarını çattı. "Emin değilsin? Kanıtın yok mu?"

"Hayır," dedim bunun tam olarak doğru olmadığını fark etmeden önce.

"O halde bunu ona sormalısın, açık açık," dedi Boris kararlı bir biçimde. "Bunu hiç beklemediği samimi ve korunmasız bir anında. Yatakta mesela. Doğru anı yakalarsan yalan söylese bile bunu anlarsın. Sinirleri bozulacaktır."

"Bu kadın öyle bir kadın değil."

Boris güldü. "Eh, iyi bir tane bulmuşsun demektir o zaman! Türüne az rastlanır! Güzel mi bari?"

"Evet."

"Zengin mi?

"Evet."

"Zeki mi?"

"Çoğu insan öyle olduğunu söyler, evet."

"Kalpsiz midir?"

"Biraz."

Boris güldü. "Ve sen de onu seviyorsun, evet. Ama çok da değil."

"Neden böyle söyledin şimdi?"

"Çünkü delirmemişsin, kızmamışsın ya da ızdırap çekmiyorsun! Avazın çıktığı kadar onu ellerinle boğacağını haykırmıyorsun! Bu da ruhunun onunkiyle pek de birleşmediği anlamına gelir. Ve bu iyi bir şey. Tecrübeyle sabit. Çok sevdiklerinden uzak dur. Seni öldürecek olanlar onlar. Sana yaşamayı istetecek ve şu dünyada mutlu edecek kişi, kendi hayatı olan ve senin de kendi hayatının olmasına izin veren bir kadındır."

Omzuma iki kez vurdu ve sonra çekip gitti, beni gözlerimi dikmiş, kirletilmiş hayatımdan yepyeni bir çaresizlik duyarak gümüş kutuya bakar halde bıraktı.

XXI

Kitsey, o gece bana kapıyı açtığında normalde olması gerektiği gibi sakin değildi pek. Aynı anda birkaç şeyden birden bahsediyordu; almak istediği yeni elbiseden, onu denediğinden, karar veremediğinden, beklettiğinden, Maine'deki fırtınadan - tonlarca ağaç yıkılmıştı, adadaki eski ağaçlar, Harry Amca telefonda anlatmıştı, ne üzücüydü! "Ah, sevgilim," bütün sevimliliğiyle oradan oraya koşuşturuyor, şarap kadehlerine uzanmak için parmaklarının ucunda yükseliyordu, "yardım edebilir misin? Rica etsem?" Em ve Francie, ev arkadaşları, ortalıkta görünmüyordu, onlar ve erkek arkadaşları benim gelişimden önce akıllılık edip sıvışmışlardı sanki. "Ah, hiç kafana takma, ben onları hallettim. Dinle, harika bir fikrim var. Cynthialara uğramadan önce gidip Hint yemeği yiyelim. Canım çok çekti. Beni götürdüğün, şu Lex'teki fare deliğinin adı neydi, hani şu bayıldığın? Neydi adı? The Mahal mıydı neydi?"

"Şu bit yuvasını mı diyorsun?" dedim soğuk bir tavırla. Ceketimi çıkarma zahmetine bile girmemiştim.

"Anlamadım?"

"Şu yağlı leş yer hani. Canını sıkan şu ihtiyar insanların olduğu. Bloomingdale's indirim kalabalığı." The Jal Mahal Restaruant (adı aynen böyleydi) Lex'teki bir mağazanın ikinci katına tıkılmış, kılıksız bir Hint restoranıydı; çocukluğumdan beri tek bir şeyi bile değişmemişti: ne papadumları ne fiyatları ne pencereye yakın yerlerinin su rengi hasarından ötürü solup pembeleşmiş halısı. Hatta garsonları bile aynıydı: ta çocukluğumdan, sinemadan çıktıktan sonra birer samsa ve mangolu dondurma yemek için annemle birlikte gittiğimiz zamanlardan hatırladığım aynı şişman, mutluluk verici, kibar yüzler. "Tabii, neden olmasın. 'Manhattan'daki en acıklı restoran.' Ne müthiş bir fikir."

Dönüp bana baktı ve kaşlarını çattı. "Her neyse. Baluchi's daha yakın. Ya da sen ne istiyorsan onu da yapabiliriz."

"Ah, öyle mi?" Kapının çerçevesine sırtımı dayadım ve ellerimi ceplerime soktum. Yıllarca dünya standartlarında bir yalancıyla birlikte yaşamak beni merhametsiz biri haline getirmişti. "*Ben* ne istersem? İyiymiş."

"Üzgünüm. Hint yemeğinin iyi olacağını sandım. Unut gitsin."

"Sorun yok. Artık kesebilirsin."

Yüzünde boş bir gülümsemeyle suratıma baktı. “Anlamadım?”

“Yapma ama. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.” Hiçbir şey söylemedi. O güzel alnında bir çizgi belirdi. “Belki bu sana onunlayken telefonunu açık tutman gerektiğini öğretir. Em’in sana ulaşmaya çalıştığından eminim.”

“Üzgünüm ama neden bahsettiğini...”

“Kitsey, sizi gördüm.”

“Ah, lütfen,” dedi gözlerini kırpıştırarak, bir an için duraksadıktan sonra. “Ciddi olamazsın. Tom’u kastetmiyorsun, değil mi? Gerçekten Theo,” dedi, bunu izleyen ölümcül sessizlikte. “Tom eski bir dost, ta yıllar öncesinden, biz cidden çok yakınız...”

“Evet, o kadarını anladım.”

“Hem o Em’in de arkadaşı ve... ve yani,” haksız yere zulmediliyormuş gibi bir tavırla, öfkeyle gözlerini kırpıştırıyordu, “durumun nasıl gözükmüş olabileceğini biliyorum, Tom’u sevmediğini ve sevmemek için geçerli sebeplerin olduğunu da *biliyorum.* Çünkü annen öldüğü zaman olanları biliyorum ve kesinlikle, sana cidden kötü davranmış ama o zamanlar o da sadece bir çocuktu ve o davranışlarından ötürü kendini gerçekten berbat hissediyor...”

“Berbat hissediyor?’”

“Ama... ama dün gece anlatacak kötü haberleri vardı,” diye devam etti hızla, repliği yarıda kesilmiş bir oyuncu gibi, “kendiyle ilgili bazı kötü haberler...”

“Onunla benim hakkımda mı konuşuyorsunuz? Siz ikiniz oturup beni mi konuşuyorsunuz, bana mı acıyorsunuz?”

“Tom buraya bizi görmeye geldi, Em’i ve beni, ikimizi de, durup dururken, tam sinemaya gitmek için evden çıkacaktık, bu yüzden evde kaldık ve diğerleriyle birlikte dışarı çıkmadık, bana inanmıyorsan Em’e de sorabilirsin, Tom’un gidecek başka bir yeri yoktu, çok üzgündü, şahsi bir mesele, konuşacak birilerine ihtiyacı vardı, ne yapmamız gerekirdi yani...”

“Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?”

“Dinle. Em sana ne anlattı bilmiyorum...”

“Söylesene, Cable’ın annesinin East Hampton’daki evi duruyor mu hâlâ? Onu devamlı o golf kulübünde tek başına bırakıp gittiğini hatırlıyorum, bebek bakıcısını kovduktan sonra ya da doğrusu bebek bakıcısı işi bıraktıktan sonra. Tenis dersleri, golf dersleri. Sonunda oldukça iyi bir golfçü olmuştur

herhalde, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi soğuk bir tavırla, “evet, oldukça iyidir.”

“Şimdi burada çirkin bir şey söylerdim ama söylemeyeceğim.”

“Theo, bunu yapmayalım.”

“Senin hakkındaki teorimi söyleyebilir miyim lütfen? Sakıncası yoksa? Ufak tefek hatalar olacağından eminim ama bence temel olarak böyle. Çünkü Tom’la görüştüğünü biliyorum, Platt onunla sokakta ilk karşılaştığımda bu kadarını anlatmıştı bana, o da bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Ve evet,” dedim, araya girmeye çalışınca, en az hissettiğim kadar sert ve duygusuz bir sesle. “Hakkını vereyim. Bahaneler uydurmana hiç gerek yok. Kızlar Cable’ı her zaman sevmiştir. Komik herif, canı istediğinde gerçekten çok eğlencelidir. Son zamanlarda karşılıksız çekler yazıyor, golf kulübündeki insanların paralarını çalıyor ya da kulağıma gelen diğer şeyleri yapıyor olsa da...”

“Bu doğru değil! Yalan bu! O kimseden hiçbir şey çalmadı...”

“Anneciğinle babacığın da Tom’u hiçbir zaman öyle çok sevmedi, hatta belki de hiç sevmediler, sonra babanla Andy öldükten sonra bu işi sürdüremediniz, en azından insan içinde. Anneni çok üzerdi. Ve Platt’ın da söylediği gibi, defalarca...”

“Onunla bir daha görüşmeyeceğim.”

“İtiraf ediyorsun yani.”

“Evlenene kadar önemli olacağını düşünmemiştim.”

"Nedenmiş o?” Gözlerinin önüne düşen saçları geriye attı ve hiçbir şey söylemedi. “Önemli olduğunu düşünmedin? Neden? Öğreneceğimi düşünmedin çünkü?”

Öfkeyle yüzüme baktı. “Sen soğuk nevalenin tekisin, bunun farkındasın değil mi?”

“Ben mi?” Gözlerimi kaçırdım ve güldüm. “Soğuk nevale olan benim?”

“Aynen öyle. ‘Mağdur taraf.’ ‘Müthiş yüce prensipler.’”

“Kimilerininkinden yüceymiş, görünüşe bakılırsa.”

“Bu durum çok hoşuna gidiyor.”

“İnan bana hiç de değil.”

“Ah, öyle mi? Suratındaki o sırıtışa bakınca hiç öyle anlaşılmıyor.”

“Peki, ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir şey söylemese miydim?”

“Onunla bir daha görüşmeyeceğimi söyledim. Aslını istersen bunu ona daha önce de söylemiştim.”

“Ama ısrarcı. Seni seviyor. Reddedilmeyi kabul etmiyor.”

Beni şaşırtacak şekilde yanakları kızarıyordu. “Doğru.”

“Zavallı küçük Kits.”

“Bu kadar nefret dolu olma.”

“Zavallı bebeğim,” dedim bir kez daha alay edercesine, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım çünkü.

Tirbüşonu bulmak için çekmeceyi kurcalıyordu, döndü ve yüzünde sevimsiz bir ifadeyle gözlerime baktı. “Dinle,” dedi. “Anlamanı beklemiyorum ama yanlış kişiye âşık olmak zordur.”

Tek kelime etmedim. Evden içeriye adımımı atarken onu gördüğüm anda öfkeden öylesine buz kesmiştim ki kendi kendime canımı yakmaya ya da -Tanrı korusun- ona acımamı sağlamaya gücünün yetmeyeceğini anlatmaya çalışmıştım. Ama bu söylediği şeyin ne kadar doğru olduğunu benden iyi kim bilebilirdi ki?

“Dinle,” dedi bir kez daha elindeki tirbüşonu bırakarak. Açığı yakalamıştı, kaçırmaya niyeti yoktu: tıpkı tenis kortundaki gibi amansızdı, rakibinin zayıf noktasını kolluyordu...

“Benden uzak dur.”

Fazla hararetliydi. Yanlış ses tonu. İşler yanlış gidiyordu. Soğuk davranmak ve kontrolü elimde tutmak istiyordum.

“Theo. Lütfen.” İşte yanıma gelmişti bile, eli kolumdaydı. Burnu kızarıyordu, gözleri yaşlarla dolup kızarmıştı bile: tıpkı Andy’nin mevsimsel alerjileri tuttuğundaki haline benziyordu, gerçekten üzülüp acıyabileceğin sıradan bir insan gibiydi. “Üzgünüm. Gerçekten. Bütün kalbimle. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ah, bilmiyorsun öyle mi?”

“Hayır. Sana büyük bir kötülük ettim.”

“Kötülük. Öyle de denebilir.”

“Ve demek istediğim, senin Tom’u *sevmediğini* biliyorum...”

“Bunun konumuzla ne alakası var?”

“Theo. Senin için gerçekten bu kadar önemli mi? Hayır, öyle olmadığını sen de biliyorsun,” dedi bir anda. “Düşününce sen de öyle olmadığını anlayacaksın. Hem,” konuya dalmadan önce bir an için durdu, “seni zor durumda bırakmak istemem ama ben de seninle ilgili şeyleri biliyorum ve bunları umursamıyorum.”

“Şeyler?”

“Ah, lütfen,” dedi bıkkın bir ifadeyle. “O kılıksız dostlarınla takıl, istediğin uyuşturucuyu kullan. Umurumda değil.”

Arka fonda, radyatör güm güm vurmaya başladı ve muazzam bir çatırtı çıkardı.

“Bak. Biz birbirimize uygunuz. Bu evlilik her ikimiz için de doğru şey. Sen de bunun farkındasın, ben de. Çünkü... demek istediğim, bak, *biliyorum.* Bana söylemek zorunda değilsin. Ve demeye çalıştığım, biz görüşmeye başladığımızdan beri işler senin için daha yoluna girmedi mi? Kendini epey toparladın.”

“Öyle mi dersin? ‘Toparladım’? Ne demek istiyorsun?”

“Bak...” sıkıldığını gösteren bir tavırla iç çekti, “numara yapmanın hiçbir anlamı yok, Theo. Martina, Em, Tessa Margolis, onu hatırladın mı?”

“Siktir.” Kimsenin Tessa’yı bilmediğini sanıyordum.

“Herkes bana anlatmaya çalıştı. ‘Ondan uzak dur. Tatlı bir çocuk ama uyuşturucu bağımlısı.’ Tessa, Em’e seni mutfak tezgâhında eroin çekerken yakalayınca seninle görüşmeyi kestiğini söylemiş.”

“Eroin değildi,” dedim öfkeyle. Ezilmiş morfin tabletleriydi ve onları burundan çekmek korkunç bir fikirdi, hapı tam anlamıyla boşa harcamıştım. “Her neyse, o Tessa’nın da *esrar* konusunda pek çekincesi yoktu hani, sürekli ona biraz bulmamı isteyip duruyordu...”

“Bak, bu farklı bir mesele ve bunu sen de biliyorsun. Annem,” dedi sesini benimkinden daha fazla yükselterek -

“Ah, öyle mi? Farklı demek?” Ben de sesimi yükseltiyordum. “Nesi farklıymış? Nesi?”

“Annem, yemin ederim, dinle beni, Theo, annem seni çok seviyor. *Çok.* Öyle bir anda ortaya çıkınca onun hayatını kurtardın. Konuşuyor, yemek yiyor, bir şeylerle ilgileniyor, parkta yürüyor, seni görmek için can atıyor, daha önce nasıl olduğunu *hayal bile edemezsin.* Sen ailenin bir parçasısın,” dedi elindeki avantajı kullanarak. “Gerçekten. Çünkü, şey, Andy...”

“Andy?” Neşesiz bir ifadeyle güldüm. Andy’nin bu sapkın aileyle uzaktan yakından alakası yoktu.

“Bak, Theo, böyle yapma.” Kendini toparlamıştı artık: cana yakın ve makuldü, bu dosdoğru tavrında babasını anımsatan bir yan vardı. “Yapılacak doğru şey bu. Evlenmek. Biz iyi bir çiftiz. İşin içindeki herkes için en iyisi bu, sadece bizim için değil.”

“Öyle mi dersin? Herkes için?”

“Evet.” Fazlasıyla sakindi. “Böyle yapma, ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Bu meselenin her şeyi mahvetmesine neden izin verelim? Sonuç olarak, ikimiz de birbirimizleyken daha iyi insanlar oluyoruz, yalan mı? Her ikimiz de? Hem...” solgun, küçük bir gülümseme; bundaysa annesi saklıydı, “biz iyi bir çiftiz. Birbirimizden hoşlanıyoruz. İyi anlaşıyoruz.”

“Yürek değil, kafa birliği yani.”

“Öyle demek istiyorsan, evet,” dedi, bana öyle aleni bir merhamet ve şefkatle bakıyordu ki -umulmadık biçimde- öfkemin içimden akıp gittiğini duyumsadım: bu sakin zekâsı, kendine sahip oluşu ve açıklığıyla. “Şimdi,” parmaklarının ucunda yükseldi, yanağıma bir öpücük kondurdu, “ikimiz de birbirimize karşı iyi, dürüst ve nazik olalım ve birlikte mutlu olup her zaman keyifli vakit geçirelim.”

XXII

Böylece geceyi orada geçirdim - eve yiyecek bir şeyler söyledik ve sonra yatağa döndük. Bir açıdan her şey aynıymış gibi yapmak gayet kolay gelse de (çünkü bir anlamda, ikimiz de bunca zamandır “mış” gibi yapmıyor muyduk zaten?) diğer yandan bilinmeyen ve dile getirilmeyen her şeyin, aramızda müthiş bir baskı oluşturan her şeyin ağırlığıyla neredeyse boğuluyor gibi hissediyordum. İlerleyen saatlerde o, yanıma kıvrılmış mışıl mışıl uyurken ben uyanık bir halde yatakta uzanıyor, kendimi yapayalnız hissederek pencereden dışarıya bakıyordum. Akşamın sessizlikleri (bu benim suçumdu, Kitsey’nin değil - Kitsey ölüm anında bile illa ki söyleyecek bir şeyler bulurdu) ve aramızdaki köprü kurulması imkânsız görünen mesafe bana on altı yaşımdaki halimi ve tam olarak kız arkadaşım diyemesem de kendimce öyle olduğunu düşündüğüm ilk kadın olan Julie’nin yanındayken ne diyeceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrimin olmadığı zamanları hatırlatmıştı fena halde. Hudson’daki içki dükkânının orada, ben elimde parayla dükkânın önünde durmuş birinin içeriye girip benim için bir şişe herhangi bir içki almasını beklerken tanışmıştık; ağır adımlarına hiç uymayan yarasamsı, fütüristik giysileri ve 1900’lerin bozkır kadınlarının sade ama hoş yüzüyle tam bir çiftlik kızı havası taşıyarak arkasında rüzgârları savura

savura köşeyi dönüp gelmişti. “Hey çocuk,” poşetin içinden kendi şarap şişesini çekip aldı, “işte para üstün. Yok, cidden. Lafı mı olur? Bu soğukta burada durup bunu mu içeceksin? Yirmi yedi yaşındaydı, benden neredeyse on iki yaş büyüktü, Kaliforniya’da işletme okulunu bitirmek üzere olan bir erkek arkadaşı vardı ve bu erkek arkadaş geri döndüğünde onunla bir daha asla görüşmeyeceğim ya da karşısına asla çıkmayacağım konusunda hiç şüphe yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Söylemesi gerekmedi. Onu görmeme izin verilen (bana göre) nadir öğleden sonralarda stüdyo dairesine giden beş katı dörtnala koşarak çıkarken, içimde tutamayacağım kadar büyüyen sözler ve hislerle dolup taşıyordum ama ona söylemeyi planladığım bütün her şey o, kapıyı açtığı anda aniden kayboluyordu ve yalnızca iki dakika için bile normal bir insan gibi sohbet etmek yerine o, bütün rahatlığıyla çıplak ayaklarla dairenin içinde yürür, havadan sudan konuşur, yerdeki kirli giysiler ve almayı unuttuğu altılı bira için -bir koşu aşağıya gitmesini ister miydim?- özür dilerken ben, ellerimi ceplerime sokar, kendimden nefret ederek dilim tutulmuş gibi ve çaresizce onun üç adım arkasından dolanırdım; ta ki bir noktada lafının tam ortasında kelimenin tam anlamıyla üstüne atılıp onu yatağa fırlatırdım, bu bazen öyle şiddetli olurdu ki gözlüklerim yüzümden fırlardı. Her şey öyle harikaydı ki öleceğimi sanırdım ama sonrasında gözüme uyku girmeden yatakta yatarken içimdeki boşluk hissi, nevresimin üstündeki beyaz kolu, sokak lambasının odaya vuran ve saatin sekize yaklaştığını, yani kalkıp Williamsburg’daki, içeri girip onu ziyaret etmeye yaşımın tutmadığı bardaki işine gitmek için hazırlanması gerekeceğini hatırlatan ışığı beni hasta ederdi. Ve Julie’yi sevmiyordum bile. Ona hayrandım, onu saplantı haline getirmiştim, kendine güvenini kıskanıyordum ve hatta ondan biraz korkuyordum da ama onu gerçek anlamda sevmemiştim, onun beni sevdiğinden daha fazla değil. Kitsey’yi sevdiğimden de pek emin değildim (en azından bir zamanlar sevmeyi istediğim gibi değildi) ama yine de kendimi bu denli berbat hissediyor olmam şaşırtıcıydı, hele de aynı şeyi daha önce de yaşamış olduğumu düşününce.

XXIII

Kitsey'yle olup bitenler Boris'in ziyaretini bir süreliğine aklımdan çıkarmıştı ama -uykuya dalar dalmaz- rüyamda dört bir yandan üstüme hücum etti. İki defa zınk diye yerimde doğrularak uykudan uyandım: birinde, başörtülü kadınlar dışarıda bir yığın kullanılmış giysinin başında kavga ederken bir kapının kâbustaymışım gibi gıcırdayarak depodaki dolaba açılmasıyla uyandım; daha sonra ise -yeniden uykuya, aynı rüyanın başka bir evresine dalarken- depolama ünitesi havaya açılan derme çatma perdelenmiş bir alandan oluşuyordu, rüzgârla dalgalanan, yerdeki çimlere değecek kadar bile uzun olmayan kumaştan duvarlar. Ardındaysa yemyeşil uzanan çayırlar ve uzun, bembeyaz elbiseli kızlar vardı: bu (esrarengiz bir biçimde) öylesine ölümle ve ritüalistik bir korkuyla yüklü bir görüntüydü ki nefesim kesilerek uyandım.

Telefonuma baktım, saat sabahın dördüydü. İçler acısı bir yarım saatin ardından üstüm çıplak bir halde yatakta, karanlıkta oturdum ve -kendimi bir Fransız filmindeki düzenbaz karakter gibi hissederek-bir sigara yakıp dışarıya, o saatte neredeyse bomboş olan Lexington Bulvarı'na baktım: işe yeni çıkan, işi yeni biten taksiler; hangisini yaptığını anlamak zordu. Ancak bir kehanet hissi veren rüya dağılıp gitmeyi reddediyordu, zehirli bir sis gibi havada asılıydı, kalbim bunun hayalî tehlikesiyle, açıklık ve risk hissiyle küt küt atıyordu hâlâ.

Vurulmayı hak ediyor. Bütün bir yıl boyunca (deponun broşüründe heyecan verici profesyonel sözlerle garanti edildiği üzere) yirmi bir derece sıcaklık ve yüzde elli nem ile elverişli muhafaza koşullarında güvenle saklandığını sanırken bile tablo için fazlasıyla endişeleniyordum zaten. Onun gibi bir şeyi öyle herhangi bir yerde tutamazdınız. Soğuğa ya da sıcağa, neme ya da doğrudan güneş ışığına maruz kalamazdı. Çiçekçideki orkideler gibi özel olarak ayarlanmış bir ortam gerektiriyordu. Onun bir pizza fırının arkasına tıkıştırılıverdiğini düşünmek zavallı putperest kalbimi şoför, Popper'ı yağmurun altında, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde otobüsten yolun kenarına atıverecek diye düşünürken yaşadığım korkunun farklı ama benzer bir haliyle sıkıştırıp eziyordu.

Sonuç olarak, Boris resmi elinde ne kadar tutmuştu ki? Boris! Besbelli bir sanat aşığı olan Horst bile o dairesindeki muhafaza koşullarına öyle aman aman bir hassasiyet göstermemesiyle beni çok şaşırtmıştı. Felaket olasılıkları boldu: Rembrandt'ın yaptığı tek deniz resmi olan *Galilee Denizi'nde Fırtına* söylentilere bakılırsa uygun şekilde saklanmadığı için harap olmuştu.

Vermeer'in şaheseri *Aşk Mektubu* bir yatağın altında sıkışıp kaldığı için kırışıp bozulunca bir otel garsonu tarafından tuvalinden kesip çıkarılmıştı. Picasso'nun *Yoksulluk* ve Gauguin'in *Tahiti Manzarası* isimli eserleri mankafanın biri tarafından bir umumi tuvalete saklandığı için sudan hasar görmüştü. Saplantılı bir şekilde okuduğum bütün bu hikâyelerin içinde aklıma en çok kazınanı Caravaggio'nun San Lorenzo Tapınağı'ndan çalınan *Aziz Francesco ve Aziz Lawrence ile Doğum* eserinin çerçevesinden müthiş özensizce yırtılıp çıkarılıvermesi ve bu hırsızlığı yaptıran koleksiyoncunun tabloyu görünce gözyaşlarına boğulup onu almayı reddetmesi olmuştu.

Kitsey'nin telefonu her zamanki yerinde, sabah uyanır uyanmaz ilk iş kalkıp aldığı pencere kenarındaki şarj aletinin ucunda değildi, hemen fark etmiştim. Bazen gecenin bir yarısı uyanır, karanlığın içinde, yatağın ona ait olan kısmında, örtülerin altında, kendi gizli yuvasında mavi mavi parlayan telefon ışığını görürdüm. "Ah, saate bakıyordum sadece," derdi dönüp uyku sersemi bir halde ona ne yaptığını soracak olsam. Şimdiyse telefonun kapatılıp Kitsey'nin timsah derisi çantasının içindeki alışıldık dudak parlatıcısı, kartvizit, parfüm numuneleri, öylesine atılıvermiş banknotlar, ne zaman saç fırçasını almak için elini atsa buruş buruş yirmiliklerin etrafa saçıldığı dağınıklığın derinliklerine saklandığını hayal ediyordum. Orada, o mis kokulu karışıklığın arasında, Cable bütün gece arayacak, sabah uyanınca göreceği bir sürü mesaj yazacak ve telesekterete mesaj bırakacaktı.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Birbirlerine ne söylüyorlardı? İşin tuhafı: aralarındaki iletişimi hayal etmek kolaydı. Bıcır bıcır gevezelikler, sinsi bir müsamaha hissi. Cable ona yatakta aptal saptal isimler takıyor ve onu bağırtana kadar gıdıklıyordu muhtemelen.

Sigaramı ezip söndürdüm. Ne bir suret ne bir his ne bir anlam. Kitsey odasında sigara içmemden hoşlanmazdı ama şifonyerinin üstündeki Limoges kutusunun içinde söndürülmüş sigara izmaritini gördüğünde bu konuda herhangi bir laf edeceğinden şüpheliydim. Dünyayı anlayabilmek için bazen yalnızca ufacık bir parçasına odaklanabiliyordunuz, elinizin altında ne varsa ona yakından bakabiliyor ve bunu bütünün yerine koyuyordunuz ama tablo elimden çekilip alındığından beri uçsuz bucaksız bir boşluğun içinde boğuluyormuş ve tükeniyormuş gibi hissediyordum - bu yalnızca zamanın ve mekânın yarattığı öngörülebilir bir boşluk değildi, elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımdaki insanlarla aramdaki aşılmaz mesafelerdi; bir baş dönmesi dalgasıyla gittiğim ve gitmediğim her yeri, kaybolmuş,

engin, bilinmez bir dünyayı, şehirlerden ve daracık sokaklardan oluşan köhne labirenti, ta uzaklara sürüklenen küller ve hasmane uzaklıkları, kopan bağlantıları, kaybolan ve asla bulunmayan şeyleri ve o güçlü akıntıyla süpürülen ve bir yerlere doğru sürüklenen tablomu düşündüm: ufacık bir ruh parçası, karanlık bir denizin üstünde bir görünüp bir kaybolan zayıf bir kıvılcım.

XXIV

Yeniden uykuya dalamayınca güneş doğmadan hemen önceki buz gibi soğuk, simsiyah saatte, karanlıkta giyinirken tir tir titreyerek Kitsey'yi uyandırmadan evden çıktım. Ev arkadaşlarından biri eve gelmişti, duş alıyordu, evden çıkarken ikisinden biriyle karşılaşmak istediğim son şeydi.

F hattı metrosundan indiğimde hava ağarmaya başlamıştı. Keskin soğukta - canım sıkkın, ölü gibi yorgun bir halde kendimi eve doğru sürükledim, yan kapıdan içeri girdim, lekelenmiş gözlüklerimle güçlükle yukarıya odama çıktım, sigara dumanı, seks, köri ve Kitsey'nin Chanel No. 19'u kokuyordum, koridordan aceleyle koşturup gelen ve ayaklarımın dibinde olağandışı bir coşkuyla kendi etrafında dönüp duran Popçik'i sevmek için durdum, rulo haline getirip cebime koyduğum kravatımı kapının arkasındaki askıya asmak için çıkardım. Mutfaktan gelen sesi duyduğumda âdeta kanım dondu: "Theo? Gelen sen misin?"

Kızıl kafa köşeden çıkıvermişti. Bu oydu, elinde bir kahve fincanı vardı.

"Kusura bakma, seni korkuttum mu? Korkutmak istememiştim." O mutlu, mırıl mırıl sesler çıkararak kollarını boynuma dolarken ben şaşkınlıktan olduğum yerde kalakalmıştım, Popçik de ayaklarımızın dibinde coşkuyla ciyak ciyak sesler çıkarıyor, hoplayıp zıplıyordu. Üstünde hâlâ uyurken giydiği çubuk şekerli pijama altı ve üzerine Hobie'nin hırkalarından birini geçirdiği uzun kollu bir tişört vardı ve hâlâ fırlatılıp kenara atılmış yatak örtüleri ve yatak kokuyordu: *Ah, Tanrım,* diye düşündüm, gözlerimi kapatıp yüzümü omzuna bastırırken, cennetten çıkıp gelivermişti sanki, *ah, Tanrım.*

"Seni görmek ne güzel!" İşte oradaydı. Saçları - gözleri. O. Boris'inkiler gibi yenmiş tırnaklar ve başparmağını fazla emen bir çocuğunki gibi

bükülmüş alt dudak, yıldız çiçeği gibi kıpkırmızı, karmakarışık bir kafa. “Nasılsın? Seni özledim!”

“Ben...” Tüm kararlılığım anında ortadan kaybolmuştu. “Sen burada ne arıyorsun?”

“Montreal’e uçuyordum!” Çok daha küçük bir kızın cırtlak gülüşü, çatlak sesli, oyun parkı gülüşü. “Birkaç günlüğüne arkadaşım Sam’i görmeye gidiyordum, sonra Kaliforniya’da Everett ile buluşacaktım.” (Sam? diye düşündüm). “Nasıl olduysa uçağımın rotası değişti.” Kahvesinden bir yudum aldı, hiçbir şey söylemeden bana da ikram etti. *Biraz ister misin? Hayır mı?* Bir yudum daha. “Ve Newark’ta takılıp kaldım, sonra düşündüm, neden olmasın dedim, biletimi değiştirip şehre gelmek ve sizi görmek istedim.”

“Hah. Harika olmuş.” *Sizi.* Buna ben de dâhildim.

“Bir anda damlayıvermek hoş olur diye düşündüm, Noel’de burada olamayacağım için. Hem yarın nişanın var. Evleniyorsun ha! Tebrikler!” Parmakları koluma değiyordu ve ayak parmaklarının ucunda yükselip yanağımdan öpmek için uzanınca öpücüğünün tüm bedenime nüfuz ettiğini hissettim. “Onunla ne zaman tanışıyorum? Hobie onun ideal kız olduğunu söylüyor. Heyecanlı mısın?”

“Ben...” Öyle afallamıştım ki elimi dudaklarının değdiği yere, dokunuşunun hâlâ kor gibi parladığını hissettiğim yere koymuştum ve sonra bunun nasıl göründüğünü anlayınca elimi hemen çektim. “Evet. Teşekkürler.”

“Seni görmek güzel. İyi görünüyorsun.”

Onu görünce nasıl dilimin tutulduğunu, nasıl sersemlediğimi, nasıl şaşkına döndüğümü fark etmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki de fark etmişti ve duygularımı incitmek istemiyordu.

“Hobie nerede?” dedim. Bunu merak ettiğim için değil, evde onunla yalnız olmak gerçek olamayacak kadar güzel ve biraz da ürkütücü olduğu için sormuştum.

“Ah,” gözlerini devirdi, “fırına gitmek için ısrar etti. Zahmet etmemesini söyledim ama sen de tanıyorsun onu. Küçükken annemle Welty’nin bana aldıkları şu yabanmersinli bisküvilerden almak hoşuna gidiyor. Onları hâlâ yapıyor olduklarına bile inanamıyorum ben, her gün olmuyormuş gerçi, Hobie öyle dedi. Biraz kahve içmek istemediğinden emin misin?” Ocağa doğru giderken yürüyüşündeki aksama belli belirsiz hissediliyordu.

Olağanüstüydü - söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyordum

neredeyse. Onunla aynı odadayken hep böyle oluyordu, o diğer her şeyi hükümsüz kılıyordu: teni, gözleri, pürüzlü sesi, alev rengi saçları ve ona bazen kendi kendine mırıldanıyormuş görüntüsü veren, kafasının yana yatık duruşu ve mutfaktaki ışık onun varlığının ışığıyla, renkle ve tazelikle ve güzellikle iç içe geçivermişti.

"Senin için birkaç CD hazırladım!" Dönüp omuzunun üstünden bana baktı. "Keşke onları yanıma almak aklıma gelseydi. Buraya uğrayacağımı bilmiyordum gerçi. Eve gider gitmez onları postaya vereceğimden emin olabilirsin."

"Ben de senin için CD'ler aldım." Odamda koca bir yığın vardı, sırf bana onu hatırlatığı için satın aldığım, çok fazla oldukları için göndermeye utandığım şeyler. "Kitaplar da." *Ve takılar*, diyemedim. *Ve atkılar, posterler, parfümler, vinil plaklar, Kendi Uçurtmanı Kendin Yap seti ve oyuncak bir pagoda.* Bir on sekizinci yüzyıl topaz kolyesi. *Oz Büyücüsü*'nün ilk baskısı. Bu şeyleri almak daha çok onu düşünmenin, onunla olmanın bir yolu olmuştu. Kimilerini Kitsey'ye vermiştim ama yıllar içinde onun için aldıklarımdan oluşan o devasa yığını kucaklayıp odamdan çıkarmam imkânsızdı çünkü bu tam manasıyla delilik gibi görünürdü.

"Kitaplar mı? Ah, harika. Kitabımı uçaktayken bitirmiştim, başka bir tane almam gerekiyordu. Değiş tokuş edebiliriz."

"Tabii." Çıplak ayaklar. Pespembe kulaklar. Tişörtünün derin yakasından görünen inci beyazı ten.

"Satürn'ün Halkaları. Everett hoşuna gidebileceğini söyledi. Selamı var, bu arada."

"Ah, tabii, sen de selam söyle." Bu yalan tavırdan, Everett ve ben arkadaşmışız gibi davranmasından nefret etmiştim. "Ben, şey..."

"Ne?"

"Doğrusunu istersen..." Ellerim titriyordu ve aslında akşamdan kalma bile değildim. Tek umudum halimi görmemesiydi. "Doğrusunu istersen, ben hemen bir saniyeliğine odama gidip geleceğim, tamam mı?"

Şaşırmış görünüyordu, parmaklarının ucunu alnına götürdü: *aptal kafam.* "Ah, tabii, kusura bakma! Ben burada olacağım."

Odama girip kapıyı arkamdan kapatana kadar bir nefes daha alamadım. Dün giydiğimi düşünürsek üstümdeki takım idare ederdi ama saçlarım kirliydi ve duş almam gerekiyordu. Tıraş da olsa mıydım? Gömleğimi değiştirmeli miydim? Yoksa fark eder miydi? Bir koşu odama gidip onun için

kendime çeki düzen vermem tuhaf kaçar mıydı? Ona gözükmeden banyoya girip dişlerimi fırçalayabilir miydim? Ama tam da o sırada kapımı kapatıp odamda oturduğum, onunla geçirebileceğim kıymetli zamanı boşa harcadığım kaygısıyla aniden aksi yönde paniğe kapıldım.

Tekrar ayağa kalktım ve kapıyı açtım. “Hey,” diye seslendim koridora doğru. Kafası bir kez daha belirdi. “Hey.”

“Bu akşam benimle sinemaya gelmek ister misin?”

Belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi. “Olur tabii. Hangi film?”

“Glenn Gloud hakkında bir belgesel. İzlemek için sabırsızlanıyorum.”

Aslında çoktan izlemiştim ve bunu yaparken de bütün film boyunca sanki o da yanımdaymış gibi oturmuştum o koltukta: kimi yerlerde vereceği tepkileri, filmden sonraki muazzam sohbetimizi hayal etmiştim.

“Kulağa harika geliyor. Saat kaçta?”

“Yedi gibi. Bakıp sana haber veririm.”

XXV

Akşamı düşünüp durmaktan gün boyunca kafam yerinde değildi. Aşağı katta, (dikkatimi hiç dağılmadan planlarıma veremeyecek kadar Noel zamanı müşterileriyle fazla meşgul olduğum) dükkânda ne giyeceğimi (takım giymeyecektim, fazla uğraşılmış görünmeyen gündelik bir şeyler) ve onu akşam yemeği için nereye götüreceğimi düşünmüştüm -öyle çok fazla şık, ona gardını aldıracak ya da beni fazla mahcup etmeyecek ama aynı zamanda gerçekten özel, özel ve etkileyici ve sohbet edebileceğimiz kadar sessiz ve Film Forum’dan öyle çok da uzakta olmayan bir yer-hem ayrıca bir süredir şehir dışında olduğu için yeni bir yere gitmek (“Ah, şu küçük mekân mı? Evet, harika bir yer, beğendiğine sevindim, keşfettiğim iyi olmuş”) onun da hoşuna gidecekti muhtemelen ama bu saydıklarımın dışında (ki asıl mesele yemekten ya da konumdan ziyade *sessiz* olmasıydı, bağırmak zorunda kalacağımız bir yere gitmek istemiyordum) bize kısa zamanda oturacak bir masa ayarlayabilecek bir yer olmalıydı - ve tabii bir de vejetaryen meselesi vardı. Hayran kalacağı bir yer olmalıydı. Dikkat çekecek kadar pahalı bir yer de olmamalıydı. Öyle çok zahmete giriyormuşum gibi görünmemeliydi;

düşünmeden, planlamadan yapılmış gibi gözükmeliydi. Everett denen o ahmakla nasıl yaşıyor olabilirdi aklım almıyordu. O kötü giysileri, tavşan dişleri ve daima şaşırmış gibi görünen gözleriyle? İyi vakit geçirmekten anladığı sağlıklı yiyecekler satan bir dükkânın arka raflarından birinden alınma esmer pirinç ve su yosunuymuş gibi görünen bir adamla?

Ve böylece gün ağır ağır da olsa ilerledi; sonra saat altı oldu ve günü Pippa'yla dışarıda geçiren Hobie eve dönünce kafasını dükkâna uzattı.

"Pekâlâ!" dedi kısa bir duraksamadan sonra, bana (kaygı verici şekilde) annemin eve gelip babamı iyi hallerinden birinin eşiğinde gezinirken bulduğunda takındığı neşeli ama dikkatli ses tonuyla. Hobie, Pippa'ya hissettiklerimi biliyordu - ona bundan hiç bahsetmemiştim, tek kelime bile etmemiştim ama biliyordu; bilmiyorduysa bile tepemde uçuşan kıvılcımları apaçık görebilirdi (o ya da sokaktan geçen herhangi bir yabancı bile). "Nasıl gidiyor?"

"Harika! Senin günün nasıldı?"

"Ah, müthişti!" dedi rahatlamış görünen bir tavırla. "Union Meydanı'nda öğle yemeğine yer bulabildim, barda oturduk, keşke sen de bizimle gelseydin. Sonra Moira'nın evine gittik, üçümüz birlikte Asia Society'ye doğru yürüdük ve Pippa şimdi Noel için biraz alışveriş yapıyor. Bu gece sen, ah, seninle buluşacağını söyledi?" Bunu delibozuk ergen çocuğunun arabayı almasının doğru olup olmayacağından şüphe eden bir ebeveynin rahat ama tedirgin tavrıyla söylemişti. "Film Forum'da?"

"Doğru," dedim gerginlikle. Onu Glenn Gould'a götüreceğimi bilmesini istemiyordum çünkü onu zaten izlediğimi biliyordu.

"Birlikte Glenn Gould'a gideceğinizi söyledi?"

"Ⅰ, şey, onu tekrar izlemek için ölüp bitiyordum. Daha önce gördüğümü ona söyleme ama," dedim bir anda ve sonra, "Söyledin mi yoksa?" diye sordum.

"Hayır hayır..." dedi çabucak kendini toparlayarak, "söylemedim."

"Şey, hımm..."

Hobie burnunun üstünü kaşıdı. "Şey, dinle, eminim harika bir filmdir. Ben de izlemek için can atıyorum. Bu gece değil tabii," diye ekledi hemen. "Başka bir zaman."

"Ah." Üzülmüş gibi yapmaya çalışmış ama beceremediğimi.

"Her neyse. Dükkânı senin yerine idare etmemi ister misin? Yukarı çıkıp yıkanmak ve kendine çekidüzen vermek istersen? O tarafa yürüyerek gitmeyi

düşünüyorsan evden en geç altı buçuk gibi çıkman gerek, biliyorsun.”

XXVI

Oraya doğru giderken bir şarkı mırıldanmamak ve gülümsememek benim için imkânsızdı. Ve köşeyi dönüp onu sinemanın önünde dikilirken gördüğümde öyle gerildim ki karşısına çıkmadan önce bir saniyeliğine durmak ve kendimi toparlamak zorunda kaldım, sonra elindeki poşetleri taşımasına yardım ettim (o ise bir dolu alışveriş yapmış, bıcır bıcır gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu), onunla birlikte sıraya girmenin mükemmel, mükemmel saadetini yaşarken hava soğuk olduğu için birbirimize sokulduk ve sonra içeride, kırmızı halılar ve bütün bir akşam önümüzde seriliyken eldivenli ellerini çırptı: “Ah, patlamış mısır ister misin?” “Tabii ki!” (Derhal mısır tezgâhına doğru atıldım.) “Buranın mısırı harikadır.” Ve sonra birlikte sinema salonuna doğru yürürken elim rastgele arkasına, paltosunun kadifemsi sırtına değiyordu, mükemmel kahverengi paltosu ve mükemmel yeşil şapkası ve mükemmel, mükemmel küçük kızıl kafası - “Burası... koridor? Koridor tarafını sever misin?” Nerede oturmayı sevdiğini özenle tespit edebileceğim kadar çok kez (beş defa) sinemaya gitmiştim, artı, bunu Hobie’den de gayet iyi öğrenmiştim: onu yıllar boyunca Pippa’nın zevkleri, sevdikleri ve sevmedikleri, alışkanlıkları hakkında cesaret edebildiğimce, çaktırmamaya çalışarak sorguladıkça soruları rastgele zamanlarda, aradan yıllar geçse de her seferinde bir tane soru sorarak çok şey öğrenmiştim: şunu sever mi, bunu sever mi? Ve işte yanımdaydı, kafasını çevirip gülümsüyordu bana, bana! ve akşam yedi gösterimi olduğu için sinemada çok, çok fazla insan vardı, kalabalık mekânlardan duyduğum her zamanki kaygı ve nefreti düşününce kendimi rahat hissedebileceğimden fazla sayıda insan vardı ve çok daha fazlası da film başladıktan sonra hâlâ salona girmeye devam ediyordu ama hiç umurumda değildi, orada değil de Almanların bombardımana tuttuğu Sommedeki bir siperde de olabilirdik, asıl önemli olan karanlığın içinde benimle olması, kolunun benimkinin yanında durmasıydı. Ve o müzik! Piyanonun başındaki darmadağınık saçlı, coşkulu, kafasını geriye atmış, melekler âleminin temsilcisi, olağanüstü ölçüde kendinden geçmiş Glenn

Gould! Ona kaçamak bakışlar atıp duruyordum, kendime engel olamıyordum ama cesaretimi toplayıp ona doğru dönmem ve tam anlamıyla -ekrandan gelen ışık, profilini bembeyaz bir ışığa boğmuştu-bakabilmem için en az yarım saat geçmişti; korktuğum başıma geldi ve filmin hoşuna gitmediğini hemen anladım. Sıkılmıştı. Hayır: üzgündü.

Filmin geri kalanını sefil bir halde geçirdim, izlediğimden hiçbir şey anlamadım. Ya da daha doğrusu, şimdi bambaşka bir şekilde görüyordum: coşku dolu dehayı değil; Kanada'nın karlarının ardına çekilmek için şöhretinin doruklarındayken konser sahnelerini kahramanca terk eden esrarengiz, yalnız adamı değil - bir hastalık hastasını, bir münzeviyi, dışlanmış birini görüyordum. Bir paranoyağı. Bir hapçıyı. Hayır: uyuşturucu bağımlısını. Bir obsesifi: eldiven giyen, mikroplardan ödü kopan, yıl boyunca atkılara sarınıp dolaşan, tikleri olan ve baskılar altında kıvranan bir zavallıyı. İnsanlarla en temel ilişkileri sürdürmeyi bile beceremeyen, (ansızın müthiş acıklı bulduğum bir röportaj sırasında) bir kayıt mühendisine bir avukata gidip yasal olarak kardeş olduklarını beyan edip edemeyeceklerini soran kambur, gececi ucube - evinin karanlık arka bahçesinde kesik parmaklarını birbirine bastıran Tom Cable ve benim trajik, geçkin dâhi versiyonuydu sanki ya da -çok daha tuhafı- Boris'in çocuk parkında onu yumrukladıktan sonra kanlar içinde kalan yumruğumu kavrayıp kendi kanlı dudaklarına bastırması gibi.

XXVII

"Seni üzdü," dedim dayanamayıp, sinemadan çıkarken. "Üzgünüm."

Kafasını kaldırıp şaşırmış gibi görünen bir ifadeyle bana baktı. Mavimsi ışıklı, rüya gibi bir dünyaya çıkmıştık - mevsimin ilk karı, yerde on beş santim olmuştu bile.

"İsteseydin çıkabilirdik."

Buna yanıt olarak şaşkın bir tavırla kafasını salladı. Karlar döne döne yere düşüyordu, Kuzey'in saf hissi, filmin saf Kuzey'inin saflığı gibi sihirli.

"Yok, hayır," dedi tereddütle. "Demek istediğim, filmi *sevmemiş* değilim..."

Karların içinde bata çıka caddeye çıktık. İkimizin ayağında da uygun ayakkabılar yoktu. Bastığımız yerde yüksek sesli çıtırtılar duyuluyordu, bense dikkatle onu dinliyor, sözlerine devam etmesini bekliyordum ve ayağı kayacak olsa anında kolundan tutmak için hazırdım ama dönüp bana baktığında tek söylediği: “Ah, Tanrım. Asla taksi yakalayamayacağız, değil mi?” oldu.

Zihnimden yüzlerce düşünce geçiyordu. Peki ya akşam yemeği? Ne yapacaktım? Eve mi gitmek istiyordu? Ha siktir! “Ev çok uzak değil.”

“Ah, biliyorum, ama... ah, şurada bir tane var!” diye bağırdı - kalbime bir acı saplandı ama neyse ki o taksiyi başka biri kaptı.

“Şey,” dedim. Bedford Caddesi’ne yakındık - ışıklar, kafeler. “Şu tarafı bir denemeye ne dersin?”

“Taksi bulmak için mi?”

“Hayır, bir şeyler yemek için.” (Karnı aç mıydı? Lütfen Tanrım, aç olsun.) “Ya da en azından bir şeyler içmek için.”

XXVIII

Her nasılsa -sanki tanrılar önceden ayarlamışçasına- bir anda dalıverdiğimiz yarı boş şarap barı sıcaktı ve altın sarısı mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve daha önce planladığım restoranlardan çok, çok daha iyiydi.

Minicik bir masa. Dizim dizinde - o da bunun farkında mıydı? Benim olduğum kadar? Yüzüne vuran mum alevinin rengi, saçlarında metalik pırıltılar saçan alev, tutuşuverecekmiş gibi görünen pasparlak saçlar. Her şey parıl parıl, her şey tatlıydı. Eski Bob Dylan şarkıları çalıyordu, Noel’e yakın bir zamanda, dar Village sokakları ve döne döne düşen iri, tüy gibi kartaneleriyle mükemmelin de ötesindeydi; eski bir plak kapağındaki gibi, kolunu sevdiğin kıza dolamış, şehrin sokaklarında yürümek isteyeceğin türden bir kıştı - çünkü Pippa tam da o kızdı, müthiş güzel değildi belki ama resimdeki çocuğun mutlu olmayı seçtiği makyajsız ve sıradan görünümlü kızdı ve aslında o resim bir bakıma bir mutluluk hayaliydi, erkeğin omuzlarının dikliği ve kızın hafif utangaç gülümsemesi, birlikte nereye isterlerse gidebilirlermiş gibi görünen açık uçlu haliyle ve - işte karşımdaydı!

O! Ve bütün sevecenliği ve rahatlığıyla kendinden bahsediyor, bana Hobie ve dükkân ve moralim ve neler okuduğum ve neler dinlediğim hakkında sorular soruyordu, bir sürü, bir sürü soru ama benimle kendi hayatına dair şeyleri paylaşmaya da can atıyor gibi görünüyordu; ısıtmanın çok pahalı tuttuğu soğuk dairesi, bunaltıcı ışıkları ve rutubetli eski kokusu, ana caddedeki ucuz giysiler ve birçok Amerikan zincirinin Londra'da açtıkları mağazalarıyla şimdi tam bir alışveriş merkezine dönüştüğü ve sen hangi ilaçları kullanıyorsun, ben hangi ilaçları kullanıyorum (ikimizde de post travmatik stres bozukluğu vardı, görünüşe bakılırsa İngiltere'de farklı bir kısaltması olan ve dikkatli olmazsan ordu gazileriyle aynı hastaneye gönderilebileceğin bir illetti); yarım düzine insanla paylaştığı mini minnacık bahçesini, bu bahçeyi Fransa'nın güneyinden gizlice getirttiği hastalıklı kaplumbağalarla dolduran üşütük İngiliz kadını ("Hepsi ölüyor, soğuktan ve gıdasızlıktan, gerçekten çok korkunç, onları doğru dürüst beslemiyor, ekmek kırıntısı veriyor, inanabiliyor musun, ona söylemeden gidip evcil hayvan dükkânından kaplumbağa yemi alıyorum.") - ve bir köpek almayı ne kadar çok istediğini ama tabii ki İsviçre'de de olan şu karantina meselesi yüzünden Londra'da bunun çok zor olduğunu, nasıl gidip de hep böyle köpek dostu olmayan yerlerde yaşadığını anlatıyordu ve vay be, yıllardır hiç olmadığım kadar iyi göründüğümü, beni özlediğini, beni deli gibi özlediğini, bunun ne müthiş bir akşam olduğunu söylüyordu - saatlerdir oradaydık, ufak tefek şeylere gülüyor ama aynı zamanda ciddi, oldukça ağırbaşlı da davranıyorduk, hem cömert hem de anlayışlıydı (bu da onun başka bir özelliğiydi; dinlerdi, dikkati göz kamaştırıcıydı - başka birinin beni onun yarısı kadar iyi dinlediğini hiç sanmıyordum. Onun yanındayken kendimi bambaşka biri gibi, çok daha iyi biri gibi hissediyordum, başka birine, özellikle de ciddi meseleleri bir espri yaparak ya da başka bir konuya atlayarak ya da sözümü keserek ya da bazen hiç duymamış gibi yaparak önemsizleştirmek gibi bir huyu olan Kitsey'ye söyleyemeyeceğim şeyleri söyleyebiliyordum ona) ve onunla birlikte olmak müthiş bir keyifti, onu her günün her dakikası, bütün kalbim, zihnim ve ruhumla ve her şeyiyle seviyordum; saat geç oluyordu ve ben bu yerin hiç kapanmamasını istiyordum, asla.

"Hayır hayır," diyordu parmağını şarap kadehinin ağzında gezdirerek - ellerinin biçimi beni derinden etkiliyordu, işaret parmağında Welty'nin mühür yüzüğü vardı, tam bir ezik gibi görünmeden gözlerimi dikip yüzüne uzun uzun bakamasam da ellerine bakabilirdim. "Filmi sevdim aslında. Ve

müzikleri,” güldü ve bu gülüş, benim için ardındaki müziğin bütün hazzını taşıyordu. “Nefesimi kesti. Welty onu sahnede çalarken izlemiş bir defasında, Carnegie’de. Hayatının en müthiş gecelerinden biriymiş, öyle derdi. Ama sadece...”

“Evet?” Şarabının kokusu. Dudaklarındaki kırmızı şarap lekelesi. Bu da benim hayatımın en müthiş gecelerinden biriydi.

“Şey...” kafasını salladı, “şu konser sahneleri. Prova salonlarının görünüşü. Çünkü biliyorsun,” kollarını ovuşturdu, “gerçekten, *gerçekten* zor oldu. Çalış, çalış, çalış, günde altı saat, flütü tutmaktan kollarım ağrırdı ve yani eminim sen de çok duymuşsundur şu olumlu düşün saçmalığını, tabii hocalar ve fizyoterapistler için söylemesi çok kolay, ‘ah, yapabilirsin!’ ‘sana inanıyoruz!’ ve bütün bunlara kanıp çok çalışmak, çok çalışmak ve yeterince çok çalışmadığın için kendinden nefret etmek, daha iyi olmamanın senin hatan olduğunu düşünmek ve çok çok daha fazla çalışmak ve sonrası... malum.”

Sessiz kaldım. Bütün bunları müthiş bir üzüntüyle, uzun uzun anlatan Hobie’den biliyordum. Margaret Teyze onu İsviçre’deki bütün o doktorların ve terapinin olduğu deli okuluna göndermekle doğru olanı yapmış gibi görünüyordu. Bütün normal standartlar açısından kazadan tamamen iyileşmiş olsa da yine de bir miktar sinir hasarı vardı ancak üst düzeyde fark edilebilecek, ince motor becerilerinde belli belirsiz bir bozukluk söz konusuydu. Göze çarpmıyordu ama vardı işte. Başka herhangi bir meslek ya da uğraşıda -şarkıcılık, çömlekçilik, hayvan bakıcılığı, cerrahlık dışındaki herhangi bir doktorluk- hiç sorun olmazdı. Ama onun için vardı.

“Ve bilmiyorum, evde çok fazla müzik dinliyorum, her gece kulağımda iPod’la uyuyakalıyorum ama en son ne zaman bir konsere gittim?” dedi üzüntüyle.

İPod’la mı uykuya dalıyordu? Bu onun ve adı her ne haltsa o herifin sevişmediği anlamına mı geliyordu? “Peki neden konserlere gitmiyorsun?” dedim, bu bilgi kırıntısını daha sonrası için bir kenara koyarak. “Seyirciler seni rahatsız mı ediyor? Kalabalık falan?”

“Anlayacağını biliyordum.”

“Yani eminim sana da önermişlerdir çünkü bana kesinlikle önerdiler...”

“Neyi?” O hüzünlü gülümsemenin cazibesi neydi öyle? Bunu nasıl bozabilirdi ki insan? “Xanax? Beta blokerler? Hipnoz?”

“Saydıklarının hepsi.”

“Yani panik atak olsaydı, belki. Ama değil. Vicdan azabı. Izdırap. Kıskançlık, en kötüsü de bu. Demek istediğim, Beta diye bir kız var, ne salak bir isim, değil mi, Beta? Gerçekten vasat bir müzisyen, kendini beğenmişlik etmek istemem ama çocukken parçayı zar zor yakalardı ve şimdi Cleveland Filarmonide ve bu durum beni herhangi birine itiraf edebileceğimden çok daha fazla üzüyor. Ama bunun için verilecek ilaçları yoktur herhalde, öyle değil mi?”

“Şey...” Aslında vardı ve Jerome, Adam Clayton Powell Bulvarı taraflarında bu sayede müthiş iş yapıyordu.

“Akustik, seyirciler, bir şeyleri tetikliyor, eve gidiyorum, herkesten nefret ediyorum, kendi kendime konuşuyorum, başka başka seslerle kendi kendimle tartışıyorum, günlerce keyifsiz oluyorum. Ve işte, sana da anlattım, öğretmenliği de denedim, bana göre değildi.” Pippa, Margaret Teyze ve Welty dayısının paraları sayesinde çalışmak zorunda kalmıyordu (Everett de aynı paralar sayesinde çalışmıyordu - şu “müzik kütüphaneciliği” işi anladığım kadarıyla başta dikkat çekici bir kariyer seçimi gibi görünse de aslında masraflarını Pippa’nın karşıladığı ücretsiz bir stajyerlikten başka bir şey değildi). “Ergenler, yani bütün o işkenceden bahsetmek bile istemiyorum, onların konservatuvara ya da yazın senfonide çalmak için Mexico City’ye gidişlerini izlemek. Daha küçükleriyse yeterince ciddiye almıyorlardı. Çocuk oldukları için sinir oluyordum onlara. Bana göre işi fazla hafife alıyorlardı sanki, ellerindeki imkânı boşa harcıyorlardı.”

“Öğretmenlik boktan bir iş. Ben de yapmak istemezdim.”

“Evet ama,” şarabından bir yudum aldı, “eğer çalamayacaksam yapacağım başka ne var ki? Çünkü bir anlamda müziğin içindeyim yani Everett ile ve okula gitmeyi, ders almayı da sürdürüyorum ama doğrusunu istersen Londra’yı pek o kadar sevmiyorum, karanlık ve yağmurlu ve orada pek arkadaşım yok, hem oturduğum dairede bazen geceleri alt kattaki birinin ağladığını duyuyorum, hemen yakınımdan gelen kesik kesik ağlama sesleri ve ben... demek istediğim, sen yapmayı sevdiğin bir şey buldun ve bunun için seviniyorum çünkü bazen hayatımı ne yapacağımı gerçekten çok merak ediyorum.”

“Ben...” Çaresizce söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyordum. “Eve dön.”

“Eve mi? Burayı mı kastediyorsun?”

“Tabii ki.”

“Everett ne olacak?” Buna verilecek hiçbir cevabım yoktu. Soran gözlerle bana bakıyordu. “Ondan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Iıı...” Yalan söylemenin ne gereği vardı? “Hayır.”

“Yani onu daha iyi tanısaydın severdin. İyi bir adam. Çok dingin ve sakin, çok istikrarlı.” Buna verecek bir cevabım da yoktu. Ben bu saydıklarının hiçbiri değildim. “Hem Londra, yani New York’a dönmeyi ben de *düşündüm...”*

“Öyle mi?”

“Elbette. Hobie’yi özlüyorum. Hem de çok. Telefon faturalarına verdiğimiz parayla bana burada bir daire kiralayabileceğini söyleyip bana takılıyor, tabii o hâlâ Londra’yla ülkeler arası görüşmenin dakikasının beş dolar falan olduğu zamanlarda yaşadığı için... Hemen hemen her konuşmamızda beni geri dönmeye ikna etmeye çalışıyor... yani, Hobie’yi tanıyorsun, hiçbir şeyi öyle açıkça söylemez ama bilirsin işte, sürekli imalar, bana hep verilen iş ilanlarından, Columbia’daki pozisyonlardan falan bahsediyor...”

“Öyle mi?”

“Yani bazı açılardan bu kadar uzakta yaşıyor olmamı ben de anlayamıyorum. Beni müzik derslerine ve senfoniye götüren Welty idi ama her zaman evde olan, bilirsin işte, yukarıya çıkıp okuldan sonra bana yemek hazırlayan, fen bilgisi projem için kadife çiçekleri dikmeme yardım eden hep Hobie idi. Şimdi bile ne zaman kötü bir nezleye yakalansam, ne zaman enginarı nasıl pişireceğimi ya da masa örtüsünün üstündeki mum lekesini nasıl çıkaracağımı bilemediğimde kimi arıyorum? Onu. Ama...” Bu benim hayal gücümün bir ürünü müydü yoksa şarap onu hafiften çözüyor muydu? “Sana doğruyu söyleyeyim mi? Buraya neden daha sık gelmediğimi biliyor musun? Londra’da...” ağlamak üzere miydi? “bunu öyle herkese anlatamam ama Londra’da *her saniye* o olayı düşünmüyorum en azından. ‘Burası geçen gün eve yürüdüğüm yol.’ ‘Burası Welty ve Hobie ile birlikte yemek yediğimiz sondan bir önceki yer.’ Hiç olmazsa oradayken o kadar çok düşünmüyorum: buradan sağa mı dönsem? Yoksa sola mı? Tüm kaderimi F hattına mı yoksa altıncı hatta mı binmem belirliyor. Korkunç önseziler. Her şey korkutuyor. Buraya döndüğümde yeniden on üç yaşında oluyorum ve anlayacağın, iyi bir anlamda değil. Her şey o gün durdu, kelimenin tam anlamıyla. Büyümem bile durdu. Çünkü biliyor muydun? O olaydan sonra tek bir santim bile uzamadım ben, bir santim bile.”

“Sen mükemmel ölçülerdesin.”

“Yani bu epey yaygınmış,” dedi beceriksiz iltifatımı duymazdan gelerek. “Yaralanan ve travma geçirmiş çocuklarda normal boya ulaşmadıkları sıklıkla görülürmüş.” Bilinçsiz bir şekilde o Doktor Camenzind sesine bir bürünüp bir çıkıyordu - Doktor Camenzind’le hiç tanışmamış olsam da onun kontrolü ele geçirdiği anları sezebiliyordum, soğuk bir mesafe koyma mekanizması. “Kaynaklar yön değiştiriyor. Büyüme sistemi kendini kapatıyor. Okulda bir kız vardı, on iki yaşındayken kaçırılan bir Suudi prensesi. Bunu yapan adamlar idam edilmişti. Ama ben onunla o, on dokuz yaşındayken tanıştım, tatlı kızdı ama ufacıktı, boyu ancak bir yirmi beş falandı, öyle korkunç bir travma yaşamış ki onu kaçırdıkları günden sonra bir santim bile uzamamış.”

“Vay canına. Şu yeraltı hücresindeki kız mı? O da sizin okulda mıydı?”

“Mont-Haefeli tuhaftı. Başkanlık köşkünden kaçarken vurulmuş kızlar vardı, aileleri kilo vermelerini ya da Kış Olimpiyatları için idman yapmalarını istedikleri için oraya gönderilen kızlar vardı.”

Elimi ellerinin arasına aldı, hiçbir şey söylemeden - sarıp sarmalanmış bir haldeydi, paltosunu almalarına izin vermemişti. Yazın uzun kollu giyerdi - kat kat koza örmüş bir böcek gibi her zaman yarım düzine şala bürünürdü - paramparça dağılan ve sonra en baştan dikilen ve cıvatalanan bir kız için koruyucu bir takviyeydi. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Filmin onu üzmesine şaşırmamalı: Glenn Gould yıl boyunca kalın pardesülerin altına sığınıyordu, ilaç şişeleri birikiyordu, konser sahnesini terk ediyordu, etrafını saran karlar giderek derinleşiyordu.

“Çünkü yani senin de bundan bahsettiğini duydum, senin de benim kadar saplantılı olduğunu biliyorum. Ama ben bunu tekrar tekrar yaşıyorum.” Garson kız çaktırmadan kadehine biraz daha şarap koymuş, Pippa istemeden, hatta farkına bile varmadan kadehi ağzına kadar doldurmuştu: *sevgili garson kız*, diye geçiriyordum içimden, *sen çok yaşa*, *sana ağzını açık bırakacak bir bahşiş bırakacağım.* “Keşke seçmelere salı değil de pazartesi günü yazılsaydım. Keşke Welty’nin beni müzeye istediği zaman götürmesine izin verseydim... beni haftalardır o sergiye gitmeye ikna etmeye çalışıyordu, gösterimden kalkmadan görmem konusundan ısrarcıydı... Ama benim hep yapacak daha önemli işlerim vardı. Arkadaşım Lee Ann ile sinemaya gitmek çok daha önemliydi. Ki laf aramızda kendisi ben kaza geçirdikten sonra bir anda kayıplara karıştı, o aptal Pixar filmine gittiğimiz günden sonra onu bir

daha hiç görmedim. Gözden kaçırdığım ya da tam olarak kavrayamadığım bütün o ufacık işaretler, birazcık dikkat etsem her şey farklı olacaktı, mesela, Welty beni oraya daha önce götürmek için *öyle çok* uğraşmıştı ki en az on defa sormuştur, sanki kötü bir şeyler olacağı içine doğmuş, o gün orada olmamız benim suçumdu...”

“En azından sen okuldan atılmamıştın.”

“Sen okuldan mı atılmıştın?”

“Uzaklaştırılmıştım. Daha iyi sayılmaz.”

“Düşününce çok tuhaf, ya hiç olmasaydı? O gün ikimiz de orada olmasaydık? Birbirimizi hiç tanımayacaktık belki de. Sence şimdi ne yapıyor olurdun?”

“Bilmem,” dedim, biraz afallamıştım. “Hayal bile edemiyorum.”

“Tamam da kafanda bir şeyler olmalı.”

“Ben senin gibi değildim ki. Benim bir yeteneğim yoktu.”

“Eğlenmek için ne yapardın?”

“Öyle ilginç bir şey yoktu. Sıradan şeyler. Bilgisayar oyunları, bilimkurgu falan. İnsanlar büyüyünce ne olmak istediğimi sorduklarında genelde ukalalık taslar ve Blade Runner olacağımı falan söylerdim.”

“Tanrım, o film aklımdan hiç çıkmıyor. Tyrell’in yeğeni sık sık aklıma geliyor.”

“Nasıl yani?”

“Hani piyanonun üstündeki resimlere baktığı sahne var ya. Anılarının kendisine mi yoksa Tyrell’in yeğenine mi ait olduğunu anlamaya çalışıyor. Ben de geçmişe gidiyorum, ben de işaretleri arıyorum, anlıyor musun? Fark etmiş olmam gereken ama gözden kaçırdığım şeyleri?”

“Dinle, haklısın, ben de böyle düşünüyorum ama alametler, işaretler, eksik bilgiler, bunu bilebilmenin hiçbir mantıklı yolu yok...” Neden onun yanındayken tekbir cümleyi bile doğru düzgün kuramıyordum? “Bunun kulağa ne kadar deli işi geldiğini söyleyebilir miyim? Özellikle de bunu başka biri söylerken? Geleceği öngöremediğin için kendini suçlamak?”

“Yani belki de ama Doktor Camenzind bunu hepimizin yaptığını söylüyor. Kazalar, felaketler, kazazedelerin yaklaşık yüzde yetmiş beşi görmezden geldikleri ya da doğru kavrayamadıkları uyarıcı işaretler olduğuna inanırlarmış ve bu oran on sekiz yaşın altındaki çocuklarda daha da yüksekmiş. Ama bu, ortada hiçbir işaret olmadığı anlamına da gelmez, öyle değil mi?”

“Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Geriye dönüp bakınca, elbette. Ama bence bu belki de daha çok ta en başından iki sayıyı yanlış topladığın bir rakamlar sütunu gibi, toplamı değiştiriyor. Geriye dönüp bakınca hatayı görebilirsin, farklı bir sonuç elde edeceğin noktayı.”

“Evet ama bu da yeterince kötü değil mi? Hatayı, yanıldığın noktayı görmek ve geri dönüp onu düzeltme imkânına sahip olmamak? Seçmelerim,” şaraptan koca bir yudum aldı, “Juilliard’ın üniversite öncesi orkestrası içindi, solfej hocam ikinci koltuğu alabileceğimi ama gerçekten iyi çalarsam ilk koltuğu alma şansım bile olabileceğini söylemişti. Ve sanırım bu önemli bir şey sayılırdı. Ama Welty,” evet, kesinlikle alev ışığında gözlerinde yaşlar pırıldıyordu, “benimle birlikte gelmesi için başının etini yemenin yanlış olduğunu biliyordum, gelmesi için *hiçbir sebep yoktu*, Weltybeni annem hayattayken bile şımartıyordu zaten ama o öldükten sonra daha da fazla şımartmıştı ve bu benim için büyük bir gündü, kesinlikle fakat benim abarttığım kadar önemli miydi yani? Hayır. Çünkü,” şimdi ağlıyordu, biraz, “müzeye gitmek istemiyordum bile, benimle birlikte gelmesini istiyordum çünkü seçmelerden önce beni öğle yemeği için nereye istersem oraya götüreceğini biliyordum, o gün evde kalmalıydı, yapacak başka işleri vardı, aile üyelerinin içeriye girmesine bile izin verilmiyordu, beni koridorda beklemesi gerekecekti.”

“O ne yaptığını biliyordu.”

Kesinlikle yanlış bir şey söylemişim gibi kafasını kaldırıp bana baktı ancak ben bunun doğru olduğunu biliyordum, sadece yanlış şekilde ifade etmiştim.

“Birlikte geçirdiğimiz bütün o zaman boyunca hep senden bahsetti. Ve...”

“Ve ne?” diye sordu.

“Yok bir şey!” Gözlerimi kapadım, şarabın, onun, bunu anlatmanın imkânsızlığının ağırlığı altındaydım. “Sonuçta dünya üzerindeki son anları, anlıyor musun? Ve benim hayatımla onunki arasındaki mesafe çok, çok kısaydı. Mesafe falan *yoktu* aslında. Sanki aramızda bir şey açılmış gibiydi. Gerçek olan, önemli olan şeylere dair koca bir ışık sanki. Ben yoktum, o yoktu. İkimiz aynı kişiydik. Aynı düşünceler, konuşmamız gerekmedi. Yalnızca birkaç dakikaydı ama yıllar geçmiş de olabilirdi, biz hâlâ orada *olurduk*. Ve şey, biliyorum bu kulağa çok tuhaf geliyor,” aslında bu tamamen kaçık bir benzetmeydi, uçuk, akıl dışı fakat söylemek istediğim şeyi başka türlü nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum, “ama Rhinebeck’te önceki

hayata dönüş gibi şeyler üzerine seminerler düzenleyen Barbara Guibbory'yi tanıyor musun? Reenkarnasyon ve karmik bağlar falan? Birden çok hayatlar süresince bir arada olan ruhlar? Biliyorum, *biliyorum,"* dedim şaşkın (ve biraz da panik içindeki) bakışlarını görünce, "ne zaman Barbara'yı görsem bana iyileşmek için Um mu, Rum mu her ne haltsa ilahiler söylememi söylüyor, işte, tıkalı çakraları açmak için falan -'zayıf muladhara'- dalga geçmiyorum, bana koyduğu teşhis buydu, 'köksüz...' 'yürek daralması...' 'parçalanmış enerji alanı...' Ben orada oturmuş kokteyl içiyor ve kendi işime bakıyordum, o ise ayaklarımı yere basmam için yemem gereken bütün o yiyeceklerden falan bahsediyordu..." ilgisini kaybettiğimi görebiliyordum, "kusura bakma, konudan biraz saptım ama şey, yani bu konuyu tartıştık, bütün bu mesele benim çok canımı sıkıyor. Hobie de oradaydı, koca bir kadeh yıllanmış viski içiyordu, 'Ya ben, Barbara? Kök sebzeler mi yiyeyim ben de? Kafamın üstünde mi dikileyim?' kadınsa onun koluna hafifçe vurdu ve, 'Ah, sen hiç endişelenme, James, sen ZATEN Gelişmiş Varlıksın,' dedi."

Bu onu güldürmüştü.

"Ama Welty... o da öyleydi. Gelişmiş Varlık. Yani... dalga geçmiyorum. Cidden. Umulanın ötesinde. Barbara'nın bize anlattığı hikâyeler, Burma'da, Guru Bilmemne elini onun başına koymuş ve bir dakika içinde bilgelikle dolmuş ve bambaşka bir insan haline gelmiş..."

"Şey, yani, Everett, tabii o Krishnamurti ile hiç *karşılaşmadı* ama..."

"Doğru, doğru." Everett -bu neden bu kadar sinirime dokunuyordu bilmiyordum- İngiltere'nin güneyinde Yeryüzüne Özen Göster ve Başkalarını Düşünmek gibi dersler aldığı guru temelli bir tür yatılı okula gitmişti. "Ama benim demek istediğim, sanki Welty'nin enerjisi ya da kuvvet alanı, Tanrım, bu kulağa çok klişe geliyor ama bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum, o andan beri benimle. Ben onun için oradaydım ve o da benim için. Daimî bir şey bu." Bunu daha önce hiç dile getirmemiştim, hiç kimseye ama bu gerçekten çok derinden hissettiğim bir şeydi. "Sanki... onu düşündüğümde buradaymış gibi, kişiliği benimleymiş gibi. Hobie'nin yanında yaşamaya geldiğim daha ilk anda, orada, dükkândayken -içime doğdu bu his- çok içgüdüsel bir şey, anlatamıyorum. Sonuçta ben antikalara ilgi duyuyor muydum? Hayır. Neden ilgi duyacaktım ki? Ama duyuyordum işte. Envanterlerini gözden geçirirken. Müzayede kataloglarının sayfa boşluklarına aldığı notları okurken. Onun dünyası, onun eşyaları. Oradaki her şey, ışığın etrafına üşüşen sinek misali kendine çekiyordu beni. Böyle bir şeyi

bekliyor falan da değildim, daha çok o beni bekliyor gibiydi. Yani demek istediğim, daha on sekiz yaşında bile değilken, kimse bana bir şey öğretmemişken, sanki her şeyi çoktan biliyordum, orada, dükkânda tek başımaydım ve Welty'nin *işini* yapıyordum. Mesela," bacak bacak üstüne attım, tedirgindim, "beni evinize göndermesinin ne kadar tuhaf olduğu hiç aklından geçmedi mi? Tesadüf, belki. Ama bana hiç tesadüfmüş gibi gelmedi. Sanki kim olduğumu görmüştü ve beni tam olarak olmam gereken yere, birlikte olmam gereken kişiye gönderiyor gibiydi. Yani şey," biraz kendimi toparladım; biraz fazla hızlı konuşuyordum, "şey. Üzgünüm. Kendimi kaybetmek istememiştim."

"Sorun değil."

Sessizlik. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Ama -her zaman aklı en azından kısmen başka bir yerde olan, ciddi konuşmalardan hoşlanmayan, benzer bir durumda etrafına bakınıp garsonu arayacak ya da konuşmanın fazla derinleşmesini engellemek için aklına gelebilecek herhangi saçma ve/veya komik lafı söyleyecek- Kitsey'nin aksine, beni dinliyordu, tamamen benimleydi ve durumumun onu ne kadar üzdüğünü gayet iyi görebiliyordum, beni hakikaten sevdiği gerçeğinin daha da kötüleştirdiği bir üzüntü: ortak çok yönümüz vardı, aramızda zihinsel ve hatta duygusal olarak da bir bağ vardı, benimle olmaktan keyif alıyordu, bana güveniyordu, benim için her şeyin en iyisini diliyordu, her şeyin ötesinde benim dostum olmak istiyordu; onun yerinde başka bir kadın olsa bu ızdırabımdan zevk duyup kendiyle böbürlenirdi belki ama onun uğruna kendimi bu kadar harap ettiğimi görmek onun için hiç de eğlenceli değildi.

XXIX

Ertesi gün -yani nişan kutlaması günü- önceki akşamki bütün o yakınlık yok olmuştu ve geriye tek kalan (kahvaltıda, koridorda birbirimizi görünce dediğimiz geçiştirmelik merhabalarda) onunla bir daha öyle baş başa olamayacağımı bilmenin hüsranıydı; birbirimize bir tuhaf davranıyorduk, bir yerlere girip çıkarken karşılaşıyor, fazla yüksek sesle ve aşırı bir neşeyle konuşuyorduk ve bu bana geçtiğimiz yaz, "Everett" ile birlikte ortaya

çıkıvermeden dört ay önceki ziyaretini ve hava kararırken, sahanlıktaki baş başa, yoğun, tutkulu sohbetimizi, (“iki ihtiyar berduş gibi”) yan yana, diz dize, kolum onunkine değecek şekilde birbirimize sokuluşumuzu ve birlikte sokaktaki insanlara bakarak her türlü şeyden konuşuşumuzu (kederle) anımsatıyordu: çocukluğumuzdan, Central Park’taki oyunlarımızdan ve Wollman Buz Pateni Pisti’nde paten yaptığımızdan (o eski günlerde birbirimizi hiç görmüş müydük acaba? Buzun üstünde birbirimizin yanından geçivermiş miydik?), Hobie ile birlikte daha az önce televizyonda izlediğimiz Misfits dizisinden, ikimizin de çok sevdiği (“küçük bir ilkbahar hayaleti”) Marilyn Monroe’dan ve ceplerinde avuç avuç hapla (bu benim bilmediğim bir detaydı ve hiçbir yorumda bulunmadım) ortalıkta dolaşan, hayatı kaymış zavallı Montgomery Clift’ten, Clark Gable’ın ölümünden ve Marilyn’in bundan ötürü kendini korkunç biçimde suçlu ve sorumlu hissetmiş olduğundan bahsetmiştik - ve konuşmamız bu noktada, tuhaf şekilde, kader, büyü ve falcılık hakkında bir sohbete dönüşmüştü: doğum günlerinin şansla ya da şanssızlıkla bir bağlantısı var mıydı? Kötü aktarımlar; talihsizlik getirecek şekilde sıralanan yıldızlar? El falı bakan biri ne derdi acaba? Hiç el falı baktırdın mı? Hayır - sen? Belki de Altıncı Cadde’deki şu mor ışıklı ve kristal küreli Şifacı Medyum’un yerine gitmeliyiz, yirmi dört saat açıkmış galiba - ah, doğru, kapısında sürekli geğirip duran şu deli Romen kadının durduğu lav lambalı yeri mi diyorsun? Hava iyice kararana ve birbirimizi güçlükle görecek hale gelene kadar, bunun için hiçbir sebep olmasa da fısıldaşarak konuşmuştuk: *içeri girmek ister misin? hayır, daha değil* ve tombul yaz mehtabı tepemizde tüm saflığıyla bembeyaz ışıldıyordu ve ona duyduğum aşk da en az bu mehtap kadar saf, temiz ve sarsılmazdı. Ancak nihayet içeriye girdiğimizde, daha kapıdan içeri adımımızı atar atmaz büyü bozulmuştu; koridorun aydınlığında utangaçlaşmış, birbirimizden uzaklaşmıştık, sanki bir oyunun sonunda evin ışıkları bir anda açılmış ve aramızdaki bütün o yakınlık olduğu gibi ayyuka çıkmıştı: yapmacık. Aylar boyunca çaresizce o anı yeniden yakalamayı umut etmiştim ve -o barda, bir iki saatliğine de olsa-yakalamayı başardım. Ama şimdi yine her şey gerçekdışı oluvermişti, yine başladığımız yere geri dönmüştük ve bunun da yeterli olduğunu, yalnızca birkaç saatliğine de olsa bana ait olmuş olmasının da yeteceğini söyleyerek avutuyordum kendimi. Ama yetmiyordu.

XXX

Anne de Larmessin -Kitsey'nin vaftiz annesi- nişan kutlamamıza Hobie'nin bile hiç ayak basmadığı ama hakkındaki her şeyi -tarihini (çok eski), mimarisini (şanlı şöhretli) ve üyelerini (gösterişli, Aaron Burr'dan başlayıp Whartonlara kadar uzanan)- özel bir kulüpte ev sahipliği yapıyordu. "New York State'teki ilk Yunan uyanış iç mimarisinin en iyi örneklerinden biri olduğu söyleniyor," diye bilgilendirmişti bizi samimi bir keyifle. "Merdivenleri... şömine rafları... okuma odasına girmemize izin verirler mi merak ediyorum. Alçı işleri orjinalmiş, bana öyle söylendi, gerçekten görülesiymiş."

"Kaç kişi olacak?" diye sordu Pippa. Kutlama için hazırlıklı gelmediğinden, Morgane Le Faye'e kadar gidip kendine bir elbise alması gerekmişti.

"İki yüz." Bu rakamın içinde belki on beş tanesi benim misafirimdi (buna Pippa ve Hobie, Bay Bracegirdle ve Bayan DeFrees de dâhildi), yüz kadarı Kitsey'nin davetlisi, geri kalanıysa Kitsey'nin bile tanımadığını iddia ettiği insanlardı.

"Ve bu davetlilerin arasında," dedi Hobie, "belediye başkanı da var. Ve her iki senatör de. Ve Monako Prensi Albert da, öyle değil mi?"

"Prens Albert'ı *davet ettiler*. Ama geleceğinden şüpheliyim."

"Ah, sadece aile arasında samimi bir kutlama o halde."

"Bak, ben sadece oraya gidip bana ne söyledilerse onu yapacağım."

Bayan Barbour'un ilgisizliğinden kaynaklanan (kendi deyimiyle) "kriz" anında düğünün yüksek komutasını ele geçiren Anne de Larmessin'in bizzat kendisiydi. Doğru kilise, doğru papaz için görüşmeler yapan Anne de Larmessin idi; (baş döndürücü) davetli listeleriyle ve (inanılmaz derecede ustalık gerektiren) oturma planlarıyla uğraşan ve görünüşe bakılırsa, en sonunda yüzük taşıyıcısının yastığından düğün pastasına kadar her konuda son sözü söyleyecek olan da yine oydu. Gelinlik için doğru tasarımcının yakasına yapışmayı başaran ve balayı için St. Barth's'taki kendine ait evi öneren; ne zaman bir soru işareti ortaya çıksa (ki her gün en az birkaç tane çıkıyordu) Kitsey'nin derhal telefon ettiği ve (Toddy'nin deyişiyle) kendisini Düğün Obergruppenführer[61] görevine atayan yine Anne de Larmessin idi. Bütün bunları son derece gülünç ve sapkın hale getirense Anne de

Larmessin'in benden yüzüme bakmaya bile katlanamayacak kadar rahatsız olmasıydı. Ben, vaftiz kızı için umduğu eşten fersah fersah uzaktım. Adımı anmaktan bile utanç duyuyordu. "Peki *damat* ne düşünüyor?" "*Damat bey* davetli listesini yakın zamanda verme zahmetine girecek mi?" Belli ki benim gibi biriyle (bir mobilya satıcısı!) evlenmek -aşağı yukarı- ölümle eş bir alın yazısıydı, bu yüzden de bütün bu hazırlıkların ihtişamına ve azametine bakınca insan sanki Kitsey ziyafetler verilmesi ve süslü giysilerle bezenmesi ve -tef çalanların ve cariyelerin eşliğinde- Yeraltı Dünyası'nda müthiş bir görkemle teşrif etmesi gereken kayıp Ur prensesiymiş sanıyordu.

XXXI

Kutlama süresince kıvrak zekâma ihtiyaç duymam için herhangi bir sebep görmediğim için evden çıkmadan önce birkaç hap atıp kafamın güzel olduğundan emin oldum, ne olur ne olmaz diye en iyi Turnbull and Asser takımımın cebine acil durumda kullanmak üzere bir OC atmayı da ihmal etmedim.

Kulüp binası o kadar güzeldi ki mimari detayları, birbiri ardına asılmış çerçevedeki -kimileri çok çok iyi olan- portreleri ve raflardaki nadir kitapları görmeyi zorlaştıran davetli yoğunluğuna sinir oldum.

Kırmızı kadife örtüler, Noel'e özgü pelesenk ağacından çelenkler - ağaçların üstündekiler gerçek mum muydu? Merdivenlerin tepesinde, şaşkınlık içinde dikildim, kimseyle selamlaşmak ya da konuşmak istemiyordum, aslında orada olmayı bile istemiyordum...

Koluma dokunan bir el. "Neyin var?" dedi Pippa.

"Efendim?" Gözlerine bakamıyordum.

"Çok üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim," dedim ama bunu duyup duymadığından emin değildim, söylediğimi kendim bile duymamıştım çünkü tam da o anda -geride kaldığımızı anlayan- Hobie kalabalığı yara yara geri dönmüş, bağırıyordu.

"Ah, *işte* buradasınız... Hadi git, konuklarını karşıla," dedi, bana cana yakın bir baba gibi dürtükleyerek, "herkes seni soruyor!" Bütün o yabancıların arasında, o ve Pippa oradaki gerçek anlamda özgün veya ilgi

çekici olan yegâne kişilerdi: Pippa, kolları tiril tiril, yarı transparan yeşil elbisesinin içinde peri kızı gibiydi, Hobie ise gece mavisi kruvaze ceketi ve eski ama şık Peal & Co. marka ayakkabılarıyla zarif ve çekici görünüyordu.

"Ben..." Çaresizce etrafıma bakındım.

"Bizi merak etme. Seni daha sonra buluruz."

"Tamam," dedim kendimi toparlayarak. Ancak -onları vestiyerin orada, Bayan DeFrees'in vizon kürkünü bırakmasını bekledikleri yerde John Adams'ın bir portresini incelerken bırakıp kalabalık odalarda ilerlemeye çalışırken- gerçekten karşılaşmaya gücüm yokmuş gibi hissettiğim Bayan Barbour dışında kimse beni fark etmedi ama daha onu atlatmaya fırsat bulamadan kolumdan yakalamıştı bile. Elinde cin limonuyla sırtını bir kapı girişine yaslamış, sert, kırmızı suratlı ve tok sesli, kulaklarının her iki yanında da gri saç lüleri olan asık suratlı ihtiyar bir beyefendinin sohbetine maruz kalıyordu.

"Ah, Medora," diyordu adam, topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanarak. "Hâlâ tam bir güzellik. Tatlı ihtiyar kız. Ender bulunur çarpıcı biri. Doksana merdiven dayadı! Tabii ailesi bana sık sık hatırlatmaktan memnuniyet duyduğu üzere en safından Knickerbocker soyundan. Ah, onu görmelisin, hizmetlileri konusunda müthiş titiz," bu noktada durup şımarık bir tavırla kıkırdadı, "bu çok korkunç canım ama çok da gülünç, en azından ben gülünç bulacağını sanıyorum... artık *beyaz olmayan* hizmetlileri çalıştıramıyorlar, böyle deniyor artık, değil mi? *Beyaz olmayan*? Çünkü Medora'nın, nasıl desem, *kendi gençlik zamanının diline* büyük bir eğilimi var. Özellikle de onu zapt etmeye ya da küvete sokmaya çalıştıkları zamanlarda. Ters tarafına gelince tam bir kavgacı haline geliyormuş diye duydum! Afrika kökenli Amerikalı hizmetlilerden birini şömine maşasıyla kovalamış. Ha ha ha! Yani... bilirsin... 'halime şükrediyorum'. O, Medora, sanıyorum, şu *Cabin in the Sky* müzikali jenerasyonundan. Babasının Virginia'da aileden kalma bir arazisi varmış, Goochland kasabasıydı, değil mi? Para için yapılmış bir evlilik, gördüğüm göreceğim o. Hem oğlan da -sen oğlanla hiç tanışmadın, değil mi?- tam bir *hayal kırıklığıydı*, yalan mı? Şu içki meselesi falan. Hele o *kız*. Sosyal anlamda bir parça başarısız. Yani kibarca böyle diyelim. Epey fazla kilolu. Kedileri eve topluyor, bilmem anlatabiliyor muyum. Şimdi Medora'nın ağabeyi, Owen, Owen çok, çok tatlı bir adamdı, spor kulübünün soyunma odasında kalp krizi geçirip öldü... spor kulübünün soyunma odasında biraz *samimi bir zaman* geçirirken... hoş bir

adamdı Owen ama her zaman biraz kayıp bir ruhtu, bana öyle geliyor ki kendini gerçek anlamda bulamadan hayata gözlerini yumdu.”

“Theo,” dedi Bayan Barbour, ben kenardan yavaş yavaş sıvışırken yanan bir arabanın içinde mahsur kalmış birinin son anda kurtarma personelinin yakasına yapışıvermesi gibi bir anda kolunu bana doğru uzatmıştı. “Theo, seni Havistock Irving ile tanıştırmak isterim.”

Havistock Irving dönüp yoğun -ve bana göre çok da cana yakın olmayan- bir ilgiyle bana baktı. “Theodore Decker.”

“Korkarım öyle,” dedim, afallamıştım.

“Anlıyorum.” Bakışları gittikçe hiç hoşuma gitmemeye başlamıştı. “Seni tanıdığıma şaşırdım. Pekâlâ, anlayacağın üzere, senin muhterem ortağın Bay Hobart’ı tanıyorum. Ve onun senden önceki muhterem ortağı Bay Blackwell’i de.”

“Öyle mi?” dedim kararlı bir nezaketle; antika ticaretinde elimi bir türlü bırakmayan, aksine daha da sıkan Bayan Barbour ve bu adamın çizgisinde imalı imalı konuşan ihtiyar beylerle her gün uğraşmak zorunda kalıyordum.

“Washington Irving’in soyundan geliyor Havistock,” dedi Bayan Barbour bütün yardımseverliğiyle. “Biyografisini kaleme alıyor.”

“Ne kadar ilgi çekici.”

“Evet, oldukça ilgi çekici gerçekten,” dedi Havistock yumuşak başlılıkla. “Gerçi modern akademik çevrede Washington Irving biraz gözden düşmüş. Ötekileştirilmiş,” dedi, doğru sözcüğü bulmanın sevinciyle. “Belirgin bir Amerikan sesi sayılmaz, diyor âlimler. Biraz fazla kozmopolit, fazla Avrupalı. Ki bu oldukça beklenilen bir durum, sanıyorum, nihayetinde Irving zanaatını büyük ölçüde Addison ve Steele’den öğrenmiştir. Her halükârda, bu şöhretli ceddim günlük rutinimi kesinlikle tasvip ederdi.”

“Günlük rutininiz?..”

“Kütüphanelerde çalışmak, eski gazeteleri okumak, eski devlet kayıtlarını incelemek.”

“Eski devlet kayıtları neden?”

Havalı bir hareketle elini salladı. “İlgimi çekiyorlar. Ve bunu yaparken arada sırada oldukça ilginç bilgilere rastlamayı başaran yakın bir dostumun çok daha fazla ilgisini çekiyor hatta... sanıyorum siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?”

“Kimmiş o?”

“Lucius Reeve?” Bunun ardından gelen sessizlikte, kalabalığın uğultusu

ve kadehlerin tıngırtısı sanki odayı kuvvetli bir rüzgâr süpürüp geçmişçesine bir anda yükseldi. “Evet. Lucius.” Durumdan keyif aldığını belli eden kaşlar. Büzülmüş dudaklar. “Kesinlikle. Adının sana yabancı gelmeyeceğini biliyordum. Ona oldukça ilginç bir sandık satmıştın, hatırlarsan.”

“Doğru. Ve şayet ikna edilebilirse onu geri almayı çok isterim.”

“Ah, bundan eminim. Ancak onu satmaya gönlü yok, tıpkı, tıpkı,” dedi, kötücül bir tavırla beni susturarak, “tıpkı benim de olmayacağı gibi. Ufuktaki diğer, çok daha ilginç parçayı düşününce.”

“Ah, korkarım onu aklından tamamen çıkarması gerekecek,” dedim bütün kibarlığımla. Reeve’in adını duyduğumda yaşadığım şok tamamen refleksif olmuştu, yerdeki uzatma kablosunun ya da ip parçasının üstünden hiç düşünmeden atlayıp geçivermek gibi.

“Aklından çıkarmak mı?” Havistock kendini tutamayıp bir kahkaha attı. “Ah, onu aklından çıkaracağını hiç sanmıyorum.”

Cevaben ona gülümsedim. Ama Havistock sadece kendinden çok daha emin görünüyordu.

“Bugünlerde şu bilgisayarlarla gerçekten son derece şaşırtıcı şeyler bulabiliyorsun,” dedi.

“Öyle mi?”

“Tabii, Lucius daha çok kısa zaman önce sattığın diğer kimi ilginç parçalar hakkında bazı bilgilere ulaşmayı başardı, mesela. Aslına bakarsan, alıcıların onların ne kadar ilginç olduklarından haberdar olduklarını sanmıyorum. Dallas’a satılan on iki parça ‘Duncan Phyfe’ yemek masası sandalyesi?” dedi, şampanyasından bir yudum aldı. “Houston’daki alıcıya satılan bütün o ‘önemli Sheraton’ parçaları? Ve Los Angeles’a satılan aynı parçaların çok daha fazlası?”

Bocaladığımı yüzümdeki ifadeye yansıtmamaya çalıştım.

‘“Müze kalitesinde parçalar.’ Tabii,” dedi işe Bayan Barbour’u da dâhil ederek, “‘müze kalitesi’nin ne tür bir müzeden söz ettiğine bağlı olarak değişeceğini hepimiz biliyoruz, öyle değil mi? Ha ha! Ama Lucius son zamanlarda yaptığın çok daha cesur kimi satışlarının peşine düşmekte iyi bir iş çıkardı gerçekten. Ve şu tatil sezonu sona erer ermez, Teksas’a küçük bir seyahate çıkmayı düşünüyor. Ah!” dedi, buz mavisi satenlerin içindeki Kitsey eteklerini savura savura yanımıza gelince çevik bir dans numarasına benzer ufak bir adımla ona doğru dönerek. “Aramıza katılman ne hoş ve göz kamaştırıcı ama! Çok güzel görünüyorsun, tatlım,” dedi onu öpmek için

uzanarak. “Ben de tam müstakbel kocanla sohbet ediyordum. Epeyce şaşırtıcı ortak dostlara sahipmişiz!”

“Öyle mi?” Bana doğru dönene kadar -bütün dikkatiyle bana bakmak, yanağıma resmî bir öpücük kondurmak için- Kitsey’nin kutlamaya katılacağımdan yüzde yüz emin olmadığını fark etmemiştim. Beni görünce yüzünde beliren rahatlama açıkça görülebiliyordu.

“Sen de Theo’ya ve anneme bütün o skandalı mı anlatıyorsun yoksa?” dedi, Havistock’a dönüp.

“Ah, Kittycik, sen *gerçekten* kötüsün.” Samimi bir tavırla Kitsey’nin koluna girdi ve -diğer koluyla- uzanıp elini okşadı: zayıf, samimi, sinsi, ufak tefek, bağnaz görünümlü şeytan gibi bir adamdı bu. “Ah, tatlım, senin bir içkiye ihtiyacın olduğunu görüyorum, benim de öyle. Şöyle baş başa biraz uzaklaşalım, olmaz mı?” dönüp bana doğru bir bakış attı, “ve nişanlın hakkında uzun uzun dedikodu yapabileceğimiz sakin bir yer bulalım kendimize.”

XXXII

“Şükürler olsun gitti,” diye mırıldandı Bayan Barbour, onlar içki masasına doğru uzaklaşırken. “Bu gevezelikler beni müthiş yoruyor.”

“Aynen öyle.” Her yanımdan terler boşanıyordu. Nasıl öğrenebilmişti? Bahsettiği bütün parçaları aynı nakliye aracılığıyla göndermiştim. Yine de -bir içki almak için yanıp tutuşuyordum- nasıl bilebilirdi?

Bayan Barbour bir şey söylemişti ancak fark etmiştim. “Anlamadım?”

“Olağanüstü öyle değil mi, dedim. Bu müthiş insan kalabalığından *büyülendim.”* Oldukça sade giyinmişti -siyah elbise, siyah topuklular ve kar tanesi şeklinde fevkalade bir broş- ama siyah Bayan Barbour’un rengi değildi, ona hastalığı ve yası çağrıştıran bir hava katmıştı. “Kalabalığa karışmak *zorunda mıyım*? Sanırım zorundayım. Ah, Tanrım, baksana, Anne’in kocası şurada, ne sıkıcı bir adam. Keşke evde olsaydım desem çok mu ayıp etmiş olurum?”

“Az önce yanımızda olan adam kimdi?” diye sordum ona.

“Havistock mu?” Elini alnına götürdü. “İsmi konusunda bu denli ısrarcı

olmasına sevindim yoksa onu seninle tanıştırırken epey zor bir durumda kalacaktım.”

“Onun yakın dostunuz olduğunuzu sanmıştım.”

Memnuniyetsiz bir tavırla gözlerini kırpıştırdı, takındığım ses tonu yüzünden kendimi suçlu hissetmeme neden olan bir telaşla.

“Evet,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Çok samimi biri. Demek istediğim, çok samimi bir tavrı var. Herkesle öyle.”

“Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Ah, Havistock, New York Tarih Kurumu için gönüllü çalışmalar yapıyor. Her şeyi bilir, herkesi tanır. Gerçi, aramızda kalsın, Washington Irving’in soyundan geldiğini hiç sanmıyorum ben.”

“Öyle mi?”

“Yani oldukça cana yakın biri. Kesinlikle herkesi tanıyor... Washington Irving’in dışında Astor bağlantıları olduğunu da iddia ediyor, sonuçta kim çıkıp yanılıyorsun diyecek ki? Bazılarımız sözünü ettiği bu akrabalıkların çoğunun ölü kimseler olmasını oldukça ilginç buluyor. Bununla birlikte, Havistock hoş bir insandır ya da *olabilir* diyeyim. Yaşlı hanımefendileri ziyaret etmek konusunda çok çok iyidir, işte, onu az önce sen de duydun. New York tarihi müthiş bir bilgi hâzinesine sahip, tarihler, isimler, soyağaçları. Sen yanımıza gelmeden önce beni cadde üzerindeki baştan sona *her bir* bina hakkında bilgi bombardımanına tutuyordu, bütün eski skandallar, 1870’lerde hemen yan binada gerçekleşen sosyete cinayeti, her şeyi biliyor. Bununla birlikte, birkaç ay kadar önce öğle yemeğinde Fred Astaire hakkında doğru olmasının *imkân dâhilinde* olmadığını düşündüğüm müthiş çirkin bir hikâyeyle masayı şaşkına çeviriyordu. Fred Astaire! Tepesi atmış, bir denizci gibi küfrediyor! Yani buna inanmadığımı sana söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum, hiçbirimiz inanmadık. Chance’in büyükannesi Fred Astaire’i Hollywood’da çalıştığı zamanlardan tanıyordu ve onun yaşayan en tatlı adam olduğunu anlatıyordu. Bunun aksini iddia eden tek bir şey bile duymadım. Eski yıldızların bazıları inanılmaz korkunçmuş tabii, bütün o hikâyeleri de duyuyorduk. Ah,” dedi ümitsizce bir solukta, “o kadar yorgun ve açım ki.”

“Buyurun,” onun için üzülüyordum, onu boş bir sandalyeye yönlendirdim, “oturun. Yiyecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Yanımda kalmanı istiyorum. Gerçi sanırım seni tutmamalıyım,” dedi inandırıcı olmayan bir ifadeyle. “Onur konuğu.”

“Gerçekten, bir dakika bile almaz.” Gözlerim hızla odayı dolaştı. Ordövr

tabaklarıyla dolu tepsiler gelip gidiyordu ve yan odada yiyeceklerle dolu bir masa vardı ama benim acilen Hobie'yle konuşmam gerekiyordu. "En kısa zamanda geri döneceğim."

Neyse ki Hobie o kadar uzundu ki -hemen hemen diğer herkesten daha uzundu- onu görmekte hiç zorluk çekmedim, kalabalığın arasında güvenli bir deniz feneri gibiydi.

"Hey," dedi biri tam Hobie'nin yanına gitmek üzereyken kolumdan yakalayarak. Naftalin kokan yeşil kadife bir ceket giyen Platt'tı bu, darmadağınık ve gergin görünüyordu, daha şimdiden çakırkeyif olmuş gibiydi. "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

"Ne?"

"Sen ve Kits, her şeyi çözümlediniz mi?"

Buna nasıl bir yanıt vereceğimden tam olarak emin değildim. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kırlaşmış sarı bir saç tutamını kulağının akrasına sıkıştırdı. Yüzü zamanından önce gelen orta yaş belirtilerinden kızarmış ve şişmiş görünüyordu; Platt'ın nasıl büyümeyi reddetme özgürlüğüne sahip olmadığını, çok uzun bir süre tembellik ederek miras aldığı ayrıcalıkları son zerresine kadar nasıl yok ettiğini düşündüm, kim bilir kaçıncı defa; işte şimdi -hâlâ üniversite öğrencisi olan- küçük kardeşi Toddy aralarında bir Ivy League üniversitelerinden birinin rektörünün, milyarder bir finansörün ve önemli bir derginin yayımcısının da bulunduğu bir topluluğun içinde durmuş konuşurken o, elinde cin limonuyla tek başına kıyıda köşede bir yerlerde takılıyordu.

Platt hâlâ bana bakıyordu. "Dinle," dedi. "Biliyorum bu durum beni ilgilendirmez, sen ve Kits..."

Omuzlarımı silktim.

"Tom onu sevmiyor," dedi birdenbire. "Onun hayatına girmen Kitsey'nin başına gelen en iyi şeydi ve bunu o da biliyor. Demek istediğim, Tom'un ona nasıl davrandığını bir görsen! Andy'nin öldüğü hafta sonu Kits onunlaydı, biliyor musun? Babamla ilgilenmesi için Andy'yi göndermesinin en büyük, en önemli sebebi buydu, Andy'nin babam söz konusu olduğunda çaresiz kaldığını bilmesine rağmen oraya gitmemesinin sebebi. Tom, Tom, Tom. Tom'dan başka bir şeyi gözü gördüğü yok. Ve evet, görünüşe bakılırsa, Tom da ona 'Sonsuz Âşık' falan, 'Biricik Aşkım' diyormuş, Kitsey öyle diyor ama inan bana Kits'in arkasından çok başka işler çeviriyor. Çünkü..." durdu, sonra öfkeyle devam etti, "onu oyalayıp durması, durmadan asalak gibi para

koparmaya çalışması, başka kızlarla takılıp sonra yalanlar söylemesi canımı çok sıkıyordu, annemin ve babamın da öyle. Çünkü belli ki Kits onun geçim kaynağıydı. Onu öyle görüyordu. Ama bana neden diye sorma, Kits ona deli oluyordu. Aklı başında değildi."

"Hâlâ da değil, görünüşe bakılırsa."

Platt'ın suratı asıldı. "Ah, yapma. Evlendiği sensin ama."

"Cable pek evlenilecek bir tipmiş gibi gelmiyor bana."

"Bana sorarsan," içkisinden büyük bir yudum aldı, "Tom her kimle *evlenirse* ona acırım. Kits fevri davranıyor olabilir ama aptal değildir."

"Kesinlikle." Kitsey'nin aptal olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Annesini en çok memnun edecek evliliği ayarlamakla kalmamıştı, aynı zamanda gerçekten sevdiği adamla yatmayı da sürdürüyordu.

"Bu iş asla yürümezdi. Annemin dediği gibi. 'Tam bir kara sevda.' 'Umutsuz vaka.'"

"Bana onu sevdiğini söyledi."

"Eh yani, kızlar gidip hep en pislik tipleri sever," dedi Platt, buna karşı çıkma zahmetine bile girmedi. "Sen de fark etmedin mi?"

Hayır, diye düşündüm kederle, *yanılıyorsun.* Öyle olsaydı Pippa da beni sevmez miydi?

"Sana bir şey diyeyim mi? Senin bir içkiye ihtiyacın var, dostum. Aslına bakarsan," içkisinin kalanını kafasına dikti, "ben de bir tane daha alsam hiç fena olmaz."

"Bak, benim gidip biriyle konuşmam lazım. Hem annen," döndüm ve onu oturttuğum tarafı işaret ettim, "onun da bir içkiye ve yiyecek bir şeylere ihtiyacı var."

"Anneciğim," dedi Platt, ocağın üstünde unuttuğu kaynar çaydanlığı hatırlatmışım gibi görünüyordu, hızla çekip gitti.

XXXIII

"Hobie?"

Koluna dokunduğumda şaşırmış görünüyordu, hızla arkasına döndü. "Her şey yolunda mı?" dedi hemen.

Sadece onun yanında durmak bile kendimi daha iyi hissetmeme yetmişti -sırf Hobie'nin temiz havasını içime çekmek bile. "Dinle," dedim endişeyle etrafıma bakınarak, "seninle hemen biraz..."

"Ah, demek damat bu, öyle mi?" diye lafa daldı yanındaki ilgiyle bizi süzen gruptan bir kadın.

"Evet, tebrikler!" Başka yabancılar da araya girmeye çalışıyordu.

"Ne kadar genç görünüyor! Ne kadar da genç görünüyorsun." Ellilerinin ortasında, sarışın bir hanım elimi sıkıyordu. "Ve ne kadar yakışıklı!" diye ekledi arkadaşına dönerek. "Beyaz Atlı Prens! Yirmi ikiden gün almış olamaz!"

Hobie tüm nezaketiyle beni etrafımızı çeviren halkaya tanıttı -nazik, incelikli, telaşsız, en uysalından sosyal bir aslan.

"Şey," dedim salona göz gezdirerek, "rahatsız ettiğim için üzgünüm, Hobie, umarım kabalık ettiğimi düşünmezsin..."

"Özel bir şey mi konuşmak istiyorsun? Tabii ki. İzninizle."

"Hobie," dedim nispeten daha sessiz bir köşeye geçer geçmez. Şakaklarımdaki saçlar terden sırılsıklam olmuştu. "Havistock Irving adında birini tanıyor musun?"

Soluk renkli kaşları aşağı düştü. "Kim?" dedi, sonra bana biraz daha yakından bakıp, "sen iyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Ses tonu ve yüzündeki ifadeden, içinde bulunduğum ruh hali hakkında belli ettiğinden daha çok şeyin farkında olduğunu anladım. "Tabii ki," dedim gözlüklerimi burnumun üstüne geri iterek. "İyiyim. Ama dinle, Havistock Irving, bu isim sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Hayır. Çağrıştırmalı mı?"

Bölük pörçük kelimelerle -bir kadeh içki için ölebilirdim, Hobie'nin yanına gelirken bara uğramayarak aptallık etmiştim- durumu anlattım. Ben konuştukça Hobie daha da boş bakıyordu.

"Nasıl yani?" dedi, kafa kalabalığına göz atıyordu. "Onu görüyor musun?"

"Hımm..." büfenin etrafına üşüşmüş kalabalıklar, kırık buz yatakları, kova dolusu istiridyenin kabuklarını ayıran eldivenli hizmetliler, "şurada."

Hobie -gözlükleri olmadan uzağı iyi göremiyordu- bir iki kez gözlerini kırpıştırıp kıstı. "Nasıl yani?" dedi ters ters. "Şu şeyli adam..." Ellerini kafasının iki yanına götürüp, o iki kabarık saç lülesini gösterdi.

"Evet, ta kendisi."

“Pekâlâ.” Bir an için öteki Hobie’yi görmemi sağlayan sert, acemi bir rahatlıkla kollarını önünde kavuşturdu: üstüne cuk oturan antikacı kimliği yok olmuş da Albany’deki eski hayatında olmuş olabileceği polis ya da haşin rahip kimliğine bürünmüştü sanki.

“Onu tanıyorsun galiba? Kim o?”

“Ah.” Hobie, içmeye izni olmasa da huzursuzca göğüs cebini kurcalayıp bir sigara aradı.

“Onu tanıyor musun?” diye tekrarladım biraz daha ısrarla, barın oraya, Havistock’un durduğu tarafa bakmadan edemiyordum. Bazen, hassas konularda Hobie’den bilgi almak çok zor olabiliyordu - konuyu değiştirme, tek kelime bile etmeme, muğlak şeyler geveleme eğilimi gösterebiliyordu ve ona bir şey sorulabilecek en kötü yer, şen şakrak bir tipin yanımıza gelip söze karışmasının fazlasıyla mümkün olduğu bu kalabalık salon olmalıydı.

“Tanıyorum diyemem. Birkaç iş yaptık. Burada ne arıyor?”

“Gelinin arkadaşı,” dedim - ve bunu söylediğim ses tonuna karşılık şaşkın bir bakışla karşı karşıya kaldım. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Gözlerini kırpıştırdı. “Şey,” dedi biraz tereddütle, “gerçek adını bilmiyorum. Welty ile ben onu Sloane Griscam adıyla tanımıştık. Ama gerçek adı bambaşka bir şey.”

“Kimin nesi peki?”

“Vurguncu,” dedi Hobie ters ters.

“Demek öyle,” dedim bir anlık şaşkınlığın ardından. Ticarette, yaşlı insanların aklını çelip onları değerli eşyaları için kandıran, hatta bazen doğrudan soyan açıkgöz dolandırıcılara vurguncu denirdi.

“Ben...” Hobie topuklarının üzerinde ileri geri sallandı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle uzaklara bakıyordu, “burada onun için bolca yem var, orası kesin. Birinci sınıf üçkâğıtçı - o ve ortağı. Şeytani bir zekâya sahiptir o ikisi.”

Rahip elbisesi yakalı, ışıl ışıl gülümseyen kel bir adam kalabalığın içinde kendine yol açarak bize doğru geliyordu: kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona sırtımı dönüp yanımıza gelmesini engellemeye çalıştım, Hobie’nin onu görmeyeceğini ve onunla konuşmak için bana anlattığı hikâyeyi kısa kesmeyeceğini umuyordum.

“Lucian Race. En azındani bize söylediği adı buydu. Ah, müthiş çekici bir ikiliydi bu ikisi. Havistock ya da Sloane ya da şimdi kendine her ne ad takıyorsa, yaşlı hanımlar ve yaşlı beylerle sohbete girişirdi, nerede yaşadıklarını öğrenirdi, onları ziyarete giderdi... yardım toplamak için

düzenlenen yemeklerde, cenazelerde, Important Americana müzayedelerinde, her yerde avlarının peşine düşerdi. Her neyse," elindeki içki kadehini inceliyordu, "sonra pek sevgili dostu Bay Race'i de alıp ziyaretlerine giderdi ve o zavallı ihtiyarcıklar başka bir şeyle meşgulken... cidden, çok korkunçtu. Ziynet eşyaları, tablolar, saatler, gümüşler, elllerine ne geçerse. Yani," dedi ses tonunu değiştirerek. "Uzun zaman önceydi."

Ben de bir içki için öylesine yanıp tutuşuyordum ki gözümü barın o taraftan zor ayırıyordum. Toddy'nin titreye titreye gelip kendilerini tanıtacaklarmış gibi, sabırsızlıkla benim olduğum yere doğru bakan yaşlıca bir çifte beni gösterdiğini görmüştüm, inatla arkamı döndüm. "Yaşlı insanlar ha?" diye tekrarladım Hobie'ye, ağzından biraz daha bilgi alırım diye umuyordum.

"Evet, şimdi söylerken bile üzülüyorum ama savunmasız insanları ağlarına düşürüp soyuyorlardı. Onları kapılarından içeri alan herkesi. Ve bu yaşlı insanların çoğunun öyle çok malı da yoktu, böylelerini tek seferde soyarlardı ama yağmalanacak gerçekten çok şey varsa... Ah, o zaman hediye meyve sepetlerini, mahrem sohbetleri, el öpmeleri haftalarca sürdürürlerdi..."

Rahip ya da papaz veya her neyse, nişanlananın ben olduğumu görmüş ve elini dostça havaya kaldırmıştı - daha sonra! Kalabalığın arasından yan yan ilerleyerek gelirken ona minnettar bir gülümsemeyle baktım. Bizi evlendirecek olan Protestan Piskopos, Peder Bilmem Kim miydi acaba bu? Yoksa Andy ve Bay Barbour öldükten sonra Bayan Barbour'un gitmeye başladığı St. Ignatius'taki Katolik rahiplerden biri miydi?

"Tereyağından kıl çeker gibi. Bazen ücretsiz ekspertiz teklif eden mobilya eksperi numarası yaparlardı, evlere böyle ayak basarlardı. Ya da ciddi anlamda vahim vakalarda -yatalak, aklını kaçırmış- aileden biriymiş gibi davranıp evdeki bakıcı hemşireleri kandırırlardı. Her şeye rağmen..." Hobie kafasını salladı. "Sen bir şeyler yedin mi?" diye sordu konuyu değiştirme ses tonuyla.

"Evet," dedim fakat aslında yememiştim, "sağ ol ama söylesene..."

"Ah, iyi bari!" dedi rahatlayarak. "Şurada istiridye var, havyar var. Şu yengeçli şey de güzel. Bugün öğle yemeği için yukarı çıkmadın. Sana bir tabak sığır etli güveç ayırmıştım, biraz da bezelye ve salata ama yememişsin, hâlâ buzdolabında duruyordu..."

"Peki, Welty'yle senin onunla ne alakanız vardı?"

Hobie gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?" dedi kafası karışmış bir halde.

“Ha,” kafasını Grischam’ın olduğu tarafa doğru salladı, “onunla?”

“Evet.” Salonun Noel zamanı ışıltısı -ışıklar, aynalar, alev alev yanan şömineler ve pırıldayan avizeler- bana üstüme basılıyormuş ve dört bir yandan izleniyormuşum gibi kâbusu andıran bir his veriyordu.

“Şey...” Uzaklara baktı, yeni bir havyar tabağı getirmişlerdi; şimdiden hafiften büfeye doğru yönelmişti bile ama sonra pes etti. “Yıllar yıllar önce elinde bir dolu ziynet eşyası ve gümüşle çıkıp dükkâna geldi. Aile yadigârı olduklarını iddia etti. Ancak bir tuzluk vardı ki... eski, önemli bir parçaydı ve Welty onu gayet iyi tanıyordu çünkü onu sattığı kadını tanıyordu. Ve bu kadının yardım kuruluşu için eski kitapları toplamaya gelmiş numarası yapıp kendisini kandırarak evine giren iki vurguncu genç tarafından soyulduğunu da biliyordu. Her neyse, Welty bu parçaları emanet olarak aldı ve o yaşlı kadını çağırdı, polisi de aradı. Bense, kendi adıma,” cebinden çıkardığı çiçek desenli Liberty mendiliyle alnını sildi; o kadar kısık bir sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyuyordum ama sesini yükseltmesini istemeye de cesaret edemiyordum, “bundan on sekiz ay kadar önce bu adamdan bir miktar *mal* almıştım, işin içinde bir iş olduğunu anlamalıydım ama üstüne gidecek somut bir şey de yoktu elimde. Doğu Yakası seksenli caddelerden birinde yepyeni bir bina, odanın ortasına öylesine yığılmış tuhaf bir Americana koleksiyonu, çay sandıkları, banjo saatler, balina kemiğinden heykelcikler, bir okul açmaya yetecek sayıda Windsor sandalyeler - ama ne bir halı ne bir koltuk ne üzerinde *yemek yenecek* bir eşya ne *yatacak* yer - yani eminim sen olsan benden daha önce uyanırdın. Ne bir emlakçı ne bir teyzecik. Haksız kazancını depolamaya çalışırken kiraladığı bir daireydi sadece. Ve aslına bakarsan, zaten beni yanıltan da oydu, ben onu ismen tanıyordum çünkü o zamanlar ufacık bir vitrini olan küçücük bir dükkânı vardı. Madison’da, eski Parke-Burnet’ten çok da uzakta olmayan şapka kutusu kadar bir yerdi, çok güzel bir yerdi ama, yalnızca randevuyla çalışırdı. Chevallet Antika. Kimi birinci sınıf Fransız malları, benim uzmanlık alanıma girmiyordu. Ne zaman o taraftan geçsem kapalı olurdu, hep durup vitrin camından içeri bakardım... O sözünü ettiğim mallar konusunda kendisi benimle irtibata geçene kadar oranın sahibinin kim olduğunu bile bilmiyordum.”

“Sonra?” dedim, bir kez daha arkamı dönüp yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle yayınevinin sahibini benimle tanıştırmaya getiren Platt’a telepatik olarak benden uzak durmasını söyleyerek.

“Sonra,” Hobie içini çekti, “uzun lafın kısası, olay mahkemeye taşındı,

Welty de ben de ifade verdik. Sloane, Welty'nin deyişiyle *yağmacı*, çoktan sırra kadem basmıştı, dükkân bir gecede tahliye edilmişti, 'tadilatta' yazıyordu ama bir daha hiç açılmadı tabii. Race ise sanırım hapse girdi."

"Ne zaman oldu bütün bunlar?"

Hobie parmağının kenarını kemiriyor ve düşünüyordu. "Ah, Tanrım, işte otuz beş yıl önce falan olmalı. Hatta belki otuz yedi."

"Peki ya Race?"

Kaşları çatıldı. "*O da* burada mı?" Dönüp yeniden kalabalığı inceledi.

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Saçları burasında." Hobie parmağının ucuyla ta ense kökünü gösteriyordu. "Yakasının üstünde. İngilizlerin yaptığı gibi. Belli bir yaşa gelmiş İngilizlerin."

"Beyaz saçlı mı?"

"O zamanlar değildi. Belki şimdi öyledir. Ve biraz tuhaf bir ağzı var," dudaklarını büzdü, "böyle."

"Bu o."

"İyi de." Burada ona ihtiyacı olmadığını fark etmeden büyüteçli ışığını bulmak için cebini kurcaladı. "Sen ona parasını geri vermeyi teklif ettin. Yani bu gerçekten Race *ise* neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum, sonuçta onun sorun çıkaracak ya da hak iddia edecek bir pozisyonda olduğunu hiç sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Doğru," dedim, uzun süre sessiz kaldıktan sonra ancak bu öyle büyük bir yalandı ki bu sözcüğü ağzımdan zorla çıkarabilmiştim.

"Peki o halde, bu kadar kaygılı görünme sen de," dedi Hobie, konunun kapanmasından memnun olduğu belli oluyordu. "Akşamını mahvedecek son şey bu olmalı. Ama," omzuma bir şaplak attı; salonun diğer ucuna, Bayan Barbour'a bakıyordu, "Samantha'yı kesinlikle uyarmalısın. O rezil herifi evine sokmamalı. Sebep her ne olursa olsun. Merhaba!" dedi, nihayet yanımıza ulaşmayı başaran ve arkamızda sabırsızlıkla gülümseyen yaşlı çifti görünce onlara doğru dönerek. "Ben James Hobart. İzin verirseniz sizi damat beyle tanıştırayım."

XXXIV

Parti saat altıdan dokuza kadar sürecekti. Gülümsüyor, terliyor, bara doğru gitmeye çalışıyordum ki yolum kesildi ve Tantulus gibi kolumdan tutulup çekilerek resmen sürüklendim, bir yandan susuzluktan ölsem de öte yandan rahat bir nefes almıştım. "Ve işte *burada,* günün adamı!" "Mutlu çocuk!" "Tebrikler!" "Buraya baksana, Theodore, Harry'nin kuzeni Francis ile *tanışmalısın,* Longstreetler ve Abernathyler baba tarafından akrabalar, ailenin Boston kanadı, Chance'in büyükbabası, onun ilk kuzeni - Francis. Ah, siz tanışıyor musunuz? Harika! Ve burada da... Ah, Elizabeth, işte buradasın, seni bir saniyeliğine kaçırsam, yalnız çok hoş *görünmüyor musun,* mavi takım sana çok yakışıyor, seni tanıştırmayı çok istediğim..." En sonunda içki (ve yiyecek) hayalinden vazgeçtim ve -etrafımdaki hiç durmadan değişen yabancı kalabalığına teslim oldum-arada bir yanımdan geçip giden garsonlardan flüt kadehlerde şampanyalar, ordövrler, minicik pastırmalı kişler, havyarlı minyatür blinilerden kapıyordum, bir dolu yabancı gelip gidiyordu, aralarında kapana kısılmıştım, soylu, varlıklı, güçlü kalabalıkların arasında kibarca kafamı sallıyordum...

(Onlardan biri olmadığını asla unutma, diye fısıldamıştı muhasebede çalışan keş arkadaşım kulağıma, beni bir Empresyonist ve Modern Sanat satışında önemli müşterilerlerin arasında sosyalleşirken gördüğünde...)

...fotoğrafçı yanımıza gelince rastgele topluluklarla durup gülümseyerek kameraya bakıyorduk, çevredeki golf müsabakaları, siyaset, çocukların sporları, çocukların okulları, Hyères ve Hyannis ve Paris ve Londra ve Jackson Hole ve Jüpiter'deki üçüncü, dördüncü, beşinci evleri hakkında beyin uyuşturan sohbetlere esir düşmüştüm, Vail'ın böylesine *berbat bir hal alması* çok korkunç değil miydi? Oranın küçücük, sevimli bir kasaba olduğu zamanları hatırlıyor muyduk? Kayak için nereye gidiyorsun, Theo? Kayak yapıyor *musun?* Peki o halde, sen ve Kitsey *kesinlikle* bizim bilmem neredeki evimize gelmelisiniz...

Bir gözüm Hobie ve Pippa'da olsa da onları nadiren görebiliyordum. Kitsey neşeyle insanları sürükleyip benimle tanıştırmaya getiriyordu ve sonra pencere pervazından uçup gidiveren bir kuş gibi derhal ortadan kayboluyordu. Havistock ise şükürler olsun ki görünürde yoktu. En sonunda ortalık birazcık boşalmaya başlamıştı ama çok değil; insanlar vestiyere doğru ilerlemeye başlamışlardı, garsonlar ise pastayı ve tatlı tabaklarını yemek büfesinden kaldırmaya başlıyorlardı ki -Kitsey'nin kuzenlerinden oluşan bir grubun muhabbetinin ortasında kapana kısılmışken- gözüm salonun diğer

tarafındaki Pippa'ya ilişti (bütün gece boyunca içgüdüsel olarak yaptığım gibi yine bütün bu salondaki tek ilgi çekici ve önemli olan şeyi, yani onun o kızıl kafasını yakalamaya çalışıyordum) ve onun Boris ile birlikte olduğunu görünce şaşkınlıktan donup kaldım. Hararetli bir sohbete dalmışlardı. Boris hafifçe bükülmüş kolu, parmaklarının ucundaki yanmayan sigarasıyla kızın ağzının içine düşecekti neredeyse. Fısıldaşıyor. Gülüşüyor. Kulağını mı ısırıyordu yoksa?

"Affedersiniz," dedim ve hızla salonun karşı tarafındaki şöminenin oraya, onların yanına gittim - orada, müthiş bir uyumla dönüp kollarını bana uzattılar.

"Selam!" dedi Pippa. "Biz de tam senden bahsediyorduk!"

"Potter!" dedi Boris, kolunu omzuma attı. Lacivert çizgili takımıyla (Madison'daki Ralph Lauren mağazasındaki zengin Rus kalabalıklar beni hep şaşırtırdı) akşama uygun giyinmişti ama nedense biraz temizleneyim dememişti: kirli gözleri ona kavgacı ve itibarsız bir görüntü veriyordu ve saçları teknik olarak pis olmasa da öyleymiş gibi görünüyordu. "Seni gördüğüme sevindim!"

"Al benden de o kadar." Onu davet etmiş ama geleceğini düşünmemiştim - tarihler, adresler gibi can sıkıcı şeyleri hatırlamak ya da hatırlasa da vaktinde gitmek Boris'in doğasına uygun şeyler değildi. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim Pippa'ya dönerek.

"Tabii ki biliyor! Hakkımda her şeyi biliyor! Biz artık birbirimizin en iyi arkadaşı olduk! Şimdi," alaycı bir yılışıklıkla bana doğru döndü, "seninle baş başa konuşabilir miyiz? Bize izin verir misin?" dedi Pippa'ya dönüp.

"Baş başa daha da mı konuşacaksınız bakalım?" dedi ayağındaki balerin pabuçlarıyla neşeyle ayağıma vurarak.

"Merak etme! Onu hemen geri getireceğim! Güle güle!" dedi Boris ona öpücük göndererek. Sonra bana döndü, birlikte uzaklaşırken kulağıma, "Ne tatlı kız. Tanrım, kızıla bayılırım," diye fısıldadı.

"Ben de öyle ama nişanlandığım kız o değil."

"Değil mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Ama beni o selamladı! Hem de adımla! Ah," dedi bana biraz daha yakından bakarak, "senin yanakların mı kızardı yoksa! Evet, ciddi ciddi kızardı, Potter!" diye bağırdı. "Kızardın! Küçük bir kız gibi!"

"Kapa çeneni," diye tısladım, Pippa'nın duymasından korkarak dönüp çabucak arkama baktım.

“O değil ha? Bu Küçük Kızıl değil yani? Ne yazık, tüh.” Salona göz gezdiriyordu. “Hangisi o halde?”

Kitsey’yi gösterdim. “Oradaki.”

“Ah! Şu gökmavisi elbiseli?” Koluma bir çimdik attı. “Aman Tanrım, Potter! *O* mu? Salondaki en güzel kadın! İlahî bir güzellik! Bir Tanrıça!” Kendini yere atacakmış gibi hareketler yapıyordu.

“Hayır, hayır...” Onu derhal kolundan yakalayıp çekiştirdim.

“Bir melek! Cennetten çıkma! Bir bebeğin gözyaşı kadar saf! Senin gibi birine *çok* fazla...”

“Evet, sanırım genel kanı bu yönde.”

“Gerçi,” elimdeki votka kadehine uzandı ve koca bir yudum alıp bana geri uzattı, “buz gibi soğuk bir güzellik, öyle değil mi? Ben daha sıcak kadınları severim, şahsen. O... o ise bir zambak, bir kar tanesi. Baş başayken buzları eriyordur, umarım?”

“Hayret edersin.”

Kaşları havaya kalktı. “Ah. Yani... bu o...”

“Evet.”

“İtiraf etti mi?”

“Evet.”

“Ve sen de bu yüzden onun yanında değilsin. Ona kızdığın için.”

“Öyle de denebilir.”

“Pekâlâ,” Boris elini saçlarının arasından geçirdi, “şimdi gidip onunla konuşmalısın.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü gitmemiz gerek.”

“Gitmemiz mi? Neden?”

“Çünkü benimle biraz yürüyüşe çıkman lazım.”

“Neden?” dedim, etrafıma bakındım, beni Pippa’dan fazla uzaklaştırmamış olmasını umuyordum, çaresizce onu bulmaya çalışıyordum yine. Durduğu yerdeki mumlar, şöminenin turuncu ışıltısı bana şarap dükkânının sıcaklığını hatırlatmıştı, sanki bu ışık bir önceki geceye ve yüzüne aynı turuncu ışıltılı ışığın vurduğu, diz dize oturduğumuz o küçük ahşap masaya geri dönen bir geçit olabilirmiş gibi. Yanına gidip elini tutmanın ve onu o ana geri götürmenin bir yolu olmalıydı.

Boris gözlerinin önüne düşen saçları arkaya attı. “Hadi. Sana söyleyeceklerimi duyunca kendini harika hissedeceksin! Ama eve gitmen

gerekecek. Pasaportunu almak için. Ve nakit meselesi var bir de."

Boris'in omzunun üstünden yabancı, soğuk kadınların vakur yüzlerini görüyordum. Hafifçe duvara doğru dönmüş, artık pek de neşeli görünmeyen neşeli papazın elini tutan Bayan Barbour'un profilini de.

"Hey? Sen beni dinliyor musun?" Kolumdan tutmuş sarsıyordu. Apaçık gözlerim ve bütün hissizliğimle yatağa uzanmış, tavandaki çarpıcı mavi beyaz patlamaları izlerken beni çektiğim balilerin paramparça göklerinden defalarca çekip ayaklarımı toprağa indiren aynı sesle konuşuyordu. "Hadi! Arabada konuşuruz. Gidelim. Sana bilet aldım."

Gitmek mi? Dönüp ona baktım. Tek duyduğum buydu.

"Anlatacağım. Bana öyle bakma! Her şey yolunda. Endişelenecek bir şey yok. Ama öncelikle birkaç günlüğüne ortalıkta olmayacağın için gereken ayarlamayı yapmalısın. Üç gün. En fazla. Bu yüzden," elini sallıyordu, "git, git, Kar Tanesi'yle konuş ve buradan çıkıp gidelim. Burada sigara içemem, değil mi?" dedi etrafına bakınarak. "Kimse içmiyor da?"

Buradan çıkıp gidelim. Bana göre bu gece kurulan tek anlamlı cümle buydu.

"Çünkü *hemen* eve gitmen gerek." Yine tanıdık bir çabayla gözlerimi yakalamaya uğraşıyordu. "Pasaportunu almak için. Ve para. Elinde ne kadar nakit var?"

"Şey, bankada," dedim, gözlüklerimi burnumun üstüne ittim, ses tonu tuhaf biçimde ayıltmıştı beni.

"Bankadan bahsetmiyorum ben. Ya da yarından. Elinde olan parayı soruyorum. Şu anda."

"Ama..."

"Onu geri alabilirim, sana söylüyorum. Ama burada daha fazla oyalanamayız. Hemen gitmeliyiz. Derhal. Hadi git artık, hadi," dedi bacağıma şakacıktan bir tekme atarak.

XXXV

"Demek buradasın sevgilim," dedi Kitsey, koluma girdi ve parmaklarının ucunda uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu -etrafını çeviren- biri sosyete

sayfalarından, biri de Anne tarafından kiralanan iki fotoğrafçının aynı anda yakalayıverdikleri bir öpücük. “Olağanüstü, değil mi? Yoruldun mu? Umarım ailem seni fazla hırpalamamıştır! Anne, canım,” elini kaskatı sarı saçlı, kaskatı tafta elbiseli, keskin hatlı yüzünün gerginliğine pek uymayan kırış kırış boyunlu Anne de Larmessin’e uzattı, “dinle, burası tam bir cennete dönüşmüş... bir aile resmi alabilir miyiz dersin? Sadece sen, ben ve Theo? Üçümüz?”

“Beni dinle,” dedim sabırsızca, bu tuhaf fotoğraf çekimi biter bitmez ve (beni aileye yakın olarak bile görmediği açıkça belli olan) Anne de Larmessin başka birileriyle daha önemli konuklarla vedalaşmak için yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz. “Ben gidiyorum.”

“Ama...” Şaşkın görünüyordu. “Sanırım Anne bir yerde rezervasyon yaptırmış...”

“Eh, benim için bir bahane uydurmak zorunda kalacaksın. Senin için sorun olacağını sanmam, öyle değil mi?”

“Theo, lütfen bu kadar kindar olma.”

“Çünkü *annen* gitmiyordur, bundan eminim.” Tanıdığı birileriyle karşılaşmayacağından emin olduğu bir yer olmadığı sürece Bayan Barbour’u akşam yemeği için bir restorana götürmek neredeyse imkânsızdı. “Onu eve götürdüğümü söyle. Hastalandığını söyle. *Benim* hastalandığımı söyle. Hayal gücünü kullan. Bir şey uydur.”

“Bana küs müsün?” Aile dili: *küs*. Biz çocukken Andy bu sözcüğü kullanırdı.

“Küsmek mi? Hayır.” Ortalık durulduğuna ve bu fikre (Cable? Kitsey?) alıştığıma göre, bu artık benimle uzaktan yakından alakası bile olmayan çirkin bir dedikodu halini almıştı benim için. Kitsey annemin küpelerini takmıştı, şimdi fark ediyordum -tuhaf şekilde acıklıydı çünkü kesinlikle haklıydı, bu küpeler ona hiç gitmemişti- ve kalbim sızlayarak uzanıp onlara dokundum, sonra da ona uzandım ve yanağını okşadım.

“Ah!” diye bağırdı arka plandaki seyircilerden birkaçı - sonunda mutlu çiftin arasında bir nebze yakınlık gördüklerine memnun olmuşlardı. Bu fırsatı kaçırmayan Kitsey elimi tuttu ve öptü, bir dizi fotoğrafa daha malzeme verdi.

“Tamam mı?” dedim kulağına, bana doğru yanaşınca. “Biri sorarsa iş için şehir dışındayım. Yaşlı bir hanım elindeki parçalara bakmam için çağırdı.”

“Hay hay.” Hakkını vermeliydim: sinir bozucu ölçüde soğuk kanlıydı. “Ne zaman döneceksin?”

“Ah, çok yakında,” dedim, pek inandırıcı sayılmazdım. O salondan dışarı çıkmak ve tek başıma dolaşacağım, çürüyüp üstümden düşene kadar aynı giysileri giyeceğim ve geçimini sağlamak için eski sandalyeleri ve masaları tamir eden kemik çerçeveli gözlüklü üşütük bir yabancı olacağım ıssız bir sahile, belki Meksika kıyılarına varıncaya kadar günlerce, aylarca yürüsem çok mutlu olurdum. “Kendine iyi bak. Ve şu Havistock denen herifi annenin evinden uzak tut.”

“Şey,” öyle alçak sesle konuşuyordu ki onu duymakta güçlük çekiyordum, “son zamanlarda kene gibi yapıştı. *Durmadan* telefon açıyor, eve damlamak istiyor, çiçekler, çikolatalar getiriyor, zavallı ihtiyar. Annem onunla görüşmüyor ama. Başından savdığı için de kendini suçlu hissediyor.”

“Hissetmesin. Onu uzak tutun. O adam dolandırıcı. Şimdi, hoşça kal,” dedim yüksek sesle, yanaklarından şapır şupur öptüm (kameralar yine klik klik çalışmaya başladı; fotoğrafçıların bütün gece bekledikleri pozdu bu) ve bir süreliğine seyahate çıktığımı haber vermek için (burnunu neredeyse tuvale yapıştırmış, sevinçle portrelerden birini incelemekte olan) Hobie’nin yanına gittim.

“Peki,” dedi temkinli bir ifadeyle bana doğru dönüp. Onunla çalıştığım bütün bu süre zarfında neredeyse hiç izne çıkmamış, bir kez bile şehir dışına çıkmamıştım. “Sen ve...” başıyla Kitsey’i işaret etti.

“Hayır.”

“Her şey yolunda mı?”

“Elbette.”

Bana baktı, salonun diğer ucundaki Boris’e baktı. “Biliyorsun değil mi, herhangi bir şeye ihtiyacın varsa,” dedi durup dururken. “Ben her zaman yanındayım.”

“Biliyorum, evet,” dedim - afallamıştım, ne demek istediğinden ya da buna karşılık ne diyeceğimden emin değildim, “sağ ol.”

Aleni bir mahcubiyetle omuzlarını silkti ve sıkıntıyla portreye bakma işine geri döndü. Boris bara oturmuş bir kadeh şampanya içiyor ve artan blinilerin üstüne havyar sürüp yiyordu. Beni görünce kadehi kafasına dikti ve kafasıyla kapıyı işaret etti: *hadi gidelim buradan!*

“Görüşürüz,” dedim Hobie’ye, elini sıktım (bu her zaman yaptığım bir şey değildi) ve onu kafası karışmış bir halde ardımdan bakarken bıraktım. Pippa’ya da veda etmek istiyordum ama ortalıkta görünmüyordu. Kütüphanede miydi? Tuvalette mi? Gitmeden önce onu bir kez olsun -tek bir

kez daha- görmeye kararlıydım. “Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum Hobie’ye, salonda kısa bir tur attıktan sonra ama yalnızca kafasını salladı. Böylece birkaç dakika boyunca endişeyle vestiyerin önünde dikildim, geri dönmesini bekledim, ta ki -ağzı tıka basa ordövrlerle dolu- Boris en sonunda beni kolumdan yakalayıp önce merdivenlerden aşağı sonra da kapıdan dışarı çekiştirinceye kadar.

V

Hakikat yüzünden ölmeyelim diye var sanat.
NIETZSCHE

11. Bölüm

Herengracht

I

Lincoln Town Car bloğun etrafında dolanıyordu - ama bizi almak için durduğunda, arabanın şoförü Gyuri değil, daha önce hiç görmediğim, saçını biri sarhoşken kesmiş gibi görünen, piercingli ve buz mavisi gözlü bir adamdı.

Boris bizi Rusça tanıştırdı. *"Privet! Myenya zovut Anatoly,"*[62] dedi adam Ukrayna'ya özgü paskalya yumurtaları gibi çivit mavisi taçlar ve yıldız yağmurlarıyla donatılmış elini uzatarak.

"Anatoly?" dedim temkinli bir tavırla. *"Ochyen' priyatno?"*[63] Buna karşılık tek kelimesini bile anlamadığım Rusça bir şeyler söyledi, mecburen Boris'e dönüp baktım.

"Anatoly," dedi Boris keyifle, "tek kelime İngilizce bilmiyor. Öyle değil mi, Toly?"

Buna cevaben Anatoly yüzünde ciddi bir ifadeyle arabanın dikiz aynasından bize baktı ve bir nutuk daha çekti. Parmak boğumlarındaki dövmelerin hapishanede zaman geçirdiği anlamına geldiğinden emindim: o mürekkep lekeleri bir ağacın halkaları gibi hükmedilen zamanın, yatılan zamanın, sonradan eklenilen zamanın göstergesiydi.

"Senin iyi bir konuşmacı olduğunu söylüyor," dedi Boris ironik bir şekilde. "Efendilikte iyi eğitim almışsın."

"Gyuri nerede?"

"Ah, o dün uçtu," dedi Boris. Ceketinin göğüs cebinde bir şey arıyordu.

"Uçtu mu? Nereye uçtu?"

"Antwerp'e."

"Tablom orada mı?"

"Hayır." Boris ceketinin cebinden bana uzatmadan önce arabanın içindeki zayıf ışıkta şöyle bir incelediği iki kâğıt parçası çıkardı. "Ama dairem ve arabam Antwerp'te. Gyuri arabayı ve birkaç şeyi daha alacak ve arabayla yanımıza gelecek."

Kâğıdı ışığa tutunca bunun elektronik bir biletin çıktısı olduğunu gördüm:

ONAYLANDI
DECKER/THEODORE DL2334
NEWARK LIBERTY INTL (EWR) - AMSTERDAM, HOLLANDA (AMS)
BİNİŞ SAATİ **12:45**
TOPLAM UÇUŞ SÜRESİ 7 SA. 45 DK

"Antwerp'ten Amsterdam arabayla yalnızca üç saat sürüyor," dedi Boris. "Biz de Schipol'e aşağı yukarı aynı vakitte varacağız. Ben, belki senden bir saat sonra, Myriam'a ikimize ayrı uçaklardan bilet almasını söyledim. Benimki Frankfurt aktarmalı. Seninki aktarmasız."

"Bu gece mi?"

"Evet, yani anlayacağın üzere, çok zamanımız yok..."

"Peki, ben niye geliyorum?"

"Çünkü yardıma ihtiyacım olabilir ve herhangi birini bu işe dâhil etmek istemiyorum. Şey... Gyuri var tabii. Ama bu seyahatin amacını Myriam'a bile söylemedim. Ha, ha, *söyleyebilirdim* de," dedi ağzımı açmama fırsat vermeyerek. "Yalnızca bu konuyu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Her neyse, hemen eve koşup pasaportunu ve eline geçen ne kadar nakit paran varsa alman lazım. Toly bizi Newark'a götürecek. Ben," arka koltukta duran, daha şimdi farkına vardığım el bagajına hafifçe vurdu, "ben hazırım. Ben arabada seni bekleyeceğim."

"Peki ya para?"

"Elinde ne varsa."

"Bana daha önceden haber vermeliydin."

"Ne gerek var? Nakit para," ceplerini kurcalıyor, bir sigara arıyordu, "yani yerinde olsam kendimi paralamazdım. Elinde ne kadar varsa, ne kadar uygunsa? Çünkü önemli değil. Daha çok gösteriş için."

Gözlüklerimi çıkardım, camlarını koluma sildim. "Nasıl yani?"

"Çünkü," parmaklarının boğumlarıyla kafasına vurdu, o eski, *mankafa* hareketi, "çünkü onlara ödeme yapmayı planlıyorum ama istenilen miktarda değil. Benden çaldıkları için onları *ödüllendirecek* miyim? Sonra canları ne zaman isterse beni soyup soğana çevirsinler diye mi? Nasıl ders vermek bu? 'Adam zayıf çıktı.' 'Ona canımız ne isterse yapabiliriz.' Ama..." yamuk yumuk da olsa bacak bacak üstüne attı, hafifçe ceplerine vurarak çakmak arandı, "onların bütün parayı ödeyeceğimizi sanmalarını istiyorum. Bir

ATM’de durup para çekmek isteyebilirsin, bu işi yolda hallederiz ya da belki havaalanında. Gıcır gıcır banknotlar güzel görünecektir. Sanırım içeriye yalnızca on bin sokmana izin veriyorlar, AB ülkelerinde. Ama fazlasını lastikleyip kendi çantamda taşıyabilirim. Hem zaten,” bana da bir sigara uzattı, “bütün parayı senin bulmanın adil olduğunu düşünmüyorum. Oraya varır varmaz daha fazla nakit bulacağım ben de. Sana hediyem. Ve banka poliçeleri de, her neyse, banka poliçesi, yerine geçecek değersiz evrak - banka cüzdanı, karşılıksız çek. Karayipler’deki off-shore bir bankadan. Gayet sağlam, gayet meşru görünüyor. İşin bu kısmının ne kadar yolunda gideceğini bilmiyorum. Olayların akışına göre hareket edeceğiz. Kafasının içinde beyin taşıyan kimse böyle bir şey için nakit yerine banka poliçesi kabul etmez! Ama bence bu adamlar tecrübesiz ve çaresiz, bu yüzden,” ellerini birleştirdi, “ben umutluyum. Yaşayıp göreceğiz!”

II

Anatoly bloğun etrafında dolanırken, ben bir koşu dükkâna daldım ve hiç saymadan, elime geçen bütün nakit parayı aldım, yaklaşık on altı bin civarında olmalıydı. Sonra üst kata çıktım -Popper huzursuzca homurdanır, arkamdan gelip etrafımda dolanıp dururken- birkaç şeyi çantama doldurdum: Pasaport, diş fırçası, tıraş bıçağı, birkaç çorap, iç çamaşırı, elime ilk gelen bir çift kumaş pantolon, fazladan birkaç gömlek, hırka. Redbreast Flake tütün kutum çorap çekmecemin dibinde duruyordu, önce onu da aldım, sonra geri bıraktım ve çekmeceyi hızla üstüne kapattım.

Popper ayağımın dibinde birlikte koridora çıkınca, Pippa’nın odasının kapısının önünde duran Hunter çizmeleri beni fena çarptı: Çizmelerin pasparlak yaz yeşili rengi zihnimde onunla ve mutlulukla birleşmişti. Bir an için duraksadım, emin değildim. Sonra odama geri döndüm, *Oz Büyücüsü*’nün ilk baskısını aldım ve ikinci kez sorgulamaya vaktim olmayacak kadar hızla bir not karaladım. *İyi yolculuklar. Seni seviyorum. Şaka değil.* Bu notu üfleyerek kurutup kitabın içine koydum, kitabı da yere, çizmelerinin yanına bıraktım. Halının üstündeki bir tablo (Zümrüt Kent, yeşil botlar, Ozma’nın rengi) sanki bir anda ona benim için ne anlama geldiğini

anlatacak bir haiku[64] ya da doğru kelimelerin oluşturduğu mükemmel uyumu bulmuşum gibi görünüyordu. Bir an orada o müthiş durgunluğun ortasında durdum -saatin tiktakları, çocukluğuma dair sular altında kalmış hatıralar, el ele yaz çayırlarına yürüdüğümüz o eski, parlak renkli gündüz düşlerine açılan kapılar- sonra hiç tereddüt etmeden, bir müzayede evi satışında bana onun adıyla seslenen kolyeyi almak için odama geri döndüm: Onu gece mavisi kadife kutusundan çıkardım ve dikkatle, bir parça altın pırıltısı görülecek şekilde çizmelerinden birinin üstüne bıraktım. On sekizinci yüzyıldan kalma bir topazdı, bir masal kraliçesine özel bir kolye, pırlanta fiyongu ve iri, parlak, bal renkli taşlarıyla -tam da gözlerinin renginde- bir girandöle idi. Gözlerimi karşı duvardaki fotoğraflarından kaçırarak arkamı dönüp uzaklaşırken ve aceleyle merdivenlerden inerken âdeta cama taş atmış bir çocuğun korku ve coşkusunu duyuyordum. Hobie kolyenin bana ne kadara mal olduğunu hemen anlayacaktı. Ama Pippa onu ve notu buluncaya kadar ben çoktan gitmiş olacaktım.

III

Farklı terminallerden uçuyorduk, bu yüzden Anatoly'nin beni bıraktığı kaldırımda vedalaştık. Cam kapılar soluksuz bir tıslamayla kayarak açıldı. İçeride, güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, gün ağarmadan hemen önceki uçuşların beklendiği salonun parlak zemininde durup monitörleri kontrol ettim, metal kapıları kapatılmış karanlık dükkânların önünden geçtim, Brookstone, Tie Rack, Nathan's Hot Dogs, yetmişlerden bilincin ötesine sürüklenen canlı müzikleri (*aşk... aşk bizi bir arada tutacak... beni düşün bebeğim ne zaman...),* dört koltuğu kaplayacak şekilde boylu boyunca uzanmış uyuklayan üniversiteli gençler dışında bomboş olan ip gerilip kapatılmış soğuk, hayalet kapıları geçtim, hâlâ açık olan ıssız barı, ıssız yoğurt büfesini, Boris'in tekrar tekrar ve ısrarla yapmamı tavsiye ettiği üzere ("Sonradan pişman olacağına tedbirli davranmak iyidir... içki yalnızca devlet kontrolündeki dükkânlarda satılıyor... belki bir iki şişe almak istersin.") uğrayıp ellilik bir şişe votka aldığım ıssız Duty Free'yi geçtim ve sonunda donuk bakışlı etnik aileler, yerde bağdaş kurmuş oturan sırt çantalı gezgin

tipler ve son raddesine kadar tükenmiş gibi görünen, bitkin, yağlı suratlı kafalarını dizüstü bilgisayarlarından kaldırmayan iş adamlarıyla dolup taşan kendi (kalabalık) kapıma ulaştım.

Uçak tamamen doluydu. Koridordaki kalabalıklarla gıdım gıdım ilerlerken (ekonomi, orta sıra, uçtaki beşinci koltuk) Myriam'ın bana nasıl yer bulabildiğini merak ettim. Neyse ki başka şeyler düşünemeyecek kadar çok yorgundum; daha koltuk kemeri ışığı bile yanmadan uyuyakaldım -içeçek servisini, yemek servisini, uçuş filmlerini kaçırdım- ancak perdeler kaldırılıp kabinin içi ışıkla dolunca ve hostes arabayı iterek ilerler ve hazır ambalajlı kahvaltılarımızı servis ederken uyandım: Birer salkım buzlanmış üzüm, birer bardak buzlu meyve suyu, yağlı çörek, yumurta sarısı, şeffaf kâğıda sarılmış kruvasan, tercihe göre çay ya da kahve.

Bagaj teslim alanında buluşmayı kararlaştırmıştık. İş adamları sessizce çantalarını alıp gözden kayboluyordu - toplantılarına, pazarlama planlarına, kim bilir belki de metreslerine doğru.

Sırt çantalarında gökkuşağı armaları olan, yüksek sesle bağıra çağıra konuşan otçu çocuklar itişip kakışıyor, kendilerine ait olmayan çantaları kapmaya çalışıyor ve sabah sabah gidip tüttürmek için en iyi "coffeeshop" üzerine tartışıyorlardı - "Ah, beyler, Bluebird, *kesinlikle."* "Hayır, dur bi dakka, Haarlemmerstraat? Hayır, ciddiyim, bir yere yazmıştım. Şu kâğıtta olacaktı. Hayır, durun, dinleyin beyler, doğruca oraya gidelim bence. Çünkü adını hatırlamıyorum ama erkenden açılıyor ve acayip *kahvaltıları* var. Hem krebini hem OJ'ini hem Apollo 13'ünü alıp hemen oturduğun masada tükürebiliyorsun."

Toplanıp gittiler - on beş ya da yirmi kişi birden, kaygısız, saçları yağdan parlayan, kahkahalar atan, çantalarını sırtlanan ve şehre gitmenin en ucuz yolunu bulmaya çalışan tipler. Bagaja verdiğim çantam olmamasına rağmen, belki bir saatten uzun bir süre bagaj teslim alanında dikildim, sıkı sıkı bantlanmış bir bavulun bantta kimsesizce dolaşıp durmasını izledim, derken Boris hemen arkamdan çıkıp geldi ve beni boynumu kolunun altında sıkıştırarak ve ayakkabılarımın arkasına basmaya çalışarak selamladı.

"Hadi ama," dedi, "berbat görünüyorsun. Gidip bir şeyler yiyelim ve konuşalım! Gyuri arabayı dışarıya getirmiş."

IV

Nedense karşımda Noel için böylesine süslenip püslenmiş bir şehir beklemiyordum: Gelin telleriyle bezeli köknar dalları, dükkânların vitrinlerinde yıldızlı süslemeler, kanallardan esen soğuk, sert bir rüzgâr, şenlik ateşleri ve bayram tezgâhları, bisikletli insanlar, oyuncaklar, renkler ve şekerler, tam bir bayram karmaşası ve ışıltısı. Küçük köpekler, küçük çocuklar, dedikoducular, seyirciler ve paket taşıyanlar, silindir şapkalı palyaçolar, kalın paltolu askerler ve bir Avercamp tablosundan fırlamışçasına Noel kostümlerine bürünmüş dans eden bir şaklaban. Hâlâ tam olarak uyanamamıştım ve gördüklerimin hiçbiri uçaktayken gördüğüm, Pippa'yı bir dolu uzun fıskiyeli bir parkta bulduğum ve Satürn halkalı bir gezegenin bütün haşmetiyle gökyüzünde yere çok yakın bir yerde asılı durduğu rüyadan daha gerçekçi gelmiyordu gözüme.

Çocuk kitabından alınmış bir resmi andıran kuleli bir masal şatosunun olduğu ve -onun etrafında- bir açık hava pazarının kurulduğu, yeni biçilmiş her dem yeşillerin hafifçe buz tuttuğu, eldivenli satıcıların koşuşturduğu büyük bir meydana çıkarken, "Nieuwmarkt," dedi Gyuri. "Ho ho ho."

"Burada her zaman çok fazla polis olur," dedi Boris sıkıntıyla, Gyuri dönüşü sert alınca kapıya doğru savrulmuştu.

Çeşitli nedenlerden ötürü, konaklayacağımız yer konusunda kaygılıydım ve gecekondu koşulları ya da yer yatağı gibi bir şeyle karşılaşacak olursam bahaneler uydurup işin içinden sıyrılmaya hazırdım. Neyse ki Myriam bana şehrin tarihî kısmındaki kanal evlerinden birindeki bir otelde yer ayırtmıştı. Çantalarımı bıraktım, paraları kasaya kilitledim ve Boris'in yanına gitmek için yeniden sokağa çıktım. Gyuri arabayı park etmeye gitmişti.

Boris sigarasını Arnavut kaldırımı taşlarının üstüne atıp topuğuyla ezdi. "Buraya epeydir gelmiyorum," dedi, nefesi beyaz bir bulut gibi havaya karışıyordu, sokaktan geçen, aklını kullanıp sıkı sıkı giyinmiş insanlara takdir edercesine bakıyordu. "Dairem Antwerp'te, yani iş durumları yüzünden Antwerp'teyim ben. Orası da güzel bir şehir - aynı bulutlar, aynı ışıklar. Bir gün oraya da gideriz. Ama burayı da ne kadar çok sevdiğimi hep unutuyorum. Ben açlıktan ölüyorum, ya sen?" dedi koluma bir yumruk atarak. "Biraz yürüsek olur mu?"

Daracık sokaklardan yürüdük, eski basım kitaplarla ve tozlu porselenlerle

dolu ufacık, loş, hardal rengi dükkânların olduğu, arabaların geçemeyeceği kadar dar ara sokaklardan geçtik. Kanalın üstündeki yaya köprüsü: Kahverengi sular, yapayalnız kahverengi bir ördek. Yarısı suya gömülmüş, bir inip bir çıkan plastik bir bardak. Rüzgâr sert ve nemliydi, yağan sulu sepken iğne gibi insanın yüzüne vuruyordu, etrafımızdaysa kapalı ve rutubetli bir hava vardı.

"Kanallar kışın donmuyor mu?" diye sordum.

"Evet, ama," burnunu sildi, "küresel ısınmadan, herhalde." Üstündeki pardösü ve dün geceden kalma takım elbisesiyle hem ortama tamamen abes kaçıyor hem de tamamen evindeymiş hissi veriyordu. "Hava amma soğuk! Şuraya girivereIim mi? Ne dersin?"

Pis kanal kıyısı barı ya da kafesi ya da her ne haltsa, kayık kürekleri ve can yelekleriyle koyu renk ahşaplı ve denizci temalıydı, kırmızı mumlar gündüz vakti bile içeriye loş bir ışık ve metruk, karanlık bir hava veriyordu. Dumansı, bunaltıcı bir ışık. Pencerenin iç tarafında su damlacıkları belirmişti. Menü falan yoktu. Arka taraftaki kara tahtaya bana anlaşılmaz gelen yiyecek isimleri karalanmıştı: *dagsoep, draadjesvlees, kapucijnerschotel, zuurkoolstamppot.*

"Bekle, siparişi ben veririm," dedi Boris ve şaşırtıcı şekilde siparişi Felemenkçe verdi. Gelen şeyse tipik bir Boris öğünüydü: bira, ekmek, sosis, domuz etli patates ve lahana turşusu. Boris -sevinçle önündekileri yalayıp yutarken- şehirde ilk ve tek bisiklet sürme teşebbüsünü (berbat, felaket) ve bir de Amsterdam'daki yeni ringalara bayıldığını ama onları kuyruğundan tutup doğruca ağzına sokarak yediğin için ringa sezonu olmadığına sevindiğini anlatıyordu ama etrafımdaki her şey beni öylesine allak bullak etmişti ki dikkatimi ona veremiyordum ve neredeyse acı verici ölçüde hassaslaşan duyularımla çatalımın ucuyla önümdeki patates karışımını eziyor ve dört bir yanımı saran şehrin yabancılığını ta içimde duyumsuyordum; tütün, malt ve Hindistan cevizi kokuları, kafenin deri ciltli eski bir kitap gibi melankoli kahvesi rengindeki duvarları ve onların ardındaki karanlık geçitler, şıpırtıları duyulan hafif tuzlu su, basık gökyüzü ve aksi, şiirsel, her an yıkılacakmış havası taşıyan birbirine yaslanmış eski binalar ve şehrin -en azından bana- gelip suların yükselerek seni alıp götürmesine izin verebileceğin bir yermiş hissini veren Arnavut kaldırımı taşlarıyla kaplı yalnızlığı.

Çok geçmeden Gyuri de bize katıldı, yanakları kızarmış, nefes nefese

kalmıştı. “Park etmek burada biraz sıkıntılı,” dedi. “Kusura bakmayın.” Bana elini uzattı. “Sizi gördüğüme sevindim!” dedi, beni sanki yıllardır görüşmeyen iki eski dostmuşuz gibi içten görünen bir samimiyetle kucaklayınca biraz şaşırdım. “Her şey yolunda mı?”

İkinci birasına geçen Boris ise Horst hakkında atıp tutuyordu. “Neden Amsterdam’a taşınmıyor anlamıyorum,” dedi kocaman sosisten bir parça ısırarak. “Durmadan New York’yan şikâyet edip duruyor! Nefret nefret nefret! Ve buna karşılık,” buğulu camın dışındaki kanala doğru elini salladı, “sevdiği her şey burada. Dili bile onunkiyle aynı. Horst, bu dünyada gerçekten mutlu olmak istiyorsa eğer... Neşeli ve mutlu bir hayat sürmek istiyorsa... Yirmi bin verip o hızlı detoks merkezine geri dönmeli, sonra buraya gelip biraz Buddha Haze tüttürmeli ve bütün gününü müzenin birinde geçirmeli.”

“Horst?” dedim önce birine, sonra diğerine bakarak.

“Efendim?”

“Burada olduğunu biliyor mu?”

Boris birasından bir yudum içti. “Horst mu? Hayır. Bilmiyor. Horst bütün bunları olup bittikten sonra öğrenirse çok, çok daha iyi olur. Çünkü,” elindeki hardal lekesini yaladı, “şüphelerim doğru çıktı. Şeyi çalan o lanet olasıca Sascha’ymış. *Ulrika’nın kardeşi,”* diye ekledi çabucak. “Ki bu da Ulrika’yı düşününce Horst’u kötü bir duruma düşürüyor. Bu yüzden bunu tek başıma halletmem çok daha iyi olacak, anlıyor musun? Horst’a iyilik etmiş oluyorum böylece - asla unutmayacağı bir iyilik.”

“‘Halletmek’ derken neyi kastediyorsun?”

Boris iç çekti. “Bu,” içeride bizden başka kimse olmamasına rağmen dinlenmediğinden emin olmak için etrafına bakındı, “şey, bu durum biraz karışık, ben üç gün üç gece konuşabilirim ama neler olduğunu sana üç cümlede de anlatabilirim.”

“Ulrika onu kardeşinin aldığını biliyor mu?”

Gözlerini devirdi. “Nereden bileyim?” Boris’e yıllar önce, okuldan sonra bizim evde takılırken benim öğrettiğim laflardan biri. *Nereden bileyim? Kes şunu.* Çölün sisli alacakaranlığı, panjurlar kapatılmış. *Kararını ver. Gerçeği kabul edelim. Hadi canım.* Yüzüne vuran birtakım gölgeler. Havuz tarafındaki kapılardan içeri vuran altın sarısı ışıltılar.

“Bence Ulrika’ya söylediyse Sascha aptalın teki demektir,” dedi Gyuri yüzünde kaygılı bir ifadeyle.

“Ulrika’nın neyi bilip neyi bilmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Zaten konumuzla alakası da yok. Kardeşine Horst’a kıyasla daha büyük bir bağlılık duyuyor, defalarca kez ortaya koyduğu gibi. Onun,” abartılı hareketle garsona Gyuri’ye de bir bira getirmesini işaret etti, “Sascha’nın o şeyi en azından bir süre daha elinde tutacak kadar mantıklı davranacağını düşünebilirsiniz! Ama hayır. Horst yüzünden Hamburg’da ya da Frankfurt’ta onu kullanarak kredi falan alamaz... çünkü Horst’un bundan anında haberi olur. Onu bu yüzden buraya getirdi.”

“Bak, eğer onun kimin elinde olduğunu biliyorsan polisi aramalıyız.”

Bunu izleyen sessizliği ve boş bakışları gören ortaya bir bidon benzin çıkarmışım da kendimizi ateşe vermeyi önerdim sanırdı.

“Yani, şey,” dedim garson kız, Gyuri’nin birasını getirip bıraktıktan sonra kendimi savunmaya çalışarak ama Gyuri de Boris de tek kelime etmedi. “En güvenlisi bu değil mi? En kolayı? Onu polisler ortaya çıkarsa ve sen bu işe hiç bulaşmasan?”

Çınlayan bir bisiklet sesi, gürültüyle kaldırımdan geçen bir kadın, tekerleklerin tıkırtısı, ardında etekleri uçuşan siyah cadı pelerini.

“Çünkü...” önce birine sonra diğerine baktım, “resmin ne zorluklardan geçtiğini, ne zorluklardan geçmiş olabileceğini düşünecek olursan, bir tabloyu *naklederken* bile nasıl özen gösterilmesi gerektiğini anlıyor musun bilmiyorum, Boris? Sadece adam gibi *paketlerken* bile? İşi neden şansa bırakalım?”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“İsimsiz bir arama. Sanat suçlarıyla ilgilenen insanlara. Onlar normal polisler gibi değil, normal polislerle alakaları bile yok, ilgilendikleri tek şey tablo. Onlar ne yapılması gerektiğini bilir.”

Boris arkasına yaslandı. Etrafına bakındı. Sonra bana baktı.

“Hayır,” dedi. “Bu iyi bir fikir değil.” Ses tonu sanki beş yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. “Nedenini bilmek istiyor musun?”

“Bir düşün. Bu en kolayı. Senin hiçbir şey yapman gerekmeyecek.”

Boris elindeki bira bardağını dikkatle masaya bıraktı.

“Onu hiçbir zarar görmeden geri alma şansları çok yüksek. Hem, bunu *ben* yaparsam, onları *ben* ararsam, kahretsin, Hobie’ye aratabilirdim,” ellerimi başıma götürdüm, “her neyse, bir düşün, kendinizi hiç riske atmazdınız. Demek istediğim,” çok yorgundum, kafam çok karışıktı, karşımdaki iki çift Dremel matkabını andıran gözle düşünemiyordum bile,

“eğer bunu *ben* yaparsam ya da sizin şeyin, ıı, örgütün üyesi olmayan biri...”

Boris dayanamayıp bir kahkaha attı. “*Örgüt* mü? Yani,” kafasını öyle hızlı sallıyordu ki saçları gözlerine düşüyordu, “sanırım örgüt gibi sayılabiliriz, sonuçta üçten fazla kişiyiz! Ama gördüğün gibi öyle çok büyük ve çok organize sayılmayız.”

Boris’in bu sözlerini izleyen gergin sessizlikte, “Bir şeyler yemelisin,” dedi Gyuri bana dönüp, hiç dokunmadığım domuz eti ve patates dolu tabağıma bakıyordu. “Bir şeyler yemeli,” dedi Boris’e. “Ona yemesini söyle.”

“Bırak canı istiyorsa açlıktan ölsün. Her neyse,” dedi Boris, tabağımdan koca bir parça domuz eti alıp ağzına attı.

“Tek bir telefon. Ben yaparım.”

“Hayır,” dedi Boris, suratıma ters ters bakıyor ve sandalyesini geriye yaslıyordu. “Aramayacaksın. Hayır, hayır, siktir, kapa çeneni, *aramayacaksın,*” dedi, araya girmeye çalışınca öfkeyle çenesini kaldırdı - ansızın Gyuri’nin elini bileğimde hissettim, bu dokunuşu çok iyi tanıyordum, babamın muftakta bağıra çağıra oranın kimin evi olduğu, her şeyin parasını kimin verdiği konusunda atıp tuttuğu zamanlardaki o eski, unutulmuş Vegas dili.

“Ve, ve,” dedi Boris buyurgan bir tavırla, hiç beklemediği bir şekilde ona karşılık vermeyi kesmemi fırsat bilerek, “bu saçma ‘telefon’ meselesinden söz etmeyi bile derhal kesmeni istiyorum. ‘“Telefon, telefon, telefon,’” dedi benden karşılık almayınca elini komik bir şekilde ileri geri sallayarak, sanki “telefon” kelimesi “tek boynuzlu at” ya da “periler ülkesi” gibi saçma sapan, çocuksu bir kelimeydi. “Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bu senin dediğin hiç de işe yarar bir öneri değil. Bu yüzden unut bunu. ‘Telefon’ lafını bir daha duymak istemiyorum. Her neyse,” dedi neşeyle, kendi birasının bir kısmını benim daha yarısı boşalmış bardağıma doldurdu. “Sana anlattığım gibi. Sascha’nın eli ayağına dolaştığı için sağlıklı düşünüyor mudur? Bir ya da belki iki adım ötesini düşünerek hareket ediyor mudur? Hayır. Sascha buranın yabancısı. Buradaki bağlantıları kötü niyetli tipler. Paraya ihtiyacı var. Ve Horst’tan uzak durmak için o kadar çaba sarfediyor ki derken, yolu benimle kesişiveriyor.”

Hiçbir şey söylemedim. Polisi arama işini kendim halletmem en kolayı olacaktı. Boris’i ya da Gyuri’yi bu işe karıştırmanın anlamı yoktu.

“Şansa bak ama! Bizim Gürcü dostumuzsa, çok zengin bir adamdır ama Horst’un dünyasından ve sanat koleksiyonculuğundan öyle uzak ki resmin

adını bile bilmiyordu. Sadece kuş, küçük, sarı bir kuş diye anlatıyor. Ama Kiraz, onu gördüğünü söylerken doğruyu söylediğinden emin. Gayrimenkul alanında epey nüfuzlu bir adamdır. Burada da Antwerp'te de. Elinden bir sürü kâğıt geçer ve Kiraz'ın babası gibidir ama öyle iyi eğitim almış biri değil işte, ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Tablo neredeymiş şimdi?"

Boris hatır hutur burnunu kaşıdı. "Bilmiyorum. Bize bunu söylemeyeceklerdir, öyle değil mi? Ama Vitya bizimle irtibata geçip satıcıyı tanıdığını söyledi. Ve bir görüşme ayarlandı."

"Nerede?"

"Daha kararlaştırılmadı. Şimdiden beş altı defa değiştirdiler. Paranoyakça," dedi, işaret parmağını kafasının yanına götürüp kafadan kontak hareketi yaptı. "Bizi bir iki gün kadar bekletebilirler. Görüşmeden sadece bir saat önce haberimiz olabilir."

"Kiraz," dedim ve durdum. Vitya, Kiraz'ın Rusça adının, Viktor'un kısaltmasıydı, İngilizce versiyonu Victor'du - Kiraz ise yalnızca takma adıydı ama Sascha hakkında hiçbir şey bilmiyordum: Ne yaşını ne soyadını ne de neye benzediğini, Ulrika'nın kardeşi olduğu dışında hiçbir şey - ki Boris'in kardeş kelimesini önüne gelen yerde kullandığını düşününce bu bile gerçek anlamda şüphe uyandırıyordu.

Boris parmağının ucundaki yağı emdi. "Benim kafamda, senin kaldığın otelde bir buluşma ayarlamak vardı. Bilirsin, sen, Amerikalı, kodaman bir tipmişsin, resimle ilgileniyormuşsun. Onlar," garson kız boşalan bira bardağını dolusuyla değiştirmek için gelince sesini alçalttı, Gyuri ise kibarca kafasını sallıyor, iyice öne yaslanıyordu, "onlar senin odana çıkardı. Bu işler genelde böyle yürür. Gayet sistematik. Ama," hafifçe omuz silkti, "bu adamlar bu işte yeni ve paranoyaklar. Yeri kendileri belirlemek istiyorlar."

"Neresi peki?"

"Daha bilmiyoruz! Bunu az önce söylemedim mi? Fikir değiştirip duruyorlar. Eğer beklememizi istiyorlarsa bekleyeceğiz. Patronun kendileri olduklarını sanmalarına izin vermeliyiz. Şimdi, kusura bakma," dedi gerinip esneyerek, koyu renk halkalı gözünü parmağıyla ovuşturdu, "ben çok yorgunum! Biraz kestirmek istiyorum!" Dönüp Gyuri'ye Ukraynaca bir şeyler söyledi, sonra yeniden bana döndü. "Kusura bakma," dedi, bana doğru eğildi ve kolunu omzuma attı. "Otelinin yolunu bulabilecek misin?"

Belli etmeden kendimi onlardan uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Peki. Sen

nerede kalıyorsun?”

“Kız arkadaşımın evinde - Zeedijk.”

“Zeedijk yakınlarında,” dedi Gyuri, kibar ve belli belirsiz askerî bir havayla ayağa kalktı. “Eski zamanların Çin mahallesi.”

“Adresi ne?”

“Hatırlamıyorum. Beni bilirsin. Adresleri falan öyle kolayca aklımda tutamam. Ama,” Boris hafifçe cebine vurdu, “senin otelin yerini biliyorum.”

“Pekâlâ.” Vegas’tayken olur da birbirimizden ayrılırsak -ceplerimiz çaldığımız hediye çekleriyle dolu, alışveriş merkezinin güvenliklerinden kaçarken- buluşma noktamız her zaman bizim evdi.

“Tamamdır, seninle orada buluşuruz. Hem cep telefonu numaram sende var, seninki de bende. Yeni bir şeyler öğrenirsem seni ararım. Artık,” kafamın arkasına bir şaplak indirdi, “endişelenmeyi kes, Potter! Orada öyle mutsuz mutsuz durma! Kaybedersek de kazanacağız, kazanırsak da kazanacağız! Her şey yolunda! Oteline nasıl döneceğini biliyorsun, değil mi? Şu yoldan devam et, Singel’e varınca sola dön. Hemen orada. Çok yakında tekrar konuşacağız.”

V

Otele giderken yanlış yola saptım ve birkaç saat amaçsızca dolaştım, cam biblolarla dekore edilmiş dükkânlar, telaffuzu imkânsız isimleri olan gri rüya sokakları, yaldızlı budalar ve Asya işi nakışlar, eski haritalar, eski klavsenler, çömlekler ve kadehler ve antik Dresden küpleri satan loş, puro kahvesi rengi dükkânlar gördüm. Güneş çıkmıştı ve kanallara sert ve canlı bir hava, bir nefesle içinize çekebileceğiniz türden bir ışıltı gelmişti. Martılar suya dalıp ciyak ciyak bağırıyorlardı. Bir köpek ağzında canlı bir yengeçle koşarak yanımdan geçti. Kendimden büyük ölçüde kopmuşum ve her şeyi biraz uzaktan izliyormuşum gibi hissetmeme neden olan o sersem ve yorgun halimle randevu evlerinin, “coffeeshop”ların, antika oyuncaklar, bin sekiz yüzlerden kalma Delft karoları, eski aynalar ve yoğun, konyak rengi ışıkta parıldayan gümüşler, kakmalı Fransız vitrinleri ve çelenkli oymaları ve cilasındaki ustalıkla Hobie’nin nefesini kesecek Fransız saray tarzı masalar

satan dükkânların önünden geçtim - aslında bütün o çiçekçileri, fırınları ve *antiekhandel*larıyla[65] bu sisli, samimi, görgülü şehir bana Hobie'yi anımsatıyordu, yalnızca antikalarla dolu zenginliğiyle değil, baktığım her yerde Hobie'ye benzer bir erdemlilik gördüğüm için, tıpkı önlüklü satıcıların yerleri süpürdükleri ve tekir kedilerin güneşli vitrinlerde şekerleme yaptıkları resimli bir çocuk kitabındaki gibi.

Ama görülecek çok, çok fazla şey vardı, bense şaşkına dönmüş, yorulmuş ve üşümüştüm. En sonunda hiç tanımadığım birilerine (kucak kucak çiçekler taşıyan şen ev hanımlarına, tel gözlüklü tütün lekeli hippilere) yanaşıp sorarak kanal köprülerinin üzerinden, minicik ışıklarla süslenmiş daracık sokaklardan geçip otelime döndüm ve hemen resepsiyonda bir miktar dolar bozdurdum, yukarı çıkıp kavisli cam ve lüks armatürlerden oluşan, Art Nouveau tarzında ve soğuk, yivli, bilimkurgu geleceği karışımı banyoda bir duş aldım ve kendimi yüzü koyun yatağa bırakıp uykuya daldım - saatler sonra, yatak masasının üstünde daireler çizen cep telefonumun bana bir an için kendimi evde sanmama neden olan tanıdık cıvıltısıyla uyandırıldım.

"Potter?"

Yatakta doğruldum ve gözlüklerimi almak için uzandım. "Iıı..." Uykuya dalmadan önce perdeleri çekmemiştim, kanaldan yansıyan ışıklar karanlığın içinde tavanda titreşiyordu.

"Neyin var? Yoksa kafan mı güzel? Sakın bana coffeeshop'a gittiğini söyleme."

"Hayır, ben..." Tüm sersemliğimle etrafa bir göz gezdirdim - tavan pencereleri ve kirişler, büfeler ve eğimler ve -kafamı ovuşturarak ayağa kalkıp baktığımda, pencerenin dışında- sıra sıra ışıklarla bezeli, kapkara suların üstüne kemerli yansımaları düşen kanal köprüleri.

"Pekâlâ, yanına geliyorum. Yanında kız falan yok, değil mi?"

VI

Odam resepsiyondan iki farklı asansör ve biraz yürüyüş mesafesi uzaklıktaydı, bu yüzden kapım henüz çok geçmeden tıklatılınca şaşırdım. Boris beni şöyle bir süzerken Gyuri, tüm ketumluğuyla pencerenin önüne

gitti ve bize arkasını dönüp orada dikildi.

“Giyin,” dedi Boris. Ayaklarım çıplaktı, üstümde otel bornozu vardı ve duştan çıkıp doğrudan uyuduğum için saçlarım havaya dikilmişti. “Kendine çekidüzen vermen lazım. Git, saçlarını tara ve tıraş ol.”

Banyodan çıkınca (kırışıklıkları düzelsin diye takım elbisemi oraya asmıştım) Boris dudaklarını eleştirel bir tavırla büzdü ve, “Bundan daha iyi bir şeyin yok mu?” diye sordu.

“Bu bir Turnbull and Asser.”

“Evet ama onunla uyumuşsun gibi görünüyor.”

“Bir süredir üstümdeydi tabii. Daha iyi bir gömleğim var yanımda.”

“Peki, onu giy o zaman.” Yatağın ayak ucunda bir evrak çantasını açıyordu. “Ve paralarını getirip bunun içine koy.”

Kol düğmelerimi ilikleyerek odaya geri döndüğümde onu odanın ortasında dikilmiş, kafası yatağa doğru dönük, elindeki tabancayı kurarken görünce olduğum yerde kalakaldım: Hobie’nin dükkânda işinin başındayken olduğu gibi keskin gözlü bir ustalıkla pimi taktı, sert, gerçekçi bir hareketle tık diye namlusunu geri çekti.

“Boris,” dedim, “sen ne halt ediyorsun?”

“Sakin ol,” dedi yan gözle bana bakarak. Ceplerini kurcaladı, bir dergi çıkardı ve tabancayı derginin içine koydu. “Düşündüğün gibi değil. Hem de hiç. Bu yalnızca gösteri amaçlı!”

Gyuri’nin geniş sırtına baktım, müthiş ölçüde kayıtsızdı, bazen dükkânda, bir çift bir mobilyayı alıp almama konusunda tartışırken benim de arkamı dönüp takınmaya çalıştığım profesyonel sağırlığın aynısını takınıyordu.

“Bu sadece...” Silahın üstündeki bir şeyi ileri geri çekip duruyordu, işin uzmanı gibi onu test ediyor, sonra gözüne yaklaştırıp inceliyordu: beynimin günün yirmi dört saati siyah beyaz filmler gösterilen derinlerdeki bir alt tabakasında uyanan gerçeküstü hareketler. “Onlarla kendi arazilerinde buluşacağız ve üç kişi olacaklar. Yani aslında yalnızca iki. *İşe yarar* iki kişi. Ve artık sana da söyleyebilirim, Sascha’nın da orada olabileceğinden biraz endişe ediyordum. Çünkü o durumda seninle gelemezdim. Ama her şey tıkırında gidiyor ve işte buradayım!”

“Boris...” Orada öylece dikilirken mide bulandırıcı bir telaşla bir anda kafama dank etti, nasıl budalaca bir işin içine girmiştim ben?

“Endişe etme! İşin endişelenecek kısmını senin için hallettim ben. Çünkü,” hafifçe omzuma vurdu, “Sascha çok gergin. Amsterdam’da ortaya

çıkmaktan korkuyor, bütün bunlar Horst'un kulağına gidecek diye ödü kopuyor. Haklı olarak. Ve bu bizim için çok çok iyi bir haber. İşte böyle." Tabancanın emniyet kilidini kapadı: gümüş rengi krom, parlak siyah, etrafındaki boşluğu bir bardak suyun içindeki bir damla motor yağı gibi karartıp bozan pürüzsüz bir yoğunluk.

"Onu yanına alacağını söyleme bana," dedim, aramızı dolduran şüphe dolu sessizlikte.

"Evet, alacağım. Kılıfından çıkmayacak, *yalnızca* kılıfında duracak. Ama bekle, bekle," dedi elini havaya kaldırarak, "sen yine başlamadan söyleyeyim," aslında tek kelime bile etmemiştim, orada dehşet içinde dikiliyordum sadece, "bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bu sadece göstermelik."

"Dalga geçiyor olmalısın."

"Kostüm gibi düşün," dedi çabucak, sanki hiçbir şey dememişim gibi. "Tamamen numaradan. Üstümde gördüklerinde herhangi bir oyun yapmaya kalkışmasınlar diye, tamam mı?" diye ekledi ben gözlerimi dikmiş ona bakmayı sürdürünce. "Güvenlik önlemi! Çünkü, çünkü," dedi sesini yükselterek, "sen zengin bir adamsın, biz de senin korumalarınız ve bu işler böyle yürür. Bunu bekliyor olacaklar. Tamamen seviyeli bir durum. Ve eğer paltolarımızı şöyle bir kaldırırsak," belinde gizli bir kılıf vardı, "saygılı davranacak ve bir numara yapmaya kalkmayacaklar. Oraya elimizi kolumuzu sallaya sallaya girmek *çok* daha tehlikeli olur." Gıcık bir kız çocuğu gibi gözlerini devirdi.

"Boris." Yüzümün kireç gibi olduğunu ve sersemlediğimi hissediyordum. "Ben bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Çenesini geriye itti ve bana baktı. "Ben senin için o kahrolasıca resmi alırken sen arabadan inip beş dakika yanımda duramaz mısın? Ha?"

"Hayır, ben ciddiyim." Tabanca yatak örtüsünün üstünde duruyordu, insanın gözü çarpıyordu, havada uğuldayan bütün kötü enerjiyi kristalleştirip büyütüyor gibiydi. "Yapamam. Cidden. Bu işi unutalım gitsin."

"Unutmak mı?" Boris suratını astı. "Yapma bunu! Beni bir hiçin peşinden buraya kadar getirdin ve elime bir şans geçti. Ve sen şimdi," kolunu öne doğru uzattı, "son dakikada, kurallar koymaya, 'güvenli değil, güvenli değil' demeye ve bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye başlıyorsun. Bana güvenmiyor musun?"

“Güveniyorum, ama...”

“Peki, o halde. Bu işte bana güven, lütfen. Sen alıcısın,” dedi sabırsızca, ben karşılık vermeyince. “Olayımız bu. Her şey ayarlandı.”

“Bunu daha önceden konuşmalıydık.”

“Ah, yapma ama,” dedi bıkkın bir tavırla, tabancayı yatağın üstünden aldı kılıfına yerleştirdi. “Lütfen benimle tartışma, geç kalacağız. Banyoda iki dakika daha fazla kalsaydın onu görmeyecektin bile! Üstümde silah olduğundan haberin bile olmayacaktı! Çünkü, Potter, beni dinle. Beni dinler misin lütfen? Neler olacağını sana anlatayım. İçeri gireceğiz, beş dakika, dikileceğiz dikileceğiz dikileceğiz, konuşma işini biz yapacağız, *sadece* konuşacağız, sense resmini alacaksın, herkes mutlu olacak, oradan çıkacağız ve gidip bir yerde akşam yemeği yiyeceğiz. Anlaştık mı?”

Pencerenin önünden ayrılan Gyuri beni baştan aşağı süzüyordu. Kaygılı bir ifadeyle kaşlarını çatıp Boris’e Ukraynaca bir şeyler söyledi. Anlaşılmaz bir şeyler konuştular. Sonra Boris bileğine uzandı ve kol saatinin kayışını çözmeye başladı.

Gyuri hızlı hızlı kafasını sallayarak başka bir şeyler daha söyledi.

“Doğru,” dedi Boris. “Haklısın.” Sonra bana döndü, başıyla işaret etti: “Şunu da al.”

Platinum Rolex President. Pırlanta kaplı kadran. Gyuri serçe parmağındaki kocaman eğri kesik pırlanta yüzüğü çıkarıp ikisini birlikte - kendi elleriyle yaptığı hediyeyi uzatan bir çocuk gibi avuçlarını açıp-bana doğru uzatırken, onu geri çevirmenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

“Evet,” dedi Boris, ben tereddüt edince. “Gyuri haklı. Yeterince zengin görünmüyorsun. Keşke giymen için yanımızda başka ayakkabılar olsaydı,” dedi eleştirel bir gözle ayağımdaki tokalı ayakkabılara bakarak, “ama mecburen ayağındakiler kalacak. Şimdi, parayı bu çantanın içine koyacağız,” deri kulplu çanta para desteleriyle doluydu, “ve gideceğiz.” Yatak yapan bir otel hizmetlisi gibi ne yaptığını bilen ellerle hızlı hızlı hareket ediyordu. “En büyük banknotlar en üste. Bütün bu tatlı yüzlükler. Aman ne de güzeller.”

VII

Sokakta: Tatil zamanı tantanası ve çılgınlığı. Yansımalar kapkara suların üstünde dans ediyor, pırıldıyordu: caddelerin üstünde kafesli kemerler, kanaldaki teknelerin süs ışıkları.

“Her şeyi kolayca ve rahatça halledeceğiz,” dedi Boris, radyo istasyonlarını kurcalarken Bee Gees’i geçti, Felemenkçe haberleri, Fransızca haberleri geçti, şarkı çalan bir kanal bulmaya çalışıyordu. “Parayı çabucak almak istemelerine güveniyorum. Resmi ellerinden ne kadar çabuk çıkarırlarsa Horst’la karşı karşıya gelme ihtimalleri o kadar düşecek. Banka poliçesiymiş, banka cüzdanıymış, öyle çok didiklemeyecekler. Gözleri o altı yüz binlik rakamdan başka bir şey görmeyecek.”

Ben para dolu çantayla birlikte arka koltukta oturuyordum. (“Çünkü kendinizi seçkin bir kimse olduğunuza alıştırmalısınız, efendim!” demişti Gyuri, arabanın etrafında dolanıp binmem için arka kapıyı açarken.)

“Görüyor musun? Onu kandıracağını umduğum şey, şu banka cüzdanı olayı tamamen meşru,” diyordu Boris. “Banka poliçesi de öyle. Sadece batık bir bankaya aitler. Anguilla. Antwerp’teki Ruslar -hatta buradakiler de, P.C. Hoofstraat’ta- yatırım yapmak, para aklamak, sanat eseri almak için buraya geliyorlar, hah! Bu banka daha altı hafta önce gayet iyi durumdaydı ama artık öyle olduğunu söyleyemem.”

Kanalları, nehirleri geçiyorduk. Sokaklarda: Binaların tepesinde gemi başı süsü gibi duran rengârenk neon ışıklı melekler. Mavi pullar, beyaz pullar, çizgili ışıklar, beyaz ışıklar ve Noel yıldızlarından şelaleler akıl sır ermez biçimde ışıl ışıl parlıyordu ve benimle en az elimdeki akla mantığa aykırı parlak pembe pırlanta kadar alakası yoktu.

“Bak, sana söylemem gereken,” dedi Boris, radyoyu unutup arka koltuğa, bana doğru döndü, “sana endişelenmemeni söylemek istiyorum. Bütün kalbimle,” dedi kaşlarını çatarak ve uzanıp cesaret verici bir şekilde omzumdan tutup sarstı. “Her şey yolunda.”

“Çocuk oyuncağı!” dedi Gyuri, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dikiz aynasından baktı, bu deyimi kullandığı için mutlu görünüyordu.

“Plan şu. Planı öğrenmek istiyor musun?”

“Sanırım buna evet demem gerekiyor.”

“Arabayı bırakacağız. Şehrin biraz dışında bir yerde. Sonra Kiraz orada bizimle buluşacak ve bizi *kendi arabasıyla* buluşma yerine götürecek.”

“Ve her şey barış içinde olup bitecek.”

“Kesinlikle. Ve neden biliyor musun? Para sende! Tek istedikleri o. Ve o

sahte banka poliçesiyle bile - onlar için gayet iyi bir anlaşma bu. Kıllarını bile kıpırdatmadan kırk bin dolar, ha? Pek sayılmaz! Her şey bitince Kiraz bizi otoparka geri bırakacak ve sonra dışarı çıkacağız! Kutlamaya yapacağız!”

Gyuri homurdandı.

“Otopark meselesi için söyleniyor. Bil diye söylüyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Ama kendi arabamla gitmek istemiyorum ve park cezası almak ihtiyacımız olan son şey.”

“Buluşma yeri neresi?”

“Şey... o durum biraz sıkıntılı. Önce şehrin dışına çıkıp sonra geri dönmemiz gerekecek. Kendi mekânlarında buluşmak konusunda ısrar ettiler, Kiraz da kabul etti çünkü yani, cidden, böylesi daha iyi. Hiç olmazsa onların mekânında polis müdahalesi olmayacağından emin olabiliriz.”

Daha ıssız bir yola çıkmıştık, dümdüz ve tenhaydı, trafik yok denecek kadar azdı, sokak lambaları birbirinden uzaktı ve yaşlı şehrin canlandırıcı ritmi ve ışıltısı, ışıklı kemerleri, saklı motifleri -gümüş patenler, ağaçların altındaki mutlu çocuklar- yerini daha tanıdık kentsel bir sevimsizliğe bırakmıştı: Fotocadeau, Çilingir Sleutelkluis, Arapça tabelalar, Şavurma, Tandoori Kebap, kepenkleri indirilmiş, her yer kapalı.

“Burası Overtoom,” dedi Gyuri. “Öyle çok ilgi çekici ya da güzel sayılmaz.”

“Burası adamım Dima’nın kapalı otoparkı. Bizi kimse rahatsız etmesin diye bu gece Dolu levhası astı. Biz uzun süreli kısmında olacağız - ah!” diye bağırdı. *“Blyad.”* Korna çalan bir kamyon ansızın önümüze kırıp Gyuri’nin yoldan çıkmasına ve frenlere asılmasına neden olmuştu.

“Burada insanlar bazen gereksiz yere böyle biraz agresifleşebiliyorlar,” dedi Gyuri üzüntüyle, sinyal verip otoparka doğru dönerken.

“Pasaportunu bana ver,” dedi Boris.

“Neden?”

“Çünkü geri döndüğümüzde geri alman için onu torpido gözüne kilitleyeceğim. Üstünde olmaması daha iyi, ne olur ne olmaz. Kendiminkini de koyuyorum,” dedi görmem için havaya kaldırarak. “Gyuri’ninkini de. Gyuri doğma büyüme Amerikan vatandaşı, evet,” dedi, Gyuri’nin kahkahalarına karşılık, “senin için hava hoş, peki ya benim için? Bir Amerikan pasaportu bulmak çok çok zor ve bunu kaybetmeyi cidden hiç istemem. Biliyorsun, değil mi, Potter?” dedi bana bakarak. “Artık Hollanda’da yasal olarak yanında her zaman kimlik taşıman gerekiyor.

Sokakta rastgele kontroller - karşı çıkanlara cezalar falan. Yani Amsterdam'dan bahsediyoruz. Nasıl bir polis devleti olmuş burası böyle? Buna kim inanır ki? *Burada*? Yüz yıl geçse de aklımın ucundan bile geçmezdi benim. Her neyse," torpido gözünü kapatıp kilitledi, "durdurulacak olursak üstümüzde gerçek kimliklerimizi taşıyor olmamızdansa ceza ödeyip biraz dil dökerek paçayı sıyırmak çok daha iyi."

VIII

Zeytin yeşili bir ışıkla iç karartıcı bir biçimde titreşen otoparkın içinde, uzun süreli kısımda, Dolu levhasına rağmen birkaç boş yer vardı. Biz boş bir yere burnumuzu sokarken beyaz bir Range Rover'a yaslanmış spor ceketli bir adam sigarasını tek bir tükürükle turuncu cürufların üstüne fırlattı ve arabaya doğru yürüdü. Açılan alnı, renkli camlı gözlükleri ve sımsıkı asker vücudu ona rüzgâra karşı duran eski bir pilot, Ural Dağları'ndaki bir test sahasında hassas aygıtları denetleyen bir adam havası veriyordu.

"Victor," dedi, biz arabadan iner inmez elimi ezercesine sıkarken. Gyuri ve Boris'in sırtlarına birer şaplak indirdi. Kısa Rusça merhabalaşmalardan sonra, bebek yüzlü, kıvırcık saçlı yeniyetme bir çocuk şoför koltuğundan indi ve Boris tarafından yanağına bir tokat atılarak ve şen şakrak melodik bir ıslıkla karşılandı: *On the Good Ship Lollipop*.[66]

"Bu Shirley T," dedi Boris bana dönüp, çocuğun bukleli saçlarını karıştırıyordu. "Shirley Temple. Biz ona böyle sesleniyoruz, neden dersin? Tahmin edebilir misin?" Çocuk elinde olmadan, yanaklarındaki iri gamzeleri ortaya çıkararak utangaç utangaç gülümserken o da kahkahalar atıyordu.

"Görünüşe aldanma," dedi Gyuri bana usulca. "Shirley bebek gibi görünür ama o da en az buradaki herkes kadar taşaklıdır."

Shirley başıyla kibarca bana selam verdi -İngilizce konuşabiliyor muydu? Pek öyle görünmüyordu- ve bize Range Rover'ın arka kapısını açtı, biz de -Boris, Gyuri ve ben- hemen arkaya atladık, Victor Kiraz ise ön koltuğa geçti, bizimle ön yolcu koltuğundan konuşuyordu.

Otoparktan çıkıp Overtoom'a geri dönerken, "Bu iş kolayca hallolacak," diyordu bana resmî bir tavırla. "Dolambaçsız rehin işi." Yakından bakınca

yüzü zeki ve bilgiç olduğunu belli ediyordu; küçük, alaycı bir kıvrıma sahip ağzı ve besbelli kıvrak zekâsı her nasılsa bu akşamın mantığı ya da daha doğrusu herhangi bir mantığının olmayışı konusunda kendimi daha az tedirgin hissetmemi sağlamıştı: araba değiştirmeler, talimat ve bilgi eksiklikleri, kâbusvari yabancılık. “Sascha’ya bir iyilik yapıyoruz ve bu yüzden de... bize iyi davranacak.”

Uzun sıralar halinde alçak boylu evler. Darmadağınık ışıklar. Sanki bütün bunlar olmuyormuş, benim değil de başka birinin başına geliyormuş gibi bir his vardı içimde.

“Çünkü Sascha bir bankaya girip o tabloyu göstererek kredi alabilir mi?” diyordu Victor ukala bir tavırla. “Hayır. Sascha bir tefeciye gidip tabloya karşılık kredi alabilir mi? Hayır. Sascha bütün bu hırsızlık olayından sonra Horst aracılığıyla tanıdığı her zamanki bağlantılarına gidip onlardan kredi alabilir mi? Hayır. İşte bu yüzden Sascha benim kendisiyle bir buluşma ayarladığım gizemli Amerikalı -yani sen- ortaya çıktığı için son derece memnun.”

“Sascha seninle benim nefes alıp verdiğimiz gibi eroin kullanır,” dedi Gyuri bana usulca. “Eline birazcık para geçsin, koşa koşa bir sürü uyuşturucu almaya gider.”

Victor Kiraz gözlüklerini düzeltti. “Aynen öyle. Sanatsever biri ya da titiz biri değil. O resmi yüksek faizli bir kredi kartı gibi kullanıyor ya da öyle yaptığını sanıyor diyelim. Senin için yatırım, onun için nakit. Parayı önüne koyarsın, güvence olarak tabloyu alırsın, o gider saçma sapan bir şeyler alır, yarısını saklar, yarısını çabucak elden çıkarır ve bir ay içinde paranı ikiye katlayıp tabloyu geri almaya gelir. Ve eğer? Bir ay içinde paranı ikiye katlayıp gelmezse... Tablo senin olur. Dediğim gibi. Basit bir rehin işi.”

“Fakat o kadar da basit değil.” Boris gerindi ve esnedi. “Çünkü ortadan kaybolan sen olunca ve banka poliçesi karşılıksız çıkınca ne yapacak? Horst’a koşup yardım isteyecek olsa Horst onun boynunu kırdırıverir.”

“Buluşma yerini bu kadar çok kez değiştirmelerine sevindim. Biraz saçmaladılar tabii. Ama işe yaradı çünkü bugün cuma,” dedi Victor, pilot gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin koluyla camlarını sildi. “Anlaşmadan caydığınızı sanmalarını sağladım. Siz buraya daha bugün geldiniz ama onların bundan haberi yok tabii, planı değiştirip durdukları için ben de bir çanta dolusu parayla Amsterdam’da oturup onların keyfini beklemekten bıkıp usandığınızı, paraları bankaya geri yatırıp ABD’ye geri döneceğinizi

söyledim. Tabii bunu duymak hoşlarına gitmedi. İşte," başıyla çantayı işaret etti, "hafta sonu geldi ve bankalar kapandı ve siz de elinizde ne kadar nakit varsa o kadarını getirebildiniz ve - doğrusu, benimle epey konuştular, çoğu kez telefonda ve bir defa da Red Light'ta bir barda buluştum onlarla ama öncesinde sizinle de yüz yüze tanışmadan tabloyu getirip değiş tokuşu bu akşam yapmaya ancak razı oldular çünkü onlara uçağınızın yarın kalktığını söyledim ve çünkü onlar kendi paylarına işin içine ettiler ve şimdi ya bu banka poliçesini kabul edecekler ya da avuçlarını yalayacaklar. Yani bu durumdan pek hoşlanmadılar ama bu banka poliçesi işinin makul bir açıklama olduğunu kabul ettiler. Bu işleri kolaylaştırdı."

"Çok kolaylaştırdı," dedi Boris. "Bu banka poliçesinin işi göreceğinden emin değildim. Bunun bu kadar oyalandıkları için kendi hataları olduğunu düşünmeleri daha iyi."

"Yer neresi?"

"Bikafe." Bunu tek kelimeymiş gibi telaffuz etmişti. "De Paarse Koe."

"Felemenkçede Mor İnek anlamına geliyor," dedi Boris tüm yardımseverliğiyle. "Tam bir hippi yeri. Red Light'a yakın."

Upuzun, ıssız cadde - kapanmış hırdavatçılar, yol kenarında tuğla yığınları, hepsi nedense bana müthiş önemli gelse de karanlığın içinde tam anlamıyla göremeyecek kadar hızla ilerliyorduk.

"Yemekleri berbattır," dedi Boris. "Brüksel lahanası ve bayatlamış, semsert tostlar. Ateşli kızların gittiğini sanırsın ama sadece kır saçlı ve şişman kadınlar gider."

"Neden orası?"

"Çünkü akşamları sakin oluyor," dedi Victor Kiraz. "Öğlen saatlerinden sonra kapalı oluyor, pek halka açık sayılmayacağı için hiçbir şey kontrolden çıkmayacak, anlayacağın üzere."

Her yerde: Yabancılık. Farkına bile varmadan gerçeklikten çıkıp hiçbir şeyin anlamlı gelmediği sahipsiz topraklara giden sınırdan geçmiştim. Belirsizlik, bölük pörçüklük. Çekme tel ve üstündeki plastik örtü uçuşan moloz yığını.

Boris, Victor'la Rusça bir şeyler konuşuyordu; ona baktığımı görünce bana doğru döndü.

"Sascha'nın bu gece Frankfurt'ta olduğunu konuşuyorduk," dedi, "restoranın birinde hapisten yeni çıkan bir arkadaşı için parti veriyormuş, bunu hepimiz üç farklı kaynaktan doğrulattık, Shirley bile. Şehir dışına

çıkarak akıllılık ettiğini sanıyor. Bu gece burada olanlar bir şekilde Horst'un kulağına giderse ellerini havaya kaldırıp, 'Kim, ben mi? Benim bu işle hiçbir alakam yok,' diyebilmek istiyor."

"Sen," dedi Victor bana, "sen New York'ta yaşıyorsun. Senin bir sanat simsarı olduğunu, sahtecilikten tutuklandığını ve şimdi Horst'unki gibi bir faaliyet sürdürdüğünü söyledim ben onlara, tablolar açısından daha küçük ama para açısından daha büyük faaliyetler."

"Horst, Tanrı onu korusun," dedi Boris. "Horst, New York'un en zengin adamı olabilirdi ama bütün parasını saçıyor, her bir sentini. Hep öyleydi. Kendisi dışında bir sürü adama bakıyor."

"İş açısından kötü."

"Evet. Ama arkadaşlık etmeyi seviyor."

"İnsancıl keş, ha," dedi Victor. İnsancıl kelimesini de yanlış telaffuz etmişti. "Neyse ki ara sıra ölüp gidiyorlar yoksa kim bilir o çöplükte onun yanına sığınmış kaç ot kafa yaşıyor olurdu. Her neyse, orada ne kadar az konuşursan o kadar iyi. Öyle kibar kibar sohbet etmeyi bekliyor olmayacaklar. Tamamen işten ibaret olacak. Hızlıca bitiverecek. Banka poliçesini veresene ona, Borya."

Boris Ukraynaca sert bir şeyler söyledi.

"Hayır, onları kendisi vermeli. Onun elinden çıkmalı." Banka poliçesi de banka cüzdanı da Farruco Frantisek adıyla, Citizen Bank Anguilla adına basılmıştı; bu isimler bütün bu gidişatın, artık yavaşlatılmayacak kadar hız kazanan rotanın rüyamsı hissini artırıyordu.

"Farruco Frantisek? Ben bu muyum?" Mevcut koşullarda anlamlı bir soru gibi gelmişti, sanki bir şekilde bedenimden ayrılmışıl ya da en azından kimlik gibi basit gerçeklerden özgür kılındığım belli bir ufkun ötesine geçmişim gibiydi.

"İsmi ben seçmedim. Elime ne geçtiyse onu almak zorunda kaldım."

"Kendimi böyle tanıtmam mı gerekiyor?" Elimdeki fazla ince kâğıtta göze tuhaf gelen şeyler vardı ve banka cüzdanlarının üstünde Citizen's Bank değil de Citizen Bank demesi bile her şeye sahte bir hava katıyordu.

"Hayır, seni Kiraz tanıtacak."

Farruco Frantisek. İçimden bu ismi söylemeye, dilim dönüyor mu anlamaya çalıştım. Hatırlaması zor bir isim olmasına rağmen, kapkara caddelerin, tramvay raylarının, daha fazla Arnavut kaldırımı taşı ve neon meleklerin uzay boşluğunda kaybolmuş aşırı yoğunluğunu taşıyabilecek

kadar güçlü ve yabancıydı - şehrin eski kısmına, tarihî ve bilinmez yerlerine geri dönmüştük artık; karanlık suların üstünde titreşen kanallara, bisiklet direklerine ve Noel ışıklarına...

Victor Kiraz, “Ona ne zaman söyleyecektin?” diye sordu Boris’e. “Adının ne olduğunu bilmesi gerekiyor.”

“Eh, artık biliyor.”

Bilinmedik sokaklar, anlaşılmaz dönemeçler, meçhul mesafeler. Sokak tabelalarını okumaya ya da nerede olduğumuzu aklımda tutmaya çalışmayı bile bırakmıştım. Etrafımdaki her şeyin -gözümün görebildiği her şeyin- içinde tek referans noktam, bulutların arasında at koşturan aydı; parlak bir dolunay olmasına karşın, nedense tuhaf şekilde gelgeç, yerçekimini hükümsüz kılmış gibi görünüyordu, çölün saf, sağlam ayından ziyade bir sihirbazın göz kırpmasıyla ortaya çıkıp sonra karanlığa karışıp gözden kaybolacakmış gibi görünen bir sihir numarasıydı sanki.

IX

Mor İnek ancak tek bir arabanın geçebileceği genişlikte, pek kullanılmayan tek yönlü bir sokak üzerindeydi. Etrafındaki diğer bütün dükkânlar -eczane, fırın, bisikletçi- kepenklerini sıkı sıkı indirmişti; ta sokağın öbür ucundaki Endonezya restoranı haricindeki her yer. Shirley Temple bizi dükkânın önünde bıraktı. Karşı duvarda, grafitiler: gülen surat ve oklar, radyoaktif uyarısı, yanına eriyormuş gibi görünen korku filmi harfleriyle Shazam kelimesi yazılmış bir şimşek işareti, *adam ol!*

Cam kapıdan içeriye baktım. Uzun ve dar bir mekândı ve -ilk bakışta- boş görünüyordu. Mor duvarlar, vitray tavan lambası. Çocuk yuvası renklerine boyanmış birbiriyle uymayan masalar ve sandalyeler ile ızgaranın da durduğu tezgâh tarafı ve arka tarafta parlayan ışıklı soğuk dolap dışında ışıkları sönüktü. Cılız ev bitkileri; imzalı, siyah beyaz bir John ve Yoko fotoğrafı; satsangler, yoga dersleri ve çeşitli bütünselci yaklaşım broşürleri ve ilanlarıyla dolup taşan bir ilan panosu. Duvarda bir Tarot gizemi resmi, camda ise birtakım Everett tarzı işlenmemiş yiyecekleri içeren bilgisayar çıktısı uyduruk bir menü asılıydı: havuç çorbası, ısırgan çorbası, ısırgan

lapası, mercimekli fındıklı pay - iştah açıcı hiçbir şey yoktu ama yediğim son adamakıllı -birkaç ısırıktan daha fazlasını içeren- yemeğin dışarıdan ısmarlayıp Kitsey'nin evindeki yatakta yediğimiz körili Hint yemeği olduğunu hatırlattı bana.

Boris menüye baktığımı gördü. "Ben de açım," dedi gayet resmî bir tavırla. "Gidip her birlikte güzel bir yemek yiyeceğiz. Blake's'te. Yirmi dakikaya."

"Sen içeri gelmiyor musun?"

"Daha değil." Biraz yan tarafta, cam kapıdan görülemeyecek bir nokta dikiliyor, sokağı kolaçan ediyordu. Shirley Temple bloğun etrafında dolanıyordu. "Burada durup benimle laklak etme. Victor ve Gyuri ile git."

Kafenin cam kapısına doğru ilerlemekte olan adam, altmışlarında, sıska, kılıksız, gergin görünen, Soul Train 1973'ten kalma, kot kumaşından siperli bir kasket takan, uzun, dar suratlı ve omuzlarını geçen uzun, tuhaf saçlı biriydi. Elinde anahtarlıkla orada öylece dikildi ve Victor'un ardında durmakta olan Gyuri ile bana baktı; bizi içeri alıp almama konusunda kararsız görünüyordu. Birbirine yakın gözleri, kırlaşmış fırça gibi kaşları ve kabarık bıyıkları ona Schnauzer cinsi yaşlı ve şüpheci bir köpek havası katıyordu. Derken çok çok daha genç ve çok çok daha iri, Gyuri'den bile bir kafa daha uzun başka bir adam belirdi, yüzünde dövmeleri ve kulaklarında göz alıcı pırlantaları olan bir Malezyalı ya da Endonezyalıydı; kafasının tepesinde onu *Moby Dick*'teki zıpkıncılardan birine benzeten siyah bir topuzu vardı, tabii *Moby Dick*'teki zıpkıncılardan biri kadife eşofmanlar ve şeftali rengi saten bir beyzbol ceketi giyiyorduysa şayet.

İhtiyar herif cep telefonuyla birini arıyordu. Bekledi, bütün bu süre zarfında gözlerini bizden bir an olsun ayırmadı. Sonra başka bir arama daha yaptı ve histerik bir ev hanımı edasıyla eli yanağında, konuşa konuşa arkasını dönüp kafenin derinliklerine doğru yürüyüp gitti. Endonezyalı ise cam kapının ardında durup bizi izliyordu, anormal şekilde hiç kıpırdamıyordu. Karşılıklı bakışıp duruyorduk, derken ihtiyar geri döndü ve çatık kaşlarla ve besbelli gönülsüzce anahtarı yerine sokmaya, kilidi açmaya koyuldu. Biz içeri girer girmez elini kolunu savura savura Victor Kiraz'a yakınmaya başladı, Endonezyalı ise içeriye doğru ilerledi ve sırtını duvara yaslayıp kollarını önünde kavuşturmuş, onları dinliyordu.

Bir sıkıntı vardı, kesinlikle. Bir huzursuzluk. Hangi dili konuşuyorlardı? Romence? Çekçe? Ne konuştukları konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama

yaşlı, kır saçlı herif gitgide daha kaygılı bir hale gelirken Victor Kiraz soğukkanlılığını korusa da durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. Yaşlı herif öfkeli miydi? Hayır: Asabi, bıkkın görünüyordu, hatta dil döküyor gibiydi, sesinde ağlar gibi bir mızıldanma seziliyordu ve bütün bunlar olup biterken Endonezyalı bir anakondanın tedirgin edici sakinliğiyle gözlerini bizden bir an olsun ayırmıyordu.

Ben yaklaşık on adım kadar uzakta duruyordum ve -para çantasını tutan, çok fazla yakınımda duran Gyuri'ye rağmen- yüzüme bilerek boş bir ifade takınmış, duvardaki tabela ve sloganları inceliyormuş gibi yapıyordum: Greenpeace, Kürksüz Bölge, Vegan Dostu, Melekler Koruyor! Epey sakat yerlerden (İspanyol Harlem'indeki hamamböcekli dairelerden, St. Nicholas konutlarındaki sidik kokulu merdiven boşluklarından) epey uyuşturucu satın almış olduğum için ilgili görünmemem gerektiğini gayet iyi biliyordum çünkü -en azından benim tecrübelerime göre- bu tarz alım satımlar genelde aynıydı. Rahat ve umursamaz görünüyor, mecbur kalmadıkça konuşmuyordun, konuşman gerektiğindeyse monoton bir sesle konuşup -almaya geldiğin şeyi alır almaz- çıkıp gidiyordun.

"Melekler koruyormuş, hadi oradan," diye fısıldadı Boris kulağıma, çıt çıkarmadan diğer yanıma sokuluvermişti.

Hiçbir şey söylemedim. Bunca yıl sonra bile Spirsetskaya'nın sınıfındaki gibi kafa kafaya verip fısıldaşma huyumuza yenik düşmemiz kaçınılmaz oluyordu ama bu koşullarda çok da mantıklı bir hareket değildi.

"Biz zamanında geldik," dedi Boris. "Ama onların adamlarından biri ortada yok. Bu Rockçı Dede'nin heyheyleri de bu yüzden üstünde. O gelene kadar beklememizi istiyor. Buluşma yerini bu kadar çok değiştirmek onların suçu."

"Ne oluyor şimdi orada."

"Bırak Vitya halletsin," dedi, ayakkabısının ucuyla yerdeki kurumuş bir tüy topağını dürttü - ölü fare mi yoksa, diye düşündüm irkilerek ama sonra bunun ısırılıp paramparça edilmiş bir kedi oyuncağı olduğunu anladım, içindeki dışkılarla falan dört kişilik bir masanın altında yarı saklı duran topaklı ve sidikten kararmış kedi kumunun etrafında duran birkaç oyuncaktan biriydi.

Bu leş gibi kedi kumunun yemek yemek için kafeye gelenlerin ayağına takılabilecek bir yerde durmasının yiyecek servisi lojistiği açısından (göze hoş görünüp görünmediğinden, sağlıklı ya da yasal olup olmadığından

bahsetmiyorum bile) ne kadar uygun olduğunu merak ediyordum ki konuşmanın sona erdiğini ve ikisinin de dönmüş Gyuri ve bana baktığını fark ettim - Victor Kiraz ve yüzünde temkinli ama ümitli bir ifadeyle öne doğru bir adım atan ve bir bana bir de Gyuri'nin elindeki çantaya bakan ihtiyar herif. Gyuri de bir adım öne çıkıp çantayı açtı, bir köle gibi başını eğerek selamladı ve sonra ihtiyarın bakması için bir adım geri çekildi.

İhtiyar uzaktan göremiyormuş gibi iyice yakına gelip inceledi, yüzünü buruşturdu. Hırçın bir tavırla sesini yükselterek kafasını kaldırıp kayıtsız kalan Kiraz'a baktı. Bunu anlaşılması güç bir bakışma izledi. Kır saçlı hoşnutsuz görünüyordu. Sonra çantayı kapattı, ayağa kalktı ve delici bakışlarla bana baktı.

"Farruco," dedim gerilerek, soyadımı unutmuştum ve söylemem gerekmeyeceğini umuyordum.

Kiraz bana bir bakış fırlattı: *kâğıtlar*.

"Ah, sahi," dedim, banka poliçesi ve banka cüzdanını çıkarmak için ceketimin iç cebine uzandım - rahat bir tavırla yaptığımı umarak kâğıtları açtım, adama uzatmadan önce şöyle bir göz atıyordum ki...

Frantisek. Ama tam elimi öne doğru uzatıyordum ki -bam güm, her şey hiç beklemediğin anda evin içinde esip kapıyı sertçe çarpan kuvvetli bir rüzgâr gibi olup bitiverdi- Victor Kiraz hızla kır saçlının arkasına geçip silahın kabzasını tam ensesine öyle hızla indirdi ki adamın kafasındaki kasket uçtu, dizlerinin bağı çözüldü ve inleyerek yere yığıldı. Hâlâ duvarın dibinde dikilen Endonezyalı da en az benim kadar şaşkın görünüyordu: Kaskatı kesilmişti, gözlerimiz arkadaş arasındaki bakışmalar gibi sert bir *ne oluyor lan?* şokuyla birleşti ve onun neden duvarın dibinden ayrılmadığını ancak arkama bakıp korkuyla Boris ve Gyuri'nin ona silah doğrulttuklarını görünce anladım: Boris silahın kabzasını sol elinin içinde sımsıkı tutuyor, Gyuri ise bir elinde para çantası, diğer elinde silahla geri geri kapıya doğru ilerliyordu.

Alakasız bir görüntü, arka taraftaki mutfaktan hızla çıkıp giden biri: Gençten Asyalı bir kadın - hayır, genç bir çocuk; beyaz teni, korkudan boş boş bakan, odayı süpürüp geçen gözleri, Ikat baskı bir fuları, uçuşan uzun saçlarıyla geldiği gibi hızla geçip gitti.

"Arka tarafta biri var," dedim çabucak, etrafıma, dört bir yanıma bakınarak, oda etrafımda dönme dolap gibi dönüyordu ve kalbim öyle çılgınca çarpıyordu ki sözcükler ağzımdan doğru düzgün çıkmadı, biri beni duydu mu, bundan bile emin değildim - ya da Kiraz duydu mu, her neyse, kır

saçlıyı kot ceketinin arkasından tutmuş ayağa kalkması için çekiştiriyordu, kafasını kolunun arasına sıkıştırdı, silahı şakağına dayadı, konuştukları artık hangi Doğu Avrupa diliyse o dilde bağırıyor, onu arka tarafa doğru itekliyordu, Endonezyalı ise duvarın önünden kontrollü ve dikkatli bir şekilde ayrıldı, bana çok uzun gelen bir süre boyunca bir bana bir Boris'e baktı.

"Sizi amcıklar, bunun için pişman olacaksınız," dedi fısıldamasına.

"Eller, eller," dedi Boris keyifle. "Onları görebileceğim bir yere koy bakalım."

"Silahım yok."

"Olsun, kaldır bakalım."

"Sen de haklısın," dedi Endonezyalı, en az onun kadar rahattı. Elleri havada, baştan aşağı beni süzüyordu -yüzümü ezberliyordu, bunu anlayınca tüylerim ürperdi, görüntüyü doğruca veri dosyasına aktarıyordu- sonra tekrar dönüp Boris'e baktı.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi.

Meyve suyu soğutucusunun deniz altı ışığı. Kendi aldığım ve verdiğim nefesi duyabiliyordum. Mutfaktan gelen tangır tungur metal sesleri. Belli belirsiz çığlıklar.

"Çökünüz, lütfen," dedi Boris başıyla yeri işaret ederek.

Endonezyalı ikiletmeden dizlerinin üstüne çöktü ve -çok yavaşça-yere boylu boyunca uzandı. Afallamış ya da korkmuş görünmüyordu.

"Seni tanıyorum," dedi bir kez daha, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Gözümün ucuyla ani bir hareketlenme gördüm, öyle hızlıydı ki irkildim: Bir kedi, yaşayan bir gölge gibi kapkara, karanlıklara karışan karanlık.

"Peki kimmişim ben?"

"Antwerp'ten Borya, değil mi?" Silahı olmadığı doğru değildi; koltukaltındaki kabarıklığı ben bile görebiliyordum. "Polonyalı Borya. Kikirdek Borya? Horst'un kankası?"

"Oysam ne olmuş yani?" dedi Boris neşeyle.

Adam hiç sesini çıkarmadı. Boris kafasını yana savurarak gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye attı, alaycı bir ses çıkardı ve tam iğneleyici bir şey söyleyecekti ki Victor Kiraz arka taraftan tek başına geri döndü, cebinden plastik kelepçeler çıkarıyordu - ve kolunun altında, beyaz bir keçeye sarılmış ve kalın bir sicimle bağlanmış, doğru ölçü ve kalınlıktaki paketi görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Endonezyalının yanına diz çöktü ve kelepçeleri bileklerine geçirmeye başladı.

“Dışarı çık,” dedi Boris bana dönüp, sonra bir kez daha tekrarladı - kaslarım kilitlenmiş ve kaskatı kesilmiş gibiydi; beni hafifçe itti. “Hadi! Arabaya bin.”

Boş bakışlarla etrafa bakındım -kapıyı göremiyordum, kapı falan yoktu- ve sonra işte oradaydı, çabucak çıkmaya uğraşırken kaydım, az kalsın kedi oyuncağına basıp yere yuvarlanıyordum, egzozundan dumanlar çıkararak kaldırımın kenarında bekleyen Range Rover’a koştum. Gyuri dışarıda, sokakta, daha şimdi yağmaya başlamış hafif çisentide etrafı kolaçan ediyordu. “Bin, bin,” diye tısladı, arka koltuğa atlayıp peşinden gelmem için el sallamaya başladı, aynı anda Boris ve Victor Kiraz da restorandan çıktı ve arabaya atladılar, temkinli ve beklenenden de az bir hızla yola koyulduk.

X

Yeniden anayola çıktığımızda arabada tam bir bayram sevinci yaşanıyordu: Kahkahalar, çakılan beşlikler havada uçuşuyordu, benim kalbimse öyle hızla çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. “Neler oluyor?” dedim güçlükle birkaç defa - nefes almaya çalışıyor ve bir birine bir diğerine bakıyordum. Ve sonra, beni görmezden gelmeyi ve bol vurgulu bir Rusça ve Ukraynaca karışımıyla anlaşılmaz bir şeyler söylemeyi sürdürürlerken, Shirley Temple da dâhil, beşi birden: *“Angliyski!”*

Boris bana doğru döndü, gözlerini siliyor, kolunu boynuma doluyordu. “Plan değişikliği,” dedi. “Bunların hepsi o esnada, doğaçlama oldu. Daha iyisini isteyemezdik herhalde. Üçüncü adam gelmedi.”

“Onları eksik yakaladık.”

“Gafil avladık.”

“Donsuz yakaladık! Tam da sıçarken!”

“Sen...” Sözcükleri ağzımdan çıkarabilmek için büyük çaba gösteriyordum. “Silah yok demiştin.”

“Sonuçta kimsenin canı yanmadı, değil mi? Ne fark eder?”

“Neden sadece parayı vermedik ki?”

“Çünkü şans yüzümüze güldü!” Kollarını iki yana açtı. “Böylesi hayatta bir defa çıkar karşına! Elimize fırsat geçti! Ne yapacaklardı? İki kişilerdi,

bizse dört. Kafaları azıcık basıyor olsaydı, bizi hiç içeri almazlardı. Ve evet, biliyorum, sadece kırk bin ama zorunda değilsem onlara neden tek bir sent bile vereyim ki? Bana ait olanı çaldıkları için mi?" Boris kahkahalara boğuldu. "Adamın suratını gördünüz mü? Rockçı Dede'nin? Kiraz onu arka tarafa sürüklerken?"

"Neden yakınıyordu o yaşlı teke, biliyor musun?" dedi Victor bana doğru dönerek, müthiş keyifliydi. "Avro istemiş! 'Ne, dolar mı?'" adamın suratındaki aksi ifadeyi taklit ediyordu. '"Bana dolar mı getirdiniz?"' "Bahse girerim şimdi keşke dolarları alsaydım diyordur."

"Bahse girerim keşke çenemi kapalı tutsaydım diyordur."

"Sascha'yı arayıp neler söyleyeceklerini duymak isterdim."

"Keşke şu herifin adını bilseydim. Şu onları ekenin adını. Ona bir içki ısmarlamak isterdim."

"Kim bilir nerededir?"

"Herhalde evinde duştadır."

"İncil dersine çalışıyordun"

"Televizyonda 'Yeni Yıl Şarkısı'nı izliyordur."

"Yanlış mekânda bekliyordur büyük ihtimalle."

"Ben..." Boğazım öylesine tıkanıyordu ki konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldım. "Peki o çocuk?"

"Ha?" Yağmur yağıyordu, hafif bir yağmur ön cama vuruyordu. Sokaklar kapkara ve pırıl pırıldı.

"Ne çocuğu?"

"Erkek. Kız. Bulaşıkçı çocuk. Her ne haltsa."

"Ne?" Kiraz döndü - aşırı gülmekten hâlâ nefesi kesiliyordu. "Ben kimseyi görmedim."

"Ben de."

"Ben gördüm ama."

"Nasıl bir tipti?"

"Genç." O ağzı açık, hayaletimsi genç suratın dondurulmuş görüntüsü hâlâ gözümün önündeydi. "Beyaz ceketli. Japon'a benziyordu."

"Ciddi misin?" dedi Boris şüpheyle. "Bir bakmayla birbirinden ayırabiliyorsun yani? Nereli olduklarını? Japonya, Çin, Vietnam?"

"O kadar iyi göremedim. Asyalıydı işte."

"Kız mı erkek mi?"

"Bence orada mutfakta çalışanlar hep kız," dedi Gyuri. "Makrobiyotik.

Esmer pirinç falan.”

“Ben...” Artık tam olarak emin değildim.

“Yani,” Kiraz elini kısacık kesilmiş saçlarının üstünden geçirdi, “her kimse, kaçıp gitmesine sevindim çünkü orada başka ne buldum biliyor musunuz? Kısa namlulu bir Mossberg 500.”

Bunun üzerine gülüşmeler, ıslıklar.

“Ha siktir.”

“Neredeydi? Yoksa Grozdan?..”

“Hayır. Bir şeyin içindeydi.” Eliyle göstererek bir askıyı anlatmaya çalışıyordu. “Siz nasıl diyorsunuz? Masanın altında asılıydı, bez gibi bir şeyin içine sarılı halde. Yere eğilince tesadüfen görüverdim. Yani kafamı bir kaldırdım. İşte oradaydı, tam tepemde.”

“Onu orada bırakmadın değil mi?”

“Hayır! O kadar büyük olmasa ve ellerim de dolu olmasa hiç çekinmeden yanıma alırdım ama. Vidalarını söktüm ve pimini çıkarıp sokağa fırlattım. Bir de,” cebinden gümüş rengi kalkık burunlu bir tabanca çıkardı, Boris’e uzattı, “bu!”

Boris tabancayı ışığa doğru kaldırıp baktı.

“J serisinden gizli taşımalı güzel küçük bir tabanca. O İspanyol paça pantolonunun altındaki bilek kılıfındaydı! Ama şanssızlığa bakın ki yeterince hızlı davranamadı.”

“Plastik kelepçeler,” dedi Gyuri kafasını hafifçe yana yaslayıp bana dönmüştü. “Vitya ileri görüşlüdür.”

“Eh, yani,” Kiraz geniş alnındaki ter damlacıklarını siliyordu, “hafif ve inceler, taşıması kolay, beni pek çok kez adam vurmaktan kurtardılar. Mecbur kalmadıkça insanların canını yakmayı sevmem.”

Orta Çağ kenti: Eğri büğrü sokaklar, köprülere vuran ve yağmurun dövdüğü, çisentiyle eriyip kanallarda pırıldayan ışıklar. Sonsuzluğa kadar uzanan isimsiz dükkânlar, ışıkları yanıp sönen vitrinler, iç çamaşırları ve çorap lastikleri, ameliyat aletleri gibi sıra sıra dizilmiş mutfak eşyaları, her yerde yabancı sözcükler, Snel bestellen, Retro-stijl, Showgirl-Sexboetiek.

“Arka kapı sokağa açılıyordu,” dedi Kiraz üstündeki spor ceketinin kollarını çıkarıp Shirley T’nin ön koltuğun altından çıkardığı bir şişe votkayı kafasına dikti - elleri biraz titriyordu ve yüzü, özellikle de burnu, Noel geyiği Rudolph’unki gibi göze batan, onu ön plana çıkaran bir kırmızılıktaydı. “Kapıyı o -şu üçüncü adam- arka taraftan içeri girsin diye açık bırakmış

olmalılar. Ben kapatıp kilitledim - kafasına silahı dayayıp Grozdan'a kapatıp kilitlettirdim, burnunu çeke çeke, bebek gibi ağlıyordu..."

"Şu Mossberg," dedi Boris bana, ön taraftan uzatılan şişeyi alırken. "Korkunç çirkin bir şey. Kısa namlulu, saçmaları burdan ta Hamburg'a kadar fırlatabilir. Ta çok uzaktan bile nişan alsan yine de odanın içindeki insanların yarısını vurursun."

"İyi numara ama, değil mi?" dedi Victor Kiraz düşünceli düşünceli. "Üçüncü adamının orada olmadığını söylemek? 'Beş dakika bekleyin, lütfen.' 'Kusura bakmayın, bir anlaşmazlık olmuş.' 'Her an burada olabilir.' Adam bütün bu süre zarfında elinde pompalıyla arka tarafta. Bunu cidden düşündülerse iyi kancıklıkmış ama..."

"Belki de düşünmüşlerdir.Yoksa neden orada öyle bir silah saklasınlar ki?"

"Bence kıl payı kurtulduk, ben öyle düşünüyorum..."

"Ön tarafta park etmiş bir araç vardı, Shirley'yle beni korkuttu," dedi Gyuri, "siz hepiniz içerideyken, iki herif geldi, şimdi hapı yuttuk diye düşünürken adamlar iki eşcinsel Fransız çıktı, restoran arıyorlarmış..."

"...ama arkada kimse yoktu, Tanrı'ya şükür, Grozdan'ı yere yatırıp radyatöre kelepçeledim," diyordu Kiraz. "Ah, ama," keçeye sarılı paketi uzattı, "önce. Bu. Senin için."

Paketi koltuğun üzerinden -parmak uçlarıyla, sanki her an dökebileceği bir tepsiymişçesine büyük bir dikkatle alan ve bana uzatan-Gyuri'ye verdi. Boris -içkiden büyük bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını siliyordu- elindeki şişeyle neşeyle kolumu okşarken bir yandan da *we ıvish you a merry Christmas we wish you a merry Christmas* şarkısını mırıldanıyordu.

Paket dizlerimin üstündeydi. Ellerimi kenarlarında gezdirdim. Öyle ince bir his veriyordu ki gerçekten o olduğunu hemen o anda parmaklarımın ucunda hissettim, dokusu ve ağırlığı kusursuzdu.

"Hadi," dedi Boris kafasını sallayarak, "onu açsan iyi edersin, bu defa yurttaşlık kitabı olmadığından emin ol bence! Bu neredeydi?" diye sordu Kiraz'a, ben ipi çözmeye uğraşırken.

"Leş gibi bir süpürge dolabında. Beş para etmez plastik bir çantanın içinde. Grozdan beni hemen ona götürdü. Biraz ayak direyecek falan sandım ama kafasına namluyu dayayınca çözülüverdi. O güzelim uzay kekleri orada elinin altındayken kafaya bir kurşun yemenin hiçbir anlamı yoktu tabii."

"Potter," dedi Boris dikkatimi çekmek için, sonra bir kez daha seslendi.

“Potter.”

“Evet?”

Çantayı havaya kaldırdı. “Bu kırk bin Gyuri ve Shirley T’ye gidiyor. Onları yeşillendirelim. Sundukları hizmet için. Çünkü bu ikisi sayesinde Sascha’ya sana ait olanı çaldığı için *tek bir sent* bile ödemedik. Vitya’ya gelince,” uzanıp elini sıktı, “artık onunla ödeşmekten de öteye geçtik. Bu kez borçlanan benim.”

“Hayır, sana olan borcumu asla ödeyemem, Borya.”

“Unut gitsin. Hiç önemli değil.”

“Hiç önemli değil mi? *Hiç önemli değil* mi? Bu doğru değil, Borya çünkü ben bu gece hayattaysam bu senin sayende, ta son geceme kadar her gece...”

İlginç bir hikâye anlatıyordu, tabii kulağım orada olsaydı - adamın biri Kiraz’ın işlemediği, açıkça dile getirmediyse de belli ki epey ciddi bir suç için onu ele vermiş ama onun olayla alakası bile yokmuş, tamamen suçsuzmuş, adam cezanın indirilmesine razıymış ve Kiraz, bunun karşılığında, daha üst kademedekileri ele vermediği takdirde (“eğer nefes alıp vermeyi sürdürmek istiyorsam hiç de akıl kârı değildi”) on yıl yiyecekmiş ve Boris günü kurtarmış çünkü Boris bu aşağılık herifin peşine düşmüş, onu Antwerp’te bulmuş sonra Kiraz’ı kefaletle çıkarmış, bunu nasıl becerdiğinin hikâyesi epey karmaşık ve hararetliydi, Kiraz anlatırken nefesi tıkanıyor hatta biraz iç çekiyordu, çok daha fazlası vardı, belli ki kundakçılık, kan dökme ve bir elektrikli testere olayı gibi ama o noktadan sonra ben artık tek kelime bile duymaz olmuştum çünkü ipi çözmüştüm ve sokak lambaları ve yağmur damlalarının yansımaları tablomun üstünde yuvarlanıp gidiyordu, saka kuşumun üstünde, daha çevirip arka tarafına bakmadan, şüphe götürmeksizin, yadsınamayacak şekilde biliyordum gerçek olduğunu.

“Gördün mü?” dedi Boris hikâyenin en can alıcı yerinde Vitya’nın sözünü keserek. “İyi görünüyor, ha, senin *zolotaia ptitsa*? Ona iyi baktığımızı söylemiştim sana, değil mi?”

Parmak uçlarımı, Şüpheci Thomas’ın İsa’nın avuç içinde gezdirdiği gibi gördüğüm şeye inanamayarak tuvalin kenarlarında gezdiriyordum. Bütün antikacıların, hatta bu hususta Aziz Thomas’ın da bildiği üzere: Dokunma duyusunu aldatmak görme duyusunu aldatmaktan daha zordu ve ellerim bunca yıldan sonra bile tabloyu o kadar iyi hatırlıyordu ki parmaklarım doğrudan her bir köşedeki çivi izlerine, tablonun (bir zamanlar, en azından söylentilere bakılırsa) boyalı bir dolabın bir parçası olarak kimseciklerin

bilmediği bir tavernanın tabelası olarak kullanıldığı zamanlarda asıldığı minicik deliklere gidiyordu.

“O yaşıyor mu hâlâ?” dedi Victor Kiraz.

“Yaşıyor galiba.” Boris kaburgalarıma dirseğini geçirdi. “Bir şey söyle.”

Ama söyleyemiyordum. Gerçekti, bunu biliyordum, o karanlıkta bile. Kanat ve tüylerin üstünde fırçanın ucuyla çizilivermiş kabarık, sarı boya izleri. Sol üstte daha önce orada olmayan bir çentik, iki milimetreden az ufacık bir kusur ama onun dışında: Kusursuz. Farklıydı ama değildi. Ve ışık şeritler halinde üstünde titreşirken düzensiz ve süreksiz bir enerji patlaması, hızla gelip geçen sokak lambaları kadar rastgele bir biyolojik parazitin vızıltısı halinde kendi hayatıma dair midemi ağzıma getiren bir his kapladı içimi.

“Ah, güzelmiş,” dedi Gyuri bakmak için sağ tarafımdan öne doğru uzanarak. “Çok saf! Bir papatya gibi. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?” dedi, cevap vermeyince dürtükledi beni. “Kırda bir başına, süssüz bir çiçek gibi? Bu.” *İşte burada! Harika!* dercesine hareketler yapıyordu. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordu bir kez daha dürtükleyerek ama ben hâlâ yanıt veremeyecek kadar sersemlemiş bir haldeydim.

Boris de bu sırada Vitya’ya yarı İngilizce yarı Rusça mırıldanarak *ptitsa’*dan ve bir de tam anlayamadığım, anne ve bebek hakkında, gerçek sevgi hakkında bir şeylerden söz ediyordu. “Keşke sanat polislerine telefon etseydim diyor musun hâlâ, ha?” dedi, kolunu omzuma atıp kafasını kafama yasladı, tıpkı çocukken olduğu gibi.

“Onları *hâlâ* arayabiliriz,” dedi Gyuri bir kahkaha patlatıp diğer koluma yumruğu indirdi.

“Harbi, Potter! Arayalım mı dersin? Hayır mı? Artık pek de o kadar iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor sanırım, ha?” dedi tek kaşını kaldırıp benim üzerimden Gyuri’ye bakarak.

XI

Otoparka geri dönüp arabadan indiğimizde herkesin keyfi hâlâ yerindeydi, gülüyor ve adamları düşürdükleri pusuya dair ufak tefek şeyleri birden çok

dilde birbirlerine tekrar tekrar anlatıyordu hepsi - benim dışımdaki herkes; bütün o hızlı manevralar ve ani hareketler hâlâ karanlığın içinden çıkıp üstüme üstüme geliyor gibiydi, şokun etkisinden kurtulamayan beynim hâlâ bomboş çınlıyordu, tek kelime edemeyecek kadar afallamış durumdaydım.

“Şuna bakın,” dedi Boris, anlattığı şeyi yarıda kesti ve koluma vurdu. “Hayatının en iyi saksosunu çektirmiş gibi görünüyor.”

Hepsi bana gülüyordu, Shirley Temple bile, bütün dünya çini döşeli duvarlara çarpıp paramparça ve metalik sesler çıkaran kahkahalardan, coşku ve hayal oyunlarından ibaretti, dünyanın yüksele yüksele yıldızlara doğru çıkan muazzam bir balon gibi büyüyüp şiştiğini hissettim; ben de gülüyordum ve neye güldüğümden bile emin değildim aslında, öyle sarsılmıştım ki tir tir titriyordum.

Boris bir sigara yaktı. Bu yer altı ışığında yüzü yeşilimsi bir renk almıştı. “Onu yeniden sarıp sarmala,” dedi yüzünde keyifli bir ifadeyle başıyla tabloyu işaret ederek, “sonra onu otelin kasasına koyalım ve gidip sana gerçek bir sakso çektirelim.”

Gyuri kaşlarını çattı. “Önce yemek yiyeceğimizi sanıyordum?”

“Haklısın. Ben de açlıktan ölüyorum. Önce yemek, sonra sakso.”

“Blake’s’e mi?” dedi Kiraz, Land Rover’ın ön yolcu kapısını açarken. “Bir saat sonra, diyelim mi?”

“Tamamdır.”

“Bu halde gitmekten hiç hoşlanmıyorum,” dedi Kiraz, terden üstüne yapışıp transparan bir hal almış gömleğinin yakasını tutarak. “Ama yine de biraz konyağa hayır demem. Yüz avroluk olanlardansa hele. Hemen şu anda dörtte birini bitirebilirdim. Shirley, Gyuri...” Ukraynaca bir şeyler söyledi.

“Şey diyor,” dedi Boris, Kiraz’ın dediklerinin ardından kopan kahkahaların arasında, “Shirley ve Gyuri’ye bu akşamki yemeğin onlardan olduğunu söylüyor. Şu yüzden...” Gyuri elindeki çantayı zafer kazanmışçasına havaya kaldırdı.

Sonra bir duraksama oldu. Gyuri sıkıntılı görünüyordu. Shirley Temple’a bir şeyler söyledi, Shirley ise -o güzelim gamzelerini çıkara çıkara gülerek- ellerini sallayarak Gyuri’yi ve Gyuri’nin uzatmaya çalıştığı çantayı reddetti ve Gyuri bir kez daha ısrar edince gözlerini devirdi.

“Ne syeiychas,” dedi Victor Kiraz aksi aksi. “Şimdi değil. Sonra bölüşün.”

“Lütfen,” dedi Gyuri çantayı yeniden uzatarak.

“Ah, hadi ama. Şunu sonra bölüşün yoksa bütün gece buradan çıkamayacağız.”

“Ya khochu chto-by Shirli prinyala eto,” dedi Gyuri, bu öyle açık ve öyle içten söylenmiş bir cümleydi ki berbat Rusçamla ben bile anladım. *Onu Shirley’nin almasını istiyorum.*

“İmkânı yok!” dedi Shirley İngilizce ve okulda cevabı bildiği için kendiyle gurur duyan küçük bir çocuk gibi -kendine engel olamayarak-dönüp duyup duymadığımı görmek için bana bir bakış fırlattı.

“*Hadi* ama.” Boris -ellerini kalçasına koymuş- yüzünde bıkkın bir ifadeyle onlara bakıyordu. “Arabada kimin taşıdığının ne önemi var? Biriniz parayı alıp kaçacak mı? Hayır. Burada hepimiz dostuz. Ne yapacaksınız?” dedi ikisi de olduğu yerde kıpırdamadan durunca. “Dima gelip bulsun diye burada yerde mi bırakacaksınız? Biriniz karar versin lütfen.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kollarını önünde kavuşturmuş duran Shirley, Gyuri’nin sürekli yinelenen ısrarlarına karşı kafasını sallıyordu ve sonra kaygılı bir ifadeyle Boris’e bir soru sordu.

“Evet, evet, bana uyar,” dedi Boris sabırsızlıkla. “Hadi durma,” dedi Gyuri’ye. “Siz üçünüz birlikte gidin.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Bu gece yeterince çalıştın.”

“İdare edebilecek misin?”

“Hayır,” dedi Boris, “biz ikimiz yürüyeceğiz! Herhalde, herhalde,” dedi, Gyuri’nin itirazlarını susturarak, “biz idare ederiz, sen git.” Vitya, Shirley ve Gyuri bize veda edip (*Davaye!)* el sallayarak Range Rover’la yeniden Overtoom’a doğru uzaklaşırken hepimiz gülüyorduk.

XII

“Ah, ne gece ama,” dedi Boris göbeğini kaşıya kaşıya. “Açlıktan ölüyorum! Hadi buradan çıkalım artık. Gerçi,” çatık kaşlarla dönüp arkasına, basıp giden Land Rover’a baktı, “neyse, sıkıntı yok. Biz hallederiz. Çok uzak değil. Blake’s senin otelinden kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıkta. Ah seni dikkatsiz!” dedi bana başını sallayarak. “O şeyi yeniden bağlaman lazım!

Öyle ipini bağlamadan taşıyamazsın.

“Haklısın,” dedim, “haklısın.” Ve dolaşıp arabanın ön tarafına geçtim, cebimdeki ipi bulup çıkarırken onu kaportanın üstüne koydum.

“Bakabilir miyim?” dedi Boris hemen arkamdan gelerek.

Keçeyi üstünden sıyırdım ve ikimiz, İsa’nın doğuşunu temsil eden bir resmin başında duran iki soylu Flaman gibi, bir an için orada öylece durduk.

“Binbir zahmet çekildi,” Boris bir sigara yaktı, dumanını resme gelmesin diye yana doğru üfledi, “ama değdi, öyle değil mi?”

“Evet,” dedim. Seslerimiz huzursuzlanan iki küçük çocuk misali şakalaşır gibi ama yine de uslu çıkıyordu.

“Herkesten çok benim elimde kaldı,” dedi Boris. “Eğer günleri hesaplayacak olursan.” Ve sonra başka bir ses tonuyla devam etti: “Unutma, eğer istersen para kazanman için gereken ayarlamaları her zaman yapabilirim. Tek bir anlaşma, sonra emekli olabilirsin.”

Bense yalnızca kafamı salladım. Ne hissettiğimi sözcüklere dökemezdim ama yıllar önce o müzede Welty’nin benimle, benim de onunla paylaştığım derin ve ilkel bir şeylerdi.

“Şaka yapıyorum. Yani... sayılır. Ama hayır, cidden,” dedi parmaklarını koluma sürterek, “o senin. Tertemiz. Onu müzecilere geri vermeden önce neden bir süre saklayıp biraz keyfini çıkarmıyorsun?”

Hiç sesimi çıkarmadım. Onu ülkeden tam olarak nasıl çıkaracağımı düşünüp duruyordum zaten. “Hadi ama, sar artık şunu. Buradan çıkmamız lazım. Daha sonra istediğin kadar bakarsın. Ah, ver şunu bana,” dedi, ipi beceriksiz ellerimden aldı; ben hâlâ uğraşıyor, ipin uçlarını bulmaya çalışıyordum, “hadi, bırak ben yapayım, yoksa bütün geceyi burada geçireceğiz.”

XIII

Tablo keçeye sarılmış ve iple bağlanmıştı, Boris onu koltuğunun altına sıkıştırmış ve -sigarasından son nefesi çekip- şoför tarafına geçmişti ve tam arabaya binecekti ki arkamızdan kulağa rahat ve samimi gelen Amerikalı bir ses, “Mutlu Noeller,” dedi.

Arkamı döndüm. Üç kişilerdi, bize bir iyilik yapmaya gelmiş havasıyla biraz dalgın dalgın ilerleyen ağır adımlı orta yaşlı iki adam -seslendikleri kişi Boris'ti, beni değil, onu gördüklerine sevinmiş görünüyorlardı- ve hemen önlerinde seke seke yürüyen, Asyalı çocuk. Üstündeki beyaz mont bir mutfak çalışanının giyebileceği türde bir mont değildi, yaklaşık iki iki buçuk santim kalınlığında beyaz yünden yapılma asimetrik bir şeydi, çocuk tir tir titriyordu ve korkudan resmen dudakları morarmıştı. Silahsızdı ya da öyle görünüyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü diğer ikisinde -iş adamı görünümlü, iri adamlar- gözüme çarpan esas şey zayıf floresan ışığında parlayan mavimsi tabanca kabzaları olmuştu. O zaman bile anlamamıştım -samimi sesleri beni yanıltmıştı, çocuğu yakalayıp bize getirdiklerini düşünmüştüm- ta ki Boris'e bakıp suratının bembeyaz kesildiğini görünceye kadar.

"Bunun için kusura bakmayın," dedi Amerikalı, Boris'e ama sesi hiç üzgünmüş gibi gelmiyordu - aksine, gayet keyifliydi. Geniş omuzlu ve bıkkın görünümlü bir adamdı, üstüne yumuşak, gri renkli bir palto giymişti ve yaşına rağmen huysuz ve bebeksi bir havası vardı; fazla olgun, yumuşak beyaz elleri ve yumuşak yöneticilere has bir mülayimlik.

Boris -sigarası hâlâ ağzında- donup kalmıştı. "Martin."

"Evet, selam!" dedi Martin neşeyle, diğer adamsa -denizci montu giymiş, kır saçlı bir sarışındı, İskandinavlara özgü kaba yüz hatları vardı-rahat adımlarla Boris'e doğru yürüdü ve onu yakalayıp kemerine uzandıktan ve tabancasını aldıktan sonra silahı Martin'e uzattı. Şaşkınlıkla beyaz montlu çocuğa baktım ama sanki kafasına çekiçle vurulmuş gibi görünüyordu, bütün bunlardan benden daha fazla hoşlanıyor ya da eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

"Bunun berbat bir durum olduğunun farkındayım," dedi Martin. "Yani." Yumuşak sesi, tıpkı bir engerek yılanınınkine benzeyen gözleriyle müthiş bir tezat oluşturuyordu. "Hey. Benim için de berbat. Frits'le ben Pim'in yerindeydik, dışarı çıkmayı da düşünmüyorduk. Hava epey fena, ha? Nerede bizim bembeyaz Noel'imiz?

"Burada ne arıyorsun?" dedi müthiş durgun haline rağmen onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünen Boris.

"Sen ne sanıyorsun?" Şaka yollu omzunu silkti. "Ben de senin kadar şaşkınım, eğer bir fark yaratacaksa. Sascha'nın bu meseleye Horst'u da dâhil etmeye götünün yiyeceğini hiç sanmazdım. Ama yani, böyle işin içine sıçınca, başka kimi arayacaktı ki, öyle değil mi? Onu biz alalım," dedi

doğrulttuğu tabancanın ucunu hafifçe kaldırarak, müthiş bir korkuyla silahı Boris'e doğrulttuğunu ve ucuyla Boris'in elindeki keçeye sarılı paketi işaret ettiğini anladım. "Hadi. Ver bakalım."

"Hayır," dedi Boris sertçe, yüzüne düşen saçları titreşti.

Martin şaşkın bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Ne diyorsun sen?"

"Hayır."

"Ne?" Martin güldü. *"Hayır?* Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Boris! Ver şunu onlara!" diye kekeledim. Ben korkudan donakalmış haldeyken adı Frits olan tabancasını Boris'in şakağına dayadı ve sonra Boris'i saçlarından tutup kafasını arkaya doğru öyle sertçe çekti ki Boris inledi.

"Bilmem mi?" dedi Martin dostane tavırla bana bakıp benzer bir bakış fırlatarak, sanki, *ah, bu Ruslar - kafayı yemiş, yanlış mıyım?* der gibiydi. "Bırak bakalım."

Adam saçlarından tutup çekerken Boris yine inledi, arabanın üstünden bana şüphe götürmez bir bakış attı - market hırsızlığı yaptığımız günlerden, sanki açık açık söylemiş kadar net anladığım kararlı ve keskin bir bakış: *tabanları yağla, Potter, kaç.*

"Boris," dedim, bir an tereddüt ettikten sonra, "lütfen, ver şunu onlara." Ama Boris yalnızca, çaresizce, bir kez daha inledi, Frits tabancayı çenesinin altına bastırıyordu, Martin ise tabloyu elinden almak için ona yaklaşıyordu.

"Harika. Bunun için teşekkürler," dedi adam eğlenerek, silahını koltuk altına sıkıştırdı ve Boris'in küçük, inatçı bir düğümle bağladığı ipi çekiştirip açmaya uğraştı. "Güzel." Parmakları yeterince iyi çalışmıyordu, tabloyu almak için uzandığında bunun nedenini anlamıştım: kafası aşırı güzeldi. "Her neyse..." Martin, sanki orada olmayan dostlarını da bu eğlenceye katmak istercesine onun ardında bir yerlere bakıyordu, sonra omuz silkti - "kusura bakma. Onları şu tarafa götür, Frits," dedi, hâlâ tabloyla uğraşıyordu, başıyla otoparkın gölgeli, zindan gibi bir köşesini işaret etti, diğer her yerden daha karanlıktı; Frits bakışlarını Boris'ten biraz ayırıp tabancayla bana doğru işaret ederken -*hadi bakalım, hadi, sen de*- Boris'in onları gördüğü an olacağını anladığı şeyin olacağını korkudan kaskatı kesilerek anladım: Neden tabanları yağlayıp kaçmamı ya da en azından bunu denememi istediğini.

Ama Frits'in elindeki silahı bana doğru salladığı o bir saniyenin de yarısı kadar kısacık anda hepimiz sigarası ardında kıvılcımlar saçarak yere düşen Boris'in izini kaybettik. Frits bağırdı ve yanağına bir tokat attı, sonra

yakasını, ansızın vurulduğu ensesini tutarak geriye doğru tökezledi. Aynı anda -tablo yüzünden dikkati dağılan, tam karşımdaki-Martin kafasını kaldırıp baktı, bense arabanın üstünden boş gözlerle ona doğru bakıyordum ki sağ tarafımda, ikimizin de derhal dönüp bakmasına neden olan üç el silah sesi duyuldu. Dördüncü de (gözlerim kapalı, irkilmiştim) sıcak bir kan püskürtüsü arabanın üstünden suratıma kadar çarptı ve gözlerimi yeniden açtığımda Asyalı çocuk korkulu bir suratla geri geri gidiyor, elini önündeki kasap önlüğü lekesi gibi görünen kanlı bölgeye götürüyordu; bense daha az önce Boris'in kafasının durduğu ışıklı **Beetaalautomaatop** tabelasına bakıyordum; arabanın altından kanlar süzülüyordu ve Boris yerde, dirseklerinin üstünde duruyordu, yerden kalkmaya çalışırken ayakları kayıyordu, yaralanıp yaralanmadığını anlayamıyordum; başka hiçbir şey düşünmeden onun yanına koşmuş olmalıydım çünkü bir de baktım arabanın diğer tarafındaydım ve onun ayağa kalkmasına yardım ediyordum, her yerde kanlar vardı, Frits pert olmuştu, kafasında beyzbol topu büyüklüğünde bir delikle arabanın yanına yığılmıştı ve tam Frits'in silahının yerde durduğunu fark etmiştim ki Boris'in keskin bir çığlık attığını duydum ve kolunda kan lekesi ve sert bakışlarla Martin bir eliyle koluna bastırıyor, diğer eliyle tuttuğu silahı bize doğrultmaya çalışıyordu.

Her şey daha ne olduğunu bile anlamadan olup bitiverdi, tıpkı bir DVD'de zamanı ileriye atan bir sekme gibi çünkü tabancayı yerden aldığıma, kolumu havaya savuracak kadar sertçe geri tepişine dair hiçbir şey hatırlamıyorum, bu geri tepişi hissedene kadar silahın patladığını duymadım bile, merminin kovanı geriye doğru uçtu ve yüzüme çarptı ve bir kez daha ateş ettim, çıkan gürültü yüzünden gözlerimi yarı kapamıştım, her vuruşta kolum sarsılıyordu, tetikte bir tür direnç, sertlik vardı, sanki çok ağır bir kapı mandalını çekmek gibiydi, arabanın camları patlıyordu ve Martin bir kolu havada, emniyet camı havaya uçuyor ve beton parçaları havada uçuşuyordu. Martin'i omzundan vurmuştum, üstündeki yumuşak, gri kumaş sırılsıklam ve kıpkırmızıydı, koyu renkli leke giderek yayılıyordu, barut kokusu ve sağır edici yankısı ta kafatasımın içine kadar öyle bir işlemişti ki kulak zarıma çarpan gerçek sesten çok sertçe, tam kafama inen ve beni çocukluğumdan kalma içsel bir karanlığa sürükleyen bir duvardı sanki, Martin'in engerek gözleri benimkilerle buluştu, öne doğru çökmüş, silahını arabanın tepesine dayamış, bana bakıyordu, tetiğe bir kez daha bastığımda onu gözünün üstünden vurdum, irkilip geri çekilmeme neden olan kıpkırmızı bir patlama

oldu ve sonra, arkamda bir yerde, betonun üstünde koşan ayak sesleri duydum - beyaz montlu çocuk tabloyu koltuğunun altına sıkıştırmış, çıkış rampasına doğru atılmıştı, sokağa çıkan rampayı koşarak tırmanıyordu, sesler çini kaplı boşlukta yankılanıyordu ve tam onu da vuracaktım ki her nasılsa tamamen bambaşka bir andı ve arabadan uzak bir yerde, ellerimin ve dizlerimin üstünde iki büklüm haldeydim, silah da yerdeydi, onu yere düşürdüğüme dair hiçbir şey hatırlamıyordum ama sesi oralarda bir yerdeydi, yere çarpıyordu, yere çarpıp duruyordu, sesleri hâlâ duyuyor ve silahın titreşimini hâlâ kolumda hissediyordum, iki büklüm olmuş öğürüyordum, Frits'in kanı dilimde dolanıp duruyordu.

Karanlığın içinde koşan ayak sesleri ve ben yine göremiyordum, kıpırdayamıyordum, her şeyin ucu simsiyahtı ve düşüyordum ama düşmüyordum da çünkü her nasılsa kafam dizlerimin arasında, çini kaplı duvarın dibinde oturuyor, ayaklarımın arasındaki parlak, epoksi boyalı betonun üzerindeki kırmızı tükürüğe ya da kusmuğa bakıyordum, sonra Boris, işte Boris, soluk soluğa kalmış, kanlar içinde, koşarak içeriye giriyordu, sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu, *Potter, sen iyi misin? kaçtı, onu yakalayamadım, gitti.*

Avucumu yüzüme sürdüm ve elimdeki kırmızı lekeye baktım. Boris hâlâ ısrarla bana bir şeyler söylüyordu ama omzumdan tutup sarsmasına rağmen içinde bulunduğum ses geçirmez fanusun ardında yalnızca kıpır kıpır dudaklar ve anlamsızlık vardı. Ateşlenen silahtan çıkan duman tuhaf biçimde tıpkı Manhattan'daki gürültülü sağanak yağmurlarda ıslanan şehir kaldırımlarının canlandırıcı amonyak kokusuna sahipti. Soluk mavi Mini'nin kapısında benek benek lekeler vardı. Daha yakında, Boris'in arabasının altından tüm karanlığıyla usul usul ilerleyen bir metre genişliğinde parlak, saten bir gölcük bir amip gibi yayılıp genişliyordu; ayakkabılarıma kadar ulaşmasının ne kadar zaman alacağını ve ulaştığında ne yapacağımı merak ettim.

Boris öfkeyle değil ama sertçe yumruk yaptığı eliyle kafama bir tane patlattı: Önemsiz bir darbeydi, herhangi bir kızgınlık içermiyordu. Kalp masajı yapıyor gibiydi sanki.

"Hadi," dedi. "Gözlüklerin." Başıyla işaret etti.

Gözlüklerim -kana bulanmış ama kırılmamıştı- yerde ayaklarımın ucunda duruyordu. Düştüklerini hatırlamıyordum bile.

Boris gözlüklerimi yerden kendisi aldı, camlarını koluna silerek temizledi

ve bana uzattı. “Hadi,” dedi kolumdan tutup ayağa kalkmam için çekiştirerek. Sesi sakin ve yatıştırıcıydı ama her yeri kana bulanmıştı ve ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. “Hepsi geçti. Bizi kurtardın.” Silahın patlama sesi yüzünden kulağım sanki içinde bir çekirge sürüsü vızıldıyormuş gibi çınlıyordu. “İyi iş çıkardın. Şimdi kalk hadi. Acele et.”

Beni kilitli ve ışıkları kapalı camlı ofisin arkasına götürdü. Devetüyü paltomda kan lekeleri vardı, Boris onu vestiyerde çalışan bir görevli gibi üstümden aldı ve ters yüz edip beton direklerden birinin üstüne koydu.

“Bundan kurtulman gerekecek,” dedi şiddetli bir ürpertiyle sarsılarak. “Gömleğinden de. Şimdi değil, daha sonra. Şimdiyse,” bir kapıyı açtı, hemen arkamdan içeriye girdi, ışık düğmesine bastı, “yürü bakalım.”

Leş gibi hela ve sidik kokan rutubetli bir banyo. Lavabo falan yoktu, yalnızca çıplak bir musluk tapası ve yerde bir su gideri.

“Çabuk, çabuk,” dedi Boris, musluğu sonuna kadar açtı. “Öyle mükemmel bir temizliğe gerek yok. Sadece - oyyy!” Kafasını fışkıran suyun altına sokup yüzüne su çarparken ve ellerini ovuştururken suratını buruşturuyordu.

“Kolun,” dediğimi duydum. Kolunu bir tuhaf tutuyordu.

“Evet evet,” soğuk sular her yere dağılıyor, havaya sıçrıyordu, “beni kanadımdan vurdu, kötü değil, sadece bir sıyrık - ah, Tanrım,” tükürükler saçarak konuşuyordu. “Seni dinlemeliydim. Sen anlatmaya çalışmıştın! Boris, dedin, arka tarafta biri vardı dedin! Mutfakta! Ama ben seni dinledim mi? Umursadım mı? Hayır. O küçük pislik, o Çinli çocuk, Sascha’nın erkek arkadaşıydı! Woo, Goo, her neyse adını hatırlamıyorum. Aah...” Kafasını yeniden musluğun altına tuttu, sular yüzünden akıp giderken bir şeyler mırıldanıyordu. “Bırr! Sen bizi kurtardın, Potter, öldük sanmıştım...” Biraz geriye çekilip elleriyle yüzünü ovuşturdu, kıpkırmızı damlalar süzülüyordu. “Tamam,” dedi, gözlerine giren suları sildi, sonra beni dövercesine akan musluğa doğru itti, “sıra sende. Kafanı altına sok - evet evet, soğuk!” İrkilip geri çekilince beni yeniden musluğun altına itti. “Üzgünüm! Biliyorum! Ellerin, yüzün.”

Su buz gibiydi, şok etkisi yarattı, ta burnuma kadar dolmuştu, daha önce hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum ama beni birazcık kendime getirir gibi olmuştu.

“Çabuk, çabuk,” dedi Boris beni çekiştirerek. “Takımın koyu renk, belli olmuyor. Gömleğin için yapacak bir şey yok, yakanı kaldır, şöyle, dur ben

yapayım. Atkın arabadaydı, değil mi? Onu boynuna dolayabilirsin. Hayır hayır, unut gitsin.” Tir tir titriyor, paltomu almaya çalışıyordum, soğuktan dişlerim zangırdıyordu, vücudumun üst kısmı tamamen sırılsıklam olmuştu. “Tamam, yürü bakalım, soğuktan donacaksın ama astar kısmını dışta tut.”

“Kolun.” Paltosunun koyu renk, ışığınsa kötü olmasına rağmen pazusundaki yanık izini, kandan yapış yapış olup sertleşmiş yeri görebiliyordum.

“Boş versene. Bir şey yok. Tanrım, Potter.” Şimdi arabaya geri dönüyorduk - ona yetişmek için acele ediyor, koşturuyordum, onu kaybetme, orada bırakılma korkusuyla paniğe kapılmıştım. “Martin! O piç kurusu şeker hastası, yıllardır hadi artık ölsün diye dua ediyordum. Rockçı Dede, sana da borcum olsun!” dedi, kalkık burunlu tabancayı cebine attı, sonra -ceketinin mendil cebinden- bir poşet dolusu beyaz toz çıkarıp paketini açtı ve etrafa kan sıçratarak yere fırlattı.

“İşte,” dedi, yalpalayarak geriye doğru bir adım atarken ellerindeki tozu silkeliyordu; yüzü bembeyazdı, gözbebekleri sabitti ve başını kaldırıp bana baktığında bile beni görmüyor gibiydi. “İlgilenecekleri tek şey bu olacak. Martin’in üstünde de vardır kesin, kafaları güzeldi, fark ettin mi? Bu yüzden o kadar yavaştı - o da Frits de. O telefonu beklemiyorlardı tabii, bu gece işe çıkmayı beklemiyorlardı. *Tanrım...”* gözlerini sımsıkı kapadı, “şanslıymışız.” Soğuk soğuk terliyordu, ölü gibi solgun alnını sildi. “Martin beni tanır, başka bir silahım daha olacağını düşünmüyordu ve sen - seni hiç hesaba katmamışlardı bile. Arabaya bin,” dedi. “Hayır hayır.” Kolumdan yakaladı; bir uyurgezer gibi onun peşinden şoför tarafına yürüyordum. “O taraftan değil, orası berbat durumda. Ah.” Durdu, titreşen yeşilimsi ışıkta sonsuz gibi gelen bir zaman geçmişti - kendi silahını yerden alıp cebinden çıkardığı bir bezle temizledi, sonra yine bezin içinde dikkatle tutarak yere geri bıraktı.

“Hah,” dedi, derin bir soluk almaya çalışıyordu. “Bu onları uğraştıracaktır. Yıllarca bunun izini sürecekler.” Durdu, bir eliyle kurşunun sıyırıp geçtiği kolunu tutuyordu: beni baştan aşağı bir süzdü. “Arabayı sen sürebilir misin?” .

Cevap vermedim. Beynim donmuş haldeydi, başım dönüyor, titriyordum. Kalbim, bütün o çatışma ve donma anından sonra, göğsümün tam ortasına sert darbeler indiren bir yumruk gibi sert, keskin, acı veren vuruşlarla çarpıyordu.

Çok geçmeden Boris *cık cık cık* sesleri çıkararak kafasını salladı. “Diğer

tarafa," dedi, ayaklarım bana uyum sağlayarak yine onun peşinden gidince. "Hayır hayır." Beni arabanın arkasından dolaştırıp yolcu kapısını açtı ve binmem için itekledi.

Donuma kadar ıslanmıştım. Titriyordum. Kusacak gibiydim. Yerde: Stimorol marka sakız. Yol haritası: Frankfurt Offenbach Hanau.

Boris arabanın arkasından dolaşmış, aracı kontrol ediyordu. Sonra dikkatlice şoför tarafına geri geldi -yerdeki kanlara basmamak için zikzaklar çiziyordu- ve direksiyonun başına geçti, iki eliyle sımsıkı dikresiyonu tutup derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ," dedi, aldığı nefesi uzun uzun verdi, görev başındaki havalanmak üzere olan bir pilot gibi kendi kendine konuşuyordu. "Kemerleri bağla. Sen de. Stop lambaları çalışıyor mu? Arka ışıklar?" Ceplerini karıştırdı, koltuğunu ayarladı, kaloriferi en yüksek ayara getirdi. "Epey benzinimiz var - güzel. Isıtmalı koltuklarımız da bizi ısıtır. Durdurulamayız," diye açıkladı. "Çünkü ben araba kullanamam."

Ufak tefek türlü çeşit sesler: Deri koltuk gıcırtısı, ıslak kolumdan damlayan suların şıpırtısı.

"Kullanamaz mısın?" dedim, yoğun bir şekilde çınlayan sessizlikte.

"Şey, kullana*bilirim."* Savunmaya geçmişti. "Daha önce kullandım. Ben," arabayı çalıştırdı, kolunu koltuğun arkasına atıp geri geri gitmeye başladı, "yani, neden şoförüm var sanıyorsun? O kadar lüks mü yaşıyorum? Hayır," dedi, işaret parmağını havaya kaldırdı. "Alkollü araç kullandığım için hüküm giydim."

Yanlarından geçerken yerdeki kanlı yığınları görmemek için gözlerimi kapadım.

"Yani anlıyor musun? Beni durdururlarsa içeri atarlar ve bu olmasını isteyeceğimiz en son şey." Kafamın içindeki keskin uğultunun arasında onun dediklerini güçlükle duyabiliyordum. "Bana yardım etmen lazım. Mesela sokak tabelalarını takip et ve otobüs yolundan gitmeme engel ol. Burada bisiklet yolu kırmızıdır, oradan da gitmemem lazım, bu yüzden onlara dikkat etmemi sağla."

Yeniden Overtoom'a çıktık, Amsterdam'a doğru ilerliyorduk: Çilingir Sleutelkluis, Vacatures, Digitaal Printen, Haji Telecom, Onbeperkt Genieten, Arapça harfler, hızla geçip giden ışıklar; kâbus gibiydi, bu lanet yoldan asla kurtulamayacaktım.

"Tanrım, biraz yavaşlasam iyi olacak," dedi Boris suratı asık bir halde.

Bakışları donuktu ve tam bir enkaz gibi görünüyordu. “Traject-controle. İşaretçileri takip etmemde yardımcı ol.”

Kol manşetimde kan lekesi. İri damlalar halinde.

“Trajectcontrole. Bu, bir makinenin hız yaptığını polislere haber verdiği anlamına geliyor. Ne olduğu belli olmayan arabalar kullanıyorlar, hepsi öyle, bazen seni durdurmadan önce bir süre takip bile edebiliyorlar, gerçi şanslıyız, bu gece bu yolda pek trafik yok. Hafta sonu diye sanırım ve tatil diye. Bu taraflar pek de ‘Mutlu Noeller’ muhiti sayılmaz, bilmem anlatabildim mi? Az önce olup bitenleri anladın değil mi?” dedi Boris güçlükle nefes alıp veriyordu, hırıltılı bir ses çıkararak burnunu sümkürdü.

“Hayır.” Konuşan başkasıydı, ben değil.

“Pekâlâ.. Horst. O adamların ikisi de Horst’un adamı. Frits, Amsterdam’da bu kadar kısa bir süre içinde aramayı akıl edeceğini düşüneceğim belki tek adam ama Martin... siktir.” Çok hızlı ve kopuk kopuk konuşuyordu, öyle hızlı konuşuyordu ki kelimeler ağzından bütün şekilde zar zor çıkıyordu, gözleri dümdüz, ileriye bakıyordu. “Martin’in burada olduğu kimin aklına gelirdi ki? Horst ve Martin nasıl tanışmış biliyorsun, değil mi?” dedi göz ucuyla bana bakarak. “Akıl hastanesinde! Kaliforniyadaki şık bir akıl hastanesinde! Hotel California derdi Horst oraya! Horst’un ailesinin onunla hâlâ konuştuğu zamanlarda oluyor bütün bunlar. Horst rehabilitasyon için oradaymış ama Martin cidden, gerçekten deli olduğu için. Adamın gözünü oyacak kadar deli olduğu için. Martin’in şimdi ağzıma almak bile istemediğim şeyler yaptığını gördüm. Ben...”

“Kolun.” Canı yanıyordu, gözlerinde pırıldayan yaşları görebiliyordum.

Boris suratını buruşturdu. “Yok ya. Bu ne ki? Bu hiçbir şey. Aah,” dedi telefon şarjının kablosunu kolunun etrafından dolayabilmem için dirseğini kaldırırken - kabloyu hızla koluna geçirmiş, yaranın üstünden iki defa dolamış, tüm gücümle sıkıp bağlamıştım. “Kafan çalışıyor. İyi bir tedbir. Teşekkürler! Ama hiç gerek yoktu aslında. Küçük bir sıyrık sadece, küçük bir morluktan başka bir şey değil, bence. İyi ki bu palto kalınmış! Biraz antibiyotikle temizleyip biraz ağrı kesici aldım mı tamamdır. Benim,” derin, hırıltılı bir nefes aldı, “benim Gyuri ve Kiraz’ı bulmam lazım. Umarım doğrudan Blake’s’e gitmişlerdir. Dima - Dima’nın da haberdar edilmesi lazım, orada olup bitenlerden. Pek memnun olmayacak, polisler falan derken epey başı ağrıyacak ama tesadüfi bir olay gibi görünecek. Onunla ilişkilendirilebilecek hiçbir şey yok.”

Araba farları hızla geçip gidiyordu. Kanım kulaklarımda pompalanıyordu. Yolda çok fazla araba yoktu ama yanımızda geçen her araba beni ürkütüyordu.

Boris inledi ve avucunu yüzüne götürdü. Hızlı hızlı ve telaşlı bir şeyler söylüyordu. “Ne?”

“Dedim ki bu olanlar fena. Hâlâ olayı çözmeye çalışıyorum.” Sesi kesik kesik ve çatlak çıkıyordu. “Çünkü artık şöyle düşünüyorum, belki yanılıyorumdur, belki paranoyaklık ediyorumdur ama belki de Horst başından beri biliyordu? Resmi Sascha’nın aldığını. Ama Sascha resmi Almanya’dan kaçırmış ve Horst’un arkasından iş çevirip onunla para kazanmaya çalışıyordu ve sonra işler ters gidince Sascha panikledi, başka kimi arayacaktı? Tabii sadece sesli düşünüyorum, belki de Horst onu Sascha’nın aldığını *bilmiyordu,* belki de Sascha bu kadar dikkatsiz ve aptal olmasa asla bilmeyecekti - hay bu sikik çevre yolunu ben...” dedi Boris birden. Overtoom’dan çıkmıştık ve daireler çiziyorduk. “Ne taraftan gitmem lazım? Navigasyonu açsana.”

“Ben...” Beceriksizce uğraşıyordum, anlaşılmaz kelimeler, okuyamadığım bir menü, Geheugen, Plaats, kadranı çeviriyordum, bu kez bambaşka bir menü, Gevarieerd, Achtergrond.

“Aman, lanet olsun. Şunu deneyelim. Tanrım, ucuz yırttık,” dedi Boris, dönüşü biraz fazla hızlı alıp arabayı savurunca. “Sen tam bir altın madenisin, Potter. Frits - Frits işe çok bulaşmıyordu, ne söylenirse başıyla onaylıyordu ama Martin, Tanrım. Sonra sen?.. Öyle cesurca ortaya çıkışın? Yaşa be! Senin orada olduğun aklıma bile gelmedi. Ama oradaydın! Eline hiç ateşli silah almadığını söyle?”

“Almadım.” Islak, karanlık sokaklar.

“Şey, sana belki komik bulabileceğin bir şey söyleyeyim mi? Ama bu bir iltifat aslında. Tam bir kız gibi ateş ediyorsun. Bu neden bir iltifat biliyor musun? Çünkü,” dedi Boris sesinde sersem, heyecanlı bir tınıyla, “bir tehlike anında, daha önce hiç silah kullanmamış bir erkekle daha önce hiç silah kullanmamış bir kadının farkı nedir? Kadın -Bobo öyle derdi- hedefini büyük olasılıkla vurur. Çoğu erkekse sert görünmek ister, bir sürü de film izlemiştir, fazla sabırsız davranır ve fazla hızlı bir atış yapar - Ha siktir!” dedi Boris bir anda frenlere asıldı.

“Ne oldu?”

“Bunu istemeyiz.”

“Neyi istemeyiz?”

“Sokak kapatılmış.” Arabayı geri vitese taktı. Geri geri gelerek sokaktan çıktı. İnşaat çalışması. Ardında buldozerler duran çitler, pencerelerine mavi muşambalar gerilmiş boş binalar. Boru yığınları, beton tuğlalar, Felemenkçe grafitiler.

“Ne yapacağız?” dedim arabayı dolduran sessizlikte, tek bir sokak lambası yokmuş gibi görünen başka bir sokağa döndükten sonra.

“Eh, geçebileceğimiz bir köprü yok. Ve orası da çıkmaz sokak, yani...”

“Hayır, ne *yapacağız* biz diyorum ben.”

“Ne konuda?”

“Ben...” Dişlerim öylesine zangırdıyordu ki ağzımdan kelimeleri güçlükle çıkarıyordum. “Boris, boku yedik.”

“Hayır! Yok öyle bir şey. Grozdan’ın silahı,” ceket cebine vurdu, “bunu kanala atacağım. Bunu benimle ilişkilendiremezler, eğer peşine düşüp onunla ilişkilendirmezlerse. Hem zaten bizi bağlayan hiçbir şey yok. Çünkü benim silahım temiz. Seri numarası falan yok. Arabanın tekerlekleri bile yeni! Arabayı Gyuri’ye vereceğim ve hemen bu gece değiştirteceğim. Bana bak,” dedi Boris, ben karşılık vermeyince, “endişelenme! Güvendeyiz! Tekrar söyleyeyim mi? GÜ-VEN-DE-YİZ.” (Her bir heceyi parmaklarıyla sayıyordu.)

Yoldaki bir kavise girince boş bulunup irkildim, tedirgin bir tepki vererek ellerimi yüzüme götürdüm.

“Ve her şeyin ötesinde, neden biliyor musun? Çünkü biz eski dostlarız - çünkü biz birbirimize güveniyoruz. Ve çünkü - ah, Tanrım, şurada bir polis var, biraz yavaşlayayım.”

Ayakkabılarıma bakıyordum. Ayakkabılar ayakkabılar ayakkabılar. Tek düşünebildiğim, daha birkaç saat önce onları giyerken hiç kimseyi öldürmemiş olduğumdu.

“Çünkü - Potter, Potter, bunu bir düşün. Beni bir dakika dinle lütfen. Ya ben yabancı biri olsaydım, tanımadığın ya da güvenmediğin biri olsaydım? Şu anda o otoparktan yabancı biriyle çıkmış gidiyor olsaydın? O zaman hayatın sonsuza kadar bir yabancıya bağlanmış olacaktı. Yaşadığın sürece bu kişiye karşı çok çok dikkatli olman gerekecekti.”

Buz gibi eller, buz gibi ayaklar. Snackbar, Supermarkt, spot ışıklarıyla aydınlatılmış meyve ve şeker piramitleri, *Verkoop Gestart!*

"Hayatın, Özgürlüğün bir yabancının sadakatine bağlı olacaktı. Öyle bir

durum olsa? Evet. Endişelen. Kesinlikle. Başın büyük belada olurdu çünkü. Ama bu olayı ikimizden başka kimse bilmiyor. Gyuri bile!”

Konuşamıyor, bu dediklerine karşılık ancak kafamı sallıyordum, nefes alıp vermeye çalışıyordum.

“Kim? Çinli çocuk mu?” Boris tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. “Kime söyleyecek ki? Reşit bile değil ve burada yasal olarak yaşamıyor. Doğru düzgün bir dil konuştuğu bile yok.”

“Boris...” hafifçe öne eğilmiştim, bayılacakmışım gibi hissediyordum, “tablo onun elinde.”

“Ah.” Boris acıyla yüzünü buruşturdu. “Korkarım, o artık gitti.”

“Ne?”

“Muhtemelen geri dönmemek üzere. Düşününce canım yanıyor, kalbim sıkışıyor. Çünkü bunu söylemekten nefret ediyorum ama Woo, Goo, adı her neyse, bütün bu gördüklerinden sonra tek düşüneceği kendisi olacaktır. Ödü bokuna karışacak! Ölen insanlar! Sınırdışı edilme! Bu işe bulaşmak istemeyecek. O resmi unut gitsin. Gerçek değeri hakkında hiçbir fikri yok. Ve kendisini polislerle uğraşmasını gerektirecek bir durumda bulursa? Hapishanede tek bir gün bile geçirmemek uğruna, yapmak isteyeceği tek şey ondan kurtulmak olacaktır. Bu yüzden,” yüzünde aptal bir ifadeyle omuz silkti, “umalım da *paçayı sıyırsın* o küçük bok. Yoksa *ptitsa*’nın sonu yakılıp kanalın dibini boylamak olacak.”

Sokak lambaları park halindeki arabaların kaportalarında parıldıyordu. Kendimle bağım kopmuş, bedenimden ayrılmışım gibi hissediyordum. Bedenime geri dönmek kendimi nasıl hissettirecek hayal bile edemiyordum. Eski şehre geri dönmüştük, Arnavut kaldırımı taşlarının takırtısı, iki taraftan hücum eden on yedinci yüzyıl ve kapkara kanal sularının üstünde dans eden gümüş paralarla bir Aert van der Neer tablosundan fırlamış gibi görünen tek renkli gece manzarası.

“Ah, burası kapalı,” diye homurdandı Boris, yine ani bir hareketle durdu, arabayı geri geri çıkardı. “Başka bir yol bulmamız lazım.”

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

“Evet, tabii ki,” dedi Boris, korku dolu tutarsız bir neşeyle. “Şu taraftaki senin kanal. Herengracht.”

“Hangi kanal?”

“Amsterdam gezmesi kolay bir şehirdir,” diyordu Boris, ben hiçbir şey dememişim gibi. “Şehrin bu tarihî kısmında tek yapman gereken kanalları

takip etmek, ta ki - ah, Tanrım, bunu da kapatmışlar.”

Renk tonları arasında geçişler. Tuhaf biçimde canlılık kazanmış karartılar. Çan kulelerinin tepesindeki küçük, hayaletimsi ay öyle ufacıktı ki sanki başka bir gezegenin uydusuymuş gibi, puslu ve esrarlıydı, ürkütücü bulutlar mavi ve kahverenginin en çıplak, en hafif tonuyla aydınlanmışlardı.

“Endişe etme, bu hep oluyor. Buralarda her zaman bir şeyler inşa ediyorlar. Büyük inşaat kargaşası. Bütün bunlar sanırım yeni bir metro hattı için falan. Bundan herkes şikâyetçi. Yolsuzluk suçlamaları falan filan. Her şehirde aynı değil mi?” Sesi öyle bulanıktı ki sarhoşmuş gibi geliyordu. “Her yerde yol çalışması, zenginleşen politikacılar. Bu yüzden herkes bisiklet sürüyor, böylesi daha hızlı ama üzgünüm, ben Noel’e bir hafta kala herhangi bir yere giderken bisiklet süremem. Ah, hayır,” dar köprü yolunda, tek sıra halindeki arabaların arkasında durduk, “ilerleyecek miyiz?”

“Ben...” Bir yaya köprüsünde durdurulmuştuk. Yağmurun dövdüğü camlarda gözle görülebilir pembe damlalar vardı. İnsanlar ileriye, geriye doğru yürüyor ama biz bir metre bile ilerlemiyorduk.

“Arabadan inip bir baksana. Ah, dur bir dakika,” dedi sabırsızca, ben daha kendimi toplamaya vakit bulamadan: arabanın park lambalarını yaktı ve kendisi indi. Farların vurduğu ışıklı sırtını görebiliyordum, egzoz dumanlarının arasında ciddi ve sahnedeymiş gibi görünüyordu.

“Kamyon,” dedi, kendisini arabanın içine geri atıp. Kapıyı çarparak kapattı. Derin bir nefes aldı, kollarını direksiyonun üstüne uzattı.

“Ne yapıyor?” Paniğe kapılmış, bir o tarafa bir bu tarafa bakıyordum, bir yanım arabanın yanından geçen rastgele bir yayanın kan lekelerini fark etmesini, hızla arabanın yanına gelip camları yumruklamasını, kapıyı açıvermesini bekliyordu.

“Ben nereden bileyim? Bu kahrolası şehirde çok fazla araba var. Baksana,” dedi Boris - önümüzdeki arabanın parlak arka ışıklarında terli ve solgun görünüyordu, arkamızda da bir sürü araç birikmişti, kapana sıkışmıştık, “burada daha ne kadar bekleyeceğimiz belli değil. Otelinden sadece birkaç blok uzaktayız. Sen inip yürüsen daha iyi olacak.”

“Ben...” Ön camdaki su damlalarının bu kadar kırmızı görünmesine neden olan önümüzdeki arabanın lambaları mıydı?

Elini sabırsızca salladı. “Potter, git hadi,” dedi. “Bu kamyonun olayı ne hiç bilmiyorum. Korkarım sonunda trafik polisi gelecek. Şu an için yan yana olmazsak ikimiz için de daha iyi olacak. Herengracht, kaçırman imkânsız.

Buradaki kanallar daireler çiziyor, bunu biliyorsun öyle değil mi? Sen şu taraftan yürü," parmağıyla işaret etti, "hemen bulacaksın."

"Kolun ne olacak?"

"Bir şeyim yok ki! Senin için paltomu çıkarıp gösterirdim ama şimdi çok uğraştıracak. Git hadi. Benim Kiraz'la konuşmam lazım." Cebinden telefonunu çıkardı. "Kısa bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekebilir..."

"Ne?"

"...ama bir süre konuşamasak da merak etme, ben senin nerede olduğunu biliyorum. Beni aramaya ya da bana ulaşmaya kalkışmazsan daha iyi olur. Olabildiğince kısa sürede geri geleceğim. Her şey yoluna girecek. Git, temizlen, atkını boynuna dola, biraz daha yukarı çıkar, çok yakında konuşacağız. Böyle solgun ve hasta görünme! Üstünde bir şey var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ne?"

Cebini kurcaladı. "İşte, al bunu." Mürekkebi dağılmış damgalı pergamin kâğıdından bir zarf. "Fazla bir şey değil ama çok, çok saftır. Toplu iğne başı kadar. Daha fazla değil. Uyandığın zaman, hiçbir şey şimdiki kadar kötü gelmeyecek. Şimdi, unutma," telefonunda bir numara tuşluyordu, hırıltılı hırıltılı nefes alıp verdiğinin farkındaydım, "atkını boynunun etrafında tut ve elinden geldiğince sokağın karanlık tarafından yürü. Git hadi!" diye bağırdı ben hâlâ orada oturmaya devam edince, öyle yüksek sesle bağırmıştı ki köprünün yaya yolundan yürüyen bir adam dönüp bize baktı. "Acele et! *Kiraz,"* dedi, gözle görülebilir bir rahatlamayla arkasına yaslandı ve ben arabadan inerken boğuk bir sesle Ukraynaca bir şeyler anlatmaya başladı - bense duran araçların farlarının ürkütücü ışığı altında kendimi korkmuş ve korunmasız hissediyordum; köprünün üstünden, geldiğimiz yönden geri yürüdüm. Onu son gördüğümde, arabanın camını indirmiş ve ileride istop etmiş kamyonun ne durumda olduğunu görmek için bol miktardaki egzoz dumanının içinde dışarıya sarkmış, telefonla konuşuyordu.

XIV

Daireler çizen köprüleri takip ederek otelimi aramakla geçirdiğim sonraki

saat ya da saatler, hayatımın en perişan saatleriydi, orası kesin.

Sıcaklık iyice düşmüştü, saçlarım ıslaktı, giysilerim sırılsıklamdı, dişlerim soğuktan zangırdıyordu; sokaklar hepsi birbirinin aynısı gibi görünecek kadar karanlıktı ama aynı zamanda daha az önce öldürdüğüm adamın kanıyla lekelenmiş giysilerle ortalıkta rahatça dolaşabileceğim kadar karanlık da değildi. Dışarıda yayalar vardı ama çok değil. Karanlık sokaklarda hızlı hızlı, kulağa tuhaf şekilde kendinden emin gelen topuk vuruşlarıyla yürüyordum, kendimi gördüğü kâbusta çırılçıplak dolaşan biri kadar huzursuz ve dikkat çekici hissediyordum, sokak lambalarından uzak duruyor ve ters yüz edilmiş paltomun gayet normal göründüğü, hiçbir tuhaf yanı olmadığı konusunda giderek azalan bir başarıyla kendimi telkin etmeye çalışıyordum. Tanınmaktan korkarak gözlüklerimi gözümden çıkarmıştım çünkü tecrübelerime dayanarak gözlüklerimin benim en ayırt edici -insanların ilk fark ettikleri, ilk hatırladıkları- özelliğim olduğunu biliyordum; yolumu bulmamda bana pek yardımcı olmasa da mantıksız bir güvenlik ve gizlenme hissi veriyordu bana: Okunaksız sokak tabelaları ve karanlığın içinde tek başına süzülmeye bırakılmış sisli sokak lambalarının koronaları, bulanık araba farları ve Noel ışıkları, peşimdekiler tarafından flu bir mercekle izleniyormuşum hissi.

Olan şuydu: Otelimi yalnızca birkaç blokla ıskalamıştım. Dahası: Belli bir saatten sonra içeriye girmek için zili çalman gerektiği Avrupa otellerine alışkın değildim, iliklerime kadar donmuş bir halde aksıra tıksıra gelip otelin cam kapısını kilitli bulunca, bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca zombi gibi dikilip kapının tokmağını çevirip açmaya uğraştım, ileri geri, ileri geri, ritmik ve kısıtlı bir metronom dilsizliğiyle; yediğim soğuk yüzünden içeriye neden giremediğimi anlayamayacak kadar aptallaşmıştım. Sıkıntıyla camın ardındaki gösterişli, karanlık lobiye, resepsiyona baktım, bomboştu.

Derken -arka taraftan aceleyle ve şaşkın gözlerle- koyu renk takım elbiseli ve düzgün, koyu renk saçlı bir adam belirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda korkunç bir kıvılcım çaktı sanki, halimin dışarıdan nasıl göründüğünü anladım, sonra adam gözlerini kaçırdı, elindeki anahtarla kapıyı açmaya koyuldu.

“Üzgünüm, efendim, kapıyı saat on birden sonra kilitliyoruz,” dedi. Gözlerini hâlâ kaçırıyordu. “Müşterilerimizin güvenliği için.”

“Yağmura yakalandım.”

“Tabii, efendim.” Gömleğimin kol manşetine, bozuk para

büyüklüğündeki hafiften kararmış bir kan damlası lekesine baktığını fark etmiştim. “Eğer ihtiyacınız olursa resepsiyonda şemsiyelerimiz var.”

“Teşekkürler.” Sonra tamamen anlamsız bir şekilde, “Üstüme çikolata sosu döktüm de,” dedim.

“Bunu duyduğuma üzüldüm, efendim. Dilerseniz giysilerinizi çamaşırhaneye gönderip temizletmeye çalışabiliriz.”

“Bu harika olur.” Kokusunu almıyor muydu acaba üstümdeki kanın? İyi ısıtılmış lobide leş gibi pas ve tuz kokuyordum. “En sevdiğim gömleğim. Profiterollerin azizliği işte.” *Kapa çeneni*, *kapa çeneni*. “Lezizler ama.”

“Bunu duyduğuma sevindim, efendim. Dilerseniz yarın gece sizin için bir restoranda masa ayırtabiliriz.”

“Teşekkürler.” Ağzımda, her yerde kan tadı ve kokusu, tek umudum onun bu kokuyu ve tadı benim kadar yoğun duymuyor olmasıydı. “Harika olur.”

“Bayım?” dedi adam ben asansöre doğru ilerlerken.

“Efendim?”

“Sanıyorum anahtarınıza ihtiyacınız olacak?” Resepsiyon masasının arka tarafına geçti, raf gözünden bir anahtar seçip aldı. “Yirmi yedi idi, değil mi?”

“Doğru,” dedim, hem bana oda numaramı hatırlattığı için minnettardım hem de bunu böylesine çabucak, hiç düşünmeden bildiği için paniğe kapılmıştım.

“İyi geceler efendim. Keyifli istirahatler.”

İki farklı asansör. Kırmızı halıyla kaplı, uçsuz bucaksız bir koridor. İçeri girer girmez bütün ışıkları yaktım - masa lambası, yatak lambası, ışıl ışıl avize; paltomu çıkarıp yere bıraktım ve doğruca duşa yöneldim, banyoya doğru yürürken kanlı gömleğimin düğmelerini çözüyor, Frankenstein’ın canavarı gibi sendeleye sendeleye ilerliyordum. Yapış yapış olmuş giysi yığınını bir tomar haline getirip küvetin dibine attım ve suyu en sıcak ve en fazla akacağı ayara getirdim, ayaklarımın altında pembe derecikler oluşuyordu; kendimi zambak kokulu duş jeliyle cenaze çelengi biri kokuncaya ve derim alev alev yanıncaya kadar ovaladım.

Gömlek berbat durumdaydı: Yaka kısmındaki deniztarağı şeklinde kahverengi lekeler su artık iyice berraklaştıktan çok sonra bile geçmiyordu. Onu küvetin içinde bekletip atkıya döndüm ve ondan sonra da -kana bulanmış ama bunu belli etmeyecek kadar koyu renkli olan- cekete ve en sonunda, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde doğru tarafını çevirmeye çalıştığım paltoya (partiye giderken neden devetüyü paltomu giymiştim ki?

Neden laciverti değil?). Klapalardan biri çok kötü durumda değildi ama diğeri berbat haldeydi. Sıçramış şarap kırmızısı lekeler, beni alıp tekrar en baştan o vuruş anına götüren tuhaf bir canlılık taşıyordu: Geri tepme, patlama, damlacıkların yayılma anı. Onu alıp lavabonun musluğunun altına teptim, üstüne şampuanı boca edip dolapta bulduğum bir ayakkabı fırçasıyla fırçaladım, fırçaladım, fırçaladım; şampuan ve onun ardından duş jeli de bittikten sonra bu kez o noktayı bir kalıp sabunla ovaladım ve biraz daha fırçaladım, tıpkı masalın birinde, kendisine verilen görevi gün doğmadan tamamlaması gereken, aksi takdirde ölüme mahkûm edilmiş çaresiz bir hizmetçi gibiydim. En sonunda, yorgunluktan tir tir titreyen ellerle diş fırçama ve diş macununa döndüm - tuhaftır, diş macunu denediğim diğer her şeyden çok daha fazla işe yaramıştı ama yine de tam olarak işimi görmemişti.

En sonunda çaresizce uğraşmayı bıraktım ve paltoyu sularını akıtsın diye küvetin içine astım: Bay Pavlikovsky'nin sırılsıklam hayaleti. Havluları kana bulamamak için büyük özen göstermiştim; takıntılı bir biçimde iki dakikada bir tomar haline getirip sifonu çektiğim tuvalet kâğıtlarıyla karoların üstündeki pas rengi lekeleri ve su damlalarını binbir zahmetle silip kuruladım. Diş fırçamla sıvaları ovaladım. Klinik beyazlık. Aynalı duvarlar ışıl ışıl parlıyordu. Kat kat yansıyan yalnızlıklar. Son pembelik kırıntısını da sildikten çok sonra bile hâlâ devam ediyordum -lekelediğim el havlularını durulayıp durulayıp baştan yıkıyordum, şüpheli bir pembelik kalıyordu sanki- ve sonra öyle yoruldum ki başım dönmeye başladı, duşu zar zor dayanabildiğim bir sıcaklığa ayarladım ve bütün vücudumu baştan ayağa tekrar ovaladım, sabun kalıbını saçlarımın dibine sürtüp gözlerime kaçan köpükler yüzünden ağladım.

XV

Hiç bilmediğim bir saatte kapımda gürültüyle çalan bir zil sesiyle başımdan aşağı kaynar sular dökülmüşçesine yerimden sıçrayarak uyandım. Yatak örtüleri birbirine girmiş ve terden sırılsıklam olmuştu, kalın perdeler de çekiliydi bu yüzden saatin kaç olduğu, hatta sabah mı yoksa gece mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ uykuyla uyanıklık arasında bir

yerdeydim. Üstüme bornozumu geçirdim, zinciri takılı kapıyı birazcık araladım: “Boris?”

Nemli suratlı, üniformalı bir kadın. “Çamaşır için gelmiştim, efendim.”

“Anlamadım?”

“Resepsiyondan gönderdiler, efendim. Bu sabah çamaşırlarınızın alınmasını istediğinizi söylediler.”

“Şey...” Kafamı eğip kapı tokmağına baktım. Bunca şeyden sonra Rahatsız Etmeyin yazısını koymayı nasıl ihmal edebilmiştim? “Bir dakika.” Bavulumdan Anne’in partisine giderken giydiğim gömleğimi aldım - Boris’in Grozdan’la buluşmaya gitmek için yeterince iyi olmadığını düşündüğü gömleği. “Buyurun,” dedim onu kapı aralığından kadına uzatarak, sonra aklıma bir şey daha geldi. “Bekleyin.” Takım elbisemin ceketi. Atkım. İkisi de siyahtı. Cesaret edebilir miydim? Mahvolmuş durumdalardı ve dokununca ikisi de ıpıslaktı ama masa lambasını açıp onları yakından -Hobie’nin eğittiği gözümde gözlüklerimde, burnumu kumaşın dibine sokarak- incelediğimde görünürde kan lekesi olmadığını anladım. Beyaz bir kâğıt mendille, pembe leke bırakıyor mu görmek için birkaç yerini ovaladım. Bırakıyordu - ama çok çok hafif.

Kadın hâlâ bekliyordu ve bir bakıma rahatlatıcı bir şeydi bu, acele etmek zorunda olmak: Hızlı karar almak, tereddüt etmeden. Ceketi ve atkıyı da vermeden önce, ceplerinden cüzdanımı, de Larmessin’in partisinden önce cebime atıverdiğim ıslak ama tamamen sağlam Oxycontin’i ve Boris’in dolgun pergamin zarfını aldım.

Kapıyı kapatırken içimi bir rahatlama hissi kaplamıştı. Ama daha otuz saniye bile geçmeden kafamın içinde kaygı yüklü bir homurtu yükseldi, zaman zaman acı çığlıklara kadar yükselen bir kaygı. Hiç düşünmeden karar vermiştim. Delilikti bu. Ne düşünüyordum?

Yatağa yattım. Ayağa kalktım. Yatağa geri yattım ve uyumaya çalıştım. Sonra yatakta doğrulup oturdum ve rüyadaymışım gibi bir hızla, kendime engel olamadım ve resepsiyonu aradım.

“Evet, Bay Decker, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şey...” Gözlerimi sımsıkı kapatıyordum, odanın ödemesini neden kredi kartıyla yapmıştım ki? “Ben merak etmiştim de az önce kuru temizlemeciye birtakım elbise gönderdim, hâlâ burada, otelde mi diye merak ediyordum?”

“Pardon, anlamadım?”

“Çamaşırları dışarıya bir yere mi gönderiyorsunuz? Yoksa burada mı

temizleniyorlar?”

“Dışarıya gönderiyoruz, efendim. Çalıştığımız şirket oldukça güvenilirdir.”

“Henüz gönderilip gönderilmediğini öğrenmenizin bir yolu var mı acaba? Bu gece bir etkinlik için onu giymem gerektiği daha şimdi kafama dank etti de.”

“Hemen kontrol edeceğim efendim. Lütfen bekleyin.”

Ümitsizce bekledim, komodinin üstünde duran, üstüne gökkuşağı renklerinde bir kafatası ve **afterparty** sözcüğü damgalanmış eroin paketine bakıyordum.

Resepsiyonist bir dakika bile geçmeden geri dönmüştü. “Ceketiniz size ne zaman lazımdı, efendim?”

“Erken.”

“Korkarım çoktan gönderilmiş. Kamyonet az önce gitmiş. Kuru temizleme hizmetimiz aynı gün içerisinde sağlanır. Bugün akşam üzeri saat beşte elinizde olur kesinlikle. Başka bir arzunuz var mıydı, efendim?” diye sordu sözlerini izleyen sessizlikte.

XVI

Boris, verdiği kokain konusunda haklıydı, ne kadar saf olduğu konusunda - bembeyaz, normal büyüklükte bir parça bile beni fena yamulttu, öyle ki belirsiz bir süre boyunca ölümün eşiğinde keyifle bir ileri bir geri sallandım durdum. Şehirleri, yüzyılları dolaştım. Ağır anların içinde süzüldüm, nefisti, perdeler çekilmiş, bomboş puslu rüyalar ve gitgide büyüyen gölgeler, Jan van Weenix’in muazzam av sahnelerindeki gibi bir durgunluk, ayaklarından asılı tüyleri kanlanmış ölü kuşlar ve benliğimde geriye kalan şuur kırıntısıyla ölmenin gizli görkemini anladığımı hissettim, insanoğlundan ta son ana kadar saklanan o bilgiyi edindim: Acı yok, korku yok, müthiş bir kopukluk, tüm ihtişamıyla ölümün kıyısında dururken ve tıpkı bir imparator gibi uçsuz bucaksız enginliklere çekilirken, gidiyor, gidiyor, kıyıdaki bütün uzak koşuşturmaları izleyerek aşk ve korku ve keder ve ölüme dair bütün o eski ve önemsiz insani şeylerden azat ediliyordum.

Saatler sonra, hatta yüzlerce yıl geçmiş de olabilirdi, kapı zili o tiz sesiyle rüyama sızdığında irkilmedim bile. Keyifle ayağa kalktım -sevinçle havada süzülerek, yürürken mobilyalardan destek alarak- kapıdaki kıza gülümsedim: sarışın, utangaç görünen bir kız, bana muşambaya sarılmış giysilerimi uzatıyordu.

"Kıyafetleriniz, Bay Decker." Bütün Hollandalıların yaptığı gibi ya da öyle göründüğü gibi, soyadımı Bayan DeFrees'in vakti zamanında tanıdığı Decca Mitford'daki "Decca" gibi telaffuz etmişti. "Özürlerimizi kabul edin."

"Ne?"

"Umarım herhangi bir sıkıntıya sebebiyet vermemiştir." Tapılası! Şu mavi gözlere bak! Aksanı da çekiciydi.

"Anlamadım?"

"Size saat beşte teslim edeceğimize söz vermiştik. Resepsiyon bunun faturanıza işlenmeyeceğini belirtti."

"Ah, pekâlâ," dedim, ona bahşiş vermeli miyim diye düşünüyordum, parayı almanın, saymanın fazla zahmetli olacağına kanaat getirdim ve -kapıyı kapattıktan, giysileri yatağın ayak ucuna bıraktıktan, sarsak adımlarla komodine yürüdükten- sonra Gyuri'nin kol saatine baktım: Altı buçuk, yüzüme bir gülümseme kondurmaya yetti. İnsana kendi elleriyle yüzünü parçalamayı istetecek bir endişeden kurtarmıştı kokain beni - bir saat yirmi dakikalık işkenceden! Telaşla, resepsiyonu aramaktan! Polislerin aşağıda beklediklerini düşünmekten! İçimi müthiş bir sükûnetle doldurmuştu. Endişe! Ne vakit kaybı ama. Tüm kutsal kitaplar haklıydı. "Endişe" ilkel ve ruhani gelişimini tamamlamamış kişiliğin işaretiydi. Yeats'in sözü nasıldı, hani şu Çinli bilgelerle ilgili olan? Her yıkılan şey yeniden kurulurdu. Kadim pırıldayan gözler. Bilgelik buydu. İnsanlar yüz yıllardır hiddetleniyor, ağlayıp zırlıyor, bir şeyleri yok ediyordu ve kendi önemsiz şahsi hayatları için ağıtlar yakıyordu - ne anlamı vardı ki? Bütün bu yararsız kederin? *Kırdaki zambaklara bak.* İnsanlar neden bir şeyler için endişeleniyordu ki? Bizler, sezgili varlıklar olarak yeryüzüne bize ayrılan kısacık zamanlarda mutlu olmak için konmamış mıydık?

Kesinlikle. İşte tam da bu yüzden oda temizlikçilerinin kapımın altından attıkları hazır basılı sivri dilli notu (*Değerli misafirimiz, odanıza hizmet verme teşebbüsünde bulunduk fakat ne yazık ki içeriye girme imkânı...)* dert etmemiştim, işte bu yüzden üstümde bornozumla koridora çıkma cesaretinde bulunmaktan ve pusuya yatıp kat hizmetlisine bir kucak dolusu suları

damlayan havluyu vermekten mutluluk duymuştum - odadaki bütün havlular su içindeydi, bastırıp suyunu akıtmak için paltomu havluların içine sarmıştım, bazılarında daha önceden fark etmediğim pembemsi lekeler vardı - yeni havlu? Elbette! Ah, anahtarınızı mı unuttunuz efendim? Dışarıda mı kaldınız? Ah, bir saniye, size kapınızı açmamı ister misiniz? Ve yine bu yüzden, kapıda kaldıktan sonra bile, oda servisini arayıp sipariş vermeden, kominin odanın içine kadar girip tekerlekli masayı *yatağın ayak ucuna kadar* getirmesine rahatlıkla müsaade etmeden önce ikinci kez düşünmemiştim bile (domates çorbası, salata, kulüp sandviç, çoğunu daha üstünden yarım saat bile geçmeden çıkarmayı başarmıştım, dünyanın en tatlı kusmuğu, öyle komikti ki gülmekten yerlere yattım: Ayy! Gelmiş geçmiş en güzel kafa!), hastaydım, bunun farkındaydım, üstümde ıslak giysilerle saatlerce sıfır derece havada kalmak ateşimi çıkarmıştı ve beni tir tir titretiyordu ama yine de bunu kafaya takamayacak kadar kopuktum her şeyden. Beden böyledi işte: Yanılabilir, illete maruz kalabilir. Hastalık, acı. İnsanlar bunu neden bu kadar kafaya takıyordu ki? Bavulumdaki bütün giysileri üstüme giydim (iki gömlek, hırka, ekstra pantolon, iki çift çorap) ve oturup minibardan aldığım kolayı yudumlama koyuldum; kafam hâlâ güzeldi ve yavaş yavaş inişe geçiyordum - arada bir içim geçiyor, göz alıcı parlak kâbuslarla uykumdan uyanıyordum: İşlenmemiş elmaslar, pırıl pırıl siyah böcekler, özellikle pasparlak bir tanesinde Andy'yi gördüm, sırılsıklamdı, tenis ayakkabıları şlap şlap sesler çıkarıyordu, odaya girerken arkasında su izleri bırakıyordu, yolunda gitmeyen bir şeyler, tuhaf bir şeyler vardı, biraz solgun görünüyordu; ne haber Theo?

fena değil, senden?

fena değil hey Kits ile evleneceğinizi duydum babam söyledi

süper

evet ya süper, biz gelemiyoruz ama, babamın yat kulübünde bir etkinliğe katılması lazım

ya, kötü olmuş bu

ve sonra birlikte bir yere gidiyorduk, Andy ve ben ağır bavullarla bir tekneyle gidecektik, kanalın üstündeydi ama Andy ben hayatta o tekneye binmem falan demeye başladı ve ben de tabii anlıyorum falan dedim, sonra bu yelkenli tekneyi vida vida söküp parçalarına ayırdım ve bütün parçaları bavuluma koydum, karayoluyla taşıyorduk onu, yelkenlerini falan her şeyini, plan buydu, tek yapman gereken kanalları takip etmekti onlar seni doğruca

gitmek istediğin yere götüreceklerdir ya da belki de başladığın yere geri döndürecekti ama bu düşündüğümden daha zorlu bir işti; bir yelkenliyi parçalarına ayırmak, bir masayı ya da sandalyeyi parçalarına ayırmaktan farklıydı ve parçaları da bavula sığmayacak kadar büyüktü ve giysilerimin arasına sıkıştırmaya çalıştığım kocaman bir pervane vardı, Andy ise sıkılmıştı kenarda tipini hiç gözümün tutmadığı biriyle satranç oynuyordu ve bana eğer önceden planlayamıyorsan yolda giderken halletmen gerekecek diyordu.

XVII

Kafama bir şaplak yemişçesine, mide bulantısıyla ve derimin altında karıncalar geziniyormuş gibi bir kaşıntıyla uyandım. Uyuşturucunun etkisi bedenimi terk ederken panik eskisinin iki katı yükseliyordu çünkü besbelli hasta olmuştum, ateşim vardı ve terliyordum, artık inkâr etmenin âlemi yoktu. Yalpalaya yalpalaya banyoya gidip bir kez daha kustuktan sonra (bu, o komik keş kusmalarından değil, her zamanki sefil olandandı) odama geri döndüm ve yatağın ayak ucunda bir muşambanın içinde duran ceketime ve atkıma bakıp bir ürpertiyle ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Sonunda her şey yoluna girmişti (girmiş miydi?) ama girmeyebilirdi de.

Acemi hareketlerle ceketi ve atkıyı muşambanın içinden çıkardım -ayaklarımın altındaki zemin, denizin üstündeymiş gibi sallanıyordu, sabit durmak için duvara tutunacak kadar mahmurdum- gözlüklerimi taktım ve onları ışığın altında incelemek için yatağın üstüne oturdum. Kumaş biraz yıpranmış görünüyordu ama onun dışında sıkıntı yoktu. Üstelik, hiçbir şey anlaşılmıyordu bile. Epey koyu renkliydi. Bazı noktalar görür gibi oluyor, sonra hiçbir şey görmüyordum. Gözlerim hâlâ pek iyi görmüyordu. Belki de bir numaraydı bu, belki de aşağıya, lobiye insem beni bekleyen polisleri görecektim ama hayır -bu düşünceyi hemen savuşturdum- saçma. Üstünde şüpheli herhangi bir şey bulmuş olsalar giysileri bana geri vermezlerdi ki, öyle değil mi? Onları böyle temizlenip ütülenmiş halde geri getirmezlerdi herhalde.

Kafam hâlâ tam anlamıyla yerinde değildi: Kendimde değildim. Her nasılsa tekne rüyam kanıma girmiş ve bütün otel odasına da bulaşmıştı, yani

burası hem bir oda hem de bir gemi kamarasıydı: (Yatağımın üstündeki ve saçakların altındaki) gömme raflar havşa başlı pirinçle sıkı sıkı tutturulmuş ve gemi yaldızıyla sırlanmıştı. Gemi dülgerliği, güverte bir o yana bir bu yana sallanıyor, dışarıda kapkara kanal suları kıyıya vuruyordu. Hezeyan: Vira etmiş ve akıntıyla sürükleniyordu. Dışarıda, sis yoğunlaşmıştı, tek bir yaprak kımıldamıyordu, sokak lambaları pusun içinde yumuşayıp donuklaşmış, geniş, bitkin, soluk bir durgunlukla yanıyordu.

Kaşınıyor, kaşınıyordum. Tenim alev alev yanıyordu. Mide bulantısı ve keskin bir baş ağrısı. Kokain ne kadar muhteşem kafa yaparsa, etkisi geçtiğinde verdiği ızdırap da o kadar derin oluyordu - hem zihinsel hem fiziksel anlamda. Martin'in alnında patlayıp püsküren merminin çıktığı ana geri dönmüştüm ki bu kez daha yakın bir noktada, neredeyse ta içindeydim, her vuruşu ve püskürtüyü hissediyordum ve -çok daha kötüsü, daha derin bir buz kesme anında- tablonun gidişi. Kan lekeli mont, koşarak kaçan çocuğun ayakları. Şuur kaybı. Felaket. Biyolojilerinin mahkûmu insanlar için merhamet denen bir şey yoktu: Bir süre yaşıyor, biraz takılıyor ve ölüyorduk, sonra bir çöp gibi toprağın altında çürüyorduk. Zaman hepimizi çok geçmeden yok ediyordu. Ama ölümsüz bir şeyi yok etmek ya da yitirmek - fani olandan da güçlü bağları kırmak- kendi çapında metafiziksel bir ayrım, ürkütücü yeni bir çaresizlik çeşnisiydi. Bakara masasındaki babam, klimalı serin gece yarısı. *Her şeyin ardında, gizli bir noktada, daha fazlası vardır.* Daha karanlık haller ve tezahürlerde şans. Yıldızlara danışmak, Merkür gerilerken büyük bahisler oynamak için beklemek, bilinenin hemen ardındaki bilgiye ulaşmak. Uğurlu rengi siyah, uğurlu sayısı dokuzdu. Bir tane de at bakalım ahbap. *Bir düzen var ve bizler de onun birer parçasıyız.* Ama bu düzen fikrinin üstünü biraz fazla kaşırsan (ki belli ki o bunu yapma zahmetine hiç girmemişti) karşına öyle karanlık bir boşluk çıkıyordu ki o zamana kadar baktığın ya da ışık olduğunu sandığın her şeyi, kati suretle yok ediyordu.

12. Bölüm

Randevu Noktası

I

Noel’in yaklaştığı günler boz bulanık geçti, hastalık ve tek başıma hapsedilmişlik haline gelen yalnızlık sayesinde çok geçmeden zaman mefhumunu yitirmiştim. Odadan çıkmıyordum; Rahatsız Etmeyin yazısı kapıda duruyordu ve televizyon -sahte de olsa bir normallik havası sağlamak yerine- türlü şekillere giren kafa karışıklığı ve yer değiştirme hissini artırıyordu sadece: Mantık yok, düzen yok, bir sonraki ne, bilmiyordun, herhangi bir şey olabilirdi, Felemenkçe *Susam Sokağı*, bir masada oturmuş konuşan Hollandalılar, bir masada oturmuş konuşan daha fazla Hollandalı ve Shy News, CNN ve BBC kanalları olmasına rağmen yerel haberlerin hiçbiri İngilizce verilmiyordu (önemli olabilecek, bana ya da o otoparka dair hiçbir şey yoktu) ama bir ara yerimden fena sıçradım, kanalları gezinirken eski bir Amerikan polisiye dizisinde babamın yirmi beş yaşındaki halini görünce hayrete düşüp kalakaldım. Repliği olmayan rollerinden biriydi, basın toplantısı sırasında bir siyasi parti adayının arkasında duran dalkavuklardan biriydi, adamın seçim kampanyası propagandalarına kafasını sallayarak eşlik ediyordu ve göz açıp kapayınca dek geçen tek bir esrarengiz anda kameraya doğru kafasını kaldırıp okyanusun ötesinden geleceğe, bana bir bakış attı. Bu anın taşıdığı sayısız ironi öyle katmanlı ve öyle tekinsizdi ki korkudan ağzım açık kaldı. Saç kesimi ve daha iri yapısı olmasa (ağırlık kaldırmaktan gövdesi irileşmiş; o günlerde sık sık spor salonuna gidiyormuş), ikizim olabilirdi. Ama en büyük şok nasıl dürüst göründüğüydü - benim sabıkası çoktan (takriben 1985) dolmaya başlamış ve alkolizme sürüklenmekte olan babam. Karakterine ya da geleceğine dair hiçbir iz görünmüyordu yüzünde. Aksine cesur, dikkatli, bir emniyet ve taahhüt timsali gibi duruyordu.

Bunun üzerine televizyonu kapattım. Gitgide gerçeklikle olan temel bağlantım ancak havanın daha kapkaranlık olduğu şafak vaktinden önceki, görevlilerin daha yavaş ve uykulu oldukları saatlerde sipariş ettiğim oda servisiydi. Hollanda çöreklerim ve kahvem, jambonum, yumurtam ve şefin seçtiği Hollanda peynirlerimle birlikte bana bir de *International Herald Tribune* getiren Felemenkçe konuşan komiye, “Hayır, ben Hollanda

gazeteleri istiyorum, lütfen," dedim İngilizce olarak. Ama çocuk yine de *Tribune'*ü getirmeyi sürdürünce yerel gazeteleri almak için gün doğmadan önce arka merdivenleri kullanarak aşağıya indim ve resepsiyonun önünden geçmek zorunda kalmadan hemen merdivenlerin dibindeki masanın üstüne yayılmış halde duran gazeteleri kolaylıkla aldım.

Bloedend.[67] Moord.[68] Güneş sabah dokuz civarına kadar doğmuyordu ve o zaman bile puslu ve kasvetliydi; bir Alman operasındaki sahne efektleri gibi günah çıkarma odasındakine benzer kısık, zayıf bir ışık veriyordu.

Görünüşe bakılırsa paltomun klapasına sürdüğüm diş macunu peroksit ya da onun gibi bir başka ağartıcı madde içeriyordu, zira fırçalanmış bölgenin rengi açılmış, dış kenarları tebeşir tozuna benzer, Frits'in kafatasından akan kanın belli belirsiz görünen hayaletini çağrıştıran elim büyüklüğünde beyaz bir hale oluşmuştu. Öğleden sonra üç buçuk gibi güneş batmaya başlamıştı bile; saat beşe geldiğindeyse hava tamamen kararmıştı. O zaman, dışarıda çok fazla insan olmadığını görünce paltomun yakalarını kaldırdım, atkımı boynuma sıkı sıkı sardım -başımı yukarı kaldırmamaya özen göstererek- çabucak dışarıya çıktım ve otelden birkaç yüz metre ileride, Asyalıların işlettiği markete gidip elimde kalan avrolarla paketlenmiş hazır sandviçler, elmalar, yeni bir diş fırçası, öksürük şurubu, aspirin ve bira aldım. *"Is alles?"*[69] dedi bozuk bir Felemenkçeye konuşan kasadaki yaşlı kadın. Verdiğim bozuklukları sinir bozucu bir yavaşlıkla tek tek sayıyordu. Trink, trink, trink. Kredi kartlarım yanımda olsa da onları kullanmamaya kararlıydım - kendi kendime uydurduğum bu oyunda koyduğum keyfî bir kural, tamamen mantıksız bir önlemdi sadece çünkü kimi kandırıyordum ki? Otelin parasını ödemek için bu kartı zaten kullanmışken marketin birinden alınmış birkaç sandviçin ne önemi vardı ki?

Kararlarımı bulandıran kısmen korku, kısmen de hastalıktı çünkü nasıl bir nezle ya da üşütmeye yakalandıysam bir türlü geçmek bilmiyordu. Görünüşe bakılırsa, her geçen saat öksürüğüm daha da sertleşiyor, ciğerlerim daha çok acıyordu. Hollandalılar ve temizlik, Hollanda'daki temizlik ürünleri hakkında söylenenler doğruydu: Markette daha önce hiç görmediğim şaşırtıcı çeşitte ürün seçenekleri vardı ve odaya ön etiketinde kar beyazı bir kuğunun arka planında tepesi karla kaplı bir dağın, arkasında ise bir kafatası ve çapraz duran kemiklerden bir tehlike işaretinin bulunduğu bir şişeyle dönmüştüm. Gömleğimin üstündeki çizgileri ağartacak kadar güçlü olsa da yakasındaki

lekeleri çıkarmaya yetecek güçte değildi, karaciğer rengi damla lekelerini dağıtmış, çizgilerinin dışına kadar taşırmıştı. Gömleği gözlerimden yaşlar aka aka dördüncü, belki beşinci kez yıkayıp duruladım, sonra kâğıtlara sarıp plastik poşetlerin içine koydum ve ağzını bağladım, yüksek bir dolabın arkasına atıverdim. İçine ağırlık yapacak bir şey koymadan gidip kanala atarsam suyun üstünde yüzeceğini biliyordum ve onu dışarı çıkarıp bir çöp kovasına atmaya da korkuyordum - biri beni görürdü, yakalanırdım, tam da böyle olurdu, rüyada edinilmiş bir bilgi gibi mantıksızca ama ta derinden biliyordum.

Bir süre. Bir süre ne demekti? En fazla üç gün, demişti Boris, Anne de Larmessin'in partisinde. Ama tabii Frits ve Martin'i hesaba katmamıştı.

Çanlar ve süsler, dükkân vitrinlerinde İsa'nın gelişini müjdeleyen yıldızlar, kurdeleler ve yaldızla süslenmiş cevizler.

Geceleyin yatak örtülerinin yanı sıra ayağımda çoraplarım, üstümde lekeli paltom ve polo yaka kazağımla uyuyordum çünkü radyatör düğmesini deri kaplı otel kitapçığında söylenildiği gibi saatin aksi yönünde çevirmek odayı ateş kaynaklı ağrılarımı ve üşümelerimi dindirecek kadar ısıtmaya yetmiyordu. Beyaz kaz tüyü, beyaz kuğular. Oda ucuz bir jakuzi gibi çamaşır suyu kokuyordu. Kat hizmetlileri koridordan kokusunu duyuyor muydu acaba? Sanat hırsızlığı için on yıldan fazla vermezlerdi ama Martin'le çok farklı bir ülkenin sınırlarına geçmiştim - tek yön, geri dönüş yok.

Yine de bir şekilde Martin'in ölümünü daha elverişli bir şekilde düşünmenin bir yolunu geliştirmiştim ya da düşünmeden devam etmenin diyelim. Bu olay -bu olayın sonsuzluğu- beni öyle bambaşka bir dünyaya atmıştı ki nereden bakılırsa bakılsın çoktan ölmüştüm bile. Her şeyin ötesine geçmiş, toprağa denizin üstünde yüzen bir buz kütlesinin üzerinden bakıyormuş gibi bir his. Yapılan şey asla geri döndürülemeyecekti. Ben bitmiştim.

Ve bu hiç sorun değildi. Büyük resme bakınca benim pek bir önemim yoktu zaten, Martin'in de öyle. Kolaylıkla unutulabilirdik. Bu, hiçbir şey değilse bile toplumsal ve ahlaki bir dersti. Ama gelecek öngörülebilir bütün zaman boyunca -tarih yazıldığı müddetçe buzullar eriyip Amsterdam sokakları sular altında kalıncaya dek- o tablo hatırlanacak ve yası tutulacaktı. Parthenon'un çatısını havaya uçuran Türklerin isimlerini kim biliyor ya da kim umursuyordu? Veya Bamiyandaki Buda heykellerinin yıkılmasını emreden mollaları? Ama ölü ya da diri: Yaptıkları hâlâ geçerliydi. Bu,

ölümsüzlüğün en kötü haliydi. Kasıtlı ya da değil: Dünyanın tam ortasında bir ateş yakmıştım.

Mücbir sebep: Sigorta şirketleri böyle adlandırıyordu bunu, herhangi bir önlem alınması mümkün olmayacak kadar rastgele ve esrarlı felaket. İhtimal apayrı bir durumdu ama kimi olaylar aktüeryal hesapların öyle dışında kalıyordu ki sigortacılar bile bu gibi olayları açıklamak için doğaüstü etmenlere dikkat çekmek zorunda kalıyorlardı - *kötü şans,* babamın bir akşam hava iyiden iyiye kararırken havuz kenarında sivrisinekleri uzak tutmak için Viceroy'ların birini yakıp birini söndürürken söylediği gibi, benimle annemin ölümü hakkında konuşmaya çalıştığı birkaç denemeden biriydi, neden kötü şeyler olur, neden ben, neden o, yanlış zaman yanlış mekân, yalnızca bir rastlantı evlat, milyonda bir olanından, bir bahane uydurmaya ya da lafı dolandırmaya çalışmıyordu, aksine -onun ağzından çıktığı için- bir inanç yeminiydi ve bana vereceği en iyi cevap, Allah Yazdıysa Olur ya da Tanrı'nın Takdiri ile aynı değerdeki, onun bildiği en yüce tanrı olan Talih'i tüm içtenliğiyle selamlamaktı.

Benim yerimde olsaymış. Hiç güleceğim yoktu. Onu müthiş bir canlılıkla deliğe tıkılmış volta atarken hayal edebiliyordum, kapana kısılmış sessizce dolanırken, kötü bir duruma düşmüş olmanın yarattığı dramın tadını çıkarırken, Farley Granger tarafından canlandırılan hapse düşmüş bir polis memuru gibi. Benim içinde bulunduğum duruma duyduğu ikinci el hayranlığı da hayal edebiliyordum, tıpkı kartlar gibi rastgele iyi ya da kötü çıkabilecek sonuçları, kederli bir ifadeyle kafasını iki yana sallayışını hayal edebiliyordum. *Kötü gezegenler. Bu şeyin bir şekli var, daha büyük bir düzeni. Eğer yalnızca işin hikâye kısmından söz ediyorsak, evlat, sen buna sahipsin.* Numeroloji ya da her ne haltsa onunla uğraşıyor, Akrep burcu kitabına bakıyor, yazı tura atıyor, yıldızlara danışıyordu. Babam hakkında ne derseniz deyin, tutarlı bir dünya görüşüne sahip değildi diyemezdiniz.

Otel tatil için gelenlerle dolup taşıyordu. Çiftler. Koridorlarda askerî bir monotonlukla konuşan, rütbeleri ve otoriteri seslerinden bile sezilen Amerikalı subaylar. Yatakta, ilaçla uyuşturulmuş bir halde ateşler içinde yanarken, rüyamda saf ve korkutucu, karlı dağlar görüyordum, Berchesgaten'e dair haber filmlerinden kalma manzara görüntüleri, masamın üstündeki yağlıboya tablodaki rüzgârlı denizlerin üstünden esen müthiş rüzgârlar: Fırtınanın harabeye çevirdiği ufacık tekne, bir başına karanlık sularda.

Babam: Seninle konuşurken elindeki kumandayı bırak.

Babam: Yani facia demeyeceğim ama başarısızlık.

Babam: O da bizimle yemek zorunda mı, Audrey? Her lanet gece o da masada bizimle oturmak zorunda mı? Alameda'ya evine gitmeden önce onun karnını doyurmasını söyleyemez misin?

Uno, Amiral Battı, Çizim Tahtası, Connect 4. Noel çorabına tıkıştırdığım birkaç yeşil asker'i figür ve tüyler ürpertici böcekler.

Bay Barbour: Çift bayrak sinyali. Victor: Yardım iste. Yankı: Rotamı sancak tarafına çeviriyorum.

Yedinci Cadde'deki daire. Yağmurlu gün grisi. Oyuncak bir mızıkayı tekdüze bir biçimde çalarak geçirilen saatler, sağa sola, sağa sola.

Pazartesi günü ya da belki de salı, nihayet kendimde ayağa kalkıp kalın perdeleri çekecek gücü bulduğumda saat öğleden sonrayı epey geçmişti, hava kararmaya başlamıştı bile, otelin olduğu sokakta Noel turistlerinin yolunu kesen bir televizyon ekibi vardı. İngiliz sesleri, Amerikalı sesleri. Sint Nicolaaskerk'te Noel konserleri ve tatil zamanı için kurulmuş oliebollen[70] satan tezgâhlar. "Az kalsın bir bisikletin altında kalıyordum ama bunun dışında oldukça keyifli vakit geçiriyorum." Göğsüm ağrıyordu. Kalın perdeleri yine çekip kapattım ve su canımı yakmaya başlayıncaya kadar sıcak duşun altında kaldım. Bütün çevre masalsı ışıklarla süslenmiş restoranlarla, vitrinlerinde kaşmir pardösüler, ağır, el örgüsü kazaklar ve bavuluma koymayı ihmal ettiğim diğer bütün sıcak tutacak giysileri sergileyen ışıl ışıl mağazalarla göz kamaştırıyordu. Ama o sabah daha gün ışımadan gidip aldığım ve göz attığım Felemenkçe gazeteler yüzünden aşağıya telefon edip bir demlik kahve istemeye bile cesaret edemiyordum çünkü gazetelerden birinin ön sayfasında otoparkın çıkış kapısına polis şeridi gerilmiş bir fotoğraf vardı.

Gazeteler yatağımın diğer tarafında, gitmeyi hiç istemediğim korkunç bir yerin haritası misali yere serili duruyordu. Tekrar tekrar, elimde olmadan, uyuyakalmak ve yüksek ateşin etkisiyle etmediğim sohbetleri etmediğim insanlarla etmediğim sohbetler arasında gidip gelip bu gazete sayfalarına bakıyor, oldukça seyrek görünen aynı kökenden gelen Felemenkçe-İngilizce sözcükler bulmaya çalışıyordum. *Amerikaan dood aangetroffen.*[71] Heroïne, cocaïne. *Moord:* ölüm, ölümlülük, ölümcül, cinayet. *Drugsgerelateerde criminaliteit*: Frits Aaltink uit Amsterdam en Mackay Fiedler Martin uit Los

Angeles.[72] *Bloedig:* kanlı. *Geweerschoten:* Ne olabilirdi ki ama *schoten:* ateş etmek olabilir miydi? *Deze moorden kwamen als en schok voor*[73] - ne?

Boris. Pencereye doğru yürüdüm ve durdum, sonra olduğum yere geri döndüm. Köprünün üstündeki bütün o kargaşaya rağmen onu aramamamı söylediğini gayet net hatırlıyordum, bu konuda oldukça ciddiydi ama öyle alelacele ayrılmıştık ki neden onun bana ulaşmasını beklemem gerektiğini açıkladığından emin değildim ve zaten her halükârda artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyordum. Yaralanmadığı konusunda da oldukça ciddiydi, bunu kendime hatırlatıp duruyordum ama o geceye dair zihnime yağan istenmeyen hatıralar yığınının içinde paltosunun kolundaki yanık delik, geçip giden sodyum lambalarının ışığında gözüme çapran yapış yapış siyah yünlü kumaş aklıma gelip duruyordu. Bana kalırsa, trafik polisi onu o köprünün üstünde yakalamış ve ehliyetsiz araç kullandığı için alıp götürmüştü: Kesinlikle boktan bir durumdu, gerçekten böyle olduysa eğer, ama yine de aklıma gelen diğer kimi olasıklardan çok daha iyiydi.

Twee doden bij bloedige...[74] Bitmiyordu. Dahası da vardı. Ertesi gün ve onun ertesinde de geleneksel Hollanda kahvaltımın yanında Overtoom'daki cinayet hakkında daha fazla haber vardı: Daha küçük sütunlarda, daha önemli bilgiler. Twee dodelijke slachtoffers. *Nog een of meer betrokkenen. Wapengeweld in Nederland.*[75] Frits'in fotoğrafı, yanında Hollandalı isimli başka adamların fotoğrafları ve okumayı hiç düşünmediğim uzunca bir haber. *Dodelijke schietpartij nog onopgehelderd...*[76] Uyuşturucu meselesinden - Boris'in kızıl ringalarından- söz etmeyi bırakıp olayın başka boyutlarına kaymaları beni endişelendiriyordu. Bu işi başıboş bırakmıştım, tüm dünyanın gözü önündeydi, şehrin dört bir yanındaki, benimkine benzemeyen bir dili konuşan insanlar bunları okuyordu.

Herald Tribüne'de dev bir Tiffany reklamı. Zamanın Ötesinde Güzellik ve Ustalık. Tiffany & Co. İyi Tatiller Diler.

Şans insana oyun oynar, derdi babam. Sistemler, bahis analizleri.

Boris neredeydi? Yüksek ateşten dumanlanmış zihnimle onun hep en beklemediğin anda ortaya çıkıverdiğini düşünerek kendimi kandırmaya ya da en azından oyamalaya çalıştım ama nafile. Parmaklarını kıtlatır, kızları yerinden zıplatırdı. Devlet tarafından yapılan Yeterlilik Sınavı başladıktan tam yarım saat sonra gelmiş, kilitlenmiş kapının tel kafesli camından şaşkın bir surat ifadesiyle bakıp bütün sınıfı kahkahalara boğmuştu: eve giderken bu

standartlaşmış sınavları ona açıklamaya çalışınca, *hah, parlak geleceğimiz,* diye dalga geçmişti benimle.

Rüyalarımda olmam gereken yere gidemiyordum. Gitmem gereken yere gitmemi engelleyen bir şey vardı hep.

Amerika'dan ayrılmadan önce bana numarasını mesajla göndermişti; o numaraya mesaj atmaktan korksam da (ne durumda olduğunu bilmediğim için ya da bu mesajın peşine düşüp bir şekilde beni bulurlar diye) eğer mecbur kalırsam ona ulaşabileceğimi tekrar tekrar hatırlatıyordum kendime. Nerede olduğumu biliyordu. Yine de gecenin geç saatlerinde gözüme uyku girmiyor, kendi kendimle kavga ediyordum: Bitmek bilmeyen bir sıkıntıydı, gidip geliyordu ama farz edelim ki yaptım, ne zararı olacaktı ki? En sonunda ne yapacağımı şaşırdığım bir anda -gece lambası yanıyordu, yarı uyanık, yarı rüyada gibiydim- içimdeki dürtüye yenildim ve fikrimi değiştirmeye zaman kalmadan ne olursa olsun diye düşünüp ona bir mesaj çektim: Neredesin?

Sonraki iki üç saat boyunca zar zor kontrol edebildiğim kaygılı bir halde gözümü bile kırpmadan yatakta yattım, ışığı engellemek için kolumu yüzüme kapatıyordum ama aslında ışık falan yoktu. Ne yazık ki sabaha karşı terden sırılsıklam olduğum uykumdan uyandığımda telefonumun şarjı bitmiş ve çoktan kapanmıştı çünkü onu kapatmayı unutmuştum, ödünç verecekleri bir şarj aleti var mı diye sormak için resepsiyonu arayıp aramamakta kararsız kaldım -onlarla konuşmaya pek istekli değildim- ama saatler süren ikilemimden sonra nihayet öğle saatlerinde inadımı yendim.

"Tabii efendim," dedi resepsiyonist, yüzüme doğru dürüst bakmadan. "Amerikan uçlu değil mi?"

Şükürler olsun, diye düşünüyordum, üst kata çıkarken fazla aceleci davranmamaya çalışıyordum. Telefon eski ve yavaştı, prize taktıktan sonra bir süre bekledim ama sonra Apple logosunun çıkmasını beklemekten sıkılıp minibara gittim ve kendime bir içki aldım, geri dönüp nihayet kilitli ekran belirinceye kadar başında bekledim - şaka olsun diye taratıp sakladığım eski bir fotoğraf; on yaşındaki Kitsey'nin penaltı vuruşunda havada uçarken çekilmiş bu fotoğrafı gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim herhalde. Ama tam şifreyi girecektim ki ana ekran kapandı, sonra yaklaşık on saniye kadar cızırdadı, siyahlı grili kayan ve sonra parçalarına ayrılan çizgiler göründü ve en sonunda üzgün bir surat belirdi ve tatsız bir vın sesi çıkarıp ekranı karardı.

Saat öğleden sonra dört on beş. Gökyüzü kanalların öbür tarafındaki çan

kulelerinin tepesinde laciverte dönüyordu. Sırtımı yatağa dayamış, halının üstünde oturuyordum, şarj kablosu hâlâ elimdeydi, odadaki bütün prizleri sıra sıra ikişer defa denemiştim - telefonu yüz defa açıp kapatmış, belki açıktır da ekranı kararmıştır diye ışığa tutmuştum, resetlemeye çalışmıştım ama telefon yanmıştı işte: Hiçbir şey olmuyordu, ekranı kapkaranlıktı, telefon miadını doldurmuştu. Belli ki kısa devre yaptırmıştım; otoparktaki gece ıslanmıştı - ekranda besbelli su damlaları vardı- ama başta açılması için biraz uğraştımsa da gayet düzgün çalışıyor gibiydi, ta ki şarj etmeye çalışıncaya kadar. Evdeki dizüstü bilgisayarımda her şey yedekliydi, ihtiyacım olan tek şey hariç: Boris'in arabayla havaalanına giderken yolda mesaj attığı telefon numarası.

Tavanda titreşen su yansımaları. Dışarıda bir yerlerde tiz sesli çan müziği ve detone sesli şarkıcıların şarkıları duyuluyordu. O *Tannenbaum, o Tannenbaum, wie treu sind deine Blätter.*

Dönüş biletim yoktu. Ama kredi kartım vardı. Bir taksiye atlayıp havaalanına gidebilirdim. *Bir taksiye atlayıp havaalanına gidebilirsin,* dedim kendi kendime. Schipol. İlk uçağa binerim. Kennedy, Newark. Param vardı. Bir çocuk gibi kendi kendime konuşuyordum. Kim bilir Kitsey neredeydi - yine Hamptons'a gitmişti, bana kalırsa- ama Bayan Barbour'un yardımcısı Janet (Bayan Barbour'un artık yardıma ihtiyacı duyacağı pek bir işi kalmamasına rağmen hâlâ eski işini koruyordu) birkaç saat önce haber verilse de Noel arifesinde bile dünyanın herhangi bir yerine giden herhangi bir uçakta yer bulabilecek türden biriydi.

Janet. Janet'ı düşünmek beni tuhaf şekilde rahatlatmıştı. Başlı başına becerikli bir sistem olan Janet, pembe yünlülerinin ve ekose pantolonlarının içinde J. Crew tarafından giydirilmiş bir Boucher perisi gibi tombul ve şen Janet, her şeye cevaben *müthiş!* diyen ve kahvesini üstünde *Janet* yazan pembe kupasında içen Janet.

Sağlıklı düşünüyor olmak rahatlatıcıydı. Benim böyle beklemem Boris'in ya da herhangi birinin ne işine yarayacaktı? Soğuk ve nem, okunması imkânsız dil. Ateş ve öksürük. Kâbus gibi bir kısıtlanmışlık hissi. Boris olmadan, Boris'in iyi olduğunu öğrenmeden gitmek istemiyordum; savaş filmlerindeki gibi koşa koşa hangi cehennemin koynuna gittiğini bilmeden düşen arkadaşını bırakıp yoluna devam edip etmeme kararsızlığıydı bu ama aynı zamanda Amsterdam'dan gitmeyi öyle fena halde istiyordum ki Newark'ta karaya ayak bastığımda dizlerimin üstüne çöküp alnımı toprağa dayadığımı hayal edebiliyordum.

Telefon rehberi. Kalem kâğıt. Beni yalnızca üç kişi görmüştü: Endonezyalı, Grozdan ve Asyalı çocuk. Martin ve Frits'in Amsterdam'da beni arayan dostları olması mümkün olsa da (bu şehirden derhal çıkıp gitmek için bir neden daha) polislerin beni aradığını düşündürecek hiçbir neden yoktu. Pasaportumu mimlemeleri için hiçbir sebep yoktu.

Derken -yüzüme bir tokat yemişçesine- irkildim. Her nedense pasaportumun aşağıda, otele giriş yapmak için verdiğim resepsiyonda olduğunu sanıyordum. Ama Boris arabasının torpido gözüne kilitlemek için onu benden aldığından beri aslında doğru dürüst aklıma bile gelmemişti ki.

Çok çok sakince, telefon rehberini elimden bıraktım, tarafsız bir gözlemciye doğal ve yapmacıksız görünecek bir tavırla yerine koymaya özen gösterdim. Normal koşullarda yeterince basit bir durumdu. Adresi ara, ofisi bul, nereye gideceğine karar ver. Kuyruğa gir. Sıranı bekle. Nazikçe ve sabırla bekle. Kredi kartlarım, resimli kimliğim vardı. Hobie doğum belgemi fakslayabilirdi. Sabırsızlıkla, Toddy Barbour'un bir akşam yemeği sırasında anlattığı bir anekdotu hatırlamaya çalışıyordum - pasaportunu kaybedince (İtalya'da? İspanyada?) kimliğini doğrulamak için kan bağı bulunan birini getirtmesi gerekmişti.

Çürük rengi kapkara gökyüzü. Amerika'da saat daha erkendi. Hobie öğle yemeğini hazırlamaya koyulmuş olmalıydı, Jefferson Market'a gidip Noel günü ev sahipliği yapacağı öğle yemeği için sebze almaya çıkmıştı belki. Pippa hâlâ Kaliforniya'da mıydı? Bir otel odasındaki yatakta dönüp uykulu uykulu telefonuna uzandığını gözümde canlandırabiliyordum, gözleri hâlâ kapalıydı; Theo sen misin, bir sorun mu var?

Durdurulacak olursak ceza ödeyip biraz dil dökerek paçayı sıyırmak çok daha iyi.

Midem bulanıyordu. Konsolosluğa (ya da neresiyse) gidip bir dolu sorgulama ve kâğıt işiyle uğraşmak ihtiyacım olandan çok daha fazla belayı başıma sarmak demekti. Ne kadar daha bekleyeceğime dair herhangi bir süre sınırlaması koymamıştım ama yine de herhangi bir hareketi -rastgele bir hareketi, anlamsız bir hareketi, bir kavanozun etrafında vızıldayan böceğin hareketini bile- bu odada bir dakika daha fazla kapalı kalmaya, gözümün ucuyla gölge insanlar görmeye yeğlerdim.

Tribüne'deki bir başka kocaman Tiffany reklamı Noel'imi kutluyordu. Derken hemen yan sayfada farklı bir reklamda, dijital fotoğraf makinesi reklamında, süslü harflerle karalanmış Jean Miro imzalı yazı şöyle diyordu:

Bir resme bir hafta boyunca bakıp onu bir daha hatırlamayabilirsiniz.

Bir resme bir an için bakıp onu hayatınız boyunca aklınızdan çıkaramayabilirsiniz de.

Centraal Station. Avrupa Birliği'nde, sınırlarda pasaport kontrolü yoktu. Herhangi bir tren, herhangi bir yer. Kendimi trenlerde amaçsızca Avrupa'yı dolaşıp dururken hayal ettim: Rheinefall Şelalesi ve Tyrolean geçidi, sinematik tüneller ve kar fırtınaları.

İş bazen kötü bir eli iyi oynamaya bakar, dediğini hatırladım babamın koltukta yarı uykulu bir şekilde uzanırken.

Ateşten sersemlemiş bir halde telefona bakıyor, hiç kıpırdamadan oturup düşünmeye çalışıyordum. Boris, öğle yemeğinde, Amsterdam'dan Antwerp'e (ve Frankfurt'a: Almanya'nın yakınından bile geçmek istemiyordum) giden trene binmekten bahsetmişti ve bir de Paris'e. Yeni bir pasaport almak için Paris'teki konsolosluğa başvursam: Belki şu Martin meselesiyle bağlantı kurma olasılıkları çok daha düşük olurdu. Ama Çinli çocuğun görgü tanığı olduğu gerçeğinden kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Bana kalırsa artık Avrupa'daki tüm emniyet teşkilatının bilgisayarlarındaydım.

Yüzüme biraz su çarpmak için banyoya gittim. Çok fazla ayna vardı. Suyu kapattım ve yüzümü kurulamak için havluya uzandım. Sistematik hareketler, sırayla. Ruh halim iyiden iyiye karardığında, korkmaya başladığımda gece olmuştu. Bir bardak su. Ateşimi düşürsün diye bir Aspirin. Ateşim de hava karardıktan sonra daha da yükselmişti sanki. Basit hareketler. Kendi kendimi dolduruyordum ve bunun farkındaydım. Boris'in ne gibi güvenceleri olduğunu bilmiyordum ama tutuklandığını düşünmek can sıkıcı olsa da Sascha'nın adamlarının peşine başka adamlar taktığını düşünmek çok daha iç karartıcıydı. Ama bu kendimi kaptırmama izin vermeyeceğim bir başka endişeydi.

II

Ertesi gün -Noel arifesinde- canım hiç istemese de kendimi devasa bir oda

servisi kahvaltısı yemeye zorladım ve gazeteleri hiç bakmadan çöpe attım çünkü *Overtoom* ve *Moord* sözcüklerini bir kez daha görecek olursam yapmam gereken şeyi yapabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum. Kahvaltımı yaptıktan sonra tüm hissizliğimle bütün hafta biriken gazeteleri yatağımın üstünde topladım, hepsini kıvırıp kıvırıp çöp sepetine attım; rengi ağarmış gömleğimi dolaptan aldım ve -poşetin sıkı sıkı bağlandığından emin olduktan sonra- şu Asyalıların marketinden aldığım bir başka poşetin içine daha koydum, (taşıması kolay olsun diye ve belki işe yarar bir tuğla parçası bulurum diye bu kez ağzını açık bırakmıştım). Sonra paltomun yakasını yukarı kaldırıp etrafına atkımı bağladım ve oda temizliği istediğimi belirten işareti kapıya asıp odadan çıktım.

Hava berbattı, işime geliyordu. Rüzgârla birlikte dört bir yandan vuran sulu sepken, kanalın üstüne yağıyordu. Yirmi dakika kadar yürüdüm -hapşıra tıksıra, perişan haldeydim, soğuktan donmuştum- derken tek bir arabanın, tek bir yayanın, tek bir dükkânın olmadığı, yalnızca panjurlarını rüzgâra karşı sıkı sıkı kapatmış evlerin bulunduğu bilhassa ıssız bir köşede bir çöp tenekesi çıktı karşıma.

Gömleği çabucak içine tıktım ve yürümeye devam ettim, birbirine çarpan dişlerime rağmen dört ya da beş sokağı hiç anlamadan hızla geçivermeme neden olan bir heyecanla dolmuştum. Ayaklarım sırılsıklamdı, ayakkabılarımın tabanları bu Arnavut kaldırımı taşları için fazla inceydi ve çok üşüyordum. Çöpleri ne zaman topluyorlardı acaba? Ne önemi vardı?

Peki ya -bu düşünceyi atmak için kafamı sallamıştım- Asyalıların çalıştığı şu market. Poşetin üstünde o marketin adı yazıyordu. Otelimden sadece birkaç blok ötedeydi. Ama bunu düşünmek çok saçmaydı, aklımı toplamaya çalıştım. Beni kim görmüştü ki? Hiç kimse.

Charlie: Olumlu. Delta: Güçlükle ilerliyorum.

Kes şunu. Kes şunu. Geri dönmek yok.

Nerede taksi durağı olduğunu bilmediğim için yirmi dakika kadar ya da belki daha fazla, amaçsızca dolaştım ve en sonunda sokaktan geçen bir taksiyi durdurdum. “Centraal Station,” dedim Türk taksiciye.

Ancak şoför eski zamanlara ait haber görüntülerinden çıkmış gibi gri ve hayaletli sokaklardan geçtikten sonra beni istasyonun önünde bıraktığında bir an için beni yanlış bir yere getirdiğini düşündüm çünkü önünde indiğim bina daha çok bir müzeyi andırıyordu: Kırmızı kiremitli kalkan duvarlar ve kuleleriyle tüyleri diken diken eden Dutch Victoriana. Tatilci kalabalığının

arasından yürüdüm, oraya aitmişim biri görünmek için elimden geleni yapıyor, kafamı çevirdiğim her yerde duruyormuş gibi görünen polisleri görmezden geliyor ve bu müthiş demokratik dünya bir kez daha etrafımı sarıp dalga dalga yükselirken şaşkına dönmüş gibi ve tedirgin hissediyordum: Büyükanne ve büyükbabalar, öğrenciler, bitkin görünen genç evliler ve sırt çantalarını peşi sıra sürükleyen küçük çocuklar, alışveriş poşetleri ve Starbucks bardakları, bavul tekerleklerinin tıkırtıları, Greenpeace için imza toplayan gençler ve arka planda insani şeylerin uğultusu. Öğleden sonra Paris'e giden bir tren vardı ama ben en geç trene binmek istiyordum.

Kuyruklar bitmek bilmeyecekmiş gibi görünüyor, ta gazete satan büfeye kadar uzanıyordu. "Bu akşama mı?" dedi memur, nihayet gişeye ulaşabildiğimde: Şişman, açık tenli, orta yaşlı bir kadındı, göğüs kısmı yastık gibi yumuşak görünüyordu ve ikinci sınıf bir tablodaki gamsız bir mama gibi şendi.

"Evet," dedim, olduğum kadar hasta görünmediğimi umuyordum.

"Kaç kişi?" dedi doğru düzgün suratıma bile bakmadan.

"Bir kişi."

"Tamamdır. Pasaport lütfen."

"Bir saniye..." Sesim hastalıktan ötürü boğuk boğuk çıkıyordu, ceplerimi kurcalıyordum, pasaport istemeyeceklerini ummuştum. "Ah. Maalesef, pasaportum üstümde değil, oteldeki kasada kalmış ama..." New York eyalet kimliğimi, kredi kartlarımı, sosyal güvenlik kartımı çıkardım, gişenin camından içeri ittim. "Buyurun."

"Seyahat edebilmeniz için pasaportunuz gerekiyor."

"Ah, tabii." Makul, bilgili biri görünmek için çabalıyordum. "Fakat trenim gece kalkıyor. Görmüyor musunuz?" Bavulumun olmadığını gösterir bir hareket yaptım. "Kız arkadaşımı geçiriyorum ve hazır buraya kadar gelmişken sıraya girip biletimi alayım diye düşünmüştüm."

"Pekâlâ," kadın ekrana bir göz attı, "daha epey vaktiniz var. Size beklemenizi ve bileti akşam buraya geldiğinizde almanızı öneririm."

"Evet," hapşırmayayım diye burnumu sıkıyordum, "ama ben şimdi satın almak istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil."

"Lütfen. Bu, işimi müthiş kolaylaştırırdı. Kırk beş dakikadır burada dikiliyorum ve bu kuyrukların geceye doğru ne hale geleceğini tahmin bile edemiyorum." Bütün Avrupa'yı trenle dolaşan Pippa'dan trende pasaport

kontrolü yapmadıklarını duyduğumu gayet iyi hatırlıyordum. “Tek istediğim biletimi şimdi alıp bu akşam buraya gelmeden önce bütün işlerimi halledecek vakti bulmak.”

Gişe memuru sert bir ifadeyle suratıma baktı. Sonra kimliğimi eline alıp üstündeki resme baktı, sonra dönüp yine baktı.

“Bakın,” dedim kadın tereddüt edince ya da tereddüt ediyormuş gibi görününce. “Bunun ben olduğumu görebilirsiniz. Adımı biliyorsunuz, sosyal güvenlik kartım elinizde, işte,” dedim, kâğıt kalem çıkarmak için elimi cebime soktum. “İmzamı kanıtlayayım isterseniz.”

İki imzayı yan yana koyup karşılaştırdı. Bir kez daha bir bana bir karta baktı - ve sonra birdenbire kararını vermiş gibi göründü. “Bu belgeleri kabul edemem.” Kartlarımı bana geri uzattı.

“Neden peki?” Arkamdaki kuyruk uzuyordu. “Neden?” diye tekrarladım. “Tamamen yasal. ABD’de uçarken pasaport yerine bunu kullanıyorum ben. İmzalar da uyuyor,” dedim kadın cevap vermeyince, “görmüyor musunuz?”

“Üzgünüm.”

“Yani...” Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum, onunla daha fazla tartışmamam için meydan okurcasına saldırgan bir tavırla gözlerimin içine bakıyordu. “Bana bütün bu yolu tepip bu akşam buraya geri dönmemi ve en baştan kuyruğa girmemi mi söylüyorsunuz?”

“Üzgünüm, bayım. Size yardımcı olamam. Sıradaki,” dedi kadın omzumun üstünden bir sonraki yolcuya bakarak.

Yürüyüp uzaklaşırken -kalabalıkların içinde itiş kakış ilerlerken-biri arkamdan seslendi: “Hey. Hey, dostum?”

Önce, bilet gişesinde olanların verdiği şaşkınlıkla gaipten sesler duyduğumu sandım. Ama bir anda arkamı döndüğümde devasa spor ayakkabılarının parmakucunda yükselip alçalan koca suratlı, pembe gözlüklü ve dazlak bir ergen gördüm. Keskin gözlerle yan yan bakışını görünce başta bana bir pasaport satmayı teklif edeceğini düşündüm ama bunun yerine iyice yaklaşıp, “Sakın deneyeyim deme,” dedi.

“Ne?” dedim tereddütle, yalnızca birkaç metre arkasında duran kadın polise bakıyordum.

“Beni dinle, dostum. Pasaportum üstümdeyken yüz defa gidip geldim ve tek bir kez bile kontrol etmediler. Ama yanımda taşımadığım tek bir seferde... Fransa’ya giderken... Beni Fransa göçmen hapishanesine tıktılar, tamam mı, on iki saat onların leş gibi yemeklerine, leş gibi tavırlarına maruz kaldım,

korkunçtu. Korkunç pis nezaret hücresi. Güven bana, belgelerinin düzgün olması lazım. Senin durumun da hiç farklı değil.”

“Hımm, doğru,” dedim. Tek bir düğmesini bile açmaya cesaret edemediğim paltomun içinde terliyordum. Atkımı çözmeye bile cesaret edemiyordum.

Sıcak. Baş ağrısı. Çocuğun yanından uzaklaşırken güvenlik kameralarının öfkeli bakışının ta içime işlediğini hissettim; kalabalıkların içinde ilerlemeye çalışırken fazla dikkatli görünmemeye çalıştım, ateş yüzünden kafam sersem gibiydi, cebimdeki Amerikan konsolosluğunun numarasını buruşturup duruyordum.

Ankesörlü bir telefon bulmak biraz vaktimi aldı -bir araya toplanmış bir kabile gibi yerde oturan kılıksız ergenlerle dolu bir alandan geçip istasyonun diğer ucuna kadar yürüdüm- bu aramayı nasıl yapacağımı düşünmekse çok daha fazlasını.

Capcanlı Felemenkçe cümleler. Derken hoş bir Amerikalı sesiyle karşılandım: Amerika Birleşik Devletleri Hollanda Konsolosluğu’na hoş geldiniz, görüşmeye İngilizce mi devam etmek istersiniz? Daha fazla menü, daha fazla seçenek. Şunun için bire bas, bunun için ikiye, operatör için bekle. Sabırla bütün bu talimatları dinledim ve kalabalığa baktım, sonra insanların yüzümü görmesinin çok da iyi bir fikir olmadığına kanaat getirip duvara doğru döndüm.

Telefon o kadar uzun bir süre çaldı ki kafam bambaşka yerlere kaydı, derken hat aniden açıldı ve Santa Cruz sahilinden yeni gelmiş kadar şen şakrak bir Amerikan sesiyle karşılandım: “Günaydın, Amerika Birleşik Devletleri Hollanda Konsolosluğu, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba,” dedim, rahatlamıştım. “Ben,” sırf istediğim bilgiyi alabileyim diye yanlış isim vermeyi düşünmüştüm ama şimdi bununla uğraşamayacak kadar bitkin ve yorgundum, “korkarım başım dertte. Adım Theodore Decker, pasaportum çalındı.”

“Ah, bunu duyduğuma üzüldüm.” Bilgisayara not alıyordu, tuş seslerini duyabiliyordum. Arkaplanda Noel müzikleri çalıyordu. “Kötü zamanlama, herkes bir yerlere gidiyor, biliyorsunuz. Yetkilileri bilgilendirdiniz mi?”

“Ne?”

“Pasaportunuz çalınmış ya? Bunu derhal bildirmelisiniz. Polisin hemen haberdar edilmesi lazım.”

“Ben...” İçimden kendime küfürler yağdırıyordum, neden çalındığını

söylemiştim ki? “Hayır, pardon, bir anda oluverdi. Centraal Station,” etrafıma bakındım, “ankesörlü telefondan arıyorum. Doğrusunu isterseniz çalındığından emin değilim, sanırım cebimden düştü.”

“Pekâlâ,” biraz daha klavye sesi, “kayıp ya da çalıntı, yine de polise bildirmeniz gerekiyor.”

“Peki ama trene yetişmem lazım, anlıyor musunuz ve bu durumda trene binmeme izin vermiyorlar. Bu gece Paris’te olmam gerek.”

“Bir saniye bekleyin.” Tren istasyonunda çok fazla insan vardı, ıslak yün ve boğucu kalabalığın kokusu bu fazla ısıtılmış sıcaklıkta korkunç şekilde buram buram yükseliyordu. Bir saniye içerisinde bir klik sesiyle geri döndü. “Şimdi, sizden bazı bilgiler alacağım...”

Ad soyad. Doğum tarihi. Pasportun verildiği tarih ve şehir. Paltomun içinde terliyordum. Dört bir yanım nem teneffüs eden bedenlerle sarılıydı.

“ABD vatandaşlığınızı kanıtlayan herhangi bir belgeniz var mı?” diye sordu.

“Anlamadım?”

“Süresi dolmuş bir pasaport? Doğum ya da vatandaşlığa kabul belgesi?”

“Sosyal Güvenlik "kartım var. Ve New York eyalet kimliğim. Doğum belgemin Amerika’dan fakslanmasını sağlayabilirim.”

“Ah, harika. Bu yeterli olacaktır.”

“Gerçekten mi?” Hiç kıpırdamadan öylece kalakaldım. Hepsi bu kadar mıydı?

“Bilgisayar erişiminiz var mı?”

“Hımm,” oteldeki bilgisayar? “tabii.”

“Pekâlâ.” Bana bir internet adresi verdi. “Kayıp ve çalıntı pasaportunuza ilişkin bir beyanname indirmeniz, çıktısını almanız, doldurmanız ve buraya getirmeniz gerekiyor. Bizim büromuza. Rijksmuseum yakınındayız. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Öylesine rahatlamıştım ki orada öylece kalakalmış, kalabalığın gürültüsünün saykedelik bir karaltı halinde etrafımda yükselip üstüme çullanmasına izin vermiştim.

“Yani sizden getirmenizi istediğimiz şeyler bunlar,” diyordu Kaliforniyalı kız, enerjik sesi beni yükselen ateşimden ötürü içine düştüğüm rengârenk hülyalarda geri çağırıyordu. “Beyanname. Fakslanmış belgeler. 5x5 santimlik beyaz fonlu iki vesikalık fotoğraf. Bir de sakın unutmayın, polis zabtının bir kopyası.”

“Pardon?” dedim, kafama bir darbe yemiş gibi olmuştum.

“Dediğim gibi. Kayıp ya da çalıntı pasaportlar söz konusu olunca polis zabtı tutturmanız gerekiyor.”

“Ben...” Baştan ayağa simsiyah giyinmiş sessizce yanımdan geçip giden çarşaflı Arap kadınlardan oluşan ürkütücü topluluğa bakıyordum. “Bunun için zamanım yok.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Amerika’ya hemen şimdi uçuyor değilim. Sadece,” kendimi toparlamam biraz zaman aldı; öksürük nöbeti gözlerimi gözlerimi yaşartmıştı, “Paris’e gidecek olan trenim iki saat içinde kalkıyor. Yani, demek istediğim, ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün bu evrak işlerini halledebileceğimden ve polis merkezine yetişebileceğimden emin değilim.”

“Pekâlâ,” dedi üzüntüyle, “şey, aslına bakarsanız, büromuz da kırk beş dakika sonra kapanıyor zaten.”

“Ne?”

“Bugün erken kapatıyoruz. Noel arifesi, biliyorsunuz. Yarın ve hafta sonu da kapalıyız. Noel’den sonraki pazartesi sabahı saat 8.30’da yeniden açık olacağız.”

“*Pazartesi* mi?”

“Şey, üzgünüm,” dedi. Sesi bıkkın geliyordu. “İşler böyle yürüyor.”

“Ama bu acil bir durum!” Sesim hastalıktan ötürü boğuk boğuk çıkıyordu.

“Acil bir durum mu? Ailevi bir durum mu yoksa bir sağlık sorunu mu?”

“Ben...”

“Çünkü kimi çok nadir durumlarda mesai sonrası acil durum desteği sağlayabiliyoruz.” Sesi öyle sıcak çıkmıyordu artık, alelacele önündeki kâğıtta yazanları okuyordu, telefon bağlantısı yapılan bir radyo programındaymışım gibi arka fonda çalan diğer telefonları duyabiliyordum. “Bu ne yazık ki ölüm kalım meselesi olan acil durumlarla sınırlı ve çalışanlarımız pasaport feragat belgesini vermeden önce nasıl bir acil durum olduğunu teyit edip ona göre karar vermek zorunda. Bu yüzden Paris’e hemen bu öğleden sonra gitmenizi gerektirecek ölüm ya da ciddi bir hastalık gibi bir durum yoksa ve bu kritik acil durumu belirten uzman doktor, rahip ya da cenaze levazımcısından alacağınız bir beyanname edinemeyecekseniz...”

“Ben...” Pazartesi mi? Siktir! Polis zabtınıysa aklıma bile getirmek istemiyordum. “Şey, üzgünüm, dinleyin...” Kadın telefonu kapatmaya

çalışıyordu.

“Aynen öyle. Bütün bu belgeleri ayın yirmisekizi pazartesi gününe kadar toparlayın. O zaman, evet, başvuru yapıldığı anda elimizden gelen en kısa sürede işleme koyacağız, affedersiniz, bir saniye izin verir misiniz?” Klik. Sesi uzaklaşmıştı. “Günaydın, Amerika Birleşik Devletleri Hollanda Konsolosluğu, lütfen bir saniye bekler misiniz?” Telefon aynı anda tekrar çalmaya başladı. Klik. “Günaydın, Amerika Birleşik Devletleri Hollanda Konsolosluğu, lütfen bir saniye bekler misiniz?”

“Ne kadar çabuk verebilirsiniz?” dedim bana geri döndüğünde.

“Ah, başvuru yaptığınız andan itibaren en fazla on iş günü içerisinde hazırlarız. İş günü olarak hesaplanıyor. Yani normalde sizin için bu süreci yedi güne düşürmek için elimden geleni yapardım. Ama tatil zamanı işte, eminim anlıyorsunuzdur, büromuz bu ara biraz yoğun ve çalışma saatlerimiz de yeni yıla kadar biraz düzensiz. Bu yüzden üzgünüm,” diye ekledi buz kesmiş sessizlikte, “biraz zaman alabilir. Berbat bir haber, farkındayım.”

“Ben ne yapacağım şimdi?”

“Seyahat yardımına ihtiyacınız var mı?”

“Bunun ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum.” Her yerimden terler boşanıyordu. Fazla ısıtılmış hava kalabalığın kokularıyla ağırlaşmıştı, nefes almak imkânsızdı.

“Para transferi? Geçici konaklama?”

“Eve nasıl döneceğim peki?”

“Paris’te mi oturuyorsunuz?”

“Hayır, Amerika’da.”

“Şey, zaten geçici pasaportla, yani geçici pasaportta Amerika’ya giriş yaparken sahip olmanız gereken çipten yok, bu yüzden sizi oraya benim yapabileceğimden daha hızlı bir şekilde götürmeyi sağlayacak herhangi bir kestirme yol olduğunu sanmıyorum...” Zır, zır, zır, zır. “Bir saniye efendim, lütfen bekler misiniz?” dedi çalan telefonu açıp sonra bana geri döndü. “Bakın, benim adım Holly. Size dâhili numaramı vermemi ister misiniz, olur da burada kaldığınız süre boyunca herhangi bir sıkıntı yaşarsanız ya da herhangi bir yardıma ihtiyaç duyarsanız diye?”

III

Ateşim, her nedense, gece olunca bir anda daha da yükseliyordu. Ama soğuk havada o kadar uzun bir süre ayakta kaldıktan sonra çarpa çarpa uzun bir binanın tepesine çıkarılan ağır bir nesne gibi sarsak sarsak, düzensiz sıçramalarla iyice yükselmeye başlamıştı, bu yüzden otele geri dönerken neden hareket ettiğimi ya da neden yere yığılıvermediğimi ya da nasıl adım adım ilerleyebildiğimi anlamakta güçlük çekiyordum, yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettiren bir bilinçsizlik beni bedenimden alıp yağmurlu ara sokaklardan, sahipsiz evlerin ve bacaların üstünden, kendime ta yukarıdan bir yerlerden bakıyormuşçasına peşi sıra sürüklüyordu, istasyondan dönerken taksiye binmeyerek büyük hata etmiştim, çöp tenekesine attığım poşeti, bilet gişesindeki kadının parlak, kırmızı suratını, gözleri yaşlı ve kolundaki yanık izli yeri sımsıkı tutan elleri kanlı Boris'i görüp duruyordum; rüzgâr uğulduyor, başım alev alev yanıyordu ve düzensiz aralıklarla tam dirseğimde duyduğum karanlık, epileptik titremelerle irkiliyordum: sıçrayan kapkara sular, tuhaf ürpertiler, kimse yoktu ama, aslında sokakta kimse yoktu -arada sırada- çisentinin içinde belli belirsiz görünen kamburu çıkmış bir bisikletli dışında.

Kafam kazan gibiydi, boğazım yanıyordu. Nihayet sokaktan geçen bir taksiyi yakalayabildiğimde, otelden yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydım. Tek iyi şey -iliklerime kadar üşümüş, tir tir titreyerek- yukarıya, odama çıktığımda odayı temizlemiş ve barı yeniden doldurmuş olmalarıydı, böylece portakallı likör Cointreau'yü derhal kafaya diktim.

İki minik cin şişesini aldım, çeşmeden doldurduğum sıcak suyun içine karıştırdım ve pencerenin kenarındaki sırmalı ipek kumaşla kaplı koltuğa oturdum, parmaklarımın arasındaki kadeh sarsılıp duruyor, bense saatlerin geçip gidişini izliyordum: Zar zor uyanık duruyordum, yarı rüyada gibiydim, vakur kış ışıkları paralel kenarlar halinde duvardan duvara vuruyor, halıya düşüp geride hiçbir şey kalmayıncaya dek sönüyordu ve akşam yemeği vakti gelmişti, midem ağrıyordu, boğazım ağzıma kadar yükselen safra yüzünden acıyordu ve ben karanlığın içinde öylece oturuyordum. Daha önceden aklıma gelmemiş bir şey değildi, çok defa, çok daha az külfetli durumlarda da düşündüğüm olmuştu; bu dürtü beni şiddetle, hiç beklenmedik şekilde sarstı, içimden asla tam olarak söküp atamadığım zehirli bir fısıltı, bazı günler

duymakla duymamak arasında bir eşikte duran ama kimi günlerse kontrol edilemez bir biçimde yükselip pasparlak hayali bir cinnete dönüşen bir fısıltı, neden olduğundan emin değildim, bazen kötü bir film ya da tüylerimi ürperten bir akşam yemeği daveti bile tetikleyebiliyordu bunu, kısa vadeli sıkıntı ve uzun vadeli acı, geçici panik ve kalıcı çaresizlik aynı anda yüzüme öyle bir vuruyor ve kül rengi metruk bir ışıkla öyle bir parlıyordu ki aklı başında ve net bir ümitsizlikle geriye dönüp geçen yıllara bakınca dünyanın ve içindeki her şeyin dayanılmaz bir biçimde ve daimi bir şekilde mahvolmuş olduğunu ve hiçbir şeyin hiçbir zaman iyi ya da idare eder olmadığını gerçek anlamda görüyordum, ruhun dayanılmaz klostrofobisini, hiçbir çıkış yolu olmayan penceresiz odalarını, utanç ve korku dalgalarını, *beni yalnız bırak*, mermer zeminin üstünde ölen annem, *kes şunu kes şunu*, diye mırıldanıyorum kendi kendime asansörlerde, taksilerde, *beni yalnız bırak, ben ölmek istiyorum*, soğuk, zeki, kendi kendini yakıp kül eden ve beni -birden çok kez- zihnimi kararlı bir sisle örtüp elimin altında o anda ne kadar içki ve hap varsa hepsini karıştırıp yutmak için üst kattaki odama çıkaran bir gazap: Beceremememin tek sebebi uyuşturucuya olan toleransım ve bu işteki acemiliğimdi, kendime gelince şaşırıp üzülüyor ama Hobie beni o halde bulmak zorunda kalmadığı için biraz olsun rahatlıyordum.

Simsiyah kuşlar. Egbert Van der Poel tablolarından çıkma, felaketi çağrıştıran kurşun rengi gökler.

Durdum ve zayıf, sidik rengi bir ışıkla yanan masa lambasının düğmesine bastım. Beklemek orada duruyordu. Kaçmak orada duruyordu. Ama bunlar tahammül dâhilinde seçenekler değillerdi: Bir yılanla aynı kaba konmuş bir farenin nafile koşuşturması ve donakalması gibi, ancak sıkıntıyı ve endişeyi uzatmaya yarıyordu. Ve bir de üçüncü bir seçenek vardı: Eğer önemli bir cinayetten kendimi ihbar etmek isteyen bir Amerikan vatandaşı olduğumu söylersem, konsolosluk çalışanlarından herhangi birinin telefonuma oldukça süratli bir şekilde geri döneceğini düşünüyordum, birçok nedenden ötürü.

Bir isyan hareketi. Hayat: Boş, anlamsız, katlanılmaz. Ona ne sadakati borçluydum ki? Tek bir şey için bile değil. Kaderi neden gafil avlamayacakmışım? Kitabı ateşe at ve onunla işin bitsin? Varolan korkunun görünürde hiçbir sonu yoktu, aksine, benim içsel kaynağım sayesinde sırada daha çok haricî ve görgül korkular vardı ve yeterince kokain verilirse (poşete baktım: yarısından biraz azı duruyordu) seve seve cömert bir çizgiyi çakıp sırtüstü yere çakılmaya hazırdım: Yüce ruhlu karanlık, patlayan yıldızlar.

Ancak işimi bitirmeye yetecek kadar yoktu. Elimde kalanı birkaç saatliğine her şeyi unutup uyanınca kendimi yine kafesimde (ya da daha da kötüsü, pasaportum bile olmadan bir Hollanda hastanesinde) bulmak için harcayamazdım. Kaldı ki toleransım düşüktü ve önce adamakıllı içip sarhoş olur ve acil durumlar için sakladığım hapımı alırsam elimdeki kokainin işi bitirmeye yeteceğinden emindim.

Minibarda bir şişe soğutulmuş beyaz şarap. Neden olmasın? Cinin kalanını içtim ve şarap şişesinin tıpasını çıkardım, kendimi kararlı ve sevinçli hissediyordum - krakerleri ve atıştırmalıkları da yenilemişlerdi ama bu iş boş mideyle daha iyi yürüyecekti.

Duyduğum rahatlama hissi muazzamdı. Sessizce azat edilivermek. Her şeyi çöpe atmanın müthiş, müthiş keyfi. Radyoda klasik müzikler çalan bir kanal buldum -Noel'e uygun kilise müzikleri, hüzünlü ve ayinsel, melodiden daha çok üstüne hayali yorumlarda bulundular- ve uzun bir banyo yapmayı düşündüm.

Ama bu bekleyebilirdi. Bunun yerine masanın çekmecesini açtım ve otelin antetli mektup kâğıtları ve zarflarıyla dolu dosyayı çıkardım. Gri katedral taşı, minör heksakordlar. *Rex virginum amatör.* Yükselen ateşimin ve dışarıda hafif hafif kıyıya vuran kanal sularının seslerinin arasında, etrafımdaki boşluk sessizce lanetlenmiş bir çifteliğe, hem otel odası hem de usulca sallanan bir geminin kamarası olan bir sınır hattına dönüşmüştü. Açık denizlerde hayat. Suyla ölüm. Andy, biz çocukken o ürkütücü Marslı çocuk sesiyle Learning Channel'da Mary'nin denizcileri koruduğunu, Rosary'nin korumalarından birinin asla boğularak ölmeyeceğini söylüyordu. Mary Stella Maris. Denizin Yıldızı Mary.

Gece yarısı ayini sırasında, üstünde siyah takımıyla kilise oturağında diz çökmüş duran Hobie'yi düşündüm. *Yaldızlama zamanla kendiliğinden aşınır. Bir dolap kapağında, bir yazı masanın kanadında genellikle ufacık çentikler vardır.*

Gerçek sahiplerini arayan nesneler. İnsani özelliklere sahiptiler. Kaypak ya da dürüst ya da güvenilmez ya da iyiydiler.

Gerçekten kayda değer parçalar bir anda öylesine ortaya çıkıvermezler.

Otel kalemi çok iyi yazmıyordu, keşke daha iyi bir tane olsaydı diyordum ama kâğıt kaygan ve kalındı. Dört mektup. Hobie ve Bayan Barbour'unkiler en uzunları olacaktı çünkü onlar bir açıklamayı en çok hak eden kişilerdi ve ayrıca, öldüğüm takdirde bunu gerçekten önemseyecek tek insanlardı. Yine

de Kitsey’ye de yazacaktım - bunun onun suçu olmadığından emin olması için. Pippa’nin mektubuysa en kısası olacaktı. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve aynı zamanda beni sevmediği için azıcık bile suçluluk hissetmesine gerek olmadığını bilmesini istiyordum.

Ama bunu söylemeyecektim. Gül yaprakları atmak istiyordum ben, zehirli oklar değil. Amacım çok daha açık olan gerçekten hiç bahsetmeden en kısa şekilde beni ne kadar mutlu ettiğini bilmesini sağlamaktı.

Gözlerimi kapayınca yükselen ateşimin ormanın derinliklerden çıkıp yükselen bir işaret fişeği misali oldukça detaylı ve duygu yüklü, karmaşık parlak ışıklarla apansızca getirip ortaya saçtığı ciddi anlamda çarpıcı hatıralarla dehşete kapılıyordum.

Elli Yedinci Cadde’deki eski dairemizin parmaklıklı pencerelerinden giren arp teli misali ışıklar, kaşındıran hasır paspas ve yerde oyun oynarken ellerimde ve dizlerimde bıraktığı kırmızı izler. Annemin eteklerinde bende hep dokunma hissi uyandıran parlak bir şeyler bulunan portakal rengi gece elbisesi. Cam bir kâsenin içinde muzları ezen Alameda, eski hizmetçimiz. Evlerinin kasvetli koridorunda hızla koşup gözden kaybolmadan önce beni selamlayan Andy: *Selam Kaptan.*

Orta Çağ’ı çağrıştıran, ağırbaşlı ve uhrevi sesler. Süsten uzak bir şarkının ağırlığı.

Kendimi sahiden üzgün hissetmiyordum, orası ayrı. Daha çok dişçinin lambaların altında üstüme doğru eğilirken *neredeyse bitti* dediği en sonuncu ve en kötü kanal tedavisi gibiydi.

24 Aralık

Sevgili Kitsey,

Bunun için gerçekten çok çok üzgünüm ama bunun seninle ve ailenden herhangi biriyle hiçbir alakası olmadığını bilmeni istiyorum. Annen biraz daha fazla bilgi içeren ayrı bir mektup alacak zaten ama bununla birlikte sana da özel olarak bu kararımın aramızda geçenlerin, özellikle de son zamanlarda olup bitenlerin etkisinde gerçekleşmediğini belirtmek isterim.

Aniden bastıran hatıra sağanağı ve dört bir yandan hücum eden

halüsinasyonlarla hiç örtüşmeyen bu kararlı ses ve bu hiç doğal olmayan kararlı el yazısı nereden çıkmıştı hiç bilmiyordum. Pencerelerin camlarını döven karla karışık yağmurun derin, tarihî bir ağırlığı var gibiydi, açlık, uygun adım yürüyen ordular, bitmek bilmeyen bir keder sağanağı.

Senin de gayet iyi bildiğin ve bana kendin de söylediğin gibi, seninle tanışmadan çok önce başlayan sayısız sorunum var benim ve bu sorunların hiçbiri senin suçun değil. Eğer annen senin bu son olaylarda oynadığın rol hakkında sorular soracak olursa, onu Tessa Margolis ya da -çok daha iyisi- karakterim hakkındaki fikirlerini paylaşmaktan keyif duyacak Em'e havale etmeni tavsiye ederim. Bir de tamamen alakasız bir konu ama, Havistock Irving'in evinize girmesine asla ve asla müsaade etmemeni öneririm.

Kitsey'nin çocukluğu. Yüzüne düşmüş darmadağınık güzelim saçları. Kapayın çenenizi mankafalar. Kesin şunu, yoksa söylerim.

Son olarak, en önemlisi...

(kalem bu satırda duraksadı)

Son olarak, en önemlisi sana nişan kutlamasında ne kadar güzel göründüğünü ve annemin küpelerini taktığını görünce ne kadar duygulandığımı da söylemek istiyorum. Annem Andy için deli olurdu, yaşasaydı seni de severdi ve bizim birlikte olmamızı isterdi. Bu iş yürümediği için üzgünüm. Ama umarım senin için işler yolunda gider. Gerçekten.
Sevgiler,
Theo

Zarfa konup ağzı kapatıldı, üstüne adres yazıldı, kenara kondu. Resepsiyonda pul olmalıydı.

Sevgili Hobie,

Bu yazması çok zor bir mektup ve bunu yazıyor olduğum için üzgünüm.

Bir terliyor, bir donuyordum. Yeşil noktacıklar görüyordum. Ateşim öyle yükselmişti ki duvarlar üstüme üstüme geliyormuş gibi hissediyordum.

Sattığım sahte parçalarla ilgili değil bu. Sanırım çok yakında neyle ilgili olduğunu duyacaksın.

Nitrik asit. Lamba isi. Mobilyalar da tıpkı yaşayan şeyler gibi, zaman içerisinde izler ve yaralar edinirlerdi.

Zamanın görülebilen ve görülemeyen etkileri.

Ve bunu nasıl anlatacağımı hiç bilmiyorum ama sanırım şu sıra en çok annemle birlikte Çin mahallesinde bulduğumuz hasta köpek yavrusunu düşünüyorum. İki çöp tenekesinin arasındaki boşlukta yatıyordu. Yavru bir pitbull. Pisti, leş gibi kokuyordu. Bir deri bir kemikti. Ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü. İnsanlar yanından geçip gidiyordu. Bense çok üzüldüm, annem yemeğimizi bitirdikten sonra hâlâ orada duruyor olursa onu alacağımıza söz vermişti. Ve restorandan çıktığımızda hâlâ oradaydı. Bir taksiye atladık, onu kucağımda taşıyordum; eve vardığımızda annem ona mutfakta bir kutu yaptı, köpekcik öyle mutluydu ki yüzümüzü yalıyordu, bir ton su içti ve onun için aldığımız köpek mamasını yedi ve sonra yediklerinin hepsini çıkardı.

Uzun lafın kısası, köpekcik öldü. Bu bizim suçumuz değildi. Öyleymiş gibi hissetmiştik. Onu veterinere götürmüştük, özel mamalar almıştık ama zavallıcığın durumu git gide daha da kötüleşti. İkimiz de onu öylesine seviyorduk ki. Annem onu yeniden veterinere götürdü, Hayvan Tıp Merkezi'ndeki bir uzmana. Ve veteriner bu köpekte bir hastalık var dedi, şimdi adını unuttum, onu bulduğumuzda da hastaymış zaten, şu anda duymak istediğiniz şey bu değil, biliyorum ama onu şimdi ötanazi yapılmasına izin verirseniz onun için çok daha iyi olacak

Elim kâğıdın üstünde umursamaz seğirmeler ve irkilmelerle uçuşuyordu. Ama sayfanın sonuna gelip başka bir kâğıt almak için uzanırken durdum, dehşete kapılmıştım. Benim ağırlıksızlık, bir tür süpürülme, son şansla sürüklenme olarak hissettiğim şeyin hayal ettiğim dokunaklı ve etkileyici

vedayla alakası bile yoktu. El yazım eğilip duruyordu ve ne zeki ne tutarlı ne de okunaklıydı. Hobie'ye teşekkür etmenin ve ona söylemem gerekenleri söylemenin çok daha kısa ve basit bir yolu olmalıydı: Yani kendisini kötü hissetmemesi gerektiğini, bana karşı hep çok iyi olduğunu ve bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını söylemenin; tıpkı annemle benim yavru pitbullumuz için elimizden geleni yaptığımız gibi, oldukça yerinde bir benzetme olsa da bu hikâyeyi çok fazla uzatmak istemiyordum - çünkü köpekciğin bütün o sevecen halleri ölümüne yaklaşan günlerde inanılmaz derecede yıkıcı bir hal almıştı, neredeyse bütün evi yerle bir etmiş, koltuğumuzu paramparça hale getirmişti.

Ağlak, kendine düşkün, tatsız. Gırtlağım sanki üstü bir usturayla kazınıp çıkarılmış gibi acıyordu.

İşte döşemelik kumaş böyle çıkıyor. Buraya bak: Tahtakurdu varmış. Bunu Cuprinol ile tedavi etmemiz gerekecek.

Hobie'nin üst kattaki banyosunda aşırı doz aldığım gece, uyanmayacağımı umup yine de yanağım insanı tribe sokan altıgen yer karosunun üstünde uyanınca, o savaş öncesi dönemde yapılmış dümdüz beyaz aksesuarlı banyonun öbür dünyadan dönüp gelince nasıl gözüme nasıl gösterişli ve ışıl ışıl göründüğünü görünce hayret etmiştim.

Sonun başlangıcı? Ya da sonun sonu?

Fabelhaft.[77] Hiç olmadığı kadar eğleniyordum.

Her seferinde bir adım. Aspirinler. Minibardan soğuk su. Aspirinler sanki çakıl taşı yutmuşum gibi boğazıma takıldı, yutkunabilmek için göğsümü yumrukladım, içki beni daha da hasta etmişti, susamıştım, kafam karmakarışıktı, boğazımda balık oltaları vardı sanki, yanaklarımdan anlamsızca yaşlar süzülüyordu, nefesim kesiliyor ve hırıltıyla soluyordum, şarabı (sözüm ona) hoşluk olsun diye açmıştım ama sanki terebentin içiyormuşum gibi midemi yakıyor, parçalıyordu, banyoya mı girseydim, aşağıyı arayıp sıcak bir şeyler, hafif bir şeyler, et suyu çorbası ya da çay falan mı söyleseydim? Hayır: Yapmam gereken şarabı bitirmek ya da belki de doğrudan işe koyulup votkaya başlamaktı; internette bir yerde aşırı doz yoluyla intihar teşebbüslerinin yalnızca yüzde ikisinin başarılı olduğunu okumuştum, bu saçmalık derecesinde düşük bir rakamdı ama geçmiş tecrübemle ne yazık ki doğruluğu kanıtlanmıştı. *It ain't gonna rain no mo'.*[78] Başka birinin intihar notuydu bu. *It was only a farce.*[79] Jean Harlow'un

düğün gecelerinde kendini öldüren kocası. George Sanders'ınki en iyisiydi, eski bir Hollywood klasiğiydi, babam ezbere bilirdi ve ondan alıntı yapmaya bayılırdı. *Sevgili dünya, ben gidiyorum çünkü sıkıldım.* Ve bir de Hart Crane. Kendi etrafında dönüyor ve atlıyor, düşerken gömleği balon gibi şişiyor. *Herkese güle güle!* Vedasını haykırır, gemiden atlar.

Bedenim benimmiş gibi gelmiyordu artık. Bana ait olmayı bırakmıştı. Ellerim, hareket ediyor, benden kopmuş gibi geliyordu, kendi kendine havada süzülüyordu; ayağa kalktığımdaysa sanki bir kuklayı yönetiyor gibiydim, parçalarımı çözüyor, iplerimin ucunda sarsıla sarsıla havaya yükseliyordum.

Hobie genç bir delikanlıyken hep Cutty Sark içtiğini çünkü bunun Hart Crane'in viskisi olduğunu anlatmıştı bana. Cutty Sark, Kısa Etek demekti.

Piyano odasında soluk yeşil duvarlar, palmiyeler ve Şam fıstığı rengi buzlar. Buz kaplı pencereler.

Hobie'nin çocukluğunun ısıtılmayan odaları. Üstatlar, asla yanılmazlardı. Ne düşünüyordum, ne hissediyordum?

Nefes almak canımı yakıyordu. Eroin paketi yatağın diğer tarafındaki komodinin içindeydi. Babam olsa, eğlence sektörü cehennemine duyduğu o sonsuz aşkla, bütün bu düzeneğe hayran kalabilirdi -uyuşturucu, kirli küllük, içki falan- ama ben, bir zamanların tanınmış bar şarkıcısı gibi beleş otel bornuzumun içinde boylu boyunca serilmiş halde bulunmak fikrine bile katlanamıyordum. Yapmam gereken şey, beni bulduklarında öyle çok kılıksız bir halde olmamak için kalkıp toparlanmak, duş almak, tıraş olmak ve takım elbisemi giymekti, ancak o zaman, son anda, gece hizmetlilerinin görev saatleri bittikten sonra kaldıracaktım kapıdaki Rahatsız Etmeyin yazısını: Beni sabah ilk iş bulmaları daha iyiydi, kokuyu alıp öyle bulmalarını istemezdim.

Pippa'yla geçirdiğimiz gecenin üstünden bir ömür geçmiş gibi geliyordu; keskin kenarlı kış karanlığında onunla buluşmak için koştururken ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum, onu Film Forum'un önünde, bir sokak lambasının altında beklerken görünce yaşadığım coşkuyu ve bu anın tadını çıkarmak için köşede durup beklediğimi - beni beklemesini izlemenin zevki. Kalabalığı kolaçan eden, sabırsızlanan yüzü. Beni bekliyordu: Beni. Ve tek bir an için de olsa, asla senin olamayacak şeye sahip olabileceğin inancının yarattığı kalp şoku.

Dolaptan takım elbisemi aldım. Gömleklerimin hepsi kirliydi. Hiç olmazsa bir tanesini yıkamaya göndermeyi neden akıl edememiştim ki?

Ayakkabılarıma su dolmuş, berbat bir hale gelmişlerdi, bu da resme son acıklı notu ekliyordu - ama hayır (kafam allak bullak, odanın ortasında dikiliyordum) yolun ortasındaki bir ceset gibi böyle ayakkabılarla falan tamamen giyinik bir halde mi yatıp bekleyecektim ölümü? Soğuk terler dökmeye, titremeye ve üşümeye başladım yine, aynı rutin geri dönmüştü. Oturmam gerekiyordu. Belki de bütün bu gösterimi yeniden değerlendirmeliydim. Mektupları yırtmalı. Kaza gibi göstermeli. Esrarengiz bir davete gidecekmişim de çıkmadan önce bir fırt çekivermişim gibi gözükse çok daha iyiydi - yatağın kenarında, hemen ucunda otururken simsiyah kıvılcımlar ve fışırtılar, leziz bir biçimde pat diye yere yığılıvermiş. Yazık.

Kargaşanın beyaz kanatları. Pat diye sonsuzluğun kucağına düşüvermek.

Derken -trompet sesleriyle- irkildim. Ayinsel ilahi yerini duruma hiç uygun düşmeyen şen bir orkestrasyona bırakmıştı. Melodik, gürültülü. İçimde bir hüsran dalgası yükseldi. *Fındıkkıran*'dan bir parça. Tamamen yanlış. Tamamen yanlış. Gerçek bir bayram şarkısı bu yola çıkmak için uygun için müzik değildi, gösterişli bir orkestra parçası, Falan Filan Marşı, birdenbire midem ağzıma geldi, keskin bir tat gırtlağımı yaktı, sanki limon suyunun yarısını kafama dikivermişim gibi, daha ne olduğunu bile anlamadan, çöp kutusuna bile ulaşamadan, midemdeki her şey, yoğun bir asitle çağlayıp sapsarı dalgalar halinde ağzımdan fışkırıyordu.

Sone erdiğinde, alnımı çöp kutusunun keskin metal ağzına koymuş, halının üstünde oturuyordum ve o çocuksu bale müziği tüm sinir bozuculuğuyla arka fonda şakıyordu: Sarhoş bile değildim, çok daha kötüsü, sadece midem bulanıyordu. Koridordaki Amerikalı grubun seslerini duyabiliyordum, her biri kendi odalarına çekilmeden önce yüksek sesle gülüşen, vedalaşan çiftler: Üniversiteden eski dostlar, finans sektöründe çalışıyorlar, şirket hukukunda beş küsur yıl, Fiona sonbaharda birinci sınıfa başlıyor, Oaklandia'da her şey yolunda, pekâlâ o halde iyi geceler, Tanrım, sizi seviyoruz çocuklar, benim de sahip olabileceğim ama istemediğim bir hayat. Zar zor ayağa kalkıp -hâlâ midem bulanıyordu-sinir bozucu müziği kapatmadan önce düşündüğümü hatırladığım son şey buydu; kendimi bir köprüden aşağı atıyormuşçasına yüzüstü yatağa attım, ben ışıktan uzaklaşıp batarken, karanlık beni içine alırken odadaki bütün ışıklar hâlâ yanıyordu.

IV

Annem öldükten sonra, daha küçük bir çocukken uykuya dalarken hep onu aklıma getirmeye çalışırdım, olur da belki rüyamda görürüm diye, ama asla görmezdim. Ya da daha doğrusu, rüyamda hep onu görürdüm ama varlığını değil, yokluğunu: Henüz terk edilmiş bir evin içinde esip geçen bir rüzgâr, bir not defterindeki el yazısı, parfümünün kokusu, daha bir saniye önce sokaklarında yürüdüğünü adım gibi bildiğim ama bir anda ortadan kayboluverdiği yabancı, kayıp kasabalar, güneş vuran bir duvarda hareket eden bir gölge. Bazen bir kalabalığın, bazen de hızla uzaklaşan bir taksinin içinde görürdüm onu ve ona yetişmeyi asla başaramasam da bu anlık bakışların üzerine titrerdim. Her defasında en sonunda beni atlatırdı: Telefonunu bir saniyeyle kaçırmış olurdum ya da numarasını koyduğum yeri unuturdum veya nefes nefese koşup olması gereken yere varırdım fakat çekip gittiğini anlardım. Yetişkin hayatımda, bu kronik kıl payı kaçırmalar daha berbat ve çok daha acı verici bir kaygıyla dolup taşıyordu: Anlaşılmaz sebeplerden ötürü yıllardır görmeye hiç gitmediğim ya da hiçbir şekilde ulaşmaya çalışmadığım annemin şehrin öteki tarafında korkunç bir kenar mahallede yaşadığını hatırlayınca ya da öğrenince ya da hiç akla gelmeyecek birilerinden duyunca paniğe kapılırdım. Uyandığımda genellikle çılgına dönmüş bir halde bir taksi yakalamaya çalışıyor ya da yanına gitmenin bir yolunu arıyor olurdum. Bu ısrarcı senaryoların durmadan tekrarlanması ve gaddarlık sınırında gidip gelmesi bana Hobie'nin müşterilerinden birinin, belli bir ruh haline girdiğinde Vietnam savaşında yaşadığı aynı üç hikâyeyi aynı mekanik sözcükler ve hareketlerle tekrar tekrar anlatan gergin kocasını getiriyordu aklıma: Aynı top atışı sesleri, aynı el hareketleri, hep birebir aynı noktada. O hepimizin belki bir milyon kez tanık olduğu ve (tıpkı benim geceden geceye, yıldan yıla, rüyadan rüyaya annemi aradığım acımasız döngü gibi) kaskatı ve asla değişmez bu rutini anlatmaya başlayınca yemek sonrası içkilerini yudumlayan herkesin yüzü düşerdi. Hep aynı ağaç köküne ayağı takılıp düşecekti, arkadaşı Gage'in yanına asla zamanında ulaşamayacaktı, tıpkı benim annemi bulmayı asla başaramayacağım gibi.

Ama o gece, nihayet onu buldum. Ya da daha doğrusu o beni buldu. Bir defaya mahsusmuş gibi geldi ama belki başka bir gece, başka bir rüyada yine böyle gelir bana - belki ben ölürken; gerçi bu gerçekleşmeyecek kadar büyük

bir dilekmiş gibi geliyor şimdi. Eğer tanıdık birinin gelip bizi kapıda karşılayacağını düşünseydim ölümden kesinlikle çok daha korkardım (yalnızca kendi ölümümden değil, Welty'nin ölümünden, Andy'nin ölümünden, genel olarak ölümden) çünkü -şimdi bu satırları yazarken bile gözlerim doluyor- zavallı Andy'nin, yüzünde büyük bir korkuyla annemin tanıdığı ve sevdiği ölen tek insan olduğunu söyleyişi geliyor aklıma. Dolayısıyla - belki Andy öksüre tıksıra suyun ta öte tarafında kıyıya vurduğunda belki de yanında diz çöküp onu bu yabancı kıyıda karşılayan kişi annem olmuştu. Belki de böyle böyle umutları dile getirmek bile aptallıktır. Ama gerçi bunu yapmamak daha büyük aptallık olabilir.

Öyle ya da böyle -bir defaya mahsus ya da değil- bir armağandı bu ve şayet tek bir ziyaret hakkı varsa, ona tek izin verilen buysa, bunu gerçekten önem taşıyan bir ana bırakmıştı. Çünkü apansızın oradaydı. Bir aynanın karşısında durmuş, arkamdaki odanın aynadaki yansımasına bakıyordum, Hobie'nin dükkânına çok benzeyen bir odaydı ama çello kahvesi duvarları ve çok daha büyük, akıl almaz bir ışık sahnesine açılan bir giriş kapısına benzeyen açık penceresiyle daha çok o dükkânın çok daha geniş ve sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir haliydi. Aynada arkamda görünen boşluk, alışılagelmiş manada kusursuzca oluşmuş bir ahenge sahip bir boşluk değildi, daha geniş, çevresindeki derin sessizlikle daha çok gerçek görünen bir gerçeklikle sesin ve sözün ifade edebileceklerinin çok ötesindeydi: Bir tek dinginlik ve açıklık vardı ve aynı zamanda, geri sarılmış bir filmdeki gibi, yere dökülmüş sütün sıçrayıp sürahiye geri döndüğünü, zıplayan bir kedinin geriye doğru uçup sessizce masanın üstüne konduğunu da hayal edebilirdiniz, zamanın varolmadığı ya da daha doğrusu aynı anda her yönde varlığını sürdürdüğü, tüm tarihlerin ve hareketlerin eşzamanlı olarak gerçekleştiği bir ara duraktı.

Ve bir saniyeliğine bakışlarımı başka tarafa çevirip sonra tekrar aynaya geri döndüğümde hemen arkamda onun yansımasını gördüm. Nutkum tutulmuştu. Arkama dönmemem gerektiğini bir şekilde biliyordum -kurallara aykırıydı, bu yerin kuralları her neyse- ama birbirimizi görebiliyorduk, gözlerimiz aynada buluşuyordu ve o da beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme sevindiğim kadar seviniyordu. Kendisiydi. Vücut bulmuş varlığı. Ruhani bir gerçekliği de vardı, bir derinlik ve ilim de. Benimle geldiği yer, arkada uzanan yer her neresiyse orası arasındaydı. Ve asıl önemli olan gözlerimizin o aynada birbirine dokunduğu andı, şaşkınlık ve sevinç,

irislerinin etrafı koyu renk halkalarla çevrili güzel mavi gözleri, içleri binbir ışıkla dolu açık mavi gözler: Merhaba! Şefkat, zekâ, keder, neşe. Hareket ve durgunluk, durgunluk ve değişim ve müthiş bir tablonun taşıdığı tüm yükü ve büyüsü. On saniye, ebediyet. Ardında kalan tamamen bir çemberden ibaretti. Bir anda yakalayabilir, içinde sonsuza dek yaşayabilirdin: Yalnızca bu aynada var oluyordu, çerçevenin içindeki boşlukta ve canlı olmasa da pek canlı sayılmazdı, ölü de değildi çünkü henüz doğmamıştı bile ve hiç doğmamış da değildi -her nasılsa, tuhaf biçimde, ben de öyleydim. Bana bilmek istediğim her şeyi (hayatı, ölümü, geçmişi, geleceği) anlatabileceğini biliyordum ancak bütün bunlar oradaydı zaten, gülümsemesinde saklıydı bütün soruların yanıtları, henüz ağzından kaçıramayacağı kadar mükemmel bir sırrı olan birinin Noel öncesi gülümsemesinde: *eh, sen de bekleyip göreceksin işte, öyle değil mi?* Ama tam konuşacaktı ki -çok iyi bildiğim, sesini şu anda bile duyabildiğim sevgi dolu bıkkın, derin bir nefes çekti- uyandım.

V

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Odadaki bütün ışıklar hâlâ yanıyordu ve yatağın içine nasıl girdiğime dair hiçbir şey hatırlayamasam da yatak örtülerinin altındaydım. Her şey hâlâ onun varlığıyla yıkanmış ve ağzına kadar onunla dolmuştu - hayattan daha yüksek, daha geniş, daha derin, ışıktan gökkuşağı renkleri çıkaran hafif bir kayma; insanlar rüyalarında azizleri görünce böyle oluyormuş demek ki diye düşündüğümü anımsıyorum, annem bir azize olduğundan değil ama onun bir anda görünüvermesi de karanlık "bir odada bir anda yanmaya başlayan bir alev gibi belirgin ve şaşırtıcı olmuştu.

Hâlâ yarı uykulu bir halde yatak örtülerinin arasında dönüp durdum, rüyanın usulca tüm bedenimi saran tatlılığıyla keyiflenmiştim. Koridordan gelen alışıldık sabah sesleri bile onun varlığının yarattığı ortama ve getirdiği renklere ayak uydurmuştu; o yarı rüyadaki halimle biraz dikkatle dinlesem, koridoru baştan sona gezen oda servisi arabalarının tıkırtılarına, asansör kablolarının zangırtısına ve asansör kapılarının açılıp kapanma seslerine

karışan onun neşeli ayakseslerini duyabilecekmişim gibi geliyordu: Şehre fazlasıyla ait bir ses, Sutton Place'le ve onunla bağdaştırdığım bir ses.

Sonra bir anda, rüyadan geriye kalan son biyolimunesans kırıntılarını da havaya uçuran hemen yakındaki kilisenin çanları öyle şiddetli bir gürültüyle çalmaya başladı ki panik içinde yerimden sıçrayıp yatakta doğruldum, hemen gözlüklerimi aradım. O günün hangi gün olduğunu unutmuştum: Noel.

Yalpalaya yalpalaya ayağa kalkıp pencereye gittim. Çanlar, çanlar. Sokaklar bembeyaz ve ıssızdı. Kiremit döşeli damlarda buzlar parıldıyordu; dışarıda, Herengracht'ın üstünde kar taneleri dans ede ede uçuşuyordu. Kapkara bir kuş sürüsü gaklayarak kanalın üstünde uçuyordu, gökyüzü onlarla doluydu, muazzam hareketlerle dört bir yana dağılıyor ve sonra aklını kullanan tek bir vücut halinde salınıyor, oraya buraya doğru fırıl fırıl dönüyorlardı; onların bu hareketleri âdeta hücresel düzeyde bana da geçiyor gibiydi, bembeyaz gökyüzü, döne döne yağan kar ve şairlerin sert, aniden bastıran rüzgârı.

Restorasyonun ilk kuralı. Yaptığını geri alamayacağın bir şeyi asla yapma.

Duş aldım, tıraş oldum ve giyindim. Sonra sessizce eşyalarımı topladım ve bavulumu hazırladım. Bir şekilde Gyuri'nin yüzüğünü ve saatini ona geri vermeliydim, hâlâ hayatta olduğunu farz ediyordum ama bundan giderek kuşku duyduğumu da itiraf etmeliydim: Tek başına saat bile bir servet değerindeydi - BMW 7 serisinden bir araba, bir apartman dairesinin teminatı pahasında. Onları saklaması için Hobie'ye kargolayacak ve ne olur ne olmaz belki buraya gelir diye Gyuri için Hobie'nin adını resepsiyona verecektim.

Buz tutmuş pencere camları, Arnavut kaldırımı taşlarının üstünde bir hayalet gibi beliren karlar, derinden ve sessiz. Sokaklarda tek bir araba yoktu, yüzyıllar üst üste binmişti sanki, 1640'ların üstünde 1940'lar.

Çok derinlemesine düşünmemek önemliydi. Mühim olan uyandığımda bile peşimi bırakmayan o rüyanın enerjisini kullanmaktı. Felemenkçe konuşamadığım için Amerikan Konsolosluğu'na gidecek ve Hollanda polisini konsolosluğa aratacaktım. Konsolos çalışanlarından birkaçının Noel'ini, şenlikli aile sofrasını mahvedecektim. Ama bekleyebileceğim konusunda güvenmiyordum kendime. Aşağıya inip Dışişleri Bakanlığı'nın internet sayfasına bakmak ve bir Amerikan vatandaşı olarak sahip olduğum haklardan haberdar olmak iyi bir fikir olabilirdi - tabii ki hapse düşmenin Hollanda'ya kıyasla çok daha kötü olduğu dünyanın birçok yeri vardı ve belki de bildiğim

her şeyi dürüstçe anlatırsam (Horst ve Sascha'yı, Martin ve Frits'i, Frankfurt ve Amsterdam'ı) tablonun peşine düşebilirlerdi.

Ama işlerin nasıl gideceğini kim bilebilirdi ki? İşin kaçma kısmının sona erdiğinden başka emin olduğum hiçbir şey yoktu. Ne olursa olsun, babam gibi olmayacaktım, arabayı yoldan çıkarıp alevler içinde bir yere çarpıncaya kadar kaçmaya ve dalavere çevirmeye çalışmayacaktım; bir adım öne çıkacak ve başıma gelecekleri kabul edecektim; kafamda bu amaçla doğrudan banyoya gittim ve pergamin kâğıdından zarfı tuvalete atıp üstüne sifonu çektim.

Ve işte bu kadardı: Martin kadar hızlı ve en az o kadar geri döndürülemez. Babamın söylemeye bayıldığı şey neydi? *Bedelini ödemek.* Kendisinin hiç yaptığı bir şey değildi halbuki.

Odanın her köşesine gitmiş, mektupların yazımı haricinde yapılacak her şeyi yapmıştım. El yazımı görmek bile irkilmeme neden oluyordu. Fakat - bilincimin yerine gelmesi her şeye en başından başlamamı sağlamıştı- Hobie'ye yazmak *zorundaydım*: Kendine acıyan bir sarhoşun saçmalıkları değil, çek defterinin, muhasebe defterinin, banka kasasının anahtarının nerede olduğunu bildiren sağduyulu birkaç satır. Belki de şu antika sahtekârlığını da yazılı olarak itiraf etmeli ve bu konudan onun hiçbir şekilde haberdar olmadığını apaçık belirtmeliydim. Belki de bu mektubu Amerikan Konsolosluğu'nda tasdik ettirip notere onaylattırabilirdim; belki Holly (ya da her kimse) bana acır ve polisi aramadan önce bunu yapabilmem için yetkili birilerini çağırırdı. Grisha kendisini töhmet altında bırakmadan birçok konuda bana arka çıkabilirdi: Bunu hiç konuşmamıştık, bana hiçbir şey sormamıştı ama bunun altında, depolama ünitesine yaptığım bütün o çok gizli ziyaretlerin ardında temiz bir şey olmadığının farkındaydı.

Geriye Pippa ve Bayan Barbour kalıyordu. Tanrım, Pippa'ya yazdığım ve asla göndermediğim mektuplar! En iyi ve en yaratıcı çabam, Everett ile birlikte geldiği talihsiz ziyaretin ardından, benim ışık olarak gördüğüm, o etkileyici satırla başlayıp yine onunla bitiyordu: *Bir süreliğine gidiyorum.* O zamanlar bir intihar notu taslağı gibi görünüyordu gözüme, bir özet niteliğindeydi en azından, küçük çaplı bir başyapıt. Ne yazık ki dozu yanlış hesaplamıştım ve on iki saat sonra yatağın üstü kusmuklarla dolu bir halde uyanmış, saat onda IRS'le yapacağım görüşme için ayakta duramayacak kadar hasta bir halde, sallana sallana aşağıya inmek zorunda kalmıştım.

Bununla birlikte: "Ben hapse giriyorum" notu daha farklıydı ve

yazılmaması en iyisiydi. Pippa'yı kim olduğum konusunda kandıramazdım. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Ben hastalıktım, istikrarsızlıktım, kaçıp kurtulmak istediği her şeydim. Hapse girmem zaten bildiği şeyleri doğrulayacaktı sadece. Yapabileceğim en iyi şey irtibatı tamamen koparmaktı. Babam annemi gerçekten sevseydi -onu gerçekten bir zamanlar sevdiğini söylediği kadar çok sevseydi- o da aynısını yapmaz mıydı?

Ve bir de - Bayan Barbour. Bu tam gemi batarken farkına vardığım türden, ta en son ana kadar, gemi alev alev yanana ve filikalar indirilene kadar anlamayacağınız, sizi şaşkına çevirecek türden bir gerçekti - ama sonuçta kendimi öldürmeyi düşündüğümde bunu yapmaya gönlümün el vermediği tek kişi oydu.

Odadan çıkarken -konsolosluğu aramadan önce kargo hakkında bilgi almak ve Dışişleri Bakanlığı'nın sitesine bakmak için aşağıya inecektim- durdum. Kapı tokmağına minicik kurdelelerle süslenmiş şekerlerle dolu bir kese ve elde yazılmış bir not iliştirilmişti: *Mutlu Noeller!* Bir yerlerde insanlar kahkahalar atıyor ve oda servisinin leziz sert kahve, yanık şeker ve fırından taze çıkmış ekmek kokusu bütün katı dolduruyordu. Her sabah odaya otel kahvaltısı sipariş ediyor, tepsiyi vahşice silip süpürüyordum - Hollanda'nın kahvesiyle meşhur olması gerekmiyor muydu? Ama ben her gün içiyor yine de hiç tadını alamıyordum.

Şeker dolu keseyi ceketimin cebine attım ve koridorda dikilip bu leziz kokuyu içime çektim. İdam mahkûmlarının bile yiyecekleri son yemeği seçmelerine izin verilirdi, (usanmaz bir aşçı, yemeğe düşkün bir adam olan) Hobie'nin akşam yemeğinin sonunda, sıra Armagnac'ları yudumlamaya geldiğinde misafirleri için uyduruk birer küllük görevi görsün diye boş enfiye kutuları ve fazla çay tabakları ayarlamaya çalışırken pek çok kez açtığı bir tartışma konusuydu bu: Onun için metafizik bir soruydu bu, bütün tatlılar yendikten ve en son yaseminli karamel şekerleri elden ele geçirildikten sonra dolu mideyle yanıtlanması gerekirdi çünkü -en sonunda, gecenin sonunda gözlerini kapayıp el sallayarak dünyaya veda ettiğini düşününce- gerçekten neyi seçerdin? Geçmişi anımsatan teselli edici bir yemeği mi? Çocukluğunun yitik bir pazar akşamı yediğin basit bir tavuk yemeğini mi? Yoksa -lüks adına ufkun ta öteki ucundan yakalayacağın son parçayı- sülün ve nadir bulunan bir ahududu türünü, Alba'dan getirilecek beyaz trüf mantarını mı? Bana gelince: Ben koridora adımımı atana kadar aç olduğumun bile farkında değildim ama o anda, ağrıyan bir mide ve ağzımda kötü bir tatla ve bir de kafamda bunun

özgürce seçebileceğim son yemeğim olacağı düşüncesiyle orada dikilirken daha önce koridordaki bu şekersi sıcaklıktan daha lezzetli hiçbir şey koklamadığımı düşündüm: Kahve ve tarçın, tereyağlı sade çöreklerle kontinental kahvaltı. Ne tuhaf, diye düşünüyordum, kapıyı kapatıp odaya döner ve derhal oda servisi menüsünü elime alırken: Bu kadar basit bir şeye istek duymak, iştahın kendisine böylesine iştah duymak.

"Vrolijk Kerstfeest!"[80] dedi yarım saat sonra kapıya gelen komi - bir Jan Steen tablosundan fırlamış gibi görünen iri yarı, darmadağınık bir delikanlıydı, kafasında gelin telinden bir çelenk, bir kulağının arkasında minik bir çoban püskülü filizi vardı.

Tepsilerin üstündeki gümüş kapakları gösterişli hareketlerle kaldırdı. "Hollanda'ya özel Noel ekmeği," dedi özellikle üstüne basa basa. "Bugüne özel." Bir şişe şampanya, trüf mantarlı yumurta ve havyar, meyve salatası, bir tabak füme somon, bir parça kaz ciğeri ezmesi, soslar, kornişonlar, kapariler, çeşniler ve soğan turşularıyla dolu tabaklardan oluşan "Tatile Özel Şampanyalı Kahvaltı" sipariş etmiştim.

Şampanyanın mantarını pat diye açtı ve gitti (cebimde kalan avrolarımın büyük bir kısmını ona bahşiş olarak verdikten sonra); kendime biraz kahve koymuş, dikkatle tadına bakıyor, midemin kaldırıp kaldırmayacağını anlamaya çalışıyordum ki (hâlâ midem bulanıyordu ve kahvenin kokusu bu kadar yakından koklayınca o kadar da leziz gelmiyordu) oda telefonu çaldı.

Arayan resepsiyonistti. "Mutlu Noeller, Bay Decker," dedi çabucak. "Üzgünüm ama korkarım ki şu anda odanıza çıkan biri var. Onu lobide durdurmaya çalıştık ama..."

"Ne?" Donup kalmıştım. Fincanı ağzıma götüren elim hâlâ havadaydı.

"Yukarı çıkıyor. Şu anda. Durdurmaya çalıştık. Beklemesini rica ettik ama durmadı. Yani yanımdaki arkadaşım beklemesini söyledi. Ama o ben daha telefon etmeye fırsat bulamadan yukarıya yöneldi..."

"Ah." Odaya bakıyordum. Bütün kararlılığım bir anda yok olup gitmişti.

"Arkadaşım," boğuk bir sesle konuşuyordu, "arkadaşım da peşinden merdivenlere koştu, her şey çok ani oldu, size haber vermem gerektiğini..."

"Adını söyledi mi?" diye sordum, pencereye doğru yürüyor ve bir sandalyeyle kırıp açabilir miyim acaba diye düşünüyordum. Yüksek bir katta değildim, belki ancak üç buçuk dört metrelik kısa bir atlayış olurdu.

"Hayır, vermedi efendim." Hızlı hızlı konuşuyordu. "Soramadık, yani

öyle kararlıydı ki resepsiyonun önünden geçip gitti...”

Koridorda bir patırtı koptu. Biri bağırıyor, Felemenkçe bir şeyler söylüyordu.

“...bu sabah çalışan sayımız biraz az, eminim siz de anlayış gösterirsiniz...”

Kapıda kararlı yumruklar, tıpkı Martin’in alnından fışkırarak dağılan o bitmek bilmeyen patlamaya benzeyen, elimdeki kahveyi havaya uçuran kaba, öfkeli darbeler. Ha siktir, diye düşündüm, üstümdeki gömleğe ve takım elbiseme bakarak. Berbat olmuştu. Kahvaltı edene kadar bekleyemezler miydi? Sonra tekrar düşündüm - gömleğimi bir peçeteyle siliyor, asık suratla kapıya bakıyordum: Belki de Martin’in adamlarıydı. Belki düşündüğümden de çabuk olacaktı.

Ama kapıyı hızla çekip açtığımda -gözlerime inanmıyordum- karşımda Boris duruyordu. Darmadağınık bir haldeydi, gözleri kıpkırmızıydı, dayak yemiş gibi görünüyordu. Saçlarında, paltosunun omuzlarında karlar vardı. Rahatladığımı hissedemeyecek kadar şaşkındım. “Nasıl yani?” dedim o bana sarılırken, sonra dönüp koridordan hızla bize doğru gelen azimli resepsiyoniste, “hayır hayır, sorun yok,” diye seslendim.

“Gördün mü? Beklemem gerekiyor muymuş? Beklemem gerekiyor muymuş?” diyordu, olduğu yerde kalakalmış bize bakan resepsiyoniste dönmüş, öfkeyle elini kolunu sallıyordu. “Ben demedim mi? Odasının neresi olduğunu biliyorum dedim! Arkadaşım olmasa nereden bilecektim?” Sonra bana döndü: “Bütün bu gösteriye ne gerek vardı, bilmiyorum. Saçmalık! Saatlerdir orada bekliyordum, resepsiyonda kimse yoktu. Hiç kimse! Sahra Çölü sanki!” (Resepsiyoniste ters ters baktı.) “Bekle, bekle. Zili bile çaldım! Sonra ben ayağa kalkar kalkmaz ‘bekleyin efendim...’” mızmızlanan bebek sesiyle, ‘“geri dönün.’ Peşimden buraya geldi *bu...”*

“Teşekkür ederim,” dedim adama, daha doğrusu arkasından fısıldayabildim sadece çünkü şaşkınlık ve sıkıntıyla bir süre baktıktan sonra sessizce arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile. “Teşekkür ederim. Gerçekten,” diye seslendim arkasından; elini kolunu sallaya sallaya yukarı çıkmaya kalkışan insanları durdurduklarını bilmek güzeldi.

“Elbette, bayım.” Dönüp arkasına bakma zahmetine bile girmemişti. “Mutlu Noeller.”

“İçeri girmeme izin verecek misin?” dedi Boris, asansörün kapıları nihayet kapanıp baş başa kaldığımızda. “Yoksa burada böyle dikilip

bakışacak mıyız?” Günlerdir banyo yapmıyormuş gibi ekşi ekşi kokuyordu ve hem biraz kibirli hem de kendinden memnun bir tavrı vardı.

“Ben...” kalbim küt küt atıyor, yine midem bulanıyordu, “bir dakikalığına olur tabii.”

“Bir dakikalığına?” Yüzünde küçümseyen bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Aslına bakarsan, evet.”

“Potter...” Yarı şaka yarı ciddi, elindeki çantayı yere bıraktı ve elini alnıma koydu. “Kötü görünüyorsun. Ateşin de var. Panama Kanalı’nı kazmayı yeni bitirmiş gibi bir halin var.”

“Ben gayet iyiyim,” dedim ters ters.

“Gayet iyi falan görünmüyorsun. Betin benzin atmış. Neden böyle şık giyindin? Neden telefonlarıma cevap vermedin? Bu da ne?” dedi, omzumun üstünden oda servisinin getirdiği kahvaltıyı görmüştü.

“Buyur. Keyfine bak.”

“Eh, sakıncası yoksa bakacağım. Ne hafta ama. Bütün lanet gece boyunca arabadaydım. Noel arifesini bombok geçirdim,” paltosunu çıkarıp yere attı, “gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse çok daha kötülerini de geçirdiğim oldu. En azından otoyolda trafik yoktu. Yolda berbat bir yerde mola verdik, açık olan tek yerdi, bir benzin istasyonu, hardallı sıcak sosis yedik, normalde severim ama Tanrım, midemi mahvetti.” Büfeden kendisine bir kadeh almış, şampanya dolduruyordu.

“Sense, burada,” elini havaya savurdu, “gününü gün ediyorsun, görüyorum. Bir elin yağda bir elin balda.” Ayakkabılarını ayağından çıkardı, ıslak çoraplı ayaklarını oynatıyordu. “Tanrım, parmaklarım donmuş. Sokaklar çamurla dolmuş, karlar eriyip suya dönüyor.” Kendine bir sandalye çekti. “Otur yanıma. Bir şeyler ye. Zamanlamam harika.” Yemek takımının üstündeki peçeteyi kaldırmış, trüf mantarlı yumurta tabağını kokluyordu. “Nefis! Hâlâ sıcacık!” Paltomun cebinden Gyuri’nin saatini ve yüzüğünü çıkarıp ona doğru uzatınca, “Ne, bu da ne?” dedi. “Ah, evet! Unutmuşum. Takma kafana. Kendin geri verirsin.”

“Hayır, benim yerime sen ver.”

“Evet, onu da aramalıyız. Bu ziyafet beş kişiye bile yeter. Neden aşağıyı aramıyoruz?” Şampanya şişesini havaya kaldırdı, sıkıntılı mali raporları inceliyormuşçasına ne kadar kaldığına baktı. “Neden arayıp bunlardan bir tane daha ya da belki iki tane daha istemiyoruz, hem biraz kahve ya da çay da

isteriz belki? Ben," sandalyesini masaya daha da yaklaştırdı, "ben açlıktan ölüyorum! Onu arayıp," bir parça füme somonu eliyle aldı, ağzına götürdü ve hızla yalayıp yuttu, sonra telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdı, "arabayı bir yerlere bırakıp buraya gelmesini söyleyeceğim, olur mu?"

"Fark etmez." Onu görünce içimde bir şeyler ölmüştü sanki, tıpkı çocukken, evde saatlerce tek başıma kaldıktan sonra, kapıda dönen anahtar sesini duyunca hissettiğim istemsiz rahatlama ve sonra hemen arkasından babamı görünce duyduğum üzüntü gibi.

"Ne yani?" Şapır şupur sesler çıkararak parmaklarını yalıyordu. "Gyuri'nin gelmesini istemiyor musun? Arabayı bütün gece kim sürdü sanıyorsun? Kim uykusuz kaldı? Ona azıcık kahvaltıyı çok görme bari." Yumurtayı yemeye başlamıştı bile. "Başımıza bir sürü şey geldi."

"Benim de başıma bir sürü şey geldi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ne istiyorsan söyle." Cebimden anahtar kartı çıkarıp ona uzattım. "Tutarı açık bırakacağım. Hesabı odaya yazdırırsın."

"Potter." Peçeteyi fırlatıp peşimden geldi, sonra yarı yolda durdu ve -beni oldukça şaşırtarak- gülmeye başladı. "Git o zaman. Bu kadar mühim olan yeni arkadaşın ya da işin her neyse!"

"Başıma bir sürü şey geldi."

"Pekâlâ," kibirli bir tavırla, "*senin* başına neler geldi bilmiyorum ama *benim* başıma gelenlerin ona en az beş bin basacağını söyleyebilirim. Ne hafta oldu ama. Tam kitaplara konu olacak bir haftaydı. Sen otelde gününü gün ederken, ben," öne doğru bir adım attı, kolumu tuttu, "bekle." Telefonu çalmıştı; hafiften arkasını dönüp Ukraynaca konuşmaya başladı, sonra benim kapıya doğru gittiğimi görünce bir anda konuşmayı kesip telefonu kapattı.

"Potter." Beni omuzlarımdan yakaladı, ta gözlerimin içine baktı, sonra tek ayağıyla uzanıp kapıyı kapattı, arkamı döndürdü ve beni içeri doğru itmeye başladı. "Bu halin ne? *Night of the Zombies* filminden çıkmışa benziyorsun. Şu bayıldığımız filmin adı neydi? Hani siyah beyaz olan? *Yaşayan Ölüler* değil, şu şiirli..."

"*I Walked With a Zombie.* Val Lewton."

"Doğru. Oydu. Otur şuraya. Buradaki otlar çok çok güçlüdür, alışkın olsan bile çarpar, seni uyarmalıydım..."

"Ot falan içmedim ki ben."

"...çünkü sana söylüyorum, buraya ilk geldiğimde, daha yirmi yaşında

falandım herhalde, her gün bir ağaç dolusu ot içtiğim günlerde her türlü otu kaldırabileceğimi sanıyordum ama - aman Tanrım. Kendi hatamdı tabii, *coffeeshop'*taki adamın karşısında götün tekiydim. 'Elindekilerin en sertini ver.' Verdi de! Üç nefes ve yürüyemiyordum bile! Ayakta duramıyordum! Ayaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi unutmuştum sanki! Tünel görüşü, kaslarımın kontrolünü yitirmiştim. Gerçeklikten tamamen kopmuştum!" Beni zorla götürüp yatağa oturtmuş, kendisi de kolunu omzuma dolamış, yanımda oturuyordu. "Ve yani sen beni tanıyorsun ama böylesi... asla! Kalbim küt küt atıyordu, sanki saatlerdir koşuyordum ama bütün bu süre zarfında yerimden bile kıpırdamamıştım, nerede olduğumu bile anlayamıyordum, korkunç bir karanlık! Tek başımaydım ve ağlıyordum, anlıyor musun, kafamın içinde Tanrı'yla konuşuyordum, 'Ne yaptım ben?' 'Neden bunu hak ettim?' Oradan nasıl çıktığımı bile hatırlamıyorum! Korkulu bir rüya gibi. Ve bu bahsettiğim ot, dikkatini çekerim! Ot! Sokağa çıktım, bacaklarım jöle gibi, tutmuyordu, Dam Meydanı'nın oralarda bir bisiklet demirine tutundum. Arabalar kaldırıma çıkacak ve beni ezip geçecek sanıyordum. Nihayet benim hatunun Jordaan'daki dairesini buldum ve uzun bir süre, içine su doldurmadan küvetin içinde yattım. Bu yüzden..." Kuşkuyla üstüne kahve döktüğüm gömleğime bakıyordu.

"Ben ot falan içmedim."

"Biliyorum, söyledin! Ben sana bir hikâye anlatıyordum sadece. Belki biraz ilgini çeker diye düşünmüştüm. Pekâlâ, bunda utanılacak bir şey yok," dedi. "Keyfin bilir." Bunu sonsuz bir sessizlik izledi. "Söylemeyi unuttum, söylemeyi unuttum," bana bir bardak maden suyu dolduruyordu, "şu az önce anlattığım olaydan sonra? Dam taraflarında dolandıktan sonra? Sonraki üç gün boyunca kendime gelemedim. Benim hatun, 'Hadi dışarı çıkalım, Boris, burada daha fazla böyle yatıp bütün hafta sonunun içine edemezsin,' dedi. Van Gogh Müzesi'nin ortasında kustum. Çok hoş ve şık oldu."

Acıyan boğazıma vuran soğuk maden suyu tüylerimi diken diken etti ve beni çocukluğumuza dair çok içsel bir anıya götürdü: Acı veren çöl güneşi, acı veren öğle sarhoşluğu, klimanın soğuğunda dişlerimiz birbirine vuruyordu. Boris ve ben öyle fena bir haldeydik ki gerçek anlamda kusuyorduk ve kusmamıza gülüyorduk, bu bizi daha da kusturuyordu. Odamdaki bir kutunun içindeki bayat krakerlerin üstüne kusuyorduk.

"Pekâlâ." Boris yan yan bana bakıyordu. "Belki bir salgın falan vardır. Noel günü olmasaydı gidip midene iyi gelecek bir şeyler getirirdim sana. Al

şunu, al.” Bir tabağa biraz yiyecek doldurmuş, bana doğru itiyordu. Buz kovasının içindeki şampanya şişesini kaldırdı ve bir kez daha ne kadar kaldığına baktı, sonra kalanı benim yarısı boş portakal suyumun içine boşalttı (portakal suyunun yarısı boştu çünkü kendisi içmişti).

“Hadi bakalım,” dedi şampanya kadehini bana doğru havaya kaldırarak. “Mutlu Noeller! İkimize de uzun ömürler! İsa doğmuş, onu yüceltelim! Şimdi,” koca bir yudum aldı, çörekleri masa örtüsünün üstüne boşaltmıştı, kendisi için seçtiği yiyecekleri seramik ekmek sepetine dolduruyordu, “kusura bakma, olup bitenleri öğrenmek istediğini biliyorum ama çok açım, önce bir şeyler yemeliyim.”

Ezme. Havyar. Noel çöreği. Her şeye rağmen ben de açtım ve bu an ve önümdeki yiyecekler için minnettarlık duymaya karar verdim ve ben de yemeye başladım; bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

“Daha iyi misin?” dedi sonra bana bir bakış atarak. “Bitkin görünüyorsun.” Biraz daha somon aldı. “Fena bir grip salgını var. Shirley de kaptı.”

Hiçbir şey söylemedim. Odada yanımda olduğu gerçeğine kendimi yeni yeni alıştırmaya başlamıştım.

“Burada yanında bir kız vardır diye düşünmüştüm. Pekâlâ, Gyuri ve ben neredeydik, bil bakalım?” dedi, benden ses çıkmayınca. “Frankfurt’taydık. Tamam, bunu biliyorsun. Amma çılgın bir zaman geçirdik! Fakat...” Şampanyasını sonuna kadar içti, minibara gitti ve eğilip içine bir göz attı.

“Pasaportum sende mi?”

“Evet, pasaportun bende. Vay anasını, burada ne güzel şaraplar varmış! Ve şu bebek votkalara bakın hele.”

“Nerede peki?”

“Ah...” Koltuğunun altına bir şişe kırmızı şarap sıkıştırmış, masaya döndü ve cebinden üç küçük votka şişesi çıkarıp buz kovasının içine sıkıştırdı. “Al bakalım.” Pasaportumu cebinden çıkarıp umursamaz bir tavırla masanın üstüne fırlattı. “Şimdi,” oturdu, “kadeh kaldıralım mı?”

Yatağın kenarında hiç kıpırdamadan oturuyordum, yarısı yenmiş yemek tabağım hâlâ dizlerimin üstünde duruyordu. Pasaportum.

Bunu izleyen uzun sessizlikte Boris masanın üstünden uzandı ve orta parmağıyla şampanya kadehime bir fiske vurdu, yemeğin bittiğini belirtmek için kadehe vurulan kaşığın çıkardığına benzer keskin, billur bir çınlama sesi çıkardı.

“Rica etsem dikkatini bana verir misin, lütfen?” diye sordu alaycı bir tavırla.

“Ne var?”

“Kadeh kaldırıyoruz?” Kadehini bana doğru uzattı.

Elimle alnımı ovuşturdum. “Neye peki, burada olmana mı?”

“Hı?”

“Tam olarak neyin şerefine kadeh kaldırıyoruz?”

“Noel’in? Tanrı’nın merhametinin? Olur mu dersin?”

Aramızdaki sessizlik tam anlamıyla saldırgan sayılmasa da belirgin bir biçimde parlıyor ve kontrol edilemez bir hale geliyordu. En sonunda Boris arkasına yaslandı ve başıyla kadehimi işaret etti: “Bunu sorup durmaktan nefret ediyorum ama gözlerini dikip bana bakmayı kesince kadeh kaldırır mıyız dersin?”

“Bütün bunları bir noktada çözmek zorunda kalacağım.”

“Neyi?”

“Bütün bunları bir ara kafamda çözümlemek zorunda kalacağım sanırım. Epey bir iş olacak. Yani şuradakiler... buradakiler. İki farklı yığın. Üç farklı yığın belki.”

“Potter, Potter, Potter,” dedi sevecen, yarı alaycı bir sesle ve öne doğru eğildi. “Sen tam bir ahmaksın. Minnettarlıktan ya da güzellikten hiç anlamıyorsun.”

“‘Minnettarlıktan anlamıyorum.’ Ben buna içerim işte.”

“Ne yani? Birlikte geçirdiğimiz o mutlu Noel’i hatırlamıyor musun? Geçip giden mutlu günleri? Asla geri dönmeyecek olan? Baban?” Kollarını abartılı bir şekilde iki yana açtı. “Restorandaki masamız? Çektiğimiz ziyafet ve neşemiz? Mutlu kutlamamız? Kalbinde bu hatıraya yer yok mu senin?”

“Tanrı aşkına.”

“Potter,” nefesini tuttu, “sen ne tuhaf adamsın. Bir kadından bile betersin. ‘Acele et, acelet et.’ ‘Kalk hadi, git.’ Gönderdiğim mesajları okumadın mı?”

“Ne?”

Boris -kadehine doğru uzanırken- birden durdu. Hızla yere bir bakış attı ve ben de o anda sandalyesinin yanında duran büyük çantayı gördüm.

Neşe işinde tırnağıyla ön dişlerinin arasını karıştırdı. “Buyur bakalım.” Sözleri harap haldeki kahvaltı masasının üstünde asılı kaldı. Gümüş tabakların kubbeli kapaklarının üstünde eciş bücüş yansımalar belirdi.

Çantayı aldım ve ayağa kalktım, ben kapıya doğru yönelince yüzündeki

gülümseme bir anda kayboldu. “Bekle!” dedi.

“Neyi bekleyeyim?”

“Onu açmayacak mısın?”

“Bak.” Kendimi çok iyi tanıyordum, beklemek konusunda kendime güvenmiyordum; aynı şeyin iki defa yaşanmasına müsaade etmeyecektim.

“Sen ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?”

“Bunu aşağıya götürüyorum. Kasaya koyup kilitlesinler diye.” Aşağıda kasa var mı onu bile bilmiyordum, bildiğim tek şey o tablonun yakınımda olmasını istemediğimdi - yabancı birilerinin yanında, bir vestiyerde, herhangi başka bir yerde olması daha güvenliydi. Polisi de arayacaktım hem, Boris gider gitmez ama o buradayken değil; Boris’i de bu işin içine sürüklemenin hiçbir anlamı yoktu.

“Çantayı açmadın bile! İçinde ne olduğunu bile bilmiyorsun!”

“Gereği yapılacak.”

“Bu da ne demek böyle?”

“Belki de ne olduğunu bilmem gerekmiyordur.”

“Ah, öyle mi? Belki de gerekiyordur. Sandığın şey değil,” diye ekledi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Değil mi?”

“Değil.”

“Ne sandığımı nereden biliyorsun?”

“Ne sandığını gayet iyi biliyorum tabii ki! Ve yanılıyorsun. Üzgünüm. Ama,” ellerini havaya kaldırdı, “ondan çok, çok daha iyi bir şey.”

“Daha iyi?”

“Evet.”

“Nasıl *daha iyi* olabilir ki?”

“Öyle işte. Çok çok daha iyi. Bana inanmak zorundasın. Aç ve gör,” dedi başıyla sertçe çantayı işaret edip.

“Bu da ne böyle?” dedim, şaşkınlıktan otuz saniye kadar donakaldıktan sonra. Yüzlük destelerin -dolar destelerinin- önce birini sonra bir başkasını havaya kaldırarak.

“Hepsi bu kadar değil.” Ellerini ovuşturuyordu. “Bu bir kısmı.”

Önce paralara, sonra ona baktım. “Neyin bir kısmı?”

“Şey,” pis pis sırıtıyordu, “nakit parayı görürsen daha etkileyici olur diye düşündüm, yanılıyor muyum?”

Yan odadan komedi sesleri yükseliyordu, bir televizyon kahkahası

efektinin bariz ritmi.

“Senin için daha güzel bir sürpriz! Hepsi bu kadar da değil, haberin olsun. Amerikan doları, yanında götürürken böylesi rahat olur diye düşündüm. Buraya gelirken yanına aldığın kadarı ve biraz daha fazlası. Aslına bakarsan parayı henüz ödemediler, daha hiç para almadık. Ama yakında alacağız. Umarım.”

“Kimler? Kim ödemedi? Neyi ödemedi?”

“Bu para bana ait. Kendi paramdan getirdim. Evdeki kasadan. Bunu almak için Antwerp’e uğradım. Böylesi daha iyi oldu, çantayı senin açman da daha hoş olmadı mı? Hem de Noel sabahında? Ho ho ho? Ama yakında çok daha fazlasını alacaksın.”

Para destesini elime alıp evirip çeviriyor, inceliyordum: Önünü, arkasını. Bandı üzerindeydi, doğrudan Citibank’tan çıkmaydı.

‘“Teşekkür ederim, Boris.’ ‘Aman, lafı bile olmaz,’ diye cevapladı alaycı bir şekilde kendi sesiyle. ‘Memnuniyet duydum.’”

Deste deste para. Bankadan yeni çıkmış. Parmaklarımın arasında gıcır gıcır. Bütün bu olayda benim idrak etmekte zorlandığım açık bir anlam ya da bir duygu olmalıydı.

“Dediğim gibi, bu bir kısmı. İki milyon avro. Dolara vurunca çok daha fazla ediyor. Yani Mutlu Noeller! Sana hediyem! Geri kalanı için İsviçre’de senin adına bir hesap açıp banka cüzdanını sana gönderebilirim, hem bu şekilde... ne?” dedi para destelerini çantaya geri koyup, çantanın ağzını çekiştirerek kapatıp ona doğru itince âdeta irkilerek. “Hayır! Bu senin!”

“İstemiyorum.”

“Anladığını sanmıyorum! Açıklamama izin ver lütfen.”

“İstemiyorum dedim.”

“Potter,” kollarını önünde kavuşturdu ve yüzünde soğuk bir ifadeyle bana baktı, Polonyalıların barındayken takındığı aynı ifade, “yerimde başka bir adam olsa şu anda kahkahalar atarak bu odadan çıkıp gider ve arkasına bile bakmazdı.”

“Peki sen neden öyle yapmıyorsun?”

“Ben,” etrafına bakınıyordu, bir neden bulmaya çalışıyor gibiydi, “neden öyle yapmadığımı sana söyleyeyim! Eski günlerin hatırına. Sen bana bir suçluymuşum gibi davransan da. Ve yaptıklarımı telafi etmek için...”

“Neyi telafi etmek için?”

“Efendim?”

“Tam olarak neyi? Bana açıklar mısın lütfen? Bu para hangi cehennemden geldi? Nasıl oluyor da bir anda her şeyi düzeltiveriyor?”

“Şey, aslına bakarsan, böyle hemen...”

“Bu para umurumda bile değil!” Âdeta bağırarak konuşuyordum. “Ben sadece tabloyu umursuyorum! Tablo nerede?”

“Bir saniye beklesen ve böyle çileden çıkmasan...”

“Bu para ne için? Nereden geldi? Tam olarak hangi kaynaktan? Bili Gates? Noel Baba? Diş perisi?”

“Yapma ama. Drama yaratmakta aynı babana çekmişsin.”

“Nerede peki? Onunla ne yaptın? Gitti değil mi? Takas mı ettin? Sattın mı?”

“Hayır tabii ki, ben, hey...” Sandalyesini hızla geri çekti. “Tanrı aşkına, Potter, sakinleş. Tabii ki satmadım. Neden böyle bir şey yapayım?”

“Bilmem! Ben nereden bileyim? Bütün bu olanlar ne içindi? Bütün bu olanların amacı neydi? Ben neden seninle buraya geldim ki? Beni neden peşinden bu işin içine sürükledin? Beni buraya insanları öldürmene yardım etmem için mi getirdin? Öyle mi?”

“Ben hayatım boyunca hiç kimseyi öldürmedim,” dedi Boris mağrur bir edayla.

“Ah, Tanrım. Bunu cidden söyledin mi? Buna gülmem mi gerekiyor şimdi? Senin hiç kimseyi öldürmediğini söylediğini mi duydum ben gerçekten...”

“Nefsi müdafaaydı. Bunu sen de biliyorsun. Ben öyle etrafta dolanıp sırf eğlencesine insanların canını yakmıyorum ama yapmam gerekirse kendimi korurum. Ve sen,” dedi otoriter bir tavırla, konuşmama fırsat tanımadan, “Martin konusunda, şu anda benim de muhtemelen senin de burada olmayacağımız gerçeğinin dışında...”

“Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer çeneni kapatmayacaksan lütfen şu tarafa gidip bir süre orada durur musun? Çünkü şu anda seni görmeyi ya da sana bakmayı hiç istemiyorum.”

“...Martin olayında, polis ne yaptığını bilse, gelip sana madalya takardı, onun sayesinde şu anda hayatta olmayan daha birçok masum kişi de öyle. Martin...”

“Ya da doğrusunu istersen gidebilirsin de. Bu daha iyi olur.”

“Martin tam bir şeytandı. İnsan bile sayılmazdı. Tamamen kendi suçu sayılmaz. Böyle doğmuş. His denen şeye sahip değildi, anlıyor musun?

Martin’in insanlara onları vurmaktan çok daha beter şeyler yaptığını biliyorum ben. *Bize* değil,” dedi aceleyle ellerini sallayarak, sanki aramızdaki bütün yanlış anlaşılmanın nedeni buymuş gibi. “Bizi vuracaktı, nezaket icabı, diğer kötülüklerini ve fenalıklarını yapmayacaktı. Ama Martin iyi bir adam mıydı? Düzgün bir insan evladı mıydı? Hayır, değildi. Frits’in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bu yüzden, bu vicdan azabını ve acını daha farklı bir açıdan görmeye başla. Bunu daha hayırlı bir şey uğruna yapılmış bir kahramanlık olarak gör. Hayata karşı her zaman böyle karanlık bir bakış açısı takınamazsın, biliyorsun, senin için hiç iyi değil.”

“Tek bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Tablo nerede?”

“Bak.” Boris derin derin iç çekti ve uzaklara baktı. “Elimden gelenin en iyisi buydu. Onu ne kadar çok istediğini biliyorum. Alamadığın için bu kadar çok üzüleceğini düşünemedim.”

“Nerede olduğunu söyler misin?”

“Potter,” elini kalbinin üstüne koydu, “seni bu kadar kızdırdığım için üzgünüm. Böyle olmasını beklemiyordum. Ama onu elinde tutmayacağını söylemiştin zaten. Geri verecektin. Öyle demedin mi?” dedi ona sert sert bakmayı sürdürünce.

“Nasıl oluyor da doğru olan bu oluyor?”

“Pekâlâ, sana söyleyeceğim! Eğer çeneni kapatıp konuşmama izin verirsen! Ağzından köpükler çıkara çıkara atıp tutmak ve Noel’imizin içine etmek yerine!”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Budala.” Parmağıyla şakağına vuruyordu. “Bu para nereden çıktı sanıyorsun?”

“Nereden bileyim ben?”

“Ödül parası bu!”

“Ödül?”

“Evet! Sağ salim geri döndüğü için!”

Anlamam biraz zaman aldı. Ayakta duruyordum. Oturmak zorunda kaldım.

“Kızdın mı?” dedi Boris tereddütle. Koridordan sesler geliyordu. Donuk kış güneşi pirinç abajurun üstüne vuruyordu. “Sevineceğini sanmıştım. Hı?”

Ama ben konuşabilecek kadar kendime gelememiştim henüz. Tek

yapabildiğim küçük dilimi yutmuş gibi şaşkınlıkla bakmaktı.

Suratımdaki ifadeyi gören Boris yüzüne düşen saçları geriye attı ve güldü. “Bu fikri bana sen kendin verdin. Bunun ne kadar harika bir fikir olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Dâhiyane bir fikirdi! Keşke benim aklıma gelseydi. ‘Sanat polislerini arayalım, sanat polislerini arayalım.’ Eh, delilik, diye düşünmüştüm o zaman. Bu konuda biraz kafayı sıyrıksın doğrusunu istersen. Ama sonra,” omuzlarını silkti, “talihsiz olaylar yaşandı, senin de gayet iyi bildiğin gibi ve o köprünün üstünde seninle ayrıldıktan sonra Kiraz’la konuştum, ne yapsak, ne yapsak, köşeye sıkışmıştık, biraz etrafı kolaçan ettik ve...” Kadehini bana doğru kaldırdı. “Gerçekten de dâhiyane bir fikirdi! Senden neden şüphe edecektim ki? Ta en başından beri bu işin beyni sendin! Ben Alaska’da -tek bir Nestle çikolata yürütmek için on kilometre yürürken- bir de sana bak. Tam bir deha! Senin aklından neden şüphe edecektim? Çünkü durup düşündüm ve,” kollarını hava kaldırdı, “sen haklıydın. Kimin aklına gelirdi ki? Senin resim için milyon dolarlık bir ödül konduğu! Resmin kendisi için bile değil! Resmin kurtarılmasını sağlayan bilgi için! Tek bir soru bile sormadan! Tertemiz nakit para!”

Dışarıda, karlar pencerenin önünde uçuşuyordu. Yan odada biri köh köh öksürüyor ya da kah kah gülüyordu, hangisi olduğunu ayırt edemiyordum.

“Oradan oraya, oradan oraya, bunca yıldır. Tam enayilere göre bir oyun. Zahmetli, tehlikeli. Ve şimdi kendi kendime soruyorum, bütün bu sıkıntıya değer miydi? Bütün bu yasal para hakikaten gidip almanı beklerken? Çünkü sen haklıydın, bu onlar için düpedüz bir iş meselesiydi. Tek bir soru bile sorulmadı. Umursadıkları tek şey resmi geri almaktı.” Boris bir sigara yaktı ve kibritini bir tıs sesiyle su bardağının içine bıraktı. “Kendi gözlerimle göremedim, keşke görebilseydim, oralarda olmamın iyi bir fikir olmayacağını düşündüm, anlıyorsun değil mi? Alman SWAT ekibi! Yelekler, silahlar. Eller yukarı! Yere yat! Sokakta epey kargaşaya ve kalabalığa neden olmuşlar! Ah, Sascha’nın yüzünün aldığı şekli görmek için neler vermezdim!”

“Polisleri sen mi aradın?”

“Şey, şahsen değil! Adamım Dima... Dima otoparktaki şu vurulma meselesi yüzünden Almanlara öfkeli. Tamamen gereksiz bir durumdu, başını çok ağrıttı. Bak şimdi.” Yerinde duramıyordu, bacak bacak üstüne attı, büyük bir sigara dumanı bulutu üfledi. “Resmi nerede sakladıklarına dair bir fikrim vardı. Frankfurt’ta bir daire var. Sascha’nın eski bir kız arkadaşına aitti. İnsanlar orada eşyalarını saklıyor. Ama benim oraya girmeme imkân yoktu,

yarım düzine adamla gitsem bile. Anahtarlar, alarmlar, kameralar, şifreler. Tek sorun," esnedi, elinin tersiyle ağzını sildi, "şey, aslında iki sorun vardı. İlki, polisin daireyi aramak için geçerli bir sebebe ihtiyacı vardı. Yardım etmeye çalışan isimsiz bir vatandaş gibi arayıp hırsızı veremezdin, bilmem anlatabiliyor muyum? İkinci sorunsa dairenin tam adresini hatırlamıyordum. Oldukça gizli kapaklı bir yerdeydi, oraya bir defa gitmiştim, gecenin bir köründe, çok da iyi sayılmayacak bir halde. O çevreyi az çok biliyordum, eskiden gecekondu mahallesiydi, artık bayağı güzel... Gyuri beni oralarda arabayla dolaştırdı, bütün sokakları baştan sona dolaştık. Epey bir zamanımızı aldı. En sonunda bir sıra evi belirledim ama hangisi olduğundan yüzde yüz emin değildim. Bu yüzden arabadan indim ve oraya doğru yürüdüm. O sokakta olmaktan ödüm kopsa da görülmekten korksam da arabadan indim ve oraya yürüdüm. Kendi ayaklarımla. Gözlerimi kısmıştım. Kendimi hipnotize etmiş gibiydim, anlıyor musun, kaç adım attığımı hatırlamaya çalışıyordum. O anı bedenimde hissetmeye çalışıyordum. Her neyse, aceleci davranıyorum. Dima," harıl harıl masa örtüsünün üstündeki çöreklerden atıştırıyordu, "Dima'nın kuzeninin baldızı, aslında eski baldızı, bir Hollandalıyla evlenmiş ve Anton adında bir oğulları var, yirmi bir, yirmi iki yaşlarında, pırıl pırıl bir çocuk, soyadı van den Brink. Anton, Hollanda vatandaşı ve doğuştan Felemenkçe biliyor, yani bu bizim de epey işimize yaradı. Anton..." Çöreklerden birini kemiriyordu. Suratını buruşturdu, dişlerinin arasından bir çavdar tohumu çıkarıp tükürdü. "Anton birçok zengin insanın gittiği bir barda çalışıyor, C. Hoofstraat'ta, Amsterdam'ın şık caddelerinden biri, Gucci mağazasının, Cartier mağazasının olduğu cadde. Düzgün bir çocuk. İngilizce, Felemenkçe, belki bir iki kelime de Rusça konuşabiliyor. Her neyse, Dima, Anton'a polisi arattı ve biri Sascha'nın birebir eşkaline uyan -nine gözlükleri, *Küçük Ev* tarzı bir gömlek, elinde Anton'un ona verdiğimiz fotoğraftan birebir tarifini verdiği tribal bir dövme- iki Alman gördüğünü söyledi, yani şu sanat polislerini aradı ve çalıştığı barda zil zurna sarhoş ve kavga eden iki Alman gördüğünü, çok öfkeli ve kızgın olduklarını ve giderken bir şey unuttuklarını söyledi. Ne mi? Bir dosya! Tabii ki bizim ayarladığımız bir dosyaydı bu. Bir telefon bırakmayı düşünüyorduk aslında ama bu telefonu nasıl tamamen izi bulunamaz hale getireceğimizi çözebilecek kafa yoktu hiçbirimizde. Bu yüzden birkaç fotoğraf çıkarttırdım... sana gösterdiğim fotoğrafı, artı, telefonumdaki başka fotoğrafları da... senin saka ve yanında tarihi göstermek için nispeten yakın

tarihli bir gazete. İki yıl öncesinin gazetesiydi ama ne fark eder? Anton masanın altında tesadüfen bu dosyayı bulmuş, işe bak, daha önceki olayla bağlantıyı kurmak için içinde Miami olayına dair başka belgelerle birlikte, anlarsın ya. Frankfurt'taki adres de gayet açık seçik belirtilmiş, Sascha'nın ismi de. Bütün bunlar Myriam'ın fikriydi, asıl takdiri o hak ediyor, memleketine geri döndüğünde Myriam'a büyük bir içki ısmarlamalısın. Bazı şeyleri ta Amerika'dan kargoladı, çok, çok inandırıcıydı. Sascha'nın adı vardı..."

"Sascha hapiste mi?"

"Aslını istersen, evet." Boris kıkır kıkır güldü. "Biz fidyeyi aldık, müze tabloyu aldı, polisler davayı kapattı, sigorta şirketi parasını geri aldı, halkın güveni tazelendi, herkes kazandı."

"Fidye mi?"

"Yani ödül, fidye, canın ne demek isterse."

"Bu parayı kim ödedi peki?"

"Bilmem." Boris kızdığını belli eden bir el hareketi yaptı. "Müze, devlet, sivil vatandaş. Ne fark eder?"

"Benim için fark eder."

"Pekâlâ ama fark etmemeli. Çeneni kapatıp minnet duymalısın. Çünkü," dedi çenesini havaya kaldırıp konuşmama müsaade etmeden, "biliyor musun, Theo? Biliyor musun? Tahmin edemezsin! Ne kadar şanslı olduğumuzu tahmin bile edemezsin! Orada yalnızca senin kuş değil, bir de kimin aklına gelirdi ki? Çalıntı bir sürü tablo daha varmış!"

"Ne?"

"İki düzine kadar, belki daha bile fazla! Bazıları yıllardır kayıpmış! Ve bunların hepsi seninki kadar sevimli ya da güzel değil, aslına bakarsan çoğu kesinlikle değil. Bu benim şahsi fikrim. Ama aynı şekilde onların dört beş tanesine de konulan büyük ödüller varmış, seninkine konulandan da büyük ödüller. Ki bunların bazıları öyle çok ünlü şeyler de değil, ölü bir ördek, sıkıcı bir tombul suratlı adam resmi, inanamazsın, bunlar için bile konulan daha ufak çaplı ödüller varmış, ona elli bin, buna yüz bin. Kimin aklına gelirdi? 'Kurtarılmasına yol açan bilgi.' Cuk oturuyor. Ve umarım," diye ekledi daha vakur bir tavırla, "beni bunun için affedersin?"

"Ne?"

"Çünkü 'tarihin en büyük sanatsal kazançlarından biri' diyorlar. İşin seni mutlu edeceğini umduğum kısmı da bu, belki yanılıyorumdur, kim bilir ama

öyle umdum. Kamu mülkiyetine, kültür hâzinesinin hizmetine geri dönen müze şaheserleri! Ne sevinç ama! Bütün melekler bir olmuş şarkılar söylüyorlar! Ama sen olmasan bütün bunlar asla gerçekleşmeyecekti.”

Şaşkınlıktan dilim tutulmuş gibi sessizce oturuyordum.

“Elbette,” diye ekledi Boris, başıyla yatağın üzerinde açık duran çantayı işaret ederek, “hepsi bu kadar değil. İçinde Myriam, Kiraz ve Gyuri için de Noel hediyeleri var. Anton ve Dima’ya da hemen yüzde otuzunu verdim. Her birine yüzde on beşerden. Bütün işi Anton yaptı aslında, bu yüzden bana sorarsan o yüzde yirmi, Dima yüzde on almalıydı. Ama bu bile Anton için epey büyük bir para, bu yüzden o halinden gayet memnun.”

“Başka tablolar da kurtarıldı. Sadece benimki değil.”

“Evet, daha az önce dediğimi duymadın mı?”

“Başka hangi tablolar?”

“Ah, bazıları epey tanınmış, ünlü tablolar! Yıllardır kayıplarmış!”

“Mesela?”

Boris sinir olduğunu belli eden bir ses çıkardı. “Aman, isimlerini bilmiyorum ki, bana bunu sormaman gerektiğini biliyor olmalısın. Birkaç modern tablo, oldukça önemli ve pahalı, herkes bayağı heyecanlandı ama açık konuşayım, bazıları için olayı bu kadar büyütmeye ne gerek var anlayamadım. Neden bu kadar pahalı oluyor mesela, anaokulunda yapılmış gibi duran bir şey? ‘Çirkin Boya Damlası.’ ‘Kördüğüm Olmuş Siyah Sopa.’ Ama bir de tarihî öneme sahip birçok eser daha. Bir tanesi Rembrandt idi.”

“Bir deniz manzarası değildi herhalde?”

“Hayır, karanlık bir odadaki insanlar. Biraz sıkıcı bir şey. Güzel bir Van Gogh vardı ama, bir deniz kıyısı resmi. Başka... ah, bilmiyorum... klasik şeyler işte, Meryem, İsa, bir sürü melek falan. Hatta birkaç da heykel. Ve Asyalı sanat eserleri de. Bana pek bir şey etmezmiş gibi geldiler ama epey değerlilermiş sanırım.” Boris sigarasını heyecanla bastırıp söndürdü. “Bak aklıma ne geldi. Çocuk kaçtı.”

“Kim?”

“Sascha’nınki, şu Çinli çocuk.” Kalkıp minibara gitti, tirbuşon ve iki kadehle geri döndü. “Polisler geldiğinde evde değilmiş, şanslı velet. Ve birazcık aklı varsa ki olduğunu sanıyorum, bir daha geri dönmeyecektir.” Çaprazladığı parmaklarını havaya kaldırıyordu. “Parasını yiyeceği başka bir zengin herif bulur. O böyle yaşıyor. Yapabilene iyi iş valla. Her neyse.” Şişenin mantarını çıkarmaya çalışırken dilini ısırıyordu, pat! “Keşke benim

de aklıma gelseydi, yıllar önce! Büyük ve kolay para! Yasal para! Yıllardır süren bu Zıplayan Topun Peşine Düş işindense. Oradan oraya," tirbüşonu kaldırıyordu, tak, tuk, "oradan oraya. Sinir bozucu! Bunca zaman, bunca baş ağrısı ve bunca kolay, yasal devlet parası burnumun dibindeymiş meğer! Sana bir şey söyleyeyim mi?" Uzanıp bana verdiği kadehe lıkır lıkır kırmızı şarap doldurdu. "Bazı açılardan Horst da muhtemelen işlerin böyle gitmesine senin kadar sevinmiştir. O da herkes gibi para yapmaya bayılır tabii ama o suçluluk da hisseder, yok kamu malı, yok kültür mirasi, falan filan."

"Horst bu işe nasıl dâhil olmuş anlamıyorum."

"Al benden de o kadar, bunu asla bilemeyeceğiz," dedi Boris ciddi bir ifadeyle. "Bütün ilişkimiz çok temkinli ve kibar. Ve evet evet," dayanamayıp şarabından hızlı bir yudum aldı, "evet, Horst'a kızgınım, biraz, belki de ona bir daha eskisi kadar güvenemem, belki de aslına bakarsan ona hiçbir zaman güvenmemişimdir. Ama Horst siz olduğunuzu bilseydim Martin'i göndermezdim diyor. Ve belki doğruyu söylüyordur. 'Asla, Boris, asla göndermezdim.' Kim bilebilir? Doğrusunu istersen, aramızda kalsın, bence bunu sırf kendi kıçını kurtarmak için söylüyor olabilir. Martin ve Frits işi bozulunca kibarca kenara çekilmekten başka ne yapacaktı ki? Haberi olmadığını iddia etmekten başka? Bunu kesin olarak bilmiyorum, onu söyleyeyim," dedi. "Bu sadece benim teorim. Horst bambaşka bir hikâye anlatıyor."

"Neymiş peki?"

"Horst diyor ki," Boris iç çekti, "Horst, resmi Sascha'nın aldığını bilmediğini söylüyor, biz onu elinden alana ve Sascha damdan düşer gibi onu arayıp geri almak için yardımını isteye kadar. Martin'in burada olması tamamen tesadüfmüş, Los Angeles'tan kalkıp tatil için buraya gelmiş. Bu uyuşturucu müptelaları için Amsterdam oldukça popüler bir Noel tatili yeridir. Ve evet, bu konuda," gözünü ovuşturdu, "yani Horst'un doğruyu söylediğinden eminim. Sascha'dan gelen o telefon sürpriz *olmuş*. Horst'un merhametine sığınması falan. Uzun uzun konuşacak zaman yokmuş. Hızlı hareket etmesi gerekmiş. Horst resmi alanların biz olduğumuzu nereden bilecekti? Sascha bile Amsterdam'da değildi ki her şeyi ikinci ağızdan, Almancası pek de parlak olmayan Chinky'den duyuyordu, Horst ise üçüncü ağızdan. Doğru açıdan bakarsan taşlar yerli yerine oturuyor aslında. Bununla birlikte..." Omuzlarını silkti.

"Ne?"

“Şey, Horst tablonun Amsterdam’da olduğunu kesinlikle bilmiyordu, Sascha’nın onu kullanarak para bulmaya çalıştığını da, ta ki biz tabloyu elinden alınca Sascha panikleyip onu arayıncaya kadar. Bu kadarından eminim. Ama Horst ve Sascha ta en başında o uyduruk Miami olayıyla tablonun ortadan kaybolup Frankfurt’a gitmesi için tezgâh kurdular mı? Çok muhtemel. Horst o resme bayılmıştı. Hem de *çok.* Sana söylemiş miydim, daha ilk gördüğü anda onun ne olduğunu biliyordu? Yani hiç düşünmeden. Ressamın adını falan, her şeyi.”

“O dünyanın en ünlü tablolarından biri.”

“Pekâlâ.” Boris omuzlarını silkti. “Dediğim gibi, adam eğitimli. Bu tarz güzelliklerin arasında büyümüş. Bu arada, Horst bu dosya meselesini benim tezgâhladığımı bilmiyor. Duyunca çok mutlu olmayabilir. Ve ayrıca,” kahkahalarla gülüyordu, “bu Horst’un aklına gelir miydi? Merak ediyorum. Bunca zaman, böylesi bir ödül orada duruyordu? Tertemiz, yasal para! Güneş gibi parıl parıl parlıyor! Biliyorum, benim hiç aklıma gelmemişti, şu ana kadar. Dünya çapında mutluluk ve neşe! Kayıp şaheserler kurtarıldı! Büyük kahraman Anton, fotoğraflar için poz veriyor, Sky News’e çıkıp konuşuyor! Dün gece basın toplantısında alkış yağmuruna tutuldu! Herkes ona bayılıyor, hani birkaç yıl önce uçağı nehre indirip herkesin hayatını kurtaran adam vardı ya onun gibi, hatırlıyor musun? Ama benim gözümde, insanların alkışladığı kişi Anton değil, sensin aslında.”

Boris’e söylenecek çok şey vardı, birini bile söyleyemedim. Ama yine de en derinden şükran duyuyordum. Belki de diye düşünüyordum -çantaya uzanıp içinden bir deste parayı alır ve onu incelerken- belki de iyi şans da tıpkı kötü şans gibiydi, onu idrak etmek de biraz zaman alıyordu. Başta hiçbir şey hissedemiyordun. Hisler sonradan su yüzüne çıkıyordu.

“Çok güzel, değil mi?” dedi Boris, kendime geldiğimi görünce gözle görülür bir biçimde rahatlamıştı. “Mutlu musun?”

“Boris, bunun yarısını alman lazım.”

“İnan bana, ben kendi payımı aldım. Bir süre canımın istemediği hiçbir şeyi yapmamama yetecek kadar param var. Kim bilir? Belki Stockholm’e gidip bar işine girerim, Astrid’in yapmam için durmadan başımın etini yediği gibi. Ya da gitmem. Biraz sıkıcı olabilir. Ama sen, bütün bunlar senin! Dahası da gelecek. Babanın ikimize de beş yüzer dolar verdiği zamanı hatırlıyor musun? Sevinçten havalara uçmuştuk! Ne yüce, ne büyük jest! Yani hele de benim için. Çoğu zaman açtım. Mutsuz ve yalnızdım. Beş

parasızdım. Benim için bir servetti bu! Hayatımda gördüğüm en büyük paraydı! Ve sen," burnu kızarmıştı, hapşıracağını sandım, "her zaman hoşgörülü ve iyi kalpliydin, sahip olduğun her şeyi benimle paylaştın, ya ben, ben ne yaptım?"

"Ah, Boris, yapma," dedim sıkıntıyla.

"Onu senden çaldım, benim yaptığım buydu." Gözlerinde alkollü pırıltılar vardı. "Senin en değerli varlığını aldım. Sana böyle bir kötülüğü nasıl yapabildim, senin iyiliğini isterken?"

"Kes şunu. Hayır, cidden, kes," dedim ağladığını görünce.

"Ne diyebilirim ki? Onu neden aldığımı sormuştun? Ben buna nasıl cevap verebilirim? Sadece, hiçbir şey göründüğü gibi değil, sadece iyi, sadece kötü değil. Öyle olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Baban bile... beni doyurdu, benimle konuştu, benimle vakit geçirdi, bana evini açtı, kendi giysilerini verdi... sen babandan hep nefret ettin ama bazı açılardan iyi bir adamdı."

"Ben ona iyi demezdim."

"Pekâlâ, ama ben derim."

"Eh, bunu diyen tek kişi olursun o zaman. Ve fena yanılırsın."

"Bak. Ben senden daha hoşgörülüyüm," dedi Boris, aramızda bir anlaşmazlık çıkacağını anlayınca kendini toplamıştı ve burnunu çekip gözyaşlarını tek yudumda içti. "Xandra, baban, sen onları hep çok fena, çok kötü görmek istedin. Ve evet... baban yıkıcı bir adamdı... sorumsuzdu... çocuk gibiydi. İç dünyası çok büyüktü. Bu yüzden müthiş acı çekiyordu! Ama o hiç kimsenin canını yakmadığı kadar kendi canını yakıyordu. Ve evet," dedi teatral bir sesle, itiraz etmeme bile izin vermeden, "evet, senin paranı çaldı ya da çalmaya çalıştı, bunu biliyorum ama şunun farkında mısın? Ben de senden çaldım ve bu yanıma kâr kaldı. Hangisi daha kötü? Çünkü sana söylüyorum," çantayı ayağıyla dürttü, "dünya bizim bildiğimizden ya da söyleyebileceğimizden çok daha tuhaf bir yer. Senin nasıl düşündüğünü ya da nasıl düşünmeyi sevdiğini çok iyi biliyorum ama hep yaptığın gibi salt 'iyi' ya da salt 'kötü' diye ayıramayacağın bir örnek olmuştur bu senin için?.. Yani, şu senin iki farklı yığının? Kötüler şuraya, iyiler buraya? Belki de bu kadar basit değildir. Çünkü buraya gelirken, bütün gece o arabada, otoyoldaki o Noel ışıklarıyla falan, yani sana söylemekten utanmıyorum, ağlamaktan tıkandım, elimde değildi, şu İncil hikâyesi geliyordu aklıma, biliyorsundur, hani kâhya dul kadının akçesini çalar ama sonra uzak diyarlara kaçar ve bu

akçeyi akıllıca kullanır ve sonra geri dönüp dul kadına çaldığının bin mislini verir? Ve kadın kâhyayı sevinçle affeder, şölenler sofralar kurarlar ve bir güzel eğlenirler."

"Sanırım bu tam olarak aynı hikâye değil."

"Eh, yani ta Polonya'daki kilise okulunda öğrendim, yıllar önce. Yine de benim söylemeye çalıştığım şey, dün gece Antwerp'ten buraya gelirken düşündüğüm şey, iyi her zaman yapılan iyiliklerden doğmaz, aynı şekilde kötü de öyle, yalan mı? En bilge ve en iyiler bile bütün eylemlerin sonucunu göremezler. Ürkütücü bir düşünce! *Budala*'daki Prens Mişkin'i hatırlıyor musun?"

"Şu anda entelektüel bir sohbete girişecek havada değilim."

"Biliyorum, biliyorum ama beni dinle. *Budala*'yı okudun, değil mi? Evet. Pekâlâ, *Budala* bana göre çok sinir bozucu bir kitaptı. Doğrusunu istersen, o kadar sinir bozucuydu ki ondan sonra bir daha çok fazla kitap okumadım, şu *Ejderha Dövmeli Kız* tarzı şeylerden başka. Çünkü," araya girmeye çalışıyordum, "pekâlâ, belki sen ne düşündüğünü bana daha sonra anlatabilirsin ama onu neden bu kadar sinir bozucu bulduğumu anlatmama izin ver lütfen. Çünkü Mişkin'in tek yaptığı iyilik etmekti... özverili olmaktı... herkese anlayışla ve şefkatle yaklaşırdı ve bunca iyiliğin sonunda ne oldu? Cinayet! Felaket! Bunun üstüne çok düşünürdüm. Bütün gece gözümü bile kırpmadan yatar bunu düşünürdüm! Çünkü -neden? Bu nasıl olabiliyordu? O kitabı tam üç kez okudum, bir şeyleri yanlış anladığımı sandım. Mişkin nazikti, herkesi severdi, sevecendi, affediciydi, tek bir yanlış yapmazdı ama hep yanlış insanlara güvendi, hep kötü kararlar aldı, etrafındaki herkesi üzdü. Çok karanlık bir mesajı var bu kitabın. 'Neden iyi olasın?' Ama dün gece arabayla buraya gelirken bu kitap geldi aklıma. Ya hayat bundan daha karmaşıksa? Ya bunun tam tersi de doğruysa? Çünkü eğer iyi eylemlerin sonucunda kötü şeyler de olabiliyorsa, kötü eylemlerin sonucunda yalnızca kötü şeyler olacağını kim söylüyor? Belki de bazen doğru yol, yanlış olandır? Yanlış yola girersin ve bu seni yine de olmak istediğin yere çıkabilir? Ya da başka bir yönden bakacak olursak, bazen her şeyi yanlış yaparsın ve yine de doğru sonuca ulaşırsın?"

"Ne demeye çalıştığını anladığımdan emin değilim."

"Yani şunu söylemeliyim ki ben şahsen hiçbir zaman senin gibi 'iyi' ve 'kötü' arasına öyle çok keskin bir çizgi çekmedim. Bana göre, o çizgi çoğu zaman yanılır. Bu ikisi asla birbirinden bağımsız değildir. Biri olmadan diğeri

var olamaz. Yaptıklarımı sevgiden ötürü yaptığım müddetçe bildiğimin en iyisini yaptığımı düşünürüm. Ama sen kendi yargılarının kıskacında kalmışsın, hep geçmişe dair pişmanlıklar duyuyorsun, kendine lanet ediyorsun, kendini suçluyorsun, 'ya şöyle olsaydı', 'ya böyle olsaydı', 'hayat çok acımasız', 'keşke onun yerine ben ölseydim', deyip duruyorsun. Pekâlâ - ama bir de şöyle düşün. Ya bizim eylemlerimizin ve seçimlerimizin, iyi ya da kötü, Tanrı için hiçbir farkı yoksa? Ya bütün düzen çok önceden kurulduysa? Hayır, hayır, bekle, bu, kafa yormaya değer bir soru. Ya kaderimizi oluşturan ve bizi iyiye çıkaran bizzat kötülüğümüz ve hatalarımızsa? Ya bazılarımız oraya başka hiçbir şekilde ulaşamayacaksa?"

"Nereye?"

"Anlıyor musun, 'Tanrı' derken, aslında bu 'Tanrı' lafını anlamını çözemediğimiz uzun vadeli düzen için kullanıyorum. Ta uzaklardan gelip tepemize çöken devasa, ağır ağır ilerleyen, bizi rastgele havaya uçuran hava sistemi..." İkna etmek istercesine elini havada uçuşan bir yaprak gibi sallıyordu. "Ama belki de öyle rastgele, tesadüfi bir şey değildir, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Üzgünüm ama nereye varmaya çalıştığını anladığımı söyleyemeyeceğim."

"Varmaya çalıştığım bir yer yok benim. Söylemeye çalıştığım şey, belki de bütün bunlar kendi başına görebileceğin ve çözebileceğinden çok daha büyüktür. Düşünsene," tek kaşı havaya kalktı, "eğer sen o tabloyu müzeden almasaydın, Sascha onu bizden çalmasaydı ve benim aklıma bu ödül işi gelmeseydi, o zaman bütün o onlarca tablo hâlâ kayıp olmayacak mıydı? Belki de sonsuza kadar? Kahverengi kartonlara sarılmış, bir apartman dairesinde kapalı kalacaklardı. Bir daha yüzlerine kimse bakmayacaktı? Tek başlarına kaybolup gideceklerdi. Belki de diğerlerinin bulunması için birinin kaybolması gerekiyordu?"

"Bence bu 'takdiriilahiden çok, 'amansız ironi'ye giriyor."

"Tamam da neden bir isim koymak zorundayız? İkisi de aynı şey olamaz mı?"

Birbirimize baktık. Ve o anda anladım; bütün kusurlarına karşın, ki sayısız ve muazzam kusurları vardı, Boris'i daha onu tanıdığım ilk andan itibaren sevmemin ve onun yanındayken kendimi mutlu hissetmemin sebebi, asla hiçbir şeyden korkmuyor olmasıydı. Dünyada böylesine coşkulu bir kibirle istediği gibi özgürce hareket eden ve aynı zamanda çocukken 'Dünya

Gezegeni’ demeye bayıldığı bu şeye tuhaf ve önüne geçilemez bir inanç duyan onun gibi çok fazla insan tanıyamazdınız.

“Pekâlâ.” Boris kadehinde kalan şarabı sonuna kadar içti ve biraz daha doldurdu. “Senin şu pek mühim planların neymiş bakalım?”

“Ne konudaki?”

“Daha beş dakika önce çekip gidiyordun. Neden burada biraz daha kalmıyorsun?”

“Burada mı?”

“Hayır, *burada* derken burayı kastetmedim, Amsterdam’da değil, bir süre buradan uzaklaşmanın bizim açımızdan çok daha iyi olacağı konusunda seninle hemfikirim, hatta bana soracak olursan buraya uzun bir süre geri geleceğimi sanmıyorum. Benim demeye çalıştığım, Amerika’ya dönmeden önce neden biraz rahatlayıp buralarda takılmıyorsun? Benimle Antwerp’e gel. Evimi gör! Dostlarımla tanış! Şu kız meselelerinden bir süreliğine uzaklaş.”

“Hayır, ben eve dönüyorum.”

“Ne zaman?”

“Bugün, eğer mümkünse.”

“Bu kadar çabuk mu? Hayır! Antwerp’e gel! Orada şahane bir hizmet var, buraların şu malum Red Light bölgesi gibi değil, iki kız, iki bin avro ve iki gün önceden araman gerekiyor. Her şeyden iki tane. Gyuri bizi arabayla götürür, ben önde otururum, sen arkada rahat rahat yatar uyursun. Ne dersin?”

“Aslında bence sen beni havaalanına bıraksan daha iyi olur.”

“Aslında bence bırakmasam daha iyi olur. Bileti ben satıyor olsaydım seni uçağa hayatta almazdım. Kuş gribine ya da SARS’a yakalanmışsın gibi görünüyorsun.” Su almış ayakkabılarının bağlarının çözüyor, ayaklarını içine sokmaya çalışıyordu. “Öff! Şu soruma cevap verir misin? Neden,” berbat durumdaki ayakkabılarından birini havaya kaldırdı, “bir haftada içine edeceksem neden gidip şu çok şık İtalyan derisi ayakkabılardan alıyorum, lütfen söyle? O eski çöl çizmelerimi hatırlıyor musun? Hızla kaçmaya, pencerelerden aşağıya atlamaya uygundu! Bana yıllarca dayandı! Takım elbiselerimin altında bok gibi görüneceği umrumda bile değil. Gidip o tarz çizmelerden bulacağım ve sonra hayatımın sonuna kadar onları giyeceğim. Nerede kaldı?” dedi kaşlarını çatıp saatine bakarak. “Nerede kaldı bu Gyuri? Noel günü arabayı park edecek yer bulmakta çok zorlanmış olmasa gerek?”

“Onu aradın mı ki?”

Boris alnına bir şaplak indirdi. “Hayır, unuttum. Siktir! Çoktan kahvaltı etmiştir. Ya da arabada soğuktan donup ölmüştür.” Şarabın geri kalanını kafasına dikti, minik votka şişelerini cebine indirdi. “Bavulun hazır mı? Ha? Harika. Artık gidebiliriz o halde.” Kalan çörekleri ve peynirleri peçeteye sarıyordu. “Sen aşağı in, hesabı kapat. Yalnız,” yüzünde hiç onaylamadığını belli eden bir ifadeyle yatağın üstünde duran lekeli paltoya bakıyordu, “o şeyden cidden kurtulman lazım.”

“Nasıl?”

Başıyla pencereden görünen bulanık kanalı işaret etti.

“Ciddi misin?”

“Neden olmasın? Kanala palto atmamanı söyleyen herhangi bir yasa yok, öyle değil mi?”

“Bence olması lazım, evet.”

“Pekâlâ, kim bilir? Öyle çok geçerli bir yasa olmasa gerek, bana sorarsan. Çöp grevi sırasında denizin üstünde yüzdüğünü gözlerimle gördüğüm şeyleri bir görseydin. Sarhoş Amerikalılar ne var ne yoksa kusuyorlardı, aklına ne gelirse. Gerçi,” pencereden dışarıya bir göz attı, “sana katılıyorum, bunu günışığında yapmasan daha iyi. Onu arabanın bagajına koyup Antwerp’e götürürüz, çöp fırınına atarız. Daireme bayılacaksın.” Ceplerini karıştırıp telefonunu buldu, bir numarayı tuşladı. “Tam bir sanatçı dairesi, sanat manat yok ama! Sonra dükkânlar açılınca dışarı çıkıp sana bir palto alırız.”

VI

İki gün sonra (Noel ertesini Antwerp’te ne parti ne de eskort hizmeti içeren, yalnızca konserve çorba, penisilin iğnesi ve Boris’in koltuğuna yayılıp izlenen eski filmlerden oluşan bir günle geçirdikten sonra) gece uçuşuyla memlekete döndüm ve sabahın sekizinde Hobie’nin evine vardım, nefesim ağzımdan beyaz bulutlar halinde çıkıyordu, kınaçiçekleriyle süslenmiş ön kapıyı açıp içeriye girdim, altındaki hediyelerin çoğu açılmış ve ışıkları söndürülmüş Noel ağacının durduğu oturma odasından geçip evin arka tarafına yürüdüm ve Noel yemeği için kullandığı büyük çorba kâsesini ve panç çanağını kaldırmak için merdivenin tepesine çıkmış, uykulu gözleri ve

şişmiş yüzüyle sabahlıklı ve terlikli Hobie'yi mutfakta buldum. "Selam," dedim elimdeki bavulu yere bırakıp -yaşlılığın verdiği daha ağır ama sadık hareketlerle beni karşılamak için ayaklarımın dibinden ayrılmayan Popçik'le meşgul oluyordum- ancak kafamı kaldırıp onu merdivenden inerken görünce fark ettim ne kadar mesafeli göründüğünü: Canı sıkkındı ama yüzüne sert, savunma amaçlı bir gülümse de kondurmuştu.

"Sen nasılsın?" dedim, köpeği bırakıp doğruldum, yeni paltomu üstümden çıkarıp mutfak sandalyesinin üstüne bıraktım. "Ne var ne yok?"

"Hiç." Bana bakmıyordu.

"Mutlu Noeller! Şey... biraz geç oldu ama. Noel nasıldı?"

"İyi. Ya seninki?" dedi birkaç saniye geçtikten sonra.

"Aslına bakarsan çok fena sayılmaz. Amsterdam'daydım," diye ekledim, ondan herhangi bir karşılık gelmeyince.

"Öyle mi? Güzel geçmiş olmalı." Dikkati dağınıktı, aklı başka bir yerdeydi.

"Senin öğle yemeği nasıldı?" diye sordum biraz duraksadıktan sonra.

"Ah, gayet iyiydi. Biraz kar yağdı ama onun dışında keyifli bir toplantı oldu." Mutfak merdivenini katlamaya çalışıyor ama bunu yapmakta biraz zorlanıyordu. "Sana gelen birkaç hediye daha ağacın altında, eğer açıp bakmak istersen."

"Teşekkürler. Bu gece açarım. Dayak yemiş gibiyim. Yardım etmemi ister misin?" dedim ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarak.

"Hayır hayır hayır, sağ ol." Sesinde ters bir şeyler vardı. "Ben hallederim."

"Peki," dedim, neden hediyesinden söz etmediğini merak ediyordum. Küçük bir çocuk nakış işi, kıvrımlı harfler ve rakamlar, elde işlenmiş çiftlik hayvanları, *Marry Sturtevant'ın Kendi Nakışı Yaş 11, 1779.* Açmamış mıydı ki? Onu bitpazarında bir kutu dolusu polyester nine donunun arasında bulmuştum - bitpazarı için pek de düşük sayılamayacak bir fiyata, dört yüz dolara almıştım ama benzer parçaların Americana müzayedelerinde bunun on katına satıldığını da gördüğüm olmuştu. Sessizce mutfağın içinde otomatik pilota bağlamış gibi ufak tefek işler yapışını izliyordum - daireler çizerek dolanıyor, buzdolabının kapağını açıyor, içinden hiçbir şey almadan kapatıyor, çay yapmak için çaydanlığa su dolduruyor, bütün bunları yaparken etrafına ördüğü kozaya iyice sarınıyor ve bana bakmayı reddediyordu.

"Hobie, neler oluyor?" dedim en sonunda.

“Hiç.” Bir kaşık arıyordu ama yanlış çekmeceyi açmıştım.

“Nasıl yani, bana anlatmak istemiyor musun?”

Bana bakmak için arkasını döndü, gözlerinde çakmak çakmak yanan tereddütü görebiliyordum, sonra yeniden ocağa döndü ve ağzındaki baklayı çıkardı: “Pippa’ya o kolyeyi vermen gerçekten hiç yakışık almadı.”

“Ne?” dedim, afallamıştım. “Kızdı mı?”

“Ben...” Yere bakıyor, kafasını sallıyordu. “Senin neyin var, anlayamıyorum,” dedi. “Artık ne düşüneceğimi şaşırdım. Bak, sürekli eleştiren biri gibi davranmak istemiyorum,” dedi ben kılımı bile kıpırdatmayınca. “Gerçekten bunu istemiyorum. Doğrusunu istersen bu konuyu hiç konuşmamayı yeğlerdim. Ama...” Doğru sözcükleri arıyor gibiydi. “Bunun ne kadar üzücü ve uygunsuz olduğunu görmüyor musun? Pippa’ya otuz bin dolarlık bir kolye vermenin? Kendi nişan kutlamanın yapıldığı gece! Kapısının önüne, ayakkabısının üstüne bırakman!”

“Ben o kolyeye otuz bin vermedim.”

“Hayır, gidip bir mağazadan almış olsaydın en az yetmiş bin verdiğini söylerdim. Ve ayrıca, bir şey daha.” Bir anda bir sandalye çekip oturuvermişti. “Ah, ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi çaresizce. “Nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Anlamadım?”

“Lütfen bana şu diğer meselenin seninle hiçbir alakası olmadığım söyle.”

“Hangi mesele?” dedim temkinlice.

“Pekâlâ.” Mutfaktaki transistörlü radyosa sabah klasikleri çalıyordu, insanı derin düşüncelere sevk eden bir piyano sonatı. “Noel’den iki gün önce, Lucius Reeve adlı dostun epey olağandışı bir ziyarette bulundu.”

Düşme hissi çok ani olmuştu, sürati ve derinliği de.

“Oldukça şaşırtıcı ithamlarda bulundu. Beklenenin çok çok ötesinde.” Hobie başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerinin pınarını tutup bir süre öyle durdu. “Diğer meseleyi şimdilik bir kenara bırakalım. Hayır, hayır,” dedi, konuşmaya kalkışınca ellerini sallayarak beni susturdu. “Her şey sırayla. Mobilya işine gelelim.”

Aramızdaki boşluğu dolduran dayanılmaz bir sessizlik büyüdü de büyüdü.

“Biliyorum bu tarz şeyleri gelip kolayca konuşabileceğin biri değilim. Ve seni bu işi yapmaya mecbur bırakan kişinin bizzat ben olduğumu da biliyorum. Ama,” etrafına bakındı, “iki milyon dolar, Theo!”

“Dinle, açıklamama izin ver...”

“Keşke not alsaydım, adamın elinde fotokopiler vardı, konşimentolar, asla satmadığımız ve asla satmamız gerekmeyen parçalar, nadir Americana’larla yarışır varolmayan parçalar, hepsini kafamda toplayamadım bile, bir noktada saymayı bıraktım. Onlarca! Durumun boyutları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve bana dolandırıcılık konusunda da yalan söyledin. Adamın istediği bu değilmiş ki.”

“Hobie? Hobie, dinle.” Gözleri bana bakıyor ama aslında beni görmüyordu. “Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, işleri yoluna koyabileceğimi sanmıştım ama artık her şeyin çaresine bakacağım, tamam mı? Artık hepsini geri alabilirim, en ufacık parçayı bile.”

Fakat biraz olsun rahatlamış görünmektense yalnızca kafasını sallıyordu. “Bu korkunç bir şey, Theo. Bunun olmasına nasıl izin verebildin?”

Biraz daha az sarsılmış olsaydım, onun yalnızca bana güvenmek ve ona söylediklerime inanmak gibi bir günah işlediğini vurgulardım ama gerçekten öyle afallamış görünüyordu ki kendimi toparlayıp ona bir şeyler söylemeyi başaramadım.

“Nasıl bu kadar ileri gidebildi? Benim nasıl haberim olmadı? Adamın elinde,” Hobie gözlerini kaçırdı, olanlara inanamıyormuş gibi hızlı hızlı kafasını sallıyordu, “senin yazın vardı, Theo. İmzan vardı. Duncan Phyfe masa... Sheraton yemek masası sandalyeleri... ta Kaliforniya’ya yolladığın Sheraton kanepe... o kanepeyi ben yaptım Theo, kendi ellerimle, onu benim yaptığımı sen kendin gördün, Gristede’den alınmış şuradaki pazar çantasından daha Sheraton değil. İskeleti tamamen yeni. Kol destekleri bile yeni. Yalnızca ayaklardan ikisi orijinal, orada oturdun ve yeni ayakları yapışımı izledin...”

“Özür dilerim Hobie, vergi dairesi her gün arıyordu, ne yapacağımı şaşırdım...”

“Biliyorum,” dedi, ama bunu derken bile gözlerinde kuşku vardı sanki. “Orada bütün işler senin üstüne kaldı. Fakat...” sandalyesini geriye itti, gözlerini tavana dikti, “neden durmadın? Bu işe neden devam ettin? Sahip olmadığımız bir parayı harcıyormuşuz biz! Bizi yerin dibine batırmışsın! Bu iş yıllardır devam ediyormuş! Bütün bunların parasını karşılamayı başarsak da ki bunu asla başaramayız, sen de çok iyi biliyorsun...”

“Hobie, öncelikle o parayı *karşılayabilirim,* İkincisi,” kahveye ihtiyacım vardı, tam olarak kendimde değildim ama ocağın üstünde kahve yoktu ve

kalkıp yapmak için uygun bir zaman değildi, “İkincisi, şimdi kalkıp sana sorun yok falan demek istemiyorum çünkü kesinlikle sorun var ama ben sadece zor günleri atlatmak ve borçları ödemek istemiştim, işler nasıl böyle kontrolden çıktı, bilmiyorum. Fakat... hayır, hayır, dinle,” dedim aceleyle; benden koptuğunu, kafasının bulutlandığını görebiliyordum, tıpkı oturup babamın karmaşık ve olanaksız yalanlarını dinlemek zorunda kaldığında annemde de olduğu gibi. “Sana neler dedi bilmiyorum ama artık param var. Her şey yolunda. Tamam mı?”

“Sanırım bu parayı nereden bulduğunu sormaya cesaret edemeyeceğim.” Üzüntüyle arkasına yaslandı. “Sen neredeydin gerçekten? Sormamda bir sakınca yoksa?”

Bacak bacak üstüne attım, sonra bacaklarımı değiştirdim, ellerimi yüzüme sürdüm. “Amsterdam.”

“Neden Amsterdam?” Sonra, ben karnıma ağrılar girerek buna ne yanıt vereceğimi düşünürken ekledi: “Geri döneceğini sanmıyordum.”

“Hobie...” Utançtan yerin dibine girmiştim; ikiyüzlü kişiliğimi ona yansıtmamak için, ona hep düzgün ve kibar halimi göstermek için her zaman çok uğraşmıştım, saklamak için umutsuzca kıvrandığım o eski, utanç verici benliğimi, o düzenbazı, yalancıyı, üçkâğıtçıyı görmesin diye...

“Neden geri *döndün?”* Hızlı hızlı konuşuyordu, perişan bir haldeydi, sanki tek istediği içinde biriken bütün sözleri söyleyip kurtulmak gibiydi: tüm gerginliğiyle ayağa kalktı ve mutfağın içinde yürümeye başladı, topuksuz ayakkabıları şlap şlap yere vuruyordu. “Seni son görüşümüz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Dün bütün gece, aslında son birkaç gecedir gözüme uyku girmiyor, yatakta dönüp duruyor, ne yapacağımı düşünüyorum. Mahvolduk. Felaket. Her yerde şu çalıntı tablolarla ilgili haberler. Ne Noel ama. Ve sen... ara ki bulasın. Telefonunu açmıyordun, kimse nerede olduğunu bilmiyordu...”

“Ah, Tanrım,” dedim, gerçekten dehşete düşmüştüm. “Çok özür dilerim. Hem dinle, dinle,” dedim -dudaklarını büzmüş, kafasını sallıyordu, söyleyeceğim hiçbir şey umurunda değildi, beni dinlemesinin hiçbir anlamı yoktu sanki- “eğer endişelendiğin şu mobilyalarsa...”

“Mobilyalar mı?” Uysal, hoşgörülü, uzlaştırıcı Hobie patlamak üzere olan bir kazan gibi fokurduyordu. “Mobilyalardan kim sözetti? Reeve senin ortalıktan sıvıştığını, tüydüğünü söyledi ama,” gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyor, kendisini toparlamaya çalışıyordu, “ben böyle bir şey yaptığına

inanmak istemedim, inanamadım, çok daha kötü bir şey olduğunu sandım. Ah, ne demek istediğimi biliyorsun," dedi ben cevap vermeyince biraz sinirlenip. "Ne düşünecektim sence? Partiden öyle bir anda çekip gidişin... Pippa ve ben, tahmin bile edemezsin, ev sahibesi de biraz darıldı, 'Damat nerede?' diye diye dolaşıp durdu, öyle birdenbire çıkıp gittin ki parti sonrasındaki kutlamaya davet edilmemiştik, bu yüzden biz de hemen sıvıştık ve sonra eve dönüp evin kapısını kilitlenmemiş, âdeta bir karış açık, yazar kasanın içini boşaltılmış halde bulunca ne hissettiğimi tahmin et bakalım... hadi o kolyeyi boş ver de Pippa'ya bıraktığın o not da öyle tuhaftı ki o da en az benim kadar endişelendi..."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii!" Bir kolunu havaya kaldırmıştı. Resmen bağırıyordu. "Ne düşünecektik? Ve sonra Reeve'in şu korkunç ziyareti. Tam da tart hamuru yapıyordum, aslında kapıyı hiç açmamalıydım ama Moira geldi sandım, saat sabahın dokuzuydu, üstüm başım un içindeydi ve kapıyı açmamla karşımda onu bulmam bir oldu. Theo, bunu neden yaptın?" dedi çaresizce.

Neyi kastettiğini bilmediğimden -çok fazla şey yapmıştım çünkü-kafamı sallayıp bakışlarımı kaçırmaktan başka çarem yoktu.

"Öyle mantıksızdı ki buna nasıl inanabilirdim? Doğrusunu istersen *inanmadım* da. Çünkü anlıyorum," dedi ben karşılık vermeyince, "bak, mobilya meselesini anlıyorum, yapman gerekeni yaptın ve inan bana, sana minnettarım, sen olmasaydın ben şimdi bir yerlerde maaşla çalışıyor, tek gözlü köhne bir bekâr evinde yaşıyor olurdum. Ama..." ellerini yumruk yapıp sabahlığının ceplerine soktu, "bütün o diğer palavralar? Açıkçası seni bu işin neresine oturtacağımı düşünmeden edemiyorum. Hele de tek kelime bile etmeden çıkıp gittikten sonra, şu arkadaşınla birlikte, bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama çok sevecen bir çocuk olsa da birkaç kez hapse girip çıkmış gibi görünüyordu..."

"Hobie..."

"Ah, Reeve. Dediklerini duymalıydın." Bütün enerjisi çekilip alınmış gibiydi; süngüsü düşmüş, savaşı kaybetmiş gibi görünüyordu. "Yaşlı iblis. Ve şunu bilmeni istiyorum, ne olursa olsun... sanat hırsızlığı mı? Ben koşulsuz şartsız hep seni savundum. Ne yaptıysan yaptın ama *bunu* yapmadığından adım gibi emindim. Ve sonra? Üstünden daha üç gün geçmeden? Haberlere bir de baktım ki? Bizzat o tablo? Daha birçoklarıyla birlikte? Doğru mu söylüyordu?" dedi ben hâlâ hiçbir şey demeyince. "Sen miydin?"

“Evet. Yani, demek istediğim, teknik olarak hayır.”

“Theo.”

“Açıklayabilirim.”

“Lütfen açıkla,” dedi, elinin ayasını gözüne bastırıyordu.

“Otur.”

“Ben...” Umutsuzca etrafına bakındı, sanki o masaya, benim karşıma otururs a bütün kararlılığını yitirmekten korkuyor gibiydi.

“Hayır, oturmalısın. Bu uzun bir hikâye. Olabildiğince kısa kesmeye çalışacağım.”

VII

Tek kelime bile etmedi. Telefon çaldığında ona bile cevap vermedi. Benimse onca saat uçtuktan sonra kolumu kıpırdatacak halim bile yoktu, her yerim ağrıyordu ama o iki cesetten bahsetmekten kaçınsam da ona geri kalan her şeyi elimden geldiğince anlattım: Kısa cümlerle, haklı göstermeye ya da açıklamaya çalışmaksızın, dosdoğru, olduğu gibi. Ben anlatmayı bitirdiğimde o orada öylece oturuyordu, sessizliği beni sarsmıştı, mutfakta eski buzdolabının tekdüze vızıltısı dışında çıt çıkmıyordu. Fakat en sonunda arkasına yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu.

“Bazen her şey dönüp dolaşıp ne tuhaf bir hale geliyor, öyle değil mi?” dedi. Tek kelime etmedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Yani ben de,” gözlerini ovuşturdu, “ben de bunu ancak yaşlandıkça anlıyorum. Zamanın ne acayip bir şey olduğunu. Ne çok hileleri ve sürprizleri olduğunu.” Tek duyduğum ya da anladığım *hile* sözcüğü olmuştu. Sonra, ansızın, ayağa fırladı - bir doksanlık boyuyla, duruşunda sert ve üzgün bir şeyler vardı ya da bana öyle geliyordu, sert görünümlü bir polisin ya da seni bardan atmak üzere olan bir fedainin geçmişten kalma hayaleti gibi.

“Ben gideyim,” dedim.

Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. “Ne?”

“Sana her şeyi karşılayacak bir çek yazacağım. Ben sana nakde çevirebileceğini söyleyene kadar bekle sadece, senden tek isteğim bu. Sana zarar vermeyi hiç istemedim ben, yemin ederim.”

Yaşlılara özgü o hareketle, sözlerimi sinek kovalar gibi kovaladı. “Hayır, hayır. Dur bir dakika. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Ayağa kalktı ve döşemeleri gıcırdata gıcırdata oturma odasına gitti. Bir süre orada oyalandı. Ve geri döndüğünde elinde paramparça olmuş bir fotoğraf albümü vardı. Yerine oturdu. Birkaç sayfayı çevirip göz gezdirdi. Ve -belli bir sayfaya gelince- albümü masanın üstünden bana doğru itti. “İşte,” dedi.

Rengi solmuş bir fotoğraf. Gösterişli, Belle Epoque tarzı bir odada, piyanonun başında gülümseyen ufak tefek, iri burunlu bir kuşa benzeyen bir çocuk: Paris tarzı değil, sanki, Kahire gibi. İkiz saksılar, bir dolu Fransız bronzu, bir dolu küçük tablo. Bir tanesinin -bir bardağın içinde çiçekler- belli belirsiz, Manet’yi andırdığını düşündüm. Ama gözlerim bir iki çerçeve yukarıdaki, çok daha tanıdık bir resmin ikizine kaydı ve oraya sabitlendi.

Bu, elbette bir röprodüksiyondu. Ama bu yıpranmış eski fotoğrafta bile kendine has o tekil ve tuhaf şekilde modern ışıkla parıldıyordu.

“Ressamın kendi kopyası,” dedi Hobie. “Manet de öyle. Öyle çok ahım şahım bir şey değil ama...” ellerini masanın üstünde kavuşturdu, “bu tablolar onun çocukluğunun önemli bir parçasıymış, en mutlu parçasıymış, hastalanmadan önce, tek çocuk, bütün o hizmetçiler onu el üstünde tutmuş, şımartmış, balkonlarda incirler, mandalinalar, yasemin çiçekleri, Fransızca gibi Arapça da konuşabiliyordu, bunu biliyordun, değil mi? Ve,” Hobie kollarını önünde sımsıkı kavuşturdu, parmağıyla hafifçe dudaklarına vuruyordu, “gerçekten mükemmel tablolar söz konusuysa onları derinden tanımak, âdeta onların içlerinde yaşamak mümkündür derdi, kopyaları aracılığıyla da olsa. Proust bile - Odette’in soğuktan donmuş bir halde kapıyı açtığı ünlü bir pasaj vardır, suratı asık, saçları darmadağınık, cildi kızarıktır ve o ana kadar kızla hiç ilgilenmeyen Swann bir anda ona âşık olur çünkü Botticelli’nin hafiften hasar görmüş bir freskindeki kıza benzemiştir. Ki Proust’un kendisi de bu freski ancak reprodüksiyonlarından bilir. Şistine Şapeli’ndeki orijinalini hiç görmemiştir. Ama buna rağmen bütün bir roman bir anlamda bu ana bağlıdır. Ve hasar da cazibenin bir parçasıdır, tablodaki lekeli yanaklar gibi. Bir kopya aracılığıyla da olsa Proust o resmi yeniden hayal edebilmiş, gerçeği onunla yeniden şekillendirebilmiş, ondan yola çıkarak tamamen kendisine ait bir şeyi dünyaya getirebilmiştir. Çünkü güzel çizgi, güzel çizgidir. Fotokopi makinesiyle yüz defa çoğaltılmış olması hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Hayır,” dedim ama ben tabloyu değil, Hobie’nin devşirmelerini düşünüyordum. Üstlerine saf altından zaman saçılmış gibi görününceye kadar onun dokunuşuyla can bulan ve parlayan parçalar, Hepplewhite’ı, ya da Sheraton’ı sevdiren kopyalar, hayatında tek bir Hepplewhite ya da Sheraton görmemiş olsan bile.

“Eh, ben de ihtiyar bir taklitçiyim işte. Picasso ne der bilirsin. ‘Kötü ressamlar taklit eder, iyi ressamlar çalar.’ Yine de gerçek yücelik söz konusuysa kablonun ucu seni er geç çarpar. O teli elinde ne kadar tuttuğunun ya da senden önce kaç kişinin daha tuttuğunun hiçbir önemi yoktur. Tel aynı teldir. Daha yüce bir hayattan düşmüştür sadece. Ama yine de aynı elektriği taşır. Bu kopyalar,” ellerini masanın üstünde birleştirip öne doğru eğildi, “birlikte büyüdüğü bu ressam kopyaları Kahire'deki ev yanınca ortadan kaybolmuş ve doğrusunu söylemek gerekirse onun için çok daha önce, sakat kalıp Amerika’ya geri gönderildiğinde kaybolmuşlar zaten ama sonuçta o da bizler gibi bir insandı, nesnelere bağlanırdı, ona göre onların da kişilikleri ve ruhları vardı ve o hayatına ait olan diğer her şeyi yitirmiş olsa da o tabloları asla yitirmemişti çünkü orijinalleri hâlâ dünyanın bir yerlerindeydi. Onları görmek için birkaç seyahate çıktı, doğrusunu istersen Manet’nin orijinalini görmek için trene atlayıp ta Baltimore’a gitmiştik, orada sergilenirken, Pippa’nın annesi hâlâ hayattaydı o zamanlar. Welty için ne yolculuk olmuştu ama. Ama Musee d’Orsay’ye asla gidemeyeceğini biliyordu. Ve Pippa’yla birlikte o Hollandalıların sergisine gittikleri gün sence Pippa’yı özellikle hangi tabloyu görmeye götürüyordu?”

Fotoğrafın en ilginç yanı, gemici takımının içinde tatlı tatlı gülümseyen o çıtkırıldım, çarpık bacaklı küçük çocuğun, aynı zamanda ölmek üzereyken elimi sıkı sıkı tutan o yaşlı adam olmasıydı: Aynı ruha ait, üst üste konmuş iki ayrı kare. Ve başının üstünde asılı duran o tablo, her şeyin birbirine geçtiği noktaydı yine: Rüyalar ile işaretlerin, geçmiş ile geleceğin, şans ile kaderin. Tek bir anlam yoktu. Birçok anlam vardı. Gitgide büyüyen, genişleyen bir esrardı bu.

Hobie boğazını temizledi. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Onu nasıl sakladın?”

“Bir yastık kılıfının içinde.”

“Pamuklu muydu?”

“Şey... perkal pamuklu sayılır mı?”

“Dolgu falan koymadın mı? Koruyucu hiçbir şey yok muydu?”

“Sadece kâğıt ve bant. Evet,” dedim gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılınca.

“Pergamin ve baloncuklu naylon kullanmalıydın!”

“Bunu şimdi senden öğrendim.”

“Kusura bakma.” Yüzünde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı, bir elini şakağına götürdü. “Hâlâ anlamaya çalışıyorum. O tabloyu bagaja verip Continental Airlines ile uçtun yani?”

“Dediğim gibi. On üç yaşındaydım.”

“Neden bana söylemedin ki? Söyleyebilirdin,” dedi kafamı salladığımı görünce.

“Ah, tabii,” dedim hemen ama o zamanlar yaşadığım yalnızlığı ve korkuları hatırlıyordum: Hiç bitmeyen Sosyal Hizmetler korkum, kapısı kilitlenmeyen odamın ağır sabun kokusu, Bay Bracegirdle ile görüşmeyi beklediğim taş grisi resepsiyonun sert soğuğu, hiç bitmeyen uzak bir yerlere gönderilme korkum.

“Ben bir yolunu bulurdum. Gerçi, evsiz yurtsuz çıkıp buraya geldiğinde... şey, umarım böyle dediğime kızmamıştır ama kendi avukatın bile yani, bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun, bu durum onu geriyordu, seni buradan uzaklaştırmaya ne kadar hevesliydi ve sonra, benim açımdan da birçok eski dostum, ‘James, bu kadarı senin için çok fazla...’ diyordu, neden böyle düşündüklerini anlıyorsundur,” diye ekledi hemen, yüzümün aldığı şekli görünce.

“Ah, tabii, elbette.” Vogeller, Grossmanlar, Mildebergerlar, her zaman çok kibar olsalar da ‘Hobie’nin derdi kendine yeter’ mesajını sessiz ve derinden (en azından bana) iletmeyi daima başarmışlardı.

“Bir açıdan, gerçekten delilikti. Dışarıdan bakınca nasıl göründüğünü tahmin edebiliyorum. Ama yine de -yani- çok açık bir mesajdı bu, Welty’nin seni buraya göndermesi ve sonra senin küçük bir böcek gibi yine çıkıp çıkıp buraya gelişin...” Kaşlarını çattı ve bir an için durup düşündü, yüzünde her zamanki kaygılı ifadenin daha derin bir hali vardı. “Sana söylemeyi bir türlü beceremediğim şeyi anlatayım, annem öldükten sonra, o bitmek bilmeyen yaz boyunca hep yürüdüm, yürüdüm. Bazen Albany’den Troy’a kadar yürürdüm. Yağmur yağınca nalbur dükkânlarının brandalarının altında beklerdim. Onun içinde olmadığı o eve gitmemek için her şeyi yapardım. Bir hayalet gibi ortalıkta dolaşıyordum. Kapı dışarı edilinceye kadar kütüphanede otururdum,

sonra Watervliet otobüsüne atlayıp bir yerlere gider ve daha fazla yürürdüm. İri yarı bir çocuktum, on iki yaşındaydım ama bir adam kadar uzundum, insanlar berduşun teki olduğumu sanırdı, ev kadınları ellerinde süpürgeleriyle kapılarından kovardı. Ama yolum Bayan De Peyster'in evine böyle düştü - evinin verandasında otururken kapıyı açtı. Susamışsındır, içeri gelmek ister misin dedi. Portreler, minyatürler, dagerreyotipiler, ihtiyar Falan Teyze, yaşlı Filan Amca. Döne döne aşağı kata inen o merdivenler. Ve işte oradaydım, cankurtaran botumda. Onu bulmuştum. O evdeyken yıllardan 1909 olmadığını hatırlatmak için bazen kendine bir çimdik atman gerekirdi. Bugüne kadar gördüğüm en güzel klasik Amerikan parçalarının çoğunu o evde gördüm, Tanrım, o Tiffany camlar - Tiffany'nin öyle çok revaçta olmadığı, insanların pek umursamadığı, moda olmadığı zamanlardı daha, muhtemelen şehirde daha o zamanlardan çok büyük fiyatlara satılıyordu ama şehir dışındaki eskici dükkânlarında kolaylıkla yok pahasına bulabiliyordun. Çok geçmeden bu eskicileri kendim dolaşmaya başladım. Ama bu, bu onun için aileden gelen bir şeydi. Her parçanın bir hikâyesi vardı. Ve o, her parçayı en iyi ışıkta görebilmek için saat kaçta gelip tam olarak nerede duracağını göstermekten keyif alırdı. Öğleden sonra, güneş odanın içinde dönmeye başladığında," parmaklarını şıklattı, -*şak, şak!*- "maytap gibi patlamaya başlarlardı."

Oturduğum yerden Hobie'nin Nuhun Gemisi'ni net bir şekilde görebiliyordum: Çifter çifter filler, zebralar, ikişer ikişer sıraya girmiş oyma işi hayvanlar, sona doğru ufacık tavuk ve horoza, tavşanlara ve en sonda farelere kadar uzanan bir sıra. Ve hafıza orada saklıydı, sözcüklerin ötesinde, o ilk öğleden sonradan kalma şifreli bir mesaj halinde: Tavan penceresinden süzülen yağmur, mutfak tezgâhının üzerinde sıralanmış, kurtarılmayı bekleyen bir dizi mahlukat. Nuh: büyük muhafız, büyük koruyucu.

"Hem," kahve yapmak için ayaklanmıştı, "sanırım hayatını *nesnelerle* ilgilenmeye böylesine adamak pek soylu bir iş sayılmaz..."

"Kim demiş?"

"Eh yani," ocağın başından kafasını çevirdi, "senin anlayacağın, burada hasta çocuklar için hastane işletiyor değiliz. Bir yığın eski masayı ve sandalyeyi yamamanın soylu yanı ne? İnsanın ruhunu kemirir çoğu zaman. Bunu bilmezlikten gelecek kadar çok ev gezdim ben. Putperestlik! Nesneleri gereğinden fazla önemsemek insanı mahvedebilir. Ancak bir şeyi yeterince önemsersen kendine ait bir hayata kavuşur, öyle değil mi? Nesnelerin -güzel

nesnelerin- asıl amacı çok daha yüce bir güzellikle aranda bağ kurmak değil midir? Hayatının geri kalanını kalbini yerinden söküp atan o ilk imgelerin peşinden koşarak ya da o veya bu şekilde aynı imgeleri yeniden yakalamaya çalışarak geçirmez misin? Çünkü demek istediğim, bir açıdan, eski şeyleri tamir etmenin, onları korumanın, onlarla ilgilenmenin mantıklı hiçbir gerekçesi yok...”

“Benim önemsediğim hiçbir şeyin ‘mantıklı bir gerekçesi’ yok.”

“Şey, evet, benim de öyle,” dedi düşününce. “Ama...” gözleri uzağı iyi görmediği için kahve kavanozunu gözüne iyice yaklaştırıp bakıyor, öğütülmüş kahveden kaşık kaşık alıp demliğe döküyordu, “şey, saçma sapan konuştuğum için üzgünüm ama buradan bakınca, benim durduğum yerden bakınca, bu bir çıkmazmış gibi geliyor bana, öyle değil mi?”

“Nasıl yani?”

Güldü. “Nasıl anlatsam? Büyük tablolar... insanlar onları görmek için akın eder, kalabalıkları kendilerine çekerler, kahve kupalarına, fare altlıklarına, aklına gelebilecek her şeyin üstüne kopyalanırlar. Ve kendimi de şimdi söyleyeceğim gruba katıyorum, bütün hayatın boyunca tüm içtenliğinle gidip müzeleri gezebilir, orada boş boş dolanıp gördüklerinden keyif alır ve sonra dışarı çıkar bir yerlerde öğle yemeğini yersin. Ama,” tekrar yerine oturmak için masaya geri döndü, “bir tablo seni cidden yürekten etkilerse ve görüş, düşünüş ve hissediş şeklini değiştirirse, ‘ah, bu resmi seviyorum çünkü evrensel’, ‘bu tabloya bayılıyorum çünkü tüm insanlığa hitap ediyor’ diye düşünmezsin. İnsana bir sanat eserini sevdiren şey bu değildir. Ona o koridordan seslenen gizli bir fısıltıdır. *Pişşt, sen. Hey evlat. Evet evet, sen.”* Parmağının ucu rengi solmuş fotoğrafı okşuyordu - bir koruyucunun dokunuşuyla, dokunmadan dokunarak, komünyon ekmeği ile parmağı arasındaki mesafe gibi. “Şahsi bir kalp çarpıntısı. Senin hayalin, Welty’nin hayali, Vermeer’in hayali. Sen bir tablo görüyorsun, ben başka bir şey, sanat kitabı onu tamamen farklı bir şekilde sunuyor, müzenin hediyelik eşya dükkânından bir tebrik kartı alan kadın bambaşka bir şey görüyor ki bizden zaman anlamında ayrılan insanlardan söz etmiyorum bile -bizden dört yüz yıl önce yaşayanlardan, biz öldükten dört yüz yıl sonra yaşayacak olanlardan- hiç kimseyi asla aynı şekilde etkilemeyecek ve insanların çok büyük bir kısmını hiçbir şekilde derinden etkilemeyecek bile ama gerçekten büyük tablolar insanın aklına ve kalbine çok farklı açılardan, tamamen eşsiz ve çok farklı şekillerde temas edebilecek kadar akışkandırlar. *Sana ait. Senin. Senin*

için yapıldı. Ve... ah, bilmiyorum, abuk sabuk konuşuyorsam beni durdur...” Elini alnına götürdü. “Fakat Welty’nin kendisi de söz ederdi mukadder nesnelerden. Her tüccar ve antikacı şıp diye tanır onları. Ortaya çıkan ve kendini tekrar tekrar hatırlatan parçalar. Belki bir tüccar değil de başka biri için bu bir nesne olmayabilir. Bir şehir, bir renk, günün bir vakti de olabilir. Kaderinin ona takılıp tökezlemesi muhtemel olan çivi.”

“Şimdi tam babam gibi konuştun.”

“Pekâlâ, başka bir şekilde ifade edeyim. Tesadüfler yalnızca Tanrı’nın gizli kalma yöntemidir, diye kim demişti?”

“Şimdi *hakikaten* babam gibi konuştun işte.”

“Kumarbazların hayatı diğerlerinden daha iyi anlamadıklarını kim demiş? Her şey kumar oynamaya değer değil midir? İyilik bazen en tuhaf arka kapılardan çıkıp gelemez mi?”

VIII

Ve evet. Sanırım gelebilir. Ya da - babamın bir diğer paradoksal cevherinden alıntı yapmam gerekirse: Bazen kazanmak için kaybetmen gerekir.

Üstünden neredeyse bir yıl geçti şimdi ve ben neredeyse bütün bir zamanı seyahat ederek geçirdim, bu on bir ayı genellikle havaalanlarının bekleme salonlarında, otel odalarında, kontrol kapılarında, taksi yakalamaya çalışarak, kalkışa ve inişe geçerek, plastik tepsiler ve köpek balığı solungacına benzer havalandırma deliklerinden gelen ağır havayı soluyarak geçirdim - ve daha Şükran Günü bile gelmediyse de ışıklar çoktan asılmış ve havaalanındaki Starbucks’ta Vince Guaraldi’den “Tannenbaum” ve Coltrane’den “Greensleeves” gibi hafif Noel klasiklerini çalmaya başlıyorlar ve düşünmeye vakit bulduğum birçok, birçok şeyin arasında (mesela ne için yaşamaya değer? Ne için ölmeye değer? Neyin peşinden koşmak tamamen aptallık olur?) en çok Hobie’nin söylediği şeyi düşünüyorum: Kalbini söküp alan ve onu bir çiçek gibi tomurcuklandıran o imgeler; çok, çok daha büyük bir güzelliğe açılıp bütün hayatını onu arayarak ve asla bulamayarak geçirmene neden olan imgeler.

Bu bana çok iyi geldi; tek başıma yollarda geçirdiğim bu zaman.

Sessizce, tek başıma dolaşmak ve hâlâ ortalıkta dolaşan o taklitleri bulup geri satın almak bir yılımı aldı, şahsen yürütmemin en iyisi olacağını düşündüğüm hassas bir mesele: Ayda üç ya da dört seyahat, New Jersey, Oyster Bay, Providence, New Canaan ve -daha uzağa- Miami, Houston, Dallas, Charlottesville ve Earl adlı bir araba parçası fabrikatörünün karısı olan tatlı müşterim Mindy'nin davetiyle kendi bilardo salonu, (gerçek, ithal, İngiltere doğumlu barmeniyle) "beylere özel bar"ı ve hedef sistemi kişiye özel ayarlanan bir kapalı atış poligonu olan mercan rengi muazzam bir şatonun konuk evinde keyifli üç gün geçirdiğim Atlanta. İnternet şirketi ve koruma fonu sahibi müşterilerimin bazılarının ikinci evleri oldukça egzotik yerlerdeydi; en azından benim için egzotik yerlerde, Antigua, Meksika, Bahamalar, Monte Carlo, Juanles-Pins ve Sintra, enteresan yerel şaraplar, palmiye ağaçlı, agaveli, havuzun kenarında yelken misali şişen beyaz şemsiyeli taraçalanmış bahçelerde içilen kokteyller. Ve bütün bu süre zarfında ölümle yeniden doğuş arasında bir yerdeydim, gri bir uğultunun içinde oradan oraya uçuyor, yağmur suyu lekeli camlarla güneş ışığına doğru yükseliyor, yağmur bulutlarına ve yağmurun ortasına alçalıyordum, asansörlerle inip, inip, bagaj tesliminde bekleşen bir yığın yüzle karşılaşıyordum, esrarengiz bir öbür dünya, yeryüzü ve yeryüzü olmayan bir yer arasındaki boşluk, fazlasıyla cilalanmış zeminler ve katedral yankıları yapan camlı çatılar, bekleme salonlarının meçhul ışıltısı, bir parçası olmak istemediğim ve aslında bir parçası olmadığım bir kitle kimliği ancak âdeta ölmüş gibiyim, farklı hissediyorum, *farklıyım*, grup ruhuna girip çıkmanın, kalıplaşmış plastik sandalyelerin üstünde kestirmenin, ışıl ışıl Duty Free koridorlarında dolaşmanın kesinlikle uyuşturulmuşçasına zevkli bir yanı var ve elbette yere indiğinizde herkes müthiş kibar, kapalı tenis kortları, özel plajlar ve -hepsi pek güzel Bonnard'lara, Vuillard'lara methiyeler düzdüğün mecburi turun ve havuz kenarında hafif bir öğle yemeğinin ardından- yüklü bir çek ve yine çok çok daha yoksul oteline dönmek için yaptığın taksi yolculuğu.

Muazzam bir geçiş. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. İstemekle istememek, umursamakla umursamamak arasında.

Elbette aslında bundan çok daha fazlası. Şok ve aura. Her şey daha güçlü ve daha parlak ve kendimi tarifsiz bir şeyin eşiğinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Seyahat dergilerinde gizli mesajlar. Enerji Kalkanı. Tavizsiz Bakım. Elektrik, renkler, aydınlık. Her şey başka bir şeyi işaret eden bir yön

tabelası. Ve ben, Nice'te, balkonu Promenade des Anglais'ye bakan bisküvi rengi otel odamdaki duygusuz yatakta uzanırken bulutların kayan pencere camlarına vuran yansımalarını izliyor ve kederimin bile beni nasıl mutlu edebildiğini, duvardan duvara halının, taklit Beidermayer mobilyaların ve Canal Plus'ta mırıl mırıl konuşan Fransız sunucunun bir şekilde nasıl çok gerekli ve haklı göründüğünü düşünüyorum.

Unutmayı tercih ederdim ama unutamıyorum. Bir ses çatalının çıkardığı vızıltı gibi. Orada işte. Mütemadiyen benimle birlikte.

Beyaz gürültü, insansız uğultu. Biniş terminallerinin insanı körelten akkorluğu. Ama bu ruhsuz, mühürlü yerler bile sırılsıklam anlama batmış, onunla süslenmiş ve gümbürdüyor. Sky Mail. Taşınabilir stereo sistemler. Aynalı Drambuie ve Tanqueray ve Chanel N0.5 adacıkları. Bavullarını çekiştiren, sırtlarında sırt çantalarıyla karaya ayak basmak için hızlı hızlı ilerleyen diğer yolcuların boş yüzlerine bakıyorum ve Hobie'nin dediğini düşünüyorum: Güzellik, gerçekliğin dokusunu değiştiriyor. Ve çok daha basmakalıp bir bilgeliği de düşünüyorum: Yani saf güzellik arayışının bir tuzak, acı ve kedere giden en hızlı yol olduğunu, güzelliğin çok daha anlamlı bir şeye bağlanması gerektiğini düşünüyorum.

Fakat bu şey ne? Ben neden bu şekilde yaratılmışım? Neden hep yanlış şeyleri önemsiyor, doğru şeyleri hiçbir şekilde umursamıyorum? Ya da başka bir şekilde söylemek gerekirse: Sevdiğim ya da önemsediğim her şeyin bir illüzyon olduğunu bu kadar net görebiliyor ve yine de nasıl oluyor da yaşamaya değer her şey -en azından bana göre- yine bunun cazibesinde yatıyor?

Müthiş bir ızdırap bu ve benim de anlamaya yeni başladığım bir başka şey de şu: Kendi kalplerimizi seçemiyoruz. Kendimiz için iyi olanı, başkaları için iyi olanı zorla istetemiyoruz kalbimize. Bizi biz yapan kişiliğimizi kendimiz seçemiyoruz.

Çünkü ta çocukluğumuzdan beri bize durmadan aşılanan şey, kültürümüzdeki hiç sorgulanmayan klişe de bu değil mi? William Blake'ten Lady Gaga'ya, Rousseau'dan Rumi'ye, Tosca'dan Mister Rogers'a, garip biçimde hiç değişmeyen, zengin fakir herkes tarafından benimsenen tek soru bu: Şüpheye düştüğümüzde ne yapmalı? Bizim için doğru olanın ne olduğunu nereden bileceğiz? Bütün psikiyatrlar, bütün kariyer danışmanları, bütün Disney prensesleri biliyor bunun cevabını: "Kendin ol." "Kalbinin sesini dinle."

Ama birinin bana açıklamasını gerçekten, gerçekten çok istediğim şey şu: Ya kişi güvenilmemesi gereken bir kalp taşıyorsa? Ya bu kalp, kendine ait akıl sır ermez nedenlerle bu kişiyi kasten ve tarifsiz bir ışık bulutunun içinde, sağlıktan, aile hayatından, vatandaşlık görevlerinden, güçlü sosyal bağlardan ve bütün sırdan ve basit erdemlerden uzaklaştırıyor ve bunun yerine doğrudan yıkım, kendini kurban etme, felaketle dolu nefis alevlerin koynuna atıyorsa? Kitsey haklı mı? En derindeki benliğin seni şarkılarla, tatlı sözlerle kandırıp şenlik ateşinin tam ortasına sürüklüyorsa onu defetmek daha mı iyi? Kulaklarını balmumuyla kapatmak? Kalbinin sana çığlık çığlığa haykırdığı sapkın güzellikleri görmezden gelmek? Sırf bir şekilde daha iyi bir insan haline gelme vaadine kanıp kendini seni görev duygusuyla normlara, makul saatlere, düzenli sağlık kontrollerine, düzeyli ilişkilere ve mesleğinde istikrarla ilerlemeye, *The New York Times*'a ve pazar *brunch*larına götürecek yola sokmak? Yoksa -Boris gibi- sana seslenen kutsal gazaba balıklama atlayıp kahkahalarla gülmek mi?

Bu, dıştan nasıl göründüğüyle değil, içten nasıl bir önem arz ettiğiyle alakalı. Dünyanın *içindeki* ihtişam, ama dünyaya *ait olan* değil; dünyanın anlamadığı. Varlığında büyüyüp serpildiğin, çiçekler açtığın o saf özgünlüğe ilk bakış.

İstemediğin bir benlik. Kurtaramadığın bir kalp.

Nişan bozulmamış olsa da, en azından resmî olarak, Barbourların o havadan hafif tavırlarıyla müthiş bir zarafetle kimsenin beni hiçbir şeye zorlamadığını anladım. Harika. Hiçbir şey söylenmedi ve hiçbir şey *söylenmeyecek.* Yemeğe davet edildiğimde (şehirde olduğum zamanlarda sık sık olduğu gibi) her şey gayet hoş ve hafif, akıcı hatta, şahsi olmasa da içten ve zarif; canım ne zaman isterse çıkıp gidebileceğim (neredeyse) bir aile ferdi gibi karşılanıyorum; Bayan Barbour'u ikna edip biraz olsun evden çıkarmayı başarabildim, dışarıda hoş öğleden sonraları geçirdik, Pierre'de öğle yemeğine ve bir iki müzayedeye gittik ve Toddy, en ufak münasebetsizlik etmeden, böyle bir şeye ihtiyacım olabileceğini bile öne sürmeden, gayet sıradan ve âdeta kazara çok iyi bir doktorun ismini ağzından kaçırmayı başarmıştı.

(Pippa'ya gelince: *Oz Büyücüsü*'nü almış olsa da kolyeyi bırakmıştı; yanında müthiş bir hevesle açtığım, zarfını gerçek anlamda parçalayıp ikiye ayırdığım bir mektupla birlikte. Dizlerimin üstüne çöküp parçaları bir araya getirir getirmez okuduğum bu mektubun ana fikri şuydu: Beni görmek

hoşuna gitmişti, şehirde birlikte geçirdiğimiz zaman onun için çok değerliydi, dünyada başka kim onun için böylesine güzel bir kolye seçebilirdi ki? Muhteşemdi, muhteşemden de öteydi ama onu kabul edemezdi, çok fazlaydı, üzgündü ve - bu söyleyecekleri yersizdi ve onu affetmemi umuyordu ama beni sevmediğini düşünmemeliydim çünkü seviyordu, seviyordu. [Seviyor musun? diye düşünmüştüm şaşkınlıkla.] Ama karmaşık bir durumdu bu, yalnızca kendisini değil beni de düşünüyordu çünkü biz ikimiz aynı şeyleri yaşamıştık, o ve ben, ayrıca birbirimize korkunç derecede benziyorduk - çok fazla. Ve her ikimiz de daha çok küçük bir yaşta çoğu insanın anlamadığı ve anlayamayacağı kadar sert ve umarsız şekillerde böylesine yaralandığımızdan, bu biraz... tehlikeli değil miydi? Bir kendini koruma meselesi? Birbirine çok fazla yaslanması gerekecek zayıf ve ölüm odaklı iki insan... Şu anda iyi olmadığından değildi çünkü iyiydi ama ikimiz için de bütün her şey bir anda değişebilirdi, öyle değil miydi? Ani değişimler, keskin düşüşler, tehlikeli olan da bunlar değil miydi zaten? Kusurlarımız ve zayıflıklarımız bu kadar aynı olduğu ve birimizin diğerini de aynı hızla dibe çekebileceği için. Bütün bunlar biraz havada bırakılmış olsa da hemen o anda kayda değer bir şaşkınlıkla ne demek istediğini şıp diye anlamıştım. [Bunu daha önce görememiş olmam benim aptallığımdı; bütün o kazadan, ezilen bacaktan, bir sürü ameliyattan sonra; sesindeki sevimli kasılma, adımlarındaki sevimli çarpıklık, kucakta taşınma, soluk ten, atkılar, kazaklar ve kat kat giysiler, hafiften uyuşuk gülümseme: o, bizzat kendisi, o hayalperest çocukluğu, ihtişamın ve felaketin ta kendisiydi, yıllar boyunca peşinden koştuğum o morfinli lolipoptu.]

Ama bu satırların okuyucusu [şayet bir okuyucusu varsa] Dibe Çekilme fikrinin benim gözümü korkutmayacağını anlamış olacaktır. Başka birini kendimle birlikte dibe çekmeyi isteyeceğimden değil ama - *ben* değişemez miyim? Güçlü olan *ben* olamaz mıyım? Neden olmasın?)

“İstediğin o kızların ikisini de alabilirsin,” dedi Boris, Antwerp’teki tavanarası dairesindeki koltukta oturmuş azı dişleriyle şamfıstığı kırıp *Kill Bill*’i izlerken.

“Hayır alamam.”

“Neden alamazmışsın? Ben olsam Kar Tanesi’ni seçerdim. Ama sen diğerini istiyorum diyorsan, neden olmasın?”

“Erkek arkadaşı olduğu için olabilir mi?”

“Ne olmuş?” dedi Boris.

“Birlikte yaşıyorlar.”

“Ne olmuş?”

Ve şimdi ben böyle düşünüyorum: Ne olmuş? Peki ya Londra’ya gitsem? Ne olmuş?

Ve bu, ya çok talihsiz bir soru ya da hayatım boyunca sorduğum soruların en mantıklısı.)

Bütün bunları, tuhaf bir biçimde, bir gün Pippa görür düşüncesiyle yazdım - ama tabii ki görmeyecek. Kimse görmeyecek, nedeni gayet açık. Bunları öyle oturup ezberden yazmadım: Yıllar önce İngilizce öğretmenimin verdiği o boş defter bir zincirin ilk halkası, on üç yaşından itibaren, anneme yazdığım resmî ama garip biçimde içten mektupların ilkiyle başlayan, düzensiz ama hayat boyu süren bir alışkanlığın başlangıcıydı: Bu mektuplar yaşayan ve endişeyle benden haber almayı bekleyen bir anneye yazılmış havası taşıyan uzun, saplantılı ve özlem dolu mektuplardı; nerede “kaldığımı” (asla nerede yaşadığımı değil), “yanında kaldığım” insanları anlatan, ne yiyip içtiğimi, ne giydiğimi, televizyonda ne izlediğimi, hangi kitapları okuduğumu, hangi oyunları oynadığımı, hangi filmleri seyrettiğimi, Barbourların yaptığı ve söylediği şeyleri, babam ve Xandra’nın yaptığı ve söylediği şeyleri enine boyuna tüm detaylarıyla içeren mektuplardı - (özenli bir yazıyla tarih atılıp imzalanmış, defterden koparılıp postaya verilmeye hazır) bu uzun mektuplar, içler acısı Herkesten Nefret Ediyorum ve Keşke Ölsem yazılarıyla, ruhumu ezerek geçen aylarda öylesine karalanmış ipe sapa gelmez birkaç satırla, B’nin evi, üç gündür okula gitmedim ve cuma günü geldi bile, haikuya dökülmüş hayatım, yarı zombi gibi bir haldeyim, Tanrım dün gece kafayı öyle bulduk ki beyaz ışığı gördüm resmen, *Liar’s Dice* denen bir zar oyunu oynadık, akşam yemeğinde mısır gevreği ve naneli şeker yedik tarzı notlarla doluydu.

Ve New York’a geldikten sonra bile yazmaya devam ettim. “Bu lanet yer neden hatırladığımdan çok daha soğuk ve bu aptal, sikik masa lambası beni neden bu kadar hüzünlendiriyor?” Boğucu yemek davetlerini betimledim, konuşulanları kaydettim ve rüyalarımı yazdım; Hobie’nin bana aşağı kattaki dükkânda öğrettiklerini dikkatle not ettim.

> On sekizinci yüzyıldan kalma maunu uydurmak cevizden daha kolay - ahşap daha koyu oldukça göz daha kolay aldanır.
>
> Suni madde kullanıldıysa - fazla düzgün yapılmıştır!

1. kitaplığın tozu alınan ve dokunulan alt rafları yıpranmayı gösterir ama üstü değil
2. kilitli eşyalarda çentik ve çizikleri anahtar deliğinin altında ara. Çünkü kilidi açarken anahtarlıktaki diğer anahtarlar kilidin altında kalan ahşabı aşındırır.

Bunların ve Important Americana satışlarının müzayede sonuçlarının ("Parça 77 kollu şamdan ve ayna 7500$") arasında, her nedense defteri eline alacak herhangi birine anlaşılmaz geleceğini düşündüğüm ama aslında gayet net anlaşılabilecek -gitgide yükselen- tekinsiz çizelgeler ve tablolar da vardı:

1-8 Aralık 320.5 mg
9-15 Aralık 202.5 mg
16-22 Aralık 171.5 mg
23-30 Aralık 420.5 mg

...bu günlük kayıtlara hâkim olan ve hepsinin çok daha ötesine geçen, ancak benim görebildiğim sır: Karanlığın içinde büyüyüp serpiliyor ve adı tek bir kez bile geçmiyordu.

Çünkü: Dünyaya gösterdiğimiz suretin aksine, bizi tanımlayan şey sırlarımızsa eğer, beni hayatın görünen yüzeyinin üstüne çıkaran ve kim olduğumu anlamamı sağlayan sır o tabloydu. Ve o da oradaydı: Defterlerimde, her sayfada, aslında orada olmasa da. Rüya ve büyü, büyü ve hezeyan. Birleşik Alan Kuramı. Bir sır hakkındaki sır.

("O ufaklık," dedi Boris arabada Antwerp'e doğru giderken. "Biliyorsun değil mi ressam onu *görmüş* - o kuşu kafasından uydurup çizmemiş, biliyorsun değil mi? O ufaklık gerçekmiş, aynen öyle duvara zincirlenmiş. Onu aynı türden onlarca kuşun arasında bile görsem hemen tanırım, hiç sıkıntı çekmeden.")

Doğru söylüyordu. Ben de tanırdım. Ve geçmişe gidebilsem o zinciri derhal tutup koparırdım, o resmin asla yapılmayacağını bir an olsun umursamazdım.

Ama aslında olay bundan çok daha karmaşık. Fabritius'un o saka kuşunu neden çizdiğini kim biliyor? Minicik, başlı başına bir şaheser, kendi türünde emsalsiz. Fabritius gençti, şöhretliydi. Önemli müdavimleri vardı (ama ne yazık ki onlar için yaptığı eserlerin neredeyse hiçbiri yaşamını günümüze

kadar sürdüremedi). Onu genç Rembrandt gibi hayal edebilirsiniz, muazzam paralara boğulmuş, atölyeleri mücevherler ve savaş baltalarıyla, kadehler ve kürklerle, leopar derileri ve zırhlı kostümlerle, dünyevi şeylerin bütün gücü ve kederiyle ışıl ışıl parlıyor. Ama neden bu özne? Yalnız bir evcil kuş? Masanın üstüne tepeleme yığılmış yaban tavşanları, balıklar ve kümes hayvanlarının görkemli av ganimetleri olarak ölü halde sergilendiği yaşadığı zamanının tablolarına hiç uymayan bu kuş resmi. Duvarın dümdüz -ne bir halı ne bir av borusu ne de sahne dekoru- oluşu ve adını ve tarihi büyük bir dikkatle yazmaya özen gösterişi benim gözüme neden bu kadar mühim görünüyor ki? Tabloyu yaptığı 1654 yılının aynı zamanda öleceği yıl da olacağını biliyor olamazdı (yoksa olabilir miydi?). İnsanı ürperten bir önsezi varmış gibi nedense, sanki bu minicik esrarengiz parçanın kendisinden çok daha uzun yıllarca yaşayacak birkaç eserinden biri olduğu içine doğmuş gibi. Bu tablodaki ayrıklık hiçbir şekilde aklımdan çıkmıyor. Neden daha tipik bir şey değil? Neden bir deniz manzarası, kır manzarası, tarihî bir sahne, önemli birinin üstüne bir dolu paralar vererek yaptıracağı portresi, bir tavernadaki yoksul sarhoşları resmeden bir sahne, Tanrı aşkına neden bir demet lale değil de tüneğine zincirlenmiş bu kimsesiz, küçük tutsak? Bu minicik özneyi seçmekle Fabritius'un bize ne anlatmaya çalıştığını kim bilebilir? Bu minicik özneyi sunuşuyla ne demek istedi? Ve eğer dedikleri doğruysa -eğer her müthiş tablo aslında bir otoportreyse- Fabritius bize kendisi hakkında ne söylüyordur? Kendi zamanının en büyük ressamlarının bile son derece mükemmel bulduğu, uzun zaman önce, çok genç bir yaşta ölen ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz bu ressam... Bir ressam olarak kendisi hakkında epey şey söylüyor. Çizgileri kendi adlarına konuşuyorlar. Kuvvetli kanatlar; çiziktirilivermiş gibi görünen tüyler. Fırçasının hızı, elinin kesinliği, güçlü darbelerle vurulan boya gözle görülebiliyor. Ama bu cüretkâr, yoğun darbelerin yanında âdeta sevgiyle boyanmış yarı saydam kısımlar da var ve bu tezatta bir şefkat ve hatta bir neşe gizli; boyanın alt katmanı fırçasının çizdiği tüylerin altında görülebiliyor; şişkin göğüs tüylerini, bu tüylerin yumuşaklığını ve dokunuşunu, pirinç tüneğin etrafında kıvrılmış küçük pençenin kırılganlığını hissetmemizi istiyor.

Ancak bu tablo Fabritius'un kendisi hakkında ne söylüyor? Dinî ya da romantik veya aile bağlılıklarına dair hiçbir şey; bir yurttaş olarak duyduğu korkulara, mesleki hırslarına ya da güce ve zenginliğe duyduğu saygıya dair hiçbir şey. Yalnızca ufacık bir kalp atışı ve yalnızlık, parlak güneşli bir duvar

ve kaçış yok hissi. İlerlemeyen bir zaman, zaman demlemeyecek bir zaman. Ve ışığın tam göbeğinde kapana kısılmış: Küçük tutsak, gözü kara. Sargent hakkında okuduğum bir şey geliyor aklıma: Portreleri çizerken Sargent nasıl hep modelinin içindeki hayvanı aradığı (bunu öğrendikten sonra onun eserlerinin neresine bakarsam bakayım asla gözümden kaçmayan detaylar: Sargent'in çizdiği kadın mirasçıların tilki gibi burunları ve sivri kulaklarında, tavşan dişli aydınlarda, aslan yürekli sanayi liderlerinde ve baykuş suratlı tombul çocuklarda). Ve bu küçük, sağlam portreye bakınca sakanın içindeki insanı görmemek çok güç. Onurlu, korunmasız. Bir diğerine bakan bir tutsak.

Ama Fabritius'un niyetinin ne olduğunu kim bilebilir? Tahmin yürütmeye yetecek kadar bile eseri yok ki geride. Kuş bize bakıyor. Mükemmelleştirilmiş ya da insanlaştırılmış değil. Tam anlamıyla bir kuş. Tetikte, uysal. Ne verecek bir ahlak dersi ne de anlatacak bir hikâyesi var. Sunduğu bir çözüm de yok. Yalnızca çift yönlü bir uçurum var: Ressam ve hapsedilmiş kuş arasında; bu kuşa dair ardında bıraktığı anı ile bizim yüzyıllar sonra ona bakışımız arasında.

Ve evet, düşünürler yenilikçi fırça ve ışık kullanımım, tarihî etkilerini ve Hollanda sanatındaki eşsiz değerini önemsiyor olabilirler. Ama ben önemsemiyorum. Yıllar önce annemin, bu tabloyu çocukken Comanche Kasaba Kütüphanesi'nden ödünç aldığı bir kitabın içinde gördüğü için seven annemin dediği gibi: Değerin hiçbir önemi yok. Tarihî değer etkisini azaltır. Köprü kurulamayacak mesafelerin -kuş ile ressam, tablo ile izleyici arasındaki- ötesinden bana söyleneni, Hobie'nin deyişiyle koridordan gelen *pişşt* sesini dört yüz yıllık zamanın içinden gayet net duyuyorum; gerçekten oldukça şahsi ve özel. Işığa boğulmuş ortamda yakından bakınca tamamen oldukları haliyle -elle yapılmış renk parlamaları, en ufacık kanat tüylerinin bile görülebildiği kısımlar- görmemize izin verdiği fırça darbelerinde ve bir de uzaktan bakınca o mucize ya da Horst'un deyişiyle şaka: Aslında aynı anda her ikisi de olsa da boyanın, boyadan tüy ve kemik haline dönüşüm süreci. Gerçeğin hayalle çakıştığı, şakanın ciddiye dönüştüğü ve ciddi her şeyin aslında şaka olduğu yer orası. Her fikrin ve aksinin eşit ölçüde doğru olduğu büyülü nokta.

Ve burada çileye ya da hiç olmazsa benim onu algılayışıma dair daha büyük bir gerçek yatıyordur - gerçi benim için önemli olan gerçeklerin anlamadığım ve anlayamayacağım gerçekler olduğunun farkına vardım artık. Gizemli, muğlak, esrarengiz olanlar. Bir hikâyeye oturmayanlar, bir hikâyesi

olmayanlar. Belli belirsiz görünen bir zincire vuran ışıltı. Sarı bir duvardaki gün ışığı. Her yaşayan varlığı yaşayan diğer varlıklardan ayıran yalnızlık. Sevinçten ayrılması imkânsız olan keder.

Çünkü - ya özellikle o kuş (ki gerçekten çok özel) asla yakalanmamış ya da bir tutsak olarak doğmamış, ressam Fabritius'un görebileceği bir evde hiç sergilenmemiş olsaydı? Neden böyle bir ızdırabın içinde yaşamaya zorlandığını asla anlayamazdı: Sesten şaşkına dönerek (benim de gayet iyi bildiğim gibi), dumandan, havlayan köpeklerden, yemek kokularından ürkerek, ayyaşlar ve çocuklar tarafından tedirgin edilerek, ancak zincirlerin en kısası kadar uçabileceği şekilde bağlanarak... Yine de ondaki asaleti bir çocuk bile görebilirdi: Tüyden ve incecik kemikten yapılan bir cesaret timsali. Ürkek ve hatta umutsuz değil ama kararlı ve olduğu yere sıkı sıkı tutunuyor. Dünyadan elini çekmeyi reddediyor.

Ve dünyadan el çekmeyi reddedişe gitgide daha fazla takıldığımı fark ediyorum. Başkalarının ne dediği ya da bunu ne kadar sık ve cazip bir biçimde söyledikleri umurumda bile değil: Hayatın harika, değerli bir lütuf olduğuna beni hiç kimse, asla ve asla ikna edemeyecek. Çünkü işin doğrusu: Hayat bir felakettir. En temel varoluş gerçeği -ortalıkta dolanıp yiyecek bir şeyler bulmaya ve dost edinmeye çalışmak ve başka her ne yapıyorsak- felakettir. Herkesin bahsettiği bütün o aptal "Memleketimiz" saçmalığını unut: Yeni doğmuş bir bebek mucizesini, açan tek bir çiçeğin sevincini, Hayat Sen Anlaşılmayacak Kadar Güzelsin laflarını falan. Bana sorarsan -ki bunu ölünceye kadar, bu nankör nihilist yüzümün üstüne yığılıp artık söyleyemeyeceğim kadar zayıf düşünceye kadar inatla tekrar edeceğim- bu bok çukuruna doğmaktansa, hiç doğmamak daha iyidir. Hastane yatakları, tabutlar ve kırık kalplerle dolu bir lağım. Salıverilmek yok, kaçıp gitmek yok, Xandra'nın en sevdiği sözlerden birini kullancak olursam, "sil baştan" başlamak yok, ileri gitmek yok ama yaşlanmak ve kaybetmek var, kurtuluş yok ama ölüm var. ("Şikâyet masası!" diye söylendiğini hatırlıyorum Boris'in, çocukken, bir öğleden sonra onun evinde oturmuş az çok metafizik sayılabilecek bir konu olan annelerimizden söz ederken. *Onlar -o melekler, o tanrıçalar- neden ölmek zorundaydı? Berbat babalarımız görünüşe göre hiç bozulmayan sağlıklarıyla hayatlarını sürdürür, kafayı çeker, yayılıp yatar, geçinip gider ve etraflarında ne varsa altüst etmeyi, kasıp kavurmayı sürüdürürken?* "Yanlış insanları aldılar! Hata yaptılar! Hiçbir şey adil değil! Bu boktan yerde gidip kime şikâyet edeceğiz biz? Buranın sorumlusu kim?")

Belki de bu damardan gitmek saçmadır ama bir önemi de yok sonuçta bunu kimse görmeyecek -fakat hepimiz için, en mutlu olanlarımız için bile kötü sonla biteceğini, sonunda önemli olan ne varsa hepsini yitireceğimizi bilmenin ne anlamı var- ve aynı zamanda, bütün bunlara rağmen, bu oyun ne kadar acımasızca kurulmuş olursa olsun, yine de keyifle oynamanın mümkün olduğunu da bilmenin ne manası var?

Bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmak inanılmaz derecede tuhaf. Belki de çok uzun zamandır baktığım için bir düzen olduğunu görüyorumdur ben. Ama aynı şekilde Boris'in sözlerini yorumlayacak olursam belki de gerçekten orada olduğu için görüyorumdur bu düzeni.

Ben bütün bu sayfaları bir açıdan anlamaya çalışmak için yazdım. Ama -başka bir açıdan, anlamak ya da anlamaya çalışmak istemiyorum çünkü bunu yaparsam asıl gerçeğe ihanet etmiş olacağım. Gerçekten emin olarak söyleyebileceğim tek şey, geleceğin gizemini daha önce hiç bu kadar derinden hissetmemiş olduğum: tükenmekte olan kum saati hissi, zamanın hızla geçip giden ateşi. Bilinmeyen, seçilmeyen, istenmeyen güçler. Ve öyle uzun bir zamandır seyahat ettim, daha gün bile ağarmadan yabancı şehirlerde öyle çok otel gördüm ve öyle çok yol teptim ki jet hızının titreşimlerini ta kemiklerimde, tüm bedenimde duyuyorum; kıtalar ve saat dilimleri boyunca süren bu daimi devinim hissi uçaktan indikten çok sonra bile devam ediyor ve bir başka check'in masasına kadar geliyor, Merhaba ben Emma/Selina/Charlie/Dominic, Falan Filana hoş geldiniz! yorgun gülümsemeler, titreyen ellerle otele giriş yapmak, bir başka kalın perdeyi indirmek, etrafımda dört dönen başka bir yabancı odada başka bir yabancı yatakta uzanmak, bulutlar ve gölgeler, neredeyse coşku diyeceğim bir bulantı, ölmüş de cennete gitmiş gibi bir his.

Daha dün gece rüyamda bir yolculuk ve yılanlar gördüm, çizgili, kafaları ok gibi, zehirli yılanlar ve epey yakınımda olmalarına rağmen onlardan korkmuyordum, hem de hiç. Ve aklımda bir yerlerden duyduğum bir mısra vardı: *Biz, senin yanında ölmeyi unuttuk.* Minibarları ışık saçan ve koridordan yabancı sesler duyulan, dünyalar arasındaki sınırın inceldiği gölgeli otel odalarında hatırladığım dersler bunlardı.

Ve benim için gerçek bir dönüm noktası, dönüşümümün tamamlandığı ara durak ve doruk noktası diyebileceğin yer olan Amsterdam'dan sonra, süregelen bir ümidin parçası olarak otellerin geçiciliğinden müthiş derecede

etkilenmeyi sürdürüyorum: “Dünyevi Bir Seyahat ve Dinlence” manasında değil, bilinçüstü sınırlarında dolaşan coşkuyla. Ekim ayında bir ara, aslında Ölüler Günü’ne yakın bir zamanda, Meksika’da, koridorlarında uzun tül perdelerin uçuştuğu ve bütün odalarına çiçek isimleri verilmiş deniz kıyısındaki bir otelde kaldım. Açelya Odası, Kamelya Odası, Zakkum Odası. Zenginlik ve şaşaa, âdeta sonsuzluğa doğru uzanan rüzgârlı koridorlar ve her biri farklı bir renge boyanmış odalar. Şakayık, Morsalkım, Gül, Çarkıfelek. Kim bilir - belki de yolun sonunda bizi bekleyen de budur; kapısından içeri girdiğimizi anladığımız ana kadar akıl almaz gelen bir haşmet, Tanrı en sonunda ellerini gözlerimizin üstünden çekip, “Bak!” dediğinde, kendimizi hayretle bakarken bulacağımız şey.

(“Bırakmayı düşünüyor musun hiç?” diye sordum, *Şahane Hayat*’ın Donna Reed’le ay ışığında yürüdüğü şu sıkıcı kısmında; Antwerp’teydim ve Boris’in elinde bir kaşık ve göz damlası şişesinden damlattığı suyla kendisine “gazoz” dediği karışımdan hazırlayışını izlerken.

“Üstüme gelme! Kolum acıyor!” Tam pazusunun üstündeki -kenarları kararmış- kanlı kurşun yarasını çoktan göstermişti bana.” *Sen* de Noel zamanı vurul da bak bakalım oturup Aspirin içmek isteyecek misin görelim!”

“Tamam da bu yaptığına bakılırsa delirmiş olmalısın.”

“Eh, ister inan ister inanma, benim için hiç sorun değil. Yalnızca özel günlerde yapıyorum.”

“Bunu daha önce de duydum.”

“Pekâlâ ama bu doğru! Sırf kafa yapmak için, şimdilik. Üç dört yıl boyunca böyle takılan ve ayda iki üç seferle kısıtladıkları sürece hiç sıkıntı yaşamayan insanlar tanıyorum.” Boris bunu söyledikten sonra hüzünlü bir ifadeyle ekledi - mavi film ışığı çay kaşığına vuruyordu. “Ben *alkoliğim.* İş işten geçti artık. Ölünceye kadar sarhoşum. Beni bir şey öldürecekse,” başıyla sehpanın üstünde duran Russian Standard şişesini işaret etti, “o da bu olacak. Damardan hiç yapmadım mı diyorsun?”

“İnan bana, diğer türlüsüyle başım yeterince dertte.”

“Eh, büyük utanç ve korku kaynağı, anlıyorum. Bense... doğrusunu istersen çoğu zaman burundan çekmeyi tercih ederim, barlarda, restoranlarda, orada burada, hemen erkekler tuvaletine girip hızlı bir nefes çekmek çok daha hızlı ve kolay. Ama bunu yaptığında durmadan istersin. Ölüm döşeğinde bile olsam isteyeceğim. Hiç başlamamak en iyisi. Bir yandan da oturmuş borudan kokain çeken bir mankafanın bunun ne kadar pis ve tehlikeli olduğunu, asla

iğne kullanmayacağını ilan edişini görmek cidden çok sinir bozucu, biliyor musun? Hani senden çok daha akıllıymış gibi."

"Neden başladın?"

"Herkes neden başlar? Hatun beni terk etmişti! O zamanki hatun. Tamamen boka batmak ve kendime zarar vermek istedim, hah. Dileğim kabul oldu."

Üstünde okul kazağıyla Jimmy Stewart. Gümüşi ay, titrek sesler. Buffalo Kızları bu gece dışarı çıkmayacak mısınız, çıkmayacak mısınız?

"E, neden bırakmıyorsun o zaman?" diye sordum.

"Neden bırakayım?"

"Neden aramamıza gerek var mı?"

"Evet ama ya canım bırakmak istemiyorsa?"

"Bırakabileceksen neden bırakmayasın?

"Su testisi su yolunda kırılır," dedi Boris neşeyle, kolunu sıyırırken çenesiyle o çok profesyonel görünen medikal turnikenin düğmesine bastı.

Her ne kadar korkunç olsa da anlıyorum. Ne istediğimizi ve istemediğimizi seçemeyiz; en katı ve acı gerçek de budur. Bazen istediğimiz şeyin bizi öldüreceğini bilsek de yine de isteriz. Kim olduğumuzdan kaçamayız. (Babamla ilgili söylemek zorunda hissettiğim tek şey: O hiç olmazsa mantıklı olanı -annemi, evrak çantasını, beni- istemeyi *denedi,* tamamen kafayı sıyırıp bütün bunlardan kaçıp gitmeden önce.)

Yanılsamanın ötesinde bir gerçek olduğuna inanmayı her ne kadar istesem de yanılsamanın ardında hiçbir gerçek olmadığına inanmaya başladım. Çünkü bir tarafta "gerçeklik", diğer tarafta zihnin gerçeklikle çatıştığı nokta varsa, bu ikisinin ortasında bir ara bölge de var; güzelliğin vücut bulduğu, iki farklı zeminin hayatın sunmadıklarını sunmak için birbirine karışıp bulandığı bir yer ve bütün o sanat ve bütün o sihrin varolduğu yer de işte orası.

Ve -iddia ediyorum- bütün o sevginin de varolduğu yer orası. Ya da daha doğrusu bu ara bölge, sevgideki temel çelişkiyi göz önüne seriyor. Yakından bakınca: Siyah bir pardösünün üstündeki çilli el, yana yatmış bir origami kurbağası. Biraz uzaklaş ve yanılsama işe hemen el atsın: Hayattan da yüce bir hayat, asla ölmeyen. Sevmek ve sevmemek, varolmak ya da olmamak, bütün bunların arasındaki oyun, Pippa'nın ta kendisi. Duvardaki fotoğraflar, koltuğun altındaki top yapılmış çorap. Saçlarının arasından bir tüy parçasını almak için uzandığım ve bana gülüp dokunuşumdan kaçtığı an. Ve tıpkı

müziğin, notalar arasındaki boşluk olması gibi, tıpkı yıldızların, aralarındaki boşluktan ötürü bu kadar güzel olması gibi, tıpkı güneşin yağmur damlalarına belirli bir açıda vurup gökyüzünde bir renk prizması yaratması gibi - benim de varolduğum, varlığımı sürdürmek istediğim ve dürüst olmam gerekirse içinde ölmeyi istediğim yer, tam da bu ara boşluk: Izdırabın saf özgünlükle buluştuğu ve görkemli bir şey yarattığı yer.

Ve işte bu yüzden bu sayfaları tam da yazdığım gibi yazmayı seçtim. Çünkü ancak bu ara bölgeye, gerçeklik ve gerçekdışılık arasındaki bu çok renkli eşiğe adım attığınızda burada olmaya ve hatta yazmaya katlanılabilir.

Bize kendimizle konuşmayı öğreten her neyse önemlidir: Çaresizlikten kendi kendimize şarkılar söylemeyi öğreten de. Ama bu tablo bana zamanın ötesine geçip birbirimizle konuşabileceğimizi de öğretti. Ve sana söylemem gereken çok ciddi ve çok acil bir şey olduğunu hissediyorum varolmayan okuyucum ve bunu sanki aynı odada seninle yan yanaymışız gibi acilen söylemem gerektiği hissine de kapılıyorum: Hayat -daha başka ne olursa olsun- kısa. Kader zalim olabilir ama rastgele değil. Doğa (Ölüm'ü kastediyorum) her zaman kazanır ama bunun ona boyun eğip ayaklarına kapanmamız gerektiği anlamına gelmez. Burada olmaktan ötürü çok mutlu olmasak bile, ne olursa olsun görevimiz kafamızı suya batırmak: Gözlerimizi ve kalplerimizi açık tutarak bu bok çukurunun içinden bata çıka geçmek. Ve ölümümüze kadar geçen sürede, topraktan gelip yine alçakça toprağa karışırken Ölüm'ün dokunamadıklarını sevmek bir şeref ve ayrıcalıktır. Bütün bu zaman yolculuğunda bu tablonun peşinde felaketler ve unutuluş olduğu kadar sevgi de vardı. O ölümsüz olduğu sürece (ki öyle) benim de bu ölümsüzlükte küçük, parlak ve değişmez bir parçam olacak. O var ve varolmaya devam ediyor. Ve ben de kendi sevgimi, güzel şeyleri seven, onları koruyan, ateşe atılmaktan kurtaran, kaybolduklarında arayan, onları kelimenin tam manasıyla elden ele geçirirken zamanın enkazından bir sonraki ve ondan sonraki nesillerde onu sevecek olanlara seslenerek kollamaya ve saklamaya çalışan insanlar tarihine ekliyorum.

Teşekkür

Robbert Ammerlaan, Ivan Nabokov, Sam Pace, Neal Guma. Siz olmasaydın bu kitabı yazamazdım. Editörüm Michael Pietsch'e, temsilcilerim Amanda Urban ve Gill Coleridge'e, ayrıca Wayne Furman, David Smith ve New York Halk Kütüphanesi'nden Jay Barksdale'e teşekkür ederim.

Michelle Aielli, Hanan Al-Shaykh, Moly Atlas, Kate Bernheimer, Richard Beswick, Paul Bogaards, Pauline Bonnefoi, Skye Campbell, Kevin Carty, Alfred Cavallero, Rowan Cope, Simon Costin, Sjaak de Jong, Doris Day, Alice Doyle, Matt Dubov, Greta Edwards-Anthony, Phillip Feneaux, Edna Golding, Alan Guma, Matthew Guma, Marc Harrington, Dirk Johnson, Cara Jones, James Lord, Bjorn Linnel, Lucy Luck, Louise McGloin, Jay Mclnerney, Malcom Mabry, Victoria Matsui, Hope Mell, Antonio Monda, Claire Nozieres, Ann Patchett, Jeanine Pepler, Alexandra Pringle, Rebecca Quinlan, Tom Quinlan, Eve Rabinovits, Marius Radieski, Peter Reydon, Georg Reuchlein, Laura Robinson, Tracy Roe, Jose Rosada, Rainer Schmidt, Elizabeth Seelig, Susan de Soissons, George Sheanshang, Jody Shields, Louis Silbert, Jennifer Smith, Maggie Southard, Daniel Starer, Synthia Starkey, Hector Tello, Mary Tondorf-Dick, Robyn Tucker, Kari Weissinger, Judy Williams, Jayne Yaffe Kemp ve Hotel Ambassade ile eski Helmsley Carlton House Hotel çalışanlarına teşekkürü bir borç bilirim.

[←]

1.(Felemenkçe) Kadınlar ve erkekler. (ç.n.)

[←]

2.(Felemenkçe) Faili meçhul cinayet. Kimliği belirsiz. (ç.n.)

[←]

3.(Felemenkçe) Sabıkalı bir Amerikalı. (ç.n.)

[←]

4.Washington Irving'in aynı isimli kısa hikâyesinin kahramanı, bir hayaletin verdiği likörü içer ve yirmi yıl boyunca uyur. Köyüne geri döndüğündeyse her şey değişmiştir. (yay. n.)

[←]

5.(Fr.) Kutsal topraklar. (ç. n.)

[←]

6.(Fr.) Fransız Lisesi. (ç. n.)

[←]

7.(Fr.) Ad ve adıl. (ç. n.)

[←]

8.(Fr.) Her şeyi yitirdik. (ç. n.)

[←]

9.New York İtfaiyesi. (yay. n.)

[←]

10.1978'den beri Menopolitan Müzesi'nde sergilenen bir Mısır tapınağı. (ç. n.)

[←]

11.(İsp.) Kızartma. (yay. n.)

[←]

12.(İsp.) Evet, teşekkürler. (yay. n.)

[←]

13.Sözcüğün İngilizce karşılığı sesletim bakımından Decker'ı andırmaktadır. (yay.n.)

[←]

14.(Fr.) İkinci elci, alım satımcı. (ç. n.)

[←]

15.(Fr.) Zanaatkâr. (ç. n.)

[←]

16.(Alm.) Enfes. (ç. n.)

[←]

17.(Fr.) Arka dükkân. (ç. n.)

[←]

18.(İsp.) “Merhaba, Jose!” (ç. n.)

[←]

19.(İsp.) “Vay!” (ç. n.)

[←]

20.(İsp.) “N’aber, kardeşim?” (ç. n.)

[←]

21.(İsp.) “Babam eve girmek istiyor, bize kapıyı açmanız lazım.” (ç. n.)

[←]

22.(İsp.) “Siz de bizimle yukarıya gelir misiniz?” (ç. n.)

[←]

23.(İsp.) Bir saniye. (ç. n.)

[←]

24.(İsp.) “Ah, Tanrım.” (yay. n.)

[←]

25.“Evet, bu doğru.” (ç. n.)

[←]

26.(İsp.) Dikkatli ol. (yay. n.)

[←]

27.(İsp.) “Bekle!” (ç. n.)

[←]

28. Kumarda kaybedilen paralara gönderme yapılarak Los Angeles için yerme amaçlı kullanılan kaybolan maaşlar anlamındaki isim. (yay. n.)

[←]

29.İspanyollara özgü, Bask kökenli bir top oyunu (ç. n.)

[←]

30. Amerika’da lise veya üniversite ikinci sınıfa giden öğrencilere verilen ad. (yay. n.)

[←]

31. Ev ekonomisi. (yay. n.)

[←]

32. Siyaset bilimi. (yay. n.)

[←]

33.(Lehçe) Değil mi? (yay. n.)

[←]

34.(Çekçe) Görgüsüzlük. (ç. n.)

[←]

35.(Fr.) Şöyle böyle. (ç. n.)

[←]

36.(Arnavutça, Çekçe) “Bıktım usandım senden!! Siktir git!” (ç. n.)

[←]

37.(Yidce) Onurlu insan (ç. n.)

[←]

38.ABD’de, on sekiz yaşından küçük birinin para, patent ve telif hakları, gayrimenkul ve sanat eserleri gibi hediyeleri bir vasinin ya da vekilin yardımı olmadan alabilmesini öngören bir yasa. (ç. n.)

[←]

39. Sinemada kullanılan bir renklendirme tekniği. (yay. n.)

[←]

40. Ama kapıyı kaparsan... gece sonsuza dek sürebilir... (ç. n.)

[←]

41. Gus Kahn, Ernie Erdman ve Dan Russo'ya ait, 1927 yapımı *The Jazz Singer* adlı müzikal filmde de seslendirilmiş bir şarkı. (ç. n.)

[←]

42.(Fr.) Ne yaparsın? (ç. n.)

[←]

43.(Fr.) Geçmiş zaman kipi. (yay.n.)

[←]

44. Nazi Almanyası'ndaki bir gençlik örgütü ve bu örgüte mensup gençlere verilen isim. (yay. a)

[←]

45. Japoncada kadın şaman, kadın tapınak görevlisi gibi anlamlara gelen sözcük. (yay. n.)

[←]

46.(Lehçe) Teşekkürler. (ç. n.)

[←]

47.(Rusça) Şık. (ç. n.)

[←]

48.(Rusça) Boktan. (ç. n.)

[←]

49. Amerikalı yazar Washinton Irving'in 1819'da yazdığı aynı isimli tasa hikâyenin başkarakteri.(yay. n.)

[←]

50. On yedinci yüzyıl *commedia dell 'arte* topluluklarından çıkan ve Napoliten kuklacılığının vazgeçilmez tiplerinden biri haline gelen maskeli soytarı figürü. (ç. n.)

[←]

51.Yüz Florinlik Oda. (ç. n.)

[←]

52.(Alm.) Orta Avrupalı. (ç. n.)

[←]

53. Kelime anlamı "göz yanılması" olan, nesneler üç boyutluymuş gibi optik bir illüzyon yaratmak için gerçekçi imgelerin kullanıldığı bir resim tekniğidir. (ç. n.)

[←]

54.(Alm.) “Şunları zapt et.” (ç. n.)

[←]

55.(Alm.) Ne oluyor? (ç. n.)

[←]

56.(Alm.) “Sakin olun, uyumaya devam edin.” (ç. n.)

[←]

57.(Alm.) “Uyumana.” (yay. n.)

[←]

58.(Alm.) “Ha siktir.” (ç. n.)

[←]

59.(Alm.) “Aptal herif! Gerzek!” (ç. n.)

[←]

60.(Fr.) “Kır şenliği” anlamına gelen, özellikle on sekizinci yüzyılda Fransa’da yaygın olarak görülen bir eğlence türü. (ç. n.)

[←]

61.(Alm.) Baş Grup Lideri. (ç. n.)

[←]

62.(Rus.) “Selam, benim adım Anatoly.” (ç. n.)

[←]

63.(Rus.) “Ne hoş?” (ç. n.)

[←]

64. Japonlara özgü geleneksel bir şiir türü. (yay. n.)

[←]

65.(Felemenkçe) Antikacı. (yay. n.)

[←]

66.1930’lu yılların Amerikalı çocuk aktrisi Shirley Temple tarafından *Güldüren Gözler* filminde seslendirilen ve çok ünlenen şarkı. (ç. n.)

[←]

67.(Felemenkçe) Kanlı. (ç. n.)

[←]

68.(Felemenkçe) Cinayet. (ç. n.)

[←]

69.(Felemenkçe) “Hepsi bu kadar mı?” (ç. n.)

[←]

70. Hollanda ve Belçika’ya özgü bir tür Noel çöreği. (ç. n.)

[←]

71.(Felemenkçe) Bir Amerikalı ölü bulundu. (ç. n.)

[←]

72.(Felemenkçe) Uyuşturucu bağlantılı cinayet: Amsterdam’dan Frits Aaltink ve Los Angeles’tan Mackay Fiedler Martin. (ç. n.)

[←]

73.(Felemenkçe) Bu ölümler oldukça şaşırttı. (ç. n.)

[←]

74.(Felemenkçe) Kanlar içinde iki ölü... (ç. n.)

[←]

75.(Felemenkçe) İki kurban. Bir ya da birkaç kişi. Hollanda’da silahlı vahşet. (ç. n.)

[←]

76.(Felemenkçe) Cinayetlerin sebebi halen belli değil. (ç. n.)

[←]

77.(Alm.) Olağanüstü. (ç. n.)

[←]

78.(İng.) *Artık yağmur yağmayacak.* (ç. n.)

[←]

79.(İng.) *Bu tam bir maskaralıktı.* (ç. n.)

[←]

80.(Felemenkçe) Mutlu Noeller! (ç. n.)